Giới thiệu

Giữa bối cảnh Hồng Hoang sơ khai đầy rẫy hiểm nguy và cơ duyên, tại Dương Hoa Sơn bên bờ Dương Hồ, có một thanh niên đạo nhân tên là Giang Thần.

Hắn vốn là một người xuyên việt, đã đến thế giới này tròn một trăm năm nhưng lại mang thân phận của một con quạ đen tầm thường, tư chất thấp kém, đạo hạnh chỉ ở mức Địa Tiên nhỏ nhoi.

Tuy nhiên, vận mệnh của hắn hoàn toàn thay đổi khi hệ thống ngón tay vàng "Thần Cấp Thùy Điếu Hệ Thống" chính thức thức tỉnh sau một thế kỷ chờ đợi.

Để bù đắp cho sự chậm trễ, hệ thống trao tặng Giang Thần một gói quà tân thủ chí tôn cực kỳ hậu hĩnh, bao gồm mười vạn con mồi, một ức công đức và ngàn vò rượu tiên cực phẩm.

Từ đây, Giang Thần bắt đầu cuộc hành trình "câu cá" độc nhất vô nhị: chỉ cần buông cần, hắn có thể câu được vạn vật trong thiên địa, từ tu vi, linh bảo, thần thông cho đến cả huyết mạch nghịch thiên.

Ngay trong lần câu đầu tiên, Giang Thần câu được huyết mạch Tam Túc Kim Ô hoàn chỉnh, giúp hắn lột xác từ một con quạ đen tầm thường trở thành thần thú đỉnh cấp, sở hữu Thái Dương Chân Hỏa và Hóa Hồng Độn Thuật, tiềm năng sánh ngang với Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Không chỉ vậy, hắn còn nhận được "Đại Đạo Liễm Tức Quyết", giúp che giấu hoàn toàn khí tức và căn nguyên, khiến ngay cả Thánh Nhân cũng không thể nhìn thấu.

Với phương châm sống "vững vàng, cẩn trọng, giấu nghề" (cẩu đạo), Giang Thần quyết định ẩn mình tu luyện, âm thầm tích lũy sức

mạnh.

Cuộc sống của Giang Thần không hề cô đơn.

Hắn kết giao với một nữ tu bí ẩn tên "Oa Nữ Tiên Cô" (thực chất là Thánh nhân Nữ Oa) và một đạo nhân tự xưng là "Tam Ca" (thực chất là Thông Thiên Giáo Chủ).

Họ thường xuyên ghé thăm Dương Hoa Sơn để thưởng rượu, đàm đạo và xin lời khuyên từ hắn.

Bằng sự hiểu biết về diễn biến lịch sử Hồng Hoang từ kiếp trước, Giang Thần vô tình hay cố ý đã điểm hóa cho họ về vận mệnh Nhân tộc, sự suy tàn của Yêu - Vu nhị tộc, và những khiếm khuyết trong giáo lý của Tiệt Giáo, khiến các vị Thánh nhân này vô cùng kinh ngạc và nể phục.

Tuy nhiên, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.

Khi cuộc chiến Vu - Yêu lan rộng, Giang Thần buộc phải rời khỏi Dương Hoa Sơn để tránh tai kiếp.

Trên đường đi, hắn thể hiện bản lĩnh kinh người: tiện tay cứu giúp Tam Tiêu và Triệu Công Minh, kết thiện duyên với các đệ tử Tiệt Giáo; thẳng tay trừng trị Thân Công Báo kẻ chuyên "hố" người bằng câu "Đạo hữu xin dừng bước", thậm chí còn biến hắn thành mồi câu ném xuống biển; và không ngần ngại đối đầu với các thế lực lớn như Yêu Tộc hay Xiển Giáo.

Với sự trợ giúp của Hệ thống, Giang Thần liên tục câu được những bảo vật kinh thiên động địa: từ Định Hải Thần Châu, Sáng Thế Thanh Liên chủng tử, cho đến cả áo giáp của Tôn Ngộ Không hay tinh huyết của Nữ Oa, Hậu Thổ.

Hắn tìm được Bồng Lai Tiên Đảo, biến nơi đây thành đạo trường riêng biệt lập với thế gian.

Đỉnh điểm của sự kiện là khi Giang Thần, dưới lốt ẩn danh "Già Thiên Đạo Tôn", đã khuấy đảo cả Thiên Đình và Long Cung.

Hắn lẻn vào Thiên Đình ngay trước ngày đại hôn của Đế Tuấn, phóng hỏa đốt cháy cung điện, cướp sạch kho báu của Thiên Đình và tộc Kế Mông, khiến Yêu Tộc tổn thất nặng nề mà không tìm ra thủ phạm.

Chưa dừng lại ở đó, hắn còn ghé thăm Long Cung, vơ vét sạch tài nguyên tích lũy vạn năm của Long tộc và đánh bại các cao thủ ẩn thế của họ một cách áp đảo.

Câu chuyện là hành trình của một kẻ xuyên việt với tư duy hiện đại, sở hữu hệ thống bá đạo, vừa muốn an phận thủ thường câu cá tu luyện, vừa bị cuốn vào vòng xoáy của các đại lượng kiếp.

Nhưng khác với những kẻ bị động, Giang Thần luôn nắm đằng chuôi, dùng thực lực tuyệt đối và mưu trí để "vừa đánh vừa cướp", biến nguy nan thành cơ hội làm giàu.

Hắn không chỉ tu luyện nhục thân đạt đến cảnh giới Cửu Cửu Hỗn Nguyên Huyền Công thất chuyển (sánh ngang Đại La Kim Tiên với sức mạnh Hỗn Nguyên), mà còn ngưng tụ được Đỉnh Thượng Tam Hoa đạt tới 36 phẩm – một cảnh giới hoàn mỹ chưa từng có trong lịch sử Hồng Hoang, vượt xa cả Hồng Quân Đạo Tổ.

Giang Thần giờ đây đứng trên đỉnh cao phong, sẵn sàng đối mặt với mọi Thánh nhân và thiên địa lượng kiếp sắp tới.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 1

Dương Hoa Sơn.

Dương Hồ.

Một thanh niên đạo nhân mặc trường bào màu đen đang lười biếng nằm trên ghế, phơi nắng.

Trước mặt hắn đặt một chiếc cần câu, đang thả câu.

Hắn tên là Giang Thần.

Không phải người Hồng Hoang, mà đã xuyên không đến đây được tròn một trăm năm.

Căn nguyên của hắn là một con quạ đen bình thường.

Ở Hồng Hoang, thực lực này chỉ thuộc dạng tầm thường.

Vừa rồi, Giang Thần đã thành công thức tỉnh ngón tay vàng — Hệ thống câu cá thần cấp.

Hệ thống có thể đến muộn, nhưng sẽ không bao giờ vắng mặt.

Mặc dù muộn một trăm năm, nhưng nó đã đền bù cho Giang Thần một gói quà tân thủ chí tôn.

Mười vạn mồi câu, một ức công đức, một nghìn vò rượu tiên Bách Hoa thượng hạng. "Giang Thần đạo hữu đây rồi." Kim quang lóe lên, một bóng hình xinh đẹp màu trắng từ trong kim quang bước ra.

Nàng tên là Oa Nữ tiên cô, là người bạn tốt mà Giang Thần quen biết từ một trăm năm trước, không chuyện gì không nói.

Nhưng nàng lại đeo mạng che mặt, che đi dung mạo.

Dù sao với đạo hạnh Địa Tiên của Giang Thần, hắn không thể

nhìn thấu, cũng không thể nhìn xuyên.

Từ ký ức nguyên bản của cơ thể này, hắn biết được cảnh giới tu luyện, từ thấp đến cao phân biệt là: Địa Tiên, Thiên Tiên, Chân Tiên, Huyền Tiên, Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh, Thánh Nhân.

Linh bảo được chia thành Hậu Thiên linh bảo và Tiên Thiên linh bảo. "Rượu ngon ta mới ủ đây." Giang Thần lấy ra một vò rượu tiên Bách Hoa thượng hạng ném qua. "Thơm quá." Oa Nữ tiên cô hai mắt sáng lên.

Nàng mở vò rượu ra uống.

Vừa vào miệng đã thấy hương ngọt, ẩn chứa tiên lực hùng hậu, lại có mùi thơm của trăm hoa. "Rượu ngon." Oa Nữ tiên cô khen ngợi.

Ánh mắt nàng rơi xuống chiếc cần câu trước mặt Giang Thần, với đạo hạnh của nàng, tự nhiên có thể thấy lưỡi câu trống trơn. "Giang Thần đạo hữu?" "Câu cá." Giang Thần cười đáp.

Mồi câu do hệ thống tặng được đặt trong không gian hệ thống, khi câu sẽ tự động tiêu hao, không hề lộ ra ngoài. "Trên lưỡi câu không có mồi, cứ câu mãi thế này cũng không câu được cá đâu." Oa Nữ tiên cô lắc đầu. "Không hẳn!" "Làm sao Giang Thần đạo hữu biết Nhân tộc sẽ gặp một hồi tai nạn?" Oa Nữ tiên cô vẻ mặt nghiêm túc.

Một tháng trước.

Giang Thần đã nói với nàng, Nhân tộc sẽ có một đại kiếp.

Chương 2

Nếu tiếp tục ở lại đại lục Hồng Hoang, sẽ có nguy cơ diệt tộc.

Chỉ có lui về bờ Đông Hải, may ra mới có một tia sinh cơ.

Ban đầu nàng không tin.

Nhưng trong vòng một tháng, những chuyện xảy ra với Nhân tộc đã ứng nghiệm lời của Giang Thần.

Đại kiếp của Nhân tộc thật sự đã đến.

Khi họ lui về bờ Đông Hải, kiếp nạn qua đi, đón nhận một sự sống mới.

Giang Thần bí ẩn cười một tiếng, chỉ tay lên trời. "Đại đạo?" Oa Nữ tiên cô biến sắc.

Trong truyền thuyết, khi Bàn Cổ khai thiên tích địa, tuy đã ngã xuống, nhưng phần lĩnh ngộ đối với Đại đạo lại được giữ lại.

Chẳng lẽ Giang Thần đã có được một phần cảm ngộ Đại đạo?

Có thể từ trong cõi u minh nhìn thấy được chuyện tương lai sao?

Đúng vậy!

Nhất định là như thế, nếu không, làm sao có thể biết Nhân tộc sẽ gặp nguy hiểm? "Đa tạ Giang Thần đạo hữu chỉ giáo, ta thụ giáo rồi." "Đây là một chút tâm ý của ta, xin Giang Thần đạo hữu nhận cho." Oa Nữ tiên cô cong ngón tay búng ra, một chiếc Dương Chi Ngọc Tịnh Bình rơi xuống trước mặt Giang Thần. "Cáo từ!" "Ngày khác lại đến thăm Giang Thần đạo hữu." Kim quang lóe lên, Oa Nữ tiên cô đến cũng vội vàng, đi cũng vội vàng.

Sau khi nàng đi, Giang Thần xác định nàng đã đi thật, liền từ trên

ghế ngồi dậy, nhìn Dương Chi Ngọc Tịnh Bình trong tay.

Một món Hậu Thiên cực phẩm linh bảo.

Mở Dương Chi Ngọc Tịnh Bình ra. "Tam Quang Thần Thủy, trọn vẹn một trăm giọt, là thánh dược chữa thương, chỉ cần còn một hơi thở, là có thể hồi đầy máu sống lại." Giang Thần hai mắt sáng lên.

Hắn cất Dương Chi Ngọc Tịnh Bình đi.

Nụ cười trên mặt càng thêm rạng rỡ. "Giả thần giả quỷ đúng là có tương lai, tưởng đảo ngược hai chữ Nữ Oa thì ta không biết sao?" "Tất cả đều nằm trong kế hoạch." Giang Thần đắc ý nghĩ thầm.

Lúc mới quen nàng, nghe cái tên nàng nói ra, Giang Thần đã đoán được.

Oa Nữ, Oa Nữ, đọc ngược lại chẳng phải là Nữ Oa sao? "Đinh!

Câu được Đại Đạo Liễm Tức Quyết!" "Đinh!

Câu được Linh đào!" "Đinh!

Câu được mười năm tu vi!". ..... "Đinh!

Câu được huyết mạch Tam Túc Kim Ô!" Mười vạn mồi câu toàn bộ tiêu hao hết sạch.

Tổng cộng câu được năm trăm năm tu vi, hai mươi quả linh đào, Đại Đạo Liễm Tức Quyết, và một phần huyết mạch Tam Túc Kim Ô hoàn chỉnh. "Vãi chưởng!" "Ta câu được cái gì thế này?

Câu được huyết mạch Tam Túc Kim Ô?" Giang Thần hiếm khi văng một câu tục. .....

Trên trời có hai con Kim Ô, ta mà dung hợp huyết mạch này, chẳng phải là tự tìm phiền phức sao?

Với tính cách thù dai của hai con Kim Ô đó, chắc chắn sẽ không

tha cho ta.

Dù phải trả bất cứ giá nào, chúng cũng sẽ tìm mọi cách trừ khử ta.

Tuyệt đối sẽ không cho phép trong Hồng Hoang xuất hiện vị vua thứ ba của Thiên đình.

Online chờ gấp, ta hoảng quá!

Ánh mắt hắn rơi vào Đại Đạo Liễm Tức Quyết.

Đại Đạo Liễm Tức Quyết: Hoàn mỹ thu liễm toàn bộ khí tức trên người, tùy tâm sở dục, biến hóa theo ý của người sử dụng.

Ghi chú: Nếu không phải Đạo Tổ tự mình ra tay thì không thể nhìn thấu. "Thơm thật!" "Đại Đạo Liễm Tức Quyết cộng với huyết mạch Tam Túc Kim Ô, quả là một cặp trời sinh." "Có Đại Đạo Liễm Tức Quyết, ta sợ hai con Kim Ô đó cái quái gì." "Sống chết xem nhẹ, không phục thì dùng Đại Đạo Liễm Tức Quyết." Giang Thần cười nói.

Thông tin liên quan đến Đại Đạo Liễm Tức Quyết tự động truyền vào não hắn.

Phàm là công pháp câu được, độ thông thạo đều được cộng max điểm.

Đàn ông có hack bên người, không cần giải thích.

Sau mười mấy hơi thở.

Giang Thần đã hoàn mỹ nắm giữ Đại Đạo Liễm Tức Quyết, thu liễm toàn bộ khí tức trên người.

Thánh Nhân cũng đừng mong nhìn thấu, trừ phi lão già âm hiểm Đạo Tổ kia đích thân tới. "Không câu nữa, về nhà đột phá thôi." Giang Thần tay phải vung lên.

Hắn thu cần câu và ghế nằm lại, ngự một đạo yêu phong, nhảy thẳng vào trong Dương Hồ.

Trên trời dưới đất, trong nước là an toàn nhất.

Hồng Hoang nguy hiểm, chọn nơi ở phải cẩn thận.

Một lúc sau.

Giang Thần trở về động phủ, động phủ trông rất thô sơ.

Một chiếc giường đá, trải một lớp da hổ dày ba thước, rất mềm.

Chương 3

Một chiếc bàn đá, và một chiếc ghế đá.

Động phủ được yêu lực bao phủ, ngăn nước hồ bên ngoài xâm nhập.

Hắn ngồi trên giường đá.

Giang Thần lấy ra năm trăm năm tu vi.

Ầm!

Thể nội chấn động, lượng tu vi khổng lồ tràn vào cơ thể hắn.

Cơ thể này không biết bất kỳ công pháp nào, ngay cả huyết mạch truyền thừa cũng không có, có thể đột phá Địa Tiên cũng là do Giang Thần thỉnh thoảng nghe Nữ Oa nương nương giảng đạo mà đột phá.

Dưới sự gia trì của năm trăm năm tu vi, Giang Thần dựa vào bản năng hấp thu luồng tu vi khổng lồ đó.

Cảnh giới giống như ngồi tên lửa, tăng lên vùn vụt.

Địa Tiên trung kỳ, Địa Tiên hậu kỳ, Địa Tiên đại viên mãn.

Mãi đến khi tăng lên Địa Tiên đại viên mãn mới dừng lại, do Giang Thần không có công pháp tu luyện hệ thống, lãng phí quá nhiều tiên lực bị cơ thể hấp thu.

Nếu không, hắn đã đột phá đến cảnh giới Thiên Tiên rồi. "Địa Tiên đại viên mãn?" "Tốt hơn nhiều so với dự tính của ta, đến lúc dung hợp huyết mạch Tam Túc Kim Ô rồi." Giang Thần kích động vung nắm đấm.

Hắn lấy huyết mạch Tam Túc Kim Ô ra, há miệng nuốt chửng, trực tiếp nuốt vào.

Đồng thời điên cuồng vận chuyển Đại Đạo Liễm Tức Quyết, thu liễm khí tức trên người, không để huyết mạch Tam Túc Kim Ô bị rò rỉ ra ngoài.

Bùm!

Sức mạnh ẩn chứa trong huyết mạch Tam Túc Kim Ô thực sự quá mạnh, với chút đạo hạnh của Giang Thần, hoàn toàn không chịu nổi.

May mà huyết mạch Tam Túc Kim Ô là câu được, nên rất ôn hòa, khí tức bạo ngược trong huyết mạch đã bị hệ thống loại bỏ, nhưng uy năng lại không hề suy giảm.

Hai mắt nhắm lại, hắn trực tiếp ngất đi.

Trong cơn hôn mê, huyết mạch Tam Túc Kim Ô nhanh chóng dung hợp với cơ thể hắn. .....

Trong Hồng Hoang, thứ không đáng tiền nhất chính là thời gian.

Năm tháng như khói, thoáng qua như bóng câu qua cửa sổ.

Trong nháy mắt đã qua một trăm năm.

Một trăm năm, Giang Thần vẫn luôn hôn mê để dung hợp huyết mạch Tam Túc Kim Ô.

Một hôm.

Giang Thần tỉnh lại từ cơn mê, ngồi thẳng người dậy. "Ta đã hôn mê suốt một trăm năm?" Cảm nhận sự thay đổi trong cơ thể.

Huyết mạch quạ đen ban đầu đã biến mất, thay vào đó là huyết mạch Tam Túc Kim Ô, từ bây giờ, Giang Thần là con Tam Túc Kim Ô thứ ba trong Hồng Hoang.

Không thể so sánh với mười con Tam Túc Kim Ô nhỏ kia.

Huyết mạch Tam Túc Kim Ô trong cơ thể Giang Thần là huyết

mạch tiên thiên, cùng đẳng cấp với Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Mười con Tam Túc Kim Ô nhỏ kia huyết mạch là hậu thiên.

Là do Đế Tuấn sinh ra sau này.

Một bên trời, một bên đất, uy năng chênh lệch quá lớn, hoàn toàn không có chút khả năng so sánh nào.

Mặc dù chỉ là Địa Tiên đại viên mãn, nhưng thực lực đã mạnh hơn trước hàng nghìn lần.

Giang Thần hiện tại đủ sức hành hạ một nghìn cái ta của trước kia.

Hắn đã lĩnh ngộ được một môn thiên phú thần thông là Hóa Hồng Độn Thuật.

Thần thông thiên phú đỉnh cấp của tộc Tam Túc Kim Ô, xét về độn thuật thì đứng đầu Hồng Hoang.

Kim Sí Đại Bằng Điêu, Cân Đẩu Vân, trước mặt Hóa Hồng Độn Thuật chỉ là đàn em.

Hắn cũng sinh ra ngọn lửa thiên phú bản mệnh của tộc Kim Ô là Thái Dương Chân Hỏa.

So với Tam Muội Chân Hỏa, Lục Đinh Thần Hỏa thì bá đạo hơn nhiều.

Ngoài Niết Bàn Chân Hỏa của tộc Phượng Hoàng có thể sánh ngang, các loại hỏa diễm khác chỉ là đồ bỏ đi.

Chỉ là Thái Dương Chân Hỏa còn yếu, chỉ có một đốm nhỏ đáng thương. ..... "Chả trách hai con quạ trên trời kia có thể xưng vương xưng bá." "Có huyết mạch tiên thiên mạnh mẽ như vậy, lại còn nghe giảng ở Tử Tiêu Cung ba lần, nếu không làm nên nghiệp lớn thì đúng

là phế vật!" Giang Thần bừng tỉnh đại ngộ.

Giống như hắn vậy.

Đừng thấy chỉ có đạo hạnh Địa Tiên đại viên mãn, nếu liều mạng, hắn có thể vượt cấp thách đấu, diệt sát yêu quái Thiên Tiên sơ kỳ. "Công đức hiện!" Một ức công đức xuất hiện trong sơn động, số công đức này đều là mở từ gói quà tân thủ chí tôn.

Công đức ở Hồng Hoang vô cùng quan trọng.

Giết người không dính nhân quả, cướp nhà cướp của, giết người đoạt bảo, là thần khí không thể thiếu.

Có công đức bên người, người khác không dám động.

Trừ phi công đức hao hết.

Ngoài ra.

Công đức giống như dầu vạn năng, có vô số lợi ích. "Trước tiên làm một cái bùa hộ thân đã." Giang Thần trầm ngâm rồi quyết định. "Công đức kim luân ngưng!" Công đức dung hợp, tỏa ra vô số vạn đạo công đức kim quang, tràn ngập sơn động.

Sau mười mấy hơi thở.

Chương 4

Nhanh chóng ngưng tụ thành một vầng Công Đức Kim Luân. "Thôn!" Giang Thần há miệng nuốt.

Hắn nuốt cả vầng Công Đức Kim Luân vào bụng. "Có số công đức này hộ thể, không còn phải lo bị người khác đánh lén sau lưng." "Ngay cả Đinh Đầu Thất Tiễn Thuật nổi danh hậu thế cũng đừng hòng làm gì được ta." Giang Thần hài lòng gật đầu.

Hắn lấy ra một quả linh đào.

Quả đào rất to, to bằng cả cái chậu rửa mặt, ẩn chứa tiên khí dồi dào.

Cắn một miếng, mọng nước ngọt lịm, thơm ngon vô cùng. "Ngon." Giang Thần cười nói.

Ăn xong một quả linh đào.

Giang Thần nhìn số lượng mồi câu, ba vạn sáu nghìn năm trăm cái.

Mồi câu và tu vi của Giang Thần có liên quan với nhau.

Với tu vi cảnh giới Địa Tiên, hệ thống câu cá thần cấp hấp thu năng lượng bên ngoài, một ngày sản sinh một mồi câu.

Hôn mê một trăm năm, tính theo một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày.

Vừa đúng ba vạn sáu nghìn năm trăm mồi câu. "Không tệ." "Lại có thể câu cá rồi, câu mãi sướng mãi." Giang Thần mỉm cười.

Vừa chuẩn bị nằm xuống nghỉ ngơi.

Trong thần thức cảm ứng của hắn, con yêu quái cá trong hồ lại đến.

Con yêu quái cá này có đạo hạnh Địa Tiên đại viên mãn, vẫn luôn sống trong Dương Hồ, từ khi Giang Thần đến đây ở, hai bên đã là tử đối đầu.

Giang Thần trước kia không phải là đối thủ của nó.

Mỗi lần thua trận, hắn đều chạy lên bờ, kỳ lạ là, con yêu quái cá không đuổi theo nữa.

Đợi nó đi rồi, Giang Thần lại quay về.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy cho đến bây giờ. "Dám đến à?" "Tưởng ta vẫn như trước đây, có thể tùy ý hành hạ sao?" Giang Thần hừ lạnh một tiếng.

Hắn nhún chân, chủ động lao ra.

Dưới đáy hồ.

Một con yêu quái cá lớn vạn trượng, che trời lấp đất, hai con mắt cá to như thùng nước, lạnh lùng nhìn Giang Thần. "Quạ đen thối, không chạy nữa à?" "Chạy?

Đó là chuyện không thể." "Đừng nói là bây giờ, sau này, ta cũng không thể chạy nữa." Giang Thần nói. "Bản lĩnh lớn rồi nhỉ!" "Trước đây, mỗi lần thấy bản tọa, ngươi chạy còn nhanh hơn thỏ, hôm nay đổi tính à?" "Như vậy cũng tốt, đỡ cho bản tọa phải mất công." "Ăn ngươi xong, không chừng bản tọa có thể đột phá Thiên Tiên." Yêu quái cá cười lạnh một tiếng.

Thân hình khổng lồ của nó lao tới như tia chớp.

Mở cái miệng khổng lồ che trời, một lực hút kinh khủng nuốt chửng về phía Giang Thần. "Vừa hay lấy ngươi luyện tay." Giang Thần nói.

Thân hình hắn khẽ động, nhanh chóng lao tới.

Tam Túc Kim Ô không giỏi thủy chiến, lại không biết thần thông dưới nước.

Trên đường đi lấy kinh, con khỉ kia không biết bản lĩnh dưới nước, có thể nói là ăn đủ khổ sở, bị bọn yêu quái dưới nước hành cho ra bã.

Hai con quạ trên trời kia, khi đấu pháp với người khác, đều ở trên không trung, hoặc là trên đất liền.

Nhưng huyết mạch của Tam Túc Kim Ô đủ mạnh.

Thần lực ẩn chứa kinh người, dưới cùng cảnh giới, dọn dẹp một con yêu quái bình thường, giống như cha đánh con vậy.

Hắn tung quyền, yêu lực ngưng tụ trên mặt quyền.

Dựa vào Hóa Hồng Độn Thuật, hắn bất ngờ xuất hiện trên đầu con yêu quái cá.

Mạnh bạo đấm xuống.

Rắc!

Tiếng vỡ giòn tan vang lên, đầu con yêu quái cá bị Giang Thần một quyền đấm nát, chết không thể chết hơn.

Giải quyết xong.

Nhìn thi thể yêu quái cá khổng lồ, Giang Thần hài lòng mỉm cười. "Nướng!" Hắn kéo thi thể yêu quái cá, lao về phía bờ.

Lên bờ.

Hắn ném yêu quái cá xuống đất, tay phải vung lên, điều khiển yêu lực hóa thành dao thái, bắt đầu làm sạch.

Mọi việc xong xuôi, hắn lại điều động yêu hỏa, bao phủ con yêu quái cá, bắt đầu nướng. "Tiếc là không có thì là, ớt bột, dầu ăn và các

loại gia vị khác." "Nếu có thêm chút gia vị, mùi vị sẽ thơm hơn." Giang Thần lắc đầu. "Đến sớm không bằng đến đúng lúc." "Giang Thần đạo hữu cũng biết hưởng thụ ghê." Tiếng nói vừa dứt, Oa Nữ tiên cô xuất hiện trước mặt Giang Thần.

Đối với thần thông xuất quỷ nhập thần của nàng, Giang Thần đã quen rồi. ..... "Nhàn rỗi không có việc gì làm thôi." "Để Oa Nữ đạo hữu chê cười rồi." Giang Thần nhún vai.

Hắn lấy ra một quả linh đào, cùng một vò rượu tiên Bách Hoa thượng hạng ném qua. "Cảm ơn!" Oa Nữ nhận lấy những thứ này.

Thấy Giang Thần lại đang câu cá, lưỡi câu vẫn trống trơn.

Chương 5

"Không có mồi câu, cá sẽ không cắn câu đâu." "Cứ câu mãi thế này, chẳng phải lãng phí thời gian sao." Oa Nữ tiên cô lắc đầu. "Ngươi không hiểu đâu." Giang Thần lắc đầu. "Cách lần trước cả trăm năm, Oa Nữ đạo hữu mới đến, chẳng lẽ trong nhà gặp chuyện gì sao?" "Thôi!" "Không nhắc đến chuyện đó nữa, ta có một việc không hiểu, muốn nhờ đạo hữu giải đáp." Oa Nữ tiên cô hỏi. "Ngồi đi." Giang Thần chỉ xuống đất.

Oa Nữ tiên cô ngồi xuống bên cạnh hắn. "Giữa chúng ta cần gì khách sáo?" "Chẳng lẽ ngươi quên quan hệ của chúng ta rồi sao?

Cứ hỏi đi, phàm là chuyện ta có thể giúp được, nhất định sẽ không từ chối." Giang Thần cười nói.

Lời này lọt vào tai Oa Nữ tiên cô lại mang một ý vị khác.

Ý tứ đó phảng phất như đang nói, chúng ta đã ở bên nhau lâu như vậy, chuyện của ngươi cũng là chuyện của ta.

Dù ngươi chưa từng cho ta thấy diện mạo thật, nhưng tấm lòng của ta dành cho ngươi, trời đất có thể chứng giám.

Oa Nữ tiên cô bất giác đỏ mặt.

Nhìn vào ánh mắt trong veo của Giang Thần, nàng chần chừ một lúc lâu.

Nếu là người khác dám ở trước mặt nàng nói những lời này, sớm đã bị nàng nghiền xương thành tro.

Nhưng gần hai trăm năm qua lại, nàng đã xem Giang Thần như một người bạn.

Trong lòng nàng thầm nghĩ, hắn không biết thân phận thật của

mình, chỉ tưởng mình là một tiên nhân bình thường.

Lặp đi lặp lại mấy lần như vậy, nội tâm Oa Nữ tiên cô lại một lần nữa bình tĩnh trở lại. "Ngươi có biết Yêu tộc và Vu tộc không?" "Ừm." Giang Thần gật đầu. "Yêu tộc chưởng quản trời, Vu tộc chưởng quản đất." "Mâu thuẫn giữa hai bên ngày càng lớn, thế lực hai tộc lại tương đương nhau." "Theo ngươi thấy, giữa bọn họ ai có thể chiến thắng?" Oa Nữ tiên cô vẻ mặt nghiêm túc. "Ta kể cho ngươi một câu chuyện nhé!" Giang Thần trầm ngâm nói. "Xin mời." "Hai con chó đánh nhau." "Thân hình cao bằng nhau, thực lực cũng tương đương, con chó nào sẽ thắng?" Giang Thần hỏi lại. "Chó?" Oa Nữ tiên cô chau mày.

Nàng là người thông minh, nếu không cũng không thể thành Thánh.

Phản ứng đầu tiên của nàng là Giang Thần ví Yêu tộc thành một con chó, trong lòng có chút không vui, nhưng cảm xúc này đến nhanh mà đi cũng nhanh. "Nếu con chó thứ nhất có người giúp thì sao?" Phụt!

Giang Thần không nhịn được, trực tiếp phun vò rượu tiên Bách Hoa thượng hạng vừa uống vào mặt nàng. "Sơ suất!" "Hoàn toàn là sơ suất." Giang Thần vội vàng giúp nàng lau.

Oa Nữ tiên cô mặt đỏ bừng, vội vàng né tránh.

Kim quang lóe lên, rượu trên mặt nàng bốc hơi sạch. "Chắc chắn bên con chó thứ nhất có người giúp đỡ thực lực mạnh mẽ chứ?" Giang Thần hỏi.

Ánh mắt mang tính xuyên thấu của hắn rơi trên người nàng, dường như muốn nhìn thấu nàng.

Con chó đó, chắc là con chó cái nhỉ! "Ừm." Oa Nữ tiên cô bất đắc dĩ gật đầu. "Không hẳn!" Giang Thần lắc đầu, chỉ lên trời.

Oa Nữ tiên cô ngẩn người, nhìn lên bầu trời chìm vào suy tư.

Chẳng lẽ ý trời khó dò?

Các Thánh nhân khác, sẽ không muốn thấy Yêu tộc một mình độc chiếm, sẽ ra tay vào thời khắc mấu chốt.

Chắc chắn là vậy.

Nếu Yêu tộc quá mạnh, các Thánh nhân khác nhất định sẽ ăn không ngon ngủ không yên.

Oa Nữ tiên cô cảm thấy mình đã đoán được đáp án, nghiêm túc hành lễ với Giang Thần. "Đa tạ đạo hữu chỉ điểm!" Lúc này nàng mới chú ý tới Giang Thần, hắn đã đột phá Địa Tiên đại viên mãn, liên tục nhảy ba tiểu cảnh giới.

Chẳng lẽ căn nguyên của hắn không tầm thường?

Nghĩ đến đây, Oa Nữ tiên cô lại một lần nữa thi triển thần thông, nhìn về phía Giang Thần.

Vẫn là con quạ đen nhỏ đó.

Có Đại Đạo Liễm Tức Quyết hoàn mỹ thu liễm khí tức, che giấu huyết mạch, trừ phi Hồng Quân Đạo Tổ đích thân tới, hợp đạo, dùng sức mạnh Thiên Đạo mới có thể nhìn ra.

Nếu không, Thánh Nhân cũng không được! "Đạo hữu vận may thật tốt." "Trong vòng một trăm năm, liên tục đột phá bốn tiểu cảnh giới, tuy thiên phú bình thường, nhưng cần cù có thể bù thông minh." "Ta tin rằng đạo hữu chỉ cần kiên trì nỗ lực, trong Hồng Hoang vị lai nhất định sẽ có một chỗ đứng cho đạo hữu." Oa Nữ tiên cô nói. "Ta cũng nghĩ vậy." "Chứng đạo Hỗn Nguyên, đứng trên đỉnh chuỗi thức ăn của Hồng Hoang, trở thành người đàn ông mạnh nhất trên bảng xếp hạng." Giang Thần nghiêm túc gật đầu. "....." Oa Nữ tiên cô cạn lời.

Một con quạ đen nhỏ, mà đòi chứng đạo Hỗn Nguyên?

Muốn trở thành kẻ mạnh nhất trong số các Thánh Nhân chúng ta?

Căn nguyên của mình thế nào, trong lòng không có chút tự biết sao? "Ta có một chút cảm ngộ trên con đường tu luyện." "Hôm nay tặng cho đạo hữu." Oa Nữ tiên cô nói.

Bàn tay ngọc ngà điểm một cái, một viên ngọc giản lơ lửng giữa không trung, rơi xuống trước mặt Giang Thần. "Hẹn ngày gặp lại!" Kim quang lóe lên, Oa Nữ tiên cô lại một lần nữa biến mất. ..... "Đến cũng vội vàng, đi cũng vội vàng." "Thịt nướng xong rồi, tiếc là không có phúc hưởng." Giang Thần lắc đầu.

Hắn vẫy tay thu yêu hỏa lại.

Chương 6

Lấy thịt cá yêu đã nướng xong, ăn ngấu nghiến.

Mùi vị không tệ, đúng là đồ hoang dã.

Ẩn chứa yêu lực dồi dào, hiệu quả rất tốt.

Đừng thấy nó to, nhưng ăn cũng chỉ được một chút.

Thể tích của nó có lớn hơn vài lần nữa cũng không đủ cho Giang Thần ăn.

Hắn mở ngọc giản mà Oa Nữ tiên cô tặng.

Bên trong ghi lại một bộ công pháp tu luyện cơ bản là Thiên Tiên Quyết, cùng với kinh nghiệm tu luyện của nàng.

Giải thích vô cùng rõ ràng.

Là pháp môn tu luyện tiên gia vô cùng chính thống.

Nhưng môn công pháp này chỉ có thể tu luyện đến cảnh giới Thiên Tiên, liền không thể tiếp tục tu luyện nữa. "Thiên Tiên Quyết thì Thiên Tiên Quyết vậy!" "Có còn hơn không." Giang Thần cười khổ lắc đầu.

Một vị Thánh Nhân, cao cao tại thượng, không có việc gì chạy tới ăn chực uống chực, hỏi han này nọ, quay đầu lại cho ta một bộ Thiên Tiên Quyết thật là có ý tứ?

Hắn nghiêm túc đọc.

Một khắc sau.

Môn Thiên Tiên Quyết đã bị Giang Thần lĩnh hội hết. "Trước tiên chuyển hóa yêu lực thành tiên lực đã." "Nếu không cứ mãi bất tiện, mang yêu lực trên người, bị người ta coi là yêu quái hô đánh hô giết.

Tiên lực thì khác, đó là tiêu chí chính thống của tiên gia." Giang Thần cười nói.

Hắn ngồi xếp bằng trên đất.

Dựa theo pháp môn vận chuyển của Thiên Tiên Quyết, bắt đầu tu luyện.

Vốn đã là Địa Tiên đại viên mãn, lại mang huyết mạch Tam Túc Kim Ô, tu luyện công pháp cơ bản Thiên Tiên Quyết, tốc độ như bay.

Chỉ một thời thần đã tu luyện tầng thứ nhất đến đại viên mãn, đạt đến cảnh giới hoàn mỹ. "Cho ta đột phá!" Giang Thần hét lớn.

Mượn ngọn gió đông này, hắn điều động tiên lực trong cơ thể xông lên tầng thứ hai.

Thiên Tiên Quyết có tổng cộng hai tầng, tầng thứ nhất đại biểu cho Địa Tiên, tầng thứ hai đại biểu cho Thiên Tiên.

Rắc!

Dưới sự hỗ trợ năng lượng từ yêu quái cá, hắn phá vỡ bình cảnh chắn trước mặt, thuận lợi đột phá Thiên Tiên sơ kỳ.

Vận chuyển thêm mấy chu thiên nữa, Giang Thần mới kết thúc tu luyện.

Cảm nhận sự thay đổi của bản thân, bất luận là mức độ hùng hậu của tiên lực, hay về lượng, đều mạnh hơn trước rất nhiều. "Keo kiệt quá." "Gia sản lớn như vậy, lại cho ta một môn công pháp bình thường như thế, chỉ có thể tu luyện đến Thiên Tiên sơ kỳ." Giang Thần lắc đầu. "Đinh!

Câu được đại thần thông đỉnh tiêm Phiên Giang Đảo Hải!" "Đinh!

Câu được Tiên Thiên cực phẩm linh bảo Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên!" "Đinh!

Câu được hai mươi năm tu vi!". ..... "Đinh!

Câu được hai mươi năm tu vi!" Ba vạn sáu nghìn năm trăm mồi câu, toàn bộ tiêu hao hết.

Thành quả cũng vô cùng phong phú.

Phiên Giang Đảo Hải: Một trong những đại thần thông đỉnh tiêm của ba mươi sáu Thiên Cương Đạo Pháp, có thể chiến đấu dưới nước, phát huy hoàn hảo thực lực bản thân, giơ tay là có thể lật sông khuấy biển.

Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên: Tịnh hóa mọi năng lượng tiêu cực, lực phòng ngự kinh người, trấn áp khí vận giáo phái, ẩn chứa bốn mươi tám đạo cấm chế tiên thiên.

Một đạo cấm chế tiên thiên đến mười hai đạo cấm chế tiên thiên, là Tiên Thiên hạ phẩm linh bảo.

Mười ba đạo cấm chế tiên thiên đến hai mươi bốn đạo cấm chế tiên thiên, là Tiên Thiên trung phẩm linh bảo.

Hai mươi lăm đạo cấm chế tiên thiên đến ba mươi sáu đạo cấm chế tiên thiên, là Tiên Thiên thượng phẩm linh bảo.

Ba mươi bảy đạo cấm chế tiên thiên đến bốn mươi tám đạo cấm chế tiên thiên, là Tiên Thiên cực phẩm linh bảo. "Mạnh quá!" Giang Thần lộ vẻ kích động.

Đây mới thật sự là bảo bối tốt, đứng trên đó, bẩm sinh đã ở thế bất bại.

Chỉ có tu vi là tương đối ít, chỉ có ba trăm năm mươi năm.

Số mồi câu còn lại, toàn bộ đều câu hụt.

Thu cần câu và ghế nằm lại, ngự một đạo kim quang, Giang Thần lại một lần nữa lao vào trong Dương Hồ.

Trở về động phủ.

Giang Thần không thể chờ đợi được nữa, ngồi trên giường đá. "Trích xuất Phiên Giang Đảo Hải!" Thông tin về đại thần thông đỉnh tiêm trong Thiên Cương Đạo Pháp này, được truyền vào sâu trong tinh thần của Giang Thần, độ thông thạo trực tiếp max điểm.

Ba mươi sáu Thiên Cương Đạo Pháp, bao gồm bảy mươi hai Địa Sát Đạo Thuật.

Ở Hồng Hoang đều là những đại thần thông đỉnh tiêm nhất.

Mỗi một môn đều vô cùng khó tu luyện, một khi luyện thành, sẽ có uy năng khai thiên tích địa.

Nữ Oa nương nương, số Thiên Cương Đạo Pháp và Địa Sát Đạo Thuật mà bà luyện thành cũng rất ít.

Về phần Thiên Cương Tam Thập Lục Biến, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, chẳng qua chỉ là hai môn biến hóa thuật bình thường mà thôi.

Hai thứ này hoàn toàn không thể so sánh với nhau.

Chương 7

"Phiên Giang Đảo Hải sao?" "Từ bây giờ, thủy chiến ta không ngán bất kỳ ai." Trong mắt Giang Thần tinh quang lấp lánh.

Hắn lấy Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên ra, bảo vật câu được.

Cấm chế tiên thiên ẩn chứa bên trong, toàn bộ đều đã được hệ thống giúp hắn luyện hóa, không cần phải giống như người khác, phải luyện hóa lại từ đầu.

Hắn lấy một ức Công Đức Kim Luân ra.

Có Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên phòng ngự, đem một ức công đức đánh vào, để nó biến thành Công Đức Chí Bảo, chẳng lẽ như vậy không thơm sao? "Đi!" Giang Thần hét lớn.

Tay phải vung lên, đem một ức công đức đánh vào trong Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên. ....

Ông!

Vạn đạo công đức kim quang từ Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên tỏa ra, bao phủ toàn bộ sơn động.

Hạo nhiên, thẳng thắn, ôn hòa...

Chiếu rọi lên người, xua tan mệt mỏi, khiến tinh thần càng thêm sảng khoái.

Kéo dài liên tục mấy thời thần, luồng công đức kim quang khổng lồ đó mới thu liễm vào trong.

Nhìn lại Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, so với trước đây, nó đã trở nên bí ẩn hơn.

Uy năng của đài sen cũng tăng lên ba phần.

Thuộc tính đáng chú ý nhất là trấn áp khí vận bản thân và khí vận giáo phái, khiến nó vĩnh viễn không bị thất thoát. "Có Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, sau này đấu pháp không còn phải lo dính nhân quả nữa." "Nhưng thứ này quá mạnh, không phải lúc vạn bất đắc dĩ, không thể dễ dàng sử dụng." "Nếu để đại thần thông giả nhìn thấy, nhất định sẽ giết người đoạt bảo." "Đặc biệt là hai tên ngốc không biết xấu hổ ở Tây phương kia, lòng dạ độc ác, vì đạt mục đích mà không từ thủ đoạn." "Ừm, nhất định phải cất cho kỹ." Giang Thần nghiêm túc nói.

Hắn há miệng nuốt, đem Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên nuốt vào bụng.

Vận dụng Đại Đạo Liễm Tức Quyết, hoàn mỹ thu liễm khí tức của nó.

Trừ phi Giang Thần sử dụng.

Nếu không, dù Thánh nhân đích thân tới, cũng không thể phát hiện. "Đến lúc nâng cao tu vi rồi." Hắn lấy ra ba trăm năm mươi năm đạo hạnh.

Thể nội chấn động, tu vi khổng lồ chuyển vào cơ thể Giang Thần, xông vào tứ chi bách mạch.

Thiên Tiên Quyết vận chuyển đến cực hạn, luyện hóa luồng tiên khí ôn hòa thuần chính đó. .....

Thoáng chốc hai mươi năm đã qua. "Cho ta đột phá!" Giang Thần gầm nhẹ một tiếng.

Hắn điều động tiên lực khổng lồ xông về phía bình cảnh phía trước.

Rắc.

Một tiếng giòn tan vang lên, thuận lợi đột phá Thiên Tiên trung kỳ.

Tiên khí bên ngoài dưới sự dẫn dắt, chuyển vào cơ thể, bị Thiên Tiên Quyết luyện hóa.

Hai thời thần sau.

Giang Thần mở hai mắt, thở ra một luồng trọc khí. "Cuối cùng cũng đột phá Thiên Tiên trung kỳ rồi." "Chút đạo hạnh này, ở Hồng Hoang căn bản không đủ nhìn, phải tiếp tục núp, câu cá mới là vương đạo." Giang Thần lắc đầu.

Với cảnh giới Thiên Tiên, hệ thống câu cá thần cấp, một ngày sản sinh hai mồi câu.

Bế quan hai mươi năm.

Một ngày sản sinh hai mồi câu, một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, hai mươi năm, tổng cộng một vạn bốn nghìn sáu trăm mồi câu.

Lại có thể tiếp tục câu cá.

Hắn bước xuống khỏi giường đá.

Giang Thần đi ra khỏi động phủ, đứng dưới đáy nước.

Mỗi lần xuống nước, trong nước hồ lại truyền đến một lực cản, càng đi sâu xuống, lực cản đó càng mạnh, hạn chế thực lực phát huy.

Nay đã nắm giữ đại thần thông đỉnh tiêm Phiên Giang Đảo Hải, trong nước không những không có lực cản.

Càng giống như chủ nhân của vùng nước này.

Dù hồ nước có sâu đến đâu, hay ở dưới đáy nước trăm vạn trượng, vẫn không có một chút ảnh hưởng nào đối với hắn. "Nếu trước đây nắm giữ môn đại thần thông đỉnh tiêm này." "Giết con yêu quái cá đó đâu cần dùng đến Hóa Hồng Độn Thuật, chính diện cứng đối cứng, một quyền là có thể đánh chết nó." Giang Thần cười nói.

Hắn nhún chân, nhanh chóng lao lên từ đáy nước.

Ầm ầm ầm. .....

Tiếng đánh nhau kịch liệt, từ xa truyền đến gần đây, nghe tiếng thì khoảng cách ngày càng gần, nhiều nhất là vài phút nữa sẽ đến nơi. "." Giang Thần nheo mắt.

Trong thần thức cảm ứng của hắn.

Những người đang đấu pháp, phân biệt là người của Yêu tộc và Vu tộc, đều là Thiên Tiên hậu kỳ.

Một người tu luyện nguyên thần, nhục thân cũng không tệ, một người chuyên tu luyện nhục thân, lại không có linh bảo tốt, chiến đấu với nhau có thể nói là kỳ phùng địch thủ. "Ta vốn muốn yên tĩnh câu cá." "Nhưng thực tế không cho phép, ta nằm không cũng trúng đạn." Giang Thần lắc đầu.

Địa bàn của Dương Hoa Sơn, tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai nhúng chàm.

Muốn tiếp tục núp, bất kỳ ai bước vào đây đều phải chết.

Chương 8

Hắn nhảy vào trong hồ, vận dụng Đại Đạo Liễm Tức Quyết thu liễm khí tức trên người, chuẩn bị cho hai kẻ kia một đòn chí mạng.

Bất động như núi, một khi động thì kinh thiên động địa.

Động xong thì hủy thi diệt tích!

Vài phút sau.

Một con hổ yêu cùng một tộc nhân Vu tộc bình thường, hai người giết nhau đến tận trong hồ.

Sóng khí kinh khủng, từ nơi hai người giao thủ truyền ra.

Mọi thứ xung quanh, toàn bộ đều bị sóng khí do hai người giao thủ hủy diệt, ngay cả nơi Giang Thần câu cá trước đây, cũng bị hủy diệt cùng lúc.

Dần dần, chiến trường của hai người chuyển dời lên trên mặt hồ.

Họ kịch liệt chiến đấu trên mặt nước.

Giang Thần ẩn mình trong nước, lạnh lùng nhìn hai người, sát khí ngút trời. "Phiên Giang Đảo Hải!" Trong phạm vi vạn trượng xung quanh, toàn bộ nước hồ dâng lên trời, hình thành một nhà tù khổng lồ, từ trời đất giáng xuống, nhân lúc hai người không kịp phòng bị, mạnh mẽ oanh kích lên người họ.

Lực lượng kinh khủng cưỡng ép phá vỡ lớp phòng ngự bên ngoài của hai người, xuyên thủng cơ thể họ. "Thái Dương Chân Hỏa!" Thân ảnh Giang Thần lóe lên, xuất hiện bên cạnh hai người.

Một ngọn lửa màu vàng kim, từ lòng bàn tay đánh ra, bao phủ thi thể hai người, trong nháy mắt thiêu họ thành tro bụi.

Làm xong mọi việc.

Giang Thần xử lý hết mọi dấu vết xung quanh, thi triển Đại Đạo Liễm Tức Quyết thu liễm toàn bộ khí tức trên người, một đầu lặn vào trong hồ. .....

Ngay sau khi Giang Thần vừa đi, một đạo thanh quang, ba đạo bạch quang từ trời giáng xuống, đáp xuống mặt hồ.

Một người đàn ông trung niên, ba cô gái trẻ trung xinh đẹp, che mạng. "Kỳ lạ!" "Vừa rồi rõ ràng có dao động đấu pháp truyền ra, một người Yêu tộc, một người Vu tộc đang chém giết ở đây, trong nháy mắt đã biến mất?" Cô gái che mạng mặc váy ngắn màu xanh nói. "Đại ca thấy sao?" Cô gái dẫn đầu khẽ nhíu mày. "Tam muội nói không sai." "Trước khi ta đến, nơi này quả thật có người đang đấu pháp." "Từ tình hình trước mắt, dấu vết đấu pháp đã bị người ta xóa sạch, xem ra ta đã đến chậm một bước." "Người của Yêu tộc và Vu tộc, đã bị người ta trấn áp." "Trong thời gian ngắn như vậy, giải quyết được hai người, lại xóa sạch dấu vết, nhất định chưa đi xa, đang ẩn nấp gần đây." Người đàn ông trung niên trầm ngâm nói. "Đại ca nói phải." "Ta cũng nghĩ vậy." Cô gái dẫn đầu gật đầu.

Bốn người nhìn nhau.

Vận dụng thần thông tra xét xung quanh.

Sơn động dưới nước mà Giang Thần bố trí, không có trận pháp cấm chế che đậy, với đạo hạnh của họ, tự nhiên có thể tìm thấy. "Phía dưới có một tòa động phủ." "Đối phương nhất định đang ẩn nấp trong tòa động phủ đó." Cô gái áo xanh nói.

Trong động phủ.

Giang Thần lộ vẻ cười khổ, tuy đã thi triển Đại Đạo Liễm Tức Quyết, hoàn mỹ thu liễm toàn bộ khí tức trên người, lại đơn giản biến

thành một hòn đá nhỏ.

Nhưng lại không thể che giấu sự tồn tại của động phủ.

Thấy động phủ bị phát hiện, Giang Thần biết không thể tiếp tục che giấu nữa.

Nhìn bóng dáng bốn người, trong lòng hắn xuất hiện một suy đoán táo bạo. "Chẳng lẽ?" Lúc này, cô gái áo xanh lấy ra một cây kéo màu vàng, uy áp kinh khủng từ cây kéo vàng truyền ra. "Ta biết ngươi đang ở trong động phủ." "Nếu còn không xuất hiện, Kim Giao Tiễn trong tay ta mà rung lên, hủy đi động phủ này, thì đừng trách ta." Cô gái áo xanh cười nói. "Quả nhiên là bốn người họ." Giang Thần thầm nghĩ.

Hắn thu hồi thuật biến hóa.

Ra khỏi sơn động, đứng trên mặt nước. "Không biết bốn vị đại giá quang lâm hàn xá, có việc gì quý báu?" Giang Thần vẻ mặt bình tĩnh.

Đừng thấy bốn người đều là cường giả Huyền Tiên, nhưng hắn không hề hoảng sợ.

Thực sự không được, thì dùng Hóa Hồng Độn Thuật chạy trốn.

Sau đó lại tìm một nơi không người trong hồ để núp, thi triển Đại Đạo Liễm Tức Quyết thu liễm khí tức, đừng mong tìm thấy tung tích của hắn.

Có át chủ bài, không hoảng. "Mạo muội quấy rầy, xin đạo hữu đừng để trong lòng." "Ta tên Vân Tiêu, đây là đại ca ta Triệu Công Minh, hai vị này là nhị muội Quỳnh Tiêu, tam muội Bích Tiêu." "Chúng ta vô tình đi ngang qua đây, thấy người của Yêu tộc và Vu tộc đang đấu pháp, vì hiếu kỳ nên đến xem, đến nơi thì thấy hai người đã bị diệt, ngay cả khí tức cũng biến mất." "Phải dùng hạ sách này, thực sự xin lỗi." Vân Tiêu đơn giản giải thích tình hình. "Hóa ra là một trận hiểu lầm." "Tại hạ Giang Thần, một kẻ tán tu." Giang Thần tự giới

thiệu. "Không đúng." "Căn nguyên của ngươi chỉ là một con quạ đen nhỏ, không phải chỉ có đạo hạnh Thiên Tiên trung kỳ, vì sao có thể diệt sát hai người?" "Làm sao có thể qua mắt được sự dò xét của ta?" Bích Tiêu lộ vẻ hiếu kỳ. "Tam muội!" Vân Tiêu khẽ quát một tiếng, nhìn về phía Giang Thần, mang theo vẻ áy náy. "Tam muội ta thẳng tính, không có ý xấu, xin đạo hữu đừng để ý." "Không sao." Giang Thần nhún vai.

Huyết mạch quạ đen lộ ra bên ngoài, phàm là người có chút bản lĩnh, muốn nhìn thấu căn nguyên hắn cố ý lộ ra cũng không khó. "Tam muội phải nhớ kỹ!" "Mỗi người đều có bí mật riêng, nếu không phải quan hệ thân thiết thì đừng hỏi." Vân Tiêu giáo huấn. "Đại tỷ, muội nhớ rồi." Bích Tiêu lè lưỡi.

Vân Tiêu cũng đành chịu thua cô tam muội này. "Gặp nhau là có duyên, bốn vị không bằng ngồi xuống nghỉ ngơi một lát thì sao?" Giang Thần đề nghị. "Như vậy thì làm phiền rồi." Bốn người nhìn nhau, Vân Tiêu khẽ cười.

Giang Thần lấy ra năm vò rượu tiên Bách Hoa thượng hạng, cùng năm quả linh đào, đặt trên bàn đá do tiên lực ngưng tụ thành. "Rượu do ta nhàn rỗi ủ." "Bốn vị thử xem mùi vị thế nào?" Giang Thần mời. "Ta cũng không thể ăn không của đạo hữu, Xích Long Quả này là do tỷ muội ta vô tình có được." "Tuy không phải bảo vật thượng phẩm, nhưng khẩu vị rất tốt, đạo hữu không ngại thì thử xem." Vân Tiêu lấy ra một quả to bằng quả bóng xanh, đặt trên bàn đá. "Được." Giang Thần gật đầu.

Chương 9

Hắn cầm Xích Long Quả ăn, khẩu vị cực tốt, mọng nước ngọt lịm, ẩn chứa tiên lực.

Ăn xong một quả Xích Long Quả, bằng năm năm khổ tu. "Đồ tốt." Giang Thần nói. ..... "Bốn vị cũng thử đi." Giang Thần nói. "Cung kính không bằng tuân mệnh." Bốn người Vân Tiêu mỉm cười.

Họ mở vò rượu ra.

Mùi thơm nồng nàn, từ trong vò rượu tỏa ra, gần như thành thực chất. "Rượu ngon!" Triệu Công Minh hai mắt sáng lên.

Hắn cầm vò rượu tiên Bách Hoa thượng hạng uống một hơi cạn sạch, một vò rượu ngon bị hắn uống hết trong một ngụm. "Ặc!" "Hết rồi sao?" Triệu Công Minh ngạc nhiên.

Hắn lại lắc lắc vò rượu, một giọt rượu cũng không còn.

Hắn đáng thương nhìn ba chị em Vân Tiêu. "Đại ca vừa rồi uống nhanh quá, không kịp thưởng thức vị, rượu đã hết." "Ba vị muội muội tốt, có thể chia cho ta một chút rượu không?" Triệu Công Minh mặt dày xin xỏ. "Tính nóng nảy của đại ca, bao giờ mới có thể sửa được?" Vân Tiêu lắc đầu.

Nàng rót một nửa vò rượu của mình cho hắn. "Uống chậm thôi." "Lần sau mà uống một hơi hết nữa, thì thật sự không còn đâu." Vân Tiêu nhắc nhở một câu.

Nàng lấy ra ba chén rượu, đặt trên bàn đá.

Tự rót cho mình một chén, uống cạn. "Rượu ngon!" "Đây là loại rượu ngon nhất ta từng uống, ngoài hương thơm trăm hoa, còn ẩn chứa tiên lực." Vân Tiêu khen ngợi. "Đại tỷ nói đúng." Quỳnh Tiêu và

Bích Tiêu gật đầu. "Thử linh đào nữa đi." Giang Thần cười cười, đặt vò rượu xuống, cầm linh đào ăn.

Tuy đã ăn một lần.

Nhưng mỗi lần ăn, đều là một cảm giác hưởng thụ khác biệt.

Bốn người Vân Tiêu cũng không khách sáo.

Bốn người đã bị rượu ngon chinh phục, thứ mà Giang Thần có thể lấy ra cùng linh đào, hiệu quả tự nhiên sẽ không kém đi đâu.

Linh đào vào miệng, mọng nước ngọt lịm, thơm ngon mỹ vị, ẩn chứa tiên lực, là bảo vật hiếm có của tiên gia.

Bốn quả linh đào nhanh chóng bị bốn người ăn hết. "Quả thật là đồ tốt." "Nói một cách nghiêm túc, là ta đã chiếm tiện nghi của đạo hữu rồi." Vân Tiêu lắc đầu.

Nàng lấy ra một cây trường thương, trường thương màu vàng, hàn khí băng giá lưu chuyển trên thân thương. "Một cây Hậu Thiên hạ phẩm linh bảo Băng Hàn Thương." "Ta vô tình có được, để trong tay tỷ muội ta chỉ tổ bám bụi, đặc biệt tặng cho đạo hữu." Vân Tiêu giới thiệu, đưa cây Băng Hàn Thương qua. "Sao tiện thế được?" Giang Thần nói. "Đạo hữu còn có thể dùng rượu ngon và đào lớn quý giá như vậy chiêu đãi chúng ta." "Chỉ một cây Hậu Thiên hạ phẩm linh bảo thì có là gì?

Chẳng lẽ đạo hữu chê sao?" Vân Tiêu nói. "Được rồi, vậy ta nhận." Giang Thần không kiên trì nữa.

Hắn nhận lấy cây Băng Hàn Thương. "Giang Thần đạo hữu có từng nghe qua Thông Thiên Thánh Nhân không?" Vân Tiêu đột nhiên hỏi. "Có nghe một chút." "Thực không dám giấu, huynh muội bốn người chúng ta lần này đi ngang qua đây, là chuẩn bị đến Kim Ngao Đảo bái sư." "Cách ngày Thông Thiên Thánh Nhân thu đồ đệ còn ba

trăm năm thời gian, nếu Giang Thần đạo hữu có hứng thú bái nhập môn hạ của Thánh Nhân, chúng ta không ngại kết bạn đồng hành, trên đường đi cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau." Vân Tiêu nói ra mục đích của chuyến đi này. "Thông Thiên Thánh Nhân sắp thu đồ đệ sao?" Giang Thần có chút ngơ ngác.

Tình cảm là bốn vị này hiện tại chưa bái nhập môn hạ của ngài ấy, mà đang trên đường đi bái sư. "Ngươi không biết?" Bốn người ngẩn ra, không dám tin nhìn Giang Thần.

Đặc biệt là Bích Tiêu, tính cách thẳng thắn, nói thẳng ra. "Chuyện lớn như vậy, cả Hồng Hoang đều biết rồi." "Thông Thiên Thánh Nhân còn đặc biệt dùng đại thần thông chiêu cáo Hồng Hoang, ngươi lại không nghe thấy?" "Thực không dám giấu." "Ta trước đây vẫn luôn tu luyện, cũng là gần đây mới xuất quan, đối với chuyện bên ngoài, không hề hay biết." Giang Thần tìm một cái cớ. "Hóa ra là vậy." Vân Tiêu gật đầu. "Hai trăm năm trước." "Thông Thiên Thánh Nhân đã dùng đại thần thông chiêu cáo tam giới, sẽ thu đồ đệ ở Kim Ngao Đảo sau năm trăm năm nữa, người có duyên đều có thể đến thử." "Ừm." Giang Thần bình tĩnh gật đầu. "Đạo hữu biểu hiện cũng quá bình tĩnh rồi nhỉ?" "Chẳng lẽ không muốn bái nhập môn hạ của Thông Thiên Thánh Nhân?

Đó là Thánh Nhân, tồn tại chí cao vô thượng trong trời đất." Vân Tiêu chau mày. "Ngươi cũng thấy rồi đó." "Ta chỉ là một con quạ bình thường, tư chất tầm thường, Thông Thiên Thánh Nhân quảng thu môn đồ, hữu giáo vô loại, phàm là sinh linh trên đại địa Hồng Hoang, đều có thể đến thử." "Nhưng người có thể qua được lại rất ít." "Ta mà đi, cũng chỉ lãng phí thời gian, thôi cứ ở lại động phủ an tâm tu luyện." Giang Thần nghiêm túc giải thích.

Lúc này mà gia nhập Tiệt giáo, chẳng phải là não bị lừa đá rồi sao?

Trong trận Phong Thần đại chiến sắp tới, Tiệt giáo gần như bị bứng cả ổ.

Ngay cả Thông Thiên Thánh Nhân cũng bị bốn Thánh khác đè xuống đất ma sát, Tru Tiên Kiếm Trận được mệnh danh là kiếm trận sát phạt đệ nhất Hồng Hoang cũng bị đánh nát.

Có hệ thống câu cá thần cấp trong tay, yên tĩnh câu cá không thơm sao?

Việc gì phải đi tranh vũng nước đục của Tiệt giáo? ..... "Chẳng lẽ ngươi có dự định khác?" "Hay là không coi trọng Tiệt giáo?" Bích Tiêu thẳng tính, nhanh miệng hỏi trước.

Giang Thần lắc đầu, uống một ngụm rượu.

Vân Tiêu trong bốn người là người thông minh nhất, trầm tĩnh, gặp chuyện không hoảng, là linh hồn và bộ não của nhóm.

Chương 10

Chỉ thấy Vân Tiêu từ trên ghế đá đứng dậy, trịnh trọng cúi đầu trước Giang Thần. "Xin Giang Thần đạo hữu chỉ điểm mê tân." Giang Thần nhìn nàng một cái, đối diện với ánh mắt chân thành của nàng.

Trong lòng suy nghĩ một chút, quyết định giúp nàng một tay, kết một thiện duyên. "Tiệt giáo quả thực rất mạnh, đại giáo do Thông Thiên Thánh Nhân sáng lập, trong Hồng Hoang ngoại trừ mấy vị Thánh Nhân khác." "Các giáo phái khác, hoàn toàn không thể so sánh." "Nhưng Tiệt giáo lại có một nhược điểm chí mạng, giống như ngươi vừa nói." "Phàm là người có duyên, chỉ cần qua được khảo nghiệm, đều có thể gia nhập Tiệt giáo." "Trong những người này phẩm đức không đồng nhất, có kẻ hung thần ác sát, có kẻ trộm gà bắt chó, có kẻ hai mặt ba lòng, bình thường thì không sao, nếu gặp nguy hiểm, chọc phải cường địch." "Hoặc là có kẻ có ý đồ xấu sau lưng tính kế, thân là sư huynh đệ, há có thể khoanh tay đứng nhìn?" "Nếu ra tay, liền kết hạ nhân quả." "Năm đó mạnh như Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc, dính vào nhân quả, trong thiên địa lượng kiếp, chẳng phải cũng rơi vào kết cục thân tử đạo tiêu, gần như toàn tộc diệt vong sao." "Nếu gia nhập Tiệt giáo, ta tặng ngươi một câu." "Bất luận lúc nào, trừ phi chứng đạo Hỗn Nguyên, dù trời có sập, đại địa Hồng Hoang bị đánh nát, cũng không được xuất quan." "Ngoan ngoãn núp trong động phủ của mình." Giang Thần vẻ mặt nghiêm túc. "Ngươi cũng quá bé xé ra to rồi nhỉ?" "Nếu ta gia nhập Tiệt giáo, bái Thông Thiên Thánh Nhân làm sư phụ, sau lưng có Thông Thiên Thánh Nhân chống đỡ, ai dám tính kế ta?" "Ta không bắt nạt người khác đã là may lắm rồi, ai dám bắt nạt ta?" Bích Tiêu liếc mắt một cái. "Ha ha." "Uống rượu!" Giang Thần lắc đầu cười. "Đa tạ Giang Thần đạo hữu chỉ điểm, ta nhất định

sẽ ghi nhớ trong lòng." Vân Tiêu trịnh trọng hành một đại lễ.

Nàng tay phải lật một cái.

Lấy ra một phần ngọc giản đưa qua. "Ta có một chút tâm đắc trên con đường tu luyện." "Trong này ngoài việc ghi lại những cảm ngộ tu luyện của ta những năm qua, còn có một bộ Chân Tiên Quyết, có thể tu luyện thẳng đến Chân Tiên." "Xin Giang Thần đạo hữu đừng chê!" Vân Tiêu đưa ngọc giản qua. "Đa tạ." Giang Thần chắp tay, nhận lấy ngọc giản. "Thời gian cũng không còn sớm." "Chúng ta phải lên đường rồi, ngày khác đợi ta bái nhập môn hạ của Thông Thiên Thánh Nhân, sẽ lại đến quấy rầy Giang Thần đạo hữu." Vân Tiêu nói. "Chúc các ngươi tâm sự thành công, như nguyện bái nhập môn hạ của Thông Thiên Thánh Nhân." Bốn người Vân Tiêu ngự độn quang, lao vào chân trời, trong khoảnh khắc, đã biến mất không thấy.

Tiệt giáo thơm không?

Chắc chắn là thơm!

Sau lưng có một vị Thánh Nhân chống đỡ, một Thánh Nhân nắm giữ Tru Tiên Kiếm Trận.

Trừ phi tứ thánh hợp lực, nếu không căn bản không thể phá vỡ Tru Tiên Kiếm Trận.

Thông Thiên Thánh Nhân là Thánh Nhân đệ nhất dưới Hồng Quân Đạo Tổ, không hề quá lời.

Nhưng ngài ấy quá bành trướng.

Không sai, bành trướng.

Sau khi có Tru Tiên Kiếm Trận, lòng tự tin của Thông Thiên Thánh Nhân bùng nổ.

Có lẽ ngay cả chính ngài cũng không nhận ra.

Ngoài Hồng Quân Đạo Tổ, ngài là Thánh Nhân có thực lực xếp hạng nhất trong Hồng Hoang.

Thái Thanh Thánh Nhân và Nguyên Thủy Thiên Tôn là huynh đệ.

Loại trừ hai người họ, chỉ còn lại hai tên ngốc ở Tây phương, cùng với Nữ Oa Thánh Nhân.

Ba người liên thủ, cũng không thể phá vỡ Tru Tiên Kiếm Trận.

Chính vì như vậy, mới có sự ra đời của Tiệt giáo.

Muốn sáng tạo ra đại phái đệ nhất Hồng Hoang. .....

Lắc đầu.

Giang Thần không nói nhiều nữa, với tư cách là bạn bè, những lời có thể nói đều đã nói.

Nếu bốn người không nghe, đến lúc Phong Thần rơi vào cảnh sinh tử đạo tiêu, âm thần lên Phong Thần Bảng, đó cũng là tự mình chuốc lấy.

Hắn lấy cần câu ra, ném vào trong hồ. "Câu cá vẫn thơm hơn." "Yên yên tĩnh tĩnh câu cá, không dính bất kỳ nhân quả nào." " ém hàng chiêu lớn, tu thần thông, luyện đạo pháp, bất động thì ổn như chó già, một khi động thì kinh thiên động địa, động xong thì hủy thi diệt tích, trốn xa vạn dặm." Giang Thần cười nói.

Hắn lấy ra ngọc giản mà Vân Tiêu tặng.

Thần thức chìm vào trong, nghiêm túc xem.

Một lúc sau.

Giang Thần khép ngọc giản lại, bên trong ngoài việc ghi lại tâm đắc tu luyện của Vân Tiêu, còn có Chân Tiên Quyết, có thể tu luyện đến cảnh giới Chân Tiên. "Toàn là pháp môn cơ sở, không thể tặng một vài pháp môn uy lực mạnh mẽ hơn sao?" Giang Thần sờ mũi cười

khổ.

Oa Nữ tiên cô như vậy, Vân Tiêu cũng như vậy.

Chẳng lẽ ta và mấy pháp môn cơ sở này có duyên? ..... "Đinh!

Câu được ba mươi năm tu vi!" "Đinh!

Câu được Thái Dương Tinh Kim!" "Đinh!

Câu được hai mươi năm tu vi!". ..... "Đinh!

Câu được một đoạn cành cây Phù Tang Tiên Thiên!" Một năm sau.

Một vạn bốn nghìn sáu trăm mồi câu trên người Giang Thần toàn bộ tiêu hao hết, thu hoạch cũng vô cùng phong phú.

Tổng cộng câu được một nghìn hai trăm năm tu vi.

Hai trăm cân Thái Dương Tinh Kim.

Một đoạn cành cây Phù Tang Tiên Thiên.

Thái Dương Tinh Kim: Thái Dương Chân Hỏa nồng đậm đến cực hạn, sinh ra tinh thạch, ẩn chứa Thái Dương Chân Hỏa, có thể hấp thu, cũng có thể luyện khí.

Cành cây Phù Tang Tiên Thiên: Cành cây rơi xuống từ linh căn cực phẩm tiên thiên Phù Tang Thụ, là Hậu Thiên Chí Bảo, ẩn chứa Thái Dương Chân Hỏa, uy lực vô cùng, còn có nhiều công dụng khác. "So với thu hoạch lần trước, chỉ có thể coi là bình thường." Giang Thần lắc đầu.

Hắn thu cần câu, nhảy vào trong hồ.

Chương 11

Vào động phủ, ngồi xuống trên giường đá. "Chân Tiên Quyết đã bị ta nắm giữ." "Trước tiên hấp thu một nghìn hai trăm năm tu vi đột phá cảnh giới, sau đó lại hấp thu Thái Dương Chân Hỏa ẩn chứa trong Thái Dương Tinh Kim." Giang Thần nói.

Hắn trích xuất một nghìn hai trăm năm tu vi.

Giây tiếp theo.

Một nghìn hai trăm năm tu vi chuyển vào cơ thể, như một dòng sông mênh mông, quá hùng hậu, theo sự vận chuyển của Chân Tiên Quyết hấp thu luyện hóa, trở thành một bộ phận của Giang Thần.

Trong tu luyện không có thời gian.

Thoáng chốc, đã qua ba mươi năm. "Cho ta đột phá!" Giang Thần hét lớn.

Hắn điều động tu vi hùng hậu đó, xông về phía trước.

Rắc!

Hai tiếng vỡ giòn tan liên tiếp vang lên, Giang Thần liên tục đột phá hai tiểu cảnh giới, đạt đến Thiên Tiên đại viên mãn, mới hoàn toàn dừng lại.

Nhưng hắn không lập tức kết thúc tu luyện.

Lại ổn định thêm hai giờ nữa, mới kết thúc tu luyện. "Cuối cùng cũng đột phá Thiên Tiên đại viên mãn." "Tiếc là không có một bộ công pháp tốt, nếu có thể câu được thiên phú thần thông của Lục Nhĩ Mi Hầu thì tốt rồi." Giang Thần lộ vẻ tiếc nuối.

Hắn lấy Thái Dương Tinh Kim ra.

Ngọc thạch màu tím vàng, ẩn chứa Thái Dương Chân Hỏa hùng hậu.

Tổng cộng hai trăm cân. "Cho ta thôn!" Giang Thần hét lớn.

Hắn điều động Thái Dương Chân Hỏa trong cơ thể, bao phủ hai trăm cân Thái Dương Tinh Kim, trích xuất Thái Dương Chân Hỏa bên trong.

Dưới sự dẫn dắt của Thái Dương Chân Hỏa của Giang Thần, Thái Dương Chân Hỏa bên trong Thái Dương Tinh Kim, nhanh chóng chuyển ra ngoài, sau đó bị Thái Dương Chân Hỏa của Giang Thần thôn phệ luyện hóa, làm lớn mạnh Thái Dương Chân Hỏa.

Một tháng sau.

Hai trăm cân Thái Dương Tinh Kim, Thái Dương Chân Hỏa ẩn chứa bên trong, đều đã bị trích xuất ra.

Thôn phệ hai trăm cân Thái Dương Tinh Kim, Thái Dương Chân Hỏa của Giang Thần lại lớn mạnh thêm một chút, bây giờ đã to bằng miệng bát.

Ngay cả uy lực cũng theo đạo hạnh tăng cao mà tăng lên rất nhiều.

Hắn cách không một trảo, lấy ra đoạn cành cây Phù Tang linh căn cực phẩm tiên thiên.

Dài khoảng một trượng hai, to bằng cánh tay trẻ con, toàn thân như lửa.

Ngọn lửa kinh khủng, lưu chuyển bên trong cành cây, bao phủ đoạn cành cây này.

Không gian xung quanh, dưới sự thiêu đốt, truyền ra từng luồng sóng khí màu trắng sữa, phảng phất như không chịu nổi ngọn lửa kinh khủng đó.

Nắm chặt đoạn cành cây, ngọn lửa trên đó hoàn toàn không thể gây ra một chút tổn thương nào cho Giang Thần.

Phảng phất như cánh tay sai khiến.

Nắm chặt cành cây vung vẩy mấy cái, nụ cười trên mặt Giang Thần càng thêm rạng rỡ.

Chỉ cần rót tiên lực vào trong, là có thể thúc đẩy Thái Dương Chân Hỏa bên trong, bộc phát ra ngọn lửa kinh khủng diệt địch.

Độ cứng rắn, cũng vô cùng mạnh.

So với cây Băng Hàn Thương, Hậu Thiên hạ phẩm linh bảo mà Vân Tiêu tặng, mạnh hơn vô số lần. "Không tệ." "Có nó trợ giúp, thực lực của ta ít nhất tăng lên gấp đôi." Giang Thần gật đầu.

Bế quan ba mươi năm.

Số lượng mồi câu lại một lần nữa đạt hai vạn một nghìn chín trăm cái, lại có thể câu cá.

Từ trên giường đá đứng dậy, Giang Thần vừa chuẩn bị đi ra khỏi động phủ, một giọng nói quen thuộc, từ trên bờ truyền đến. "Giang Thần đạo hữu, ta đến rồi." "Đến rồi sao?" Khóe miệng Giang Thần nhếch lên, nở một nụ cười đầy ẩn ý.

Thân hình khẽ động, rời khỏi sơn động, khi xuất hiện lần nữa, đã ở trên bờ. "Ngồi đi!" Giang Thần mời một tiếng.

Hắn dùng tiên lực hóa thành một chiếc bàn đá, hai chiếc ghế đá, rồi ngồi xuống ghế đá.

Lấy ra hai vò rượu tiên Bách Hoa thượng hạng, ném qua một vò. "Ồ!" "Mấy chục năm không gặp, ngươi đã tu luyện đến Thiên Tiên đại viên mãn rồi sao?" Oa Nữ tiên cô miệng nhỏ há ra, trên mặt viết đầy kinh ngạc. "Chẳng lẽ thiên phú của ngươi khác thường?" "Thân

mang huyết mạch đỉnh tiêm hiếm thấy?" Nghĩ đến đây, Oa Nữ tiên cô không tin vào tà ma, lại một lần nữa tra xét.

Không đúng a!

Huyết mạch quạ đen, không có bất kỳ điểm nào đặc biệt.

Chẳng lẽ là vì cảm ngộ của Bàn Cổ đại thần, khiến hắn có thêm một vài biến hóa huyền diệu, làm cho tu luyện nhanh hơn?

Đúng vậy!

Nhất định là như vậy, nếu không phải như vậy, với huyết mạch của một con quạ bình thường, làm sao có thể tu luyện nhanh như vậy.

Nếu hắn thật sự ẩn giấu, cũng không thể qua mắt được ta.

Ta là Thánh Nhân Thiên Đạo cơ mà! .....

“Thiên tài biết được?” Giang Thần hỏi.

“Có quan hệ gì đến ngươi?” “Nói ra e là nàng không tin, đến ngay cả ta cũng chẳng dám tin.

Chỉ cần ta buông cần câu cá, tu vi của ta cứ như là bật hack vậy, tự động tăng vọt, kiểu như ngồi tên lửa ấy.” Giang Thần nói với vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

Hắn thu cần câu lại rồi lại quăng xuống hồ.

Chương 12

“Cứ việc chém gió đi!

Câu cá mà cũng tăng được tu vi, thăng tiến vèo vèo, thế thì còn tu luyện làm cái gì?

Chẳng lẽ câu cá không sướng sao?” Oa Nữ tiên cô trợn trắng mắt nhìn hắn, rồi lại nhìn chằm chằm vào cần câu.

“Câu cá kiểu gì mà đến mồi câu cũng chẳng có, còn mong cá cắn câu?” “Cái thú vui câu cá này nàng không hiểu được đâu.” Giang Thần lắc đầu.

“Thực sự thì rượu trái cây này uống khá ngon.” “Ta đã uống qua những loại rượu ngon nhất, không có cái nào hơn được.” Oa Nữ tiên cô nói.

“Chỉ có thể nói những loại rượu trước đây ngươi uống đều là rác rưởi.” “...” Oa Nữ tiên cô cạn lời.

Trong lòng thầm tức giận, thực sự muốn nện cho tên này một trận.

“Mâu thuẫn tích lũy giữa Yêu tộc và Vu tộc ngày càng sâu sắc.

Nếu cứ mặc kệ không quản, hai tộc sớm muộn gì cũng có một trận đại chiến, lúc đó sẽ kéo theo cả Hồng Hoang vào vòng xoáy.

Nơi này cũng vậy, khó mà giữ được thanh tịnh.

Chẳng lẽ thực sự không còn cách nào sao?” Oa Nữ tiên cô hỏi.

“Có.” “Cách gì?” Mắt Oa Nữ tiên cô sáng lên.

“Giống như hai con chó đang đánh nhau vậy.

Cứ dắt một con đi chỗ khác, không còn ở trước mắt nhau nữa, thế là hết đánh chứ gì!” Giang Thần nói.

"..." Oa Nữ tiên cô lại cạn lời.

Nghĩ kỹ lại thì thấy lời này cũng có lý.

Nếu dời Yêu tộc đi, chỉ còn lại mỗi Vu tộc, có vẻ như sẽ không đánh nhau nữa.

Nhưng có thực tế không?

Dĩ nhiên là không.

Có thể áp chế được hai con quạ trên trời kia, nhưng đại địa Hồng Hoang Yêu tộc nhiều không đếm xuể, mỗi ngày đều có vô số tiểu yêu sinh ra.

Dù quý là Thánh nhân cũng không làm được.

Lùi một bước mà nói, dù làm được, chẳng lẽ Hồng Quân Đạo Tổ lại để yên?

Thiên Đạo sẽ không quản sao?

Lượng kiếp thiên địa có cần nữa không?

"Nói cái gì thực tế hơn chút đi?" "Thế thì cứ để chúng đánh!

Cho chúng đánh xả láng!

Hai tộc ma sát lâu như vậy, sớm đã tích tụ lửa giận, sở dĩ chưa động thủ chỉ là đang tích lũy thực lực mà thôi.

Giống như lần trước Yêu tộc đồ sát Nhân tộc, dùng máu Nhân tộc để luyện chế Đồ Vu Kiếm.

Công phu mài sắt, dù Yêu tộc có lấy đủ máu thì việc luyện thành Đồ Vu Kiếm cũng không phải một sớm một chiều.

Đợi đến khi luyện thành công, chính là lúc đại chiến bắt đầu.

Yêu tộc đã chuẩn bị lợi khí chiến tranh, chẳng lẽ Vu tộc lại đứng nhìn?

Họ sẽ khoanh tay đứng nhìn sao?

Chắc chắn là không.

Bây giờ chỉ xem bên nào chuẩn bị bài tẩy xong trước, một khi bên nào chuẩn bị xong, đại chiến sẽ bùng nổ.” Giang Thần nói.

“Ngươi không sợ cuộc chiến giữa hai tộc sẽ làm vẩy đục Dương Hoa Sơn sao?” “Sợ chứ!

Nhưng có ích gì?

Chẳng lẽ vì sợ mà không đánh sao?

Trên đường tới đây nàng cũng thấy rồi đó, lấy Dương Hoa Sơn làm đầu, bốn phương tám hướng đều là người của hai tộc.” Giang Thần hỏi.

“Có một vấn đề ta suýt quên mất.

Xung quanh Dương Hoa Sơn đều là người hai tộc, sao Dương Hồ này lại bình lặng như vậy?

Chẳng lẽ đám người tiến vào đây đều bị giải quyết hết rồi sao?” Oa Nữ tiên cô lộ vẻ tò mò.

“Ừm.

Đánh được thì đánh, đánh không lại thì núp.” Giang Thần gật đầu.

“Nếu gặp phải người có tu vi cao thâm thì sao?” “Không phải còn có nàng sao?

Nếu ta thực sự đánh không lại, ta sẽ báo danh hiệu là người của nàng!

Những kẻ có đại thần thông nghe thấy danh nàng, dù có cho thêm mấy lá gan cũng chẳng dám động vào ta.” Giang Thần đắc ý cười.

“Hừ!

Ta còn chưa là đạo lữ của ngươi, từ bao giờ ta thành người của ngươi thế?" Oa Nữ tiên cô đỏ mặt, có chút không tự nhiên.

"Thế không phải là bạn bè sao?

Bạn bè gặp nguy hiểm, chẳng lẽ nàng lại khoanh tay đứng nhìn?" Giang Thần chớp mắt.

"Tất, tất nhiên rồi!" "Hay là nàng thầm yêu ta?

Ta coi nàng là huynh đệ, nàng lại muốn cưa ta làm đạo lữ?" Giang Thần tiếp tục trêu chọc.

"Tức chết ta mất!

Thật sự muốn đập cho tên này một trận." Oa Nữ tiên cô sinh khí.

Hưu!

Kim quang lóe lên, nàng trực tiếp xé rách không gian rời đi.

"Đồ keo kiệt.

Chương 13

Bồi chuyện lâu như vậy, thế mà ngay cả chút quà cáp cũng không có.” Giang Thần nhún vai.

Trên chín tầng trời, Oa Nữ tiên cô nghe thấy lời này suýt chút nữa ngã lộn nhào.

“Cầm lấy!” Nàng cũng chẳng thèm nhìn, lấy ra một vật ném xuống.

Đợi đến khi vật đó rơi vào tay Giang Thần, nàng mới phản ứng lại mình vừa ném cái gì.

Muốn lấy lại nhưng sợ mất mặt, đành trực tiếp rời đi.

“Ngọa tào!

Cái quái gì thế này?

Một chiếc giày?

Có ý gì đây?” Giang Thần hơi ngẩn ngơ, hiếm khi buột miệng chửi thề.

Hắn nhìn lên chín tầng trời.

Đồ đại lão tặng thì phải thu giữ cho kỹ, vạn nhất ngày nào đó nàng đòi bồi thường thì sao?

“Đinh!

Câu được một viên Long Châu.” “Đinh!

Câu được một sợi tóc của Nữ Oa nương nương.” “Đinh!

Câu được hai mươi năm tu vi.”...

“Đinh!

Câu được Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh.” Hai vạn một nghìn chín trăm mồi câu dùng sạch sành sanh, thu hoạch cực kỳ phong phú.

Tổng cộng được một nghìn hai trăm năm tu vi, một viên Long Châu, một sợi tóc của Nữ Oa nương nương, và Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh.

Long Châu: Là long châu để lại sau khi một vị Chân Long cảnh giới Chân Tiên tọa hóa, chứa đựng tiên lực hùng hậu của cường giả Chân Tiên.

Sợi tóc của Nữ Oa nương nương: Dù chỉ là một sợi tóc của Thánh nhân nhưng cũng chứa đựng một đòn toàn lực của Đại La Kim Tiên đại viên mãn đỉnh phong.

Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh: Pháp môn tu luyện lấy lực chứng đạo, có thể chứng đắc Hỗn Nguyên Đại Đạo, tổng cộng có chín tầng, hiện tại chỉ có năm tầng đầu, có thể tu luyện đến Kim Tiên đại viên mãn.

“Đã quá!” Mắt Giang Thần sáng lên.

Hắn thu cần câu, xóa sạch dấu vết xung quanh rồi lao thẳng vào trong hồ.

Trong động phủ, Giang Thần ngồi trên giường đá.

“Lấy Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh!” Một luồng thông tin khổng lồ truyền vào não bộ Giang Thần, bên trong ghi chép năm tầng đầu của kinh văn cùng những tâm đắc tu luyện chi tiết.

Sau khi tiêu hóa xong, Giang Thần vận chuyển kinh văn, thay thế Chân Tiên Quyết đang tu luyện.

Hắn sở hữu huyết mạch Tam Túc Kim Ô, cực kỳ phù hợp với Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh, cứ như thể bộ công pháp này được đo ni đóng giày cho hắn vậy.

Tiên lực tu luyện ra mạnh gấp trăm lần cùng cảnh giới, và khi cảnh giới tăng lên, uy lực còn nhân lên gấp bội.

Mặt Trời Phần Thiên Chân Viêm tu luyện ra có thể thiêu rụi vạn vật, phối hợp với Thái Dương Chân Hỏa đúng là một cặp trời sinh.

Chân Viêm này còn rèn luyện nguyên thần mọi lúc mọi nơi, khiến nguyên thần ngày càng cường đại, huyền diệu vô cùng.

Theo đà tu luyện, tiên lực trong cơ thể Giang Thần nhanh chóng chuyển hóa thành Mặt Trời Phần Thiên Chân Viêm.

Một tháng sau, toàn bộ tiên lực đã chuyển hóa xong, hắn thành công tu luyện tầng thứ hai của Chân Kinh đến đại viên mãn.

"Hô!

Cuối cùng cũng xong tầng hai, đã đến lúc đột phá cảnh giới Chân Tiên rồi." Giang Thần thở ra một ngụm trọc khí.

Hắn lấy ra một nghìn hai trăm năm tu vi.

Luồng tu vi khổng lồ tràn vào cơ thể, đồng thời hắn vận chuyển tầng thứ ba của Chân Kinh để luyện hóa.

Thời gian thấm thoát trôi qua, mười năm chỉ trong nháy mắt.

Đừng nhìn chỉ có một nghìn hai trăm năm tu vi, nhưng vì Giang Thần tu luyện Chân Kinh cần tích lũy gấp trăm lần người thường, lại thêm đột phá đại cảnh giới nên cực kỳ khó khăn.

"Còn thiếu một chút." Hắn lấy viên Long Châu ra nuốt chửng.

Long Châu vào bụng, dưới sự luyện hóa của Chân Kinh, tiên lực khủng khiếp bùng nổ, bị hắn khống chế xông thẳng lên.

Rắc!

Một tiếng vỡ vụn giòn tan vang lên, bình cảnh trước mặt bị phá

vỡ, Giang Thần thuận lợi đột phá Chân Tiên sơ kỳ.

Tiên lực còn sót lại giúp hắn củng cố tu vi.

Hai canh giờ sau, Giang Thần mới dừng lại.

"Sức mạnh của cảnh giới Chân Tiên sao?

So với trước đây mạnh hơn gấp trăm lần, với thực lực hiện tại, ta đủ sức cân một trăm tên trước kia." Cảm nhận sức mạnh trong người, Giang Thần hài lòng gật đầu.

Hắn lấy sợi tóc của Nữ Oa ra.

Sợi tóc đen nhánh, lấp lánh kim quang, nhìn qua là biết không phải vật phàm.

Đặc biệt là uy năng tỏa ra khiến người ta run sợ, nếu bộc phát chắc chắn sẽ hủy thiên diệt địa.

"Chỉ một sợi tóc mà mạnh vậy sao?

Có thể bộc phát đòn toàn lực của Đại La Kim Tiên đại viên mãn?

Ừm, lần sau gặp mặt, nhất định phải nhổ thêm vài cân trên người nàng mới được." Giang Thần nheo mắt nói.

Nếu để Nữ Oa nương nương biết ý nghĩ này, e là nàng sẽ không nhịn được mà ấn hắn xuống đất vả cho một trận.

Giang Thần nhảy xuống giường, vận động thân thể.

Sau mười năm tích lũy, hắn lại có thêm bảy nghìn ba trăm mồi câu.

Giờ đã đột phá Chân Tiên, mỗi ngày hệ thống tạo ra ba mồi câu, có thể tiếp tục câu cá rồi.

Ra khỏi động phủ, Giang Thần vừa định lên bờ thì cảm ứng được hai bóng người đang đứng trên mặt hồ đối đầu nhau.

Chương 14

Một người Yêu tộc, một người Vu tộc.

Cả hai đều là cường giả Chân Tiên sơ kỳ, nhưng lại chưa động thủ.

"Lạ nhỉ!

Yêu tộc và Vu tộc hận nhau thấu xương, sao lại không đánh?" Giang Thần khó hiểu.

Trên mặt hồ, người Yêu tộc phá vỡ sự im lặng trước.

"Bản tọa truy đuổi tên tộc nhân kia đến tận đây thì hơi thở hoàn toàn biến mất.

Xung quanh có hơi thở của Vu tộc, chẳng lẽ là bị các ngươi giết rồi?" Cường giả Yêu tộc quát.

"Câu đó ta cũng đang muốn hỏi đây.

Hơi thở của tộc nhân Vu tộc ta cũng đến đây là mất tích.

Xung quanh chỉ còn hơi thở của Yêu tộc, chuyện này ngoài đám súc sinh các ngươi ra thì còn ai làm được?" Cường giả Vu tộc lạnh lùng đáp.

"Gần chết còn dám mắng Yêu tộc ta là súc sinh!

Tìm chết!" Cường giả Yêu tộc đại nộ.

Thiết bổng trong tay rung lên, tỏa ra vạn trượng thanh quang, thô bạo nện xuống.

Thiết bổng nghênh phong biến hóa, to đến nghìn trượng, che cả bầu trời.

“Chút sắt vụn mà cũng dám làm càn trước mặt ta.

Xem ta đấm nát nó đây!” Cường giả Vu tộc lộ vẻ khinh miệt.

Hắn đạp bước, hóa thành cự nhân cao nghìn trượng, dùng sức mạnh nhục thân thô bạo tung quyền oanh kích thiết bổng.

Oành!

Luồng khí sóng khổng lồ quét sạch mười mấy vạn trượng, nước hồ bắn tung lên trời.

Hai bên lao vào tử chiến, chiêu nào cũng nhằm vào chỗ hiểm.

Dưới đáy hồ, Đại Đạo Liễm Tức Quyết luôn vận hành, thu liễm hơi thở của Giang Thần không để rò rỉ chút nào.

Với đạo hạnh của hai kẻ kia, căn bản không thể phát hiện ra hắn.

“Chẳng lẽ hai tên này vì hai kẻ lần trước?” Giang Thần thầm đoán.

Nghe giọng điệu thì khả năng này rất cao.

Hỏng rồi.

Giang Thần hạ quyết tâm, không thể ở lại đây lâu hơn nữa.

Ít nhất là tạm thời, nếu không sẽ thu hút thêm nhiều cường giả hai tộc, lúc đó hắn gánh không nổi.

Giải quyết xong hai tên này rồi rời đi thôi.

Ngay khi Giang Thần định ra tay thì một luồng hơi thở mạnh mẽ khác từ chân trời bay tới.

“Lão Bát, ngươi tệ quá đấy!

Thu thập một tên Vu tộc nhỏ nhoi mà cũng mất bao lâu thế.” Một con yêu quái phi cầm từ trên trời hạ xuống, tu vi Chân Tiên trung kỳ.

“Bớt nói nhảm đi!

Mau cùng ta giải quyết hắn.” Lão Bát nói.

“Được!” Yêu quái phi cầm gật đầu, trực tiếp gia nhập chiến cục.

Trường thương rung lên, hóa ra vô số đóa thương hoa to vài trượng, cuộn xoáy đâm thẳng vào đầu tên Vu tộc.

Khí thế sát phạt lăng lệ bùng nổ.

“Một không xong thì hai đánh một?

Súc sinh đúng là súc sinh, dù có tu luyện khai mở linh trí thì vẫn chẳng thay đổi được bản chất.” Cường giả Vu tộc hừ lạnh.

“Đại Lực Thần Quyền!” Hai nắm đấm khổng lồ vung ra liên tiếp, sức mạnh bùng nổ, không lùi mà tiến, oanh sát cả hai.

Nhưng dù sao cũng chỉ có một mình, đối mặt với hai tên Yêu tộc cùng cảnh giới, trong đó một tên còn cao hơn một tiểu cảnh giới, hắn chỉ đang giãy chết mà thôi.

Một khắc sau, cường giả Vu tộc mình đầy thương tích, máu nhuộm đỏ người, trông cực kỳ thê thảm.

“Chết đi!” Lão Bát và tên phi cầm đồng thanh gầm lên.

Đại bổng và trường thương cùng nện xuống, phá tan phòng ngự, một phát trúng đầu, một phát xuyên tim, trực tiếp diệt sát đối phương.

“Đám man tử này da dày thịt béo thật, may mà giải quyết xong.” Lão Bát cảm thán.

“Không xong!

Mau tránh ra!” Yêu quái phi cầm bỗng biến sắc.

Theo bản năng cảm nhận được nguy hiểm chí mạng, nó mặc kệ Lão Bát, vỗ cánh lao vút lên chín tầng trời.

Ngay khi nó vừa rời đi, một cây trường thương từ dưới nước bắn

vọt lên.

Khí kình băng lam xuyên thấu Lão Bát từ dưới lên trên, đóng băng hắn thành một pho tượng đá.

"Nổ!" Giang Thần quát.

Đùng!

Tượng băng nổ tung, cơ thể Lão Bát vỡ vụn, chết không thể chết thêm.

"Không hổ là tộc Thương Ưng, cảm ứng huyết mạch nhạy bén thật." Giang Thần lắc đầu.

Vừa rồi, hai tên Yêu tộc giết xong Vu tộc liền lơi lỏng cảnh giác, cơ hội tốt như vậy hắn dĩ nhiên không bỏ lỡ, dùng Băng Hàn Thương tập kích.

"Kẻ nào?

Tại sao lại xuất hiện ở đây?

Chẳng lẽ tộc nhân Yêu tộc ta là do ngươi giết?" Yêu quái phi cầm đại nộ.

Chương 15

“Bản tọa đạo hiệu Già Thiên Đại Thánh.

Tiểu bối Yêu tộc dám đến địa bàn của bản tọa giở trò, chết là đáng đời.” Giang Thần nói.

Ra ngoài phải dùng nick phụ, thay cái vỏ ngoài lại là một hảo hán.

“Gỗn xược!

Một con quạ đen Chân Tiên sơ kỳ mà cũng dám tự xưng Đại Thánh?

Giết tộc nhân ta còn dám kiêu ngạo như thế, tìm chết!” Yêu quái phi cầm giận dữ.

Vô số luồng yêu phong cuộn xoáy, ngưng tụ thành một cơn lốc xoáy khổng lồ vạn trượng lao về phía Giang Thần.

“Giết ngươi là đủ rồi.” Giang Thần cười lạnh.

Hắn thi triển Hóa Hồng Độn Thuật, lóe lên một cái đã biến mất.

Thấy Giang Thần biến mất, yêu quái phi cầm đại kinh, căng thẳng đề phòng, đôi mắt ưng quét sạch xung quanh để tránh bị tập kích.

“Ăn của bản tọa một thương!” Giang Thần quát.

Hắn xuất hiện không một dấu hiệu trên đỉnh đầu con phi cầm, Băng Hàn Thương tỏa ra hàn mang vạn trượng trấn áp xuống.

“Hừ!

Ta phòng bị từ sớm rồi!” Yêu quái phi cầm hừ lạnh, trường thương đâm ngược lên đầu Giang Thần.

Oành!

Binh khí va chạm, sóng khí quét ngang xung quanh.

Binh khí trong tay Giang Thần là Hậu Thiên hạ phẩm Linh bảo, còn của đối phương chỉ là binh khí phổ thông.

Hơn nữa Giang Thần tu luyện Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh là công pháp nghịch thiên chỉ thẳng Hỗn Nguyên Đại Đạo.

Dù đối phương cao hơn một tiểu cảnh giới nhưng trước nền tảng hùng hậu của hắn, hoàn toàn không đủ nhìn.

"Thái Dương Chân Hỏa!" Giang Thần gầm nhẹ.

Ngọn lửa khủng khiếp bùng lên từ Băng Hàn Thương, nuốt chửng con yêu quái đang không kịp trở tay.

"Bản mệnh thần thông của Yêu Hoàng!

Sao ngươi lại biết?

Không...!!!" Yêu quái phi cầm chưa kịp nói hết câu đã bị Thái Dương Chân Hỏa bá đạo thiêu rụi thành hư vô chỉ trong vài hơi thở.

Thu hồi thần thông, Giang Thần không dám chậm trễ, lao thẳng xuống hồ.

Vào động phủ thu dọn đồ đạc quý giá, vừa định rời đi, hắn lại dừng bước.

"Cứ thế này mà đi, Oa Nữ tiên cô không tìm thấy ta thì sao?

À không đúng!

Nàng là Thánh nhân cao cao tại thượng, muốn tìm ta thì trừ khi ta trốn trong động thiên cấm chế, nếu không tìm cái là ra ngay." Giang Thần tự nhủ.

Hiện nay Hồng Hoang đại địa không an toàn, ma sát giữa Yêu và Vu đã đến mức bạch nhiệt hóa.

Càng đi sâu vào trung tâm càng nguy hiểm, chi bằng đến những nơi vùng biên như Tứ Hải sẽ an toàn hơn nhiều.

“Ừm.

Thông Thiên Thánh nhân đang chiêu thu môn đồ, đảo Kim Ngao nằm ở vùng biển gần Đông Hải, có Thánh nhân tọa trấn ở đó, trừ khi đầu óc hai tộc bị lừa đá mới dám đến địa bàn Thánh nhân quấy rối.

Hai con quạ trên trời kia hay mười hai Tổ Vu gặp Thánh nhân cũng phải quỳ xuống mà hát bài 'Chinh Phục' thôi.

Đến gần đảo Kim Ngao tìm ngọn núi nào đó tiếp tục câu cá.” Giang Thần quyết định xong, rời sơn động, đi đường thủy, dùng Hóa Hồng Độn Thuật hướng về phía Đông Hải.

Thấm thoát đã hai mươi năm trôi qua, Giang Thần vẫn đang trên đường.

Bỗng nhiên hắn dừng lại, cau mày cảm nhận xung quanh.

Tiên khí ở đây nồng đậm gấp mười lần bên ngoài, lại có một luồng uy áp khổng lồ tỏa ra từ phía trước.

“Chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ có linh bảo xuất thế?” Giang Thần thầm đoán.

Sau một hồi trầm ngâm, hắn quyết định đi xem thử.

Hắn biến thành một con cá nhỏ, thi triển Đại Đạo Liễm Tức Quyết thu liễm hơi thở rồi bơi về phía trước.

Một canh giờ sau, Giang Thần dừng lại nhìn đóa sen phía trước, vạn đạo thanh quang tỏa ra từ đó, hương dược liệu nồng nàn.

“Một cây linh dược mười vạn năm!

Vận khí không tồi, nếu ăn nó, chắc chắn ta sẽ đột phá Chân Tiên

trung kỳ.” Mắt Giang Thần sáng rực.

Cạnh đó có một con yêu quái đang canh giữ, tu vi Chân Tiên trung kỳ, có vẻ cũng đang đợi cấm chế biến mất để cướp đoạt.

“Giải quyết nó trước đã.” Giang Thần áp sát.

Khi hắn vừa đến nơi, cấm chế bảo vệ đóa sen cũng vừa lúc biến mất.

“Ha ha!

Bảo vật này thuộc về bản vương!” Con thủy yêu đắc ý cười, vươn tay chộp lấy đóa sen.

“Bảo vật dành cho người có duyên, ngươi nghĩ hơi nhiều rồi.” Giang Thần xuất hiện sau lưng nó không một dấu hiệu.

Băng Hàn Thương mang theo hàn mang vạn trượng, nhanh như điện đâm xuyên người nó.

“...” Thủy yêu cố gắng quay người lại nhưng mới được một nửa, Giang Thần đã hất thương kết liễu nó.

“Thu!” Giang Thần quát, nhanh chóng thu đóa sen vào rồi phóng đi.

“Đạo hữu xin dừng bước!” Bỗng nhiên một giọng nói đen đủi vang lên từ phía sau.

Dùng ngón chân cũng đoán ra được là ai.

Ngoài kẻ chuyên hố người Thân Công Báo ra thì còn ai?

Chương 16

Ở Hồng Hoang, kẻ có thể so bì độ mặt dày với hắn chắc chỉ có lão trọc Chuẩn Đề của phương Tây.

Giang Thần không hề dừng lại.

Thần thông "Đạo hữu xin dừng bước" thực sự đáng sợ, nhất là khi dùng để ám toán người khác.

Nhưng nó có một nhược điểm chí mạng: chỉ cần người bị gọi không dừng lại thì nó hoàn toàn vô dụng.

"Đạo hữu xin dừng bước!" Thấy Giang Thần ngày càng nhanh, Thân Công Báo khó hiểu, lại gọi thêm lần nữa.

"Dừng cái muội ngươi ấy!" Giang Thần cười lạnh, vung tay một phát, nước biển xung quanh ngưng tụ thành một chiếc cự phủ vạn trượng chém về phía Thân Công Báo, còn mình thì dốc toàn lực chạy trốn.

Giang Thần không muốn dính dáng gì đến kẻ hố người này, phàm là ai đi cùng hắn đều không có kết cục tốt.

Nhìn Phong Thần xem, bao nhiêu đại thần thông của Tiệt giáo đều bị hắn hố lên Phong Thần Bảng, thảm nhất là Quy Linh Thánh Mẫu, ngay cả tư cách lên bảng cũng không có, bị Văn Đạo Nhân hút cạn tu vi, hồn phi phách tán.

Đối mặt với cự phủ, Thân Công Báo không dám đại ý, hiện tại hắn mới chỉ là Chân Tiên sơ kỳ.

Đòn "Phiên Giang Đảo Hải" này của Giang Thần uy lực cực kỳ kinh người.

"Phá cho bần đạo!" Thân Công Báo gầm lên, vung phất trần dốc

sạch yêu lực chống đỡ.

Một lúc sau, cự phủ tan biến, Thân Công Báo mình đầy máu, mặt trắng bệch.

Chỉ một chiêu đã khiến hắn trọng thương.

"Kẻ này quá đáng sợ, tùy tiện ra tay đã có uy lực thế này, không thể ở lại đây lâu." Thân Công Báo sợ hãi, đổi hướng chạy thẳng.

Một tháng sau, Giang Thần khai mở một động phủ dưới đáy nước rồi chui tọt vào.

"Sao tên hố người Thân Công Báo lại ở đây?

Chẳng lẽ cũng định đến Tiệt giáo bái sư?" Giang Thần đoán tám phần là vậy.

Hắn lắc đầu, lấy đóa sen ra, mỉm cười hài lòng.

"Nuốt!" Giang Thần há miệng nuốt chửng.

Đóa sen vào bụng, sức mạnh hùng hậu đâm sầm vào các kinh mạch như muốn xé xác hắn ra.

"Chút sức mạnh này mà cũng đòi làm loạn?

Trấn áp cho ta!" Giang Thần khinh miệt, vận chuyển Chân Kinh luyện hóa.

Mười năm trôi qua, sức mạnh đã bị luyện hóa hoàn toàn.

"Đột phá!" Hắn điều động tiên lực xông phá bình cảnh, tu vi thuận lợi tiến vào Chân Tiên trung kỳ.

"Hô!

Cuối cùng cũng đột phá rồi." Giang Thần cười mỉm.

Sau bốn mươi năm tích lũy, số mồi câu đã lên đến bốn vạn ba nghìn tám trăm cái, đủ để câu cá thỏa thích.

“Lại có thể tiếp tục câu cá rồi.” Giang Thần cười nói, rời sơn động lên bờ tìm chỗ buông cần.

Lát sau, Giang Thần dừng lại trên một hòn đảo nhỏ.

Hắn nằm trên ghế nằm, quăng cần xuống vùng biển vô danh, lấy ra một vò Bách Hoa Tiên Nhưỡng nhâm nhi.

Thời gian câu cá trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã mười năm, hắn chẳng hề vội vàng.

Câu cá quan trọng nhất là kiên nhẫn.

“Đinh!

Câu được một giọt đại vu tinh huyết!” “Đinh!

Câu được mười năm tu vi!” “Đinh!

Câu được một cây trâm cài tóc của Tây Vương Mẫu!”...

“Đinh!

Câu được thiên phú thần thông Tam Giới Lục Đạo của Lục Nhĩ Mi Hầu!” “Ngọa tào!

Ta câu được cái gì cơ?

Đại vu tinh huyết và Tam Giới Lục Đạo?” “Chẳng lẽ buồn ngủ lại gặp chiếu manh?” Giang Thần mắt sáng rực, kích động vô cùng.

Hắn thu cần và ghế, mồi câu dùng hết rồi còn câu kéo gì nữa.

Hắn lặn xuống đáy biển vào lại động phủ vừa nãy.

Kiểm tra thu hoạch: tổng cộng được một nghìn năm trăm năm tu vi, một giọt đại vu tinh huyết, trâm cài tóc Tây Vương Mẫu, và thần thông của Lục Nhĩ Mi Hầu.

“Lấy tu vi trước, sau đó luyện hóa tinh huyết.” Giang Thần lấy tu vi ra, tiên khí hùng hậu tràn vào cơ thể, hắn vận chuyển Chân Kinh

đến cực hạn để luyện hóa.

Mười lăm năm sau, tu vi đã luyện hóa xong.

"Đột phá!" Dưới sự xung kích của tiên lực, Giang Thần tiến vào Chân Tiên hậu kỳ.

"Đến lượt giọt tinh huyết này." Giọt tinh huyết to như cái chum xuất hiện trong động phủ, tỏa ra uy áp nặng nề.

Theo Giang Thần biết, Đại Vu tương đương với Đại La Kim Tiên, tinh huyết Vu tộc chuyên dùng để rèn luyện nhục thân.

"To thật đấy." Giang Thần cảm thán.

"Nuốt cho ta!" Hắn há miệng hóa thành cự khẩu nuốt chửng giọt tinh huyết.

Sức mạnh kinh người suýt làm hắn nổ tung, nhưng hắn không phải dạng vừa, huyết mạch Tam Túc Kim Ô của hắn cực kỳ mạnh mẽ, chỉ kém các tiên thiên ma thần.

Dưới sự vận hành điên cuồng của Chân Kinh, tinh huyết dần bị hấp thụ, rèn luyện từng tế bào.

Cơn đau thấu xương kéo dài suốt hai mươi năm.

"Suýt nữa mệt chết ta.

Tinh huyết cường giả Vu tộc đáng sợ thật, nhất là luồng sát khí bên trong, may mà huyết mạch ta mạnh và có Chân Kinh mới luyện hóa nổi." Cảm nhận sức mạnh trong người, giờ đây chỉ cần cử động nhẹ hắn cũng có thể xé xác một con Chân Long.

Tu vi nhục thân giờ đã sánh ngang cường giả Chân Tiên, Linh bảo hậu thiên hạ phẩm bình thường thậm chí không phá nổi phòng ngự của hắn.

Đùng!

Chương 17

Giang Thần tùy tiện tung một quyền vào không trung, không gian chấn động, sóng khí cuồng bạo làm sụp đổ luôn sơn động.

"Ngọa tào!

Sập tiệm rồi." Giang Thần lầm bầm, nhanh như chớp lao ra ngoài.

Nhìn sơn động tan nát, hắn cạn lời.

"Ta còn chưa dùng lực mà đã sập rồi, thế này có ổn không?" Nhún vai, hắn đành tìm chỗ khác lập động phủ mới.

Rút kinh nghiệm, hắn không dám làm loạn nữa, bắt đầu nhận lấy thiên phú Tam Giới Lục Đạo.

Một luồng kim quang tràn vào não, cường hóa đôi tai.

Sức mạnh này quá lớn khiến hắn ngất đi ngay lập tức.

Mười năm sau, Giang Thần tỉnh lại, cảm nhận sự thay đổi từ thần thông Tam Giới Lục Đạo.

Tai hắn trông vẫn bình thường, không biến to hay thành sáu tai như Lục Nhĩ Mi Hầu, nhưng uy năng thì chẳng kém chút nào.

Quan trọng nhất là Hồng Quân Đạo Tổ từng nói "Pháp bất truyền Lục Nhĩ", câu nói đó đã chặn đứng con đường của Lục Nhĩ Mi Hầu, khiến nó thành một con khỉ bi kịch cho đến tận thời Tây Du.

Quen thuộc thần thông xong, Giang Thần lấy trâm cài tóc của Tây Vương Mẫu ra, thứ này có thể chống đỡ một đòn toàn lực của Thái Ất Kim Tiên.

"Đồ tốt.

Dù không bằng sợi tóc của Nữ Oa nhưng cũng được rồi." Bế quan

bốn mươi lăm năm, mỗi ngày ba mồi câu, tổng cộng hắn có bốn vạn chín nghìn hai trăm bảy mươi lăm mồi.

"Lại có thể câu cá rồi.

Nhưng không phải bây giờ, phải đến đảo Kim Ngao tìm chỗ đã." Giang Thần nhảy xuống giường, thi triển Tam Giới Lục Đạo thử xem.

Một luồng sức mạnh thần kỳ và ẩn mật lan tỏa ra xung quanh, nhanh chóng vượt qua hàng triệu dặm.

"Ơ!

Bốn người kia gặp nguy hiểm rồi." Trong tầm quan sát của thần thông, hắn thấy ba chị em Vân Tiêu cùng Triệu Công Minh đang bị một đám Yêu tộc vây công.

Cầm đầu là một Kim Tiên sơ kỳ.

Bên phía Vân Tiêu, chỉ có nàng và Triệu Công Minh là Huyền Tiên đại viên mãn, còn Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu mới là Huyền Tiên hậu kỳ.

Dù có Linh bảo hỗ trợ nhưng họ vẫn rất chật vật.

Thu hồi thần thông, Giang Thần quyết định giúp một tay để họ nợ mình một ân tình.

Hắn dùng Hóa Hồng Độn Thuật lao đi, chưa đầy nửa canh giờ đã tới nơi.

Lúc này Vân Tiêu đã lâm vào thế ngàn cân treo sợi tóc.

"Chắc phải dùng sợi tóc của Nữ Oa rồi.

Nhưng sợi tóc đó có uy lực của Đại La Kim Tiên, dùng giết một con Kim Tiên thì lãng phí quá.

Hay là cắt đôi ra nhỉ?

Dù uy lực giảm nhưng giết một con Kim Tiên chắc vẫn ổn.” Giang Thần lấy sợi tóc ra cắt làm đôi.

“Chết đi!” Tên Yêu tộc gầm lên, Lang Nha Bổng nện xuống.

Vân Tiêu và Triệu Công Minh tuyệt vọng nhắm mắt lại.

“Hừ!

Bạn của bản tọa mà cũng dám động vào, tìm chết.” Giang Thần xuất hiện, cầm nửa sợi tóc quát: “Trảm!” Vạn trượng kim quang bùng nổ, uy năng che trời chém thẳng tới.

Tên Kim Tiên cùng đám yêu quái đi cùng bị diệt sát ngay lập tức, thậm chí cả dãy núi phía sau cũng bị san bằng.

“Ngọa tào!

Mạnh dữ vậy sao?” Giang Thần cũng giật mình.

Tính ra một nửa sợi tóc vẫn có uy lực của Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Đám người Vân Tiêu trố mắt nhìn Giang Thần, không tin nổi vào mắt mình.

“Nhìn gì mà nhìn?” Giang Thần cạn lời.

“Không phải chỉ là huyết mạch quạ đen bình thường sao?

Không phải chỉ là Thiên Tiên cảnh sao?

Sao có thể vung tay một phát giết sạch đám Kim Tiên đại yêu?” Bích Tiêu thẳng tính hỏi luôn.

“Làm gì có!

Giờ ta đột phá Chân Tiên hậu kỳ rồi.

Kim Tiên thì đã sao?

Không nghe câu 'tu vi cao cũng sợ Linh bảo' à?

Ta thừa nhận hắn mạnh hơn ta hai đại cảnh giới, nhưng liên quan gì đến việc ta giết hắn?

Hắn là đồ nghèo kiết xác, không có Linh bảo phòng ngự tốt, còn ta thì sở hữu sát phạt chí bảo, giết hắn như giết gà thôi." Giang Thần nói thật.

"Thế bảo vật đó ngươi lấy đâu ra?" Bích Tiêu ngẩn người.

"Phế thoại!

Dĩ nhiên là nhặt được, chẳng lẽ có người tặng chắc?

Một con quạ đen không chống lưng như ta thì ai tặng đồ tốt cho?" Giang Thần nhìn nàng như nhìn kẻ ngốc.

"..." Bích Tiêu cạn lời, con quạ nhỏ này vận khí tốt thế sao?

"Đa tạ đạo hữu cứu mạng!" Vân Tiêu trịnh trọng hành lễ, Triệu Công Minh và Quỳnh Tiêu cũng làm theo.

"Chỗ này không tiện nói chuyện, mau rời đi kẻo Yêu tộc kéo đến." Giang Thần đề nghị.

Cả nhóm bay về phía Đông, một tháng sau dừng lại ở một thung lũng.

"Mọi người trị thương đi, ta hộ pháp cho." Một tháng sau, họ lần lượt đi ra.

Chương 18

“Đại ân không lời nào tả xiết, sau này có việc cứ gọi, bọn ta nhất định không từ nan.” Vân Tiêu nói.

“Bạn bè cả, khách khí làm gì.” “Mà sao Giang Thần đạo hữu lại ở đây?

Muốn bái sư Thông Thiên Thánh nhân à?” Vân Tiêu tò mò.

“Cứ gọi ta là Giang Thần được rồi.

Sau khi mọi người đi, Dương Hoa Sơn bị cuốn vào chiến hỏa, ta cô đơn một mình không dám đắc tội ai nên cuốn gói chạy trốn thôi.” “Thế sao lại chạy về hướng đảo Kim Ngao?” “Vì ở đây an toàn.

Hồng Hoang giờ chỗ nào cũng là địa bàn của Yêu hoặc Vu, chỉ có đạo trường Thánh nhân là yên ổn.

Thủ Dương Sơn của Thái Thượng hay Côn Luân của Nguyên Thủy thì xa quá, nguy hiểm.

Đạo trường của Nữ Oa nương nương thì ở tận Hỗn Độn, tu vi của ta chưa vào đó đã bị nghiền nát rồi.

Chỉ có đảo Kim Ngao là gần nhất, càng về phía Đông càng ít người của hai tộc.” “Sao không sang phương Tây?” Triệu Công Minh xen vào.

“Ta là nam nhi đại trượng phu, muốn ta đi tu à?

Ngươi có chịu không?” Giang Thần lườm một cái.

Nghĩ bụng đi theo hai lão trọc hố người đó thì có mà ngu.

“Khụ khụ!” Triệu Công Minh sặc nước miếng.

“Thế còn mọi người, sao giờ vẫn chưa đến đảo Kim Ngao mà còn

bị truy sát?" "Thực không giấu gì, từ khi rời Dương Hoa Sơn bọn ta đã bị nhắm tới, đi đường trầy da tróc vảy mới gặp được ngươi." Vân Tiêu giải thích.

"Xem ra chiến tranh sắp đến gần rồi." Vân Tiêu trầm ngâm hồi lâu rồi hỏi: "Giang Thần, ngươi thấy vận mệnh bốn huynh muội ta thế nào?" "Tính cách quyết định thành bại." Giang Thần đáp.

"Ý gì?" Vân Tiêu không hiểu.

"Thiên cơ bất khả lộ." "Người gì đâu mà chán thế, nói nửa chừng làm cụt hứng!" Bích Tiêu hừ một cái.

"Tặng một câu trung cáo: Tính tình quá nóng nảy, phải sửa!

Nếu cứ thế này, chịu thiệt là nhỏ, liên lụy đến hai tỷ tỷ và Triệu huynh mới là lớn." Giang Thần nói.

"Ai dám!

Ta sắp bái sư Thông Thiên Thánh nhân rồi, có Thánh nhân che chở, có huynh đệ tỷ muội, ai dám động vào ta?" Bích Tiêu đắc ý.

Giang Thần chỉ cười nhạt.

"Tam muội không được vô lễ.

Giang Thần nói đúng đấy, Tiệt giáo dù mạnh nhưng người vào sẽ rất đông, dễ sinh thị phi, sau này bái sư xong chúng ta phải cẩn thận, không có lệnh Sư tôn thì không được tùy ý xuất quan." Vân Tiêu giáo huấn.

Bích Tiêu thè lưỡi.

"Đã cùng đường đến đảo Kim Ngao, hay là cùng đi đi?" "Được." Giang Thần gật đầu.

"Ta đi kiếm chút gì ăn đã rồi lên đường." Vân Tiêu nói rồi rời đi.

Chỉ còn Giang Thần và Triệu Công Minh.

“Triệu huynh tu vi tăng nhanh thật, mới mấy năm đã đột phá Chân Tiên hậu kỳ, so với ngươi, ta sống hoài sống phí rồi.” Triệu Công Minh khổ tiếu.

“Chắc là đại khí vãn thành thôi.

Nói thật, nhiều lúc ta cũng nghi mình không phải huyết mạch quạ đen đâu, nhưng thực tế tàn khốc luôn nhắc ta rằng ta chính là quạ đen.” Giang Thần chém gió.

“Đạo hữu đại tài, bản cung bội phục.” Oa Nữ tiên cô bỗng xuất hiện.

Xung quanh vẫn vậy nhưng thời gian như ngưng đọng, chỉ còn hai người.

“Thần thông của ta đó, bên ngoài không ai thấy được đâu.” Nàng giải thích.

“Tiên cô thần thông quảng đại!

Nếu được cùng đại thần thông giả như nàng tu luyện, cùng lĩnh ngộ đại đạo thì đúng là sự bán công bội.” “Ta không hợp đâu.

Ta không phải là lựa chọn đạo lữ tốt nhất, giữa chúng ta có một hố sâu ngăn cách, ta có đồng ý cũng không thực hiện được.” Oa Nữ lắc đầu.

“Đạo lữ?

Ta nói là bạn bè cùng tu luyện, sao nàng lại nghĩ đến đạo lữ?” Giang Thần ngẩn ra.

“Khụ khụ!

Hôm nay thời tiết đẹp nhỉ.” Oa Nữ đỏ mặt lảng tránh.

“Nàng tìm ta có việc gì?” “Ta đến Dương Hồ tìm ngươi nhưng ở đó thành phế tích rồi, nên ta bấm quẻ tìm đến đây.

Nếu gặp một việc chướng tai gai mắt mà thực lực mình lại mạnh, ngươi sẽ làm gì?” “Tùy việc.” “Ta có một người bạn Yêu tộc, thực lực rất mạnh, nếu người đó ra tay sẽ có tác dụng lớn, nhưng giờ người đó đang bị ép đến giới hạn, ta không biết có nên khuyên không.” “Ngọa tào!

Định lật bàn à?” Giang Thần giật mình.

“Nhìn ta gì dữ vậy?” Oa Nữ khó hiểu.

“Ngồi đi.” Hắn chỉ ghế đá, lấy rượu ra mời.

“Không nên ra tay!” “Vì sao?

Tu vi người đó rất mạnh, nếu ra tay là định đoạt cục diện luôn.” “Mạnh nhất Hồng Hoang không?

Một mình cân được sáu Thánh nhân không?

Có thể một tay che trời không?

Chưa nói đến việc lượng kiếp thiên địa mà ra tay lấy lớn bắt nhỏ, Hồng Quân Đạo Tổ và Thiên Đạo sẽ đứng nhìn chắc?

Trừ khi có bản lĩnh khai thiên tích địa như Bàn Cổ đại thần, còn không thì đừng mơ.” Giang Thần nói.

Oa Nữ biến sắc.

“Đối mặt lượng kiếp, Thánh nhân cũng không gánh nổi nhân quả.

Nếu cưỡng ép nghịch thiên, tuy không phế được Thánh nhân nhưng trấn áp vĩnh viễn thì Thiên Đạo làm được đấy.

Phải nhớ: Đại thế không thể nghịch, tiểu thế có thể thay đổi.

Bảo người bạn đó tự liệu đi.” “Đa tạ chỉ điểm!

Chương 19

Hãy nhận của ta một lạy!" Oa Nữ trịnh trọng hành lễ.

Giang Thần hoảng hốt nắm lấy tay nàng ngăn lại.

Oa Nữ đỏ mặt nhìn hai bàn tay đang nắm nhau.

"Khụ khụ, hôm nay trời đẹp thật." Giang Thần quay đi đầy ngượng ngùng.

Oa Nữ cười khẽ, đưa cho hắn một ngọc giản.

"Ngươi đã Chân Tiên hậu kỳ rồi, tuy đột phá nhanh làm ta kinh ngạc nhưng phải vững cơ bản mới đi xa được.

Đây là cảm ngộ Chân Tiên cảnh của ta, hãy tham ngộ kỹ." Nàng ngập ngừng, mặt càng đỏ hơn: "Lần trước ta đi, hình như rơi mất một chiếc giày, ngươi thấy không?" "Của nàng đây?" Giang Thần đưa chiếc giày ra.

"Cảm ơn!" Nàng quay đi.

"Đợi đã!" "Gì nữa?" Giang Thần không nói gì, tiến lại gần chỉnh lại tóc cho nàng, nhân tiện nhổ trộm một sợi tóc.

Oa Nữ cạn lời, hóa ra gọi lại để trộm tóc ta!

Nhưng nàng không vạch trần, biến mất luôn.

Thần thông giải trừ, Triệu Công Minh tiếp lời: "Giang huynh thật vận khí." "Ha ha!" Giang Thần bật cười.

Tam Tiêu quay lại với một con chim săn được.

"Cười gì thế?" "Không có gì, kể chuyện vui thôi." Họ ăn uống xong rồi lên đường đến Kim Ngao.

Giang Thần lén xem sợi tóc vừa nhổ, thấy nó bình thường không có uy lực như sợi trước.

Năm mươi năm sau, họ đến vùng biển Đông Hải.

"Đến nơi rồi, ta không đi tiếp đâu." Giang Thần nói.

"Thật sự không bái sư sao?" Vân Tiêu khuyên lần cuối.

"Mỗi người có cơ duyên riêng, đạo khác nhau không đi cùng đường được.

Bảo trọng!" Hắn rời đi.

Tam Tiêu và Triệu Công Minh nhìn theo rồi cũng đi về phía đảo Kim Ngao.

Một tháng sau, Giang Thần tìm thấy một thung lũng đẹp gần biển.

"Chỗ này được đấy!" Hắn lập động phủ rồi bắt đầu câu cá.

Tích lũy chín mươi lăm năm, hắn có hơn mười vạn mồi câu.

Hắn nghiên cứu ngọc giản của Nữ Oa để bù đắp kiến thức cơ bản.

"Đinh!

Câu được Trận Pháp Đại Toàn!" "Đinh!

Câu được Cửu Cửu Hỗn Nguyên Huyền Công!" "Đinh!

Câu được tu vi!" "Đinh!

Câu được Cửu Thiên Huyền Viêm Thương!" "Ngọa tào!

Lại trúng mánh rồi!" Hắn kiểm tra thu hoạch: Trận pháp, 1800 năm tu vi, Linh bảo tiên thiên hạ phẩm, và công pháp luyện thể.

Hắn dành ba ngày lĩnh ngộ trận pháp, sau đó bố trí 10.800 trận pháp quanh động phủ.

Dù là trận pháp cơ bản nhưng chồng chất lên nhau thì ngay cả Huyền Tiên cũng không phá nổi.

Cuối cùng, hắn ngồi trên giường đá: “Lấy 1800 năm tu vi!

Luyện hóa cho ta!” Mười năm sau. "Đột phá cho ta!" Giang Thần quát lên.

Hắn khống chế luồng tiên lực khổng lồ đó, phá tan bình cảnh phía trước, thuận lợi đột phá Chân Tiên Đại viên mãn. "Chỉ còn một bước nữa là có thể đột phá Huyền Tiên." Giang Thần khẽ mỉm cười. "Nhận lấy Cửu Cửu Hỗn Nguyên Huyền Công!" Một luồng thông tin huyền diệu thần bí truyền vào trong nguyên thần của Giang Thần.

So với Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh, nó không hề thua kém chút nào.

Hơn một canh giờ sau.

Cửu Cửu Hỗn Nguyên Huyền Công đã bị Giang Thần hoàn toàn nắm giữ. "Chẳng hổ là công pháp nghịch thiên lấy nhục thân thành Thánh, chỉ thẳng đến Hỗn Nguyên đại đạo." "Mỗi một chuyển ứng với một đại cảnh giới, đồng giai vô địch, tu luyện đến tầng thứ chín có thể xé rách Tiên Thiên Chí Bảo!" Giang Thần kinh hãi.

Đáng tiếc chỉ có năm tầng đầu.

Vận chuyển Cửu Cửu Hỗn Nguyên Huyền Công, Giang Thần tiến vào trạng thái tu luyện.

Tu vi nhục thân của hắn đã sánh ngang với Chân Tiên cảnh, tốc độ tu luyện nhanh như bay.

Tầng thứ nhất viên mãn!

Tầng thứ hai viên mãn!

Mãi cho đến khi tu luyện đến tầng thứ ba mới dừng lại. "Hai

mươi năm tu luyện đến tầng thứ ba." "Xem ra nhục thân càng mạnh, tốc độ tu luyện Cửu Cửu Hỗn Nguyên Huyền Công càng nhanh." Giang Thần cười nói.

Nắm chặt quyền, hắn cảm nhận được sức mạnh bùng nổ trong cơ thể.

Một kiện Hậu Thiên hạ phẩm linh bảo, hắn cũng có thể dùng tay không đập nát.

Hậu Thiên trung phẩm linh bảo thông thường, e rằng cũng không thể phá vỡ lớp phòng ngự của hắn. "Đi!" Giang Thần quát lên.

Nắm đấm bất ngờ đấm vào không trung.

Không sử dụng bất kỳ tiên lực nào, chỉ dựa vào sức mạnh của nhục thân, không gian chấn động, một luồng khí kinh khủng xung kích ra xung quanh. "Không ổn!" Sắc mặt Giang Thần biến đổi.

Chương 20

Nhớ lại cảnh tượng lần trước, sơn động bị hủy, hại hắn phải mở ra một động phủ mới.

Nào dám chậm trễ, hai tay hắn bấm quyết, điều động trận pháp cấm chế xung quanh để chống lại luồng khí mạnh mẽ đó.

Xì xì xì...

Kéo dài suốt mười mấy phút, luồng khí mới hoàn toàn biến mất. "Xem ra lần sau đột phá, không thể thử trong động phủ được nữa." "Phải ra ngoài tìm một chỗ, nếu không thêm vài lần nữa, động phủ lại bị phá hủy mất." Giang Thần sờ mũi, cười khổ một tiếng. "Nhận lấy Cửu Thiên Huyền Viêm Thương!" Trường thương dài khoảng một trượng hai, toàn thân như lửa, trên thân thương có hỏa diễm lưu chuyển bao bọc.

Nó lơ lửng giữa không trung.

Dưới sự thiêu đốt của ngọn lửa đó, không gian cũng bị đốt đến biến dạng, tỏa ra từng luồng khí lãng màu trắng sữa. "Thương tốt!" Mắt Giang Thần sáng lên.

Hắn nắm lấy Cửu Thiên Huyền Viêm Thương, tâm thần tương liên, linh bảo câu được, dù là Tiên Thiên Linh Bảo cũng không cần luyện hóa, ngay khoảnh khắc Giang Thần câu được nó, tiên thiên cấm chế bên trong đã được luyện hóa toàn bộ.

Nắm Cửu Thiên Huyền Viêm Thương múa vài đường thương hoa, Giang Thần vô cùng hài lòng. "Có thương này trợ giúp." "Lại phối hợp với một thân thần thông của ta, cường giả Huyền Tiên sơ kỳ, cũng có thể chém giết." "Nếu gặp cường giả Huyền Tiên trung kỳ, lại dùng thêm Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, cũng có thể hạ gục."

Giang Thần nói.

Hắn thu Cửu Thiên Huyền Viêm Thương lại.

Bế quan ba mươi năm.

Mồi câu lại tích lũy được ba vạn hai nghìn tám trăm năm mươi cái. "Câu cá thật sảng khoái!" "Cứ câu mãi là sảng khoái mãi!" Giang Thần khẽ mỉm cười.

Hắn từ trên giường đá nhảy xuống, mở cấm chế động phủ rồi đi ra ngoài.

Hắn dừng lại bên bờ biển.

Nhìn về phía đảo Kim Ngao, ngày Thông Thiên Thánh nhân thu đồ đệ đã ngày càng gần.

Đến lúc đó, trên bầu trời sẽ có vô số đạo độn quang, lao về phía trước, muốn bái nhập vào môn hạ của Thông Thiên Thánh nhân. "Nhân của hôm nay, là quả của ngày sau." "Được Thông Thiên Thánh nhân che chở để sống sót trong cuộc tranh bá tàn khốc của hai tộc Vu Yêu, đến hồi Phong Thần vừa hay trả lại nhân quả." Giang Thần lắc đầu.

Hắn lấy ra chiếc ghế nằm, lười biếng nằm xuống.

Uống rượu quả Cực phẩm Bách Hoa tiên nhưỡng.

Vút!

Một đạo độn quang lóe lên ở chân trời, nhanh như chớp đáp xuống trước mặt Giang Thần.

Người tới là một đạo nhân mặt mày gian xảo, mặc một bộ trường bào màu xanh, nheo mắt nhìn mỹ tửu trong tay Giang Thần. "Tại hạ Trường Nhĩ Định Quang Tiên, đi ngang qua đây bị mỹ tửu của đạo hữu hấp dẫn." "Không biết đạo hữu có thể cho tại hạ nếm thử

không?" Phụt!

Rượu trong miệng Giang Thần phun thẳng vào mặt y. "Đạo hữu có ý gì?" Trường Nhĩ Định Quang Tiên mặt mày âm trầm. "Hả?" "Trường Nhĩ Định Quang Tiên?" Giang Thần hơi kinh ngạc. "Không sai!

Chính là tại hạ." "Chẳng lẽ đạo hữu cũng từng nghe danh tại hạ?" Trường Nhĩ Định Quang Tiên hỏi. "Chưa nghe." Giang Thần lắc đầu.

Tên này cũng là một kẻ tàn nhẫn, vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn.

Thời điểm Phong Thần đại quyết chiến, Thông Thiên Thánh nhân bày ra Vạn Tiên Trận, từng cố gắng nghịch chuyển càn khôn, ai ngờ, tên nhị ngũ tử này lại cầm Lục Hồn Phiên phản bội, dẫn đến Tiệt giáo toàn quân bị diệt... "Không sao." "Nhất hồi sinh, nhị hồi thục, lần đầu gặp, lần sau là bạn bè." Trường Nhĩ Định Quang Tiên cười nói. "Không có hứng thú." Giang Thần lắc đầu. "Ha ha." Trường Nhĩ Định Quang Tiên cười gượng.

Y bước tới, ánh mắt nóng rực nhìn vào vò rượu Cực phẩm Bách Hoa tiên nhưỡng trong tay Giang Thần. "Đạo hữu thấy đề nghị vừa rồi của tại hạ thế nào?" "Đề nghị?" "Tại hạ cũng là một người yêu rượu, gặp được rượu ngon thì phải nếm thử." "Đạo hữu có thể cho tại hạ nếm thử không?" Trường Nhĩ Định Quang Tiên mặt dày xin xỏ. "Không thể." Giang Thần lại lắc đầu. "Nếu tại hạ dùng bảo vật để đổi thì sao?" "Đạo hữu có thể cắt ái, nhường vò mỹ tửu trong tay cho ta không?" Trường Nhĩ Định Quang Tiên hít sâu một hơi, lại hỏi. "Không đổi." "Thêm một người bạn, thêm một con đường." "Vì một vò mỹ tửu quèn, đạo hữu thật sự muốn làm mọi chuyện đến mức tuyệt tình sao?" Trường Nhĩ Định Quang Tiên nói. "Ta không kết bạn với hạng súc sinh lông lá trứng nở." Giang Thần nói. "Ngươi mắng

ta?" "Tại hạ cũng nghĩ vậy, nơi đây vắng vẻ, chỉ cần giải quyết ngươi, mỹ tửu trên người ngươi sẽ toàn bộ là của ta." Trường Nhĩ Định Quang Tiên cười lạnh một tiếng.

Hắn gỡ bỏ lớp ngụy trang, khí thế kinh khủng của Huyền Tiên sơ kỳ bộc phát.

Y cách không chộp một cái, một bàn tay khổng lồ che trời hoàn toàn do tiên lực ngưng tụ, bá đạo vỗ về phía Giang Thần. "Đợi đã lâu." Trong mắt Giang Thần lóe lên hàn quang.

Đối mặt với bàn tay khổng lồ đang vỗ tới, hắn nắm chặt năm ngón tay, trên nắm đấm vạn đạo kim quang rực rỡ, đấm vào bàn tay khổng lồ đó.

Bùm!

Trời đất rung chuyển, lấy nơi hai người giao thủ làm trung tâm, một luồng khí kinh khủng quét ra xung quanh.

Đợi luồng khí đó tan đi, bóng dáng hai người hiện ra tại chỗ.

Trong một đòn vừa rồi, hai người đã đấu một trận ngang tay. "Không thể nào!" "Rõ ràng chỉ là Chân Tiên Đại viên mãn, sao có thể đỡ được thần thông của ta?" Đồng tử của Trường Nhĩ Định Quang Tiên co rụt lại, không dám tin. "Chẳng lẽ công pháp ngươi tu luyện không tầm thường?

Có thể vượt cấp khiêu chiến?" "Là do ngươi quá yếu." Giang Thần lộ vẻ khinh thường.

Vừa rồi hắn chỉ dùng tu vi nguyên thần, chưa dùng bất kỳ thần thông, linh bảo hay nhục thân nào, đã đỡ được một chiêu của đối phương.

Chương 21

Có thể thấy Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh kinh khủng đến mức nào. "Bất kể ngươi có bí mật gì." "Chỉ cần giết ngươi, mọi bí mật trên người ngươi đều là của ta." Trường Nhĩ Định Quang Tiên cười lạnh.

Hắn lấy ra binh khí của mình.

Đó là một cây thiết bổng màu đen, trên thiết bổng có hỏa diễm lưu chuyển, tỏa ra uy áp của Hậu Thiên trung phẩm linh bảo. "Ăn một gậy của ta!" Trường Nhĩ Định Quang Tiên quát lên.

Cây thiết bổng đột nhiên biến lớn biến thô, trong vòng mấy hơi thở ngắn ngủi, nó đã hóa thành vạn trượng, mang theo sức mạnh ngút trời, bá đạo đập về phía Giang Thần. "Có linh bảo sao?" "Bản tọa không có chắc?" Giang Thần cười lạnh.

Hắn lấy ra Cửu Thiên Huyền Viêm Thương, uy áp mạnh mẽ của Tiên Thiên hạ phẩm linh bảo bộc phát. "Chết!" Cửu Thiên Huyền Viêm Thương rung lên, hỏa diễm dài mấy vạn trượng từ thân thương tuôn ra, ngưng tụ thành một con rồng lửa khổng lồ, đập lên cây thiết bổng.

Rắc!

Trước mặt Cửu Thiên Huyền Viêm Thương, cây thiết bổng chỉ là trò cười, trong nháy mắt bị đánh gãy.

Trường thương thế đi không giảm, hung hãn đâm về phía đầu y. "Ta liều mạng với ngươi!" Trường Nhĩ Định Quang Tiên đại nộ.

Hai tay bấm quyết, muốn biến thành bản thể để chiến đấu với Giang Thần.

Nhưng Giang Thần sẽ không cho y cơ hội. "Muốn giãy chết sao?

Ngươi không có cơ hội đó đâu." Giang Thần châm chọc.

Kim quang lóe lên, Giang Thần biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lần nữa, đã ở sau lưng y. "Thái Dương Chân Hỏa!" Ngọn lửa kinh khủng bao trùm toàn bộ cơ thể y, uy năng ẩn chứa bên trong thực sự quá mạnh mẽ.

Kẻ mạnh như Trường Nhĩ Định Quang Tiên cũng không thể chịu đựng được quá lâu. "Đừng giết..." Chữ "ta" cuối cùng còn chưa kịp nói ra, đã bị Thái Dương Chân Hỏa thiêu rụi.

Một kẻ tàn nhẫn đã hoàn toàn biến mất khỏi Hồng Hoang.

Giải quyết xong, Giang Thần thu Cửu Thiên Huyền Viêm Thương lại.

Hắn nhíu mày. "Ta giết y rồi, liệu có thay đổi tình tiết của Tiệt giáo không?" "Đến lúc Phong Thần đại chiến, còn có ai cầm Lục Hồn Phiên phản bội không?" Giang Thần nghiêm túc nghĩ.

Nhìn lên trời, hắn đã hiểu ra.

Giống như lời hắn cảnh báo Oa Nữ tiên cô, đại thế thiên đạo không thể nghịch, nhưng tiểu thế có thể thay đổi.

Mất đi một Trường Nhĩ Định Quang Tiên, không chừng sẽ có kẻ khác nhảy ra.

Nhìn về phía đảo Kim Ngao, ánh mắt Giang Thần mang theo một tia thương hại. "Khiêm tốn không tốt sao?

Âm thầm phát triển không tốt sao?" "Việc gì phải làm cái trò hữu giáo vô loại?" Xây dựng Hồng Hoang đệ nhất đại giáo?" "Ngươi phách lối như vậy, người ta không nhắm vào ngươi mới là lạ." Giang Thần lắc đầu.

Hắn búng tay một cái, tiên lực hóa thành một chiếc ghế nằm, rồi

nằm lên trên.

Lấy cần câu ra, ném vào trong nước biển...

Đảo Kim Ngao, Bích Du Cung.

Một thanh niên đạo nhân ngồi trên bồ đoàn, nhìn về phía ngoài đảo.

Đôi mắt sắc bén đó dường như nhìn thấu mọi thứ.

Nếu Giang Thần ở đây, nhất định sẽ nhận ra, vị thanh niên đạo nhân này không phải ai khác, chính là một trong Tam Thanh, Thông Thiên Thánh nhân.

Vừa rồi, mọi hành động trấn áp Trường Nhĩ Định Quang Tiên đều bị ngài nhìn thấy hết. "Một tiểu tử khá thú vị." "Không chạy đi bái sư, lại một mình trốn ở núi Vân Hoa câu cá, dùng lưỡi câu không mồi." "Không động thì thôi, một khi đã động là hủy thi diệt tích, tâm tính cũng thuộc hàng thượng thừa." "Có thể dùng tu vi Chân Tiên Đại viên mãn, vượt một đại cảnh giới giết địch, xem ra công pháp tu luyện cũng không đơn giản." Thông Thiên Thánh nhân lẩm bẩm cười. "Ể!" "Khí tức của Nữ Oa sư muội, sao sợi tóc của nàng lại ở trên người tiểu tử này?" Thông Thiên Thánh nhân đột nhiên nhíu mày.

Sợi tóc mà Giang Thần nhổ từ trên người Oa Nữ tiên cô, được hắn giấu trong ngực.

Với uy năng của Thông Thiên Thánh nhân, tự nhiên có thể phát hiện ra.

Dù cho Hệ thống câu cá thần cấp có thể che đậy thiên cơ, Thánh nhân cũng không thể suy tính ra được căn nguyên.

Ngài nhìn rõ hư thực, nhưng cũng không lấy đi sợi tóc của Oa Nữ tiên cô. "Tiểu tử có thể được Nữ Oa sư muội để mắt tới, chắc chắn không tầm thường." "Thôi vậy!" "Còn ba năm nữa mới đến ngày thu

đồ đệ, qua đó kiếm chút rượu uống." Thông Thiên Thánh nhân khẽ mỉm cười.

Ngài phất tay áo.

Không gian bị xé rách, Thông Thiên Thánh nhân bước vào.

Giây tiếp theo.

Thanh quang lấp lánh, Thông Thiên Thánh nhân mặc một bộ trường bào màu xanh xuất hiện trước mặt Giang Thần. "Tiểu hữu thật tiêu sái, đạo trường của Thông Thiên Thánh nhân không đi." "Lại ở đây một mình câu cá, uống rượu." Thông Thiên Thánh nhân nói. "Tiền bối?" Giang Thần cũng có chút mông lung.

Vừa mới giải quyết một Trường Nhĩ Định Quang Tiên, chớp mắt lại nhảy ra một vị đại thần thông giả.

Ta khổ quá mà! "Bần đạo ở nhà xếp thứ ba, người khác đều thích gọi ta là Tam ca." "Tiểu hữu cũng gọi ta là Tam ca đi!" Thông Thiên Thánh nhân khẽ mỉm cười.

Ngài búng tay một cái.

Bên cạnh Giang Thần lại xuất hiện một chiếc ghế nằm y hệt.

Thông Thiên Thánh nhân đi tới, nằm lên ghế.

Chương 22

Ừm, thoải mái.

Sau đó ngài lại lấy ra một cây cần câu, ném vào trong biển, học theo dáng vẻ của Giang Thần mà câu cá.

Giang Thần không nói nên lời, trong lòng ta có một câu MMP không biết có nên nói hay không.

Vừa gặp mặt đã bảo ta gọi là Tam ca, lại còn học theo dáng vẻ của ta câu cá ở đây.

Làm vậy có ổn không? "Nơi này gần đảo Kim Ngao, là địa bàn của Thông Thiên Thánh nhân." "Ngươi ở trên địa bàn của ngài động thủ giết người, thật sự ổn sao?" Thông Thiên Thánh nhân hỏi. "Không ổn!" "Vậy tại sao lại giết?" "Ta không giết hắn, hắn sẽ giết ta." "Ta không thể cứ đứng yên một chỗ, để hắn giết chứ?" "Đến chỗ Thông Thiên Thánh nhân mà nói lý, ta cũng không sai chỗ nào đúng không!" Giang Thần nhún vai. "Tiểu hữu thật thẳng thắn." "Khách tới nhà, tiểu hữu không mời ta một ly sao?" "Té ra không phải đến đây để nói chuyện với ta, mà là thèm rượu của ta!" Giang Thần im lặng.

Hắn lấy ra một vò rượu quả Cực phẩm Bách Hoa tiên nhưỡng ném qua. "Ha ha!" Thông Thiên Thánh nhân cười sảng khoái.

Ngài mở vò rượu ra, mùi rượu nồng nàn lan tỏa. "Rượu ngon." Ngài cầm vò rượu uống một ngụm lớn.

Một vò rượu uống cạn trong một hơi, ngài nhắm mắt lại dường như đang thưởng thức dư vị, một lúc sau mới mở ra. "Rượu thì ngon, đáng tiếc là ít quá." Thông Thiên Thánh nhân cảm thán một câu. "Uống nghiện rồi à." Giang Thần liếc mắt.

Hắn lấy ra một vò nữa ném qua. "Sảng khoái." Thông Thiên Thánh nhân cười.

Nhận lấy rượu, lần này ngài không uống cạn một hơi mà rót vào trong bầu rượu, lại bày ra một cái bàn với hơn mười món ăn hảo hạng, từ tốn ăn uống. "Cũng biết hưởng thụ đấy chứ." Giang Thần nói.

Tiên lực ngưng tụ thành đũa, vừa uống rượu vừa ăn thức ăn. "Bần đạo không có hứng thú với việc tu luyện." "Ngược lại có chút nghiên cứu về ăn uống, bình thường trên người đều mang theo một ít món ăn trân quý." Thông Thiên Thánh nhân cười nói. "Đứng trên bờ ao thèm cá, không bằng về nhà đan lưới." "Tam ca thật có ý cảnh." Giang Thần cười cười. "Tiểu hữu, đạo trường của Thông Thiên Thánh nhân ở phía trước, cách nơi này cũng không xa." "Ba năm nữa là đến ngày lão nhân gia mở sơn môn, quảng chiêu môn đồ, chỉ cần có thể vượt qua khảo nghiệm, đều có thể bái nhập môn hạ của ngài, sao ngươi lại ở đây?" Thông Thiên Thánh nhân hỏi. "Tam ca không phải cũng không đi sao?" "Tiểu ranh ma." "Lại còn lôi cả bần đạo vào, bần đạo là ai chứ, là một trong ba ngàn khách của Tử Tiêu Cung, là đại thần thông giả ngang hàng với Thông Thiên Thánh nhân." "Thử hỏi, bần đạo đi bái sư, Thông Thiên Thánh nhân có dám nhận không?" "Về lễ số không hợp, về đại đạo cũng không hợp." Thông Thiên Thánh nhân lắc đầu. "Trước mặt người tài, không phân biệt trước sau." "Chỉ là trong lòng ngươi xem thường ông ấy, nên mới không đi bái sư." Giang Thần uống một ngụm rượu. "Ha ha." "Vậy còn ngươi?" Thông Thiên Thánh nhân cười nhạt. "Thông Thiên Thánh nhân cao cao tại thượng, thần thông cường đại, pháp lực vô biên." "Ngài là đệ nhất Thánh nhân, thân cao ức vạn trượng, mắt như tinh thần, eo như thiên trụ, một ánh mắt có thể cách ức vạn vạn không gian chém giết cường địch." "Một đại nhân vật như vậy thu đồ đệ, có thể nào để mắt đến ta?" "Thay vì đi tự

rước lấy nhục, không bằng ở đây hưởng chút thanh nhàn." Giang Thần mặt nghiêm túc nói bừa.

Phụt!

Rượu mà Thông Thiên Thánh nhân vừa uống vào, trực tiếp phun ra ngoài. "Thông Thiên Thánh nhân là đệ nhất Thánh nhân, điểm này ta đồng ý." "Ta và ông ấy là bạn, thực lực của ông ấy ta rõ nhất, trong tình huống đơn đả độc đấu, các Thánh nhân khác không ai là đối thủ của ông ấy." "Nhưng thân cao ức vạn trượng, mắt như tinh thần, eo như thiên trụ, điểm này ta không đồng ý." Nói đến đây, Thông Thiên Thánh nhân bực bội liếc mắt. "Ngươi đối với ta cũng giở trò ranh ma, không nói thật." "Yên tâm!

Ở đây chỉ có hai chúng ta, mỗi một câu ngươi nói, sẽ không có người thứ ba biết được." Thông Thiên Thánh nhân nói. "Rừng lớn rồi, chim nào cũng có." "Nhiều chim như vậy vào cùng một lồng, phẩm tính không đồng nhất, không xảy ra chuyện mới lạ." "Nếu là ngươi, ngươi sẽ làm gì?" Giang Thần đưa ra một ví dụ. "Theo lời ngươi nói." "Vậy Thông Thiên Thánh nhân chẳng phải là vua của đám chim sao?" Thông Thiên Thánh nhân trừng mắt. "Là ngài nói đấy nhé, không liên quan đến ta." "Dù sao thì Tiệt giáo cũng không thơm." Giang Thần nói. "Thật muốn đập cho tên này một trận!" Thông Thiên Thánh nhân hít sâu một hơi, đè nén xung động trong lòng. "Nếu Thông Thiên Thánh nhân chọn lọc kỹ càng, nâng cao ngưỡng cửa thu nhận đồ đệ một chút." "Chẳng phải tình huống đó sẽ được giải quyết sao?" "Tiệt giáo vừa có thể trở thành đệ nhất đại giáo Hồng Hoang, lại không có con sâu làm rầu nồi canh, chẳng phải là phương pháp vẹn cả đôi đường sao." Giang Thần ném cho ngài một ánh mắt như nhìn kẻ ngốc. "Thông Thiên Thánh nhân có thể học theo Thái Thanh Thánh nhân sao?

Có thể học theo Nguyên Thủy Thiên Tôn sao?" "Thái Thanh Thánh nhân hình như chỉ có một đệ tử, đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn

cũng chỉ có mười hai người." "Nói cho ta biết, có thể không?" Giang Thần hỏi lại. "Chưa thử sao biết không thể?" "Tiệt giáo, 'Tiệt' chính là một tia thiên cơ." "Thiên cơ cũng là sinh tử, theo một ý nghĩa nào đó, là cho sinh linh Hồng Hoang một con đường sống." "Nếu bây giờ cắt đứt con đường sống đó, Tiệt giáo còn cần thiết tồn tại sao?" Giang Thần liếc mắt. "Bần đạo chấp nhất rồi." Thông Thiên Thánh nhân cười khổ một tiếng.

Ngài đặt chén rượu xuống.

Thông Thiên Thánh nhân đứng dậy. "Rượu cũng đã uống, chuyện cũng đã nói, bần đạo nên rời đi." "Uống nhiều rượu như vậy, nếu không có chút báo đáp nào, truyền ra ngoài lại khiến bần đạo có vẻ keo kiệt." Thông Thiên Thánh nhân khẽ mỉm cười.

Ngài lấy ra một chiếc lá sen màu xanh, ném cho Giang Thần. "Bần đạo đi đây!" Xé rách không gian, ngài bước vào. "Lá sen?" "Lại ẩn chứa hậu thiên linh tính?" Mắt Giang Thần sáng lên.

Hắn vội vàng thu chiếc lá sen lại.

Nhìn về hướng Thông Thiên Thánh nhân rời đi, hắn nhíu mày, suy đoán thân phận của đối phương.

Còn việc sử dụng thiên phú thần thông Tam Giới Lục Đạo Môn?

Thôi bỏ đi.

Giang Thần cũng sợ rơi vào kết cục của Lục Nhĩ Mi Hầu, trừ phi đợi đến một ngày, tu vi của hắn đạt đến cảnh giới nhất định, có thể tung hoành ngang ngược. "Nơi này là đảo Kim Ngao, đạo trường của Thông Thiên Thánh nhân." "Trong nhà có ba anh em, lại xếp thứ ba, dám thảo luận về Thông Thiên Thánh nhân một cách không kiêng dè, lại có chiếc lá sen này, chẳng lẽ là Thông Thiên Thánh nhân?" Giang Thần giật nảy mình.

Khả năng này là lớn nhất, các khả năng khác đều nhỏ.

Chẳng lẽ ta tiện tay chém giết Trường Nhĩ Định Quang Tiên, đã dẫn Thông Thiên Thánh nhân ra ngoài. "Nhưng tại sao lại bảo ta gọi là Tam ca?" Giang Thần không hiểu.

Hắn tự nhiên không biết đó là do sợi tóc của Oa Nữ tiên cô.

Chương 23

"Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, nghĩ nhiều làm gì?" Lắc đầu, Giang Thần không nghĩ nhiều nữa. "Ting!

Câu được Hỏa Diễm Pháp Tướng!" "Ting!

Câu được album ảnh Nữ Oa nương nương, tập đầu tiên!" "Ting!

Câu được hai mươi năm tu vi!"... "Ting!

Câu được thần thông Vạn Hỏa Gào Thét!" Câu cá kết thúc, toàn bộ mồi câu trên người Giang Thần đã tiêu hao hết. "Vãi chưởng!" "Chuyện gì thế này?

Vận khí của ta gần đây tốt vậy sao?

Đến cả album ảnh của Nữ Oa nương nương cũng câu được?" Mắt Giang Thần sáng lên.

Tổng cộng hai ngàn năm tu vi.

Album ảnh Nữ Oa nương nương tập 1, toàn bộ có 108 tập, diệu không thể tả, ai hiểu thì hiểu!

Hỏa Diễm Pháp Tướng: Thần thông nhục thân đỉnh tiêm, hóa thành người khổng lồ che trời, sức mạnh tăng vọt, tự mang theo Cực Hạn Chi Hỏa.

Vạn Hỏa Gào Thét: Tiên gia thần thông, có thể đốt trời nấu biển.

Câu cái lông, về nhà tu luyện.

Giang Thần thu cần câu và ghế nằm, hóa thành một đạo độn quang, lao vào trong động phủ.

Trận pháp cấm chế mở ra, phong tỏa toàn bộ động phủ.

Hắn ngồi trên giường đá. "Nhận lấy hai ngàn năm tu vi!" Tiên lực kinh khủng truyền vào trong cơ thể Giang Thần, Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh vận chuyển đến cực hạn, luyện hóa luồng tiên lực khổng lồ đó.

Ba năm sau.

Luồng tiên lực khổng lồ đó đã bị Giang Thần luyện hóa toàn bộ. "Đột phá cho ta!" Giang Thần quát lên.

Hắn khống chế luồng tiên lực hùng hậu đó, mạnh mẽ xung kích, bình cảnh cản đường phía trước vỡ tan.

Giang Thần thuận lợi đột phá Huyền Tiên sơ kỳ.

Tiên khí trong trời đất xung quanh cuồn cuộn tụ lại, toàn bộ đều bị dẫn dắt, bị Mặt Trời Phần Thiên quyết luyện hóa, chuyển vào trong cơ thể hắn, củng cố đạo hạnh của hắn.

Ba ngày sau.

Giang Thần kết thúc tu luyện, mở hai mắt ra. "Cuối cùng cũng đột phá Huyền Tiên." Giang Thần thở ra một hơi dài.

Cảm nhận tiên lực càng thêm hùng hậu trong cơ thể, uy lực mạnh mẽ đến cực điểm, chỉ cần một quyền, có thể đánh nổ trời đất. "Không hổ là Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh." "Mặt Trời Phần Thiên Chân Viêm tu luyện ra, phối hợp với Thái Dương Chân Hỏa, uy lực tăng lên vô số lần." Giang Thần hài lòng mỉm cười. "Nhận lấy Hỏa Diễm Pháp Tướng!" "Nhận lấy Vạn Hỏa Gào Thét!" Hai luồng thông tin mạnh mẽ truyền vào trong nguyên thần của Giang Thần, cùng với sự cảm ngộ, hai môn thần thông nhanh chóng bị Giang Thần nắm giữ.

Độ thông thạo đạt mức tối đa, đạt đến cảnh giới cao nhất. "Hỏa Diễm Pháp Tướng và Vạn Hỏa Gào Thét?" "Uy lực mạnh mẽ như vậy, có hai môn thần thông này, cũng bù đắp được sự thiếu sót về

thần thông đạo pháp của ta." Giang Thần nói.

Hắn từ trên giường đá đứng dậy.

Vận động cơ thể, trong cơ thể truyền ra những tiếng lách cách.

Giống như rang đậu, kéo dài một lúc lâu mới dừng lại.

Hắn lấy ra album ảnh Nữ Oa nương nương tập đầu tiên, xem qua.

Trên tập đầu tiên chỉ có một bức tranh, nhưng hiệu quả lại vô cùng bùng nổ. "Vãi!" "Có cần phải mạnh mẽ như vậy không?" Giang Thần kinh hãi.

Hắn cứng rắn xem hết một canh giờ, mới thu album ảnh Nữ Oa nương nương lại. "Thứ này tuyệt đối không thể để nàng nhìn thấy." "Nếu để nàng nhìn thấy, thật sự không giải thích được nữa." Giang Thần nói.

Hắn mở trận pháp cấm chế động phủ rồi đi ra ngoài.

Một giọng nói uy nghiêm bá khí vang lên trên khắp đại địa Hồng Hoang. "Ta là Thông Thiên Thánh nhân!" "Hôm nay tại đảo Kim Ngao cử hành đại điển thu đồ, phàm là người vượt qua khảo nghiệm, đều có thể nhập môn hạ của ta, trở thành một thành viên của Tiệt giáo!" Một đại trận thông thiên triệt địa, từ trên đảo Kim Ngao xông lên trời, dù cách xa bao nhiêu cũng có thể nhìn thấy uy năng kinh khủng đó. "Thông Thiên Thánh nhân bắt đầu thu đồ đệ rồi sao?

Kịch hay ngày càng đặc sắc." "Hy vọng bốn người họ có thể theo nguyên tác, vượt qua khảo nghiệm, trở thành thân truyền đệ tử của Thông Thiên Thánh nhân." Trong mắt Giang Thần tinh quang lấp lánh.

Thu hồi ánh mắt.

Giang Thần không còn quan tâm đến tình hình của đảo Kim Ngao nữa.

Hắn lấy ra ghế nằm, vừa mới nằm xuống, một vị khách không mời từ trên trời rơi xuống.

Bùm!

Ngọn núi xung quanh trực tiếp bị đập nát, một trung niên đạo nhân thân hình chật vật, nằm trên mặt đất.

Người này không phải ai khác, chính là Thân Công Báo.

Trên bầu trời, một người của Yêu tộc, dẫn theo hơn mười thủ hạ, nhanh như chớp lướt qua, bao vây cả hắn và Giang Thần. "Đạo hữu!" "Cứu mạng a!" Thấy Giang Thần, mắt Thân Công Báo sáng lên, vừa bò vừa lết dừng lại trước mặt Giang Thần. "..." Giang Thần im lặng.

Sao ở đâu cũng gặp được tên âm hồn không tan này, ta và ngươi có duyên vậy sao?

Có cần phải điên cuồng như vậy không?

Chương 24

"Là một bọn sao?" "Tốt!

Vậy ngươi cũng có thể đi chết được rồi." Tên yêu quái cầm đầu sát khí đằng đằng. "To gan thật." "Nơi này là địa bàn của Thông Thiên Thánh nhân, dám ở địa bàn của Thông Thiên Thánh nhân làm càn, không sợ đắc tội ngài sao?" Giang Thần sắc mặt bình tĩnh. "Thông Thiên Thánh nhân quả thật mạnh!" "Nhưng ngươi có biết bản vương là ai không?

Bản vương tên Kế Long, cha ta là một trong mười đại yêu thần của Yêu tộc, Kế Mông!" "Hai vị thúc thúc của ta là chúa tể Thiên đình, Yêu tộc ta xưng bá đại địa Hồng Hoang, Thánh nhân thì sao chứ?

Ta lại không đắc tội ngài, chỉ là ở trên địa bàn của ngài giết vài người, chẳng lẽ ngài dám đắc tội ta?" Kế Long cười lạnh. "Cha ngươi là Kế Mông?" Giang Thần nhíu mày. "Không sai!" "Cha ta Kế Mông!

Chưởng quản vô số vạn đại quân của Yêu tộc, một tiếng ra lệnh, Thánh nhân cũng phải lui ba thước." Kế Long đắc ý nói. "..." Giang Thần im lặng.

Phải thiểu năng đến mức nào, mới dám nói ra những lời như Thánh nhân thấy cũng phải lui ba thước?

Hai con quạ trên trời kia, ở trước mặt Thánh nhân cũng chỉ là cháu.

Cha ngươi chẳng qua chỉ là một yêu thần nhỏ bé, ở trước mặt Thánh nhân xách giày cũng không đủ tư cách. "Chết trong tay bản vương, là phúc khí tu được từ kiếp trước của tiểu tử ngươi." "Còn ngây ra đó làm gì?

Tất cả lên cho bản vương, giết hắn cho ta." Kế Long phất tay phải

ra lệnh.

Hơn mười thủ hạ từ bên cạnh vây lên, xông về phía Giang Thần và Thân Công Báo. "Đạo hữu xin dừng bước!" Thân Công Báo giật mình, vội vàng gầm nhẹ một tiếng.

Hắn dùng hết toàn lực điều động tiên lực trong cơ thể, rót vào thần thông Ngũ Tự Chân Ngôn.

Trong tình huống mắt thường không thể nhìn thấy, một đám người toàn bộ đều bị thần thông hóa thành từ Ngũ Tự Chân Ngôn bao phủ.

Đám người theo bản năng dừng lại, sau đó nhìn về phía Kế Long.

Chỉ một thoáng, hiệu quả của thần thông Ngũ Tự Chân Ngôn phát huy, dung nhập vào trong nguyên thần.

Ngay cả Kế Long cũng vậy, thần thông Ngũ Tự Chân Ngôn, dung nhập vào trong cơ thể đám người.

Lặng lẽ không một tiếng động.

Không có ai phát giác được.

Giang Thần nhíu mày, nhìn Thân Công Báo một cách đầy thâm ý.

Tuy không nhìn thấy, nhưng hắn có Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, công đức linh bảo này có thể cảm nhận được luồng sức mạnh tà ác xuất hiện trong cõi u minh. "Tên này thật đủ ác." "Trước khi chết, còn muốn kéo thêm vài kẻ đệm lưng." Giang Thần lắc đầu.

Phụt!

Thân Công Báo vốn đã bị trọng thương, toàn lực thi triển thần thông, càng thêm thương chồng thương, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, cả người trở nên yếu ớt hơn. "Chết đến nơi còn muốn kéo dài thời gian?" "Ngươi nghĩ bản vương sẽ mắc lừa sao?

Còn ngây ra đó làm gì, giết hai tên đó cho ta." Kế Long ra lệnh.

"Đại nhân!" Một đám thuộc hạ cung kính đáp.

Cầm binh khí xông về phía Giang Thần và Thân Công Báo. "Lên đường bình an." Giang Thần cảm thán một câu. "Ý gì?" "Chẳng lẽ ngươi muốn dựa vào sức một mình, giữ lại tất cả chúng ta ở đây?" "Chỉ bằng một con quạ đen nhỏ cảnh giới Huyền Tiên, có bản lĩnh đó sao?" Kế Long mặt lộ vẻ châm chọc.

Giang Thần lười nói, nói nhảm với một kẻ sắp chết, chẳng phải lãng phí nước bọt sao?

Hắn lấy sợi tóc của Oa Nữ tiên cô ra. "Trảm!" Giang Thần quát lên.

Sợi tóc bộc phát, uy năng kinh khủng bao trùm toàn bộ đám người.

Nó ngưng tụ thành vô số đạo kiếm quang, mỗi một thanh cự kiếm đều lớn mấy vạn trượng, dày đặc, sắc bén chém tới.

Rầm rầm rầm...

Tiếng chấn động lớn vang vọng, kéo dài suốt mấy phút, uy áp đó mới biến mất.

Nhìn lại đám người của Kế Long, dưới nửa sợi tóc, toàn bộ đều bị trấn áp.

Chân linh từ đại địa Hồng Hoang tiêu tán, chết không thể chết hơn.

Thu hồi ánh mắt.

Giang Thần xoay người, nhìn Thân Công Báo.

Ực!

Đối diện với ánh mắt của Giang Thần, Thân Công Báo theo bản năng nuốt một ngụm nước bọt.

Trong lòng rối bời, hoảng như chó. "Đạo hữu... ta... ta không cố ý

dẫn bọn chúng đến đây, ngươi tin không?" Thân Công Báo mặt lộ vẻ xấu hổ. "Ta tin... em gái ngươi!" Giang Thần cười lạnh một tiếng.

Hắn xông lên, quyền đấm chân đá, thô bạo tấn công y.

Loảng xoảng, quyền quyền vào thịt, chiêu này tiếp chiêu khác, không hề nương tay. "Đạo hữu xin dừng bước!" "Đạo hữu xin dừng bước!" "Đạo hữu xin dừng bước!" Thân Công Báo cũng liều mạng, thần thông Ngũ Tự Chân Ngôn, thi triển ra như không cần mạng.

Chương 25

Khi những luồng sức mạnh tà ác đó xuất hiện trên đỉnh đầu Giang Thần.

Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên rung lên, một đạo kim quang từ trong cơ thể Giang Thần xông ra, phá tan toàn bộ luồng sức mạnh tà ác đó.

Thần thông Ngũ Tự Chân Ngôn, ở trước mặt Giang Thần vô dụng. "Dừng em gái ngươi ấy!" "Tưởng bản tọa không biết sao?

Mẹ nó câu nói của ngươi bề ngoài là gọi người, thực tế lại là thần thông hại người." "Số người bị ngươi hại chắc không ít nhỉ?" Giang Thần cười lạnh.

Quyền cước càng thêm mạnh, thô bạo đập lên người y. "Đánh người không đánh mặt!" "Có bản lĩnh thì đừng đánh vào mặt ta!" Thân Công Báo chật vật la hét. "Bản tọa thích đánh vào mặt!" "Đặc biệt là đối với những kẻ không biết xấu hổ, bản tọa thích ấn mặt xuống đất mà chà xát." Giang Thần mặt lộ vẻ khinh thường.

Hắn tóm lấy cơ thể y, coi y như cây búa trấn thiên, đông tây nam bắc, liên tiếp đập xuống đất.

Đại địa vỡ nát, núi non sụp đổ.

Cuộc chiến không ngừng, tiếng la hét thảm thiết cũng không ngừng.

Không thể không nói Thân Công Báo thật sự dai sức, chịu đựng hỏa lực mạnh như vậy của Giang Thần, mà vẫn chưa chết.

Rầm!

Đại địa rung chuyển, cơ thể Thân Công Báo đập xuống đất, trong

phạm vi mấy chục vạn trượng, toàn bộ đều nứt ra, từng tia hàn khí từ dưới đất truyền lên.

Giang Thần dừng lại trước mặt y.

Nhìn Thân Công Báo giống như một con chó chết nằm trên đất, hít vào thì ít, thở ra thì nhiều.

Trong mắt tinh quang lấp lánh, trong lòng đang nghĩ một vấn đề. "Nếu bây giờ ta trấn áp hắn, sau này còn có Phong Thần không?" "Nếu có, người của Tiệt giáo có bị hại không?" Nghĩ đến đây.

Giang Thần quyết định thử thăm dò thiên đạo, xem có phản ứng gì không.

Cách không chộp một cái, vô số đạo linh quang ngưng tụ, Cửu Thiên Huyền Viêm Thương xuất hiện trong tay hắn. "Dám chọc vào bản tọa!" "Hôm nay bản tọa lấy mạng chó của ngươi!" Giang Thần hừ lạnh một tiếng.

Uy áp mạnh mẽ, từ thân thương bộc phát.

Một con rồng lửa khổng lồ vạn trượng hiện ra trên thân thương, uy lực ẩn chứa trong con rồng lửa khiến người ta tê cả da đầu. "Trấn áp!" Giang Thần quát lên.

Hắn cố ý khống chế tốc độ của Cửu Thiên Huyền Viêm Thương, hướng về phía đầu y mà oanh sát.

Một bước, hai bước...

Mắt thấy mũi thương cách đầu Thân Công Báo chỉ còn một tấc.

Trời là trời, đất là đất.

Nhưng lấy Giang Thần làm trung tâm, ngay khoảnh khắc đó, một luồng uy áp không thể nghi ngờ, giáng xuống người hắn, phảng phất như cả người bị đại địa Hồng Hoang ruồng bỏ.

Nếu một thương này đâm vào đầu y, sẽ có nguy hiểm cực lớn.

Trường thương dừng lại. "Quả nhiên giống như ta đoán." "Nhân vật chính trong thiên địa lượng kiếp, trước khi lượng kiếp chưa kết thúc, không thể động!" "Chẳng trách tên này ban đầu hại nhiều người như vậy, mà vẫn có thể bình an vô sự sống sót, Phong Thần kết thúc, cũng chỉ bị ném ra Bắc Hải trấn áp hải nhãn, cũng không phải không có lý do." Giang Thần trong lòng đã hiểu.

Hắn nhìn lên trời, khóe miệng nhếch lên, mặt lộ vẻ thích thú.

Xoẹt!

Một tiếng động đặc thù vang lên, một trận gió nhẹ thổi qua, mùi khai nước tiểu truyền ra.

Thân Công Báo bị dọa tè ra quần.

Nhìn mũi thương gần trong gang tấc, con rồng lửa trên mũi thương, sát khí ập vào mặt, nội tâm hoàn toàn sụp đổ. "Tiền bối tha mạng!" "Tiểu nhân biết sai rồi, cầu xin ngài tha cho ta một lần!" Thân Công Báo cầu xin. "Phế vật!" Giang Thần hừ lạnh một tiếng.

Trường thương rung lên, đâm vào ngực y, nhưng không lấy mạng chó của y.

Tay phải phất lên.

Một đạo tiên lực hóa thành xiềng xích, chui vào trong cơ thể y, phong tỏa xương tỳ bà.

Xương tỳ bà bị phong ấn, cho dù là Đại La Kim Tiên, cũng chỉ là một phế vật.

Chẳng phải trong Bảo Liên Đăng, Hầu Vương bị Dương Tiễn phong tỏa xương tỳ bà, cũng trở thành một phế vật sao?

Tiên lực ngưng tụ thành một cây cần câu, trói Thân Công Báo lên

đó, đi đến bên bờ biển dừng lại. "Bản tọa dùng lưỡi câu thẳng để câu cá." "Cũng dùng lưỡi câu không mồi để câu cá, chỉ có chưa dùng tiên nhân để câu cá." "Cũng coi như hời cho ngươi." Giang Thần khẽ mỉm cười.

Hắn ném Thân Công Báo vào trong nước biển, cắm cần câu xuống đất.

Lười biếng nằm trên ghế uống rượu quả, ánh mắt nhìn về phía đảo Kim Ngao. "Có nên dùng thần thông Tam Giới Lục Đạo để nghe lén không?" Trầm ngâm một lúc, Giang Thần quyết định thử.

Có Hệ thống câu cá thần cấp che đậy thiên cơ, cùng là thần thông Tam Giới Lục Đạo, từ tay Giang Thần thi triển ra, không cần lo lắng bị Thông Thiên Thánh nhân phát hiện. "Tam Giới Lục Đạo!" Tai hắn động đậy, mọi tình huống xung quanh, toàn bộ xuất hiện trong tai Giang Thần.

Giang Thần tập trung sự chú ý vào đảo Kim Ngao.

Xung quanh đảo Kim Ngao có một đại trận uy lực thông thiên, bao trùm toàn bộ đảo Kim Ngao.

Đại trận vận chuyển, uy năng vô cùng vô tận, từ trong đó tỏa ra.

Thông Thiên Thánh nhân đã nói trước, phàm là người có thể xông qua hộ đảo đại trận, đều có thể trở thành đệ tử ký danh.

Tám người đầu tiên vượt qua hộ đảo đại trận, có thể trở thành thân truyền đệ tử.

Có Giang Thần nhắc nhở, Thông Thiên Thánh nhân tuy đã hạ thấp uy lực của hộ đảo đại trận.

Chương 26

Nhưng so với trong nguyên tác, vẫn mạnh hơn rất nhiều.

Hàng trăm vạn người tụ tập tại đảo Kim Ngao, tuyệt đại đa số đều là tán tu, yêu quái.

Từng người thi triển các loại thần thông, xông vào trong hộ đảo đại trận.

Giang Thần tìm một lúc, nhanh chóng tìm thấy tung tích của bốn người Vân Tiêu.

Ngoài bốn người họ ra, Giang Thần còn nhìn thấy Đa Bảo đạo nhân, cũng là Như Lai Phật tổ sau này.

Quy Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu và những người khác.

Trận pháp mở ra, Vân Tiêu dẫn đầu xông vào.

Quan đầu tiên là huyễn trận, khảo nghiệm tâm trí của một người, người có tâm trí không vững dù tu vi ngút trời, cũng không thể xông qua.

Quan sát một lúc, Giang Thần liền thu hồi ánh mắt. "Hy vọng các ngươi có thể như nguyện bái Thông Thiên Thánh nhân làm sư, đừng vì con bướm nhỏ là ta mà làm lệch quỹ đạo vận mệnh." Giang Thần lắc đầu. "Ting!

Câu được ba mươi năm tu vi!" "Ting!

Câu được Quỳnh Tương Ngọc Dịch mười vò!" "Ting!

Câu được một con Chân Long!"... "Ting!

Câu được Thai Dịch Hóa Hình!" Mỗi câu tích lũy ba năm đã tiêu

hao hết, thu hoạch cũng vô cùng phong phú.

Tổng cộng câu được hai ngàn năm tu vi.

Quỳnh Tương Ngọc Dịch mười vò.

Một con Chân Long (tu vi Địa Tiên).

Thai Dịch Hóa Hình: Một trong ba mươi sáu Thiên Cương Đạo Pháp, biến hóa vạn thiên, bao gồm cả nguyên thần, giống hệt như đúc. "Vãi chưởng!" "Ngay cả Chân Long cũng câu ra được sao?" Giang Thần hiếm khi văng một câu tục.

Thịt rồng trên trời, thịt lừa dưới đất.

Đây là tiết tấu chuẩn bị nướng thịt đây mà!

Giang Thần đứng dậy, thu cần câu và ghế nằm, lạnh lùng nhìn Thân Công Báo trong nước biển. "Đừng cố gắng trốn thoát." "Bị ta bắt lại sẽ chết rất khó coi." Ném lại một câu, Giang Thần xoay người vào động phủ.

Mở trận pháp cấm chế ra, ngồi trên giường đá. "Nhận lấy hai ngàn năm tu vi!" Tiên lực khổng lồ lại một lần nữa truyền vào trong cơ thể, xông vào tứ chi bách mạch.

Giang Thần có thể nói là quen đường thuộc lối, vận chuyển Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh, luyện hóa luồng tiên lực khổng lồ đó. ...

Mười năm sau.

Luồng tiên lực hùng hậu đó, toàn bộ đều bị Giang Thần luyện hóa. "Đột phá cho ta!" Giang Thần gầm nhẹ một tiếng.

Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh vận chuyển, phá tan bình cảnh vẫn luôn cản đường phía trước, thuận lợi đột phá Huyền Tiên trung kỳ.

Mở hai mắt ra.

Cảm nhận tiên lực trong cơ thể lại một lần nữa hùng hậu, Giang Thần hài lòng gật đầu.

Cùng với sự đề thăng tu vi, bản mệnh thiên phú thần thông Thái Dương Chân Hỏa, cùng với Kim Ô Hóa Hồng Độn Thuật uy lực cũng theo đó mà đề thăng.

So với trước kia, có thể nói là khác biệt một trời một vực. "Nhận lấy Thai Dịch Hóa Hình!" Một luồng thông tin huyền diệu hùng hậu, truyền vào trong nguyên thần.

Nếu đổi thành người khác, cho dù nắm giữ môn Thiên Cương Đạo Pháp Thai Dịch Hóa Hình, cũng không thể tu luyện đến đại thành.

Cùng lắm cũng chỉ là nhập môn.

Trong Hồng Hoang những đại thần thông giả đó, người nắm giữ ba mươi sáu Thiên Cương Đạo Pháp, bảy mươi hai Địa Sát Đạo Thuật không thiếu.

Nhưng người có thể thật sự nắm giữ, và tu luyện đến đại thành lại ít đến đáng thương.

Cho dù là Thánh nhân cao cao tại thượng, nắm giữ cũng không nhiều, có thể thấy được sự gian nan trong tu luyện.

Nhưng ở chỗ Giang Thần, lại không có hạn chế này.

Phàm là đồ vật câu được từ Hệ thống câu cá thần cấp, độ thông thạo đều đạt mức tối đa.

Công pháp khó tu luyện đến đâu, cũng như vậy.

Trong vòng mấy phút ngắn ngủi, môn đại thần thông đỉnh tiêm Thai Dịch Hóa Hình, đã bị Giang Thần hoàn toàn nắm giữ. "Đây là Thai Dịch Hóa Hình sao?" "Quả nhiên bất phàm, từ sâu trong nguyên thần thay đổi khí tức, ngoại hình, giống hệt với người biến hóa."

"Nếu lại phối hợp với Đại Đạo Liễm Tức Quyết, không ai có thể phát hiện sự tồn tại của ta." "Đến lúc ta xuất sơn rồi, bảo vật trên đại địa Hồng Hoang nhiều vô kể." "May mắn là xuyên không đến thời đại này, nếu là thời đại Tây Du sau này, một cây linh dược ngàn năm tùy tiện, cũng trở thành bảo vật tuyệt tích." "Phải nhân lúc này, hảo hảo thu gom." Mắt Giang Thần sáng lên.

Tu luyện đến bây giờ, cuối cùng cũng có chút vốn liếng bảo mệnh.

Hắn từ trên giường đá nhảy xuống.

Tay phải phất lên, mở trận pháp cấm chế trong động phủ rồi đi ra ngoài.

Hắn dừng lại bên bờ biển.

Thân Công Báo bị coi như mồi câu, ném xuống biển.

Có lẽ thật sự quá bẩn, câu suốt mười năm, ngay cả một con cá nhỏ cũng không thu hút được.

Còn về việc chết?

Không thể nào!

Tuy bị phong tỏa xương tỳ bà, nhưng hắn là ai, là Thân Công Báo, một trong những nhân vật chính của thiên địa thời Phong Thần lượng kiếp, trước khi hoàn thành nhiệm vụ, thiên đạo sẽ không để hắn chết.

Chương 27

"Nhận lấy Chân Long!" Một con Chân Long màu trắng xuất hiện trên không trung, cũng bị phong tỏa xương tỳ bà.

Dài đến mấy ngàn trượng, thân thể khổng lồ giãy giụa trên không, bị một luồng sức mạnh cường đại giam cầm, chỉ là vô ích. "Cuối cùng cũng có thể nếm thử mùi vị của thịt rồng như thế nào rồi." Giang Thần nheo mắt, khẽ mỉm cười. "Trảm!" Hắn búng tay một cái, tiên lực ngưng tụ thành một thanh cự kiếm, từ trên trời giáng xuống, bá đạo chém vào đầu rồng, giết chết nó.

Tiếp theo đơn giản hơn nhiều, coi nó như một con cá nhỏ mà làm sạch.

Một lúc sau.

Giang Thần hài lòng mỉm cười: "Xong!" Hắn lấy Cửu Thiên Huyền Viêm Thương ra, xiên con Chân Long lên trên.

Hỏa diễm từ thân thương cuốn ra, bắt đầu nướng.

Hoàn toàn không cần Giang Thần khống chế.

Hắn lười biếng nằm trên ghế, phơi nắng.

Trong đảo Kim Ngao.

Thông Thiên Thánh nhân nhìn thấy hết tình hình ở núi Dương Hoa.

Hoặc có thể nói là từ lúc quay về, sau khi mở hộ đảo đại trận, ngài đã luôn quan sát tình hình ở núi Dương Hoa.

Bao gồm việc Giang Thần chém giết đám người Kế Long, đánh đập Thân Công Báo, rồi lại coi Thân Công Báo như mồi câu ném xuống biển, đều nằm trong tầm mắt của ngài. "Ngắn ngủi mười năm,

đã đột phá Huyền Tiên trung kỳ?" "Chẳng lẽ căn nguyên của nó thật sự không tầm thường?

Chẳng lẽ là một vị tiên thiên ma thần nào đó chuyển thế?" "Không nên!" "Nếu thật sự là tiên thiên ma thần chuyển thế, không thể nào qua mắt được ta, nhưng nó thật sự chỉ là một con quạ đen nhỏ." Thông Thiên Thánh nhân không hiểu.

Thấy con Chân Long sắp nướng xong, mùi thơm nồng nàn đã tỏa ra, ngài cười càng vui vẻ hơn. "Thịt rồng là thứ tốt." "Đi ngang qua không thể bỏ lỡ, thôi vậy!

Bần đạo tiện thể đi nếm thử." Thông Thiên Thánh nhân cười nói.

Ngài nhìn lướt qua hộ đảo đại trận.

Dù đã mười năm trôi qua, không có một ai đi ra, càng nhiều người bị loại.

Thu hồi ánh mắt.

Tay phải phất lên, phá vỡ không gian, bước vào.

Vút!

Vút!

Một thanh một kim hai đạo hà quang khác màu bay lên.

Oa Nữ tiên cô và Thông Thiên Thánh nhân đồng thời xuất hiện trước mặt Giang Thần. "Ngươi!" Hai người gần như đồng thời mở miệng. "Bần đạo ở nhà xếp thứ ba, người khác đều gọi ta là Tam ca, ngươi cũng gọi ta là Tam ca đi!" Thông Thiên Thánh nhân nhìn Giang Thần, rồi lại nhìn Oa Nữ tiên cô, lộ ra một nụ cười "ta hiểu mà". "Tam ca chào!" "Ta tên là Oa Nữ tiên cô, là một tán tu." Oa Nữ tiên cô đáp lại bằng một nụ cười.

Trong mắt Thông Thiên Thánh nhân, nụ cười đó phảng phất như

đang nói, Thông Thiên sư huynh, chuyện của ta và Giang Thần, tuyệt đối đừng nói ra ngoài, nhất định phải khiêm tốn. "Đạo hữu chào." Thông Thiên Thánh nhân nói.

Giang Thần có chút mông lung, sao hai vị này lại đến đây?

Chẳng lẽ hôm nay là ngày tốt sao?

Đại lão tụ hội? "Tam ca, Oa Nữ đạo hữu mời ngồi." Giang Thần phất tay phải, biến ra hai chiếc ghế nằm. "Tam ca?" "Ngươi gọi ngài ấy là Tam ca?" Oa Nữ ngẩn người, nghi ngờ nhìn Giang Thần và Thông Thiên Thánh nhân. "Nên vậy." Thông Thiên Thánh nhân ném một ánh mắt "đừng nói nhảm", nàng và hắn là đạo lữ, không gọi ta là Tam ca, chẳng lẽ gọi là Tam thúc?

Oa Nữ tiên cô cũng không nói nhiều, cho rằng hai người là bạn vong niên.

Nàng ngồi xuống ghế nằm.

Nhìn lướt qua Thân Công Báo trong nước biển, liền hiểu ra đầu đuôi câu chuyện.

Sau đó ánh mắt rơi vào con Chân Long. "Đạo hữu thật có nhã hứng." "Lại có thể kiếm được một con Chân Long để nướng, nói thật, mùi vị của Chân Long nướng, ta thật sự không biết." Oa Nữ tiên cô cười nói. "Bần đạo cũng vậy." "Tu luyện nhiều năm như vậy, chưa từng ăn Chân Long." "Hôm nay hiếm có vận khí tốt, phải thơm lây tiểu hữu rồi." Thông Thiên Thánh nhân cười nói. "Thèm thịt rồng của ta chứ gì." Giang Thần liếc mắt. "Ha ha!" Hai người nhìn nhau, đều cười.

Cách không chộp một cái, Giang Thần lấy thịt rồng đã nướng xong ra.

Thu Cửu Thiên Huyền Viêm Thương lại, dù không rắc bất kỳ gia

vị nào, cũng có một mùi thơm nồng nàn ập vào mũi.

Lúc nãy nướng, Giang Thần có rắc lên một chút rượu quả Cực phẩm Bách Hoa tiên nhưỡng, mùi vị càng thơm hơn.

Hắn chia thịt rồng làm ba phần, ném hai phần cho Oa Nữ tiên cô và Thông Thiên Thánh nhân.

Lại lấy ra ba vò Quỳnh Tương Ngọc Dịch, ném qua hai vò. "Ăn đi!" Giang Thần liếc mắt.

Uống một ngụm Quỳnh Tương Ngọc Dịch, mùi rượu nồng nàn vào bụng, mùi vị ngon hơn Cực phẩm Bách Hoa tiên nhưỡng ba phần.

Lại ăn một miếng thịt rồng, một chữ thôi: thơm.

Bên cạnh, Oa Nữ tiên cô và Thông Thiên Thánh nhân cũng đã ăn.

Rượu quá ngon, thịt rồng cũng quá ngon, đâu còn tâm trí mà nói chuyện.

Hơn một canh giờ sau.

Chương 28

Thịt rồng ăn xong, Quỳnh Tương Ngọc Dịch uống xong.

Giang Thần từ trên ghế nằm đứng dậy, duỗi người, búng tay một cái, một đạo kim quang trói chặt Thân Công Báo, mỉm cười nhìn hai người. "Hai vị có chuyện gì, bây giờ có thể nói rồi chứ." Oa Nữ tiên cô nhìn lướt qua Thông Thiên Thánh nhân, thấy ngài cứ lì ở đây không đi, cũng không có cách nào. "Đúng như ngươi nói!" "Người bạn đó của ta quả thật bị nhắm vào, có người cảnh cáo, bảo nàng đừng nghịch thiên hành sự, dính vào nhân quả của thiên địa lượng kiếp." "Nhưng trong lòng nàng không cam tâm, lại cầu xin đến ta, thật sự không còn cách nào sao?" Oa Nữ tiên cô đi thẳng vào vấn đề. "Tính cách của người bạn đó thế nào?" Giang Thần hỏi. "Rất tốt." Oa Nữ tiên cô trầm ngâm nói. "Ta hỏi là tính cách, không phải cách đối nhân xử thế." "Ví dụ như tàn nhẫn độc ác, phúc hắc, vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn..." "Tính cách ôn hòa, khá đạm nhã." "Không thích đánh đấm ồn ào, thích yên tĩnh." Oa Nữ tiên cô lắc đầu. "Khó rồi đây!" Giang Thần cảm thán một câu. "Chẳng lẽ có gì không ổn?" "Ừm." "Ngươi xem, vì đã có người cảnh cáo người bạn đó của ngươi, đạo hạnh của đối phương chắc chắn cao thâm hơn nàng, là người mà nàng không thể chọc vào." "Hoặc là sau lưng đối phương có một thế lực lớn nào đó, mạnh đến mức người bạn đó của ngươi căn bản không chọc nổi." "Nếu không, nàng cũng sẽ không cầu cứu đến ngươi." "Ở chỗ ta tuy có một cách, nhưng lại không thích hợp với người bạn đó." Giang Thần nói. "Chưa nói ra, sao biết không hợp?" Oa Nữ tiên cô truy hỏi. "Được, ta sẽ nói rõ với ngươi." "Cách này rất đơn giản, đã không thể ra tay công khai, chẳng lẽ không thể ra tay trong tối?" "Lấy một ví dụ, ta đang đọc kinh ở đây, đối phương tình

cờ chọc vào ta, lúc đó người bạn đó của ngươi ra tay, chẳng phải có lý do rồi sao?" "Lại ví dụ như kẻ thù của kẻ thù là bạn của ta, đạo hạnh yếu?

Không sao, vậy thì tạo ra một sự trùng hợp, tặng cho hắn một ít thiên tài địa bảo, để hắn đột phá." "Không có linh bảo?

Càng đơn giản hơn, ném linh bảo trên con đường hắn phải đi qua." "Không biết thần thông đạo pháp?" "Tìm hiểu về công pháp truyền thừa của một vị đại thần thông giả nào đó tọa hóa để lại, cứ bồi dưỡng như vậy một phen, sợ gì không giải quyết được vấn đề?" Giang Thần giảng giải. "Cách hay!" "Lát nữa lúc ta quay về, ta sẽ nói với người bạn đó của ta, bảo nàng làm như vậy!" Mắt Oa Nữ tiên cô sáng lên.

Nàng nhổ một sợi tóc, lưu lại một đạo tiên lực trên đó, sau đó tặng cho Giang Thần. "Giữ lấy sợi tóc này." "Khi gặp nguy hiểm, có thể dùng sợi tóc này để đối địch, có thể bộc phát ra một đòn toàn lực của Đại La Kim Tiên." Oa Nữ tiên cô giải thích. "Nữ Oa sư muội quả nhiên đã động phàm tâm." "Nếu không sao lại giao vật thân mật như vậy cho hắn!" Thông Thiên Thánh nhân trong lòng bừng tỉnh.

Ngài dùng một ánh mắt "ta biết mà", quét qua quét lại trên người hai người. "Biểu cảm của Tam ca là sao vậy?" Oa Nữ ngẩn người, nghi ngờ nhìn Thông Thiên Thánh nhân. "Chúc mừng đạo hữu!" "Xem ra không lâu nữa, hỷ sự sẽ đến cửa rồi." Thông Thiên Thánh nhân cười nói. "Đều nhờ có Giang Thần đạo hữu." "Nếu không có ngươi, cũng không thể có hỷ sự." Oa Nữ tiên cô cười đáp lễ, tưởng rằng Thông Thiên Thánh nhân đang nói đến việc Giang Thần giải đáp thắc mắc cho mình. "Bần đạo chờ đến ngày đó." Thông Thiên Thánh nhân khẽ mỉm cười, sắp có rượu mừng uống rồi. "Tam ca đến đây lần này, không chỉ vì uống rượu chứ?" Giang Thần hỏi. "Không sai!" "Người này và bần đạo có duyên, nhưng duyên phận nông cạn, chỉ có phận đệ

tử ký danh, nên nhập vào Tiệt giáo của ta." "Xin tiểu hữu tạo điều kiện, thả hắn ra." Thông Thiên Thánh nhân nói rõ mục đích. "Được!" "Ta cho Tam ca một chút mặt mũi, chỉ cần hắn ở đảo Kim Ngao một ngày, ta sẽ không gây khó dễ." "Nếu hắn rời khỏi đảo Kim Ngao, ta sẽ bắt lại câu cá." Giang Thần nói. "Bần đạo cũng không thể ăn không thịt rồng, uống không rượu ngon của ngươi." Nhìn một đoạn cành cây trên đất, Thông Thiên Thánh nhân tóm lấy nó.

Rót một đạo kiếm khí vào trong cành cây, kiếm khí lưu chuyển, uy năng kinh khủng, từ trong cành cây truyền ra. "Cái này tặng ngươi phòng thân." "Có thể chống lại một đòn toàn lực của Đại La Kim Tiên Đại viên mãn." Thông Thiên Thánh nhân giải thích. "Đa tạ Tam ca." Mắt Giang Thần sáng lên.

Hắn thu cành cây lại. "Bần đạo đi đây." Thông Thiên Thánh nhân nói.

Một tay chộp lấy, tiện tay giải khai xương tỳ bà trên người Thân Công Báo, trực tiếp ném vào trong hộ đảo đại trận của đảo Kim Ngao.

Phá vỡ không gian, bước vào. "Bảo trọng!" Oa Nữ tiên cô chắp tay.

Cũng phá vỡ không gian rời đi. "Đến cũng vội vàng, đi cũng vội vàng." "Ta cũng nên rời khỏi đây rồi, đến lúc đi tìm bảo vật trên đại địa Hồng Hoang." Trong mắt Giang Thần tinh quang lấp lánh.

Hắn thu ghế nằm lại.

Lại vào trong động phủ thu dọn một phen, mang theo tất cả những thứ cần thu dọn.

Mở trận pháp cấm chế, ngự độn quang, hướng về phía chân trời lao đi.

Một tháng sau.

Giang Thần rời khỏi phạm vi đảo Kim Ngao, đứng giữa đại địa Hồng Hoang.

Thần thông Tam Giới Lục Đạo cũng được hắn mở ra.

Không hổ là thiên phú thần thông của Hỗn Thế Tứ Hầu, quả là mạnh mẽ.

Lắng nghe cả Hồng Hoang tuy có hơi khoa trương, nhưng cũng không kém là bao, mà tiêu hao lại ít.

Tiên lực tiêu hao còn không nhanh bằng tốc độ hồi phục của Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh.

"Người của Yêu tộc?" "Đang mai phục ta ở đây?

Chẳng lẽ vì báo thù cho Kế Long?" Giang Thần nhíu mày.

Lấy hắn làm trung tâm, xung quanh đều đã bị phong tỏa.

Kẻ dẫn đầu là một hổ yêu Thái Ất Kim Tiên Đại viên mãn, suất lĩnh hàng trăm cường giả Yêu tộc, đang nhanh chóng lao về phía này.

Chỉ trong một ý niệm, Giang Thần liền thông suốt mấu chốt bên trong, xem ra bọn chúng đã mai phục ở đây từ lâu.

Chúng không dám bước vào địa bàn của Thông Thiên Thánh Nhân, nên chỉ có thể chờ ở đây.

"Có chút thú vị." "Kế Mông đã vội vã muốn tiễn người lên đường như vậy, bản tọa nếu không thành toàn thì thật có lỗi với tấm lòng khổ cực của hắn." Giang Thần cười lạnh một tiếng.

Hắn lấy ra sợi tóc mà Oa Nữ tiên cô tặng, chia nó thành hai đoạn.

Một đoạn tóc có thể bộc phát ra một đòn toàn lực của Đại La Kim Tiên sơ kỳ, trấn áp đám Yêu tộc này thừa sức.

Thời gian dần trôi.

Khoảng nửa canh giờ sau, đám Yêu tộc đã đến đông đủ, bao vây Giang Thần lại.

Kẻ dẫn đầu là hổ yêu lạnh lùng nhìn Giang Thần, sát khí kinh khủng không hề che giấu chút nào.

Chương 29

“Ngươi là Già Thiên Đại Thánh?” Hổ yêu lạnh mặt quát.

“Sai rồi,” Giang Thần đáp, “Là Già Thiên Đạo Tôn!” “Hừ!

Dù là Già Thiên Đại Thánh hay Già Thiên Đạo Tôn, kết quả đều như nhau.

Bản vương hỏi ngươi, có phải ngươi đã giết Kế Long công tử của Kế Mông đại nhân không?” Hổ yêu quát.

“Biết là bản tọa giết sao còn hỏi?” Giang Thần hỏi ngược lại.

“Thiên Đế trong tay có Hà Đồ Lạc Thư.

Kế Mông đại nhân đã nhờ Thiên Đế giúp đỡ suy diễn, kẻ giết Kế Long công tử có liên quan đến thân công báo.

Sau đó ngài ấy phái chúng ta đến điều tra, chúng ta truy tung tới đây, nhưng phía trước là đạo trường của Thông Thiên Thánh Nhân nên không dám đi sâu vào.

Chúng ta liền cải trang trà trộn vào để dò la tin tức, từ miệng của mấy sơn dã tinh quái biết được chính ngươi đã giết Kế Long công tử.” Hổ yêu cười lạnh.

“Xem ra cũng không quá ngu.

Biết dò la tin tức là tốt rồi, nhưng không lẽ ngươi cho rằng chỉ bằng chút nhân mã này mà có thể ăn chắc bản tọa sao?” Giang Thần nhún vai.

“Ha ha!” Hổ yêu cười như thể vừa nghe thấy chuyện cười hay nhất trên đời, tiếng cười không chút kiêng dè.

Tiếng cười chợt tắt, hắn khinh thường nhìn Giang Thần.

“Chẳng qua chỉ là một con quạ đen nhỏ bé mà thôi.

Mới có đạo hạnh Huyền Tiên trung kỳ, ở đây ta tùy tiện kéo ra một người cũng đủ để đè ngươi xuống đất mà chà đạp.

Ngươi nói xem, ngươi có thể sống sót được không?” Hổ yêu khinh bỉ.

“Chỉ bằng các ngươi?

Giết các ngươi thật sự quá đơn giản.” Giang Thần mỉa mai.

Hắn lấy ra nửa đoạn tóc kia.

“Trảm!” Giang Thần gầm nhẹ.

Sợi tóc bừng sáng, vô số vạn đạo kim quang tràn ngập trên cửu thiên, ngưng tụ thành một bàn tay khổng lồ kinh khủng rộng mấy chục vạn trượng, bá đạo vỗ xuống.

Bàn tay bao trùm lấy đám người hổ yêu.

Dưới sự phong tỏa của luồng khí thế hùng mạnh đó, hổ yêu và đám thuộc hạ phát hiện ra mình ngay cả năng lực động đậy cũng không có, chỉ có thể trơ mắt nhìn bàn tay che trời kia ngày một gần.

“Đừng!

Ta là người của Thiên Đình, nếu ngươi giết ta, Thiên Đế và Đông Hoàng sẽ không tha cho ngươi đâu!” Hổ yêu vội vàng uy hiếp.

“Thiên Đế và Đông Hoàng cái con khỉ.

Chúng không chọc vào bản tọa thì thôi, đã chọc vào người bản tọa rồi thì bản tọa cũng không ngại nướng hai con chim nhỏ đó đâu.” Giang Thần bá khí ngút trời.

Ầm!

Thiên địa chấn động, đám người hổ yêu trực tiếp bị trấn áp.

Hơn mười ngọn núi bị đập nát, trên mặt đất lưu lại một dấu tay khổng lồ rộng mấy chục vạn trượng.

“Kinh khủng đến thế!” Giang Thần thầm nói.

Hắn nhìn về phía Thiên Đình, trong mắt tinh quang lóe lên.

“Hai con quạ đen nhỏ, ngày tháng đau khổ của các ngươi sắp đến rồi.

Đến lúc đó có mà khóc.” Giang Thần cười lạnh.

Hắn điều khiển Kim Ô Hóa Hồng Độn Thuật, đổi một hướng khác, lao về phía đại địa Hồng Hoang. *** Hai mươi năm sau.

Giang Thần dừng chân tại một hồ nước.

Hai mươi năm du ngoạn, Giang Thần thu hoạch không nhỏ.

Hắn có được rất nhiều bảo vật, có khoáng thạch quý hiếm, có một ít linh căn.

Phàm là thứ có một chút giá trị, đều bị Giang Thần thu sạch.

Đúng là nhạn bay qua cũng vặt lông, một tấc cỏ cũng không mọc nổi.

Trải qua hai mươi năm tích lũy, cộng thêm mười năm tích lũy trước đó.

Với cảnh giới Huyền Tiên của Giang Thần, mỗi ngày sinh ra bốn mồi câu, ba mươi năm qua được tổng cộng bốn mươi ba nghìn tám trăm mồi câu.

“Câu cá sướng, cứ câu cá là cứ sướng.” Giang Thần khẽ cười.

Hắn lấy ghế nằm ra rồi nằm lên.

Hắn lấy cần câu ra, quăng vào trong hồ.

Cứ thế lười biếng nằm trên ghế, tắm nắng.

Cách Giang Thần mười vạn cây số, có một nữ tử trẻ trung xinh đẹp, làn da trắng nõn như tuyết, đẹp như tiên nữ, mái tóc dài buông xõa sau lưng.

Nàng mặc một chiếc váy ngắn màu trắng nhạt, chân ngọc để trần, bước trên mặt đất tạo ra từng gợn sóng như hoa sen, không dính một chút bụi trần hay bùn đất, sạch sẽ tinh tươm, còn có một lớp hào quang hồng nhạt.

Nàng tên là Hậu Thổ, một trong Thập Nhị Tổ Vu của Vu tộc.

Những ngày gần đây, cuộc chiến giữa Vu tộc và Yêu tộc bùng nổ, trong lòng nàng không vui.

Nhưng là Tổ Vu của Vu tộc, dù trong lòng không thích đến đâu, nàng cũng không thể hiện ra ngoài.

Nàng chém giết người Yêu tộc, dẫn dắt Vu tộc không ngừng mở rộng địa bàn.

Theo thời gian, mâu thuẫn giữa hai tộc tích tụ, gần như ngày nào cũng phải chiến đấu, trong lòng nàng vô cùng chán ghét.

May mà gần đây, hai tộc lại trở nên yên tĩnh một cách kỳ lạ.

Trong lòng nàng nảy sinh một thôi thúc muốn ra ngoài đi dạo, ban đầu cảm giác này còn yếu ớt, nhưng theo thời gian, nó ngày càng mãnh liệt.

Thế là, nàng không nói với ai, một mình rời khỏi Vu tộc, đi dạo trên đại địa Hồng Hoang để giải khuây.

Chương 30

Mười vạn cây số đối với một đại thần thông giả như nàng chỉ là khoảng cách trong chớp mắt.

Khi đến nơi này, nàng nhìn thấy thân ảnh đang câu cá phía trước liền dừng bước.

Khóe miệng nàng cong lên một đường cong quyến rũ.

"Một con quạ đen nhỏ đang câu cá ở đây sao?

Chỉ với đạo hạnh Huyền Tiên trung kỳ, không sợ bị người của hai tộc giải quyết à?" Hậu Thổ cười nhẹ.

Nàng vừa định cất bước rời đi, ánh mắt vô tình liếc qua, vừa hay thấy Giang Thần đang dùng lưỡi câu không mồi để câu cá.

Bước chân vừa nhấc lên lại lần nữa dừng lại.

"Có chút thú vị." Hậu Thổ nói rồi bước về phía Giang Thần.

Giang Thần sững sờ, từ lúc Hậu Thổ xuất hiện hắn đã biết.

"Nữ nhân này là ai?

Về nhan sắc và dáng người, không thua kém Oa Nữ tiên cô, dám đi một mình trên đại địa Hồng Hoang, chẳng lẽ cũng là một vị đại thần thông giả?" Giang Thần suy đoán.

Hậu Thổ đến bên cạnh hắn.

"Câu cá bằng lưỡi câu không mồi," Hậu Thổ hỏi, "Ngươi câu sự cô đơn, hay câu vạn vật?" "Tâm tình." Giang Thần đáp.

"Tâm tình?

Câu cá có thể khiến người ta tĩnh tâm, có thể giúp người ta tìm lại

chính mình trong phiền muộn, phẫn nộ, từ đó tìm thấy niềm vui." Giang Thần chém gió.

"Không dùng mồi câu sao?" Hậu Thổ lại hỏi.

"Cá dù nhỏ cũng là một sinh mệnh," Giang Thần lắc đầu, "Nếu ta vì tâm tình không tốt mà trút giận lên nó, đối với nó mà nói đó là một tai họa." "Đạo hữu đại tài, có một trái tim tinh xảo thấu suốt khiến người ta phải khâm phục." Hậu Thổ lộ vẻ khâm phục.

"Tàm tạm thôi!" Giang Thần cười cười.

"Tại hạ là Thổ Hậu nương nương, dám hỏi đạo hữu đại danh?" Hậu Thổ nương nương tự giới thiệu.

"?

Thổ Hậu nương nương?

Bắt nạt ta đọc ít sách à?

Đọc ngược lại không phải là Hậu Thổ nương nương sao?" Giang Thần trong lòng dậy sóng, hồi lâu không thể bình tĩnh.

Nhưng vẻ mặt hắn vẫn không thay đổi chút nào.

"Tại hạ Giang Thần, bạn bè Hồng Hoang tặng cho đạo hiệu là Già Thiên Đạo Tôn." Giang Thần cười nói.

Hắn phất tay phải, trên mặt đất xuất hiện một chiếc ghế nằm, Giang Thần ra hiệu cho nàng ngồi xuống nghỉ ngơi.

Hắn lấy ra hai vò rượu cực phẩm Bách Hoa Tiên Nhưỡng, ném cho nàng một vò.

"Đạo hữu, mời!" Giang Thần làm một động tác mời, rồi mở vò rượu ra uống.

"Ủa!

Sao ngươi không uống?" Giang Thần tò mò.

"Có rượu không có thức ăn, chẳng phải là một thiếu sót sao?" Hậu Thổ nương nương khẽ cười.

"Dễ thôi." Giang Thần đáp.

Hắn vung tay phải một cái, hàng trăm con cá đủ loại từ dưới hồ bị kéo lên.

Hắn đem đám cá rửa sạch, dùng lửa nướng.

"Không phải ngươi không sát sinh sao?" "Vật cạnh thiên trạch!

Khi có người đói, chúng sẽ hiến dâng sinh mạng của mình, hoàn thành sứ mệnh.

Điều kiện tiên quyết là phải thông qua thử thách của ta." Giang Thần cười nói.

"Thử thách?" Hậu Thổ nương nương không hiểu. *** "Ta bắt được là được." Giang Thần khẽ cười.

Phụt!

Hậu Thổ nương nương che miệng cười khúc khích.

"Ngươi đúng là thú vị.

Bắt đi, bắt lại, kết quả không phải đều như nhau sao?" "Hì hì." Giang Thần nhún vai.

Một lát sau, đám cá đều đã được nướng xong, hắn đặt cá lên bàn.

"Thử xem tay nghề của ta thế nào." Giang Thần mời.

"Được!" Hậu Thổ nương nương cũng không khách khí, cầm đũa gắp một miếng thịt cá cho vào miệng.

"Ừm, không tệ." Hậu Thổ nương nương hài lòng gật đầu.

"Đó là tự nhiên.

Tay nghề của ta đương nhiên là không chê vào đâu được.” Giang Thần lộ vẻ đắc ý.

Họ vừa uống rượu, vừa ăn cá.

“Không đúng!

Với sự thông minh của ngươi, chuyện không có lợi ngươi sẽ không làm.

Rõ ràng biết câu không mồi không bắt được cá, nhưng vẫn cứ ngồi đây, thật khiến người ta khó hiểu.” Hậu Thổ nương nương nói.

“Ngươi không hiểu thú vui câu cá đâu.

Kết quả không quan trọng, quan trọng là quá trình.

Ngươi sẽ phát hiện ra, câu cá là một môn nghệ thuật, một lúc câu một lúc sướng, cứ câu mãi là sướng mãi.” Giang Thần cười nói.

“Khà khà, ngươi đúng là thú vị thật.” Hậu Thổ cười duyên.

Chương 31

Bữa ăn kết thúc.

Giang Thần tiếp tục nằm trên ghế, Hậu Thổ nương nương cũng không có ý định rời đi, lười biếng nằm đó, vô cùng thoải mái.

Nàng phát hiện ở cùng Giang Thần, tinh thần trở nên vô cùng nhẹ nhõm.

Không cần phải lo lắng về bất kỳ chuyện phiền não nào.

Cũng không cần phải suy nghĩ về tương lai của Vu tộc, hay những chuyện không vui kia.

"Vì sao ngươi lại xuất hiện ở đây?

Chẳng lẽ là bỏ nhà ra đi?" Giang Thần tò mò hỏi.

"Cũng gần như vậy!" Hậu Thổ nương nương gật đầu, trầm ngâm rồi nói: "Gia đình ta khá lớn, anh chị em cũng đông.

Trong nhà nuôi rất nhiều người, đối diện nhà ta qua một con sông, bên kia sông cũng có một gia đình lớn, thế lực cũng tương đương nhà ta.

Từ lúc bắt đầu, hai nhà đã là kẻ thù không đội trời chung, không ai dung chứa được đối phương.

Một khi có người đi lẻ, sẽ bị nhà kia vây giết, không chết không thôi.

Đến bây giờ, hai nhà đã xung đột toàn diện, ta không muốn cứ tiếp tục như vậy, cũng chán ghét chiến đấu, ở nhà buồn chán nên một mình ra ngoài đi dạo giải khuây." Hậu Thổ nương nương giải thích.

"Chuyện gì cũng nên nhìn thoáng một chút.

Đừng để trong lòng, cứ làm theo những gì trái tim mách bảo, ngươi sẽ thấy cuộc sống rất vui vẻ.” Giang Thần cười nói, bất giác vỗ vỗ vai nàng, ý bảo đừng để trong lòng.

Vỗ xong, hắn mới nhận ra có gì đó không đúng.

Đối diện với ánh mắt của Hậu Thổ nương nương, Giang Thần lộ vẻ lúng túng.

“Ta không cố ý.” “Không sao.” Hậu Thổ nương nương khẽ cười.

“Đạo hữu là người ngoài cuộc, giúp ta phân tích xem, ta nên làm thế nào cho phải?” “Có chút khó!” Giang Thần lắc đầu.

“Xin nhờ đạo hữu.” Giang Thần không nói ngay, trầm ngâm một lát rồi mới mở lời: “Cách thì cũng không phải không có, nhưng rất khó.” “Đạo hữu mau nói cách đi.” Hậu Thổ nương nương trong lúc nóng vội, vội vàng nắm lấy tay Giang Thần.

Thấy ánh mắt Giang Thần nhìn qua, Hậu Thổ nương nương mặt đỏ bừng, vội vàng buông ra.

“Đạo hữu đừng trách.” “Không sao!” Giang Thần xua tay.

“Nếu thù hận giữa hai nhà đã đến mức không thể giải quyết, vậy thì cứ làm tới đi!

Cứ mạnh dạn mà làm, tục ngữ có câu không phá không xây, phá rồi mới xây, không chiến đấu để tạo ra một vùng trời mới thì mâu thuẫn sẽ chỉ tích tụ thêm.

Nhưng trước khi làm, phải chuẩn bị sẵn đường lui, không sợ một vạn, chỉ sợ vạn nhất, giữ lại một phần mồi lửa, sau này dù cả hai bên đều tổn thất nặng nề, truyền thừa cũng sẽ không bị cắt đứt.” “Ngoài ra, trứng gà cũng không thể để chung một giỏ, phải tìm kiếm cơ duyên.

Nếu tìm được cơ duyên, không chừng mọi khó khăn trước mắt sẽ được giải quyết.” Giang Thần nói.

“Đa tạ đạo hữu đã giải đáp nghi hoặc." Đại ân đại đức này Thổ Hậu sẽ ghi nhớ trong lòng, đây là một chút tâm ý của ta, xin đạo hữu nhận lấy.” Hậu Thổ nương nương lấy ra một khối đất sét màu đen đưa qua.

“?” Giang Thần không hiểu.

“Cửu Thiên Tức Nhưỡng!

Ta vô tình có được, để báo đáp đại ân của đạo hữu.” Hậu Thổ nương nương giới thiệu.

“Như vậy không hay lắm nhỉ?” “Bảo vật tặng cho người hữu duyên, đạo hữu xứng đáng có được, không có gì là không hay.” Hậu Thổ nương nương lắc đầu, nhét Cửu Thiên Tức Nhưỡng vào tay Giang Thần.

“Đa tạ!” Giang Thần nói rồi nhận lấy Cửu Thiên Tức Nhưỡng.

“Ra ngoài đã lâu, ta cũng nên trở về rồi, đạo hữu tạm biệt!” Hậu Thổ nương nương chào một tiếng, hào quang lóe lên rồi biến mất tại chỗ. *** “Cũng không biết làm như vậy rốt cuộc là đúng hay sai!

Vạn nhất nàng hiểu sai ý, về sau lại khuyến khích kế hoạch sinh đẻ, để Vu tộc ra sức sinh con, sau đó chuẩn bị chiến tranh, lại cùng Yêu tộc quyết một trận tử chiến, thì trò vui này lớn lắm.” Giang Thần sờ mũi cười khổ.

Hy vọng nàng không hiểu sai ý mình.

Ánh mắt hắn rơi vào khối Cửu Thiên Tức Nhưỡng trong tay.

Nữ Oa nương nương tạo người dùng Cửu Thiên Tức Nhưỡng, kết hợp với Tam Quang Thần Thủy, tạo ra một lô lớn Tiên Thiên

Nhân tộc.

“Hay là mình thử xem?” Nghĩ đến đây, Giang Thần ngồi không yên.

Sự cám dỗ này quá lớn, hắn không thể chống cự.

Hắn lấy ra Tam Quang Thần Thủy mà Oa Nữ tiên cô tặng trước đó, dùng một ít Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tam Quang Thần Thủy nặn lại với nhau.

Nặn a nặn a...

Mười phút sau, không có bất kỳ biến hóa nào.

Nửa canh giờ sau, vẫn là hình dạng đó.

Hai canh giờ sau, hình người thì có, nhưng lại mọc hai cánh, trông như tinh linh, nhưng cũng không ra.

“Kỳ lạ!

Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tam Quang Thần Thủy đều có đủ cả rồi, sao lại không nặn ra được Tinh linh tộc nhỉ?

Chẳng lẽ tư thế của ta không đúng?

Nặn sai phương hướng?” Giang Thần hồ nghi.

Hắn lắc đầu, không nặn nữa, thuần túy lãng phí thời gian.

Hắn cất Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tam Quang Thần Thủy đi.

“Đinh!

Câu được mười năm tu vi!” “Đinh!

Câu được một nghìn cân Tiên Thiên Càn Khôn Thạch!” “Đinh!

Câu được một trăm viên Tam Chuyển Kim Đan!” ...

“Đinh!

Câu được Tụ Lý Càn Khôn!" Số mồi câu tích lũy bấy lâu nay, tất cả đều tiêu hao hết.

Tổng cộng câu được hai nghìn năm tu vi.

Chương 32

Tiên Thiên Càn Khôn Thạch một nghìn cân: Đá thần kỳ được thai nghén khi khai thiên lập địa, ẩn chứa một ít Tiên Thiên cấm chế, có thể nâng cao uy lực của Tiên Thiên Linh Bảo.

Tam Chuyển Kim Đan một trăm viên: Đan dược do Thái Thượng Lão Quân tiện tay luyện chế, hiệu quả: tăng tu vi, hồi phục thương thế, tiên lực, nguyên thần.

Tụ Lý Càn Khôn: Đại thần thông đỉnh cấp, sánh ngang với Tam Thập Lục Thiên Cương Đạo Pháp, tuyệt kỹ trấn phái của Địa Tiên chi tổ Trấn Nguyên Tử.

"Vãi chưởng!

Đến cả Tụ Lý Càn Khôn của Trấn Nguyên Tử cũng câu được à?" Giang Thần hiếm khi văng một câu tục.

Hắn đứng dậy khỏi ghế nằm, cất cần câu và ghế đi.

Tung người một cái, hắn nhảy thẳng xuống hồ.

Trên trời dưới đất, trong nước là an toàn nhất.

Dưới đáy hồ, Giang Thần mở ra một động phủ tạm thời, bố trí trận pháp cấm chế bao trùm toàn bộ động phủ.

Hắn ngồi trên giường đá.

"Tiếp nhận hai nghìn năm tu vi!" Tiên lực kinh khủng truyền vào cơ thể Giang Thần, Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh vận chuyển đến cực hạn, điên cuồng luyện hóa luồng tiên lực khổng lồ này.

Trong tu luyện không có thời gian, chớp mắt đã qua mười lăm năm.

“Đột phá cho ta!” Giang Thần gầm nhẹ, điều động luồng tiên lực khổng lồ lao về phía trước.

Rắc!

Một tiếng vỡ giòn tan vang lên, bình cảnh vẫn luôn cản trở phía trước trực tiếp bị phá vỡ, thuận lợi đột phá Huyền Tiên hậu kỳ.

Tiên khí xung quanh lấy hắn làm trung tâm, nhanh chóng cuốn đến, bị Giang Thần luyện hóa.

Hai giờ sau, Giang Thần thở ra một hơi trọc khí.

“Hù!

Cuối cùng cũng đột phá Huyền Tiên hậu kỳ, cách Huyền Tiên Đại viên mãn cũng không xa nữa.

Nhưng để hóa hình, còn phải cần một khoảng thời gian.” Giang Thần lắc đầu.

Huyết mạch Tam Túc Kim Ô cao quý, là tiên thiên căn nguyên, muốn hóa hình phải đạt đến Thái Ất Kim Tiên mới được.

Hắn lấy ra một viên Tam Chuyển Kim Đan, đan dược do Thái Thượng Lão Quân ăn bớt nguyên liệu luyện chế, cũng không biết hiệu quả ra sao.

Hắn nuốt viên đan dược vào.

Một lúc sau, Giang Thần cuối cùng cũng hiểu được hàm nghĩa của hai chữ “tiện tay” luyện chế, thật sự quá tùy hứng.

Đối với người ở cảnh giới của hắn, hoàn toàn không có tác dụng gì.

Cùng lắm cũng chỉ hồi phục tiên lực nhanh hơn một chút, danh tiếng thì to mà lại quá rác rưởi.

“Tiếp nhận Tụ Lý Càn Khôn!” Một luồng thông tin huyền diệu vô thượng truyền vào nguyên thần của Giang Thần.

Vài phút sau, tất cả yếu lĩnh tu luyện về Tụ Lý Càn Khôn đều bị Giang Thần nắm giữ, độ thông thạo đạt mức tối đa, đến cảnh giới đại thành.

Ngoài tiên lực và đạo hạnh không bằng Trấn Nguyên Đại Tiên, về mặt nắm giữ Tụ Lý Càn Khôn, thậm chí hắn còn vượt qua ba phần.

“Tiếp nhận Tiên Thiên Càn Khôn Thạch!” Một nghìn cân Tiên Thiên Càn Khôn Thạch chất đống trên mặt đất, giống như một ngọn núi nhỏ.

Cao thì có cao, hùng vĩ thì có hùng vĩ, nhưng chẳng có tác dụng gì.

“Chỉ có bấy nhiêu thôi sao?

Bản tọa còn định nâng cấp phẩm chất của Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, chuẩn bị nâng nó thành Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo.

Xem ra bây giờ hết hy vọng rồi.

Nhưng cũng có thể nâng cấp Cửu Thiên Huyền Viêm Thương thành Tiên Thiên trung phẩm linh bảo.” Giang Thần lắc đầu. *** “Thái Dương Chân Hỏa!” Giang Thần quát.

Hắn mở miệng phun ra một ngọn lửa màu vàng, bao trùm đống Tiên Thiên Càn Khôn Thạch trên mặt đất.

Cùng với sự vận chuyển của Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh, Thái Dương Chân Hỏa bộc phát ra uy lực kinh khủng hơn, phối hợp với Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh, luyện hóa đám Tiên Thiên Càn Khôn Thạch này, chiết xuất bản nguyên Tiên Thiên cấm chế bên trong.

Một tháng sau, một nghìn cân Tiên Thiên Càn Khôn Thạch đều đã được luyện hóa hết.

Tổng cộng chiết xuất được một đạo Tiên Thiên cấm chế bản nguyên, lơ lửng giữa không trung.

"Một nghìn cân Tiên Thiên Càn Khôn Thạch mới chiết xuất được một đạo Tiên Thiên cấm chế bản nguyên?" Giang Thần cạn lời.

Hắn lấy Cửu Thiên Huyền Viêm Thương ra.

"Đi!" Hắn búng ngón tay một cái, Tiên Thiên cấm chế bản nguyên dung nhập vào Cửu Thiên Huyền Viêm Thương.

Ong!

Vô số vạn đạo hồng quang ngút trời, nhanh chóng lan ra xung quanh, bao trùm toàn bộ động phủ.

Dưới sự chứng kiến của Giang Thần, một đạo Tiên Thiên cấm chế bản nguyên nhanh chóng dung hợp vào Cửu Thiên Huyền Viêm Thương, trở thành một thể thống nhất.

Uy áp mạnh mẽ tỏa ra, không ngừng tăng cường.

Ba ngày sau, Cửu Thiên Huyền Viêm Thương chấn động, phảng phất như sống lại.

Tiên Thiên cấm chế bản nguyên đã dung hợp hoàn mỹ với nó, hình thành đạo Tiên Thiên cấm chế thứ mười ba, Cửu Thiên Huyền Viêm Thương cũng tiến giai thành Tiên Thiên trung phẩm linh bảo.

"Thành công rồi." Giang Thần cười nói.

Hắn nắm Cửu Thiên Huyền Viêm Thương vung vẩy.

So với trước đây, uy năng đã trở nên mạnh mẽ hơn nhiều, ngay cả ngọn lửa cực hạn bên trong cũng vậy.

Hắn cất Cửu Thiên Huyền Viêm Thương đi, nhảy xuống khỏi giường đá.

Tích lũy được mười lăm năm, số lượng mồi câu lại đạt đến hai mươi mốt nghìn chín trăm cái.

Hắn thu lại trận pháp cấm chế bố trí trong sơn động, rời khỏi đáy hồ, trở về bờ.

“Hửm?

Chuyện gì vậy?

Chương 33

Người của Yêu tộc đến rồi sao?" Giang Thần không hiểu.

Vài phút sau, một cường giả Yêu tộc Huyền Tiên Đại viên mãn, suất lĩnh hàng trăm thuộc hạ, dừng lại ở đây.

"Ngươi là ai?

Vì sao lại xuất hiện ở đây?

Chẳng lẽ cũng vì món bảo vật kia?" Kẻ dẫn đầu là cường giả Yêu tộc lạnh mặt quát.

"Ngươi lại là ai?

Vì sao lại xuất hiện ở đây?" Giang Thần hỏi ngược lại.

"Hừ!

Lỗ tai chó của ngươi nghe cho rõ đây, bản vương tên là Kế Hổ, là tộc nhân của Kế Mông, một trong Thập Đại Yêu Thần Thiên Đình, Kế Mông là tộc thúc của ta!" Kế Hổ kiêu ngạo nói, lạnh lùng nhìn Giang Thần.

"Vậy ngươi là ai?" "Bản tọa là Già Thiên Đạo Tôn!" Giang Thần đáp.

Một tên Yêu tộc bước đến bên cạnh Kế Hổ, thì thầm vào tai hắn vài câu.

"?

Bảo vật không còn nữa sao?

Nhất định là ngươi làm, nhân lúc ta chưa đến, đã lấy đi bảo vật ở đây." Nghĩ đến đây, Kế Hổ sát khí đằng đằng nhìn Giang Thần.

“Già Thiên Đạo Tôn, tốt nhất ngươi nên ngoan ngoãn giao ra món bảo vật đó!

Bản vương có thể cho ngươi một cái chết thống khoái, nếu không biết điều, bản vương bây giờ sẽ diệt ngươi!” Nói xong, Kế Hổ nhíu chặt mày.

“Kỳ lạ!

Sao ta lại cảm thấy cái tên Già Thiên Đạo Tôn này có chút quen tai nhỉ?” Đột nhiên, trong đầu hắn lóe lên một tia sáng, hắn nhớ ra rồi, vì sao cái tên này lại quen thuộc đến vậy.

“Là ngươi!

Chính ngươi đã giết đại biểu ca Kế Long của ta!

Thiên đường có lối không đi, địa ngục không cửa lại cứ xông vào, hôm nay bản vương phải bắt ngươi để báo thù cho đại biểu ca Kế Long của ta.

Cho bản vương lên, bắt hắn lại!

Bản vương muốn bắt sống, giao cho tộc thúc.” Kế Hổ hạ lệnh.

“Đại nhân!” Các thuộc hạ xung quanh nhanh chóng xông lên, vây lấy Giang Thần, thi triển yêu pháp, lao về phía Giang Thần.

“Đại biểu ca Kế Long?

Hắn nhờ ta nhắn ngươi một câu.” Giang Thần bình tĩnh đứng tại chỗ.

“Dừng lại!” Kế Hổ hạ lệnh gọi lại, nhìn Giang Thần.

“Lời gì?” “Đại biểu ca Kế Long trên đường xuống hoàng tuyền hơi cô đơn, hắn bảo ngươi xuống dưới bầu bạn với hắn!” Giang Thần ánh mắt lạnh đi.

“Vạn Hỏa Gào Thét!” Hắn vỗ ra một chưởng, Mặt Trời Phần Thiên Chân Viêm xông ra, ngưng tụ thành một ngọn lửa kinh khủng rộng mấy vạn trượng, ập lên người đám tiểu yêu.

Bất luận là thần thông Vạn Hỏa Gào Thét hay Mặt Trời Phần Thiên Chân Viêm, đều vô cùng mạnh mẽ.

Hai thứ phối hợp thi triển, uy lực hình thành càng thêm kinh khủng.

Chỉ một chiêu, đám tiểu yêu mà Kế Hổ mang theo toàn bộ bị tiêu diệt.

Giải quyết xong đám tiểu yêu, Giang Thần lạnh lùng nhìn Kế Hổ.

“Đến lượt ngươi rồi.” Giang Thần cười lạnh một tiếng.

Vút!

Thân hình hắn lóe lên, biến mất tại chỗ.

“Giả thần giả quỷ!” Kế Hổ khinh thường.

Hắn lấy vũ khí của mình ra, một cây búa toàn thân đen kịt, tỏa ra hàn quang lạnh lẽo.

Hắn toàn thân cảnh giác. *** “Vạn Hỏa Gào Thét!” Giang Thần quát.

Mặt Trời Phần Thiên Chân Viêm ngưng tụ thành một ngọn lửa khổng lồ rộng mấy vạn trượng, ngọn lửa kinh khủng, đốt trời luộc biển, từ trên trời giáng xuống trấn áp Kế Hổ.

“Phá cho bản vương!” Kế Hổ gầm lên.

Hắn nắm chặt cây búa đen, yêu lực cuồng dũng, rót vào cây búa trong tay.

Mấy vạn đạo hắc quang xông ra, mang theo sức mạnh phá thiên,

đập vào ngọn núi lửa khổng lồ.

Ầm!

Sau một đòn, Giang Thần đứng trên cửu thiên không hề nhúc nhích, còn Kế Hổ lại bị đánh lui ba bước mới dừng lại.

“Huyết mạch của bản vương rất mạnh mẽ!

Lại là cường giả Huyền Tiên Đại viên mãn, vì sao lại bị một con quạ đen nhỏ bé đánh lui?” Kế Hổ không dám tin.

“Quạ đen?

Quạ đen thật sự ở trên trời kia kìa, ngươi nên đi hỏi chúng nó.” Giang Thần mỉa mai.

Hắn lấy Cửu Thiên Huyền Viêm Thương ra.

Huyết mạch của tên này có chút mạnh, không hổ là họ hàng của một trong Thập Đại Yêu Thần Thiên Đình, Kế Mông.

“Ăn một thương của bản tọa!” Giang Thần quát.

Trường thương như có sinh mệnh, theo Giang Thần rót tiên lực vào.

Một con rồng lửa khổng lồ dài bảy, tám vạn trượng, nhe nanh gầm thét, hung hãn nuốt chửng Kế Hổ.

“?

Ngươi có Tiên Thiên Linh Bảo?

Chương 34

Ngay cả bản vương cũng không có, vũ khí trong tay chỉ là Hậu Thiên Chí Bảo, sau khi bắt được ngươi, trường thương của ngươi sẽ là của bản vương." Kế Hổ lộ vẻ thèm thuồng.

"Gào!" Chỉ thấy hắn gầm nhẹ một tiếng, vô số yêu quang từ trong cơ thể bắn ra, biến thành chân thân.

Chân thân cao mấy vạn trượng, hình dạng kinh khủng, nanh vuốt như quỷ, xấu đến không thể tả.

Hắn nắm chặt cây búa sắt đen, đập về phía Giang Thần.

Ầm ầm ầm...

Lấy hồ nước làm trung tâm, hai người triển khai đấu pháp kịch liệt.

Đối mặt với Cửu Thiên Huyền Viêm Thương, Kế Hổ có nỗi khổ khó nói, bị Giang Thần đè xuống đất ra sức chà đạp.

Thật là uất ức!

Ngay cả chỗ để phát tiết cũng không có.

"Phá cho bản tọa!" Giang Thần lại quát.

Cửu Thiên Huyền Viêm Thương đột nhiên rung lên, bá đạo đập vào cây búa đen.

Rắc!

Cây búa đen không thể chịu đựng được nữa, chỉ trong một thoáng, đã bị đập gãy.

Trường thương thế đi không giảm, đâm vào ngực Kế Hổ.

“Ngươi không thể giết ta!

Tộc thúc của ta là Kế...” “Mông em gái ngươi!” Giang Thần cười lạnh một tiếng.

Ngọn lửa từ thân thương xông ra, trong nháy mắt thiêu hắn thành tro bụi.

Giải quyết xong, Giang Thần thu Cửu Thiên Huyền Viêm Thương lại, nhìn hồ nước, nhíu chặt mày.

“Chẳng lẽ bên dưới thật sự ẩn giấu bảo vật?” Nghĩ đến đây, Giang Thần lao thẳng xuống, nhanh chóng tìm kiếm trong hồ.

Nửa canh giờ sau, Giang Thần lại từ trong hồ lao ra, trên mặt đầy vẻ hoang mang.

“Kỳ lạ!

Không có?

Cả đáy hồ lớn như vậy ta đều tìm hết rồi, nếu có không thể nào không phát hiện được.

Chẳng lẽ bị người khác trộm đi rồi sao?” Nghĩ đến đây, Giang Thần lắc đầu.

Có hắn ở đây canh giữ, hoàn toàn không có khả năng đó.

Trừ phi trước khi hắn đến, có người đã lấy đi bảo vật ở đây, có lẽ mới có khả năng.

Nghĩ đến đây, Giang Thần trong lòng có quyết định.

“Tam Giới Lục Đạo!” Thiên phú thần thông được thi triển, lấy hắn làm trung tâm, tra xét nhất cử nhất động trong phạm vi mấy chục triệu cây số.

Đây là một công trình lớn, không thể hoàn thành trong thời gian

ngắn.

Nửa ngày sau, Giang Thần thu lại thiên phú thần thông Tam Giới Lục Đạo.

Trong mắt hắn hàn quang lóe lên.

"Cuối cùng cũng tìm thấy, đúng là biết trốn thật, trốn trong địa bàn của Yêu tộc.

Càng là nơi nguy hiểm nhất, càng là nơi an toàn nhất sao?" Giang Thần mỉa mai.

"Biến!" Kim quang lóe lên, hắn sử dụng Thái Dịch Hóa Hình trong Thiên Cương Đạo Pháp, biến thành bộ dạng của Kế Hổ.

Hắn mô phỏng khí tức của Kế Hổ, điều khiển yêu phong lao về phía trước.

Tám triệu cây số bên ngoài là địa bàn của Yêu tộc, Cự Mãng nhất tộc chiếm cứ ở đây.

Kế Mông nhất tộc khống chế một bộ lạc Yêu tộc, ở khu vực lân cận cũng là một bộ lạc lớn có tiếng.

Đại vương của chúng là một đại thần thông giả Đại La Kim Tiên sơ kỳ, ở vùng này, uy danh lừng lẫy.

Trong hậu sơn, sâu dưới đáy núi, có một động phủ, được trận pháp cấm chế bao bọc, hoàn hảo thu liễm khí tức, bên ngoài căn bản không thể phát hiện.

Nếu gặp phải người không hiểu trận pháp, dù là đại thần thông giả Đại La Kim Tiên cũng không thể phát hiện.

Trong sơn động, một nữ tử mặc váy ngắn màu trắng ngồi trên bồ đoàn, trước mặt nàng lơ lửng một viên Thanh Mộc Viên Châu.

Viên Thanh Mộc Viên Châu này là một Tiên Thiên hạ phẩm linh

bảo, ẩn chứa trọn vẹn mười hai đạo Tiên Thiên cấm chế, cùng cấp bậc với Cửu Thiên Huyền Viêm Thương. *** "Sao lại thế này?

Tiên Thiên hạ phẩm linh bảo này, bản tôn đã luyện hóa lâu như vậy, vì sao ngay cả một đạo Tiên Thiên cấm chế cũng chưa luyện hóa được?" Từ Hàng Đạo Nhân lộ vẻ không cam lòng.

Nàng liếc nhìn về phía Cự Xà nhất tộc, rồi lại tiếp tục luyện hóa.

Năm trăm năm nữa là đến đại khảo của Thập Nhị Kim Tiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn lần này đã lên tiếng.

Ai có thể đạt được thứ hạng tốt trong đại khảo lần này, phần thưởng sẽ vô cùng hậu hĩnh.

"Liều mạng!" "Nhất định phải trước khi đại khảo bắt đầu, luyện hóa viên Thanh Mộc Viên Châu này, ít nhất cũng phải luyện hóa được ba đạo Tiên Thiên cấm chế, mới có thể miễn cưỡng phát huy được uy lực của nó." Từ Hàng Đạo Nhân hạ quyết tâm, điều động tiên hỏa lại tiếp tục luyện hóa.

Lúc này, Cự Xà nhất tộc nghênh đón một "đại nhân vật".

Thấy Giang Thần biến thành Kế Hổ, tộc trưởng Cự Xà nhất tộc là Cự Vô Bá đích thân ra cửa nghênh đón, tư thái hạ rất thấp, coi hắn như một vị tổ tông.

"Công tử hôm nay có rảnh đến chỗ ta làm khách sao?" Cự Vô Bá cười làm lành.

Bốp!

Giang Thần lạnh mặt đá vào ngực hắn, đá hắn ngã lăn ra đất.

"Phế vật!

Đồ phế vật vô dụng!

Sao bản vương lại có một thuộc hạ như ngươi?" Giang Thần chỉ

vào hắn mắng chửi.

Bịch!

Chương 35

Cự Vô Bá vội vàng bò dậy, quỳ trước mặt Giang Thần.

Yêu tộc có đẳng cấp rất nghiêm ngặt, Kế Mông nhất tộc có sức nặng quá lớn trong Yêu tộc.

Cả tộc được đặt tên theo Kế Mông, có thể thấy sự đáng sợ của tộc này.

Tuy tu vi của Cự Vô Bá mạnh hơn "Kế Hổ" rất nhiều, hoàn toàn có thể nghiền ép, nhưng thân phận của Kế Hổ tôn quý, là tộc nhân nòng cốt của Kế thị nhất tộc, nếu dám phản kháng, không chỉ hắn phải chết, mà cả tộc nhân của hắn cũng phải chết!

"Công tử muốn trừng phạt ta, cũng phải có một lý do chứ!" "Hừ!

Thuộc hạ của bản vương phát hiện một món trọng bảo, khi bản vương dẫn người đến, bảo vật đã bị kẻ trộm lấy đi.

Tên trộm đó đã để lại cạm bẫy, đám thuộc hạ của bản vương đều bỏ mạng ở đó.

Nếu không phải bản vương có chút bản lĩnh, e rằng cũng đã chết ở đó rồi.

Ngươi còn dám hỏi bản vương vì sao lại trách tội ngươi?" Giang Thần quát.

"Công tử nguôi giận!

Thuộc hạ sẽ đi huy động tộc nhân, không tiếc bất cứ giá nào, cũng phải tìm ra tên trộm đó!" Cự Vô Bá vội vàng bảo đảm.

"Bản vương đã có tin tức.

Tên trộm đang ẩn náu dưới hậu sơn của tộc ngươi, bây giờ ngươi

suất lĩnh tất cả tộc nhân đi, bắt tên trộm đó lại.” Giang Thần nói.

“Công tử!

Thuộc hạ sẽ suất lĩnh tất cả tộc nhân đi, bắt tên trộm, đoạt lại bảo vật.” Cự Vô Bá rời đi.

Một lát sau, tất cả tộc nhân của Cự Xà nhất tộc đều đã tập hợp đầy đủ, dưới sự dẫn dắt của Giang Thần, họ dừng lại ở hậu sơn.

“Tên trộm đang trốn ở bên dưới, bắt hắn lại.” Giang Thần hạ lệnh, không để lại dấu vết mà lùi về phía sau.

Hắn nhìn đám người Cự Vô Bá, lộ ra nụ cười lạnh.

“Tên trộm to gan!

Đến bảo vật của công tử nhà ta cũng dám cướp, tìm chết!” Cự Vô Bá gầm lên, ngọn lửa giận kinh khủng bùng phát.

Hắn ra tay trong cơn giận, quyền mang kinh khủng đập vào ngọn núi.

Ầm!

Một đòn đánh xuống, một ngọn núi khổng lồ cao mấy chục vạn trượng bị san thành bình địa, ngay cả trận pháp cấm chế mà Từ Hàng Đạo Nhân bố trí trong động phủ cũng bị phá vỡ.

Phụt!

Trận pháp cấm chế bị phá, khí lãng oanh kích vào người nàng, ngực nàng ngọt đi, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi.

Ngay cả viên Thanh Mộc Viên Châu lơ lửng trước mặt cũng bị luồng khí lãng này đánh bay ra ngoài.

“Đưa cho ta!” Cự Vô Bá vung tay phải, tóm lấy viên Thanh Mộc Viên Châu trong tay, rồi lấy lòng đưa qua.

“Công tử xem có phải là bảo vật mà ngài tìm không?” “Không sai!

Chính là viên châu này, giết nàng ta đi.” Giang Thần nói.

“Vâng, công tử!” Cự Vô Bá cung kính đáp.

Sát khí ngút trời, không hề che đậy, bá đạo trấn áp lên người Từ Hàng Đạo Nhân.

“Dám cướp bảo vật của công tử nhà ta, tìm chết!” “Đợi đã!” Thấy Cự Vô Bá sắp động thủ, Từ Hàng Đạo Nhân vội vàng mở miệng.

Nàng chỉ là Kim Tiên sơ kỳ, bị khí thế của một Đại La Kim Tiên trấn áp, ép đến mức gần như không thở nổi.

“Giao phó di ngôn sao?” Cự Vô Bá cười lạnh.

“Ta là Từ Hàng Đạo Nhân!

Sư tôn của ta là Nguyên Thủy Thiên Tôn, một trong Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo, đệ tử thân truyền của Thánh nhân!

Nếu ngươi động đến ta, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng không bảo vệ được ngươi đâu.” Từ Hàng Đạo Nhân trưng ra thân phận. *** “Đệ tử Thánh nhân nhiều như vậy, ngươi là ai?” Cự Vô Bá cười lạnh.

“Thánh nhân đã ban cho bản tôn ngọc phù thân phận.” Từ Hàng Đạo Nhân lật tay phải, lấy ra một miếng ngọc phù màu xanh.

Mặt trước ngọc phù màu xanh khắc một chữ “Nguyên”, mặt sau có một bức tranh Ngọc Hư Cung.

Tuy chỉ là ngọc phù bình thường, nhưng khí thế tỏa ra từ nó khiến người ta kinh hãi.

“To gan!

Mạo nhận là đệ tử thân truyền của Thánh nhân rồi, còn dám làm

giả ngọc phù của Thánh nhân!

Lá gan chó của ngươi thật lớn, ba lần bốn lượt xúc phạm Thánh nhân, hôm nay ta thay Thánh nhân ra tay, bắt ngươi!" Cự Vô Bá sát khí ngút trời, nhanh như chớp lao về phía Từ Hàng Đạo Nhân.

Hắn vung tay ra, một bàn tay khổng lồ che trời tóm về phía Từ Hàng Đạo Nhân.

Đối mặt với bàn tay khổng lồ đang vỗ tới, đặc biệt là uy áp khổng lồ tỏa ra từ nó, Từ Hàng Đạo Nhân bị trấn áp tại chỗ, chịu đựng sự hành hạ tột cùng.

"Ngươi cứ chờ đó cho bản tôn!

Món nợ hôm nay bản tôn ghi nhớ, sau này bản tôn nhất định sẽ bắt ngươi trả lại cả vốn lẫn lời." Từ Hàng Đạo Nhân âm trầm nói, rót tiên lực vào Nguyên Thủy lệnh phù.

Vút!

Cả người nàng hóa thành một đạo độn quang, phá vỡ không gian chui vào.

Cự Vô Bá muốn ngăn cản cũng không ngăn cản được.

"Chẳng lẽ thật sự là đệ tử thân truyền của Thánh nhân?" Cự Vô Bá giật nảy mình.

Nếu không phải, nàng cũng không thể nào trốn thoát dưới sự phong tỏa của hắn.

Đừng nói chỉ là Kim Tiên tu vi, dù là Thái Ất Kim Tiên Đại viên mãn cũng không thể trốn thoát.

Hắn quay người, nhìn Giang Thần.

"Công tử, nàng ta trốn rồi.

Bây giờ chúng ta phải làm sao?" Cự Vô Bá vội vàng hỏi.

Chương 36

“Lên đường!” Giang Thần mặt không cảm xúc.

“Lên đường?

Công tử bảo ta đi đâu?” Cự Vô Bá lộ vẻ không hiểu.

“Ngươi sẽ biết ngay thôi.” Giang Thần cười bí ẩn.

Hắn lật tay phải, lấy ra nửa đoạn tóc còn lại.

“Trảm!” Giang Thần gầm nhẹ.

Kim quang tung hoành, cuốn sạch mười mấy vạn trượng, hóa thành một cơn mưa kiếm đầy trời, những thanh cự kiếm kinh khủng tràn ngập không trung, phong tỏa tất cả đường lui của đám người, hung hãn chém xuống.

“Ngươi không phải Kế Hổ!” Sắc mặt Cự Vô Bá biến đổi.

Đối mặt với những đạo kiếm quang sắc bén đang chém tới, hắn đâu dám chậm trễ, vội vàng lấy linh bảo phòng ngự, các tộc nhân của Cự Xà nhất tộc xung quanh cũng vậy, đều lấy linh bảo phòng ngự.

Đừng nhìn Cự Vô Bá là Đại La Kim Tiên sơ kỳ, xung quanh lại có cả Cự Xà nhất tộc, nhưng trước mặt sợi tóc mà Oa Nữ tiên cô tặng, thật sự quá yếu.

Rắc rắc rắc...

Tiếng vỡ vụn vang lên, tộc nhân của Cự Xà nhất tộc lần lượt bị trấn áp.

Vài phút sau, bao gồm cả Cự Vô Bá, tất cả đều bị chém giết tại đây.

“Đi!” Giang Thần vung tay phải, một ngọn lửa cuộn tròn, bao trùm

tất cả thi thể vỡ nát, kịch liệt thiêu đốt.

Một lát sau, những thi thể tàn tạ đều bị thiêu rụi.

"Đến lúc kiểm kê thu hoạch rồi." Giang Thần nói.

Hắn điều khiển Hóa Hồng Độn Thuật, lao về phía bộ lạc của Cự Xà nhất tộc.

Một lát sau, Giang Thần đã ở trong bộ lạc của Cự Xà nhất tộc.

Các cường giả trong tộc đều đã bị Cự Vô Bá dẫn đi.

Những kẻ ở lại đều là những tiểu yêu vô dụng, theo Giang Thần thi triển thần thông, chỉ trong mười mấy hơi thở, đám người này đã bị trấn áp toàn bộ.

Xông vào bộ lạc của Cự Xà nhất tộc, Giang Thần bắt đầu kiểm kê thu hoạch.

Vài phút sau, Giang Thần hóa thành một đạo độn quang, xông vào chân trời.

Đồng thời hắn vận chuyển Đại Đạo Liễm Tức Quyết đến cực hạn, thu liễm khí tức trên người, lại dùng Thái Dịch Hóa Hình biến thành một con muỗi, nhanh chóng lao về phía trước.

Chuyện lần này, thật sự có chút lớn.

Bất kể là tấn công Từ Hàng Đạo Nhân, hay tiêu diệt Cự Xà nhất tộc, đều là tát thẳng vào mặt Nguyên Thủy Thánh nhân và hai con quạ đen ở Thiên Đình.

Chuyện này nhất định sẽ không để yên như vậy.

Bây giờ không đi, đợi đến lúc muốn đi cũng đã muộn.

Sau khi Giang Thần đi chưa đầy một canh giờ, bầu trời tối sầm lại, khí thế kinh khủng từ trên trời giáng xuống.

Thiên Đế Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, dẫn theo Thập Đại Yêu Thần của Yêu tộc, trong đó có cả Kế Mông, xuất hiện trên bầu trời của Cự Xà nhất tộc.

Ngay sau đó, không gian vỡ nát, bị một bàn tay lớn thô bạo xé ra, một thân ảnh bá đạo từ bên trong bước ra.

Người đó không ai khác chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn, bên cạnh là Từ Hàng Đạo Nhân.

Uy áp của Thánh nhân, uy chấn như thế, dù mạnh như Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng bị ép đến mức sắp không thở nổi, đó là trong tình huống Nguyên Thủy Thiên Tôn chưa dùng toàn lực. *** Một tháng sau, Giang Thần dừng chân tại một sơn cốc hẻo lánh.

Hắn lấy ghế nằm ra, lười biếng nằm trên ghế.

Hắn lấy cần câu quăng vào hồ nhỏ, bắt đầu câu cá.

"Đám người này thật là liều mạng.

Một Cự Xà nhất tộc nhỏ bé mà lại thu hút được hai con quạ đen ở Thiên Đình.

Từ Hàng Đạo Nhân còn điên cuồng hơn, ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng nhảy ra.

Không hổ là Thánh nhân bao che khuyết điểm nhất Hồng Hoang, giỏi lấy lớn hiếp nhỏ, quả nhiên không tầm thường." Giang Thần lắc đầu.

Sau khi đi, hắn đã dùng thiên phú thần thông Tam Giới Lục Đạo để nghe lén tình hình bên đó.

Sau khi Nguyên Thủy Thiên Tôn xuất hiện, hắn liền thu lại thần thông.

Dù sao đó cũng là Thánh nhân, dù có hệ thống che đậy thiên cơ,

hắn cũng không dám manh động như vậy.

Hắn lấy ra một vò Quỳnh Tương Ngọc Nhưỡng, lười biếng uống.

“Tốc độ dọn nhà cũng nhanh thật.” Tiếng nói vừa dứt, hai thân ảnh dừng lại bên cạnh Giang Thần.

Người đến chính là Oa Nữ tiên cô và ca ca của nàng, Phục Hy.

“Đây là đại ca của ta.” Oa Nữ tiên cô giới thiệu đơn giản, không nói ra tên của Phục Hy.

“Đạo hữu khỏe!” Phục Hy cười nói.

“Khỏe!” Giang Thần cười đầy ẩn ý. *Tưởng không nói tên của hắn, ta liền đoán không ra thân phận của hắn sao?* Hắn vung tay phải, trên mặt đất xuất hiện hai chiếc ghế nằm.

Hai người ngồi xuống ghế, lười biếng nằm đó.

“Chuyện của vị bằng hữu kia xử lý thế nào rồi?” Giang Thần hỏi.

“Vị bằng hữu đó của ta nhờ ta cảm ơn ngươi.

Nhờ có chủ ý của ngươi, tuy không thể ra tay công khai, nhưng tình hình cũng đã tốt hơn nhiều.” Oa Nữ tiên cô nói.

“Vậy lần này đến đây có việc gì?” “Vị bằng hữu đó của ta nhờ ta mang đến một ít lễ vật, là một chút tâm ý của nàng ấy.” Oa Nữ tiên cô lấy ra một giọt tinh huyết lơ lửng giữa không trung.

Giọt tinh huyết lớn bằng cái chum nước, khí thế kinh khủng từ bên trong tỏa ra.

“Đây là một giọt tinh huyết của Đại La Kim Tiên.

Vị bằng hữu đó của ta vô tình có được, nhờ ta chuyển tặng cho ngươi.” Oa Nữ tiên cô giới thiệu.

Chương 37

“Vậy ta không khách khí nữa.” Giang Thần khẽ cười, nhận lấy giọt tinh huyết trước mắt.

“Bạn của ta nhờ ta hỏi thêm một câu nữa.

Nếu cứ tiếp tục theo tình hình hiện tại, có phải sẽ dính phải nhiều nhân quả hơn không?” Oa Nữ tiên cô nói.

Giang Thần lấy ra hai vò Quỳnh Tương Ngọc Nhưỡng ném qua.

Hắn uống một ngụm Quỳnh Tương Ngọc Nhưỡng rồi mới nói tiếp.

“Sẽ!

Chuyện gì cũng không thể làm quá, không có người ngoài can thiệp, chẳng lẽ người khác sẽ không chó cùng rứt giậu sao?

Nếu đối phương chó cùng rứt giậu, một khi làm căng mọi chuyện, nhân quả khổng lồ e rằng người bạn kia của ngươi cũng không gánh nổi.” Giang Thần lắc đầu.

“Chẳng lẽ không có cách nào khác sao?” Oa Nữ tiên cô không cam lòng.

“Ta hơi đói rồi.” Giang Thần nhún vai.

“Chờ một chút!” Oa Nữ tiên cô nói.

Nàng cách không vồ một cái, bàn tay vươn vào không gian.

Vài giây sau, nàng rút tay về, một bàn tiệc thịnh soạn được bày ra trước mặt Giang Thần.

“Có hài lòng không?” Oa Nữ tiên cô cười nhẹ.

“Sảng khoái.” Giang Thần cười nói.

Hắn cầm đũa ăn.

Oa Nữ tiên cô cười cười, cũng ăn theo.

Phục Hy thì lại nhìn hai người một cách đầy ý vị, lộ ra một ánh mắt “ta hiểu mà”.

“Bây giờ nói được rồi chứ?” Oa Nữ tiên cô nói.

“Ngươi nghe một câu chuyện không?” Giang Thần hỏi.

“Câu chuyện?” “Nước ấm luộc ếch xanh.” Giang Thần nói rồi kể lại câu chuyện đó một cách đơn giản từ đầu đến cuối.

“Làm vậy thật sự được sao?” Oa Nữ tiên cô hồ nghi.

“Vậy người bạn kia của ngươi có cách nào tốt hơn không?

Không thử một lần sao biết được?

Nhớ kỹ, đừng để người bạn kia của ngươi tự mình ra tay, có thể mượn tay người khác, như vậy mới có thể tránh dính phải nhân quả.” Giang Thần dặn dò một câu.

“Ừm.

Ta sẽ nhắc nhở nàng ấy.” Oa Nữ tiên cô gật đầu.

“Đạo hữu và muội muội của ta quen nhau bao lâu rồi?” Phục Hy tò mò hỏi.

“Cũng mấy trăm năm rồi nhỉ?” Giang Thần đáp.

“Ồ.” Phục Hy lộ ra vẻ mặt “quả nhiên là vậy”.

“Tính cách muội muội ta kiêu ngạo, có chút lạnh lùng.

Sau này ngươi phải chịu đựng nhiều hơn, nhường nhịn nó.

Nhưng nó cũng là người hiểu lý lẽ, ngươi tốt với nó tuy miệng

không nói, nhưng trong lòng đều thấy cả.” Phục Hy nói.

“Đại ca, huynh nói càng lúc càng hồ đồ rồi?” Oa Nữ tiên cô nói. *** “Được rồi!

Ta không nói nữa.” Phục Hy nói rồi ném cho Giang Thần một ánh mắt tán thưởng.

“Thời gian cũng không còn sớm.

Chúng ta nên đi rồi, đại ca thấy sao?” Oa Nữ tiên cô hỏi.

“Ta không có ý kiến.

Nghe theo muội, làm theo lời muội.” Phục Hy đáp.

“Cáo từ!” Tiếng nói vừa dứt, hai người phá vỡ không gian trực tiếp rời đi.

“Đến cũng vội vàng, đi cũng vội vàng.” Giang Thần lắc đầu cười.

“Đinh!

Câu được hai mươi năm tu vi!” “Đinh!

Câu được đỉnh tiêm thần thông Ba Đầu Sáu Tay!” “Đinh!

Câu được một bộ Tỏa Tử Hoàng Kim Giáp!” ...

“Đinh!

Câu được một giọt tinh huyết của Nữ Oa nương nương!” Đến đây, số mồi câu trên người Giang Thần đã tiêu hao hết.

“Vãi chưởng!

Ta câu được cái gì thế này?

Đến cả tinh huyết của Nữ Oa nương nương cũng câu ra được à?” Giang Thần hiếm khi văng một câu tục.

Hắn kiểm kê thu hoạch.

Tổng cộng câu được hai nghìn hai trăm năm tu vi.

Đỉnh tiêm nhục thân thần thông Ba Đầu Sáu Tay.

Tỏa Tử Hoàng Kim Giáp (Hậu Thiên Chí Bảo), tổng cộng bốn món: y phục, giày, áo choàng, Trùng Thiên Quan.

Một giọt tinh huyết của Nữ Oa nương nương.

Còn câu cá?

Chương 38

Chẳng lẽ tu luyện không thơm sao?

Hắn đứng dậy khỏi ghế nằm, cất cần câu và ghế đi.

Giang Thần nhảy thẳng xuống hồ, mở ra một động phủ tạm thời, dùng trận pháp cấm chế bảo vệ chắc chắn, phòng thủ kín như bưng.

Hắn ngồi trên giường đá.

"Tiếp nhận hai nghìn hai trăm năm tu vi!" Tiên lực bàng bạc hùng hậu truyền vào cơ thể Giang Thần, Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh vận chuyển đến cực hạn, luyện hóa luồng tiên lực này...

Mười năm sau.

Giang Thần kết thúc tu luyện, hai mắt tinh quang lóe lên.

"Cuối cùng cũng đột phá Huyền Tiên Đại viên mãn." Giang Thần thở ra một hơi dài.

"Tiếp nhận Ba Đầu Sáu Tay!" Một luồng thông tin huyền diệu phức tạp truyền vào nguyên thần của Giang Thần, nhanh chóng được hấp thu.

Vài phút sau, Ba Đầu Sáu Tay đã bị Giang Thần hoàn toàn nắm giữ.

"Đây là Ba Đầu Sáu Tay sao?

Quả nhiên mạnh mẽ, khó trách lại có danh tiếng lớn như vậy ở Hồng Hoang." Giang Thần khẽ cười.

"Tiếp nhận Tỏa Tử Hoàng Kim Giáp!" Bốn món Hậu Thiên Chí Bảo màu vàng kim lơ lửng giữa không trung, màu tím vàng, tỏa ra hai loại quang mang tím và vàng, chỉ nhìn vẻ ngoài thôi đã tuyệt đối bá

đạo ngất trời.

Không có linh bảo nào có thể sánh được, đặc biệt là ánh hào quang tím vàng tỏa ra từ nó.

"Đây không phải là trang bị của Hầu Vương trong Tây Du Ký sao?

Chẳng lẽ bị ta câu được rồi à?" Giang Thần có chút mơ màng, cũng có chút không dám tin, trang bị của Hầu Vương lại bị mình câu được như vậy.

"Thử xem hiệu quả thế nào." Giang Thần cười nói.

Hắn vẫy tay một cái, bộ Tỏa Tử Hoàng Kim Giáp toàn bộ rơi xuống người hắn.

Quang mang tím vàng lóe lên, bao trùm Giang Thần.

Hiệu quả mạnh mẽ, mạnh đến bùng nổ.

Vừa ngầu vừa chất, hiệu ứng vô địch.

Hắn cúi đầu nhìn một cái, hài lòng gật đầu.

"Không hổ là trang bị của Hầu Vương, độ hoa lệ cũng được đấy!" Tâm niệm vừa động, hắn khống chế Tỏa Tử Hoàng Kim Giáp biến thành một bộ cẩm phục màu đen bó sát.

"Tiếp nhận tinh huyết của Nữ Oa nương nương!" Một giọt tinh huyết siêu cấp lớn bằng mười cái chum nước lơ lửng giữa không trung.

Uy áp kinh khủng, sức mạnh hùng mạnh, khí thế coi thường trời đất.

"Tinh huyết của Nữ Oa nương nương?

Mạnh thật!

Không hổ là tinh huyết của Thánh nhân." Giang Thần cảm thán,

nhìn giọt tinh huyết với vẻ mặt khổ não.

Tinh huyết quá lớn, sức mạnh ẩn chứa quá kinh khủng, hắn mới chỉ là Huyền Tiên Đại viên mãn, sợ không tiêu hóa nổi.

Đây không phải là tinh huyết của mấy con mèo con chó có thể so sánh, đây là tinh huyết của nhân vật đứng trên đỉnh Hồng Hoang.

"Một lần ăn không hết, chẳng lẽ không thể chia ra ăn à?

Mỗi lần ăn một chút, chắc là được chứ?" Giang Thần cười nói.

Hắn lấy Cửu Thiên Huyền Viêm Thương ra, nắm chặt trường thương chém một nhát, từ trên giọt tinh huyết chém xuống một chút.

Chỉ lớn bằng quả trứng gà.

Hắn cất Cửu Thiên Huyền Viêm Thương và phần tinh huyết còn lại của Nữ Oa nương nương đi, rồi ngồi trên giường.

"Thôn!" Giang Thần quát.

Hắn mở miệng nuốt một hơi, trực tiếp nuốt giọt tinh huyết lớn bằng quả trứng gà vào.

Tinh huyết vào bụng, lực lượng kinh khủng gào thét trong cơ thể.

Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh và Cửu Cửu Hỗn Nguyên Huyền Công, hai môn công pháp nghịch thiên, vận chuyển đến cực hạn, điên cuồng luyện hóa.

Nhưng sức mạnh ẩn chứa bên trong thực sự quá kinh khủng.

"Vãi chưởng!

Không chịu nổi nữa rồi!" Giang Thần văng một câu tục.

Ngay sau đó, hắn trực tiếp ngất đi. *** Cũng không biết đã qua bao lâu, Giang Thần mê man tỉnh lại từ cơn hôn mê, ngồi dậy trên giường đá.

“Ta đã hôn mê bao lâu rồi?” Hắn bấm ngón tay tính toán, rồi ngây người.

“Ba mươi năm?

Ta đã hôn mê trọn vẹn ba mươi năm rồi sao?

Một giọt tinh huyết của Nữ Oa lớn bằng quả trứng gà mà đã kinh khủng như vậy?

Có cần phải khoa trương đến thế không?” Cảm nhận tiên lực hùng hậu trong cơ thể, so với trước đây càng thêm hùng mạnh và bá đạo.

“Sức mạnh của Kim Tiên sơ kỳ?

Tiên lực hùng hậu hơn trước đây mấy trăm lần, ngay cả tốc độ hồi phục cũng vậy.

Ngay cả Thái Dương Chân Hỏa và Hóa Hồng Độn Thuật cũng theo đó mà mạnh lên rất nhiều.” Giang Thần hài lòng gật đầu.

Hắn nhìn những tạp chất màu đen trên người, quá hôi.

Hắn vung tay phải, thu lại trận pháp cấm chế trong sơn động, rời khỏi động phủ.

Hắn cất Tỏa Tử Hoàng Kim Giáp đi, vui vẻ bơi lội trong nước.

Nửa canh giờ sau, Giang Thần mặc Tỏa Tử Hoàng Kim Giáp đứng trên bờ.

Với cảnh giới Kim Tiên, hệ thống mỗi ngày sản sinh năm mồi câu, bốn mươi năm qua, tổng cộng được bảy mươi ba nghìn cái.

Chương 39

Hắn vừa định tiếp tục câu cá, dưới sự lắng nghe của thiên phú thần thông Tam Giới Lục Đạo, tiếng chiến đấu kịch liệt từ xa truyền đến, khoảng cách ngày càng gần.

"Hai tộc lại đánh nhau rồi sao?

Lại còn là hỗn chiến hơn vạn người, có cần phải khoa trương đến thế không?" Giang Thần có chút kinh ngạc.

Hắn cẩn thận quan sát một hồi.

Kẻ dẫn đầu của Yêu tộc là một Kim Tiên Đại viên mãn, lại là người của Kế Mông nhất tộc, xem huyết mạch thì là huyết mạch trực hệ.

Ngoài hai tộc ra, bên cạnh còn ẩn giấu hai người.

Một người là Từ Hàng Đạo Nhân, một người là một nam nhân trung niên, mặc y phục đệ tử thân truyền của Xiển Giáo, xem ra cũng là một trong Thập Nhị Kim Tiên.

Mấy chục năm không gặp, Từ Hàng Đạo Nhân đã đột phá Kim Tiên trung kỳ, tu vi của nam nhân trung niên bên cạnh cũng giống nàng, cũng là Kim Tiên trung kỳ.

Hai người ẩn nấp trong bóng tối, xem ra chuẩn bị báo thù người Yêu tộc.

Khó trách lại làm như vậy.

Nguyên Thủy Thiên Tôn bao che khuyết điểm cực kỳ lợi hại, cao ngạo, không ai bì nổi, xem trọng thể diện vô cùng.

Từ Hàng Đạo Nhân lần trước bị Giang Thần dẫn người đuổi đi,

đã làm mất hết mặt mũi của hắn và của cả Xiển Giáo.

Nếu không tìm lại được thể diện, thì tình cảm sư đồ để đâu?

Thu lại tầm mắt, Giang Thần nheo mắt, suy nghĩ có nên xử lý hai người này không.

Một lúc sau, Giang Thần hạ quyết tâm, nhất định phải xử lý bọn chúng một cách tàn nhẫn.

Đừng hỏi vì sao, đơn thuần là nhìn chúng không vừa mắt.

"Biến!" Hắn sử dụng Thái Dịch Hóa Hình, lại biến thành một bộ dạng khác, lao về phía hai người kia.

Nửa canh giờ sau, Giang Thần dừng lại trên ngọn núi mà hai người đang ẩn nấp.

Hắn lạnh lùng liếc nhìn hai người một cái, biến thành một con muỗi, bay về phía hai người.

Vài phút sau, Giang Thần đã ở sau lưng hai người.

Hắn lật tay phải, lấy ra cành cây Phù Tang Tiên Thiên đã nhận được trước đó.

"Yêu nghiệt đi chết đi!" Giang Thần gầm lên.

Hắn nắm chặt cành cây Phù Tang Tiên Thiên, thô bạo đập xuống.

Thái Dương Chân Hỏa từ cành cây Phù Tang Tiên Thiên xông ra, phong tỏa phạm vi mấy vạn trượng, thiêu đốt về phía hai người.

"Không ổn!" Sắc mặt hai người biến đổi.

Cảm nhận được uy áp kinh khủng truyền đến từ sau lưng, họ sợ đến biến sắc.

Họ không dám quay đầu lại, ngay lập tức lấy ra linh bảo phòng ngự, bảo vệ chắc chắn bản thân.

Đúng lúc này, Thái Dương Chân Hỏa từ trên trời giáng xuống, ngọn lửa ngập trời bao trùm cả hai người, oanh kích lên người họ.

Hai thân ảnh nhanh chóng từ trong ngọn lửa bay ngược ra, hung hãn đập vào ngọn núi, làm gãy cả ngọn núi.

Linh bảo hộ thể trên người, bị thiêu đốt bốc hơi.

Lồng ngực họ ngọt đi, phun ra một ngụm máu tươi.

Chỉ một đòn, họ đã bị trọng thương.

"Ủa!

Không chết?

Vậy thì bổ thêm một đao nữa." Giang Thần cười lạnh.

Hắn nắm chặt cành cây Phù Tang Tiên Thiên lại lần nữa xông tới.

Thái Dương Chân Hỏa vô cùng vô tận lại xông ra, trấn áp về phía hai người.

Uy lực không gì không đốt trong ngọn lửa khiến hai người giật nảy mình.

Đừng nhìn hai người đều là Kim Tiên trung kỳ, nhưng vừa rồi bị Giang Thần đánh lén, đều đã bị trọng thương, thực lực của bản thân thậm chí đến một phần ba cũng không phát huy được.

Thấy Giang Thần lại lần nữa lao tới, sắc mặt hai người đại biến.

"Nơi này không nên ở lâu!" "Chúng ta rời khỏi đây trước, món nợ này cứ ghi nhớ, sau này sẽ từ từ tính sổ với ngươi!" Từ Hàng Đạo Nhân âm trầm nói.

"Được!" Nam nhân trung niên gật đầu.

Hai người lấy ra Nguyên Thủy lệnh phù, trực tiếp phá không rời đi.

“Ngọa tào!” “Chạy nhanh vậy sao?

Vừa mới bất đồng quan điểm đã dùng Thánh nhân lệnh phù để đào tẩu?” “Đã là đệ tử môn hạ Thánh nhân, không thể giữ chút liêm sỉ sao?

Khí chất đâu hết rồi?” “Làm như vậy chỉ khiến mặt mũi Thánh nhân thêm nhục nhã thôi!” Giang Thần không nói nên lời.

Hai người kia bỏ chạy, hắn đành phải thu hồi thần thông.

Ngọc phù mà Nguyên Thủy Thiên Tôn dốc lòng luyện chế cho mười hai đệ tử thân truyền có khả năng bảo mệnh quá mạnh, tốc độ cực nhanh.

“Bản vương là Kế Báo của tộc Kế Mông!” “Ta hiện tại ra lệnh cho ngươi mau chóng tới giúp đỡ!” Kế Báo thấy Giang Thần là người của Yêu tộc, vội vàng lượng minh thân phận.

“Kế Báo?

Người của Kế Mông đại nhân?” Giang Thần hỏi.

“Đó là tộc thúc của ta!” “Đừng phí lời nữa, mau giúp ta một tay, diệt sạch đám Vu tộc này đi, sau đó ta sẽ thu nhận ngươi vào tộc Kế Mông!” “Cho ngươi tu luyện công pháp cao thâm, thần thông đỉnh cấp.” Kế Báo quát lớn.

Dưới sự vây công của cường giả Vu tộc, gã đã rơi vào cảnh hiểm nghèo.

Trong lúc nói chuyện, trên thân lại thêm mười mấy vết thương.

“Được!” Ánh mắt Giang Thần khẽ nheo lại.

Hắn ngự độn quang lao tới.

Thấy khoảng cách với Kế Báo ngày càng gần, tiên lực tích tụ trong cơ thể Giang Thần đã đạt tới đỉnh phong.

Chương 40

Thái Dương Phần Thiên Chân Viêm quán nhập vào cành Tiên Thiên Phù Tang Thụ, phối hợp với Thái Dương Chân Hỏa có sẵn bên trong, uy lực tăng lên gấp bội.

"Chết đi!" Giang Thần khẽ gầm một tiếng.

Cành Tiên Thiên Phù Tang Thụ mãnh liệt đập về phía tên Vu tộc đối diện, ngọn lửa hừng hực bùng nổ.

Khi cành cây biến lớn và thô hơn, nó tàn nhẫn trấn áp xuống.

"Đi chết đi!" Kế Báo cũng quát lớn.

Trường thương trong tay rung lên, vô số thương mang bộc phát, không chút dè dặt đâm thẳng vào đầu vị cường giả Vu tộc kia.

"Cắn câu rồi." Giang Thần thầm cười lạnh.

Ngay khi cành Tiên Thiên Phù Tang Thụ sắp đập lên người vị cường giả Vu tộc, hắn đột ngột đổi hướng giữa chừng.

Với sức mạnh nhục thân vô thượng, hắn cứng rắn thay đổi quỹ đạo tấn công, đập thẳng lên người Kế Báo đang không kịp đề phòng.

Thái Dương Chân Hỏa phối hợp với Thái Dương Phần Thiên Chân Viêm, uy lực vô cùng.

Nó trực tiếp phá tan mọi phòng ngự của Kế Báo, oanh tạc lên lưng gã.

Ngọn lửa hung hãn tràn vào cơ thể, điên cuồng phá hủy ngũ tạng lục phủ.

"Chết!" Cường giả Vu tộc gầm lên, lao tới như chớp, nắm lấy cơ thể Kế Báo và mạnh bạo xé làm hai nửa.

Giải quyết xong Kế Báo, hai bên đứng cách nhau năm bước, lạnh lùng nhìn đối phương.

"Vì sao lại giúp ta?" Cường giả Vu tộc hỏi.

"Bản tọa nhìn hắn không vừa mắt." Giang Thần đáp.

"Ngươi là người Yêu tộc?" "Hừ." Giang Thần cười khinh khỉnh, cầm cành Tiên Thiên Phù Tang Thụ lao về phía những tên Yêu tộc còn lại.

Cường giả Vu tộc sững sờ, thấy Giang Thần đang đại sát tứ phương, thu hoạch tính mạng của đám Yêu tộc, trên đầu gã treo đầy một chuỗi dấu hỏi chấm.

Hoàn toàn mông lung.

Khi định thần lại, gã cũng gia nhập chiến đấu, dẫn dắt tộc nhân tiêu diệt tàn dư Yêu tộc.

Kế Báo đã chết, đám Yêu tộc đều hoảng hốt.

Không có cường giả đỉnh cấp tọa trấn, theo thời gian, chúng chỉ có kết cục bị trấn áp.

Hai canh giờ sau.

Sắc mặt Giang Thần biến đổi, trực giác mách bảo hắn có một mối nguy hiểm khôn lường đang nhanh chóng tiếp cận.

Nhưng dù dùng thiên phú thần thông Tam Giới Lục Đạo cũng không nghe ra được, không phán đoán được vị trí của đối phương.

"Ba mươi sáu kế, chuồn là thượng sách!" Giang Thần thầm nghĩ.

Hắn thu lại cành Tiên Thiên Phù Tang Thụ, ngự độn quang lao vút lên trời.

Tốc độ cực nhanh, chỉ trong vài nhịp thở đã biến mất không dấu

vết.

Trong hư không.

Chuẩn Đề Thánh nhân sững sờ, nhìn theo bóng dáng tên Yêu tộc đang đào tẩu, bỗng nhiên mỉm cười.

"Phương Đông quả nhiên là đất linh nhân kiệt, thiên tài xuất hiện lớp lớp." "Bần tăng vừa mới tới biên cương, đi ngang qua nơi này liền gặp được một đầu hổ yêu có thiên phú và phẩm tính cực giai." "Người này bẩm sinh có đại tuệ căn, có duyên với Phật ta, lý nên nhập vào Phật giáo." Chuẩn Đề Thánh nhân cười nói, bước chân khẽ động, biến mất trong không gian.

Cách đó hàng triệu dặm.

Giang Thần dừng lại, vô cảm nhìn tên đầu trọc phía trước.

Kẻ này bày ra tư thế rất cao sang, tọa trên Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, sau lưng hiện ra hàng triệu đạo Phật quang, mỉm cười nhìn hắn.

Chỉ riêng về khoản làm màu này, tuyệt đối có thể cho điểm tối đa.

"Tiền bối vì sao lại chặn đường đi của ta?" Giang Thần hỏi.

"Thí chủ có duyên với Phật ta." "Bần tăng hiệu là Chuẩn Đề, là Thiên Đạo Thánh nhân, Phật mẫu của Tây Phương Phật giáo.

Ngươi và bần tăng có một đoạn duyên phận thầy trò do trời định." "Hôm nay đặc biệt tới thu nhận thí chủ vào môn hạ, truyền thụ vô thượng Phật pháp và thần thông đỉnh cấp của Phật môn." Chuẩn Đề Thánh nhân cao cao tại thượng nói.

Khóe miệng Giang Thần giật giật.

Khi nhìn thấy bộ dạng khốn nạn kia, hắn đã đoán ra thân phận của y.

Thời điểm này, ở vùng đất phương Đông, ngoài tên Chuẩn Đề mặt dày vô sỉ kia ra thì còn có thể là ai?

Lúc nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, để mưu đoạt vị trí bồ đoàn, hắn đã khóc lóc thảm thiết, mặt dày bắt Hồng Vân phải nhường chỗ.

Nếu da mặt không đủ dày, không đủ vô sỉ, Hồng Vân sao có thể nhường?

Hiện tại Tây Phương giáo chỉ có hai mống đại gia, tiểu gia thì chưa biết có được mống nào không.

Tiếp Dẫn Thánh nhân phải tọa trấn đại bản doanh để phòng tổ cũ bị người ta bứng sạch, bởi Hồng Hoang vốn chẳng bình yên.

Sơ ý một chút là chết lúc nào không hay.

Suy đoán như vậy, ngoài Chuẩn Đề thì còn ai nữa?

"Thánh nhân có ý tốt, vãn bối xin nhận lòng." "Nhưng vãn bối đã quen tự do tự tại, sợ không chịu nổi gò bó, sẽ gây phiền phức cho Thánh nhân." Giang Thần nói.

"Nhập vào môn hạ bần tăng chính là đệ tử thân truyền của Thánh nhân." "Là Đại sư huynh của Tây Phương Phật giáo ta, ai dám quản?

Ai dám gò bó?" "Còn về phiền phức lại càng đơn giản, có bần tăng bảo kê, ai dám đụng?

Dù ngươi có dỡ cả Hồng Hoang ra, gây ra họa tày trời, ai dám tìm phiền phức?

Cứ để họ tới lý luận với bần tăng trước, bần tăng đảm bảo sẽ dùng Phật pháp cảm hóa họ." Chuẩn Đề Thánh nhân khí thế ngất trời, vì lôi kéo Giang Thần mà không tiếc lời hứa hẹn.

"Vãn bối thích ăn thịt uống rượu, hồng trần chưa dứt, tục vụ quấn thân, nếu nhập Phật môn e là sẽ làm hỏng phong khí của quý giáo."

“Chính là rượu thịt đi qua ruột, Phật ở lại trong lòng.” “Chỉ cần trong lòng có Phật, rượu thịt chỉ là một loại khảo nghiệm.

Phật ta cũng không phải hạng người không thông tình đạt lý.

Hồng trần chưa dứt cũng là một loại tu hành.

Trải qua ngàn vạn khảo nghiệm mới có thể chứng đắc vô thượng Phật pháp.

Thí chủ đừng từ chối nữa, ngươi bẩm sinh có duyên với Phật ta, có duyên thầy trò với bần tăng.” Chuẩn Đề Thánh nhân mặt dày nói.

Chương 41

"..." Giang Thần cạn lời.

Ta có một câu MMP không biết có nên nói hay không.

Lẽ nào ngươi không thấy ta đang khéo léo từ chối sao?

"Thánh nhân có ý tốt vãn bối xin nhận.

Nhưng Hồng Hoang bảo vật rất nhiều, vãn bối hiện tại chưa có món bảo vật nào vừa tay.

Vãn bối muốn đi dạo quanh Hồng Hoang để tìm kiếm một vài bảo vật hữu duyên." Giang Thần lắc đầu.

Hưu hưu hưu...

Chuẩn Đề Thánh nhân phất tay hữu một cái, vô số hào quang bảo khí ngút trời.

Hàng trăm kiện linh bảo lơ lửng giữa không trung.

Có Hậu Thiên linh bảo, có Tiên Thiên linh bảo.

Tuy Tiên Thiên linh bảo chỉ có số ít, chừng mười mấy kiện, nhưng trong đó có một kiện Tiên Thiên thượng phẩm linh bảo.

"Nhập vào môn hạ bần tăng, những linh bảo này đều là của ngươi.

Ngươi chỉ cần lo tu luyện, những việc khác tự nhiên có người lo liệu." Chuẩn Đề Thánh nhân lộ vẻ đắc ý.

Giang Thần nuốt một ngụm nước bọt, hận không thể cướp sạch mống đồ chơi này.

Thật là quá mức cám dỗ, linh bảo nhiều đến mức này sao?

Đây chắc chắn chỉ là một phần nhỏ tài sản của y, nếu đưa ra hết chắc còn nhiều nữa.

Oa Nữ tiên cô cũng là Thiên Đạo Thánh nhân mà ra tay keo kiệt quá.

Giang Thần nghiến răng nghiến lợi, trong lòng thầm hạ quyết tâm: Ta thèm thuồng đống đồ của y rồi!

"Thí chủ còn do dự?

Hay là coi thường Tây Phương giáo ta?

Nghĩ rằng bần tăng không xứng làm sư tôn của ngươi?" Chuẩn Đề Thánh nhân lạnh mặt.

Giang Thần liếc mắt nhìn, thấy y mềm mỏng không được, định dùng biện pháp mạnh sao?

Sau một hồi trầm ngâm, Giang Thần đã có quyết định.

"Phật gia giảng về duyên pháp.

Vãn bối to gan đánh cược với Thánh nhân một lần." "Nói đi." "Lấy thời hạn một tháng làm chuẩn.

Trong vòng một tháng, Thánh nhân phải ở nguyên tại chỗ, không được dùng bất kỳ thần thông hay sức mạnh Thiên Đạo nào để dòm ngó.

Sau một tháng, nếu Thánh nhân tìm thấy vãn bối thì điều đó chứng minh vãn bối có duyên với Phật." "Được!

Bần tăng đồng ý, sẽ đợi ở đây một tháng.

Không dùng thần thông, không dùng sức mạnh Thiên Đạo." Chuẩn Đề Thánh nhân mỉm cười gật đầu.

Trong mắt y, dù là Thiên Đạo Thánh nhân, có trốn vào hang chuột

cũng không thoát nổi.

“Bây giờ bắt đầu, thí chủ có thể hành động.” Chuẩn Đề nói.

Hưu!

Giang Thần không nói nhảm, thi triển thần thông biến mất nơi chân trời chỉ sau vài cái chớp mắt.

Thấy Giang Thần rời đi, Chuẩn Đề lộ vẻ đùa cợt, giống như mèo vờn chuột.

“Uy nghiêm của Thánh nhân sao ngươi có thể suy lường?” “Dù không dùng thần thông, đạo pháp hay sức mạnh Thiên Đạo, bần tăng cũng để ngươi chạy trước!” “Đừng nói một tháng, dù là một năm hay một trăm năm, ngươi cũng khó thoát khỏi lòng bàn tay Thánh nhân.” Chuẩn Đề đắc ý cười, ngồi trên tòa sen tĩnh lặng chờ đợi.

Về phần Giang Thần, sau khi lao đi, hắn liên tục lên đường suốt một tuần, hướng về khu vực trung tâm của Hồng Hoang.

Một tuần sau, Giang Thần dừng lại bên một con sông lớn.

Đứng trên cửu thiên nhìn xuống dòng sông thông thiên này, mắt hắn lóe sáng.

Để mặc hắn chạy thì một tháng cũng chẳng đi được bao xa.

Lúc đưa ra kế hoạch, Giang Thần đã tính toán kỹ rồi.

Rời khỏi đó xong sẽ tìm một nơi để trốn, sau đó dùng Đại Đạo Liễm Tức Quyết thu liễm khí tức hoàn mỹ, rồi dùng Thai Dịch Hóa Hình để biến hóa hình dạng.

Với hai môn thần thông này, Thiên Đạo Thánh nhân cũng bó tay.

Giang Thần lao nhanh vào dòng sông, biến thành một hạt sỏi nhỏ chìm xuống đáy, thuận theo dòng nước trôi đi.

Đại Đạo Liễm Tức Quyết che giấu khí tức hoàn mỹ, Thai Dịch Hóa Hình biến đổi từ tận nguyên thần, lúc này Giang Thần chính là một viên đá nhỏ.

Một tháng trôi qua trong chớp mắt.

Ngày cuối cùng, một luồng khí thế khủng bố quét sạch toàn bộ Hồng Hoang, uy áp bá đạo dù ở xa cũng cảm nhận được.

"Đến rồi!" Giang Thần thầm nghĩ, vẫn bất động trong hình dạng viên đá, mặc cho dòng nước cuốn đi.

Luồng sức mạnh kinh thiên kia hết đợt này đến đợt khác quét qua điên cuồng tìm kiếm tung tích của Giang Thần.

Nhưng kết quả khiến đối phương thất vọng.

"Chuyện gì thế này?

Bần tăng đã toàn lực tìm kiếm, đừng nói là một tiểu yêu Kim Tiên, dù là Chuẩn Thánh đại năng cũng không thoát khỏi tầm mắt bần tăng." "Trừ khi có Thánh nhân giúp đỡ." Chuẩn Đề Thánh nhân nhíu chặt mày.

Y không tin, lại tiếp tục tìm kiếm lần nữa trên địa bàn của Yêu tộc.

Một lát sau, khu vực hàng tỷ dặm đã bị lục soát sạch nhưng vẫn không thấy Giang Thần đâu.

"Hừ!

Cũng có chút thủ đoạn, vậy mà trốn được sự kiểm tra của bần tăng.

Ngươi càng như vậy càng chứng tỏ có duyên với bần tăng, nên gia nhập Phật môn." "Bần tăng để xem ngươi trốn sức mạnh Thiên Đạo của ta thế nào." Chuẩn Đề đắc ý, huy động sức mạnh Thiên Đạo tìm

kiếm.

Sau một vòng quét qua, sắc mặt Chuẩn Đề hoàn toàn âm trầm.

Chương 42

“Làm sao có thể?

Tại sao lại như vậy?

Ngay cả khi bần tăng dùng đến Thiên Đạo lực mà cũng không tìm thấy tung tích?” “Lẽ nào có Thánh nhân âm thầm ra tay che giấu thiên cơ?” Chuẩn Đề nhìn bầu trời, sắc mặt lạnh thấu xương.

“Muốn chơi thì bần tăng chơi với ngươi tới cùng!

Để xem ai lỳ hơn ai.” Chuẩn Đề lạnh lùng nói, sau đó không kiêng dè gì nữa, dùng Thiên Đạo lực bao phủ cả một vùng rộng lớn.

Quét đi quét lại không ngừng nghỉ.

Dù biết không tìm thấy nhưng y không bỏ cuộc, cứ cách một thời gian lại tìm một lần.

Thời gian như thoi đưa, thấm thoát đã một trăm năm trôi qua.

Suốt một trăm năm đó, Chuẩn Đề chưa từng từ bỏ, vẫn dùng Thiên Đạo lực kiểm tra khắp nơi.

Dưới đáy sông lớn, Giang Thần nhíu chặt mày.

“Đúng là mất trí rồi!

Quá là không biết xấu hổ, đường đường là Thánh nhân mà không cần liêm sỉ sao?” Giang Thần trong lòng khó chịu.

Bỗng nhiên, bầu trời tối sầm lại.

Khí thế khủng bố từ trên cao giáng xuống.

Một toán lớn cường giả từ Thiên Đình hạ giới.

Hành động của Chuẩn Đề đã sỉ nhục nghiêm trọng thể diện của

Yêu tộc.

Là chủ nhân của Yêu tộc, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất không thể đứng nhìn thêm nữa.

Họ dẫn theo đám cường giả hạ giới, lao thẳng về phía Chuẩn Đề.

“Chó cắn chó rụng đầy lông, kịch hay bắt đầu rồi.” Giang Thần lộ vẻ trêu chọc.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lạnh lùng nhìn Chuẩn Đề.

“Chuẩn Đề Thánh nhân, ông ở địa bàn Yêu tộc ta đã một trăm năm.” “Trong một trăm năm qua, ông tùy tiện dùng thần thức và Thiên Đạo lực quét qua tình hình Yêu tộc ta, e là quá đáng rồi đấy?” Đế Tuấn lạnh lùng nói.

“Bần tăng làm việc chẳng lẽ cần hai kẻ 'lông lá chim chóc' các ngươi chỉ tay năm ngón sao?

Nếu có ý kiến, cứ đấu một trận.” Chuẩn Đề hừ lạnh, thái độ vô cùng cứng rắn.

Tìm kiếm Giang Thần suốt trăm năm, trong lòng y đã nghẹn một bụng hỏa.

Đang sầu không có chỗ phát tiết, hai tên này lại dám nhảy ra múa rìu qua mắt thợ, chẳng phải là tự đâm đầu vào họng súng sao?

“Chuẩn Đề Thánh nhân thật quá quắt!” Đông Hoàng Thái Nhất hừ lạnh, trực tiếp lấy ra Hỗn Độn Chung.

Uy năng khủng bố của Tiên Thiên Chí Bảo tỏa ra, chuẩn bị sẵn sàng đại chiến.

“Nhị đệ, đừng lỗ mãng.” Đế Tuấn ngăn lại.

“Ông thật sự muốn đối địch với Yêu tộc ta sao?” “Hừ!

Đừng có lúc nào cũng treo Yêu tộc bên miệng, trong mắt bần tăng, Yêu tộc các ngươi chỉ là đám súc sinh lông lá mà thôi.

Cũng đừng tưởng năm xưa cùng nghe Đạo Tổ giảng đạo ở Tử Tiêu Cung mà có thể làm càn.

Có những người các ngươi không chọc nổi đâu, nếu không biết điều, bần tăng không ngại cho các ngươi lĩnh giáo thủ đoạn của Thánh nhân." Chuẩn Đề hừ lạnh một tiếng, bước tới một bước.

Uy áp Thánh nhân bùng nổ quét sạch Hồng Hoang, trấn áp lên người hai kẻ kia.

"Khinh người quá đáng!" Đông Hoàng Thái Nhất nộ hống, dùng Hỗn Độn Chung bảo vệ mình và đại ca, chống đỡ áp lực khủng khiếp kia.

Dù vậy, cả hai cũng bị ép tới mức khó thở.

Những tên Yêu tộc phía sau còn thảm hơn, bao gồm cả Thập Đại Yêu Thần, tất cả đều bị đè bẹp xuống đất, giống như lũ chó thoi thóp, hoàn toàn không thể cử động.

"Ghi nhớ lấy.

Đây là một bài học, nếu có lần sau, đừng trách bần tăng vô tình." Quăng lại một câu, Chuẩn Đề trực tiếp xé rách không gian rời đi.

"Đại ca, hắn khinh người quá đáng!

Sao huynh lại ngăn đệ?

Để đệ ra tay, đệ không tin tập hợp toàn lực Yêu tộc mà không làm gì được hắn?" "Thiên Đạo Thánh nhân thì sao, đệ không tin hắn dám nghịch thiên hành đạo, gánh chịu nhân quả lượng kiếp khổng lồ như vậy.

Nếu hắn dám, Thiên Đạo sẽ là kẻ đầu tiên không tha, Thánh nhân

cũng sẽ bị đánh rơi xuống trần, thậm chí bị phong ấn vĩnh viễn.” Đông Hoàng Thái Nhất không cam tâm, uất ức nắm chặt nắm đấm.

“Đệ nói đúng.

Hắn thực sự không dám đối đầu trực diện với Yêu tộc ta, cũng không gánh nổi nhân quả lượng kiếp.

Nhưng nếu chúng ta và hắn lưỡng bại câu thương, chẳng phải để Vu tộc hưởng lợi sao?

Việc cấp bách hiện nay là phải nhẫn nhịn.

Chỉ cần diệt được Vu tộc, nhờ vào khí vận khổng lồ và công đức đó, anh em ta có thể chứng đạo thành thánh.

Đến lúc đó, nỗi nhục ngày hôm nay nhất định phải bắt hắn trả đủ cả vốn lẫn lãi!” Đế Tuấn lạnh lùng nói.

“Đại ca nói phải.” Đông Hoàng Thái Nhất gật đầu, dẫn theo thuộc hạ rời đi.

Dưới đáy sông, Giang Thần vẫn ẩn mình bất động.

Tình hình trên không trung hắn đều nhìn thấy hết.

“Không hổ là nhân vật chính của lượng kiếp, mạnh như Thiên Đạo Thánh nhân cũng không dám công khai nghịch thiên.” “Hai con quạ nhỏ kia dũng khí đáng khen, sức chịu đựng cũng phi phàm, đáng tiếc đã định sẵn là không được Thiên Đạo dung thứ.” Giang Thần lắc đầu, trầm ngâm.

Hắn quyết định tiếp tục trốn thêm một thời gian nữa.

Một trăm năm đã trốn được, tiếc gì thêm chút nữa?

Vạn nhất tên trọc Chuẩn Đề kia vẫn nấp trong bóng tối chưa đi, chờ hắn xuất hiện thì coi như công cốc.

Trong hư không, đúng như Giang Thần suy đoán, Chuẩn Đề quả thật vẫn đang ẩn nấp, lén lút quan sát tình hình chứ chưa rời đi thật.

“Lạ thật!

Chương 43

Tên tiểu hổ yêu kia chạy đi đâu rồi?

Chẳng lẽ đã rời khỏi đây thật sao?" Chuẩn Đề khó hiểu.

Cứ như thế thêm mười năm nữa, Chuẩn Đề mới lắc đầu: "Kẻ này có duyên với Phật ta, nhưng đáng tiếc lại thiếu đi một chút duyên pháp." Không lãng phí thời gian nữa, y tiếp tục du lịch Hồng Hoang tìm kiếm "người hữu duyên" khác.

Sau khi Chuẩn Đề rời đi mười năm nữa, dưới đáy sông sâu: "Đã qua hai mươi năm, chắc tên kia đi rồi nhỉ?" Giang Thần thầm nhủ.

Hắn thi triển thiên phú thần thông Tam Giới Lục Đạo quan sát động tĩnh trong phạm vi hàng ngàn vạn dặm.

Một lát sau, hắn thu hồi thần thông.

"Quả nhiên đã đi, đến lúc mình cũng phải rời khỏi đây rồi." Giang Thần biến thành một con cá nhỏ, bơi đi theo dòng nước.

Một tháng sau, Giang Thần dừng lại ở một ngã tư sông lớn, nơi dòng nước bắt đầu phân nhánh và chảy xiết hơn.

Hắn ra khỏi mặt nước, dừng lại bên bờ sông.

Lấy ghế nằm ra nằm xuống, buông cần câu xuống dòng sông, bắt đầu câu cá.

"Câu cá một chốc thì sướng một chốc, câu cá mãi mãi thì sướng mãi mãi." "Ta mà một ngày không câu cá là cả người bứt rứt khó chịu lắm." Giang Thần cười nói, vừa uống quỳnh tương ngọc dịch, vừa ăn cá nướng.

Ân, thật thơm!

Hưu!

Hưu!

Hai luồng linh quang không báo trước từ trên trời rơi xuống bên cạnh Giang Thần, chính là Oa Nữ tiên cô và Thông Thiên Thánh nhân.

“Dì!

Hai người sao lại tới đây?” Giang Thần thắc mắc.

Hắn đã khôi phục hình dạng ban đầu, cũng không che giấu khí tức, với uy nghiêm Thánh nhân, tìm hắn rất dễ.

“Gặp nhau trên đường thôi.” Oa Nữ tiên cô mỉm cười.

Giang Thần lấy thêm ghế cho hai người ngồi, ném cho mỗi người một vò tiên tửu bách hoa quả cực phẩm.

“Quỳnh tương ngọc dịch hết rồi sao?” Thông Thiên Thánh nhân hỏi.

“Hết rồi.

Tổng cộng chỉ ủ được mười vò, đều bị ngài uống sạch rồi.” Giang Thần tức giận lườm một cái.

“Ha ha.” Thông Thiên Thánh nhân cười lớn để che giấu sự ngượng ngùng.

“Hai vị tới đây chắc không chỉ đơn thuần là muốn uống rượu của ta chứ?” Oa Nữ và Thông Thiên nhìn nhau, sau đó Oa Nữ lên tiếng trước.

“Đại ca của ta gần đây bị một thế lực quấn lấy, muốn huynh ấy gia nhập.

Nhưng thế lực đó có kẻ thù mạnh, ta không yên tâm, sợ huynh ấy vào đó sẽ gặp nguy hiểm!

Hơn nữa trực giác của ta mách bảo thế lực này sẽ để lại hậu họa vô cùng.

Ta đang rất phân vân, không biết có nên để đại ca gia nhập hay không?" Oa Nữ thổ lộ tâm sự.

"Hử?" Giang Thần sững sờ.

"Ân." Oa Nữ gật đầu.

"Quan tâm quá nên loạn thôi, không cần lo lắng." Giang Thần vỗ vỗ vai nàng.

Hành động này lọt vào mắt Thông Thiên, càng khẳng định suy đoán của ông là đúng.

Hai người này quả nhiên có vấn đề.

Oa Nữ đỏ mặt nhưng không né tránh.

"Chẳng lẽ đại ca ta gia nhập thế lực đó sẽ không sao?" "Cứ thuận theo tự nhiên đi.

Có những chuyện không phải sức người có thể ngăn cản, từ lúc bắt đầu đã được định sẵn rồi.

Trốn tránh chỉ làm mọi chuyện tồi tệ hơn thôi." Giang Thần nói.

"Đại ca ta liệu có nguy hiểm đến tính mạng không?" Trong lúc gấp gáp, Oa Nữ chủ động nắm lấy tay Giang Thần.

"Viện cớ!

Toàn là viện cớ, rõ ràng là thèm thuồng thân xác ta, đại ca gì đó chỉ là cái cớ thôi." Giang Thần ra vẻ nghiêm túc: "Phúc họa luôn đi đôi với nhau.

Dù tình huống xấu nhất xảy ra, chẳng phải vẫn còn nàng sao?

Với bản sự của nàng, đối mặt với đám đại năng đó, bảo vệ đại ca

chắc không khó chứ?" "Ta hiểu rồi!

Cảm ơn ngươi!" Oa Nữ trịnh trọng hành lễ.

"Còn Tam ca thì sao?

Tìm ta có việc gì?

Đừng nói ngài cũng có đại ca đang gặp chuyện đấy nhé?" Giang Thần trêu chọc.

Phụt!

Thông Thiên không nhịn được, phun sạch rượu trong miệng ra.

Đúng là ông có đại ca thật, còn có cả nhị ca nữa.

Nhưng hai vị đó đều là Thiên Đạo Thánh nhân, ở Hồng Hoang này ai cũng có thể gặp chuyện, chứ hai vị đó thì không bao giờ.

"Tiểu hữu đùa rồi.

Bần đạo cũng là được bạn nhờ vả.

Người bạn đó của ta dạo này hơi 'bay'.

Cậy mình học hành thành tài, mở rộng sơn môn, thu nhận một đống đệ tử.

Nguyên bản định dùng trận pháp khảo nghiệm để hạn chế số lượng, nhưng kết quả không ngờ có tới gần mười vạn người vượt qua khảo nghiệm.

Giờ bạn ta đang đau đầu không biết tính sao." Thông Thiên nói.

Chương 44

“Người bạn đó đúng là hơi 'bay' thật đấy.

Bay không biết trời cao đất dày là gì luôn.

Có bản sự thì trong lòng phải biết tự lượng sức chứ?

Thu lắm đệ tử thế để lên trời à?” Giang Thần lườm một cái.

“Hi hi!” Oa Nữ che miệng cười duyên.

“Có gì hay mà cười?” Thông Thiên không vui.

“Tam ca đừng trách.

Muội không cười!

Muội thật sự không cười đâu.” Oa Nữ nói.

“Tiểu hữu có cách nào hay không?” Thông Thiên hỏi.

“Người bạn đó da mặt có dày không?” Giang Thần hỏi ngược lại một câu.

“Tiểu hữu hỏi vậy là ý gì?” “Nếu da mặt dày thì chuyện này còn bàn bạc được.

Nếu da mặt bình thường, không đủ vô sỉ, thì cứ để thuận theo tự nhiên đi!” Giang Thần lắc đầu.

“Tiểu hữu cứ nói cách của ngươi đi.

Về nhà ta sẽ bảo người bạn đó, làm thế nào là tùy hắn chọn.” Thông Thiên nói.

“Cũng được.

Nếu người bạn đó da mặt đủ dày, cứ tùy tiện tìm một cái cớ, cưỡng ép đuổi đi là xong.” “Đơn giản vậy sao?

Nhưng như vậy mặt mũi của bạn ta biết để đâu?

Sau này đi trong Hồng Hoang sẽ bị người ta khinh bỉ mất.” Thông Thiên do dự.

“Tam ca quên rồi sao?

Năm đó lúc nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, có hai kẻ da mặt cực dày, cậy mặt dày mà cưỡng đoạt chỗ ngồi từ tay người khác.

Ta thấy da mặt dày đôi khi không phải chuyện xấu, mà là chuyện tốt đấy chứ.

Phàm là chuyện gì bất lợi cho mình, cứ chối phắt đi là xong.

Huống hồ người bạn đó thần thông quảng đại, pháp lực vô biên, là đại năng đỉnh cấp của Hồng Hoang, ai dám nói gì trước mặt hắn?” Oa Nữ thêm mắm dặm muối.

“Ngươi tưởng ai da mặt cũng rẻ rúng như hai kẻ đó sao?

Bạn ta mà làm thế chắc bị người ta cười cho thối mũi.” Thông Thiên lườm một cái.

“Hi hi!

Tam ca, muội có việc phải đi trước đây.” Nói xong, Oa Nữ lấy ra một bảo vật ném cho Giang Thần, phất tay xé rách không gian rời đi.

“Bần tăng cũng xin cáo từ.” Thông Thiên cười khổ, lấy ra một miếng ngọc giản ném tới, rồi cũng phá không mà đi.

“Chạy nhanh vậy sao?” Giang Thần nhún vai.

Hắn ngắm nghía hai món bảo vật trong tay.

Một dải lụa trắng, là một kiện Tiên Thiên hạ phẩm linh bảo trói người rất hiếm thấy.

Xem ra Oa Nữ lần này cũng chịu chi đấy.

Còn ngọc giản thì ghi chép kinh nghiệm tu luyện, cảm ngộ từ Kim Tiên đến Thái Ất Kim Tiên, những lưu ý khi tu luyện và cách đề phòng khi chứng đạo Thái Ất đạo quả.

"Được rồi!

Không uổng công ta tốn nước miếng." Giang Thần thu hồi hai thứ đó.

"Đinh!

Câu được yếm đỏ của Nữ Oa nương nương!" "Đinh!

Câu được Âm Dương Di Thiên Thuật!" "Đinh!

Câu được hai mươi năm tu vi!" ...

"Đinh!

Câu được hạt giống Sáng Thế Thanh Liên!" "Ngọa tào!

Đến hạt giống Sáng Thế Thanh Liên cũng câu được sao?" "Vận khí của ta bùng nổ quá rồi!" Giang Thần văng tục một câu, bật dậy khỏi ghế.

Kiểm điểm thu hoạch.

Yếm đỏ của Nữ Oa nương nương: Đừng khinh thường cái yếm, nó cũng không phải vật tầm thường đâu.

Âm Dương Di Thiên Thuật: Cảm ngộ âm dương, huyền diệu vô song.

Ba ngàn năm tu vi.

Hạt giống Sáng Thế Thanh Liên: Hạt giống Hỗn Độn Chí Bảo, nuôi dưỡng gian nan.

"Quả nhiên!

Nếu nuôi dưỡng tốt, đứng trên tòa sen này, Hồng Hoang ai có thể

phá được phòng ngự của ta?

Ai làm gì được ta?

Hồng Quân Đạo Tổ?

Không thể!

Thiên Đạo?

Càng không!

Ta sẽ hóa thân thành con cua, đi ngang khắp chốn.” Giang Thần phấn khích, thu ghế và cần câu lại.

Bảo vật đã có trong tay, câu kéo gì nữa, hắn lao thẳng xuống sông, khai phá một động phủ tạm thời dưới đáy sông, bố trí trận pháp cấm chế bao quanh.

Chương 45

Ngồi trên giường đá: "Trích xuất ba ngàn năm tu vi!" Một luồng tu vi cuồn cuộn mãnh liệt tràn vào cơ thể Giang Thần, như muốn làm hắn nổ tung.

"Chút tu vi mọn này mà cũng dám làm loạn trước mặt bản tọa sao?

Trấn áp cho ta!" Giang Thần hừ lạnh, vận chuyển Thái Dương Phần Thiên Chân Kinh trấn áp xuống.

Hai mươi năm sau.

"Đột phá cho ta!" Giang Thần khẽ gầm, khống chế sức mạnh khổng lồ kia phá vỡ bình cảnh phía trước.

Rắc!

Một tiếng vỡ giòn giã, tu vi thuận lợi đột phá lên Kim Tiên trung kỳ.

"Hô!

Cuối cùng cũng đột phá." Giang Thần thở ra một ngụm trọc khí dài.

"Trích xuất Âm Dương Di Thiên Thuật!" Một luồng thông tin huyền diệu truyền vào nguyên thần của hắn.

Bất kể có dùng được hay không, cứ lấy trước đã.

Vài phút sau, bí pháp này đã bị Giang Thần nắm vững.

Chỉ là hiện tại chưa có mục tiêu để thử nghiệm.

Hắn lấy ra hạt giống Sáng Thế Thanh Liên.

Hạt giống màu xanh, từng sợi thanh quang tỏa ra, mang theo hơi

thở hỗn độn thâm sâu, trông cực kỳ cao sang.

"Hạt giống Sáng Thế Thanh Liên?

Nuôi dưỡng thế nào đây?

Tưới nước à?" Giang Thần hơi mông lung.

Hắn lấy Tam Quang Thần Thủy và Cửu Thiên Tức Nhưỡng ra, trồng hạt giống xuống, đổ vào một ít thần thủy rồi chăm chú nhìn.

Nửa ngày sau, Giang Thần hoàn toàn bỏ cuộc, chẳng có tác dụng gì cả.

Đừng nói là nảy mầm, ngay cả một tia hy vọng cũng không thấy.

Hắn phất tay thu lại.

Thật là lừa đảo, tên tuổi thì lớn mà không dùng được.

Hắn lấy ra tinh huyết của Nữ Oa nương nương, mười vò tinh huyết lớn như lu nước lơ lửng trong không trung, sức mạnh kinh hoàng tỏa ra từ đó.

"Trảm!" Giang Thần quát lớn, cầm Cửu Thiên Huyền Viêm Thương chém xuống, lấy ra ba giọt tinh huyết to bằng miệng bát, thu phần còn lại đi.

Nhìn ba giọt tinh huyết trong tay: "Phải nâng cao nhục thân trước mới có thể hấp thụ nhiều tinh huyết hơn." Giang Thần há miệng nuốt một giọt.

Hắn vận chuyển Cửu Cửu Hỗn Nguyên Huyền Công để luyện hóa sức mạnh khổng lồ kia.

Cảm giác đau đớn kịch liệt, nếu là người bình thường chắc chắn không chịu nổi, nhưng Giang Thần cố gắng nhẫn nhịn, không kêu một tiếng, điên cuồng vận chuyển tầng thứ ba của huyền công.

Một tuần sau.

Rắc!

Cửu Cửu Hỗn Nguyên Huyền Công đột phá tầng thứ tư, nhục thân của hắn giờ đây có thể sánh ngang với cường giả cảnh giới Huyền Tiên, nhưng giọt tinh huyết đó cũng tiêu hao sạch sẽ.

Giang Thần không dừng lại, ném tiếp hai giọt còn lại vào miệng, tiếp tục luyện hóa.

Tu luyện nhục thân gian nan hơn nguyên thần gấp vạn lần, sức mạnh cần thiết là quá lớn.

Đặc biệt là Cửu Cửu Hỗn Nguyên Huyền Công, một pháp môn nghịch thiên hướng thẳng tới Hỗn Nguyên Đại Đạo.

Uy lực vô song, chiến lực nghịch thiên, nhục thân chứng đạo Hỗn Nguyên, bất tử bất diệt, mạnh khủng khiếp.

Khi hai giọt tinh huyết nhập bụng, dưới sự luyện hóa điên cuồng, chúng nhanh chóng được hấp thụ...

Một tháng sau.

"Tầng thứ năm, đột phá cho ta!" Giang Thần gầm lên.

Sức mạnh kinh người quét qua, phá tan bình cảnh, thành công đạt tới tầng thứ năm.

Hắn nắm chặt tay, cảm nhận sức mạnh diệt thế trong cơ thể, dường như một đấm có thể đánh nổ một kiện Tiên Thiên hạ phẩm linh bảo.

Nhục thân của hắn giờ đã sánh ngang với Kim Tiên cường giả, Hậu Thiên linh bảo chém lên người ngay cả phòng ngự cũng không phá nổi, trừ phi là Tiên Thiên linh bảo.

"Không hổ là Cửu Cửu Hỗn Nguyên Huyền Công.

Nhưng từ tầng năm trở đi, năng lượng cần để đột phá tầng sáu là một con số thiên văn, đống tinh huyết Nữ Oa còn lại chắc chỉ đủ đột phá tới tầng bảy là cùng." Giang Thần lấy ra giọt tinh huyết Đại La Kim Tiên kia.

So với tinh huyết Nữ Oa, nó yếu hơn rất nhiều.

"Nuốt!" Hắn vận chuyển Thái Dương Phần Thiên Chân Kinh luyện hóa, sức mạnh cuồng bạo và sát khí tuy khủng khiếp nhưng không làm gì được hắn.

Giang Thần đến tinh huyết Nữ Oa còn chịu được, huống chi là thứ này?

Nhờ nhục thân mạnh mẽ, hắn cứng rắn chống đỡ luồng sát khí đó.

Theo thời gian, khí tức trên người hắn ngày càng mạnh mẽ...

Nửa tháng sau.

"Đột phá!" Giọt tinh huyết Đại La Kim Tiên hoàn toàn bị luyện hóa, tu vi Kim Tiên trung kỳ của hắn liên tục bùng nổ.

Kim Tiên hậu kỳ!

Kim Tiên đại viên mãn!

Tu vi tăng vọt hai tiểu cảnh giới mới dừng lại.

Hắn mở mắt, nhảy xuống giường đá, cảm nhận tu vi hùng hậu.

"Đây chính là sức mạnh Kim Tiên đại viên mãn sao?

Quả nhiên khác biệt, dù không dùng thần thông cũng mạnh đến đáng sợ." Giang Thần hài lòng gật đầu.

Sau hai mươi năm tích lũy, mỗi ngày hệ thống sinh ra năm mồi câu, tổng cộng hắn đã có ba vạn sáu ngàn năm trăm mồi.

Chương 46

Thu lại trận pháp, Giang Thần bước ra khỏi động phủ.

Hắn nhận ra mình đã đi quá xa về hướng trung tâm Hồng Hoang, thậm chí đã không còn cách núi Bất Chu bao xa.

"Hay là tới núi Bất Chu dạo một vòng?

Nghe nói ở đó bảo vật đầy đất, thậm chí còn có bảo vật do Bàn Cổ đại thần để lại.

Với tu vi và thần thông hiện tại, mình cũng đã có vốn liếng bảo mệnh ở chốn Hồng Hoang nguy hiểm này rồi, cứ tới xem sao.

Vạn nhất nhặt được món đồ tốt thì lời to." Hắn ngự độn quang lao về phía trước, gặp thứ gì trên đường cũng thu sạch, đúng chất "nhổ lông nhạn, cỏ không mọc nổi".

Năm mươi năm sau.

Một ngày nọ, Giang Thần dừng lại trong một thung lũng, nơi có thể nhìn thấy bóng dáng núi Bất Chu sừng sững chọc trời.

Khí thế khủng bố dù ở xa cũng cảm nhận rõ.

Một chữ thôi: Lớn!

Hai chữ: Thật lớn!

Ba chữ: Vô cùng lớn!

Nhưng đường đi phía trước bị chặn lại bởi hai nhóm quân mã đang chém giết điên cuồng.

Đen kịt một màu, có tới hàng chục vạn người đang chiến đấu.

Phía Yêu tộc cầm đầu là một vị Đại La Kim Tiên sơ kỳ, phía Vu

tộc là một vị Đại Vu vừa mới thăng cấp, thực lực chưa hoàn toàn tiêu hóa hết, hai bên đánh ngang ngửa, không ai làm gì được ai.

"Lần thứ bao nhiêu rồi?

Không tới một trăm lần thì chắc cũng tám chín mươi lần rồi chứ?

Chỉ trong thời gian ngắn mà ma sát giữa hai tộc đã mãnh liệt thế này.

Lẽ nào trận chiến lớn đầu tiên sắp bắt đầu?" Giang Thần nhìn lên bầu trời, bầu không khí ngày càng ngưng trọng, nhân quả lượng kiếp cũng dày đặc hơn.

"Biến!" Hắn thi triển Thai Dịch Hóa Hình biến thành người Vu tộc, lao thẳng về phía đám Yêu tộc.

"Sát!" Thấy một tên Vu tộc áp sát, một cường giả Yêu tộc vung lang nha bổng chém tới.

"Tự lượng sức mình!" Giang Thần hừ lạnh, dùng nhục thân cứng đối cứng, vung thiết quyền đấm thẳng lên.

Bành!

Sức mạnh khủng khiếp đánh nát lang nha bổng, đồng thời xuyên thủng luôn tên yêu quái kia.

Giải quyết xong, Giang Thần thu lấy một ít tinh huyết của đối phương rơi ra, rồi lao tới mục tiêu tiếp theo.

Ở thời đại Hồng Hoang này, nhiều huyết mạch mạnh mẽ vẫn còn tồn tại chứ chưa tuyệt tích như thời Tây Du sau này.

Suốt một tháng, Giang Thần chém giết từ bắc chí nam, số Yêu tộc chết dưới tay hắn không dưới tám ngàn.

"Hô!

Giết đủ rồi, đến lúc lên núi Bất Chu thôi.” Giang Thần thở hắt ra, nhìn đám người vẫn đang chém giết rồi lặng lẽ biến mất.

Nửa ngày sau, Giang Thần dừng lại, thấy không ai đuổi theo, định khôi phục hình dáng ban đầu để đi thì một tiếng xé gió vang lên phía sau.

“Giết người Yêu tộc ta mà đòi đi sao?

Ở lại cho ta!” Một ngọn Thái Sơn ngưng tụ từ tiên lực, cao hàng vạn trượng che cả bầu trời, bá đạo đập xuống.

“Phá cho ta!” Giang Thần gầm lên, vung thiết quyền phóng ra vạn đạo kim quang đập nát ngọn núi kia.

Trên cao, Giang Thần lạnh lùng nhìn tên thuộc tộc Kế Mông kia, một Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ có huyết mạch khá đậm đặc.

“Bản tọa không giết kẻ vô danh.

Báo tên đi để ta tiễn ngươi lên đường.” “Cuồng vọng!

Dựa vào ngươi mà đòi trấn áp bản vương?

Để xem ngươi có tư cách đó không!

Nghe cho kỹ, bản vương đi không đổi tên ngồi không đổi họ, là con trai của Kế Mông ta, tên là Kế Thiên!” “Hóa ra là con trai của tên tiểu yêu thần Kế Mông, xem ngươi đắc ý kìa.” Giang Thần mỉa mai, rồi hóa thành kim quang lao thẳng vào Kế Thiên.

“Tự tìm cái chết!” Kế Thiên cười lạnh, phất tay một cái, một tòa tháp nhỏ màu xanh lơ lửng trên đầu, biến lớn chín trượng bảo vệ gã, tỏa ra hơi thở Tiên Thiên hạ phẩm linh bảo.

Tay gã cầm một cái quạt Ba Tiêu tỏa ra khí tức Hậu Thiên chí bảo (không phải quạt của Thái Thượng Lão Quân).

“Chết!” Giang Thần vận chuyển Cửu Cửu Hỗn Nguyên Huyền

Công đến cực hạn, sức mạnh bùng nổ trong cơ thể.

Thiết quyền giáng xuống từ cửu thiên, không gian vỡ nát, gió lốc cuộn trào, không gì cản nổi.

"Đi chết đi!" Kế Thiên quát lớn, quạt Ba Tiêu tỏa sáng, biến thành khổng lồ quạt mạnh một cái.

Vô số ngọn lửa mô phỏng Tam Muội Chân Hỏa phun ra, bao phủ lấy Giang Thần.

Làm xong, Kế Thiên quay người định đi, vì gã tin rằng đòn toàn lực của một Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ cùng bảo vật sẽ giết chết một Kim Tiên đại viên mãn dễ như trở bàn tay.

Nhưng gã đã nhầm.

Giang Thần chính là tổ tông của các loại lửa.

Huyết mạch Tam Túc Kim Ô, Thái Dương Chân Hỏa, Thái Dương Phần Thiên Chân Kinh, cái nào cũng là thứ Kế Thiên phải ngước nhìn.

Đặc biệt là Phần Thiên Chân Viêm còn mạnh hơn Thái Dương Chân Hỏa ba phần.

Chút lửa giả tạo kia mà đòi làm loạn trước mặt hắn?

Một bóng người không chút thương tích lao ra khỏi biển lửa, xuất hiện ngay sau lưng Kế Thiên.

Đúng lúc này gã vừa thu hồi linh bảo phòng ngự để chuẩn bị rời đi.

Tốc độ của Giang Thần quá nhanh, gã không kịp phản ứng.

"Chết!" Giang Thần nắm lấy người gã, mạnh bạo xé toạc ra!

"Không...!" Xoẹt!

Cơ thể Kế Thiên bị xé làm hai nửa, chết không thể chết thêm.

Chương 47

Giang Thần thu lấy hai kiện linh bảo và tinh huyết của gã, rồi dùng Đại Đạo Liễm Tức Quyết và Thai Dịch Hóa Hình biến thành một con muỗi, bay về phía núi Bất Chu.

"Khốn kiếp!

Dám giết con trai bản tôn, ngươi tìm chết!" Trên trời vang lên tiếng gầm phẫn nộ của Kế Mông truyền xa hàng vạn dặm.

"Ngọa tào!

Lão già này để lại dấu ấn tinh thần trên người nó sao?" Giang Thần lầm bầm rồi tiếp tục lên đường.

Khoảng hai canh giờ sau khi Giang Thần đi, Kế Mông giận dữ giáng lâm.

Thấy tặc tử đã trốn mất, lão trút giận lên đám Vu tộc gần đó.

Đúng lúc này, một Đại Vu của Vu tộc cũng vừa tới, tay cầm rìu, hổ bối hùng eo, khí thế sát nhân ngút trời.

Thấy Kế Mông đang giết tộc nhân mình, Hình Thiên nổi giận cầm rìu chém tới...

Trong khi đó, kẻ gây chuyện là Giang Thần đã tới chân núi Bất Chu.

Ngọn núi sừng sững chọc trời, uy áp mạnh mẽ tỏa ra, sương mù dày đặc bao phủ không thể nhìn thấu.

"Núi Bất Chu?

Quả là hùng vĩ, hèn gì khi nó gãy thì trời cũng muốn sập." Giang Thần cảm thán rồi bước lên núi.

Vừa vào trong, một áp lực cực lớn ập tới nhưng không làm gì được hắn.

Càng lên cao áp lực càng mạnh.

"Dì!

Linh dược hơn mười vạn năm?

Nhiều quá, không hổ danh là núi Bất Chu, thu hết!" Mắt Giang Thần sáng rực, hắn vơ vét hơn trăm gốc linh dược.

Thấy bở thì đào, hắn dùng thiên phú thần thông tìm kiếm bảo vật.

Linh dược ở thời này có thể không hiếm, nhưng tới thời Tây Du thì mỗi gốc đều là vô giá.

Giang Thần hóa thân thành một gã làm vườn vui vẻ, chỗ nào có đồ tốt là tới, bất chấp uy áp của núi.

Mười năm sau, hắn đã thu hoạch không biết bao nhiêu mà kể, và đã lên tới lưng chừng núi.

Tại đây, áp lực tăng lên gấp trăm lần.

Dù nhục thân mạnh mẽ nhưng hắn cũng đã tới giới hạn.

"Lẽ nào phải dừng lại đây?" Giang Thần không cam lòng.

Đã tới đây mà không lên đỉnh thì uổng công quá.

"Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên!" Vạn đạo hào quang trắng tỏa ra, tòa sen lơ lửng trên đầu bảo vệ hắn.

Nhờ nó, áp lực giảm đi rất nhiều.

Giang Thần tiếp tục leo lên, dù tiên lực tiêu hao rất nhanh nhưng không sao, hắn vừa đi vừa hấp thu tiên khí để hồi phục.

Thấm thoát một trăm năm nữa trôi qua.

"Hô!

Mệt chết ta, cuối cùng cũng tới đỉnh.” Giang Thần ngồi bệt xuống đất thở dốc.

Nếu không có tòa sen, chắc hắn không thể lên tới đây.

Nghỉ ngơi một lát để hồi phục tiên lực, hắn thu hồi tòa sen vì nó quá nghịch thiên, không nên để người khác thấy.

“Hử?

Sao nàng lại ở đây?

Đang làm gì thế?” Giang Thần sửng sốt khi thấy Hậu Thổ nương nương qua thiên phú thần thông.

Hai tộc đang đánh nhau sứt đầu mẻ trán, nàng không giúp mà ở đây làm gì?

Giang Thần bước tới: “Đạo hữu, lâu rồi không gặp.” “Dì!

Sao ngươi lại ở đây?” Hậu Thổ kinh ngạc quay lại nhìn hắn.

Giang Thần luôn dùng bí thuật che giấu khí tức nên nàng không phát hiện ra.

“Rảnh rỗi sinh nông nổi, đi dạo một chút thôi.” Giang Thần cười.

Hắn nhìn cái hồ lớn trước mặt, bên trong đầy tinh huyết tỏa ra sát khí ngút trời, ít nhất cũng có hàng vạn giọt.

Ở trung tâm hồ có mười hai giọt tinh huyết lớn như lu nước, sức mạnh khiến người ta kinh hãi.

“Đây là cái gì?” “Từ lần gặp trước, ta đã nghĩ ra một cách.

Thu thập tinh huyết của mọi người trong tộc, mỗi giọt chứa một tia chân linh ẩn giấu bên trong để bảo đảm truyền thừa không bị đứt đoạn nếu có biến cố.

Nhưng ta vẫn cảm thấy không yên tâm, dường như có việc đại sự

sắp xảy ra.” Hậu Thổ tâm sự.

“Nàng cảm thấy thế nào?” “Ta thấy chuyện không đơn giản như vậy.

Kẻ thù của tộc ta rất mạnh, đông dân, không kém gì tộc ta.

Ta sợ khi quyết chiến chúng sẽ dùng thủ đoạn khác.” Nàng nhìn Giang Thần, trịnh trọng vái một cái: “Xin đạo hữu giải đáp thắc mắc.” “Nàng chắc chắn chúng có thủ đoạn khác sao?” Giang Thần nghiêm túc.

“Ân.

Hai bên đánh nhau liên miên, không ai chịu nhường ai.

Trừ khi một bên sụp đổ hoàn toàn.

Ta biết chúng chắc chắn đang mật mưu chuyện gì đó.” “Ra vậy.” Giang Thần trầm tư.

“Đạo hữu nhất định phải giúp ta.

Ngoài ngươi ra không ai giúp được ta nữa.” Hậu Thổ sốt sắng nắm lấy tay Giang Thần.

“Ngọa tào!” Giang Thần suýt văng tục.

Chương 48

Đang đứng bên rìa hồ máu, bị nàng kéo một cái, hắn mất thăng bằng ngã xuống hồ.

Hắn vội nắm lấy nàng, kéo cả nàng theo.

Kết quả là Hậu Thổ rơi thẳng vào lòng hắn.

Bùm!

Cả hai rơi xuống hồ máu.

Giang Thần ngượng ngùng buông tay ra: "Chỉ là tai nạn thôi, đạo hữu đừng trách." "Ân." Hậu Thổ đỏ mặt gật đầu, phất tay đưa cả hai lên bờ.

"Đạo hữu có cách gì không?" "Cách thì cũng có, nhưng phải xem nàng có phúc khí đó không.

Cho ta hỏi, tổ tiên nàng có vị nào cực kỳ mạnh mẽ, trấn áp cả một thời đại không?" "Có." Hậu Thổ gật đầu.

Sức mạnh của Bàn Cổ đại thần thì khỏi bàn rồi.

"Vậy thì dễ rồi.

Về nhà cũ tìm kỹ đi, tổ tiên chắc chắn để lại bảo tàng hoặc truyền thừa gì đó.

Tìm được thứ đó thì sợ gì không đối phó được chúng?" "Đa tạ đạo hữu chỉ điểm!

Ta phải về ngay đây, sau này nhất định sẽ hậu tạ." Hậu Thổ nhìn hồ máu, hạ quyết tâm, thu cả hồ máu lại thành một cái la bàn nhỏ cỡ lòng bàn tay.

"Làm phiền đạo hữu giữ giúp ta cái này một thời gian." "Như vậy

không tiện lắm đâu?" Giang Thần do dự.

"Làm phiền đạo hữu vậy." Hậu Thổ trịnh trọng hành lễ.

"Được rồi, ta giữ giúp nàng." Giang Thần gật đầu.

Nhìn bóng dáng Kiến triệt để rời đi, Giang Thần thu hồi tầm mắt.

Nhìn hồ máu trong tay, hắn nở nụ cười đầy thú vị.

"Tâm địa cũng thật lớn, chẳng lẽ không sợ ta đem toàn bộ tinh huyết trong này nuốt sạch sao?

Nếu mà nuốt hết chỗ tinh huyết này...

ân, Cửu Cửu Hỗn Nguyên Huyền Công của ta chắc chắn có thể đột phá đến một cảnh giới cực cao." Giang Thần cười nói, sau đó thu hồ máu lại.

"Đúng là Bất Chu Sơn, đâu đâu cũng là cực phẩm bảo vật.

Ta đã lục tìm khắp nơi mà đến tận bây giờ vẫn chưa gặp được món nào ra hồn." Giang Thần lẩm bẩm.

Thiên phú thần thông "Tam Giới Lục Đạo" được thi triển, hắn bắt đầu quan sát xung quanh.

Một lát sau, Giang Thần thu hồi thần thông.

"Chậc!

Chẳng lẽ vận khí của ta kém đến vậy?

Đừng nói là Tiên Thiên Linh Bảo, ngay cả một kiện Hậu Thiên Linh Bảo cũng chẳng thấy bóng dáng.

Thôi thì tìm chỗ nào yên tĩnh mà câu cá, một lần câu là sướng, câu mãi là sướng hoài." Giang Thần nhún vai, cũng chẳng thèm dùng thần thông nữa, cứ thế lững thững bước về phía trước.

Một tuần sau, Giang Thần tìm thấy một hồ nước ở nơi hẻo lánh.

Hắn đúng là kiên trì đến mức phát cuồng, thế mà lại dành hẳn một tuần chỉ để tìm chỗ ngồi.

Vừa định lấy ghế nằm và cần câu ra, ánh mắt hắn chợt lóe lên, hồ nước này hình như có vấn đề.

"Bên trong có trận pháp cấm chế!" Giang Thần nheo mắt.

"Chẳng lẽ bên dưới ẩn giấu bảo vật?

Nếu không sao lại có trận pháp cấm chế tồn tại ở đây?" Ánh mắt Giang Thần trở nên hừng hực.

"Cửu Thiên Huyền Viêm Thương!" Cầm chắc trường thương, khoác lên Tỏa Tử Hoàng Kim Giáp, Giang Thần nhảy thẳng xuống hồ.

Vừa mới tiến vào bên trong, tim Giang Thần chợt nảy lên, một cảm giác nguy hiểm cực đại truyền đến từ phía sau.

Hắn không chút do dự, cầm Cửu Thiên Huyền Viêm Thương bá đạo đâm ngược lại.

Oành!

Một luồng khí lãng kinh khủng bùng nổ từ nơi hai bên giao thủ.

Mượn lực chiêu này, Giang Thần lùi lại mười bước, lạnh lùng nhìn con hắc xà vừa đột ngột xuất hiện.

Thân thể nó dài vạn trượng, mắt to như lồng đèn, cái miệng đỏ lòm đang gườm gườm nhìn hắn, tỏa ra uy áp của Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ.

"Súc sinh!

Dám đánh lén bản tọa, tìm chết!" Giang Thần quát lớn.

"Phiên Giang Đảo Hải!" Thiên cương đại thần thông thi triển, điều động nước hồ xung quanh hình thành một con thủy long khổng lồ vạn

trượng.

Cửu Thiên Huyền Viêm Thương vung lên, một con hỏa long vạn trượng cũng theo đó ngưng tụ.

Thủy hỏa lưỡng long dung hợp làm một, thô bạo tông thẳng vào con cự xà màu đen.

Con hắc xà liếc xéo Giang Thần một cái, ánh mắt đầy vẻ khinh thường.

Đuôi xà quất mạnh, một sức mạnh kinh người bộc phát, tàn nhẫn đập về phía Giang Thần.

Thủy hỏa cự long oanh kích lên đuôi xà, tạo ra những luồng khí lãng cuồng bạo hơn nữa.

Con hắc xà này vốn là thiên địa dị chủng, tuy không thể nói tiếng người nhưng da dày thịt béo, sức mạnh lớn đến kỳ lạ, nhất thời đánh ngang tay với Giang Thần.

"Thế mà lại đỡ được sao?

Càng tốt, vừa vặn dùng ngươi để luyện tay, bản tọa xem ngươi có thể đỡ được mấy chiêu." Giang Thần cười lạnh.

"Hỏa Diễm Pháp Tướng!" "Ba Đầu Sáu Tay!" Liên tục vận dụng hai đại đỉnh tiêm thần thông, Giang Thần hóa thân thành người khổng lồ vạn trượng, dưới nách mọc thêm bốn cánh tay và hai cái đầu.

Sức mạnh tăng vọt, bạo liệt vô cùng.

"Ăn một thương của bản tọa!" Giang Thần quát, Cửu Thiên Huyền Viêm Thương lại đập xuống.

Năm cánh tay còn lại nắm chặt thành quyền, tàn nhẫn nện tới.

Chương 49

Sức mạnh nhục thân và tu vi đồng thời bộc phát, trấn áp thẳng lên đầu con hắc xà.

Rắc!

Mạnh như hắc xà, dưới sự bộc phát toàn lực của Giang Thần, cái đầu trực tiếp bị đập nát, chết không thể chết lại.

Giải quyết xong, Giang Thần thu lại thần thông, lấy đi tinh huyết của hắc xà rồi tiến thẳng xuống đáy hồ.

Một lát sau, hắn đã đứng trước một tòa trận pháp cấm chế.

Thanh quang tỏa ra, bảo hộ chặt chẽ thứ bên trong.

Trong trận pháp, mười hai viên châu tử trắng nõn như ngọc đang lơ lửng, mỗi một viên đều tỏa ra hơi thở của Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo.

Chúng tạo thành một bộ, khí tức liên kết chặt chẽ.

Dù ngăn cách bởi trận pháp, vẫn có thể cảm nhận được uy áp bá đạo truyền ra.

"Mười hai viên Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo?" Mắt Giang Thần sáng lên, mặt lộ vẻ hừng hực.

Nhìn trận pháp trước mắt, Giang Thần thầm nghĩ: "Phải phá vỡ cái trận pháp này trước đã." Ánh mắt hắn lóe lên tinh quang.

"Thái Dương Chân Hỏa!" Ngọn lửa vàng rực lơ lửng trong lòng bàn tay, nước hồ xung quanh gặp phải ngọn lửa kinh khủng này liền bị bốc hơi trực tiếp, tạo thành một vùng chân không khổng lồ.

"Đi!" Giang Thần phất tay phải.

Thái Dương Chân Hỏa bá đạo vỗ mạnh lên trận pháp cấm chế, hắn toàn lực vận chuyển Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh, thiêu đốt trận pháp trước mắt.

Xèo xèo xèo...

Dưới sự thiêu đốt của Thái Dương Chân Hỏa, trận pháp cấm chế phát ra những âm thanh chói tai.

Nhưng nó không sụp đổ ngay lập tức, dù sao cũng là trận pháp hộ vệ của mười hai viên Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo, sao có thể đơn giản như vậy?

"Cũng kiên trì gớm nhỉ." Giang Thần nói.

Thời gian trôi qua như bóng câu qua khe cửa, chỉ trong chớp mắt đã mười năm trôi qua.

Một ngày nọ, trận pháp dưới đáy hồ đã đạt tới giới hạn.

Suốt mười năm chịu đựng Thái Dương Chân Hỏa thiêu đốt, giờ đây nó mỏng manh như một tờ giấy, sắp sửa vỡ tan.

"Phá cho ta!" Giang Thần quát lớn, điều khiển Thái Dương Chân Hỏa thiêu đốt mãnh liệt hơn.

Rắc rắc!

Tiếng vỡ vụn giòn tan vang lên, những vết nứt như mạng nhện nhanh chóng lan rộng khắp trận pháp.

Chỉ trong vài nhịp thở, toàn bộ sụp đổ.

Không còn trận pháp ngăn cản, mười hai viên linh bảo tỏa ra vạn đạo hào quang, định phá không chạy trốn.

"Hừ!

Bản tọa bận rộn suốt mười năm, khó khăn lắm mới luyện hóa

được trận pháp, các ngươi định chạy đi đâu?

Quay lại đây cho bản tọa!" Giang Thần lạnh giọng quát.

"Tụ Lý Càn Khôn!" Phất tay áo một cái, một ống tay áo che trời đất bá đạo xuất hiện, bao trùm cả hồ nước, thu gọn mười hai viên châu tử đang định đào tẩu.

"Xong chuyện." Giang Thần mỉm cười, tìm kiếm thêm một lượt nữa để chắc chắn không còn món hời nào khác rồi mới rời đi.

Ra khỏi hồ, hắn đứng trên bờ, lấy ghế nằm và cần câu ra.

Hắn nằm lười biếng trên ghế, quăng cần câu xuống hồ bắt đầu "thùy điếu".

"Một lần câu là sướng, câu mãi là sướng hoài." Giang Thần cười, lấy ra một viên châu tử quan sát kỹ.

Nhìn hình dáng và ngoại hình này, hình như rất giống bộ linh bảo kia.

Nhưng bộ đó có hai mươi tư viên, mà ở đây chỉ có mười hai viên.

Theo truyền thuyết, Định Hải Thần Châu tổng cộng có ba mươi sáu viên, gồm hai mươi tư viên phó và mười hai viên chủ.

Mười hai viên chủ là Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo, hai mươi tư viên phó là Tiên Thiên Trung Phẩm, và viên chủ có thể hoàn toàn khống chế viên phó.

"Chẳng lẽ đây chính là mười hai viên chủ của Định Hải Thần Châu?" Giang Thần suy đoán.

"Luyện hóa xong là biết ngay." Hắn dùng Thái Dương Chân Hỏa bao phủ các viên châu, bắt đầu luyện hóa.

Thấm thoát ba năm trôi qua, Giang Thần đã hoàn toàn luyện hóa được tầng cấm chế tiên thiên đầu tiên.

Thông tin về chúng cũng hiện ra trong đầu hắn.

“Quả nhiên là mười hai viên chủ!

Chứa đựng ba mươi sáu đạo cấm chế tiên thiên, thuộc hàng đỉnh cấp Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo.

Công thủ toàn diện, ngoài việc phòng ngự ra, còn có thể dùng như gạch để nện người, một đòn đập xuống chắc chắn không ai đỡ nổi.

Chức năng lớn nhất chính là bên trong tự thành một phương tiểu động thiên, nếu luyện hóa cả mười hai viên rồi dung hợp lại thành một tiểu thế giới làm động phủ thì tuyệt vời biết bao.” Giang Thần cười thỏa mãn rồi thu lại.

“Đinh!

Câu được một trăm cân Cửu Thiên Tức Nhưỡng!” “Đinh!

Câu được mười triệu công đức!” “Đinh!

Câu được hai mươi năm tu vi!” ...

“Đinh!

Câu được Tử Khí Bồ Đoàn!” Bao nhiêu năm tích lũy mồi câu, nay Giang Thần xài sạch sành sanh, thu hoạch cực kỳ phong phú.

Tổng cộng câu được ba ngàn năm trăm năm tu vi.

Tử Khí Bồ Đoàn: Tiên Thiên Hạ Phẩm Linh Bảo, giúp gia tăng tốc độ tu luyện, tử khí hộ thân, vạn tà bất xâm!

“Ngọa tào!

Tử Khí Bồ Đoàn, linh bảo hỗ trợ, vận khí của ta cũng quá tốt đi!” Mắt Giang Thần sáng rực, hắn bật dậy khỏi ghế.

Thu dọn cần câu, câu kéo gì tầm này nữa, về tu luyện thôi!

Chương 50

Hắn nhảy xuống hồ, khai thác một động phủ tạm thời dưới đáy hồ, bố trí trận pháp cấm chế rồi lấy Tử Khí Bồ Đoàn đặt lên giường đá.

Ngồi lên bồ đoàn, tử khí dịu nhẹ bao phủ lấy Giang Thần, tinh thần hắn trở nên đặc biệt thư thái, khả năng lĩnh ngộ đại đạo đạt đến mức kinh người.

"Không hổ là Tử Khí Bồ Đoàn, hiệu quả quả nhiên khác biệt.

Hệ thống, lấy ra ba ngàn năm trăm năm tu vi!" Một luồng tu vi khổng lồ tràn vào cơ thể như cự long tiên lực, tung hoành ngang dọc như muốn phá hủy mọi thứ.

"Trấn áp cho ta!" Giang Thần lạnh hừ, vận chuyển Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh.

Sau một vòng đại chu thiên, luồng tu vi hùng hậu đã bị luyện hóa hoàn toàn.

Hai mươi năm sau...

"Đột phá cho ta!" Giang Thần gầm nhẹ, điều khiển tu vi bàng đại trùng kích về phía trước.

Rắc!

Bình cảnh ngăn cản trước mặt bị phá vỡ một cách thô bạo, hắn thuận lợi đột phá lên Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ, chứng đắc Thái Ất Đạo Quả.

Đi đến bước này, Giang Thần đã có vốn liếng bảo mạng sơ bộ tại Hồng Hoang, không cần phải cẩn thận từng li từng tí như trước nữa.

Dù cho Hồng Hoang hiện tại Đại La Kim Tiên đi đầy đất, Thái Ất Kim Tiên nhiều như chó, Kim Tiên chỉ là kẻ chạy vặt, thì Giang Thần cũng đã là một nhân vật có tiếng tăm.

Oành!

Thiên địa rung chuyển, tiếng lôi đình gầm thét vang lên.

"Ngọa tào!

Hóa Hình Thiên Kiếp lại đến vào lúc này, có cần phải trêu ngươi nhau thế không?" Sắc mặt Giang Thần biến đổi, hắn thu bồ đoàn lại, vội vàng ra khỏi động phủ.

Trong phạm vi mấy chục triệu trượng quanh hắn, thiên địa tối sầm, cuồng phong gào thét, kiếp vân kinh khủng đang thai nghén những đạo thiên lôi đầy uy lực.

"May mà có Đại Đạo Liễm Tức Quyết thu liễm khí tức hoàn mỹ, lại có Hệ Thống che đậy thiên cơ, Thánh nhân cũng không phát hiện ra.

Nếu không, lần độ kiếp này chắc chắn sẽ bại lộ huyết mạch." Giang Thần lắc đầu nhìn kiếp vân đang ngưng tụ, chiến ý dâng cao, không chút sợ hãi.

"Đến đây!

Đến mạnh hơn chút nữa đi!

Bản tọa xem thử ngươi có thủ đoạn gì để ngăn cản ta hóa hình!" Giang Thần bá khí vô song.

Oành!

Một đạo lôi đình màu bạc thô như cột đình giáng xuống.

"Đến hay lắm!" Giang Thần quát, hắn thu lại chiến giáp, không lùi mà tiến, lao thẳng vào đạo thiên kiếp.

Cửu Cửu Hỗn Nguyên Huyền Công và Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh vận chuyển đến cực hạn, vạn đạo kim quang tỏa ra khiến hắn trông như một tiểu kim nhân.

Quyền đầu của Giang Thần đấm thẳng vào thiên lôi.

Sức phá hoại mạnh mẽ đánh thẳng vào người khiến hắn bị nện sâu xuống đất.

Bất Chu Sơn rung chuyển, nhưng may mà chất đất cứng, không bị sụp lở, chỉ hiện ra một cái hố sâu.

Một lát sau, Giang Thần đứng dậy, phủi bụi trên người, cười lớn đầy khinh miệt: "Chỉ có chút uy lực này thôi sao?

Cũng thường thôi!

Có giỏi thì tiếp tục đi!" Đạo thiên kiếp vừa rồi vào cơ thể định phá hoại, nhưng lại bị Cửu Cửu Hỗn Nguyên Huyền Công hấp thu để cường hóa nhục thân.

Phần còn lại bị Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh luyện hóa sạch.

Việc có lợi thế này, dại gì không làm?

Oành oành oành...

Sức mạnh hủy diệt liên tiếp giáng xuống.

Một đạo lôi đình còn lớn hơn nữa, mang theo sức mạnh phá hủy tất cả oanh sát về phía Giang Thần.

"Chỉ có một đạo thôi sao?

Phá cho bản tọa!" Giang Thần lao thẳng lên không trung, vận chuyển công pháp đến cực hạn để nghênh tiếp.

Thiên kiếp nhập thể, sức mạnh xé nát mọi thứ muốn phá hủy Giang Thần, nhưng hắn tu luyện cả nhục thân lẫn nguyên thần, lại

theo công pháp nghịch thiên chỉ thẳng đến Hỗn Nguyên Đại Đạo.

Huyết mạch Tam Túc Kim Ô của hắn cường hoành đến mức nào, Cửu Cửu Thiên Kiếp thì đã sao?

Giang Thần thấy tốc độ thiên lôi rơi xuống quá chậm, không kịp cho hắn thôn phệ!

Hắn quyết định chơi lớn, lao thẳng vào trong kiếp vân.

Vừa vào trong, sức mạnh xé nát thấu xương bao trùm lấy hắn.

Chỉ trong thời gian ngắn, toàn thân Giang Thần phủ một lớp sương máu đỏ thẫm.

Chỉ có hắn mới dám làm vậy, nếu là Thái Ất Kim Tiên khác hay thậm chí là Đại La Kim Tiên, xông vào kiếp vân chẳng khác nào tự sát.

"Thôn phệ cho ta!" Giang Thần gầm nhẹ, toàn lực hấp thu sức mạnh bàng đại trong kiếp vân.

Cơ thể hắn vỡ tan rồi lại trọng tổ, lặp đi lặp lại không ngừng.

"Chưa đủ!

Tiếp tục!" Sau ba tháng, Giang Thần há miệng nuốt chửng chút thiên kiếp cuối cùng.

Thiên địa trở lại thanh bình.

Vạn đạo kim quang bắn ra từ người Giang Thần chiếu sáng cả một vùng.

Tử khí cuồn cuộn ba vạn dặm tràn vào cơ thể hắn.

Đây là phần thưởng của Thiên đạo sau khi vượt qua Cửu Cửu Thiên Kiếp.

"Hóa hình!" Giang Thần quát, một con Tam Túc Kim Ô khổng lồ

hiện thân trên đỉnh Bất Chu Sơn rồi bắt đầu hóa hình thần tốc.

Trăm năm sau...

"Cửu Cửu Hỗn Nguyên Huyền Công, phá cho ta!" Sức mạnh khổng lồ giúp công pháp đột phá tầng thứ sáu, nhục thân của hắn giờ đây có thể so sánh với Thái Ất Kim Tiên, cứng như Tiên Thiên Trung Phẩm Linh Bảo.

Chương 51

Cái kén lớn vỡ ra, một thân ảnh hiện lên, chính là tướng mạo kiếp trước của Giang Thần.

Nhưng giờ đây, hắn đã thoát ly yêu thể, biến thành nhân thể hoàn chỉnh, mang theo một luồng quý khí và bá khí miệt thị cả Hồng Hoang.

"Hô!

Cuối cùng cũng hóa hình thành công." Giang Thần thở ra một luồng trọc khí dài.

Trở lại động phủ, Giang Thần ngồi lên bồ đoàn, đặt trăm cân Cửu Thiên Tức Nhưỡng và hạt giống Sáng Thế Thanh Liên trước mặt.

Hắn quyết định dùng công đức để tưới cho hạt giống.

"Lấy ra mười triệu công đức!" Ánh sáng công đức vàng rực chiếu sáng cả động phủ.

Hắn đánh toàn bộ công đức vào hạt giống.

Thanh quang tỏa ra vạn đạo hào quang, hạt giống hấp thu hết sạch mười triệu công đức.

Tuy chưa nảy mầm nhưng nó đã tỏa ra sức sống mãnh liệt.

"Mười triệu công đức mà chỉ mới làm nó có sức sống thôi sao?

Xem ra muốn nó trưởng thành thành Hỗn Độn Chí Bảo thì cần lượng công đức khổng lồ rồi." Giang Thần thu hạt giống lại, lấy mười hai viên Định Hải Thần Châu ra để luyện hóa.

Lại thêm hai trăm năm nữa trôi qua, nhờ Thái Dương Chân Hỏa và công pháp nghịch thiên, hắn đã luyện hóa sạch các cấm chế tiên thiên bên trong.

Giang Thần ra ngoài động phủ, cầm mười hai viên châu tử trong tay: "Đi!" Hắn điểm tay một cái, mười hai viên châu biến thành mười hai tòa tiểu thế giới, mang theo sức mạnh diệt thế đập xuống mặt đất.

Oành oành oành...

Bất Chu Sơn cứng như vậy mà cũng bị đập ra mười hai cái rãnh sâu hoắm.

"Không hổ là Định Hải Thần Châu.

Thái Ất Kim Tiên bình thường mà trúng một đòn này chắc chắn tan xương nát thịt." Giang Thần hài lòng thu lại.

Rời khỏi Bất Chu Sơn đã lâu, cũng đến lúc quay về rồi.

Hắn thi triển Hóa Hồng Độn Thuật bay về hướng Dương Hoa Sơn.

Với tu vi hiện tại, tốc độ của hắn là vô địch trong hàng ngũ Thái Ất Kim Tiên, thậm chí mấy lão Đại La không giỏi tốc độ cũng không đuổi kịp.

Trên đường về, hắn thấy trận chiến giữa Vu và Yêu ngày càng quyết liệt, máu chảy thành sông khắp Hồng Hoang.

Hai trăm năm sau, Giang Thần đã về đến bờ biển Dương Hoa Sơn.

"Cuối cùng cũng về rồi." Giang Thần mỉm cười.

Chuyến đi này hắn thu hoạch không ít: hơn hai mươi kiện Hậu Thiên Linh Bảo, linh căn, linh dược và cả tinh huyết của hai tộc Vu Yêu.

Đúng là đại gia thứ thiệt!

Hắn nằm lên ghế, quăng cần câu bắt đầu câu cá.

Tích lũy được bốn trăm hai mươi năm mồi câu, mỗi ngày hệ thống

sinh ra sáu cái, tổng cộng hắn có hơn chín mươi mốt vạn mồi câu.

Một khối tài sản khổng lồ!

Xoẹt!

Một luồng độn quang lóe lên, Oa Nữ Tiên Cô xuất hiện.

"Về rồi đấy à!" Nàng cười nói.

"Âm, mới về thôi." Giang Thần đưa cho nàng một cái ghế nằm.

"Tu vi của ngươi thăng tiến nhanh thật, mới đó đã là Thái Ất Kim Tiên.

Đi chơi xa có gặp cơ duyên gì không?" Oa Nữ tò mò.

"À, ta vô tình vào một cái sơn động rồi ngủ quên mất, tỉnh dậy thì thấy đột phá luôn rồi." Giang Thần nói dối không chớp mắt.

"Vận khí cũng tốt gớm." Oa Nữ gật đầu, rồi nhìn chằm chằm Giang Thần như muốn nhìn thấu hắn.

"Sao thế?" "Tại sao ta lại cảm thấy một luồng khí tức quen thuộc từ người ngươi?

Nó giống như xuất phát từ bản nguyên của ta vậy." Nàng hỏi.

"Vớ vẩn!

Chúng ta quen nhau bao lâu rồi, chỗ nào trên người ta mà nàng không quen?

Ngược lại cũng thế thôi, nàng không thấy quen mới là lạ đó." Giang Thần trợn mắt, nhưng trong lòng thì hú hồn.

Phụ nữ thính như chó vậy sao?

Tinh huyết của Nữ Oa Nương Nương đã bị hắn luyện hóa hoàn toàn rồi mà nàng vẫn cảm nhận được.

Oa Nữ đỏ mặt: "Ngươi... ngươi có thèm khát thân thể ta không?"

“Có chứ!” Giang Thần buột miệng theo bản năng.

Nữ Oa Nương Nương mà!

Thánh nhân thiên đạo, đẹp như hoa, dáng chuẩn, điển hình là bạch phú mỹ đứng đầu Hồng Hoang, ai mà chẳng thích?

Nói xong hắn mới biết mình lỡ lời: “...không?” Hắn vội thêm chữ “không” vào sau.

“Lêu lêu, nếu ngươi thèm khát thì tính sao đây?” Oa Nữ tinh nghịch nháy mắt.

Thấy Giang Thần nghệ ra, nàng cười càng tươi.

Từ khi thành Thánh, lâu lắm rồi nàng mới vui vẻ thế này.

“Không đùa nữa, nói chính sự.

Đại ca ta tham gia vào thế lực kia, ngày nào cũng chiến đấu, ta thấy huynh ấy bị dính quá nhiều nhân quả lượng kiếp, ta lo huynh ấy sẽ gặp chuyện.” “Chuyện nhỏ xíu vậy thôi hả?” Giang Thần ngạc nhiên.

“Nhỏ cái gì?

Đại chiến Vu Yêu sắp đến rồi, dính vào nhân quả lúc này là rắc rối lớn lắm đó.” “Ta biết.

Nhưng thực sự không sao cả.

Chương 52

Nàng cứ để huynh ấy làm những gì huynh ấy muốn, đừng quản, đừng hỏi, cứ đứng ngoài mà xem thôi.” “Vạn nhất đại ca gặp chuyện thì sao?” “Nàng ngốc thế!

Đối phương đã lôi kéo được đại ca nàng thì chứng tỏ thế lực đó không tầm thường.

Giờ huynh ấy đã lún sâu vào rồi, nàng có cản cũng chẳng được, mà có khi người ta còn chẳng cho nàng cản.

Nghe ta, cứ để huynh ấy đánh hăng vào, có thần thông gì, linh bảo gì cứ đem ra mà xài sạch đi, đánh cho chúng nó hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình luôn.

Đã dính nhân quả thì dính một ít hay dính hết cũng như nhau cả thôi, chi bằng cứ tung hoành một chuyến cho bõ.” “Vậy ta phải làm gì?” “Đợi lúc huynh ấy sắp không xong thì nàng ra tay.

Lúc đó bụi trần đã định, với thực lực của nàng, ai mà chẳng phải nể mặt ba phần?

Chỉ cần giữ được chân linh của đại ca nàng, thì việc phục sinh huynh ấy chẳng phải là chuyện nhỏ như con thỏ sao?” Giang Thần nhún vai, lại đưa tay xoa đầu Oa Nữ, làm tóc nàng rối tung như tổ gà.

“Tóc của ta!” Oa Nữ vội thoát khỏi tay hắn, ném lại một miếng ngọc giản rồi xé rách không gian chạy mất.

“Ơ, chạy nhanh thế làm gì?” Giang Thần ngơ ngác.

Hắn mở ngọc giản ra, bên trong ghi chép tỉ mỉ kinh nghiệm tu luyện Thái Ất Kim Tiên và cách lĩnh ngộ pháp tắc.

Đây là món quà vô giá từ Thánh nhân.

Hắn tiếp tục dùng hết mồi câu: mười ngàn năm tu vi, thần thông Cửu Tinh Liên Châu, Trung Cấp Trận Pháp Đại Toàn và 10 mảnh vỡ Hỏa Chi Pháp Tắc.

"Đệt!

Ngay cả mảnh vỡ pháp tắc cũng câu được luôn?

Vận khí nổ hũ rồi!" Mắt Giang Thần sáng rực.

Hắn vào động phủ, ngồi lên bồ đoàn luyện hóa mười ngàn năm tu vi, chỉ trong ba mươi năm đã đột phá lên Thái Ất Kim Tiên trung kỳ.

Tiếp đó, hắn dành mười năm để hấp thu 10 mảnh vỡ Hỏa Chi Pháp Tắc, chưởng ác được một thành sức mạnh pháp tắc lửa.

Hắn vừa ra khỏi động phủ định nướng con tôm hùm khổng lồ vừa bắt được thì một giọng cười lạnh vang lên: "Cuối cùng cũng tìm thấy ngươi!" Thân Công Báo xuất hiện với vẻ mặt kiêu ngạo: "Giờ ta đã là đệ tử ký danh của Thông Thiên Thánh nhân, được ban Thượng Thanh Tiên Pháp, tu vi đạt Chân Tiên đại viên mãn.

Hôm nay ta đến để rửa hận!" Giang Thần lạnh lùng: "Nói nhiều quá!" Hắn vung tay tát một cái lật mặt Thân Công Báo, rồi xông vào đấm đá túi bụi.

Thân Công Báo khóc lóc cầu xin: "Đạo hữu đừng đánh nữa!

Ta sai rồi!" "Đã lâu không vận động, không đánh cho ngươi liệt giường thì ta không dừng tay đâu." Giang Thần vừa ăn tôm nướng vừa nói.

Đang lúc đó, thần thông của hắn nghe thấy tiếng hầm hét từ xa.

Hàng chục vạn quân Vu và Yêu đang vừa đánh vừa tiến về phía này.

"Lũ này điên rồi à?

Dám đánh nhau ở địa bàn của Thông Thiên Thánh nhân?" Giang Thần khó chịu, hắn bố trí trận pháp bao phủ mấy triệu dặm quanh động phủ để giữ sự thanh tĩnh.

Nhưng đám quân lính đông quá, dư chấn vẫn làm trận pháp của hắn rung chuyển.

"Tìm chết!" Giang Thần khoác lên mình bộ trang phục cực kỳ ngầu: Tử Kim Phi Phong, Tử Kim Chiến Giáp, nhìn như chiến thần.

Thân Công Báo nhìn mà thèm nhỏ dãi.

Giang Thần hiện thân giữa chiến trường, dùng "Tụ Lý Càn Khôn" thu sạch đám lâu la dưới cấp Thái Ất Kim Tiên.

Hắn đối mặt với Đại Vu Phi Liêm và yêu tướng Kế Tinh.

Kế Tinh quát: "Gia hỏa nào dám bắt người của bản vương?

Tìm chết!" Giang Thần không thèm nói nhiều, lấy đạo kiếm khí mà Thông Thiên tặng ra, bóp nát phong ấn.

Một đạo kiếm khí vạn trượng chém xuống, quét sạch quân Yêu, Phi Liêm cũng bị trọng thương, hoảng sợ tháo chạy thoát thân.

"Ngạch!" "Chạy cũng quá nhanh đi?" Giang Thần sững sờ, có chút cạn lời nhìn về hướng đối phương chạy trốn.

Thu hồi tầm mắt, Giang Thần thu thập một ít huyết mạch có ích phía dưới, nhìn về hướng Thiên đình, mặt lộ vẻ cười lạnh.

"Xảy ra chuyện lớn như vậy, hai tộc nhất định sẽ không để yên, chắc chắn sẽ phái cường giả đến kiểm tra, thậm chí đại quân áp cảnh.

Nơi này không thích hợp ở lại nữa, nếu còn ở tiếp, mặc kệ hai tộc có phái cường giả tới hay không, theo chiến tranh giữa hai tộc bùng nổ, chỗ này cũng sẽ thành nơi thị phi." Nghĩ vậy, Giang Thần hạ quyết tâm: Chuyển nhà!

Nhìn về hướng Đông Hải, vùng biển mênh mông vô biên vô tế.

Địa bàn của Long tộc trước kia, theo việc Long tộc đi hướng bại vong, cường giả trong tộc kẻ chết người bị thương, cộng thêm nhân quả lượng kiếp phản phệ, đại thần thông giả còn sống sót trong tộc cũng không dám khinh cử vọng động.

Lại nói, truyền ngôn trong Đông Hải có ba tòa tiên đảo, lần lượt là Bồng Lai tiên đảo, Phương Trượng tiên đảo và Doanh Châu tiên đảo.

Mỗi một tòa tiên đảo đều là đạo trường đỉnh cấp, động thiên phúc địa của đại thần thông giả.

Nếu vận khí tốt, vạn nhất gặp được một tòa tiên đảo trong đó, là có thể triệt để phát tài rồi.

Hưu!

Kim quang lóe lên, Giang Thần trở lại bờ biển.

Thấy Giang Thần xuất hiện, Thân Công Báo rụt rè thu người lại, thở mạnh cũng không dám, sợ Giang Thần nổi giận lại đè hắn xuống đất hung hăng đánh một trận nữa.

"Cút đi!" Giang Thần phất tay phải, khi Thân Công Báo còn chưa kịp phản ứng, một chân đá bay hắn đi.

Giải quyết xong xuôi, Giang Thần khống chế Tụ Lý Càn Khôn, trấn áp toàn bộ nhân mã hai tộc thu vào trước đó.

Làm xong tất cả, hắn vào động phủ, mang theo mọi thứ có thể thu dọn được.

Hóa Hồng Độn Thuật thi triển, hóa tác một đạo độn quang lao thẳng về phía Đông Hải.

Ba ngày sau khi Giang Thần rời đi, đại quân Vu tộc và Yêu tộc quả nhiên từ trên trời giáng xuống, dừng lại ở Dương Hoa sơn.

Kẻ thù gặp mặt, đặc biệt đỏ mắt.

Phía Yêu tộc là Kế Mông dẫn đầu, tộc trưởng Kế Mông nhất tộc, một trong mười đại Yêu thần của Thiên đình.

Phía Vu tộc là đại vu Hình Thiên.

Ngay cả một câu vô nghĩa cũng không có, trực tiếp khai chiến.

Ngay cả việc truy tra hắc thủ sau màn là ai cũng không còn quan trọng nữa.

Một ngày nọ, Giang Thần dừng bước.

Đường đi bị người cản lại, một đạo bào màu xanh, khuôn mặt trung niên, đang nhìn hắn đầy trêu chọc.

Chương 53

“Tiểu hữu vội vã muốn đi đâu thế?

Ngay cả một tiếng chào hỏi cũng không đánh đã muốn rời đi sao?” Thông Thiên Thánh nhân trêu chọc một câu.

“Tu luyện giảng cứu lao dật kết hợp.

Cứ mãi bế quan khổ tu cũng không thể làm đạo hạnh tiến bộ, chỉ khiến mình tự đóng kín mà thôi, thích hợp đi ra ngoài một chút, tản bộ biết đâu lại có thu hoạch ngoài ý muốn.” Giang Thần nói.

“Tiểu hữu đảo là có mồm mép.

Nhưng Dương Hoa sơn hiện tại đã thành chiến trường của hai tộc tranh bá, trong lòng không có chút biểu thị nào sao?” Thông Thiên Thánh nhân hỏi.

“Giết đi!

Cứ dùng sức mà giết!

Giết càng nhiều, nhân quả thiên địa lượng kiếp cũng càng lớn, đến lúc nhân quả lượng kiếp quấn thân, chính là lúc bại vong.” Giang Thần lộ vẻ khinh thường.

“Tiểu hữu nhìn thật thấu triệt.” Thông Thiên Thánh nhân khen ngợi.

“Tam ca vô duyên vô cố chặn đường ta, chắc không phải chỉ vì chuyện này chứ?” “Không.

Thụ thác của một người bạn, chính sở vị kỳ ngộ và nguy hiểm thường tồn tại song hành.

Người bạn kia của ta nhờ ta hỏi, hiện tại thiên địa lượng kiếp đã

vào giai đoạn bạch nhiệt hóa, thủ hạ của y có một nhóm đệ tử, liệu có thể cho xuống núi mưu hoạch, kiếm lấy một chút công đức không?" Thông Thiên Thánh nhân nói ra mục đích chuyến này.

"Đệ tử môn hạ của người bạn kia tu vi thế nào?

Chuẩn Thánh bao nhiêu?

Đại La Kim Tiên bao nhiêu?

Nhân số bao nhiêu?

Trong tay có Tiên Thiên Chí Bảo không?" Giang Thần hỏi ngược lại.

"Không có!

Tu vi cao nhất là Đại La Kim Tiên sơ kỳ, những người còn lại đều dưới Đại La Kim Tiên.

Nhân số tầm vài vạn người.

Tuy rằng không ra sao, nhưng người bạn kia của ta thần thông cường đại, pháp lực vô biên, có y bảo hộ chắc không sao chứ?" Thông Thiên giải thích.

"Cái não của người bạn kia chắc bị lừa đá hỏng rồi.

Vấn đề đơn giản như vậy mà cư nhiên nhìn không ra?

Tam ca không cần hỏi ta, ta nghĩ huynh cũng hiểu mà." Giang Thần đáp.

"Ta hiểu là một chuyện!

Còn phải xem cách nhìn của ngươi nữa." Thông Thiên Thánh nhân cố tỏ ra cao thâm.

"Vị bạn hữu kia dù mạnh đến đâu, liệu có mạnh bằng Thánh nhân không?

Đến Thánh nhân trong trận thiên địa lượng kiếp này còn không dám khinh cử vọng động, sợ dính phải nhân quả lượng kiếp, người bạn kia lại không sợ sao?

Nói lùi một bước, vị bạn hữu kia ra tay, chẳng lẽ những người khác không ra tay?

Vạn nhất bị kiềm chế, không thể giúp đỡ đám đệ tử vào lúc then chốt thì sao?

Huynh xem, chỉ dựa vào một đệ tử Đại La Kim Tiên sơ kỳ, những người còn lại không có lấy một kẻ có thể đánh, toàn bộ là đám ô hợp.

Đối phương chỉ cần tùy tiện phái một vị đại thần thông giả là có thể quét ngang, hốt sạch cả mẻ." Nói đoạn, Giang Thần vỗ vỗ vai Thông Thiên Thánh nhân: "Tam ca, não của người bạn đó thật sự bị lừa đá hỏng rồi, cái ý tưởng tồi tệ này mà cũng nghĩ ra được." "..." Thông Thiên Thánh nhân cạn lời, khóe miệng giật giật dữ dội, cư nhiên bị chê bai không đáng một xu.

"Tiểu hữu chẳng lẽ không có cách nào khác sao?

Để thu được một chút lợi ích trong trận thiên địa lượng kiếp này?" Thông Thiên không cam tâm.

Giang Thần nhìn y đầy trêu chọc, không nói lời nào.

Thông Thiên là người thông minh, sao không hiểu ánh mắt kia.

"Bần đạo và ngươi là huynh đệ.

Cái đám súc sinh lông lá mang sừng đó, với đám man tử kia, dám chạy đến địa bàn của ngươi giương oai.

Tiểu hữu yên tâm, bần đạo lát nữa sẽ đem bọn chúng làm thịt hết." Thấy Giang Thần vẫn cười tủm tỉm nhìn mình, Thông Thiên biết lần này không bỏ chút vốn là không xong rồi.

Hắn lật tay phải, lần nữa lấy ra một đạo kiếm khí, dựa theo tu vi của Giang Thần mà tặng một đạo công kích kiếm khí.

"Một đạo công kích kiếm khí!

Có thể bộc phát ra toàn lực nhất kích của Đại La Kim Tiên." Thông Thiên đưa đạo kiếm khí màu xanh sang.

"Phóng khoáng.

Tam ca rất được việc." Giang Thần cười đạo, thu lấy đạo kiếm khí.

"Nhìn trời đi, nhân quả giữa thiên địa đang tích lũy.

Khi chưa tới trận quyết chiến cuối cùng, hiện tại xuống núi chính là có bao nhiêu chết bấy nhiêu.

Người bạn kia cũng vậy, nếu chờ đến lúc thu quân mới nhập cuộc, ân, chỉ cần ra tay nhanh một chút, nhanh hơn những người khác một bước, trong trận thiên địa lượng kiếp này, người bạn đó chắc chắn sẽ kiếm được đầy bồn đầy bát." Giang Thần nhắc nhở một câu.

Thông Thiên Thánh nhân toàn thân chấn động, nháy mắt minh ngộ.

"Tiểu hữu đại tài!

Bần đạo bội phục!" Thông Thiên hành lễ, phất tay phải phá khai không gian rời đi.

Nhìn không gian khép lại, Giang Thần mỉm cười.

Chính hảo phía trước có một hòn đảo nhỏ, mắt hắn sáng lên: "Đến rồi!" Qua vài cái lướt đi, Giang Thần đã dừng lại trên đảo.

Hắn lấy ghế nằm và cần câu ra, lười biếng nằm xuống, quăng cần câu đi.

"Nhất thời câu cá nhất thời sướng, mãi mãi câu cá mãi mãi

sướng!" Giang Thần cười nói, lấy ra cực phẩm Bách Hoa Tiên Nhưỡng quả tửu mà uống.

"Đinh!

Câu được Thông Thiên kiếm khí *1!" "Đinh!

Chương 54

Câu được ba mươi năm tu vi!" "Đinh!

Câu được một con Phượng Hoàng!" ...

"Đinh!

Câu được bản đồ lộ tuyến Bồng Lai tiên đảo!" Lần này Giang Thần đem số mồi câu tích góp bao năm tiêu hao sạch sành sanh.

Thu hoạch vô cùng phong hậu: Tổng cộng câu được ba ngàn năm tu vi, Thông Thiên kiếm khí *3, một con Phượng Hoàng (Địa Tiên cảnh giới), và bản đồ Bồng Lai tiên đảo.

"Ngọa tào!

Ta câu được cái gì?

Ta câu được bản đồ lộ tuyến Bồng Lai tiên đảo?" "Xem ra Bồng Lai tiên đảo quả nhiên hữu duyên với ta, thiên sinh thích hợp làm đạo trường của ta." Giang Thần mặt lộ vẻ kích động, nhanh chóng đứng bật dậy.

Thu ghế và cần câu, hắn nhảy thẳng xuống nước biển, hướng xuống dưới mà đi.

Dưới đáy biển, Giang Thần thi triển thần thông khai tịch một tòa động phủ tạm thời, bố trí trận pháp cấm chế, ngồi trên bồ đoàn tử khí.

"Lấy ra ba ngàn năm tu vi!" Luồng tu vi bàng bạc hùng hậu tràn vào cơ thể Giang Thần.

Theo Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh vận chuyển, nhanh chóng bị luyện hóa hấp thu.

Một tháng sau, ba ngàn năm tu vi đã bị Giang Thần triệt để luyện

hóa.

Tuy không đột phá Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, nhưng căn cơ lại càng thêm trắc thực.

"Mồi câu quá ít.

Nếu mồi câu đủ nhiều, câu được đủ tu vi, lần này đã đột phá rồi." Giang Thần lắc đầu, lấy ra giọt tinh huyết của Nữ Oa nương nương còn lại.

Tuy đã bị ăn mất nhiều, nhưng vẫn còn lại hơn một nửa.

"Mười con chim trên rừng không bằng một con chim trong tay.

Cứ nâng cao tu vi bản thân và tu vi nhục thân trước, trong trận đại chiến hai tộc sắp tới mới có thể đoạt được nhiều lợi ích hơn." Mắt Giang Thần lóe lên tinh quang, vung tay trảm một cái, đem nửa giọt tinh huyết Nữ Oa chia làm hai.

Hắn há miệng nuốt lấy một nửa.

Oanh!

Sức mạnh khủng bố hoành hành trong cơ thể, dường như muốn làm nổ tung thân thể Giang Thần vậy.

"Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh, trấn áp cho ta!" Giang Thần gầm nhẹ, toàn lực vận chuyển công pháp luyện hóa luồng sức mạnh bàng bạc này.

Chớp mắt ba mươi năm trôi qua.

"Phá cho ta!" Giang Thần quát, điều động sức mạnh điên cuồng xung kích.

Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ!

Thái Ất Kim Tiên đại viên mãn!

Đột phá thẳng đến Thái Ất Kim Tiên đại viên mãn mới triệt để dừng lại.

Sức mạnh bàng bạc lúc này mới tiêu hao sạch sẽ.

"Hô!

Cuối cùng cũng đột phá Thái Ất Kim Tiên đại viên mãn, chỉ còn kém một bước là có thể chứng đắc Đại La đạo quả, ngưng tụ Đỉnh Thượng Tam Hoa.

Nhưng muốn ngưng tụ Tam Hoa, sức mạnh cần thiết thật sự quá nhiều, đặc biệt là một khi bắt đầu ngưng tụ thì không thể dừng lại.

Nếu thất bại, căn cơ sẽ triệt để hủy hoại." Giang Thần tự nhủ.

Bất kể là ai, ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ cao cao tại thượng, ngưng tụ Đỉnh Thượng Tam Hoa cả đời cũng chỉ có một lần duy nhất.

Nhìn nửa giọt tinh huyết Nữ Oa còn lại, Giang Thần lại nuốt xuống.

"Cửu Cửu Hỗn Nguyên Huyền Công, vận chuyển!" Cửu Cửu Hỗn Nguyên Huyền Công vận chuyển đến cực hạn, luyện hóa sức mạnh, cường hóa nhục thân.

Ba mươi năm sau, số tinh huyết còn lại bị tiêu hao sạch, toàn bộ được luyện hóa.

"Với tu vi nhục thân hiện tại của ta, chắc hẳn có thể so với Thái Ất Kim Tiên đại viên mãn, còn lĩnh ngộ được một môn nhục thân thần thông: Tích Huyết Trùng Sinh." Giang Thần mãn ý cười.

Tích Huyết Trùng Sinh: Chỉ cần còn một giọt máu là có thể trùng sinh.

Tuy có vẻ hơi gân gà nhưng lại cực kỳ mạnh mẽ.

Lấy ra bản đồ Bồng Lai tiên đảo, Giang Thần nghiêm túc xem xét.

Theo giới thiệu trên bản đồ, Bồng Lai tiên đảo có thể di động, có một tòa Tiên Thiên đại trận phòng hộ, hoàn toàn ẩn nặc tiên đảo, che đậy thiên cơ, đại thần thông giả dù có đích thân tìm kiếm cũng chưa chắc thấy được.

Dù có tìm được, trừ phi Thánh nhân ra tay, bằng không đại năng Chuẩn Thánh cảnh giới cũng không thể phá vỡ Tiên Thiên đại trận bên ngoài.

"Mạnh không có đối thủ.

Nhưng ta thích." Giang Thần mỉm cười, nhảy xuống giường đá, thu bồ đoàn tử khí.

Xóa bỏ trận pháp cấm chế trong động phủ, hắn rời đáy biển, ngự độn quang theo bản đồ đi tìm Bồng Lai tiên đảo.

Bóng ngựa qua khe cửa, thời gian như khói, chớp mắt đã trôi qua ba trăm năm.

Dù có bản đồ trong tay, Giang Thần cũng mất tròn ba trăm năm mới tìm thấy.

Một ngày nọ, Giang Thần dừng lại, đứng trên một vùng biển bình lặng.

Nhìn thì sóng yên biển lặng, nhưng hắn biết Bồng Lai tiên đảo đang ẩn nấp nơi này.

"Cuối cùng cũng tìm thấy." Giang Thần nhếch môi cười mãn ý.

Theo cấm chế ghi chép trên bản đồ, hai tay hắn kết ấn, từng đạo thủ quyết đánh xuống.

"Mở!" Giang Thần quát.

Oanh!

Thiên địa chấn động, vô số vạn đạo hà quang lóe lên, uy áp khủng bố từ mặt biển phía trước truyền đến.

Một tòa trận pháp siêu cấp khổng lồ xuất hiện trước mặt Giang Thần.

Trận pháp vận chuyển, uy năng mạnh mẽ tỏa ra khiến người ta kinh hãi.

Chương 55

Dù với tu vi của Giang Thần cũng không nhìn thấu được tòa trận pháp này.

"Cuối cùng cũng xuất thế!" Giang Thần nói, nhanh như chớp lao vào trong trận pháp, ngay khi hắn vừa vào, Tiên Thiên đại trận lại vận chuyển ẩn nặc lần nữa, như thể chưa từng xuất hiện.

Trong Tiên Thiên đại trận, Giang Thần liên tục đánh ra pháp quyết, đi đến đâu đại trận chủ động tách ra một con đường cho hắn qua.

Nếu không hiểu giải trận chi pháp mà cưỡng ép xông vào, đại năng Chuẩn Thánh không chết cũng mất một lớp da.

Hai canh giờ sau.

"Mở!" Giang Thần đánh ra đạo thủ quyết cuối cùng.

Trước mắt bừng sáng, hiện ra một khung cảnh thiên địa hoàn toàn mới.

Tiên khí bàng bạc nồng đậm đến mức hóa thành chất lỏng, tạo thành biển tiên khí.

Cây cối xanh tươi, hoa cỏ đầy núi, như lạc vào thế giới đào nguyên.

Quá đẹp.

Giang Thần nhẹ đáp xuống đảo Bồng Lai.

"Đây chính là Bồng Lai tiên đảo sao?

Không hổ là động thiên phúc địa đỉnh cấp trong truyền thuyết, bất kể phong cảnh hay mức độ nồng đậm của tiên khí đều là hàng đầu, bảo sao có danh xưng Hải Ngoại Tam Tiên Đảo." Giang Thần mãn ý

gật đầu, thi triển Hóa Hồng Độn Thuật, hóa thành một đạo kim quang lao về phía trung tâm đảo.

Truyền thuyết kể rằng ba tòa tiên đảo đều có thiên tài địa bảo, thậm chí có Tiên Thiên Linh Bảo đỉnh tiêm.

Hai canh giờ sau, Giang Thần đã đến trung tâm đảo.

Một hồ nước khổng lồ, sóng lấp lánh, khí tức sinh mệnh nồng đậm truyền ra từ bên trong.

Ở vị trí trung tâm hồ, mọc một cây Tiên Thiên Linh Căn: Hoàng Trung Lý.

Trên cây Hoàng Trung Lý có ba mươi sáu quả chín mọng, tiên khí nồng đậm cùng hương trái cây lan tỏa.

Cạnh cây linh căn, lơ lửng một mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Uy áp vô thượng cùng đại đạo linh âm phát ra từ mảnh vỡ ngọc điệp, gây ra từng trận cộng hưởng.

"Ngọa tào!

Tam Quang Thần Thủy, Tiên Thiên Linh Căn Hoàng Trung Lý, còn có mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp nữa sao?

Bản tọa vận khí tốt thế này à?

Ngay cả Hoàng Trung Lý cũng gặp được, còn có Tạo Hóa Ngọc Điệp?" Giang Thần mặt lộ vẻ hỏa nhiệt, vừa định lao tới thu lấy mảnh vỡ ngọc điệp thì một luồng khí thế khủng bố từ trong hồ truyền ra.

Một mũi tên nước khổng lồ dài hàng chục vạn trượng từ trong hồ bắn thẳng về phía Giang Thần.

Đi đến đâu không gian sụp đổ đến đó, vô số không gian loạn lưu cuộn trào.

“Yêu quái thủ hộ sao?

Cũng muốn ngăn cản bản tọa?

Nực cười!” Giang Thần hừ lạnh, lấy ra một đạo Thông Thiên kiếm khí.

“Trảm!” Giang Thần quát.

Thông Thiên kiếm khí chao liệng, huyễn hóa thành hàng chục vạn trượng, trảm đứt mọi uy áp, trấn áp lên mũi tên nước khổng lồ.

Xuy lạt!

Mũi tên nước không chống đỡ nổi một hơi thở đã bị phá hủy.

Kiếm khí không giảm đà, tiếp tục trấn áp xuống hồ nước.

“Hống!” Trong hồ truyền ra tiếng gào thét phẫn nộ.

Một đầu yêu quái khổng lồ dài vạn trượng xông ra, trông như bạch tuộc, khắp người mọc đầy xúc tu.

Đối mặt với Thông Thiên kiếm khí, nó không hề sợ hãi, vung hàng chục xúc tu đập về phía kiếm khí.

“Cũng có chút bản lĩnh.

Nhưng không đủ!” Giang Thần cười lạnh, lại lấy thêm một đạo Thông Thiên kiếm khí trảm xuống.

Đạo kiếm khí thứ hai bám sát theo sau đạo thứ nhất, trấn áp đầu yêu quái.

Bành!

Đạo kiếm khí đầu tiên trảm lên các xúc tu, sóng khí khủng bố lan tỏa xung quanh, phá tan phòng ngự, tuy chưa giết chết nhưng đã khiến nó trọng thương.

Đạo thứ hai bám sát trảm thẳng lên thân yêu quái, kiếm khí đi qua

cường hành trấn áp.

Một cơn mưa máu khổng lồ nổ tung giữa không trung, rơi xuống hồ.

"Phần!" Giang Thần phất tay, Thái Dương Chân Hỏa lao ra bao trùm lấy mưa máu, thiêu rụi sạch sẽ.

"Cuối cùng cũng giải quyết xong.

Có thể đỡ được hai đạo Thông Thiên kiếm khí, đầu yêu quái này cũng không tầm thường." Giang Thần nói.

Hắn đi tới tâm hồ, ánh mắt rơi lên mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp.

"Không biết trong mảnh vỡ này ẩn chứa đại đạo pháp tắc gì." Giang Thần đưa tay chộp lấy mảnh vỡ, bắt đầu kiểm tra.

Một lát sau, Giang Thần không dám tin thu hồi ánh mắt, mặt lộ vẻ kích động, nắm chặt nắm đấm.

"Vãi, mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp này cư nhiên ẩn chứa bản hoàn chỉnh của Lực chi Pháp tắc đại đạo?" Lực chi Pháp tắc?

Đó là pháp tắc mà Bàn Cổ đại thần tu luyện, dựa vào sức một mình trảm ba ngàn Ma thần, khai thiên tích địa trong hỗn độn, diễn hóa ra thế giới Hồng Hoang.

Đây không phải vấn đề bình thường, mà là quá khủng khiếp.

Dùng một câu đời sau để hình dung: Ai cũng học giáo dục cưỡng bách chín năm, sao ngươi lại xuất sắc thế này?

Độc chiếm phong tao?

Định thần lại, Giang Thần trịnh trọng thu cất mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Đồ tốt thế này phải bảo quản thật kỹ, nếu để lão cáo già Hồng

Quân Đạo Tổ phát hiện thì hậu quả cực kỳ nghiêm trọng.

Chương 56

Nhìn cây Hoàng Trung Lý trước mắt, Giang Thần cười vô cùng khai tâm, mắt híp lại thành hình trăng khuyết.

Có cây linh căn này, năng lượng bàng bạc cần thiết để chứng đạo Đại La, ngưng tụ Đỉnh Thượng Tam Hoa đã đủ rồi.

Nếu còn thiếu một chút cũng có thể dùng cách khác giải quyết.

Nhìn hồ nước khổng lồ, Giang Thần suy tính tính khả thi của một việc.

"Hay là đem cả cái hồ này, bao gồm cả cây Hoàng Trung Lý, dời hết vào trong Định Hải Thần Châu?" Để ở đây, tuy có Tiên Thiên đại trận bảo hộ, đại năng Chuẩn Thánh cũng không phá được, nhưng trong lòng vẫn không yên tâm.

Không sợ trộm lấy, chỉ sợ trộm rình.

"Cứ làm thế đi." Giang Thần hạ quyết tâm, lấy ra một viên Định Hải Thần Châu.

"Đi!" Giang Thần phất tay phải.

Viên Định Hải Thần Châu xoay tròn trên không trung, huyễn hóa thành một phương thế giới.

"Thu!" Giang Thần quát, hai tay kết ấn, từng đạo pháp quyết đánh xuống, lực hút khủng bố bộc phát từ viên thần châu.

Dưới sự khống chế của Giang Thần, hồ nước trên mặt đất cùng cây Hoàng Trung Lý bên trong toàn bộ bị thu vào.

Hắn phất tay thu lại Định Hải Thần Châu.

"Giờ thì an toàn rồi." Giang Thần cười.

Ngoài những thứ đó ra, xung quanh còn có một ít linh dược và quặng sắt trân quý, số lượng phong phú hơn thế giới bên ngoài rất nhiều.

Đừng nhìn hiện tại những thứ này không bắt mắt, nhưng đến thời Tây Du, tùy tiện một món cũng là nghịch thiên chi vật, đám đại thần thông giả cũng sẽ đánh vỡ đầu mà tranh giành.

"Lấy ra Phượng Hoàng!" Một con Phượng Hoàng xuất hiện giữa không trung, bị phong tỏa tì bà cốt nên không thể động đậy.

Dù không thể điều động tiên lực trong người nhưng ngọn lửa trên thân nó vẫn vô cùng mạnh mẽ.

"Bản tọa đã ăn Chân Long rồi, Phượng Hoàng thì lần đầu, không biết vị đạo thế nào." Giang Thần cười hắc hắc, vung tay phải giết chết nó, làm thịt sạch sẽ.

Huyết mạch và dược liệu trên người đều được thu lại, đây đều là đồ tốt, biết đâu sau này cần dùng tới.

"Lửa!" Giang Thần quát, ngọn lửa hiện ra bao trùm con Phượng Hoàng, bắt đầu nướng.

Hắn lấy ghế nằm ra, lười biếng nằm xuống chờ đợi.

Ở một diễn biến khác, trong hỗn độn mênh mông, tại Oa Hoàng Cung.

Nữ Oa nương nương cau mày, mặt lộ vẻ khó hiểu.

"Kỳ quái!

Chuyện gì thế này?

Tại sao bản cung cư nhiên không cảm thụ được khí tức của hắn?

Ngay cả dùng tới thiên đạo chi lực cũng không tìm thấy sự tồn tại của hắn, chẳng lẽ hắn không ở trong Hồng Hoang đại địa sao?" Nàng

tự nhiên không biết Giang Thần tu luyện Đại Đạo Liễm Tức Quyết, có thể thu liễm khí tức một cách hoàn mỹ.

Trừ phi Thiên Đạo đích thân ra tay, bằng không Thánh nhân điều động thiên đạo chi lực có hạn, nếu Giang Thần chủ động vận công thì căn bản không tìm thấy.

Lúc này, Giang Thần tuy không dùng Đại Đạo Liễm Tức Quyết nhưng lại đang ở trong Bồng Lai tiên đảo.

Hộ đảo đại trận bên ngoài uy năng mạnh mẽ, che đậy thiên cơ, nếu dễ tìm như vậy thì sớm đã bị hai lão trọc phương Tây cuỗm mất rồi.

"A!

Bản cung quên mất điều này sao?

Trên người hắn dường như có khí tức huyết mạch của bản cung, ta có thể thông qua huyết mạch để tìm." Mắt Nữ Oa sáng lên.

Tại Bồng Lai tiên đảo, Giang Thần ngồi dậy nhìn con Phượng Hoàng đã nướng chín.

Vàng rực giòn rụm, hương vị nồng nàn tỏa ra, thực sự quá thơm.

Chỉ cần ngửi một hơi là muốn ăn ngay.

"Không hổ là Phượng Hoàng!

Cùng tên với Chân Long, vị đạo quả nhiên không kém chút nào." Giang Thần cười, rắc thêm chút ớt lên trên, hương thơm càng thêm đậm đà.

"Ân, thật thơm." Hắn chuẩn bị đánh chén, lấy ra một vò cực phẩm Bách Hoa Tiên Nhưỡng uống một ngụm, thì một giọng nói không hợp lúc vang lên: "Chỗ ở cũng biết chọn quá nhỉ.

Cứ lần sau lại tốt hơn lần trước, lần này cư nhiên để ngươi tìm

được cả Bồng Lai tiên đảo.” Hưu!

Không gian bị xé rách, một đạo thân ảnh tuyệt mỹ bước ra, chính là Oa Nữ tiên cô.

Nàng dùng huyết mạch chi lực làm dẫn mới tìm được vị trí của Giang Thần, sau đó dùng thiên đạo chi lực phá không gian vượt qua trận pháp mà tới.

Nhìn thì nhẹ nhàng nhưng thực tế cũng tiêu hao không ít tinh lực.

Nếu không phải dùng huyết mạch định vị, lại thêm thân phận Thiên Đạo Thánh nhân thì hoàn toàn không làm được.

Đổi lại năm vị Thánh nhân khác, dù có lật tung Hồng Hoang lên cũng không tìm thấy Giang Thần.

“Ngạch!

Làm sao nàng tìm được tới đây?” Giang Thần ngỡ ngàng.

“Lần trước ta đã nói rồi, trên người ngươi có đồ của ta.

Nếu chỉ là một chút khí tức thì không sao, nhưng trong thời gian ngắn ngủi cư nhiên nó lại mạnh lên vô số lần.

Nếu không có đạo khí tức đó chỉ dẫn, ta cũng không tìm được.” Oa Nữ giải thích.

“Tâm hữu linh tê nhất điểm thông?

Ý ngươi là thèm muốn thân xác của ta nên mới đuổi theo ức vạn dặm để hội ngộ?

Mạc phi là vậy?” Giang Thần tò mò hỏi, đồng thời trong lòng cũng hiểu ra: “Luyện hóa tinh huyết Nữ Oa chưa lâu, nếu để lâu thêm chút nữa chắc nàng cũng không tìm thấy.

Hơn nữa mình lại không vận chuyển Đại Đạo Liễm Tức Quyết,

nếu không khí tức tinh huyết bị che đi thì nàng có dùng huyết mạch làm dẫn cũng chịu chết." "Hồ bát đạo!

Ta là loại người đó sao?" Oa Nữ dường như bị chọc tức, vội hỏi: "Ngươi lấy đồ của ta bằng cách nào?" Trên đường tới đây, vấn đề này cứ quanh quẩn làm nàng không hiểu nổi.

"Ta vừa nói rồi đó, tâm hữu linh tê nhất điểm thông, có duyên ức vạn dặm cũng tương phùng.

Đây là duyên phận Thiên Đạo chú định, cũng là Thiên hôn, nhận mệnh đi!

Chương 57

Dù sao ta cũng nhận mệnh rồi.

Tuy ta vừa đẹp trai bản sự lại mạnh, nhưng vì thành toàn Thiên hôn, đành chịu thiệt thòi chút vậy.” Giang Thần nghiêm túc nói.

Phốc xích!

Oa Nữ tiên cô bị chọc cười.

“Ngươi còn có thể nói nhảm thêm chút nữa không?

Cứ đòi kéo quan hệ với Thiên hôn, không lẽ ta kiếp trước là phu thê với ngươi?” Nàng lườm hắn một cái.

“Ta thừa nhận mình đẹp trai, nhưng nàng cũng không cần dùng cách này để chiếm tiện nghi của ta chứ?” “Lạc lạc!” Oa Nữ cười duyên, đánh giá tòa đảo Bồng Lai, càng nhìn càng mãn ý: “Không hổ là Bồng Lai tiên đảo, làm đạo trường đỉnh cấp là quá đủ rồi.

So với đạo trường của ta cũng không kém cạnh, vận khí của ngươi tốt thật đấy.

Mà tiên đảo xuất thế chắc chắn có đồ tốt, xem nào, ngươi được cái gì ở đây?” “Đoán xem!” Giang Thần nháy mắt.

“Đoán không ra.

Truyền thuyết nói hải ngoại có ba tòa tiên đảo, ngoài Bồng Lai còn có Phương Trượng và Doanh Châu, mỗi đảo có bảo vật gì ngoài chủ nhân ra không ai biết.” Oa Nữ lắc đầu.

Giang Thần lấy ra một viên Định Hải Thần Châu.

“Định Hải Thần Châu?

Không lẽ bảo vật trong đảo Bồng Lai này chính là hai mươi bốn

viên Định Hải Thần Châu?" Oa Nữ kinh ngạc.

"Ngạch!

Quỷ gì thế?

Ta chỉ lấy được Hoàng Trung Lý thôi." Giang Thần cạn lời.

"Đưa những viên Định Hải Thần Châu còn lại cho ta xem được không?" Oa Nữ hỏi.

"Được." Giang Thần gật đầu, lấy mười một viên còn lại ra đưa cho nàng.

Oa Nữ nhận lấy xem xét kỹ lưỡng, một lát sau đưa trả lại: "Đây không phải hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu thông thường?

Chỉ có mười hai viên thôi sao?" "Định Hải Thần Châu tổng cộng có ba mươi sáu viên.

Hai mươi bốn viên phụ là Tiên Thiên trung phẩm linh bảo.

Mười hai viên trong tay ta là chủ châu, toàn bộ đều là Tiên Thiên thượng phẩm linh bảo." Giang Thần giới thiệu.

"Thì ra là thế." Oa Nữ gật đầu.

"Cầm lấy!" Giang Thần ném qua một vò cực phẩm Bách Hoa Tiên Nhưỡng.

Oa Nữ cũng không khách khí, uống một ngụm: "Lần trước là Chân Long, lần này là Phượng Hoàng, vận khí của ngươi thật đáng nể.

Nhờ phúc của ngươi, ta cũng nếm thử vị Phượng Hoàng xem thế nào." Nàng vừa nói vừa ăn miếng cánh Phượng Hoàng mà Giang Thần đưa.

"Gặp rắc rối rồi à?" Giang Thần hỏi.

"Ân." Oa Nữ gật đầu, trầm ngâm một lát như đang sắp xếp ngôn

ngữ rồi mới khẽ mở cánh môi: "Thế lực mà đại ca ta gia nhập, gần đây ma sát với thế lực đối địch ngày càng nghiêm trọng.

Theo ta suy đoán, không bao lâu nữa sẽ nổ ra chiến tranh.

Ta không biết có nên ngăn cản không?" Nàng nói ra nỗi băn khoăn trong lòng.

Giang Thần lắc đầu không nói, tiếp tục ăn thịt Phượng Hoàng.

"Ngươi thấy sao?" Nàng hỏi.

"Dùng mắt mà nhìn chứ sao." "Nghiêm túc chút đi, đừng có quậy.

Vấn đề đơn giản vậy mà nàng không nhìn ra sao?

Nhìn kỹ đi, đại ca nàng đã dám khai chiến thì tám phần là đã chuẩn bị sẵn sàng, nếu chưa chuẩn bị y dám khai chiến không?

Tục ngữ có câu, không đánh trận khi không nắm chắc.

Đổi lại là nàng, khi không có mười phần nắm chắc nàng có động thủ không?" "Đại ca ta và thế lực đó đều đã chuẩn bị chiến tranh rồi sao?" Giang Thần lườm một cái, đưa tay xoa xoa đầu nàng làm rối tung mái tóc: "Phế thoại!

Những người lãnh đạo đó đều là bạch si sao?

Đối thủ thực lực tương đương, không chuẩn bị kỹ mà dám động thủ à?" "Tóc của ta!" Oa Nữ vội vàng né tránh, nhưng tóc đã bị vò loạn.

Hai má nàng ửng hồng vì thẹn, trông vô cùng xinh đẹp.

"Theo ý ngươi, ta không nên ngăn cản sao?" "Tất nhiên rồi!

Nhẫn vô khả nhẫn thì không cần nhẫn nữa, cứ việc làm!

Cứ phóng tay mà làm, tốt nhất là diệt sạch đối phương." "Nhưng một khi động thủ sẽ dính thêm nhiều nhân quả, đến lúc muốn thoát

thân không phải càng thêm phiền phức sao?" Nữ Oa lo lắng.

Giang Thần lại xoa đầu nàng lần nữa: "Ta đã nói rồi, hoặc là đóng cửa không ra, tìm chỗ nào đó mà trốn kỹ, một khi đã ra ngoài chắc chắn dính nhân quả.

Đã đến mức này rồi, nàng nghĩ còn đường lui sao?

Hai bên tất yếu phải có một bên diệt vong mới kết thúc được trận chiến này.

Cũng đừng lo cho an toàn của đại ca nàng, không phải còn có nàng sao?

Chỉ cần nàng còn đó, trời sập xuống đại ca nàng cũng không sao.

Còn sự sống chết của kẻ khác, nàng quản làm gì?

Đối phương đã muốn khơi mào chiến tranh để đoạt lợi ích thì tự nhiên phải gánh vác nhân quả." "Ta hiểu rồi." Nữ Oa gật đầu.

"Đúng rồi, sinh tử coi nhẹ, không phục là chiến!

Đừng sợ, cứ cứng rắn lên là được." Giang Thần vỗ vai nàng.

"Ân.

Tòa Tiên Thiên đại trận bên ngoài đảo này không tệ, cư nhiên có thể che mắt Thánh nhân.

Thế này đi, ta giúp ngươi triệt để luyện hóa nó, coi như báo đáp lời khuyên của ngươi." Nửa ngày sau, Giang Thần cầm một khối lệnh bài do Oa Nữ luyện chế.

Có nó, hắn có thể hoàn mỹ khống chế hộ đảo đại trận của Bồng Lai.

Chương 58

Luyện xong lệnh bài, Oa Nữ liền rời đi.

Giang Thần thu lệnh bài, đứng dậy phất tay: "Hiện!" Hắn dùng đại thần thông xây dựng một cung điện khổng lồ, kim bích huy hoàng, trang nghiêm thần thánh.

"Gọi là Già Thiên Cung!" Kim quang lóe lên, ba chữ lớn xuất hiện trên chính môn.

Nhìn hồ nước cạn khô, hắn dùng tiên lực hóa thành mưa lấp đầy hồ, rồi vào cung điện, đặt bồ đoàn tử khí lên giường.

Ngồi xuống, hắn lấy mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp ra.

"Lực chi Pháp tắc xếp thứ nhất trong ba ngàn đại đạo, thật khiến người ta hướng tới." Hắn nhắm mắt lĩnh ngộ suốt một trăm năm, rồi bất đắc dĩ mở mắt lắc đầu: "Có chí bảo trong tay mà không thể lĩnh ngộ, chắc cả Hồng Hoang này không ai thảm hơn ta." Hắn không cưỡng cầu, phàm sự đều do duyên pháp.

Rời cung điện, hắn nhìn về phía Hồng Hoang: "Chắc lúc này chiến tranh Vu-Yêu sắp bắt đầu rồi.

Nguy hiểm càng lớn cơ duyên càng nhiều, giờ ra ngoài với thần thông hiện tại, chỉ cần ổn định không chơi ngông thì chắc chắn kiếm được bộn." Giang Thần ngự Hóa Hồng Độn Thuật lao đi.

Nửa năm sau, khi sắp lên bờ, hắn bỗng dừng lại: "Có chuyện gì?

Gặp nguy hiểm sao?" Dùng thiên phú thần thông nhìn qua, hắn thấy ba chị em Vân Tiêu cùng Triệu Công Minh đang bị một đầu Ác Giao vây công.

Dù bốn người hợp lực cũng không phải đối thủ của nó, nếu không

phải trên người nhiều bảo vật như Định Hải Thần Châu, Kim Giao Tiễn, Hỗn Nguyên Kim Đấu, chắc đã bị hạ gục từ lâu.

Nhưng cứ thế này cũng chỉ trụ được nửa ngày.

Giang Thần hóa thành một con muỗi, dùng Đại Đạo Liễm Tức Quyết áp sát.

Đầu Ác Giao này có thực lực Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Nhóm Vân Tiêu nhờ Thông Thiên dạy riêng nên đều đã đạt Thái Ất Kim Tiên đại viên mãn.

"Đám nhóc kia, mau ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói!

Bản vương hứa sẽ không làm khó, nam làm nô lệ, nữ làm tiểu thiếp!" Ác Giao đắc ý.

"Phóng mẹ ngươi cái rắm chó!" Bích Tiêu tính tình hỏa bạo mắng lại.

Ác Giao nổi giận vung đại kích tấn công dồn dập.

Giang Thần lặng lẽ hiện thân sau lưng nó, lấy Cửu Thiên Huyền Viêm Thương ra, dốc toàn lực đập mạnh xuống đầu nó.

"Hỏa chi Pháp tắc!" Phanh!

Đầu Ác Giao nổ tung, ngọn lửa thiêu rụi cái xác trong chớp mắt.

Giang Thần thu thương, mỉm cười với bốn người: "Thật khéo." "Giang Thần?

Sao huynh lại ở đây?" Bích Tiêu mừng rỡ chạy lại.

Hắn giải thích vài câu về việc đi dạo rồi gặp họ.

Vân Tiêu kể lại việc bái sư Thông Thiên và bị đầu Ác Giao này trêu ghẹo.

Bốn người định hành lễ cảm tạ nhưng Giang Thần ngăn lại, nắm

tay ba cô gái không cho quỳ, chỉ có Triệu Công Minh là kịp hành lễ.

Bích Tiêu tò mò sao tu vi Giang Thần tăng nhanh thế, hắn tỉnh bơ trả lời: "Ta lười lắm, rảnh là đi câu cá, cứ câu mãi tu vi nó tự tăng vù vù như hỏa tiễn vậy, ta cũng thấy sợ đây này." Nhóm Vân Tiêu cạn lời.

Sau khi tạm biệt họ, Giang Thần hóa thành muỗi đến Quảng Hàn Cung.

Hắn muốn giải quyết một việc trước khi vào đại lục.

Với nhục thân và thần thông hiện tại, hàn khí ở đây không làm gì được hắn.

Hắn lẻn vào, thấy Thường Hi và Hi Hòa đang tu luyện dưới gốc Nguyệt Quế.

Cả hai đều là Đại La Kim Tiên sơ kỳ nhưng thiếu kinh nghiệm đấu pháp.

Giang Thần lén ra sau lưng họ, dùng nhục thân và nguyên thần tu vi đánh mạnh vào đầu hai người.

Phanh!

Hai nàng ngất đi, hắn dùng tiên lực và hỏa chi pháp tắc phong tỏa tì bà cốt của họ, biến họ thành phàm nhân.

Hắn thu hai nàng vào Tụ Lý Càn Khôn, rồi thả hai nữ yêu tộc xấu xí như heo mà hắn "nhặt" được trên đường ra, đặt lên giường thay thế.

"Đế Tuấn à Đế Tuấn, không cần cảm ơn bản tọa.

Phần đại lễ này cứ từ từ mà hưởng thụ, Thiên hôn này mới là tuyệt phối." Giang Thần cười gian, rồi dùng băng hàn chi khí đóng băng hai kẻ thay thế lại cho giống đang tu luyện.

Tiện tay, hắn dùng Định Hải Thần Châu thu luôn cây Tiên Thiên Linh Căn Nguyệt Quế thụ đi.

Tại Thiên đình, Đế Tuấn đang nghe báo cáo thì bỗng phun một ngụm máu lớn, cảm giác duyên phận quan trọng bị trảm đứt.

Hắn gầm lên phẫn nộ.

Đông Hoàng Thái Nhất vội vàng mời Phục Hy tới bói toán.

Phục Hy bị phản phệ phun máu nhưng cũng tìm được manh mối: "Thiên cơ chỉ dẫn, thiên đế bị trọng thương có nguyên nhân từ phương Nam." Ba ngày sau, đám người Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng đi tới Quảng Hàn Cung.

Phục Hy nhìn hai kẻ trên giường rồi nhìn trần nhà, nhịn cười nói: "Theo thiên cơ hiển thị, hai người này có nhân duyên cực lớn với Thiên đế, là do trời định, gọi là Thiên hôn!" "Hy Hoàng, ngài có nhầm không đấy?" "Đại ca ta là chủ nhân Thiên Đình, chưởng quản toàn bộ Yêu tộc, thân phận tôn quý, vinh quang vô song!" "Đến cả thiên địa cũng phải quy về dưới sự quản hạt của đại ca ta, vậy mà ngài lại bảo huynh ấy cưới hai kẻ đó?" "Nếu trường hợp đẹp một chút thì còn đỡ, đằng này lại xấu kinh hồn, chỉ là hai con heo yêu hóa hình bình thường." "Nếu thành thân với hai kẻ đó, chẳng phải sẽ bị đám đại thần thông giả trong Hồng Hoang cười cho thối mũi sao?" "Đại ca ta còn mặt mũi nào để lăn lộn ở Hồng Hoang nữa?

Còn mặt mũi nào để thống lĩnh Yêu tộc?

Thống lĩnh Thiên Đình?

Trở thành Hồng Hoang chi chủ?" Đông Hoàng Thái Nhất nghiêm nghị chất vấn.

"Đông Hoàng nói đúng!" "Chuyện này bản tọa cũng không tán thành.

Đường đường Thiên Đế quý vi chủ nhân Thiên Đình, thống trị cả Yêu tộc." "Nếu hai người kia xinh đẹp thì thôi đi, đằng này lại xấu không tả nổi." "Bản tọa chưa từng thấy ai ở Hồng Hoang xấu hơn hai ả đó." "Hai ả đó xấu đến mức làm mới lại giới hạn dưới của chữ 'xấu' trong lòng bản tọa luôn rồi!" "Chuyện này bản tọa là người đầu tiên không đồng ý!

Nếu kẻ nào dám vả mặt Thiên Đế, vả mặt Yêu tộc chúng ta, bản tọa định sẽ bất chấp mọi giá để hạ gục kẻ đó!" Yêu sư Côn Bằng sát khí đằng đằng lên tiếng, nhưng trong lòng lại cười nở hoa.

Thuở đầu gia nhập Thiên Đình, lão cũng là bị hai anh em kia bức bách.

Cùng là đại năng đỉnh tiêm trong Hồng Hoang, cùng là người nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, cớ sao bản tọa phải nghe lệnh hai người?

Nhưng dưới sự áp bức của thực lực tuyệt đối, Yêu sư Côn Bằng không đắc không tạm thời khuất phục.

Trong lòng lão cười lạnh: "Đế Tuấn à Đế Tuấn, ngươi cũng có ngày hôm nay sao?

Hừ!

Một khi thành thân với hai kẻ xấu xí kia, chắc chắn sẽ trở thành trò cười cho cả Hồng Hoang, lúc đó tất cả mọi người sẽ nhìn ngươi như một trò hề.

Chương 59

Để xem ngươi làm sao thống trị Thiên Đình, thống lĩnh Yêu tộc nữa!" "Đủ rồi!" Đế Tuấn sa sầm mặt lạnh lùng hừ một tiếng.

Nội tâm hắn đang rỉ máu.

Bây giờ phải chịu đựng hai kẻ kia đã đành, đám này còn rắc muối lên vết thương của hắn, đúng là đau không thốt nên lời.

Là chủ nhân Thiên Đình, lẽ nào hắn không biết cái lợi hại quan hệ trong đó?

Lẽ nào hắn nhìn không rõ tình hình?

Lẽ nào hắn lại thích hai con heo yêu đó?

Hắn là ai?

Hắn là Tam Túc Kim Ô, chủ nhân Thiên Đình, chưởng quản cả Yêu tộc.

Lẽ nào không đổi được mấy em xinh tươi hơn sao?

Nhưng không thể!

Kẻ kia đã có thể làm hắn thổ huyết hai lần, nếu dám từ chối, không chừng sẽ có lần thứ ba, thậm chí lần thứ tư.

Hắn nhìn về phía Phục Hy, trong ánh mắt mang theo một tia cầu khẩn: "Hy Hoàng, với tạo nghệ Tiên Thiên Bát Quái của ngài, thực sự không còn cách nào khác sao?" Đế Tuấn không cam tâm.

"Thiên Đế, ta biết tâm ý của ngài." "Nhưng ngài phải hiểu rõ thân phận của mình, ngài là Thiên Đế, là chủ nhân Thiên Đình." "Là người nắm quyền Yêu tộc, nhất cử nhất động của ngài đều đại diện cho lợi ích của cả tộc." "Cái gọi là phán định một nữ tử có mỹ mạo hay

không, không nên nhìn ngoại biểu." "Phải nhìn vào vẻ đẹp nội tại, nếu tâm hồn đẹp thì mới thực sự là đẹp." "Nếu tâm địa độc ác, lớp da có xinh đẹp đến mấy chẳng qua cũng chỉ là một bộ hồng phấn khô lâu mà thôi." "Loại người đó không cần cũng được!

Ngoài ra, trước đây khi bản hoàng thôi diễn thiên cơ, có nhìn ra được một chút thông tin." "Hai người kia đã xuất hiện ở đây, chứng tỏ là có duyên phận." "Nhất ẩm nhất trác, trong minh minh tự có định luật." "Nếu Thiên Đế nghênh thú hai người họ, sẽ phù hợp với sự vận chuyển của Thiên Đạo, gọi là Thiên Hôn." "Thiên Đạo sẽ ban xuống phần thưởng.

Nếu từ chối, vạn nhất Thiên Hôn này rơi vào tay kẻ khác, lúc đó mới thực sự rắc rối." Phục Hy vừa nói đạo lý, vừa đi tới vỗ vai Đế Tuấn: "Thiên Đế, vì đại nhiệm của Yêu tộc, vì trấn áp Vu tộc, thỉnh Thiên Đế hãy lấy đại cục làm trọng, thành thân với hai người họ!" Phục Hy chính sắc nói.

"Thỉnh Thiên Đế lấy đại cục làm trọng, thành thân với hai người họ!" Yêu sư Côn Bằng phụ họa theo.

"Côn Bằng, ngươi bị làm sao thế?" "Vừa rồi không phải còn phản đối sao?

Sao loáng một cái đã khuyên đại ca ta thành thân rồi?" Đông Hoàng Thái Nhất nộ hống.

"Lúc trước khác, bây giờ khác." "Hy Hoàng nói đúng, bản tọa không nên vì tư tâm mà ngăn cản Thiên Đế!

Bản tọa tin rằng Thiên Đế nhất định có thể nhìn thấu triệt, nhất định sẽ vì đại cục Yêu tộc mà thành thân với hai người họ!" Côn Bằng chính sắc nói, nhưng trong lòng lại cười lạnh: "Cơ hội bày ra trước mắt, nếu không bỏ đá xuống giếng, bắt ngươi bóp mũi mà nuốt xuống, thì ta còn là ta sao?" Mọi chuyện xảy ra ở Quảng Hàn Cung

đều lọt vào tai Giang Thần.

Nhờ vào Đại Đạo Liễm Tức Quyết, lại thêm đối phương không bố trí trận pháp cấm chế, tự nhiên không thể ngăn cản Giang Thần nghe trộm.

"Thú vị!

Phục Hy này hỗ trợ cũng nhiệt tình gớm, cư nhiên lại 'hố' Đế Tuấn thành một vụ Thiên Hôn thế này." "Hắc hắc!

Chờ đến ngày thành thân, lúc cả Hồng Hoang cười nhạo, chắc hẳn kịch hay lắm." Giang Thần cười lạnh một tiếng.

Đường đường là Tam Túc Kim Ô, chủ nhân Thiên Đình, vậy mà lại cưới hai con heo yêu.

Hình ảnh đó chắc chắn là 'đẹp không thốt nên lời'.

Thu hồi tâm thần, Giang Thần lười biếng nằm trên ghế dựa bên bờ hồ nhỏ câu cá.

Một lần câu là sướng, câu mãi là sướng mãi.

Những năm qua, trên người hắn đã tích lũy được một lượng mồi câu phong phú.

Hắn vừa nhâm nhi rượu trái cây Bách Hoa Tiên Nhưỡng cực phẩm, vừa thỉnh thoảng nghe ngóng động tĩnh của Thiên Đình để xem tình hình bên đó thế nào.

Giang Thần cũng không bỏ qua tình hình xung quanh.

Theo tình thế hiện tại, cả đại địa Hồng Hoang đều đang chìm trong khói lửa chiến tranh.

Tuy rằng cao tầng Vu Yêu hai tộc chưa lộ diện, nhưng bên dưới đã đánh tới đỏ mắt.

Vô số chiến trường lớn nhỏ đang diễn ra trên đất Hồng Hoang.

Khoảng cách đến trận đại chiến Vu Yêu lần thứ nhất sắp bắt đầu rồi.

"Đinh!

Câu được ba mươi năm tu vi!" "Đinh!

Câu được một quả Tiên Thiên Ngộ Đạo!" "Đinh!

Câu được đỉnh tiêm thần thông Khai Thiên Nhất Thương!" ...

"Đinh!

Câu được một giọt tinh huyết của Hậu Thổ nương nương!" Đến lúc này, toàn bộ mồi câu tích góp bao năm của Giang Thần đã cạn sạch.

Thu hoạch cũng vô cùng phong phú: Tổng cộng câu được hai vạn năm tu vi.

Tiên Thiên Ngộ Đạo Quả giúp lĩnh ngộ quy tắc chi lực.

Khai Thiên Nhất Thương là thần thông đỉnh tiêm được sáng tạo dựa trên việc Bàn Cổ đại thần khai thiên lập địa, tuy uy lực chỉ bằng một phần mười nhưng vẫn đủ sức hủy thiên diệt địa.

Cuối cùng là một giọt tinh huyết của Hậu Thổ nương nương.

"Câu cái quái gì nữa!

Đi tìm chỗ tu luyện thôi." Giang Thần hưng phấn.

Hắn đứng dậy, thu cần câu và ghế dựa, trực tiếp nhảy xuống hồ nước.

Dưới đáy hồ, hắn khai thác một động phủ tạm thời, bố trí trận pháp cấm chế bao trùm toàn bộ.

Hắn lấy Tử Khí Bồ Đoàn đặt lên giường đá rồi ngồi xuống.

“Trích xuất hai vạn năm tu vi!” Tu vi hùng hậu bàng bạc trực tiếp rót vào cơ thể Giang Thần, Thái Dương Phần Thiên Chân Kinh vận chuyển đến cực hạn, bá đạo luyện hóa luồng sức mạnh khổng lồ đó.

Chớp mắt đã hai mươi năm trôi qua.

Tiên lực trong cơ thể Giang Thần tích tụ đến đỉnh phong, hai vạn năm tu vi đã bị luyện hóa hoàn toàn.

“Phá cho bản tọa!” Dưới sự khống chế của Giang Thần, luồng sức mạnh đó trực tiếp va chạm vào bình cảnh.

Rắc!

Một tiếng vỡ vụn giòn tan vang lên, bình cảnh ngăn cản phía trước bị đập tan, Giang Thần thuận lợi đột phá Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Tiên khí xung quanh lấy Giang Thần làm trung tâm, điên cuồng tràn về phía hắn.

Chương 60

Có bao nhiêu luyện hóa bấy nhiêu, toàn bộ đều được Thái Dương Phần Thiên Chân Kinh chuyển hóa để ổn định tu vi.

Một tuần sau, Giang Thần hoàn toàn dừng lại.

Hắn không vội vàng ngưng tụ Tam Hoa trên đỉnh đầu.

Việc ngưng tụ Tam Hoa liên quan trực tiếp đến tiềm lực sau này, hắn không muốn mạo hiểm.

Tuy trong tay có Tiên Thiên Linh Căn Hoàng Trung Lý, nhưng hắn không dám chắc là đã đủ dùng hay chưa.

Thứ hắn muốn ngưng tụ không phải Tam Hoa bình thường, mà là Tam Hoa cực hạn ba mươi sáu phẩm!

Trong Hồng Hoang, ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ cao cao tại thượng cũng chỉ ngưng tụ được Tam Hoa hai mươi bảy phẩm.

Những người khác còn kém xa.

Tam Hoa ba mươi sáu phẩm vốn chỉ tồn tại trong truyền thuyết, luôn có lời đồn đại nhưng chưa ai từng thành công.

Nếu không có Hoàng Trung Lý, Giang Thần cũng chẳng dám mơ tưởng.

Nhưng Hoàng Trung Lý thực sự quá khủng khiếp.

Một quả Hoàng Trung Lý chứa đựng tiên lực của cả một nguyên hội, mạnh mẽ đến mức không cần giải thích!

Chính vì vậy, hắn mới có lòng tin để ngưng tụ Tam Hoa ba mươi sáu phẩm.

"Trích xuất đỉnh tiêm thần thông Khai Thiên Nhất Thương!" Hình

ảnh chuyển dời, một bóng hình vĩ ngạn khôi ngô xuất hiện, cao vô số vạn trượng, diện mục mờ ảo, tay cầm một chiếc rìu khổng lồ che lấp bầu trời, đang diễn luyện trong hỗn độn mênh mông.

Ba ngày sau, Giang Thần mở mắt, hoàn toàn nắm vững Khai Thiên Nhất Thương.

"Không hổ là chiêu thức khai thiên của Bàn Cổ đại thần!

Dù chỉ có một phần mười uy lực, dùng làm át chủ bài cũng quá dư xài." Giang Thần hài lòng cười.

"Trích xuất Tiên Thiên Ngộ Đạo Quả!" Một quả trái cây trắng nõn như ngọc xuất hiện trong tay hắn.

Đừng nhìn nó chỉ là một quả nhỏ, khí tức nó tỏa ra thực sự quá huyền diệu, chứa đựng chí lý của thiên địa.

Dù chưa ăn, hắn đã cảm thấy sự lĩnh ngộ với Đại Đạo sâu sắc thêm nhiều.

"Hy vọng có thể giúp ta lĩnh ngộ Lực Chi Pháp Tắc." Giang Thần nói đoạn lấy ra mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, rồi nuốt chửng quả Ngộ Đạo vào bụng.

Một luồng sức mạnh thần kỳ huyền diệu bao phủ, đưa hắn vào trạng thái huyền chi hựu huyền.

Giang Thần không dám chậm trễ, vội vàng lĩnh ngộ Lực Chi Pháp Tắc được ghi lại trong mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Chớp mắt ba mươi năm nữa trôi qua.

Một ngày nọ, Giang Thần mở mắt, hai đạo tinh quang từ đồng tử bắn ra.

Hắn đã tỉnh lại từ trạng thái tu luyện.

"Lĩnh ngộ một chút thôi mà mất tận ba mươi năm.

May mà đã nắm được Lực Chi Pháp Tắc trong mảnh vỡ kia.

Tuy chưa được một thành, nhưng vạn sự khởi đầu nan, mọi thứ đang phát triển theo hướng hoàn hảo." Giang Thần mỉm cười, thu hồi mảnh vỡ.

"Trích xuất tinh huyết Hậu Thổ nương nương!" Một giọt tinh huyết lớn bằng cái lu nước lơ lửng giữa không trung, sức mạnh bàng bạc từ đó tỏa ra khiến không gian chấn động, mang theo sát khí vô tận.

"Luyện hóa giọt tinh huyết này, hy vọng có thể giúp Cửu Cửu Hỗn Nguyên Huyền Công đột phá tầng thứ bảy, thành tựu Đại La chi đạo." Giang Thần nheo mắt.

Với nhục thân hiện tại có thể so với Thái Ất Kim Tiên, hắn hoàn toàn có thể chịu đựng được xung kích từ sát khí trong tinh huyết Hậu Thổ.

"Nuốt cho ta!" Giang Thần há miệng nuốt chửng giọt tinh huyết.

Ngay khắc sau, hắn liền hối hận.

Một hơi ăn quá nhiều rồi, lẽ ra nên chia giọt tinh huyết này ra, ít nhất phải chia làm đôi, ăn từng chút một mới đúng.

Sát khí vô tận cùng luồng sức mạnh hủy diệt gào thét chạy loạn trong cơ thể hắn như sóng cả đại dương, dường như muốn làm nổ tung thân thể hắn ngay tức khắc.

"Cửu Cửu Hỗn Nguyên Huyền Công, trấn áp cho ta!" Giang Thần quát lớn, toàn lực vận chuyển huyền công, điên cuồng trấn áp sức mạnh khổng lồ trong người để rèn luyện nhục thân.

Sương mù đỏ như máu từ lỗ chân lông thoát ra, bao phủ Giang Thần thành một người máu.

Trông bộ dạng hắn cực kỳ đáng sợ, đặc biệt là nỗi đau thấu

xương tủy kia.

Nhưng Giang Thần không hề rên rỉ lấy một tiếng, điên cuồng luyện hóa.

Thời gian trôi qua nhanh như thoi đưa, chớp mắt đã một trăm năm.

Giọt tinh huyết của Hậu Thổ đã bị luyện hóa hoàn toàn.

Trong quá trình đó, Cửu Cửu Hỗn Nguyên Huyền Công đã chủ động đột phá lên tầng thứ bảy.

Tu vi nhục thân của Giang Thần giờ đây đã ngang ngửa Đại La Kim Tiên, độ cứng cáp có thể so với Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo.

Càng khoa trương hơn là thần thông Tích Huyết Trọng Sinh, sau khi đột phá tầng bảy, trong máu của hắn đã chứa đựng Sinh Mệnh Pháp Tắc.

Năm ngón tay siết chặt, vĩ lực vô thượng bùng phát từ lòng bàn tay.

Một cú đấm nhẹ nhàng cũng đủ để đập nát không gian.

"Một trăm năm mươi năm sao?

Cuối cùng cũng song song tiến giai Đại La." Giang Thần cười.

Ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, hệ thống mỗi ngày sinh ra bảy mồi câu.

Một trăm năm mươi năm qua, hắn đã có tổng cộng 383,250 mồi câu.

Lại có thể câu cá tiếp rồi.

Hắn nhảy khỏi giường đá, thu lại Tử Khí Bồ Đoàn.

"Ồ!

Kịch hay sắp bắt đầu rồi sao?" Mắt Giang Thần sáng lên.

Dưới sự nghe lén của thiên phú thần thông Tam Giới Lục Đạo, hắn thấy Thiên Đình đang phát thiệp mời khắp Hồng Hoang, mời các đại thần thông giả đến tham dự hôn lễ.

Giang Thần quan sát kỹ hơn rồi thu hồi tầm mắt, lộ ra vẻ trêu chọc: "Nhân tài!

Chương 61

Đúng là nhân tài, thế này mà cũng xuống tay cưới được à?

Không hổ là Đế Tuấn, đến con heo nái cũng không tha.” Giang Thần khâm phục sát đất.

Ngay khi định thu hồi thần thông, hắn lại thấy người quen ở một hướng khác.

“Hậu Thổ nương nương?

Định làm gì đây?

Chẳng lẽ định đến phá đám cưới sao?” Giang Thần nhíu mày.

Ngoài Hậu Thổ ra còn có mười một người nữa, mười nam một nữ.

Nam thì thô kệch vạm vỡ, nữ thì kiều diễm xinh đẹp nhưng che mặt bằng mạng che trắng.

Không phải mười một Tổ Vu khác của Vu tộc thì là ai?

“Vở kịch này ngày càng hay rồi.” Giang Thần cười lạnh nhìn về phía Thiên Đình: “Bản tọa sẽ tặng các ngươi thêm một món đại lễ!” Vù!

Độn quang lóe lên, Giang Thần biến mất, hóa thành một con muỗi bay thẳng về phía Thiên Đình.

Một tháng sau, Giang Thần dừng lại bên ngoài Nam Thiên Môn.

Trên cổng có một tấm gương khổng lồ tỏa ra thanh quang nhàn nhạt.

Xung quanh có hàng vạn yêu binh canh giữ, kẻ cầm đầu thậm chí là một cường giả cấp Đại La Kim Tiên.

“Chiếu Yêu Kính?

Tiếc là vô dụng với bản tọa.

Thai Dịch Hóa Hình đã luyện đến đỉnh phong, đừng nói là Chiếu Yêu Kính, dù là Hạo Thiên Kính cũng chẳng sợ.” Giang Thần lộ vẻ khinh thường, bay qua ngay dưới mũi bọn chúng.

Cả người lẫn gương đều không có chút phản ứng nào.

Vào đến Thiên Đình, Giang Thần dùng thần thông giám sát mọi thứ.

Nhờ Đại Đạo Liễm Tức Quyết phối hợp, dù là Đế Tuấn hay Thái Nhất cũng không phát hiện ra có kẻ đang dòm ngó.

Mục tiêu đầu tiên là hai con heo yêu kia.

Một lớp trắng che đi trăm cái xấu, dù tướng mạo không đổi nhưng da dẻ đã trắng trẻo hơn, chắc là Đế Tuấn đã ra tay tút tát cho chúng.

“Trắng hay không cũng thế thôi.

Tắt đèn rồi chẳng phải như nhau cả sao?” Giang Thần lắc đầu, tiếp tục quan sát.

Trừ những nơi có trận pháp cấm chế quá mạnh, những nơi còn lại đều bị hắn nhìn thấu.

Hai canh giờ sau, Giang Thần thu hồi tầm mắt.

“Ba ngày sau cử hành Thiên Hôn?

Vậy thì tranh thủ trong ba ngày này, ta sẽ hốt trọn ổ tộc Kế Mông.” Kế Mông là một trong mười đại yêu thần, địa vị tôn quý, chắc chắn có sào huyệt xịn ở đây.

Giang Thần bay về phía lão sào của tộc Kế Mông.

Lúc này Kế Mông đang bận rộn bên Lăng Tiêu Bảo Điện để chuẩn

bị hôn lễ cho Thiên Đế.

Vài canh giờ sau, Giang Thần dừng lại trước quần thể cung điện của tộc Kế Mông.

Nơi đây canh phòng nghiêm ngặt, nội bất xuất ngoại bất nhập.

Hắn cảm nhận được hàng chục đạo khí tức Đại La Kim Tiên bên trong, kẻ mạnh nhất thậm chí đã đạt đến Đại La Kim Tiên đại viên mãn, không kém Kế Mông bao nhiêu.

Giang Thần dùng độn thuật lẻn vào trong, tìm đến nơi đã nhắm sẵn.

Sau một hồi len lỏi như trong mê cung, hắn dừng lại trước kho báu của tộc Kế Mông.

Có ba vị Đại La Kim Tiên trấn thủ ở đây, cùng hàng ngàn tộc nhân tinh nhuệ.

Trận thế này, dù là cường giả Đại La đại viên mãn cũng khó lòng lẻn vào.

"Cẩn thận gớm nhỉ." Giang Thần cười lạnh.

Vù!

Kim quang lóe lên, Giang Thần biến thành vị cường giả Đại La đại viên mãn của tộc Kế Mông tên là Kế Nguyên.

"Bái kiến đại nhân!" Thấy 'Kế Nguyên' xuất hiện, ba tên Đại La canh kho vội vàng hành lễ.

Thai Dịch Hóa Hình đã mô phỏng hoàn hảo khí tức và đạo hạnh của Kế Nguyên, khiến bọn chúng không tài nào nhìn thấu.

"Mở cửa!" Giang Thần chắp tay sau lưng ra lệnh.

"Đại nhân!" Tên cầm đầu cung kính đáp, lấy ra một lệnh bài bằng

gỗ xanh, rót tiên lực vào rồi niệm quyết mở trận pháp.

Vài phút sau, cửa kho báu mở ra.

"Canh chừng bên ngoài.

Không có lệnh của bản tọa, không ai được vào quấy rầy." Giang Thần bá đạo bước vào, cửa đóng sầm lại.

Bên trong cung điện rực rỡ nhờ những viên dạ minh châu lớn bằng nắm tay.

Bảo vật, binh khí, linh dược chất thành núi.

Có lẽ vì tự tin vào sức mạnh của mình và đang ở ngay đại bản doanh Thiên Đình nên bên trong không bố trí thêm cấm chế gì.

"Đúng là giàu nứt đố đổ vách.

Chỉ một tộc Kế Mông nhỏ bé mà đã tích lũy được ngần này, nếu là kho báu của cả Thiên Đình thì còn khủng khiếp đến mức nào?" Giang Thần nheo mắt, vung tay áo lên: "Tụ Lý Càn Khôn!" Một ống tay áo che trời lướt qua, toàn bộ bảo vật biến mất sạch sẽ.

Hắn mở cửa bước ra.

"Đại nhân xong rồi ạ?" "Ừ.

Đóng cửa lại đi!

Nhớ kỹ, chuyện hôm nay phải nát trong bụng, không được nói cho bất kỳ ai.

Việc này liên quan đến vận mệnh của tộc Kế Mông ta, rõ chưa!" Giang Thần dặn dò rồi rời đi, tìm một chỗ vắng vẻ biến lại thành muỗi.

Chương 62

"Người đâu mà vừa ngốc vừa lắm tiền, dễ lừa quá đi.

Bản tọa chuẩn bị bao nhiêu phương án dự phòng mà chẳng dùng đến cái nào." Hắn lắc đầu cười khổ.

Nghĩ lại cũng phải, ở địa bàn của Yêu tộc, ai dám to gan đến đây làm loạn chứ?

Chính vì chưa từng có tiền lệ nên bọn chúng mới mất cảnh giác như vậy.

Giang Thần nhìn về phía kho báu chính của Thiên Đình, trong đầu nảy ra ý định táo bạo: "Tộc Kế Mông dễ lừa, vậy nếu ta biến thành Đế Tuấn rồi ghé thăm kho báu Thiên Đình thì sao?

Thất bại thì chạy, với át chủ bài của mình, chỉ cần không bị vây chết thì đào thoát quá dễ dàng.

Còn nếu thành công thì trúng mánh lớn!" Nghĩ là làm, Giang Thần bay về phía kho báu Thiên Đình.

Càng vào sâu, canh phòng càng nghiêm mật. 'Đại La đi đầy đường, Thái Ất không bằng chó' là câu mô tả chính xác nhất lúc này.

Chỉ có Giang Thần mới dám nghênh ngang như vậy nhờ Đại Đạo Liễm Tức Quyết và Thai Dịch Hóa Hình đỉnh cao.

Nửa ngày sau, hắn đứng trước kho báu Thiên Đình, hơi cạn lời trước trận dung ở đây: Hàng vạn yêu binh cùng một vị Chuẩn Thánh sơ kỳ trấn thủ.

"Thật là tang tâm bệnh cuồng mà!" Giang Thần dùng thần thông tìm kiếm tung tích Vu tộc.

Chẳng mấy chốc hắn đã thấy mười hai Tổ Vu đang ẩn nấp chờ đợi.

Ngoài ra, các đại thần thông giả nổi danh như Minh Hà Lão Tổ cũng đã tề tựu đông đủ.

Đế Tuấn cũng đã biết tin mười hai Tổ Vu đến, nhưng với thù hận giữa hai tộc, hắn tin chắc bọn chúng không đến để uống rượu mừng.

Hắn đã chuẩn bị sẵn sàng, ở đại bản doanh của mình, hắn chẳng sợ bố con thằng nào.

"Mười hai Tổ Vu định làm gì?

Phá đám thì phải cao điệu lên chứ, cứ im lìm thế hai con quạ kia chuẩn bị hết rồi còn phá gì nữa?" Giang Thần lắc đầu, nhìn kho báu trước mắt, lại nảy ra kế khác: "Muốn náo nhiệt hả?

Bản tọa sẽ thêm dầu vào lửa cho cháy to hơn.

Để xem bị kẻ khác sỉ nhục ngay trước mặt bàn dân thiên hạ, Đế Tuấn ngươi có ngồi yên được không." Hắn rời khỏi kho báu, hướng về tẩm cung của Thiên Đế.

Nơi đây phòng thủ không kém gì kho báu, nhất là khi đại lễ sắp diễn ra.

Giang Thần lướt qua đám vệ binh như chỗ không người, vào đến bên trong tẩm cung.

Nhìn dãy cung điện lộng lẫy, hắn cười lạnh: "Thái Dương Chân Hỏa!" Một ngọn lửa bá đạo bùng lên từ lòng bàn tay hắn, hóa thành biển lửa bao trùm cung điện.

Thái Dương Chân Hỏa là ngọn lửa hung hãn nhất Hồng Hoang, thiêu trời nấu biển.

Chỉ trong chốc lát, tẩm cung đã thành phế tích.

Giang Thần biến thành muỗi bay ra ngoài.

Ngọn lửa ngày càng dữ dội, lan rộng về phía cung điện của hai con heo yêu.

"Không xong rồi!

Cháy lớn rồi, mau bảo vệ Thiên Hậu!" Vị Chuẩn Thánh cầm đầu hốt hoảng ra lệnh.

Đám yêu binh vội vàng thi triển thần thông hô mưa gọi gió, nhưng Thái Dương Chân Hỏa gặp nước càng cháy mạnh hơn.

"Đáng chết!

Đây là Thái Dương Chân Hỏa, bản mệnh thần thông của Thiên Đế và Đông Hoàng!

Mau đi báo cáo!" Giang Thần đứng từ xa quan sát vị Chuẩn Thánh đang cố dùng Ảnh Chi Pháp Tắc để trấn áp ngọn lửa.

"Lĩnh ngộ pháp tắc gì mà yếu xìu, chỉ có một thành thì làm được gì." Giang Thần âm thầm gia trì thêm Hỏa Chi Pháp Tắc của mình vào ngọn lửa.

Uy lực tăng vọt gấp mười lần, trực tiếp nghiền nát Ảnh Chi Pháp Tắc, thiêu rụi mọi thứ xung quanh.

Xong việc, Giang Thần thấy Đế Tuấn cùng đám cường giả đang đùng đùng nổi giận bay tới.

Hắn né sang một bên, chờ bọn họ đi qua rồi lẻn vào Lăng Tiêu Bảo Điện.

Lúc này các cường giả đều đã bị hút về phía tẩm cung, bảo điện trống rỗng.

Giang Thần thản nhiên bước tới long ỷ: "Đốt!" Một lần nữa, ngọn lửa kinh hồn bạt vía bao trùm Lăng Tiêu Bảo Điện.

Phóng hỏa xong, hắn chuồn lẹ.

Ba ngày tiếp theo, Giang Thần không đốt lửa nữa mà bận rộn đi 'dọn dẹp' các nơi khác.

Kết quả là ít nhất một phần mười Thiên Đình đã bị thiêu thành tro.

Ngày đại hỷ cuối cùng cũng đến.

Lăng Tiêu Bảo Điện đã được khôi phục, không khí tưng bừng hỷ khánh.

Đế Tuấn diện bộ tân lang đỏ rực, cười tươi như hoa bên cạnh hai 'tân nương' trùm khăn đỏ che đi khuôn mặt heo.

"Chuẩn Đề Thánh nhân tới!" Một tiếng hô lớn vang lên, dị tượng thiên giáng, hoa sen vàng mọc đầy đất.

Chuẩn Đề dắt theo một tên hòa thượng béo bước ra từ hư không.

Các đại thần thông giả vội vàng hành lễ.

"Ngươi đến đây làm gì?" Thái Nhất lạnh lùng hỏi.

"Bần tăng đến dự hôn lễ của Thiên Đế.

Đây là Thiên Hôn đầu tiên của Hồng Hoang, bản tăng phải đến mở mang tầm mắt chứ.

Không hoan nghênh sao?" Chuẩn Đề cười híp mắt.

"Không hoan..." "Nhị đệ!" Đế Tuấn ngắt lời Thái Nhất, mỉm cười khách sáo: "Thánh nhân quang lâm, bản đế vui mừng không kịp, sao có thể không hoan nghênh?

Chỉ sợ tửu tiệc sơ sài, Thánh nhân ăn không quen thôi." "Bần tăng dễ nuôi lắm, không phiền Thiên Đế nhọc lòng." Chuẩn Đề thản nhiên ngồi vào ghế đầu.

"Hy Hoàng, Nữ Oa Thánh nhân không đến sao?" Đế Tuấn truyền

âm hỏi.

“Nàng đang bế quan đến lúc quan trọng, không ra được.” Phục Hy đáp.

Đế Tuấn thở dài trong lòng: “Bắt đầu thôi!” “Thiên Hôn bắt đầu!

Chương 63

Nhất bái thiên địa!" Tiếng hô của Phục Hy vang vọng khắp Hồng Hoang.

Lúc này, mười hai Tổ Vu bên ngoài Nam Thiên Môn bắt đầu hành động.

"Kịch hay bắt đầu rồi, đến lượt chúng ta ra sân." Đế Giang nheo mắt.

Chúc Dung cười lạnh, một bước tiến tới Nam Thiên Môn, vung tay vỗ một nhát.

Ngọn lửa vô tận thiêu rụi hàng vạn yêu binh và đánh nát cổng thành.

"Đế Tuấn tiểu nhi!

Vu tộc chúng ta đến dự tiệc đây, mau ra đón tiếp!" Tiếng gào của Chúc Dung vang khắp Thiên Đình.

Trong bảo điện, Đế Tuấn đang định bái đường thì nghe thấy tiếng quát.

Hắn điên tiết: "Bản đế biết ngay đám man di các ngươi sẽ không ngồi yên mà!

Được lắm, đã đến thì ở lại luôn đi!" "Động thủ!" Thái Nhất, Côn Bằng, Phục Hy đồng loạt xông ra.

Đám đại thần thông giả đứng xem thì chẳng ai dại gì mà nhúng tay vào nhân quả lượng kiếp này, cứ ngồi xem kịch cho sướng.

Trong khi đó, Giang Thần vẫn đang nấp ở kho báu.

Thấy bên ngoài đánh nhau to, hắn cười mãn nguyện: "Đến lượt ta

rồi.” Hắn biến thành một tâm phúc của Đế Tuấn rồi ngang nhiên bước vào kho báu.

“Hổ Huyền kiến quá đại nhân!

Không biết ngài đến đây có việc gì?” Vị Chuẩn Thánh canh kho vội chào.

“Phụng lệnh Thiên Đế, truyền pháp chỉ: Các ngươi mau mang người đến Lăng Tiêu Bảo Điện chi viện, bắt sống mười hai Tổ Vu!” Giang Thần quát.

“Nhưng Thiên Đế dặn chúng ta không được rời đi nửa bước mà?” Hổ Huyền thắc mắc.

Bốp!

Giang Thần đá thẳng vào ngực tên đó: “Thiên Hậu bị thương rồi!

Lăng Tiêu Bảo Điện bị hủy, anh em thương vong vô số, ngươi còn định ngồi đây chờ chết sao?

Hay là ngươi muốn phản bội Thiên Đế?” “Thuộc hạ không dám!

Mau đi theo ta đến Lăng Tiêu Bảo Điện!” Hổ Huyền sợ hãi, vội vàng dẫn quân đi.

“Còn kho báu thì sao?” “Giao cho ta!

Có trận pháp ở đây, dù có địch cũng đủ cầm cự đến khi các ngươi về.” Giang Thần tỏ vẻ nghiêm trọng.

Hổ Huyền giao lệnh bài rồi dẫn quân đi thẳng.

Giang Thần nhún vai: “Dễ lừa thật đấy.” Hắn mở cửa kho báu, bước vào không gian bên trong.

Bảo vật chất cao như núi, từ linh bảo đến linh dược nhiều không đếm xuể.

Hắn dùng Tụ Lý Càn Khôn quét sạch mọi thứ trong ba canh giờ.

“Hô!

Cuối cùng cũng bê sạch sành sanh.” Hắn ném lệnh bài xuống đất, rồi lại tiện tay ném thêm một mồi lửa Thái Dương Chân Hỏa kèm pháp tắc.

Kho báu Thiên Đình bốc cháy ngùn ngụt.

Lúc này tại chiến trường chính, Đế Tuấn đang bị Trấn Nguyên Tử và Giang Thần (đã cải trang) hợp sức ‘hành hạ’.

“Trấn Nguyên Tử!

Ngươi là người nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, sao lại liên thủ với kẻ khác bắt nạt bản đế?

Có giỏi thì đơn đả độc đấu!” Đế Tuấn gầm thét.

“Đơn đả độc đấu cái con khỉ!

Năm đó đám các ngươi vây công huynh đệ Hồng Vân của lão đạo sao không nói đơn đả độc đấu đi?

Bây giờ biết sợ rồi à?” Trấn Nguyên Tử cười lạnh, ra chiêu càng ác hơn.

Đế Tuấn mất đi Thái Dương Chân Hỏa chẳng khác nào con chim bị vặt lông, thương tích đầy mình.

Hắn quay sang nhìn Giang Thần: “Ngươi là ai?

Bản đế không thù không oán với ngươi, sao ngươi lại giúp lão mũi trâu này?” “Bản tọa là ai không quan trọng.

Nếu muốn một lý do, thì đơn giản là bản tọa nhìn ngươi không thuận mắt, muốn ăn thịt chim vặt lông thôi!” Giang Thần bá khí trả lời.

Cuộc chiến ngày càng ác liệt.

Trấn Nguyên Tử thi triển Pháp Tượng Thiên Địa và Ba Đầu Sáu Tay, dùng Địa Thư nện tới tấp vào đầu Đế Tuấn.

Giang Thần cũng không kém cạnh, hóa thân thành cự nhân lửa, dùng Thái Dương Phần Thiên Chân Viêm thiêu đốt Đế Tuấn.

Đế Tuấn không chịu nổi nữa, triệu hoán Tam Thi.

Nhưng Trấn Nguyên Tử còn kinh khủng hơn, lão cũng triệu hoán cả ba thi của mình ra.

Cả Hồng Hoang chấn động, không ngờ lão hảo nhân Trấn Nguyên Tử này lại đi trước mọi người một bước, chém thành công cả ba thi!

"Lão thực nhân đúng là không nên trêu vào mà!" Đám đại năng đứng xem thầm nhủ.

"Để bản tọa xử lý thiện thi của hắn!" Giang Thần quát lớn, hiện thân sau lưng thiện thi của Đế Tuấn, tung ra chiêu Cửu Tinh Liên Châu phối hợp với lửa pháp tắc, nện thẳng vào đầu đối phương.

"Kẻ nào?

Kẻ nào dám lén lút ra tay?

Có bản lĩnh thì cút ra đây cho bản hoàng!" Đông Hoàng Thái Nhất là người đầu tiên bừng tỉnh, mặt mũi dữ tợn gào thét.

Sát khí khủng bố từ cơ thể bùng phát, y nắm chặt Hỗn Độn Chung, đôi mắt sắc lạnh quét sạch xung quanh như muốn tìm ra kẻ thủ ác.

Thế nhưng kết quả định sẵn là thất vọng, dù tìm thế nào cũng không thấy bóng dáng tặc nhân đâu.

Cuối cùng, ánh mắt lạnh lẽo của y dừng lại trên người Thập Nhị Tổ Vu: "Đám chuột nhắt ti bỉ các ngươi làm đúng không?

To gan thật!

Chương 64

Đến lúc này rồi còn mê muội, dám làm loạn trên địa bàn Thiên đình, bản hoàng sẽ thịt các ngươi ngay bây giờ!" Đông Hoàng Thái Nhất nổi trận lôi đình, vừa định cầm Hỗn Độn Chung xông ra hội hợp với đại quân thì bị Đế Tuấn ngăn lại.

"Nhị đệ!" Đế Tuấn đè vai y xuống.

"Đại ca đừng cản đệ!

Bọn chúng khinh người quá đáng, nếu cứ để thế này truyền ra ngoài, mặt mũi đệ để đâu?

Chẳng phải sẽ bị đám đại năng Hồng Hoang cười thối mũi sao?

Trên địa bàn của mình, đệ không tin mười hai cái xác không hồn này có thể lật lọng được!" Đông Hoàng Thái Nhất sát khí đằng đằng.

"Đến lời đại ca đệ cũng không nghe sao?" Đế Tuấn lạnh mặt.

"Đệ...

đệ..." Đông Hoàng Thái Nhất há miệng, đối diện với ánh mắt nghiêm nghị của Đế Tuấn, những lời định nói đành nuốt ngược vào trong.

Dù lòng không cam nhưng y vẫn phải nhẫn nhịn, ôm lấy Hỗn Độn Chung lui sang một bên.

"Đi!" Đế Tuấn vung tay phải, một đạo thanh quang hạ xuống hai con heo yêu, biến chúng trở lại hình dáng ban đầu.

"Biến!" Đế Tuấn gầm nhẹ, hai tay bắt quyết, từng đạo ấn pháp liên tiếp đánh vào người hai con heo, điều động công đức trong cơ thể chúng, dùng lực lượng công đức để tái tạo nhục thân, thay đổi diện

mạo.

Kim quang công đức ngút trời, chiếu sáng cả Lăng Tiêu Bảo Điện.

Dưới sự cải tạo của công đức, tướng mạo hai con heo bắt đầu chuyển hướng thành hình mẫu nữ tử hoàn mỹ trong lòng Đế Tuấn...

"Ngọa tào!

Thế này cũng được?" Giang Thần hiếm hoi buốt ra một câu chửi thề.

Thật sự không ngờ công đức lại là thứ "dầu cù là" vạn năng đến thế, có thể dùng để nặn lại nhục thân lần thứ hai.

Những đại năng Hồng Hoang xung quanh cũng bị "tao thao tác" này làm cho kinh ngạc đến ngây người, từng kẻ không nói nên lời nhìn Đế Tuấn, trong mắt vừa hâm mộ vừa đố kỵ.

Công đức vốn là thứ hiếm có, trừ phi có cống hiến cực đại cho đất trời Hồng Hoang, nếu không Thiên Đạo tuyệt đối không ban xuống.

Hai kẻ này vốn là nhân vật chính của Thiên Hôn, nhận được gần hai mươi triệu công đức.

Lượng công đức hùng hậu như vậy mà lại dùng để phẫu thuật thẩm mỹ?

Cái mặt đó dát vàng hay sao?

Có đáng tiền thế không?

Tắt đèn đi thì chẳng giống nhau cả sao?

Thấy thời gian một canh giờ ngày càng gần, Giang Thần nhíu chặt mày nhìn đám người Đế Tuấn bên dưới: "Phải hành động thôi, không thể trì hoãn thêm.

Nếu để phù Tiềm Lực Bạo Biểu hết tác dụng thì sẽ rất phiền

phức.” Giang Thần lấy ra ngọc phù hình chiếu của Chuẩn Đề Thánh nhân: “Để chó cắn chó đi!” Hắn lạnh lùng bóp nát ngọc phù.

Trên chín tầng mây, một bàn tay khổng lồ che trời lấp đất, tỏa ra phật quang bàng bạc nồng đậm, uy áp khủng bố bùng phát từ bàn tay ấy, hung hãn trấn áp xuống dưới.

Mang theo khí tức của Chuẩn Đề Thánh nhân, bá đạo vô song, nó mạnh mẽ đập xuống.

Tốc độ nhanh đến mức khi tất cả chưa kịp phản ứng, nó đã bá đạo vỗ nát kết giới mà Chuẩn Đề đã bố trí trước đó.

Kết giới này vốn không quá mạnh, nó đại diện cho mặt mũi của Thánh nhân nên không ai dám phá, nhưng trước bàn tay phật lực này, chỉ trong nháy mắt đã tan tành.

Bàn tay khổng lồ không giảm đà, tiếp tục trấn áp xuống Đế Tuấn và hai con heo yêu.

“Đại ca!” Đông Hoàng Thái Nhất biến sắc, điều khiển Hỗn Độn Chung định đỡ một đòn này, nhưng y đã đánh giá thấp bàn tay phật lực.

Trước sức mạnh ấy, Hỗn Độn Chung còn chưa kịp phản ứng thì đòn đánh đã nện thẳng xuống Đế Tuấn.

“Hà Đồ Lạc Thư!” Vào khoảnh khắc mấu chốt, Đế Tuấn lấy ra hai kiện Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo, bảo vệ bản thân và hai con heo vào trong.

Hôm nay đại hôn, nếu ngay cả nữ nhân của mình cũng không bảo vệ được, trơ mắt nhìn nàng chết trước mặt đại năng Hồng Hoang, thì cái danh “phế vật” sẽ đeo bám y suốt đời.

Luồng khí tức khủng bố duy trì hồi lâu mới tan biến.

Khi bàn tay biến mất, bóng dáng Đế Tuấn hiện ra, vô cùng thê thảm và chật vật.

Hà Đồ Lạc Thư không hổ là bảo vật phòng ngự cực phẩm, chịu đựng một kích mà vẫn nguyên vẹn, nhưng phản chấn cực đại đã xuyên qua bảo vật đánh vào cơ thể Đế Tuấn.

Toàn thân y nhuốm máu, nguyên thần bị thương nặng, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, phảng phật chỉ cần một cơn gió nhẹ cũng có thể thổi ngã.

Tuy nhiên, hai con heo yêu lại được bảo vệ kỹ lưỡng nên không mảy may thương tích.

"Tốt!

Tốt lắm!

Cứ chờ đấy, món nợ này bản đế nhất định sẽ đòi lại đủ!" Đế Tuấn giận dữ gào lên, sau đó lồng ngực ngọt lịm, phun ra một ngụm máu tươi rồi ngất lịm đi.

"Đại ca!" Đông Hoàng Thái Nhất hét lớn, vội vàng lao tới ôm lấy Đế Tuấn.

"Vu tộc!

Thập Nhị Tổ Vu!

Bản hoàng thệ rằng Yêu tộc và các ngươi thế bất lưỡng lập, ngày sau nhất định sẽ nhổ tận gốc, diệt tộc các ngươi!

Ta sẽ đòi lại nhục nhã ngày hôm nay gấp vạn lần!" Thiên Đạo chấn động, ứng nghiệm lời thề.

"Thằng nhãi!

Sắp chết đến nơi còn dám uy hiếp ta, lên hết cho ta, thịt chúng nó!" Chúc Dung đại nộ.

Ngay khi chuẩn bị động thủ, Chuẩn Đề Thánh nhân lại một lần nữa phá không gian xuất hiện.

"Xem ra hôm nay không thể giải quyết hai con quạ kia rồi, đến lúc phải đi thôi!" Giang Thần thầm tiếc nuối trong lòng.

Hắn không chần chừ, phá vỡ không gian rồi nhanh chóng bước vào.

Sau khi vào trong, hắn vận chuyển Đại Đạo Liễm Tức Quyết đến cực hạn, thu liễm toàn bộ khí tức, dùng thuật Thai Dịch Hóa Hình biến thành một con muỗi, nhanh chóng bay đi.

Chuẩn Đề định truy đuổi nhưng bị một đạo khí thế khóa chặt.

Y biết, đó là khí thế của Nữ Oa nương nương.

Nếu y dám động đậy, Nữ Oa chắc chắn sẽ ra tay.

Chương 65

"Nữ Oa, cứ đợi đấy, chuyện này bần tăng chưa xong với ngươi đâu!" Chuẩn Đề giận dữ trong lòng.

"Cáo từ!" Trấn Nguyên đại tiên để lại một câu rồi cũng rời đi.

Đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất, ở lại cũng vô ích.

"Chúng ta cũng đi thôi!

Có tên trọc kia che chở, hôm nay khó mà giết được hai con chim tạp chủng đó!" Đế Giang tiếc nuối lắc đầu.

"Đại ca nói đúng, chúng ta nên đi." Hậu Thổ nương nương gật đầu.

Cả đám người không chậm trễ, phá không gian rời đi.

Sau khi đám người Giang Thần đi khuất, sự náo nhiệt cũng triệt để kết thúc.

"Đa tạ Đông Hoàng đã nhiệt tình chiêu đãi, lão tổ ta có việc cần xử lý, xin đi trước một bước." "Bản tôn cũng vậy!

Cáo từ!" Các đại thần thông giả xem kịch cũng lần lượt ngự độn quang rời đi.

Trong thoáng chốc, tất cả đã giải tán sạch sẽ.

"Bần tăng cũng phải đi đây, đợi đại ca ngươi tỉnh lại, bần tăng sẽ quay lại." Chuẩn Đề để lại một câu rồi dẫn theo đám hòa thượng rời đi.

Giữa hư không hỗn độn, Nữ Oa nương nương khẽ nhíu đôi mày thanh tú: "Kỳ quái!

Vừa rồi rõ ràng đã phá không gian, sao trong thời gian ngắn như

vậy đã biến mất không dấu vết?

Nhưng thế cũng tốt, ngay cả bản cung cũng không tra được khí tức, thì tên trọc Chuẩn Đề kia cũng đừng hòng.

Thôi, bản cung về Bồng Lai tiên đảo đợi hắn vậy." Mười năm sau.

Bồng Lai tiên đảo.

Kim quang lấp lánh, một thân ảnh ngưng tụ.

Đứng giữa trung tâm hòn đảo, Giang Thần lộ ra nụ cười mỉm.

Mười năm qua, hắn không ngừng nghỉ đi đường, từ khi rời Thiên đình là phi thẳng về đây.

Nhìn cảnh sắc trong đảo không có gì thay đổi, hắn thở phào: "Cuối cùng cũng về rồi.

Đã đến lúc kiểm kê thu hoạch." Giang Thần vẫy tay, thả Thường Hi và Hi Hòa ra khỏi Tụ Lý Càn Khôn.

Những năm qua, hai nàng bị nhốt bên trong, tỳ bà cốt bị phong tỏa, đừng nói là thoát ra, đến lăn lộn cũng không xong.

Nếu không phải hai nàng đã chứng đắc Đại La đạo quả thì có lẽ đã không chịu nổi đến giờ.

"Các hạ là ai?

Tại sao lại đánh lén chị em ta?" Thường Hi lạnh lùng chất vấn.

"Bản tọa là ai không quan trọng.

Từ bây giờ, ta là chủ nhân của các ngươi, còn các ngươi là nô lệ.

Tất nhiên, nếu không muốn, bản tọa có thể tiễn các ngươi lên đường ngay lập tức." Giang Thần thái độ cứng rắn.

"Muốn giết ta?

Ta dường như không oán không thù với các hạ, sao phải làm thế?"

Thường Hi không hiểu nổi.

“Bản tọa hành sự không cần lý do.

Cho các ngươi một phút suy nghĩ: chọn thần phục, hoặc chọn cái chết!

Sau một phút nếu không có câu trả lời, bản tọa không ngại chọn giúp các ngươi đâu.” Giang Thần lạnh lùng.

Thường Hi và Hi Hòa nhìn nhau, thấy rõ sự cay đắng trong mắt đối phương.

Cá nằm trên thớt, đối mặt với tình cảnh này, hai nàng vô cùng tổn thương.

Không ngờ thái độ của Giang Thần lại cường ngạnh đến thế, hở ra là đòi giết.

Chị em tâm ý tương thông, dùng ánh mắt âm thầm giao lưu.

Một phút trôi qua nhanh chóng.

Hai nàng thở dài bất lực.

Tu luyện đến cảnh giới này ai cũng muốn sống, chẳng ai muốn chết.

Hai nàng bước lên một bước, cung kính hành lễ với Giang Thần: “Thường Hi (Hi Hòa) bái kiến chủ nhân!” “Tốt.

Các ngươi cũng biết điều đấy, biết phản kháng là chết nên cũng dứt khoát.” Giang Thần hài lòng gật đầu.

Hắn dừng lại trước mặt hai nàng, từ trên cao nhìn xuống: “Thả lỏng tâm thần, bản tọa muốn gieo cấm chế vào tâm thần các ngươi!” “Tuân mệnh chủ nhân.” Hai chị em cung kính đáp.

Phản kháng?

Không có cửa đâu, trừ phi muốn tự sát.

Hai nàng chủ động mở toang tâm thần.

"Chủ nhân, xong rồi, ngài có thể gieo cấm chế." Thường Hi nói.

"Ừm." Giang Thần gật đầu, vận chuyển Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh, ngưng tụ hai mai ấn ký gieo thẳng vào sâu trong nguyên thần của họ.

Từ giờ, sinh tử của hai nàng hoàn toàn nằm trong tay Giang Thần.

Chỉ cần hắn động ý niệm, dù ở cách xa vạn dặm cũng có thể giết chết họ.

Trừ phi họ chứng đạo Thánh nhân, mượn lực Thiên Đạo mới mong thoát khỏi sự khống chế này, nếu không cả đời sẽ phải phục tùng.

Giang Thần thu tay, ra lệnh: "Lui sang một bên đứng đi." "Tuân mệnh chủ nhân." Giang Thần vẫy tay, lấy linh căn Tiên Thiên Nguyệt Quế thụ ra trồng ngay bên hồ.

Hà quang lấp lánh lan tỏa khắp nơi.

Hàn khí khủng bố từ cây tỏa ra, chỉ trong vài hơi thở đã thấm đẫm cả mặt hồ, nhưng dưới sự khống chế của Giang Thần, mặt hồ không bị đóng băng.

"Phong!" Giang Thần bắt quyết, phong ấn toàn bộ hàn khí vào trong hồ.

Xong xuôi, hắn nhìn mặt hồ tỏa hơi lạnh nghi ngút, ngay cả tiên lực cũng bị biến đổi: "Chẳng bao lâu nữa, nước hồ này sẽ biến thành nước băng thuộc tính chứa tiên lực nồng đậm." "A!

Chương 66

Chủ nhân ngay cả Tiên Thiên Nguyệt Quế thụ cũng bứng đi rồi sao?

Những thứ tốt nhất của Quảng Hàn cung đều bị ngài thu sạch rồi à?" Hai chị em kinh ngạc không thốt nên lời.

"Cũng thường thôi, có đồ tốt mà không lấy thì đúng là có bệnh." Giang Thần thản nhiên đáp: "Ta sẽ giải khai xích tiên lực ở tỳ bà cốt cho các ngươi, sau đó giao nhiệm vụ." Hắn cách không chộp một cái, thu hồi xiềng xích.

"Tạ chủ nhân!" "Ừm." Giang Thần vẫy tay, đổ ra đống linh dược lấy được từ Thiên đình.

Linh dược chất cao như núi, tiên lực tỏa ra nồng nặc: "Đem đống này trồng hết lên đảo đi.

Trồng xong các ngươi có thể tự chọn nơi khai thác động phủ để tu luyện." "Tuân mệnh chủ nhân." Xử lý xong, Giang Thần vào cung điện, lấy Tử Khí Bồ Đoàn đặt lên giường đá: "Ra hết đi!" Hắn đổ sạch đồ trong kho Thiên đình và kho của bộ tộc Kế Mông ra.

Đồ đạc đen kịt lấp đầy cung điện, may mà bên trong có càn khôn mới chứa hết.

Châu quang bảo khí lấp lánh, đủ loại hàng tốt khiến người ta hoa mắt.

"Công pháp, linh bảo, linh dược... nhiều quá nhỉ?

Nếu hai con chim tạp chủng kia biết kho báu bị khoét sạch thế này chắc hộc máu chết tươi mất." Giang Thần cười nhạt, bắt đầu phân loại.

Hắn mất ba ngày mới chỉnh lý xong xuôi.

"Xong rồi.

Quét sạch kho Thiên đình mà chẳng thấy kiện Tiên Thiên Linh Bảo nào.

Đồ tốt nhất chỉ là một cái gậy Hậu Thiên Chí Bảo, còn lại đa số là linh bảo cấp thấp.

Công pháp cũng toàn loại sơ trung cấp, chẳng có bản đỉnh tiêm nào." Giang Thần lắc đầu, nhưng rồi cũng hiểu ra.

Đổi lại là hắn, đồ xịn nhất chắc chắn phải mang theo người, chỉ có kẻ ngốc mới để lại kho.

Hắn thu hết công pháp, linh bảo và dược liệu lại, những thứ này hiện tại chưa dùng nhưng sau này sẽ cần.

Hắn chỉ để lại linh dược và đan dược, ngồi lên Tử Khí Bồ Đoàn.

Ánh mắt hắn sáng quắc: "Đã đến lúc ngưng tụ Đỉnh Thượng Tam Hoa.

Có nhiều tài nguyên thế này, ta không tin không nặn ra được tam thập lục phẩm!" Vận chuyển Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh, hắn quát lớn: "Đỉnh Thượng Tam Hoa, hiện!" Ba đóa hoa hư ảo hiện ra trên đầu, đại diện cho Nhân hoa, Địa hoa và Thiên hoa.

"Nuốt cho ta!" Hắn há miệng, tiên lực hóa thành miệng khổng lồ nuốt sạch đan dược và linh dược.

Tuy chúng không quá cao cấp nhưng số lượng cực lớn tạo nên năng lượng khổng lồ.

Kim quang bùng phát, Nhân hoa phẩm thứ nhất, thứ hai, rồi thứ ba ngưng tụ trong tích tắc.

Chỉ nửa canh giờ, hắn đã đạt tam phẩm Nhân hoa, tốc độ này nếu

truyền ra ngoài chắc chắn sẽ làm nhiều kẻ kinh hồn bạt vía.

Nhưng hắn không dừng lại.

Với sự hỗ trợ của năng lượng, Nhân hoa tiếp tục thăng cấp.

Trong ba ngày tiếp theo, Nhân hoa của hắn như được "hack", vù vù thăng hạng đến cửu phẩm mới dừng lại.

"Mới cửu phẩm thôi sao?

Không đủ!

Tiếc là linh dược từ Thiên đình đã hết sạch.

May mà ta có chuẩn bị trước." Giang Thần lấy Nhân Sâm Quả và Hoàng Trung Lý ra.

Tiên lực khủng bố tràn ngập cung điện.

Hắn ăn một quả Nhân Sâm Quả, năng lượng bùng nổ giúp hắn đột phá phẩm thứ mười.

Cứ thế, sau khi dùng ba quả, hắn đã đạt thập nhị phẩm Nhân hoa (12 cánh).

Mười hai cánh hoa kim quang lấp lánh trên đầu hắn, mang hơi thở huyền diệu vô thượng.

"Địa hoa, khai!" Hắn nuốt sạch chỗ Nhân Sâm Quả còn lại.

Với sự hỗ trợ của Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh, Địa hoa thăng cấp như điên.

Phẩm thứ nhất, thứ hai, thứ ba...

Chỉ sau một tháng, khi năng lượng từ Nhân Sâm Quả cạn sạch, hắn đã đạt thập nhất phẩm Địa hoa.

Nhân Sâm Quả danh chấn Hồng Hoang cũng chỉ giúp hắn đến thế.

"Phải dùng Hoàng Trung Lý thôi!" Hắn nuốt một quả Hoàng Trung

Lý.

Pháp lực của một nguyên hội (129.600 năm) quá khủng khiếp, trực tiếp giúp hắn hoàn thiện thập nhị phẩm Địa hoa.

Hai đóa hoa 12 cánh rực rỡ chiếu rọi đại điện.

"Thiên hoa, khai!" Hắn gầm nhẹ, nuốt hết số Hoàng Trung Lý còn lại.

Hàng chục quả, mỗi quả là một nguyên hội pháp lực chồng chất lên nhau.

Dù Thiên hoa khó ngưng tụ nhất nhưng với Giang Thần thì không gì là không thể.

Ba tháng sau, năng lượng tiêu hao hết, Thiên hoa đạt thập nhất phẩm, chỉ thiếu một phẩm cuối cùng để đạt thập nhị phẩm.

Nếu thành công, hắn sẽ đạt "Hoa khai tam thập lục phẩm" (36 cánh), tiềm lực vô địch thiên hạ, ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ cũng không thể sánh bằng.

"Tiêu tốn bao nhiêu Hoàng Trung Lý mà vẫn thiếu một phẩm cuối?

Hóa ra cùng là Đại La Kim Tiên nhưng thực lực lại khác một trời một vực là vì thế này." Giang Thần chợt hiểu ra.

Nhưng đồ quý đã hết sạch, chẳng lẽ bỏ cuộc?

Hắn không cam tâm, hắn muốn sự hoàn mỹ tuyệt đối.

"A!

Suýt nữa thì quên.

Cây Tiên Thiên Hoàng Trung Lý tồn tại bao nhiêu năm, bản thân nó chắc chắn chứa pháp lực còn kinh khủng hơn cả quả.

Nếu ta 'xơi' luôn cái cây, chắc là đủ nhỉ?" Giang Thần quyết định

thử một chuyến.

Chương 67

Thất bại thì mất một cái cây linh căn, nhưng thành công thì lợi ích cả đời.

Hắn lấy cây Hoàng Trung Lý ra, há miệng nuốt chửng.

Một cảnh tượng thần kỳ hiện ra, cái cây hóa thành một dải ngân hà tiên lực tràn vào Thiên hoa.

Phẩm thứ mười hai lập tức ngưng tụ thành công!

Không chỉ vậy, trong đóa Thiên hoa thứ mười hai còn ẩn hiện hình chiếu của cây Hoàng Trung Lý.

Giang Thần hơi ngẩn ngơ, không hiểu tại sao lại thế, nhưng thôi, đạt được tam thập lục phẩm hoàn mỹ đã là chuyện đại hỷ rồi.

"Hồng Hoang này, ta là người đầu tiên hoa khai tam thập lục phẩm.

Có lẽ sau này cũng chẳng ai làm được.

Nếu đám lão già kia biết được chắc rụng hết hàm mất." Giang Thần cười đắc ý, thu hồi tam hoa vào cơ thể.

Kết thúc tu luyện, hắn bước xuống giường đá, thu Tử Khí Bồ Đoàn lại.

Có tam hoa 36 phẩm, việc lĩnh ngộ đại đạo sau này sẽ như hổ thêm cánh.

Tai hắn khẽ động, thấy một bóng dáng ở hồ nước, không ai khác chính là Oa Nữ Tiên Cô.

"Kỳ lạ, nàng đến từ lúc nào?" Giang Thần bước ra ngoài.

"Ra rồi à!" Oa Nữ Tiên Cô cười chào.

Giang Thần ngồi xuống cạnh nàng: "Đến mà không báo một tiếng?" "Ta có báo thì ngươi có nghe thấy không?

Lúc ngươi bế quan trận pháp mở hết cỡ, ta vào làm gì cho ảnh hưởng?" Nàng lườm hắn một cái.

"Ha ha." Giang Thần cười trừ.

"Hai người kia, với cái cây Nguyệt Quế là sao?

Ngươi đi cướp Quảng Hàn cung khi nào thế?" Nàng tò mò hỏi.

"Lần trước ấy mà.

Lúc đó tâm huyết dâng trào, thấy có bảo vật định sẵn có duyên với mình nên cứ thế đi theo chỉ dẫn rồi thành ra thế này." Giang Thần mặt dày chém gió.

"Duyên phận định sẵn?

Không đúng, ta tính toán thấy duyên của họ không ở đây.

Ngươi cưỡng ép bắt người ta về, vận mệnh họ thay đổi hoàn toàn rồi, dù mờ mịt nhưng ta cảm thấy hậu vận của họ tốt hơn trước nhiều." Nàng nghiêm túc nói.

"Chắc thế." Giang Thần nhún vai, thầm giật mình vì nàng đoán đúng.

Nếu không bắt họ về, kết cục của họ trong nguyên tác thảm lắm.

Hắn quăng cần câu xuống hồ bắt đầu "thùy điếu".

"Này, hồ không có con cá nào, toàn hàn khí mà ngươi cũng câu à?

Định giỡn mặt ta hả?" Nàng ngớ người.

"Có cá hay không không quan trọng, ta câu cái thú vui thôi.

Tiên cô không câu nên không hiểu được đâu." Giang Thần làm bộ cao thâm.

“Bó tay với ngươi.

Nhưng cây Nguyệt Quế đó rất tốt cho ngươi, có thể lĩnh ngộ Băng chi pháp tắc, một loại pháp tắc rất mạnh đấy.” Nói đoạn, nàng nhìn Giang Thần rồi chợt không giữ nổi bình tĩnh: “Ngươi ngưng tụ tam hoa rồi?

Sao ta không nhìn thấu được ngươi đạt bao nhiêu phẩm?” “Ừm, tam hoa của ta hơi đặc thù, ta không muốn thì không ai thấy được.” “Thế được bao nhiêu phẩm?” “Cũng không nhiều, tầm hai mươi bảy phẩm thôi.” Giang Thần nói dối không chớp mắt. 36 phẩm quá nghịch thiên, nếu để Chuẩn Đề biết được chắc chắn y sẽ liều chết bắt hắn về Tây Phương độ hóa ngay. 27 phẩm (mỗi hoa 9 cánh) đã là giới hạn cực hạn của Hồng Hoang rồi.

“Cái gì?

Hai mươi bảy phẩm?

Ngươi đùa ta à?” Nàng bật dậy khỏi ghế, đôi mắt đẹp như muốn lọt ra ngoài.

Thật quá đáng!

Ngay cả nàng cũng chỉ đạt 26 phẩm, năm vị Thánh nhân khác cũng thế, chỉ có Hồng Quân Đạo Tổ mới đạt 27 phẩm.

“Bình tĩnh, gặp chuyện phải bình tĩnh, xem nàng kìa, ra thể thống gì đâu?” Giang Thần lắc đầu, nắm tay kéo nàng ngồi xuống rồi vỗ vai an ủi.

Nàng đỏ mặt, nhìn bàn tay hắn, tim đập thình thịch: “Chẳng lẽ thật sự có duyên?

Đạo lữ định mệnh của bản cung?” Nàng tự giật mình với suy nghĩ đó.

Nữ Oa ơi là Nữ Oa, người ta coi ngươi là huynh đệ, ngươi lại thèm khát thân thể người ta sao!

“Làm sao mà hoa khai được 27 phẩm?” Nàng vội nén kinh ngạc hỏi.

“Thì cứ ngưng tụ thôi.

Vốn dĩ ta nghĩ chỉ được 3 phẩm, ai dè lúc bắt đầu nó không dừng lại được, tiên khí cứ thế ùa vào rồi nặn ra 27 phẩm luôn.” Giang Thần nhún vai tỏ vẻ bất đắc dĩ.

“Dòng máu quạ đen của ngươi... chẳng lẽ có huyết mạch ẩn giấu?

Nhưng dù có cũng không lý nào đạt được 27 phẩm hoàn mỹ như Hồng Quân lão tổ.

Ngươi có biết 27 phẩm nó biến thái thế nào không?

Nếu tin này lộ ra, bao nhiêu kẻ sẽ tranh nhau nhận ngươi làm đồ đệ, nếu không được chúng sẽ hủy diệt ngươi ngay vì tiềm lực của ngươi quá đáng sợ.

Trong Hồng Hoang truyền rằng, ai hoa khai 27 phẩm, chỉ cần vận khí không quá tệ, chắc chắn sẽ là đệ nhất nhân dưới Thánh nhân, nếu có Hồng Mông Tử Khí và công đức thì chứng đạo Thánh nhân là chuyện nhỏ.” Nàng nghiêm túc giải thích.

“Ta sẽ chú ý.

Trừ nàng ra, ta sẽ không cho ai thấy tam hoa cả.” Giang Thần nhìn nàng chân thành, thấy hai má nàng ửng hồng.

Hắn bỗng nắm lấy bàn tay ngọc của nàng: “Nàng quan tâm ta thế, không phải là đang thèm khát thân thể ta đấy chứ?” “Nói bậy!

Chương 68

Ta là bạn tốt của ngươi nên mới lo ngươi bị kẻ khác tính kế." Nàng phủ nhận.

"Thế nếu ta thèm khát nàng thì sao?" Nàng lặng thinh không nói được gì.

"Ha ha, ta đùa thôi." Giang Thần cười lớn, đưa tay quẹt mũi nàng một cái rồi thu tay về.

Nàng đứng hình.

Một Thiên Đạo Thánh nhân mà bị nắm tay, quẹt mũi thế này, nếu là kẻ khác chắc bị nàng vỗ chết từ lâu rồi.

"Chuyện Thiên đình ngươi nghe chưa?" "Chuyện gì?" "Lần trước đại hôn của hai con chim tạp chủng kia, Thập Nhị Tổ Vu đại náo, còn có cả Trấn Nguyên Tử và một vị thần bí nhân.

Vị đó chỉ có đạo hạnh Đại La nhưng bộc phát thực lực Chuẩn Thánh sơ kỳ, giết vạn quân yêu, trảm thiện thi của Đế Tuấn, phá hỏng Thiên Hôn, quét sạch kho báu Thiên đình.

Chuyện này ầm ĩ lắm, Yêu tộc đang điên cuồng truy lùng vị đó, thề chết không thôi!" Nàng nhìn hắn đầy nghi hoặc, nhưng Giang Thần vừa đột phá Đại La, làm sao lên được Chuẩn Thánh sơ kỳ ngay được?

Nghi vấn này nàng vẫn giấu trong lòng.

"Không biết, bọn họ đánh nhau kệ họ, liên quan gì đến ta?

Ta ở Bồng Lai suốt có đi đâu đâu." Hắn nhún vai.

"Ừm, dạo này Hồng Hoang bất ổn, tốt nhất đừng ra ngoài." Nàng gật đầu.

Nàng vẫy tay, một bàn thức ăn mỹ vị hiện ra nhưng thiếu rượu.

"Vừa ăn vừa nói." "Được." Giang Thần lấy ra hai vò Bách Hoa Tiên Nhưỡng.

Nàng thở dài, uống một ngụm rượu: "Đại ca ta lần này phiền phức to rồi, bị cuốn vào tâm bão.

Ta đã khuyên huynh ấy thu tay nhưng huynh ấy không nghe, còn mắng ta một trận.

Từ nhỏ huynh ấy luôn bảo vệ ta, có đồ tốt đều nhường ta, giờ thấy huynh ấy dấn sâu vào lượng kiếp mà ta không làm gì được, lòng khó chịu lắm." "Uống đi!" Giang Thần cụng vò với nàng.

"Ngươi định chuốc ta say để làm mấy chuyện 'người lớn' đúng không?" Nàng chớp mắt.

Giang Thần sặc rượu, phun đầy mặt nàng: "Lỗi kỹ thuật!

Hoàn toàn là lỗi kỹ thuật!" Hắn ngượng ngùng đưa tay lau mặt cho nàng: "Đừng đùa kiểu đó nữa, nguy hiểm lắm." Nàng cười khúc khích: "Muốn chiếm tiện nghi của ta thì cứ nói thẳng, cần gì làm thế?" "Ta hết cách rồi, nàng có phương án nào không?" Nàng hỏi.

"Phương án tốt thì không, nhưng phương án xấu thì có một cái.

Ca ca của nàng như đứa trẻ phản nghịch, bị lượng kiếp làm mờ mắt, nàng khuyên không được đâu.

Cứ để huynh ấy đâm đầu vào tường đi, khi nào sắp chết thì nàng ra tay cứu là xong.

Giờ cứ để huynh ấy muốn làm gì thì làm." "Không còn cách khác sao?" "Không." "Cũng đúng, lẽ ra ta nên nghe ngươi từ sớm, không nên chấp niệm quá.

Lần này ta nghe ngươi, về bế quan đến khi lượng kiếp kết thúc

mới ra.” “Ta khuyên nàng đừng về đó.

Kiếm chỗ nào trốn đi, chứ về đó thấy ca ca bị bắt nạt, nàng có cứu không?

Cứu thì hại mình hại cả huynh ấy, không cứu thì danh dự tan tành, thiên hạ chửi nàng máu lạnh.” “Thế ta ở lại đây?” Nàng chớp mắt.

“Hả?

Nàng muốn sống chung với ta?

Tiến triển nhanh thế?

Muốn ‘xếp hình’ luôn à?” Giang Thần ngớ người.

“Nói gì thế hả?

Ý ta là ở lại đảo này nhưng không phải ở chung phòng với ngươi!” Nàng lườm.

“Thật ra cung điện của ta rộng lắm, giường đá trải da hổ ấm cực.

Nàng phải tin ta, ta không có ý xấu đâu, chỉ là thấy nàng không có chỗ ở nên cho ở nhờ thôi.” Giang Thần mặt tỉnh bơ.

“Lạc lạc!

Đoán xem ta có tin không?” Nàng cười duyên rồi đứng dậy phá không gian rời đi.

“Đi nhanh thế?” Giang Thần lắc đầu, tiếp tục ăn uống.

Xong bữa, thấy Thường Hi và Hi Hòa vẫn đang tu luyện, hắn lại nằm khểnh trên ghế câu cá.

“Đinh!

Câu được 50 năm tu vi!” “Đinh!

Câu được 100 quả Bàn Đào 9000 năm!” “Đinh!

Câu được 10 mảnh vụn Hỏa chi pháp tắc!" "Đinh!

Câu được Càn Khôn Đỉnh phẳng chế phẩm (dùng một lần)!" Ngư nhị tích cóp bao năm đã sạch túi.

Hắn hơi hụt hẫng vì không câu được hàng thật mà chỉ được đồ dùng một lần.

Hắn thu đồ, về cung điện luyện hóa 5000 năm tu vi và mảnh vụn pháp tắc.

Pháp lực tăng tiến, Hỏa chi pháp tắc của hắn đã đạt 2 thành.

Ăn thử một quả Bàn Đào thấy vị rất tuyệt nhưng với cảnh giới Đại La thì nó chẳng có tác dụng gì mấy, chỉ tổ làm quà tặng.

Cuối cùng, hắn lấy ra cái đỉnh nhỏ tỏa hỗn độn quang: "Càn Khôn Đỉnh phẳng chế phẩm à?

Nghe danh đã lâu, tính năng phản hậu thiên thành tiên thiên của nó đúng là máy in Tiên Thiên Linh Bảo.

Tiếc là chỉ dùng được một lần." Hắn quyết định dùng đống phế liệu linh bảo và dược liệu từ Thiên đình để luyện một "Cái Gạch Vàng".

Hắn muốn chế ra một kiện "Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn" còn xịn hơn bản của Nguyên Thủy Thiên Tôn sau này.

Hắn ném hết đồ vào đỉnh, truyền tiên lực cuồn cuộn vào.

Trăm năm trôi qua nhanh như chớp mắt.

Giang Thần mở mắt, thấy trong đỉnh là một khối gạch vàng rực rỡ.

Hắn khắc thêm hàng loạt trận pháp trung cấp vào.

Ba ngày sau, một tiếng vang lớn, Càn Khôn Đỉnh tan biến, một

khối gạch vàng dài 2 thước rộng 20 thốn lơ lửng, tỏa khí tức Tiên Thiên Hạ Phẩm Linh Bảo với 12 đạo cấm chế.

Chương 69

"Xong rồi!

Không biết một gạch này có đập chết được một tên Đại La Kim Tiên không nhỉ?" Hắn cười đắc ý thu bảo vật.

Mở trận pháp bước ra, thấy hai chị em kia vẫn chưa xuất quan, hắn dùng thần thông Tam Giới Lục Đạo quan sát thế gian.

Hóa ra sau trận chiến Thiên đình, cả hai bên đều đang dưỡng thương.

Đế Tuấn bị thương nặng, kho báu bị khoét sạch, Kế Mông bị giết nên đang điên cuồng củng cố lực lượng.

Vu tộc cũng có Hậu Thổ và Cộng Công bị thương nên đình chiến tạm thời.

"Thời gian hòa bình ngắn ngủi đây.

Tranh thủ lúc chúng nó chưa đánh nhau, ta phải đi vặt lông cừu tiếp thôi." Giang Thần để lại truyền âm cho hai nàng rồi ngự độn quang hướng về phía Long tộc.

Long tộc tuy đã suy tàn từ lượng kiếp trước nhưng "lạc đà gầy vẫn lớn hơn ngựa", kho báu Long cung chắc chắn còn đầy đồ xịn.

Đi được nửa năm, hắn bỗng thấy phía dưới có trận chiến.

Một đạo nhân mặc bào đỏ rất "lòe loẹt", tay cầm thước lớn, trên đầu treo linh đăng, đang bắt nạt Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh đang vất vả dùng 24 viên Định Hải Thần Châu chống đỡ.

Tuy ở vào thế hạ phong tuyệt đối, nhưng dưới sự bảo hộ của hai

mươi bốn viên Định Hải Thần Châu, Triệu Công Minh vẫn ngoan cường kiên trì.

Nếu cứ theo tình hình hiện tại tiếp tục, không có ngoại lực trợ giúp, với tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ của Triệu Công Minh, hắn không thể chống đỡ đối phương quá lâu.

Hồng y đạo nhân dù sao cũng là một cường giả Đại La Kim Tiên Đại Viên Mãn, lại có mấy kiện Tiên Thiên Linh Bảo tương trợ, hai bên hoàn toàn không cùng đẳng cấp. "Quái lạ thật!" "Triệu Công Minh sao lại ở đây?

Không phải hắn luôn ở cùng ba tỷ muội Tam Tiêu sao?" "Mà cái tên hồng y đạo nhân kia là ai vậy?" "Hắn có mấy kiện Tiên Thiên Linh Bảo, lại còn đội một cái linh đăng Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo trên đầu." Giang Thần trong lòng khó hiểu.

Một tia linh quang chợt lóe trong đầu hắn.

Một khả năng hiện ra, nhìn hồng y đạo nhân phía dưới, một phỏng đoán táo bạo xuất hiện trong lòng. "Chẳng lẽ tên hồng y đạo nhân này chính là Nhiên Đăng, cái tên gia nô ba họ kia?" Càng nhìn càng giống.

Nhiên Đăng là do một sợi đèn lửa Tiên Thiên hóa hình, linh bảo bạn sinh của hắn chính là Linh Cữu Đăng.

Cái đèn trước mắt này, không phải Linh Cữu Đăng thì là gì? "Bản tọa khuyên ngươi tốt nhất ngoan ngoãn giao ra linh bảo trong tay!" "Có lẽ bản tọa có thể cho ngươi một con đường sống, nếu cứ tiếp tục ương ngạnh không nghe, ngoan cố chống đối, một khi tiên lực trong cơ thể tiêu hao hết, cũng là lúc bản tọa giết ngươi!" Nhiên Đăng sát khí đằng đằng. "Hừ!" "Đồ không biết liêm sỉ!

Thèm khát linh bảo của ta thì nói thẳng ra, đường hoàng tìm cớ làm gì, có thể biết một chút liêm sỉ không hả?" "Thật sự coi ta không

biết cái trò của ngươi sao?" "Lừa lấy linh bảo của ta xong, rồi lại ra tay giải quyết ta, hủy thi diệt tích.

Cứ như vậy, sẽ không ai biết hành vi đê tiện của ngươi." "Ta nói cho ngươi biết, cửa còn không có đâu!" Triệu Công Minh lạnh lùng hừ một tiếng, vận dụng hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu, khiến phòng ngự kín kẽ không kẽ hở. "Tìm chết!" "Thật sự cho rằng bản tọa không có bất kỳ biện pháp nào sao?

Bản tọa tiễn ngươi lên đường!" Nhiên Đăng đại nộ, toàn lực khống chế Vô Lượng Lượng Thiên Xích, oanh kích Triệu Công Minh.

Trong chốc lát, dưới sự bùng nổ của Nhiên Đăng, Triệu Công Minh chống đỡ vô cùng gian nan.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, hắn liền thương chồng chất thương. "Đến lúc ta ra tay rồi." Tinh quang trong mắt Giang Thần lóe lên.

Hắn biến hóa thành một con muỗi, dưới sự thu liễm của Đại Đạo Liễm Tức Quyết, im hơi lặng tiếng xuất hiện phía sau Nhiên Đăng. "Để thử xem uy lực của Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn của bản tọa thế nào!" Giang Thần thầm nghĩ.

Hắn lấy Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn ra. "Ăn của bản tọa một cục gạch này!" Giang Thần quát.

Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn tỏa ra vô số vạn đạo kim quang, theo sự vận chuyển Cửu Cửu Hỗn Nguyên Huyền Công đến cực hạn của Giang Thần, phối hợp với sức mạnh nhục thân vô thượng, hung bạo đập lên người hắn.

Phanh!

Linh bảo phòng ngự trên người Nhiên Đăng trực tiếp bị đánh nát, cự lực khủng bố đập lên người hắn, trực tiếp khiến hắn thổ huyết, cả

người rơi vào trong biển. "Phiên Giang Đảo Hải!" Ánh mắt Giang Thần lạnh lẽo.

Hắn vận dụng Thiên Cương Đại Pháp, nắm Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn hung bạo đập xuống lần nữa.

Thừa dịp bệnh, lấy mạng!

Hoặc là không làm, đã làm là phải tận diệt, không để lại một chút đường sống nào.

Chỉ thấy Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn, trên không trung chợt lóe, hóa thành lớn mấy chục vạn trượng.

Nó đã dung hợp một đống lớn linh bảo trong kho báu Thiên Đình, cùng vô số dược liệu, bùng nổ ra uy năng vô cùng cường hãn.

Che trời lấp đất, cả thiên địa đều bị Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn bao phủ.

Lực lượng khủng bố từ trên đó bùng nổ, đập mạnh xuống Đông Hải.

Oanh!

Nước biển chấn động, bắn ra mấy chục vạn đạo sóng lớn, ngay cả Triệu Công Minh cũng bị chấn bay ra bởi sóng lớn khủng bố. "Tên khốn này ức hiếp người quá đáng!" Tiếng gào thét phẫn nộ của Nhiên Đăng truyền ra từ trong Đông Hải. "Đúng vậy!" "Bản tọa đang ức hiếp ngươi đó, không ức hiếp ngươi thì ức hiếp ai đây!" Giang Thần cười lạnh.

Hắn khống chế Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn, tiếp tục hung hăng đập xuống.

Phanh phanh phanh...

Sóng biển cao ngất trời, dường như vĩnh viễn không ngừng nghỉ.

Cùng với Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn trong tay Giang Thần đập xuống, điên cuồng bắn ra xung quanh. "Ta cũng giúp một tay!" Triệu Công Minh hoàn hồn, từ bên cạnh xông lên.

Hắn khống chế hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu, hóa thành hai mươi bốn tòa tiểu thế giới, sau đó, đơn giản thô bạo đập xuống.

Lấy hai người làm trung tâm, hải vực xung quanh điên cuồng cuộn trào.

Chương 70

Từng sợi tiên huyết nhuộm đỏ mặt biển, xem ra dưới sự đánh lén vừa rồi của Giang Thần, tên lừa ngốc Nhiên Đăng bị thương không nhẹ. "Ức hiếp người quá đáng!" "Bản tọa liều mạng với ngươi!" Nhiên Đăng đại nộ, khống chế Vô Lượng Lượng Thiên Xích, từ trong Đông Hải vọt lên, hung ác đập về phía Giang Thần và Triệu Công Minh.

Cây xích khổng lồ mấy chục vạn trượng, toàn lực bùng nổ uy lực, thật sự quá khủng bố.

Khí cơ phong tỏa Giang Thần và Triệu Công Minh.

Giây tiếp theo!

Linh bảo của hai bên hung mãnh va chạm trên không trung, khí lãng khủng bố truyền ra từ nơi giao thủ của hai bên, quét về phía xung quanh.

Mãi đến mấy phút sau, luồng khí lãng cường đại kia mới biến mất.

Nhiên Đăng cũng từ phía dưới xông ra, đứng trên mặt biển, lạnh lùng nhìn Giang Thần và Triệu Công Minh.

Ánh mắt âm lãnh kia, không hề che giấu sát ý cuồng bạo trong đó.

Khóe miệng hắn dính máu, trên người cũng đầy máu, xem ra hắn bị Giang Thần đánh cho không nhẹ. "Ngươi là ai?" "Vì sao lại đánh lén bản tọa?" Nhiên Đăng mặt mày âm trầm. "Bản tọa là ai thì liên quan gì đến ngươi?" Giang Thần cười lạnh một tiếng, khống chế Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn, bắn ra kim quang ngút trời, lại đập tới. "Huynh đệ làm tốt lắm!" "Ta thích cái kiểu tính cách không hợp là đánh này của ngươi." Triệu Công Minh cười lớn một tiếng, khống chế hai

mươi bốn viên Định Hải Thần Châu, lại thô bạo đập tới. "Không biết tự lượng sức!" "Hai tiểu bối Đại La Kim Tiên sơ kỳ các ngươi, cũng muốn ngang ngược trước mặt bản tọa sao?

Hôm nay bản tọa sẽ dạy các ngươi cách làm người!" Nhiên Đăng triệt để đại nộ, khống chế Vô Lượng Lượng Thiên Xích lại đập tới.

Nếu không phải vừa rồi bị Giang Thần đánh lén, thân chịu trọng thương, thì dù là Đại La Kim Tiên Đại Viên Mãn, thực lực phát huy ra cũng có hạn, đối mặt với sự công kích thô bạo của Giang Thần và Triệu Công Minh hai người, hắn có nỗi khổ khó nói, bị điên cuồng đè xuống đất mà đánh.

Nửa canh giờ sau. "Hai tiểu bối các ngươi cứ chờ đấy!" "Nhục nhã ngày hôm nay, ngày sau bản tọa nhất định sẽ trả cả gốc lẫn lời!" Để lại một câu nói giữ mặt mũi, Nhiên Đăng trực tiếp cuốn linh bảo lại, ngự huyết độn điên cuồng bay về phía chân trời.

Chỉ trong vài lần lóe lên, liền hoàn toàn biến mất tăm. "Ngọa tào!" "Chạy rồi sao?

Tốc độ của tên này đúng là quá nhanh rồi!" Giang Thần hơi cạn lời.

Đối phương lại dám thiêu đốt tinh huyết để chạy trốn, đúng là không tầm thường! "Huynh đệ, chúng ta không đuổi theo sao?" Triệu Công Minh hỏi. "Có đuổi kịp không?" "Hình như không đuổi kịp." "Nếu đuổi kịp, có giết được không?

Hắn liều mạng tự bạo, ngươi có tránh được không?" Giang Thần hỏi ngược lại. "Hình như cũng đúng." Triệu Công Minh cảm động sâu sắc gật đầu.

Phốc xích!

Đột nhiên, Triệu Công Minh cảm thấy ngọt ở ngực, trực tiếp phun

ra một ngụm máu tươi.

Vết thương bị đè nén bấy lâu bùng phát, sắc mặt hắn tái nhợt, nếu không phải Giang Thần kịp thời đỡ lấy, hắn đã rơi từ trên không trung xuống. "Đã trọng thương thế này rồi còn muốn đuổi theo, gan cũng béo thật đấy." Giang Thần cạn lời. "Ta không nuốt trôi cục tức này." Triệu Công Minh lau vết máu trên khóe miệng. "Thôi được rồi, ta xuống trước đây." "Ta giúp ngươi hộ pháp, tranh thủ thời gian trị thương đi." Giang Thần nói. "Ừm." Triệu Công Minh gật đầu.

Tiến vào đáy Đông Hải, Giang Thần dùng Phiên Giang Đảo Hải khai phá ra một kết giới, ngăn cản nước biển xung quanh ở bên ngoài. "Đừng lãng phí thời gian." Giang Thần dặn dò.

Triệu Công Minh ngồi xuống đất, vận chuyển Thượng Thanh Tiên Pháp khôi phục thương thế trên người.

Giang Thần đứng bên cạnh yên lặng nhìn, cũng không quấy rầy.

Thời gian trôi qua, chớp mắt đã ba ngày trọn vẹn.

Một ngày nọ, Triệu Công Minh tĩnh lặng mở hai mắt. "Ngươi không sao chứ?" Giang Thần hỏi. "Ta không sao!" "Hồi phục gần như xong rồi, may mà kịp thời, không làm tổn thương bản nguyên, nếu không thì thảm rồi, không phải hai ba ngày là hồi phục được đâu." Triệu Công Minh gật đầu, đứng dậy từ mặt đất. "Ngươi sao lại xuất hiện ở đây?" "Còn ba tỷ muội Vân Tiêu đâu?" Giang Thần hỏi. "Ngạch!" "Chẳng lẽ ngươi thèm thuồng thân thể của ta sao?" Triệu Công Minh lườm nguýt, khá cạn lời. "Ta là loại người như vậy sao?" Giang Thần nhún vai. "Ta cũng không biết là chuyện gì." "Lần trước sau khi ta và ngươi chia tay, ta liền ở gần Đông Hải tìm kiếm đạo trường thích hợp.

Mất tận năm mươi năm, Vân Tiêu mới tìm được đạo trường thích hợp, đặt tên là Tam Tiên Đảo.

Sau đó ta ở chỗ ba người họ một thời gian, cho đến cách đây không lâu, ta cũng nổi hứng muốn tìm một đạo trường thích hợp.

Thế là ta ra ngoài, đến một vùng biên giới nọ, gặp một con yêu quái.

Sau khi đại chiến một trận, giải quyết xong nó, vừa định thu Định Hải Thần Châu rời đi, thì tên khốn kia nhảy ra.

Hắn nói có duyên với linh bảo của ta, muốn ta nhường linh bảo cho hắn.

Lúc đó ta tức điên lên, chuyện gì có thể dùng nắm đấm giải quyết, vì sao phải dùng miệng chứ?

Sau đó ta nhìn, tên khốn kia lại dám giả heo ăn thịt hổ, ta không phải đối thủ của hắn, nếu không có hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu hộ thể, e rằng lúc đó, ta đã sớm bị hắn tóm gọn rồi." Triệu Công Minh phẫn nộ nói. "Vận khí của ngươi đúng là bất lực thật!" Giang Thần lắc đầu. "Ai!" "Nếu ta nghe lời ngươi, cứ ở yên trên Tam Tiên Đảo không ra ngoài, thì cũng sẽ không có mấy chuyện rắc rối này.

Lần này nếu không gặp ngươi, e rằng ta thật sự lành ít dữ nhiều rồi." Triệu Công Minh lắc đầu. "A a." Giang Thần cười nhạt. "Đúng rồi, ngươi sao lại xuất hiện ở đây?" "Ta vừa xuất quan, rảnh rỗi không có việc gì làm, tiện thể đi dạo, thư giãn tâm tình một chút." Giang Thần nói.

Chương 71

"Ừm." Triệu Công Minh gật đầu, nhìn Giang Thần như nhìn thấy tân đại lục vậy. "Ngươi đã chứng đạo Đại La Kim Tiên rồi sao?" "A!" "Không cẩn thận một cái là đột phá, rồi liền có cảnh giới hiện tại thôi." Giang Thần cười nói. "Không thể nào!" "Ngươi chẳng phải chỉ có huyết mạch quạ đen bình thường sao, sao có thể đột phá nhanh như vậy?

Còn nhanh hơn cả ta một chút.

Sư phụ còn đặc biệt dạy riêng cho mấy đệ tử thân truyền như ta, lại tu luyện Thượng Thanh Tiên Pháp nữa.

Vậy mà cuối cùng vẫn không bằng!" Triệu Công Minh bất lực gãi đầu. "Có lẽ là thiên phú trời cho đi!" "Có vài người thậm chí chẳng làm gì, chỉ chuyên trách ngủ thôi, mà tu vi cứ như tên lửa, vèo vèo thăng cấp.

Như ta đây này.

Ngươi cũng đừng ghen tị, không có cái thiên phú đó thì có ghen tị cũng chẳng được gì đâu." Giang Thần xoa xoa mũi. "Điểm này ta ai cũng không phục, chỉ phục mình ngươi!" "Hay là tiếp theo ngươi kết bạn với ta cùng đi được không?

Ta tìm đạo trường, vừa du ngoạn, vừa thư giãn tâm tình?" Triệu Công Minh đề nghị. "Thôi được rồi." "Ta một mình thư giãn tâm tình là được rồi!" Giang Thần từ chối. "Ta biết, ta hiểu rồi." "Cái này cho ngươi." Triệu Công Minh ra vẻ chợt tỉnh ngộ, lấy ra một ngọc giản đưa cho hắn. "?" "Không muốn sao?" "Trên đó ghi lại đạo trường của ba muội muội ta đó, nếu ngươi không có địa đồ, lại chưa từng đến Tam Tiên Đảo, làm sao mà tìm được?" Triệu Công Minh không chút

khách khí nói. "Được rồi!" "Ta có việc phải đi trước đây, ngươi cứ chơi từ từ nhé." Nói xong câu đó, Triệu Công Minh ngự độn quang rời đi. "..." Giang Thần cạn lời.

Nhìn bóng lưng rời đi của hắn, hắn lúc nào nói là cần địa đồ đạo trường của ba tỷ muội Vân Tiêu đâu chứ?

Lắc đầu, Giang Thần cất địa đồ Tam Tiên Đảo đi.

Bây giờ chưa phải lúc đi Tam Tiên Đảo, hắn còn có chính sự phải làm.

Hắn phải đến Long Cung một chuyến, trộm lấy bảo vật.

Qua trận đại chiến vừa rồi, Giang Thần khá hài lòng với Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn.

Nhưng thôi nào!

Con người có dục vọng vô hạn, hắn cảm thấy có thể nâng uy lực của Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn lên gấp mấy lần, đạt đến một trình độ cường hãn hơn.

Hắn ngự độn quang, lại lần nữa độn vào không trung, bay về phía trước.

Vừa đi được năm trăm vạn công lý, Giang Thần dừng lại.

Một mùi hương nồng đậm từ dưới biển truyền ra, thật sự quá thơm, ngay cả ở trên Cửu Thiên cũng có thể ngửi thấy. "Có bảo vật xuất thế?" Mắt Giang Thần sáng lên, nhìn xuống phía dưới.

Dưới đáy biển.

Một đóa liên hoa màu tím, từ từ nở rộ.

Ở vị trí trung tâm của liên hoa màu tím, mọc ra một quả thực màu tím, tuy chỉ lớn bằng nắm tay em bé, nhưng lại ẩn chứa lực lượng pháp tắc mạnh mẽ.

Xung quanh bao phủ tử khí, tất cả đều là lực lượng pháp tắc bao quanh. "Pháp tắc linh quả?" "Vận khí của bản tọa cũng quá tốt rồi đi?

Vừa mới ra biên giới đã gặp được một trái pháp tắc linh quả rồi sao?" Mắt Giang Thần sáng rực, cả người hắn suýt chút nữa không thể giữ được bình tĩnh.

Hắn ngự độn quang, lao vào trong nước biển.

Trong vài nhịp thở, hắn đã đến cạnh đóa liên hoa màu tím.

Dưới sự quan sát kỹ lưỡng ở cự ly gần, Giang Thần hoàn mỹ nhìn thấy đóa liên hoa màu tím trong mắt. "Ẩn chứa tử khí pháp tắc!" "Tử khí pháp tắc tuy xếp hạng trung đẳng trở lên trong Tam Thiên Đại Đạo, nhưng uy năng cũng phi phàm, có vô cùng diệu dụng.

Ở một số thời điểm then chốt, nếu sử dụng tốt, uy lực bùng nổ ra thậm chí có thể sánh ngang với các pháp tắc xếp hạng cao hơn." Giang Thần nói, thận trọng cất đóa liên hoa màu tím và quả thực màu tím đi.

Vừa chuẩn bị rời đi, một tiếng quát lạnh đột nhiên vang lên từ phía sau. "Hỗn trướng!" "Mau đặt trái quả đó xuống cho ta!" Trong lúc nói, một cây trường thương màu đỏ máu, từ phía sau nhanh như chớp bắn tới, nhằm Giang Thần mà sát. "Hừ!" Sắc mặt Giang Thần trầm xuống, một tay tóm lấy cây trường thương đỏ máu đang bắn tới, dùng sức bóp mạnh, nghiền nát nó.

Hắn lạnh lùng nhìn người trẻ tuổi đang lao tới trước mặt.

Một thân kim sắc trường bào, trên đó thêu hình ngũ trảo kim long.

Bản thể là Long tộc, dù ẩn giấu tốt đến mấy cũng không thể thoát khỏi mắt Giang Thần. "Người Long tộc sao?" "Gan chó cũng to thật đấy!

Ngay cả bản tọa mà cũng dám đánh lén." Giang Thần lạnh lùng nói. "Long tộc!" "Ta không biết ngươi ở đây, đừng đổ oan cho người

khác, ta không phải người Long tộc!" "Nếu biết điều, mau giao ra trái quả đó và đóa liên hoa màu tím, bản công tử có thể cho ngươi một cái chết sảng khoái, nếu không biết thức thời, bản công tử sẽ tóm lấy ngươi, nhất định sẽ khiến ngươi nếm trải tư vị cầu sống không được, cầu chết không xong." Long tộc dư nghiệt sát khí đằng đằng. "Một tên Long tộc dư nghiệt nho nhỏ, chẳng phải vừa mới chứng đạo Đại La thôi sao?" "Ai cho ngươi dũng khí, dám kiêu căng trước mặt bản tọa?" "Đừng nói là ngươi, ngay cả lão tổ tông Long tộc đến trước mặt bản tọa, cũng không dám nói lời cuồng ngôn." "Còn về phần ngươi, bây giờ có thể đi chết rồi!" Giang Thần mặt không biểu cảm, kim quang lóe lên, cả người biến mất khỏi chỗ cũ. "Giả thần giả quỷ!" "Bản công tử ngược lại muốn xem rốt cuộc ngươi có bản lĩnh gì!" Long tộc dư nghiệt cười lạnh một tiếng, khí thế Đại La Kim Tiên sơ kỳ triệt để phóng ra ngoài, linh bảo quanh thân xoay tròn, một tòa tiểu tháp màu vàng bảo vệ cả người, tay nắm một thanh trường kiếm Tiên Thiên Trung Phẩm Linh Bảo, lạnh lùng đề phòng, ngăn Giang Thần đánh lén. "Linh bảo thì đúng là không ít đấy." "Nhưng đặt trong tay ngươi, hoàn toàn là lãng phí!" Giang Thần châm chọc.

Hắn không có dấu hiệu gì đã xuất hiện phía sau đối phương, một bàn tay vươn ra, kim quang ngút trời, thần lực vô thượng từ lòng bàn tay bùng nổ.

Trong lúc đối phương còn chưa kịp phản ứng, hắn đã tóm lấy sau gáy đối phương, nhấc bổng lên khỏi mặt đất.

Tiên lực hóa thành xiềng xích sắt, xông vào cơ thể đối phương, phong tỏa tỳ bà cốt.

Phanh!

Một bàn tay vung lên, ném đối phương xuống đất.

Hắn dừng lại trước mặt đối phương, giẫm lên mặt đối phương,

nhìn xuống từ trên cao. "Nói cho bản tọa biết, Long tộc hiện tại có bao nhiêu cường giả?" Giang Thần hỏi.

Chương 72

"Ta, ta không biết ngươi ở đây!" "Chết đến nơi rồi mà vẫn dám cứng miệng sao!" "Ta ngược lại muốn xem ngươi có thể chống đỡ được bao lâu." Giang Thần khinh thường nói.

Tiên lực ngưng tụ thành một con dao nhỏ màu vàng. "Ngươi, ngươi muốn làm gì?" Long tộc dư nghiệt lộ vẻ kinh hoàng.

Giang Thần không nói gì, cầm dao nhỏ màu vàng vung mạnh một cái, cắt xuống một khối thịt trên người đối phương, kích thước tương đồng, cân đối chuẩn xác. "A!" Tiếng kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết, từ trong miệng đối phương truyền ra.

Hắn đau đớn kịch liệt lăn lộn trên mặt đất. "Không chịu nổi nữa sao?" "Trò hay mới chỉ vừa bắt đầu thôi, đợi bản tọa cắt hết huyết nhục trên người ngươi xong, rồi sẽ cắt xương của ngươi." Giang Thần nheo mắt. "Đừng mà!" "Muốn giết thì giết, muốn lột thì lột, có giỏi thì đừng tra tấn ta!" Long tộc dư nghiệt sắc mặt đại biến. "Bản tọa cho ngươi thêm một cơ hội." "Thành thật nói ra bí mật của Long tộc, bản tọa sẽ cho ngươi một cái chết sảng khoái!" Giang Thần nói. "Ta, ta thật sự không phải người Long tộc!" "Ngươi nhất định phải tin ta!" Long tộc dư nghiệt tiếp tục cứng miệng, cố gắng chống đỡ. "Ồ sao?" Giang Thần cười trêu chọc.

Cầm dao vung lên xuống, lại cắt xuống một khối thịt trên người đối phương.

Những việc tiếp theo đơn giản hơn rất nhiều.

Dao vung lên, liên tiếp cắt thịt trên người đối phương.

Tiếng kêu thảm thiết thê lương, từng tiếng một, không ngừng truyền ra từ miệng đối phương.

Khi Giang Thần cắt đến nhát thứ bảy mươi hai, Long tộc dư nghiệt không thể chịu đựng nổi kịch đau mạnh mẽ đó nữa. "Đừng cắt nữa!" "Ta nói!

Ta nói hết!" Long tộc dư nghiệt cầu xin. "Nói!" "Nói cho bản tọa biết Long tộc hiện tại có bao nhiêu cường giả?" Giang Thần quát hỏi. "Ngươi không phải nói sau khi ta nói xong, sẽ cho ta một cái chết sảng khoái sao?" "Dám mặc cả?" "Xem ra giáo huấn vừa rồi vẫn chưa đủ, cần phải thêm vài nhát dao nữa." Giang Thần cười lạnh. "Đừng động thủ!" "Ta nói!

Ta nói hết được chưa?" Long tộc dư nghiệt sắc mặt đại biến.

Cái tư vị đau thấu xương tủy đó, hắn thật sự không muốn chịu đựng thêm một lần nào nữa.

Chết cũng không chết được, thật sự quá đau đớn. "Cụ thể có bao nhiêu cường giả, ta cũng không biết." Thấy ánh mắt Giang Thần lạnh đi, Long tộc dư nghiệt vội vàng giải thích. "Thật đó!" "Lời ta nói đều là thật, ta thật sự không lừa ngươi!

Long tộc ta còn lại bao nhiêu cường giả, ta thật sự không biết.

Nếu ta có một câu dối trá nào, hãy để ta chết không có đất chôn!" Long tộc dư nghiệt thề thốt. "Ồ sao?" "Bản tọa hỏi lại, trong Long tộc có lão tổ tông nào còn sống không?

Hay là đại năng trong trận Thiên Địa Lượng Kiếp trước?" Giang Thần hỏi lại. "Ta, ta không biết!" "Thật đó!

Ta không lừa ngươi, kể từ khi Thiên Địa Lượng Kiếp trước kết thúc, Long tộc ta liền triệt để suy tàn rồi.

Ta cũng bị đánh cho mơ màng, ngay cả ai đánh ngất ta cũng không rõ.

Mãi đến năm trăm năm trước, ta mới tỉnh lại, sau đó ta vẫn luôn ở

trong Long tộc tu luyện.

Gần đây thật sự không chịu nổi sự cô tịch đó, mới lén lút chạy ra khỏi Long tộc.

Vừa mới đến biên giới này, liền gặp ngươi." Long tộc dư nghiệt giải thích. "Nói ra tất cả những gì ngươi biết." Giang Thần hỏi.

Long tộc dư nghiệt không dám che giấu bất cứ điều gì, ngay lập tức nói ra tất cả những bí mật liên quan đến Long tộc mà hắn biết.

Nghe xong lời kể.

Giang Thần cau mày thật chặt. "Gan chó cũng lớn thật đấy, lại dám lừa dối bản tọa!" Ánh mắt Giang Thần lạnh lẽo, dao vung lên, lại cắt xuống một khối thịt trên người đối phương. "A!" "Tiền bối ta thật sự không lừa ngài mà!

Ta có thể thề với Thiên Đạo, nếu ta vừa rồi có bất kỳ lời nói dối nào, hãy để ta chết không được tử tế!" Long tộc dư nghiệt vội vàng nói. "Biết điều!" Giang Thần nói, búng tay một cái, một ngọn lửa rơi xuống người đối phương, bao phủ cả người hắn, trong vòng mười mấy nhịp thở, liền triệt để giải quyết hắn.

Hắn thu lấy mấy kiện linh bảo rơi ra từ trên người đối phương.

Hắn nheo mắt, nhìn về hướng Long Cung. "Ứng Long lại vẫn còn sống sao?" "Ngoài ra, Long tộc lại vẫn có cường giả khác tồn tại, không biết số lượng là bao nhiêu." Giang Thần thầm phỏng đoán.

Những điều này đều được suy luận từ những chuyện Long tộc dư nghiệt vừa nói.

Long tộc dư nghiệt có một lần hình như cảm nhận được khí tức của lão tổ tông, khí tức đó, hắn đã cảm nhận được trong trận Thiên Địa Lượng Kiếp trước, khí tức của lão tổ tông Ứng Long.

Sau đó truy tìm nhưng không thấy, ngỡ rằng mình cảm nhận sai.

Trong mơ, hắn mơ thấy rất nhiều cường giả Long tộc.

Tất cả đều ẩn nấp ở một nơi cực kỳ bí ẩn, ngay cả Thánh nhân cũng không tìm được.

Trừ phi từ đó đi ra.

Nhưng khi tỉnh lại, cảnh mộng đó lại không còn tồn tại.

Sau này dù tìm kiếm thế nào cũng không thấy. "Xem ra Long tộc ẩn giấu còn sâu hơn ta tưởng tượng." "Không biết họ trốn ở đâu, chẳng lẽ là hậu thủ do Long Vương để lại?" Giang Thần nói.

Hắn thu lại tạp niệm.

Chương 73

Bây giờ không nghĩ nhiều nữa, bây giờ không phải lúc cho những chuyện đó.

Bất kể Long tộc có hậu thủ hay không, những điều này đều không liên quan gì đến hắn.

Long tộc ẩn giấu hậu thủ, lúc nào dám xuất hiện chứ?

Nếu dám lộ diện, Vu Yêu hai tộc sẽ ngay lập tức dạy cho họ cách làm người, diệt họ đi, cướp đoạt khí vận Long tộc.

Thánh nhân cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Đại chiến Tam tộc năm xưa, đã thành toàn cho lão âm bỉ Hồng Quân Đạo Tổ. "Đối với chuyến đi Long tộc lần này, bản tọa tràn đầy kỳ vọng." "Hy vọng đừng để bản tọa thất vọng thì tốt, nếu không, bản tọa không ngại triệt để lôi Long tộc ra, để họ một lần nữa nhìn thấy ánh sáng mặt trời, bại lộ trước mắt các đại năng Hồng Hoang." Giang Thần cười lạnh.

Hưu!

Hắn ngự độn quang, bay về phía Đông Hải Long Cung.

Mấy tháng sau.

Giang Thần đã đến Đông Hải Long Cung, ẩn nấp trên Cửu Thiên. "Cuối cùng cũng đến rồi!" Giang Thần nói.

Hắn vận dụng thần thông đỉnh cấp Thai Dịch Hóa Hình Môn, biến hóa thành một con muỗi, tiến vào trong nước biển, sau đó lại biến thành một con cá nhỏ, bơi về phía Long Cung.

Khí tức toàn thân hoàn toàn nội liễm, không lộ ra một chút nào.

Một lúc sau.

Giang Thần đã ở trong Long Cung.

Quần thể cung điện khổng lồ vô cùng, liền thành một dải, kim bích huy hoàng, khí thế bàng bạc.

Cho dù Long tộc đã triệt để suy tàn, nhưng vẫn không thể xem thường.

Phòng thủ nghiêm ngặt, vô số lính tôm tướng cua canh gác bên ngoài Long Cung, ngoài ra còn có đội tuần tra.

Nhưng tu vi cao nhất cũng chỉ là Kim Tiên sơ kỳ. "Long tộc này hay thật!" "Trên bề mặt xem ra không có cao thủ trấn giữ, tu vi cao nhất cũng chỉ là Kim Tiên." "Nhưng trong bóng tối lại có cường giả cấp Đại La Kim Tiên, nếu không phải bản tọa tình cờ chém giết được một Long tộc dư nghiệt, nói không chừng thật sự đã bị lừa mà vượt qua rồi." Giang Thần cười lạnh.

Hắn bơi đến vị trí tàng bảo khố mà Long tộc dư nghiệt đã nói.

Tiến vào Long Cung.

Với nội tình của Giang Thần, muốn tránh sự kiểm tra của cường giả trong Long Cung một cách im hơi lặng tiếng thật sự rất đơn giản.

Nửa canh giờ sau.

Giang Thần đã đến vị trí mà Long tộc dư nghiệt đã nói.

Xung quanh không có một cường giả Long tộc nào canh gác, ngay cả lính tôm tướng cua cũng không thấy một con, cứ như thể nơi này chỉ là một địa điểm bình thường mà thôi. "Ẩn giấu cũng khá tốt đấy." "Nếu không phải đã biết trước ở đây ẩn giấu kho báu Long Cung, bản tọa nói không chừng cũng bị lừa qua mặt rồi." Giang Thần cười lạnh.

Hắn bơi vào một giả sơn.

Theo lời Long tộc dư nghiệt kia nói, bên dưới giả sơn này ẩn giấu một động thiên, bên trong cất giữ nội tình mấy năm nay của Long tộc. "Chính là ở đây không sai!" Giang Thần nói.

Hai tay hắn bấm quyết, theo pháp quyết mà Long tộc dư nghiệt đã nói đánh xuống.

Một đạo hà quang màu xanh từ trong giả sơn xông ra, bao phủ lấy hắn, biến mất khỏi chỗ cũ.

Giây tiếp theo.

Thân ảnh Giang Thần hiện ra từ chỗ cũ, xuất hiện trong mắt cường giả Long tộc đang trấn thủ bên trong.

Giang Thần sững sờ, mày cau chặt.

Xem ra Long tộc dư nghiệt kia đã che giấu một số điều, cố tình bỏ qua việc ở đây cất giấu cao thủ Long tộc.

Hắn muốn mượn tay mình để thu thập bọn họ.

Kế sách thì tốt đấy, đáng tiếc lại tính sai rồi. "Ngươi là ai?" "Vì sao lại xuất hiện ở đây?" Cường giả Long tộc cầm đầu lạnh mặt hỏi.

Long tộc nhân mã xung quanh vây lên, bao vây Giang Thần, chuẩn bị động thủ. "Đại La Kim Tiên Trung Kỳ sao?" "Long tộc ẩn giấu cũng sâu thật đấy, có một trận pháp cấm chế, lại có thể che giấu khí tức, nếu không tiến vào bên trong, thật sự không thể phát hiện ra." "Còn về việc bản tọa là ai, nói cho ngươi biết cũng không sao!" "Bản tọa là Già Thiên Đạo Tôn!" "E rằng ngươi sẽ không có cơ hội nào, để truyền danh tiếng bản tọa ra ngoài đâu." Giang Thần cười lạnh.

Không phải chỉ mấy trăm người trấn thủ ở đây, ngoài một Đại Thần Thông giả Đại La Kim Tiên Trung Kỳ ra, những Long tộc nhân mã còn lại đều dưới Đại La Kim Tiên.

Không có lấy một ai có thể đánh.

Hắn lấy Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn ra, Giang Thần trực tiếp ra tay.

Chuyện có thể dùng tay giải quyết, tuyệt đối không dùng miệng giải quyết. "To!" Giang Thần quát.

Dưới sự khống chế của hắn, Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn hóa thành lớn mấy chục vạn trượng, uy áp như diệt thế truyền ra, mang theo sức mạnh trấn áp tất cả, đè ép về phía một đám người. "Lớn mật!" "Trên địa bàn Long tộc ta, dám động thủ sao?" "Cho bản tôn phá!" Cường giả Long tộc kia gầm lên một tiếng, lấy ra một cây trường thương màu đen, rót tiên lực vào bên trong.

Trường thương tỏa sáng, dường như sống lại vậy, vô số đạo hà quang màu đen lan tỏa, theo một cú đâm hết sức, oanh kích lên Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn.

Xích!

Cự lực khủng bố đập lên trường thương màu đen, trực tiếp khiến trường thương bị cong. "Cho bản tôn lui về!" Cường giả Long tộc quát, tu vi hùng hậu toàn bộ bùng nổ, dồn vào trường thương màu đen, muốn đẩy lùi Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn.

Nhưng hắn quá xem thường, hoặc quá coi nhẹ Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn rồi.

Tập hợp tất cả linh bảo trong kho báu Yêu tộc, cộng thêm lượng lớn dược liệu luyện khí, lại có Giang Thần toàn lực bùng nổ sức mạnh nhục thân, há có thể chống đỡ được?

Trường thương màu đen lại bị cong thêm, áp lực cực lớn lại truyền đến. "Đáng chết!" "Sức mạnh sao lại lớn như vậy?" Sắc mặt cường giả Long tộc đại biến.

Chương 74

Nhìn thấy Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn sắp trấn áp xuống, trường thương màu đen sắp không chịu nổi sức mạnh khổng lồ đó nữa.

Hắn đâu dám chần chừ.

Há miệng phun ra một ngụm máu tươi, vận dụng bí pháp bao phủ lấy mình, hóa thành một đạo huyết quang vọt ra.

Phanh!

Không còn gì chống đỡ, Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn thô bạo đập xuống.

Mấy chục Long tộc tộc nhân né tránh không kịp, trực tiếp bị trấn áp, chết không thể chết thêm. "Ngươi nghĩ mình có thể trốn thoát sao?" Giang Thần cười lạnh một tiếng, khống chế Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn, lại trấn áp tới. "Ra tay!" "Không tiếc bất cứ giá nào cũng phải giải quyết hắn!" Cường giả Long tộc mặt mày âm trầm, gầm lên một tiếng.

Long tộc tộc nhân xung quanh, gầm lên một tiếng, cầm binh khí xông tới, sát phạt về phía Giang Thần. "Không biết tự lượng sức!" Giang Thần lộ vẻ khinh thường.

Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn từ trên trời giáng xuống, bá đạo trấn áp tại trên người bọn họ.

Lực lượng khủng bố, trấn áp từng người một trong vòng vài nhịp thở, tất cả đều bị trấn áp. "Chết đi!" Cường giả Long tộc ẩn nấp phía sau, trường thương màu đen hóa thành một con chân long, đâm thẳng vào đầu Giang Thần.

Nhìn thấy trường thương sắp đâm vào đầu Giang Thần, Thập Nhị Phẩm Cực Phẩm Công Đức Linh Bảo Tịnh Thế Bạch Liên, từ dưới chân hắn lơ lửng xuất hiện, bao bọc Giang Thần thật chặt.

Mặc cho trường thương màu đen đâm lên Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, vẫn không thể phá vỡ phòng ngự của Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên.

Giang Thần trông như đang xem một tên hề. "Chơi đủ chưa?" Giang Thần nhàn nhạt nói. "Tiên Thiên Cực Phẩm Phòng Ngự Linh Bảo?" "Rốt cuộc ngươi là ai?

Vì sao trong tay lại có Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo?" Sắc mặt cường giả Long tộc đại biến.

Đừng thấy tu vi của hắn cao hơn Giang Thần một tiểu cảnh giới, nhưng trong tay hắn không có linh bảo tốt.

Ngay cả trường thương màu đen trong tay, cũng chỉ là Tiên Thiên Hạ Phẩm Linh Bảo mà thôi.

Bởi vì trấn thủ kho báu Long tộc, thân phận đặc thù, hắn mới có thể có được một kiện Tiên Thiên Hạ Phẩm Linh Bảo.

Nếu không thì, muốn Tiên Thiên Hạ Phẩm Linh Bảo sao?

Hoàn toàn không có khả năng.

Với uy năng của trường thương màu đen, Giang Thần đứng yên không động đậy, trước khi tiên lực chưa cạn kiệt, bất kể thế nào cũng không thể phá vỡ phòng ngự.

Hắn tiên thiên đứng ở thế bất bại. "Ngươi không thấy lời mình nói quá nhiều rồi sao?" Giang Thần châm chọc.

Hắn nhanh như chớp ra tay, tóm lấy trường thương màu đen đang đâm tới, cự lực khủng bố bùng nổ, mạnh mẽ cướp đoạt trường

thương màu đen từ tay đối phương. "Vỡ!" Giang Thần quát.

Hai tay hắn bẻ mạnh một cái, thô bạo bẻ gãy trường thương màu đen.

Cô lỗ!

Cường giả Long tộc sợ đến tái mặt! "Ngươi, ngươi là người Vu tộc ư?" "Không đúng!

Người Vu tộc căn bản không thể tu luyện nguyên thần, cũng không thể vận dụng linh bảo, tu luyện nguyên thần và nhục thân cùng lúc, trừ phi là loại người như ngươi, nếu không căn bản không làm được." Cường giả Long tộc sắc mặt tái nhợt hỏi. "Mang theo tất cả nghi vấn của ngươi, xuống dưới hỏi quỷ đi!" Giang Thần nói. "Đi!" Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn trên không trung xoay tròn một cái, lại khóa chặt lấy hắn, hung hăng đập xuống. "Hừ!" "Trong địa bàn Long tộc ta, bất kể là ai, cũng không đến lượt ngươi làm càn ở đây!" "Hãy chờ đấy, chuyện này ta sẽ không để yên đâu!" Cường giả Long tộc mặt mày âm trầm.

Đối mặt với Phiên Thiên Ấn lại trấn áp xuống, hắn không dám tiếp tục chần chừ nữa.

Giang Thần có Tiên Thiên Cực Phẩm Phòng Ngự Linh Bảo bảo vệ, hắn tạm thời không thể phá vỡ phòng ngự của Tiên Thiên Cực Phẩm Phòng Ngự Linh Bảo.

Hơn nữa, nơi này là một không gian vô cùng đặc biệt, bị phong tỏa chặt chẽ từ bên trong.

Dưới sự bảo hộ của trận pháp cấm chế, bất kể bên trong xảy ra tình huống gì, dù có động trời đến mấy, trừ phi người bên ngoài tiến vào, nếu không căn bản sẽ không biết.

Cả người hắn hóa thành một đạo độn quang, nhanh như chớp vọt

ra bên ngoài.

Xem ra, hắn muốn chạy thoát khỏi đây ngay lập tức, hiển nhiên không dám tiếp tục ở lại. "Đi ư?" "Đã hỏi bản tọa chưa?" Giang Thần cười lạnh.

Thân thể hắn chợt lóe, nhanh như chớp xuất hiện trước mặt đối phương, chặn đường đi của hắn.

So tốc độ sao?

Hóa Hồng Độn Thuật mà nhận thứ hai, không ai dám tự xưng thứ nhất. "Thái Dương Chân Hỏa!" Giang Thần quát.

Lòng bàn tay hắn cuộn trào, kim hoàng sắc hỏa diễm quét ra, ngọn lửa lớn mấy vạn trượng, phong tỏa tất cả đường lui, thiêu đốt về phía đối phương.

Nhiệt độ khủng bố đi đến đâu, không gian truyền ra từng luồng khí lãng màu trắng sữa.

Khủng bố như vậy, mạnh đến mức không thể tin được.

Cảm nhận ngọn lửa khủng bố phát ra từ Thái Dương Chân Hỏa, cường giả Long tộc triệt để giật mình. "Ngươi, ngươi là Thái Dương Chân Hỏa!" "Một trong hai con chim tạp mao trên trời kia!

Không đúng, họ là đại năng cảnh giới Chuẩn Thánh, nếu là một trong hai người đó, không thể nào yếu như vậy được!" Cường giả Long tộc không dám tin kêu lên.

Nhìn thấy Thái Dương Chân Hỏa ngày càng gần, hắn lấy ra một viên viên châu màu đen. "U Minh Thần Thủy!" Cường giả Long tộc lạnh lùng quát một tiếng.

Sóng nước cuồn cuộn đen kịt như mực, từ trong viên châu màu đen quét ra, lao về phía Thái Dương Chân Hỏa.

Chương 75

Hắn quá coi thường, hoặc quá coi nhẹ Thái Dương Chân Hỏa.

Dưới sự gia trì của Mặt Trời Phần Thiên Chân Viêm, cùng hai thành lực lượng pháp tắc lửa, uy năng bùng nổ của Thái Dương Chân Hỏa quá mạnh mẽ.

Há U Minh Thần Thủy có thể chống đỡ được?

Há nó có thể chống đỡ được chứ?

Giây tiếp theo.

U Minh Thần Thủy hóa thành ngọn lửa khủng bố, cùng với Thái Dương Chân Hỏa, cùng nhau thiêu đốt về phía cường giả Long tộc kia. "Đừng mà..." Sắc mặt cường giả Long tộc đại biến.

Hắn muốn né tránh, nhưng đã muộn, cả người bị Thái Dương Chân Hỏa bao phủ, lên trời xuống đất, không có một con đường nào.

Ngay cả việc thi triển thần thông đạo pháp để chống đỡ, cũng không kịp nữa rồi.

Ngọn lửa ngập trời cuộn một cái, bá đạo nuốt chửng cả người hắn. "Đi!" Giang Thần quát.

Hắn khống chế Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn từ trên trời giáng xuống, bá đạo đập lên người đối phương, thô bạo đập cả người hắn thành một đống bùn nát, chết không thể chết thêm.

Ngay cả chân linh cũng bị Thái Dương Chân Hỏa thiêu rụi.

Giải quyết xong.

Giang Thần vung tay phải một cái, thu Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn và Thái Dương Chân Hỏa lại. "Không hổ là cường giả Long

tộc bí mật bồi dưỡng ra!" "Dù ở cùng cảnh giới, cũng là kẻ đứng đầu, đáng tiếc lại gặp phải bản tọa!" Giang Thần nói, nhìn cánh cổng màu tím vàng trước mắt.

Trên cánh cổng lớn đó, hà quang màu xanh lưu chuyển, bảo vệ chặt chẽ nơi này, phòng thủ kín kẽ không kẽ hở, đừng nói muỗi, ngay cả ruồi cũng không thể bay vào.

Lực lượng trận pháp cấm chế cường đại, từ trên cánh cổng màu tím vàng đó truyền ra. "Một cánh cổng nhỏ nhoi, cũng muốn ngăn cản đường đi của bản tọa sao?

Không thể nào!" Giang Thần cười lạnh một tiếng.

Với thành tựu của hắn hiện nay trên trận pháp cấm chế, phá vỡ trận pháp cấm chế này thật sự rất đơn giản.

Hắn đi đến trước cánh cổng màu tím vàng, hai tay bấm quyết, từng đạo trận pháp cấm chế đánh xuống, bắt đầu dùng trận pháp phá trận.

Hai canh giờ sau. "Cho bản tọa mở!" Giang Thần lạnh lùng hừ một tiếng.

Pháp quyết trận pháp cấm chế trong tay hắn đánh ra, rơi xuống cánh cổng màu tím vàng.

Xích!

Trận pháp cấm chế xung quanh, trực tiếp bị mở ra, lộ ra một động thiên bảo địa. "Xong rồi!" Giang Thần cười nói, cất bước đi vào kho báu Long Cung.

So với kho báu Thiên Đình, kho báu Long Cung cũng tự thành một phương động thiên, diện tích lớn, bảo vật chất đống ở trung tâm đại điện.

Có linh bảo, linh dược, công pháp, dược liệu luyện khí, vân vân.

Lượng lớn dược liệu, gần như chất đầy tàng bảo khố.

Trong đó còn có mấy kiện Tiên Thiên Hạ Phẩm Linh Bảo tỏa ra khí tức. "Tổng thể thì tuy ít hơn kho báu Thiên Đình một chút." "Nhưng về chất lượng, lại mạnh hơn kho báu Thiên Đình một chút." "Không hổ danh kho báu Long Cung, nhân vật chính của Thiên Địa Lượng Kiếp trước, quả nhiên phi phàm." Giang Thần cười nói. "Tụ Lý Càn Khôn!" Một chiếc tay áo che trời lấp đất chợt lóe, bao phủ về phía trước.

Nửa canh giờ sau.

Giang Thần thu Tụ Lý Càn Khôn lại, những thứ trong kho báu Long Cung đều đã bị hắn thu đi. "Đã đến lúc rời đi rồi." Giang Thần nói.

Hắn thi triển Hóa Hồng Độn Thuật, nhanh chóng vọt ra bên ngoài.

Trong vài lần lóe lên.

Hắn đã đến lối vào kho báu. "Mở!" Một đạo pháp quyết đánh xuống, cánh cửa mở ra, Giang Thần nhanh chóng vọt ra.

Kim quang lóe lên, Giang Thần xuất hiện bên ngoài.

Nơi cấm địa Long Cung vốn không một bóng người, đột nhiên xuất hiện hơn ngàn tên Long tộc tộc nhân.

Ba cường giả Long tộc dẫn đầu.

Một vị Đại La Kim Tiên Đại Viên Mãn, hai vị Đại La Kim Tiên hậu kỳ, ba người đang chuẩn bị lấy một số dược liệu, chuẩn bị luyện chế một kiện linh bảo.

Thấy Giang Thần đột nhiên xuất hiện từ bên trong.

Long tộc tộc nhân tại chỗ, bao gồm cả ba người kia đều sững sờ.

Ngược lại Giang Thần phản ứng nhanh chóng.

Loại tình huống này hắn thấy nhiều rồi, đã thấy rất nhiều lần.

Tình huống trước mắt, đối với hắn mà nói chỉ là chuyện nhỏ mà thôi. "Đi!" Giang Thần vận dụng Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn, hai tay bấm quyết, rót tiên lực vào bên trong.

Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn, trên không trung chợt lóe, hóa thành lớn mấy chục vạn trượng, mạnh mẽ trấn áp về phía một đám người.

Làm mơ cũng không ngờ tới.

Lại có người im hơi lặng tiếng trà trộn vào đây, từ trong kho báu Long Cung đi ra.

Chờ đến khi bọn họ hoàn hồn, Phiên Thiên Ấn của Giang Thần, mang theo uy năng vô thượng trấn áp tất cả, bá đạo trấn áp xuống. "Gan chó cũng lớn thật đấy!" "Dám làm càn trên địa bàn Long tộc ta, thật sự cho rằng Long tộc ta suy tàn rồi thì ai cũng có thể ức hiếp sao?" Ngao Thiên Tâm cười lạnh, tay phải hung bạo đập ra, vô số vạn đạo thanh quang từ cánh tay bay lên.

Một chiếc long trảo màu xanh, bùng nổ thần lực vô thượng, oanh kích lên Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn.

Chương 76

Hắn tự tin với tu vi của mình, cộng thêm sức mạnh nhục thân cường hãn, một kích này đủ để đánh nát Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn.

Nhưng hắn quá xem thường, cũng quá coi nhẹ thần lực ngập trời của Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn.

Phanh!

Cùng với Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn trấn áp, tay phải của hắn trực tiếp vỡ nát, đập thẳng vào cả người hắn. "Không tốt!" "Mau tránh ra!" Sắc mặt Ngao Thiên Tâm đại biến.

Hắn lập tức biến mất không thấy tăm hơi, nếu cứ tiếp tục ở lại, e rằng sẽ tiêu đời ngay.

Hắn vội vàng thi triển bí pháp, hóa thành một đạo kim quang, nhanh như chớp vọt ra ngoài.

Hai cường giả Long tộc bên cạnh, tốc độ phản ứng của họ cũng vô cùng nhanh, gần như ngay khi tay phải của Ngao Thiên Tâm bị phế, liền cảm nhận được sự đáng sợ của Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn.

Ngay cả một khắc cũng không dám chần chừ, vọt ra bên ngoài.

Ba người chạy thoát vô cùng nhanh nhẹn, nhưng Long tộc nhân mã mà họ dẫn theo, không ai có vận may đó.

Phanh!

Thiên địa chấn động, mặt đất trực tiếp bị đánh ra một hố trời khổng lồ, vô số hàn khí từ bên trong truyền ra.

Trừ ba người kia ra, tất cả nhân mã mà ba người kia dẫn theo, đều

bị trấn áp.

Nhưng có một kẻ may mắn hơn một chút.

Cứ như thể trong cõi u minh có một bàn tay lớn đã kéo hắn ra vào thời điểm then chốt vậy.

Hắn chỉ có tu vi Kim Tiên, nhưng lại có một cái tên vô cùng vang dội.

Tên là Ngao Quảng, cũng chính là Đông Hải Long Vương của hậu thế.

Còn bây giờ, hắn chỉ là một con ngũ trảo kim long mà thôi, còn lâu mới trưởng thành thành Đông Hải Long Vương của hậu thế. "Về!" Giang Thần một tay vẫy, thu Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn lại, ngự Hóa Hồng Độn Thuật, vọt ra bên ngoài. "Ngươi coi đây là nơi nào của Long tộc ta?" "Coi đây là nơi đi chơi sao?

Để lại đây cho bản tọa!" Ngao Thiên Tâm gầm lên một tiếng.

Cánh tay phải của hắn bị phế, ảnh hưởng đến lực chiến đấu, không thể hồi phục trong thời gian ngắn, nhưng hắn còn tay trái.

Hắn lấy ra một hắc sắc ngọc bình, xoay tròn một cái, hóa thành lớn mấy chục vạn trượng, lực hút khủng bố từ trong hắc sắc ngọc bình truyền ra, nuốt chửng về phía Giang Thần.

Hai cường giả Long tộc còn lại cũng vậy, ra tay ngay lập tức.

Một người cầm huyết hồng sắc trường thương, một người cầm thanh sắc cự bổng, tất cả đều là Tiên Thiên Hạ Phẩm Linh Bảo.

Long tộc chiến kỹ thi triển, một trái một phải công kích về phía Giang Thần.

Trường thương khủng bố, cùng cự bổng che trời, phong tỏa tất cả đường né tránh của Giang Thần. "Tìm chết!" Ánh mắt Giang Thần

lạnh lẽo.

Dù sao đây cũng là địa bàn Long tộc, không thể tiếp tục chiến đấu ở đây.

Thời gian càng kéo dài, đối với hắn càng bất lợi, vạn nhất cường giả Long tộc khác kịp đến, sẽ hoàn toàn phiền phức.

Nhưng bọn chúng không biết sống chết, lại dám giữ hắn lại.

Vậy thì chiến đấu thôi!

Hắn lấy ra một đạo Thông Thiên kiếm khí. "Trảm!" Giang Thần gầm lên một tiếng.

Thanh quang ngút trời, chiếu sáng cả đáy biển, uy áp khủng bố, từ trong đạo Thông Thiên kiếm khí truyền ra.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Một đạo kiếm khí màu xanh khổng lồ dài hơn trăm trượng, phá không mà đến, chém giết lên linh bảo của ba người.

Cạch!

Liên tục ba tiếng linh bảo vỡ nát vang lên, trước mặt đạo Thông Thiên kiếm khí, bất kể chống đỡ thế nào, cũng không thể chống đỡ được.

Sau khi giải quyết xong ba kiện linh bảo, Thông Thiên kiếm khí khí thế không giảm, hung ác chém thẳng vào người ba người.

Trấn áp ba người.

Làm xong tất cả.

Giang Thần độn vào hư không, vận dụng Thai Dịch Hóa Hình, biến hóa thành một con cá nhỏ nhanh chóng bơi ra bên ngoài.

Đại Đạo Liễm Tức Quyết vận chuyển đến cực hạn, thu liễm khí

tức.

Ba phút sau khi Giang Thần rời đi.

Mấy chục cường giả Long tộc từ trên trời giáng xuống, xuất hiện tại chỗ cũ.

Ngay sau đó lại có một đạo độn quang từ trên trời giáng xuống, cả người đó dường như mộng ảo, bị lực lượng pháp tắc bao phủ, không ai có thể nhìn rõ mặt mũi, dường như trống rỗng, hoặc không tồn tại vậy.

Nhưng những cường giả Long tộc xung quanh, thấy người đó đều cung kính hành lễ. "Kính chào Lão tổ tông!" "Thông Thiên kiếm khí?" "Chỉ có Đại La Kim Tiên toàn lực một kích!

Không phải Thông Thiên Thánh nhân đích thân đến, nếu đích thân đến, Long tộc ta e rằng cũng sẽ xong đời." "Hắn có thể có được một đạo kiếm khí của Thông Thiên Thánh nhân, chứng tỏ quan hệ với Thông Thiên Thánh nhân không tầm thường!" Ứng Long mặt không biểu cảm. "Lão tổ tông, chẳng lẽ chuyện này cứ để yên sao?" "Ngao Thiên Tâm bị giết, kho báu Long Cung lại bị cưỡng đoạt đi!" "Nếu cứ để hắn rời đi như vậy, truyền ra ngoài Long tộc ta còn mặt mũi nào nữa chứ?" "A Lão tổ tông!" "Tuyệt đối không thể để hắn rời đi, vạn nhất hắn truyền tin tức ra ngoài, đối với Long tộc ta, sẽ vô cùng bất lợi, thậm chí sẽ mang đến họa diệt tộc." "Bất kể là Vu Yêu hai tộc, đều sẽ không cho phép Long tộc ta xuất hiện cường giả nữa!" Cường giả Long tộc vội vàng nói. "Đúng vậy!" "Chuyện này không thể để yên được, Long tộc ta cũng không chịu nổi!" "Phàm là tất cả những yếu tố bất ổn, đều phải trấn áp!" Ứng Long sát khí ngút trời.

Vừa định vận dụng thần thức tìm kiếm tung tích Giang Thần, một đạo hình chiếu dùng tiên lực hóa ra, khuôn mặt mơ hồ, xuất hiện trước mặt đám người. "Không sợ chết thì cứ thử xem!

Bản tọa ngược lại muốn xem, Long tộc còn lại mấy phần uy năng!" Nói xong câu đó, đạo hình chiếu tiên lực liền biến mất. "Khốn kiếp!" "Lại dám ức hiếp ta trên đầu, dám kiêu căng đến vậy!" "Lão tổ tông, chúng ta làm đi!

Dù phải trả giá cực lớn, cũng phải trấn áp hắn ở đây." Cường giả Long tộc phẫn nộ gào thét.

Chương 77

"Im miệng!" Ứng Long lạnh mặt gầm lên một tiếng.

Bị hắn gầm một tiếng như vậy, tất cả Long tộc nhân xung quanh đều im miệng, không dám nói thêm lời nào. "Các ngươi nghĩ lão tổ ta không biết sao?" "Vì dám đứng ra khiêu khích, chứng tỏ trên người hắn có át chủ bài!" "Vạn nhất hắn triệu hoán Thông Thiên Thánh nhân, thì Long tộc ta phải làm sao?" "Với nhân quả Long tộc ta đã gây ra ngày xưa, Thông Thiên Thánh nhân diệt cả Long tộc ta, Thiên Đạo không những không trừng phạt, thậm chí còn ban thưởng." "Đến lúc đó, ta liền trở thành tội nhân của cả Long tộc!" Ứng Long nhục nhã nói.

Mặt khác.

Giang Thần ra khỏi Đông Hải, lại biến hóa thành một con muỗi, bay về phía Cửu Thiên.

Nhìn về hướng Đông Hải, tinh quang trong mắt lóe lên. "Quả nhiên giống y hệt như bản tọa đã phỏng đoán." "Đám Long tộc dư nghiệt này kiêng kỵ Thông Thiên Thánh nhân, ném chuột sợ vỡ đồ, không dám đuổi theo!" "Chuyến đi Long tộc lần này, cũng không uổng công, ngoài việc lấy được bảo vật trong kho báu Long Cung ra, còn điều tra được bí mật của Long tộc." "Ứng Long lại vẫn còn sống, ngoài Ứng Long ra, lại có cường giả khác sống sót." "Không hổ danh là nhân vật chính trong trận Thiên Địa Lượng Kiếp trước, nếu Long tộc đều còn sống, vậy thì tình hình của Phượng Hoàng tộc, và Kỳ Lân tộc, e rằng cũng tương tự." "Chắc chắn cũng có hậu thủ còn sót lại." Giang Thần cười lạnh một tiếng.

Dưới thần thông thiên phú "Thâu Thính Tam Giới Lục Đạo", tình

hình dưới Đông Hải, toàn bộ đều bị hắn nghe thấy rõ mồn một.

Bao gồm cả cuộc đối thoại của Ứng Long và đám người kia, đều không thoát khỏi tai hắn.

Lại thêm hai canh giờ trôi qua.

Giang Thần có thể hoàn toàn xác định, đám Long tộc dư nghiệt bên dưới sẽ không đuổi theo nữa.

Trừ phi từng người từng người một thật sự muốn chết, muốn Long tộc bị diệt.

Hơn nữa, có đuổi theo thì có ích gì?

Bọn họ muốn tìm tung tích của hắn sao?

Hoàn toàn là nằm mơ giữa ban ngày.

Một đường về phía trước, Giang Thần tiếp tục phi hành.

Trong chớp mắt.

Đã nửa năm trôi qua, một ngày nọ, Giang Thần dừng lại trên một hòn đảo nhỏ.

Vận dụng thần thông kiểm tra, cả hòn đảo không một bóng người.

Một hòn đảo hoang phế.

Hắn lấy ra ghế dựa, lười biếng nằm trên ghế dựa.

Lấy cần câu ra, ném vào trong nước biển bắt đầu câu cá. "Một lúc câu cá một lúc sướng, cứ câu cá mãi thì sướng mãi." "Ta mà một ngày không câu cá, cả người trên dưới đều đặc biệt khó chịu." Giang Thần cười nói.

Hắn lấy ra một hũ Cực Phẩm Bách Hoa Tiên Nhưỡng Quả Tửu, nhàn nhã uống.

Hương vị mỹ diệu, cuộc sống cũng nhẹ nhàng.

Hưu!

Đúng lúc đó, một đạo độn quang chợt lóe, từ trên trời giáng xuống, đáp xuống bên cạnh Giang Thần. "Tiểu hữu cũng khá tự tại đấy nhỉ." Người đó không phải ai khác, chính là Thông Thiên Thánh nhân. "Di!" "Gió thổi Tam ca đến rồi sao?

Từ lần gặp trước đến nay, cũng đã lâu lắm rồi chưa gặp mặt." Giang Thần cười nói. "A!" "Dạo này ta hơi bận, trên tay có quá nhiều việc, không thể không đi xử lý.

Ngược lại tiểu hữu nhàn nhã tự tại, sống thật tiêu sái." Thông Thiên Thánh nhân khẽ mỉm cười. "Mời!" Giang Thần búng ngón tay một cái, tiên lực hóa thành một chiếc ghế dựa, làm động tác mời. "Ngươi không thể dành chút thời gian làm một ít ghế dựa chuyên dụng sao?" "Lần nào cũng dùng tiên lực hóa ra, thật sự quá lười biếng rồi." Thông Thiên Thánh nhân cạn lời.

Hắn ngồi xuống ghế dựa, nhận hũ Cực Phẩm Bách Hoa Tiên Nhưỡng Quả Tửu mà Giang Thần ném tới.

Hắn cách không chộp một cái, xé rách không gian, từ trong không gian lấy ra một ít thức ăn nhắm rượu đặt lên bàn. "Vừa ăn vừa nói chuyện đi!" Thông Thiên Thánh nhân chiêu đãi. "Được!" Giang Thần cười cười, cầm đũa ăn. "Tam ca bận rộn như vậy, bình thường không đến điện Bảo, lần này tìm ta vì chuyện gì?" "Không có đại sự gì." "Chỉ đơn thuần là còn chút rượu để uống thôi." Thông Thiên Thánh nhân lắc đầu. "Tiểu hữu vừa từ Đông Hải về sao?" "Ừm." "Trong lúc tu luyện, đột nhiên nổi hứng, cảm thấy trong Long tộc có một kiện bảo vật có duyên với ta, tiện thể đi một chuyến." Giang Thần giải thích một câu. "Tiểu hữu vận khí cũng tốt đấy." "Tuy Long tộc đã suy tàn, nhưng dù sao cũng là nhân vật chính của Thiên Địa Lượng Kiếp trước." "Cho dù cường giả trong tộc chết thương gần hết, bảo vật

mất đi bảy tám phần, nhưng lạc đà gầy vẫn hơn ngựa béo, bảo vật có thể khiến tiểu hữu nổi hứng, nhất định không phải tầm thường." Thông Thiên Thánh nhân nói. "A a." Giang Thần cười không nói. "Ta lại khá tò mò." "Vì sao mỗi lần câu cá, ngươi đều thích dùng lưỡi câu không mồi?

Lưỡi câu thẳng tắp, chẳng lẽ không biết câu cá như vậy không bắt được cá sao?" "Cho dù cứ câu mãi, cũng không thể câu được một con cá nào." "Thật không dám giấu giếm." "Tam ca, ta câu là câu nhân sinh, niềm vui cuộc sống, chứ không đơn thuần là để câu cá." "Hơn nữa với đạo hạnh của ta bây giờ, nếu muốn câu cá, cá kiểu gì mà không câu được?" Giang Thần lắc đầu. "Cũng đúng." "Có một đạo lữ tốt, có người ủng hộ phía sau, trong Hồng Hoang đại địa, chỉ cần có ngươi thì không có chuyện gì là không làm được." "Khó trách ngươi có thể trong thời gian ngắn như vậy, chứng đạo Đại La Kim Tiên, nàng chắc hẳn không ít công sức đâu nhỉ?" Thông Thiên Thánh nhân nói. "Đạo lữ?" "Tam ca, ta đâu có đạo lữ nào đâu?" Giang Thần lộ vẻ khó hiểu. "Ha ha!" "Không có, không có đạo lữ." Thông Thiên Thánh nhân ném cho hắn một ánh mắt "ta hiểu rồi", dường như đang nói, ta sẽ giữ bí mật cho ngươi. "Cách đây một thời gian, Thiên Đình đã xảy ra một chuyện lớn." "Đế Tuấn tổ chức Thiên Hôn trong hang ổ của mình, suýt chút nữa bị người khác hốt trọn ổ.

Gần đây, Hồng Hoang đại địa thật sự quá yên tĩnh, sự bất thường ắt có quỷ, theo sự hiểu biết của ta về hai tộc, chuyện này sẽ không yên đâu." "Không có việc gì thì cố gắng đừng đến Hồng Hoang đại địa, cũng đừng dính vào nhân quả, nếu không sẽ rất phiền phức." Thông Thiên Thánh nhân nhắc nhở một câu. "Ta sẽ làm vậy." Giang Thần gật đầu. "Bằng hữu của ta nhờ ta chuyển lời, cảm ơn ngươi vì chuyện lần trước." "Nhưng nàng có một nghi vấn, muốn tiểu hữu giúp giải đáp." "Tam ca cứ nói!" "Tình hình bây giờ ngươi cũng thấy

rồi, Hồng Hoang đại địa sắp sửa bước vào thời đại hai tộc tranh bá." "Tuy nhân quả Thiên Địa Lượng Kiếp vô cùng đáng sợ, chỉ cần dính vào một chút, thân tử đạo tiêu cũng có thể xảy ra, vô số vạn năm khổ tu, triệt để hủy hoại trong chốc lát." "Nhưng cơ duyên thường ẩn giấu trong nguy hiểm, bằng hữu của ta muốn cho đệ tử môn hạ xuất sơn." "Không biết tiểu hữu cảm thấy thế nào?" Thông Thiên Thánh nhân hỏi. "Không được!" Giang Thần lắc đầu. "Tam ca ta hỏi, trong tay bằng hữu kia, có công đức linh bảo trấn áp khí vận không?

Có thể trấn áp khí vận của một giáo phái, hoặc một thế lực lớn không?

Có mạnh cỡ nào cũng không được!" "Không có phải không?" "Tu vi mạnh hay không mạnh, chỉ có thể bảo vệ bản thân!

Nếu không có công đức linh bảo có thể trấn áp khí vận, một khi xuất sơn, nói thẳng ra mà nói." "Phái đi bao nhiêu đệ tử, chết bấy nhiêu đệ tử, tuyệt đối không một ai có thể may mắn thoát khỏi." "Giống như ngươi nói vậy, một khi hai tộc tranh bá, lúc đó chiến hỏa sẽ lan tràn khắp Hồng Hoang đại địa, Tứ Hải cũng không thể tránh khỏi." "Bất kể ở nơi nào, cũng sẽ bị hai tộc liên lụy." "Những đệ tử kia tu vi mạnh, nhưng trong trận Thiên Địa Lượng Kiếp quét sạch cả Hồng Hoang đại địa, chỉ có một con đường chết mà thôi." Giang Thần thờ ơ uống một ngụm rượu. "Chẳng lẽ không còn phương pháp nào khác sao?" Thông Thiên Thánh nhân không cam lòng.

Chương 78

"Phương pháp thì có." "Với trí tuệ của Tam ca, hắn đã sớm đoán ra rồi, chỉ là mượn lời ta nói ra mà thôi." Giang Thần nói. "Bằng hữu của ta nhờ ta giao cái này cho tiểu hữu." Thông Thiên Thánh nhân mắt tinh, lấy ra một ngọc giản đưa cho hắn.

Đồng thời, hắn vô cùng hài lòng với lời Giang Thần nói. "?" "Có liên quan đến cảm ngộ lực lượng pháp tắc, và một số tâm đắc tu luyện." "Vậy ta không khách khí nữa." Giang Thần khẽ mỉm cười, thu ngọc giản lại. "Chẳng phải Tây Phương có hai vị Thánh nhân sao?" "Nghe nói hai người đó vô hạ hạn, mặt dày, vì đạt mục đích không từ thủ đoạn." "Hơn nữa Tây Phương nghèo nàn, nhân tài điêu linh, với tính cách của hai người đó, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội tốt trước mắt này." "Nếu ta đoán không sai, hai người đó hẳn sẽ có một người trấn thủ Tây Phương, người còn lại sẽ đến Đông Phương đại địa làm một số chuyện trộm gà chó." "Kế sách tự nhiên không thể thiếu, chỉ cần nhìn chằm chằm vào bọn họ là được." "Bất kể bọn họ làm gì, đều bổ thêm một đao phía sau, sợ không có chỗ tốt sao?

Khi sự việc xảy ra, cũng có thể đẩy tất cả lên người bọn họ." Giang Thần cười nói. "Tuyệt diệu!" "Thật sự tuyệt diệu!

Phương pháp này của tiểu hữu quả thật là tuyệt chiêu, với sự hiểu biết của ta về hai người đó, nhất định sẽ làm như vậy." "Lần này Đông Phương đại địa rất có khả năng là tên lừa ngốc Chuẩn Đề, tên này vô sỉ vô hạn, vì đạt mục đích không từ thủ đoạn, nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội tốt trước mắt này." Thông Thiên Thánh nhân mắt sáng lên. "Ừm." Giang Thần gật đầu.

“Tiểu hữu đa tạ đã chỉ giáo!” Thông Thiên Thánh Nhân nói, “Chốc

lát nữa ta về sẽ nói với vị bằng hữu kia của ta một tiếng, để y sớm sắp xếp chuẩn bị." "Vị bằng hữu đó có chịu đòn không?" Giang Thần chợt hỏi một câu.

"Ý gì?" Thông Thiên Thánh Nhân lộ vẻ không hiểu.

"Cẩn thận đó.

Chuẩn Đề cái con lừa ngốc kia là Thiên Đạo Thánh Nhân, nếu vị bằng hữu đó không chịu đòn, không có kế sách, chẳng phải sẽ bị đánh đến nghi ngờ nhân sinh à?" Giang Thần nói.

"Hahaha!" Thông Thiên Thánh Nhân cười lớn, "Điểm này tiểu hữu cứ việc yên tâm, đừng thấy Chuẩn Đề cái con lừa ngốc kia là Thiên Đạo Thánh Nhân.

Thực tế cũng chỉ là vậy thôi, người khác sợ chứ bằng hữu kia của ta thì không sợ đâu!

Đối mặt với Thiên Đạo Thánh Nhân, y có lực tự vệ đấy.

Hơn nữa độn pháp rất nhanh, Chuẩn Đề cái con lừa ngốc đó không đuổi kịp đâu." "Tốt." Giang Thần gật đầu.

"Thời gian cũng không còn sớm nữa, bần đạo đã ra ngoài lâu như vậy, đến lúc phải trở về rồi.

Hữu duyên chúng ta lần sau gặp lại." Thông Thiên Thánh Nhân nói.

"Đi thong thả!" Giang Thần chắp tay.

Thông Thiên Thánh Nhân không chần chừ nữa, phá không gian, một đầu chui vào.

Giang Thần lắc đầu, thu lại tầm mắt.

Y lấy ngọc giản mà Thông Thiên Thánh Nhân tặng ra xem.

Trong ngọc giản ghi chép kinh nghiệm lĩnh ngộ đạo tắc, cách vận dụng lực lượng pháp tắc chiến đấu, và cách tu luyện lực lượng pháp tắc.

Xem một lúc, Giang Thần liền thu lại tầm mắt, cất ngọc giản đi.

"Ngọc giản cũng không tệ." Giang Thần nhún vai, "Đối với người khác thì công dụng có lẽ lớn, nhưng đối với ta, tác dụng lại nhỏ.

Bật hack nhân sinh rồi còn cần tu luyện ư?

Lẽ nào cứ ngồi yên câu cá không sướng hơn à?" "Đinh!

Câu được hai mươi năm tu vi!" "Đinh!

Câu được Ngộ Đạo Đan *1!" "Đinh!

Câu được ảnh chụp của Nữ Oa nương nương tập thứ hai!" … "Đinh!

Câu được mảnh vỡ Hỏa chi Pháp tắc *10 miếng!" Đến đây, toàn bộ mồi câu mà Giang Thần tích trữ bấy lâu nay đã tiêu hao hết sạch.

Nhưng thu hoạch cũng vô cùng phong phú.

Tổng cộng câu được ba ngàn năm tu vi.

Một viên Ngộ Đạo Đan.

Một tập ảnh chụp của Nữ Oa nương nương.

Mười miếng mảnh vỡ Hỏa chi Pháp tắc.

"Vãi chưởng!

Lại câu ra ảnh chụp của Nữ Oa nương nương à?" Giang Thần không kiên nhẫn trợn trắng mắt, "Lại còn là tập thứ hai nữa chứ, ta có hai tập rồi, muốn biến thành phim truyền hình dài tập mà câu từ từ sao?

Không thể một lần câu ra hết được à?" Y đứng dậy khỏi mặt đất,

cất ghế dài và cần câu đi.

Tìm một chỗ tu luyện đi, lẽ nào không sướng hơn sao?

Một lát sau, Giang Thần khai phá một hang động tạm thời trên hòn đảo nhỏ, bố trí trận pháp và cấm chế.

Y lấy Tử khí bồ đoàn ra đặt lên giường đá, rồi ngồi lên đó.

"Trích xuất ba ngàn năm tu vi!" Tu vi hùng hậu cuồn cuộn chuyển vào cơ thể, theo Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh vận chuyển luyện hóa, nhanh chóng bị Giang Thần hấp thu.

Vài canh giờ sau, Giang Thần mở mắt, bất đắc dĩ lắc đầu.

"Tích lũy cảnh giới này, còn có lực lượng pháp tắc nữa." Giang Thần nói, "Về lĩnh ngộ pháp tắc thì ta đã đủ, nhưng tích lũy thì chưa đủ, trách những lão quái vật trong Hồng Hoang bế quan đều tính bằng vạn năm hoặc thiên niên, thậm chí có người còn tính bằng nguyên hội." "Trích xuất mười miếng mảnh vỡ Hỏa chi Pháp tắc!" Vô số lực lượng Hỏa chi Pháp tắc bao quanh cơ thể Giang Thần, bảo vệ y chặt chẽ.

Chiếu sáng cả động phủ, nguyên tố hệ hỏa hùng hậu đậm đặc nhanh chóng tràn vào cơ thể Giang Thần.

Cùng với sự hấp thu, những lực lượng Hỏa chi Pháp tắc này dung hợp với Hỏa chi Pháp tắc trong cơ thể Giang Thần.

Ba mươi năm sau, Giang Thần đã hấp thu toàn bộ mười miếng mảnh vỡ Hỏa chi Pháp tắc.

"Hô!" Giang Thần thở ra một hơi dài, lộ vẻ mỉm cười, "Cuối cùng cũng hấp thu toàn bộ mười miếng mảnh vỡ Hỏa chi Pháp tắc rồi!

Với cảnh giới hiện tại của ta, cảm ngộ Hỏa chi Pháp tắc được ba thành, e rằng trong toàn bộ Đại La Kim Tiên cũng không ai có thể sánh

bằng ta.” “Trích xuất Ngộ Đạo Đan!” Một viên đan dược toàn thân hỗn độn, lơ lửng giữa không trung.

Vô số vạn đạo ánh sáng hỗn độn từ viên đan dược đó phát ra, mang theo khí tức huyền diệu, vô thượng.

Dù đã từng ăn một viên, nhưng khi đối mặt lần nữa, Giang Thần vẫn kinh ngạc.

“Ngộ Đạo Đan đúng là đồ tốt.” Giang Thần lắc đầu, “Có thể giúp ta lĩnh ngộ lực lượng Lực chi Pháp tắc, tiếc là số lượng quá ít.

Nếu số lượng nhiều hơn một chút, ta có thể lĩnh ngộ hoàn chỉnh bản Lực chi Pháp tắc ẩn chứa trong mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp kia rồi.” Y lấy mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp ra.

Giang Thần uống viên Ngộ Đạo Đan kia, vận chuyển Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh để cảm ngộ lực lượng Lực chi Pháp tắc được ghi lại trong Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Thời gian trôi nhanh như ngựa trắng vụt qua cửa sổ, như khói.

Chương 79

Chỉ trong chớp mắt, đã trôi qua tròn một trăm năm.

Một ngày, Giang Thần mở mắt.

Sức mạnh thần kỳ ẩn chứa trong Ngộ Đạo Đan đã tiêu hao hết, y lại thoát khỏi trạng thái huyền diệu khó lường kia.

Trải qua lần lĩnh ngộ này, lực lượng Lực chi Pháp tắc lại tiến triển được hơn một nửa.

Cách việc triệt để lĩnh ngộ một thành lực lượng Lực chi Pháp tắc, chỉ cần thêm hai viên Ngộ Đạo Đan nữa là có thể lĩnh ngộ được một thành lực lượng Lực chi Pháp tắc.

"Phải tiếp tục nỗ lực mới được." Giang Thần lắc đầu.

"Trích xuất ảnh chụp của Nữ Oa nương nương tập thứ hai!" Một cuốn sách mỏng như cánh ve, xuất hiện trong tay Giang Thần.

So với tập đầu tiên, tập thứ hai này không nghi ngờ gì là xuất sắc và khiến người ta thần vọng hơn. … Xem xong từ đầu đến cuối, Giang Thần cất ảnh chụp của Nữ Oa nương nương tập thứ hai đi.

"Cái thứ này không thể để Nữ Oa nương nương thấy được." Giang Thần nghiêm túc nói, "Nếu để nàng thấy được, hiểu lầm sẽ lớn lắm đây." Y vung tay phải.

Toàn bộ những thứ mà y có được trong bảo khố Long Cung đều được lấy ra.

Đen kịt một vùng, chất đống thành một ngọn núi siêu to khổng lồ, may mà trong sơn động có trận pháp cấm chế động thiên, mới có thể chứa đựng được.

“Có năm kiện Tiên Thiên Hạ phẩm Linh Bảo ư?” Giang Thần nghiêm túc nói, “Phần còn lại chỉ là Hậu Thiên Linh Bảo, còn có một ít dược liệu trân quý nữa chứ?

Chẳng lẽ bảo khố Long Cung cũng giống như Thiên Đình, đồ tốt đều mang theo bên người sao?

Hay là bảo khố không chỉ có một mà có vài cái!

Bằng không cũng không thể chỉ có chút bảo vật, ngay cả Linh Bảo cũng chỉ là Tiên Thiên Hạ phẩm Linh Bảo.

Ngay cả một kiện Tiên Thiên Trung phẩm Linh Bảo cũng không có!” Y lắc đầu.

Giang Thần cảm thấy mình quá tham lam rồi, sở dĩ có thể có được những bảo vật này, cũng là do cơ duyên xảo hợp.

Nếu không gặp phải tên tàn dư Long tộc kia, không ép hỏi ra được bảo khố cất giấu của Long Cung, thì cũng không thể có được những thứ này.

“Trước hết ta sẽ luyện hóa toàn bộ những thứ này, rồi thêm chúng vào Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn.” Giang Thần nghiêm túc nói, “Khi đó uy lực của Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn chắc chắn sẽ tăng vọt, đạt đến một trình độ cực kỳ khủng bố.” Nghĩ vậy, Giang Thần lập tức không chần chừ nữa, với ba thành lực lượng Hỏa chi Pháp tắc mà y nắm giữ, kết hợp với Mặt Trời Phần Thiên Chân Viêm và Thái Dương Chân Hỏa, chỉ cần luyện hóa những thứ này là được.

Việc thêm vào Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn, quá trình này vô cùng đơn giản.

Ngay lập tức Giang Thần bắt đầu phân loại những thứ này.

Linh Bảo và dược liệu luyện khí thì giữ lại, còn lại toàn bộ đều cất đi.

Vài canh giờ sau, toàn bộ linh dược và đan dược đều được Giang Thần cất kỹ.

"Đến lúc luyện chế Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn rồi!" Trong mắt Giang Thần tinh quang lóe lên.

"Thái Dương Chân Hỏa!" Y vung tay phải, Thái Dương Chân Hỏa vô cùng vô tận từ lòng bàn tay bắn ra.

Cuộn tròn một vòng trên không trung, bao phủ toàn bộ đống Linh Bảo, dược liệu luyện khí, bao gồm cả mấy kiện Tiên Thiên Hạ phẩm Linh Bảo kia, điên cuồng luyện hóa chúng.

Quá trình này không thể hoàn thành trong chốc lát.

Phải mất trọn năm mươi năm, Giang Thần mới luyện chế toàn bộ những thứ này thành dịch thể.

Y há miệng nhả Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn ra, pháp quyết trong tay biến hóa, liên tiếp đánh vào Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn.

"Dung hợp!" Giang Thần quát.

Thấy thời cơ đã gần chín muồi, y đánh toàn bộ dịch thể hóa từ đống Linh Bảo và dược liệu luyện khí vào Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn.

Kim quang bùng nổ, tràn ngập cả động phủ.

Khí thế khủng bố, theo Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn không ngừng hấp thu những dịch thể này, liên tục dung hợp, làm lớn mạnh uy năng của bản thân.

Kéo dài trọn ba tháng, Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn mới hoàn tất dung hợp toàn bộ dịch thể.

Nhìn Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn đang lơ lửng giữa không

trung.

Vô số đạo kim quang bắn ra, như những vì sao rực rỡ, chiếu sáng cả động phủ.

Khí thế mạnh mẽ từ đó truyền ra.

Đặc biệt là sát khí ẩn chứa trong đó, càng thêm khủng bố.

"Tiên Thiên Trung phẩm Linh Bảo?" Giang Thần cười nói, "Có thể chơi như vậy sao?

Sau khi tháo rời mấy kiện Tiên Thiên Hạ phẩm Linh Bảo kia, dung hợp vào Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn, vậy mà lại khiến nó thuế biến thành Tiên Thiên Trung phẩm Linh Bảo ư?

Mặc dù bên trong chỉ tăng thêm một đạo Tiên Thiên cấm chế, nhưng nó thực sự là Tiên Thiên Trung phẩm Linh Bảo!" Ngay cả trọng lượng và uy lực cũng mạnh hơn gấp mười lần.

Nếu một viên gạch này giáng xuống, cường giả cảnh giới Chuẩn Thánh, trong tình huống không phòng bị, cũng sẽ bị một viên gạch đập thành thịt nát đúng không?

Nếu sau này lại luyện chế Bất Chu Sơn vào trong đó, uy năng bùng phát ra sẽ càng thêm khủng bố, đạt đến một trình độ cực kỳ đáng sợ.

"Thu!" Giang Thần vung tay phải.

Y thu Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn lại.

Y cũng thu lại Tử khí bồ đoàn và trận pháp cấm chế đã bố trí trong động phủ.

Y lấy Tam Tiên Đảo địa đồ ra, xem một lúc.

Lòng bàn tay bùng lên một đạo hỏa diễm, bao phủ Tam Tiên Đảo địa đồ.

Hỏa diễm cháy bùng, trong chớp mắt đã thiêu hủy Tam Tiên Đảo địa đồ.

Hưu!

Kim quang lóe lên, Giang Thần vẫn ngự Hóa Hồng Độn Thuật biến mất khỏi chỗ cũ.

Ba năm sau, Giang Thần dừng lại trên Cửu Thiên.

Nhìn xuống hòn đảo bên dưới, bị một trận pháp cấm chế bao phủ, tuy trận pháp cấm chế đó không phải loại đặc biệt, nhưng cũng không tệ, được chân truyền của Thông Thiên Thánh Nhân.

Có thể ngăn cản những người có đạo hạnh dưới Thái Ất Kim Tiên tiến vào bên trong.

Nếu chọn xông vào, e rằng trong chốc lát sẽ bị trận pháp đó diệt sát.

"Xem ra mấy năm nay, ba tỷ muội cũng không nhàn rỗi." Giang Thần cười nói.

Chương 80

Y không chọn xông vào, lấy ra một lá truyền âm phù, đánh vào bên trong.

Một lát sau, trận pháp cấm chế mở ra, ba tỷ muội Vân Tiêu nhanh chóng vọt ra từ bên trong.

Ngự độn quang, dừng lại trước mặt Giang Thần.

"Đã đi bao nhiêu năm rồi, giờ mới chịu đến gặp ta à?" Bích Tiêu nhanh miệng nói.

"Tam muội!" Vân Tiêu cạn lời.

Nàng không vui liếc nàng một cái.

"Hì hì!" Bích Tiêu thè lưỡi.

"Giang Thần đừng trách, tính cách tam muội ta là vậy đó." Vân Tiêu nói.

"Ta thấy vậy cũng không tệ." Giang Thần cười nói, "Tùy tâm sở dục, làm việc theo bản năng, thuận theo nội tâm, không cần phải phiền não vì bất cứ chuyện gì." "Ơ!" Bích Tiêu kinh ngạc, không thể tin được chớp chớp mắt, "Đã đột phá Đại La Kim Tiên rồi sao?

Tốc độ này chẳng phải quá nhanh rồi sao?

Lẽ nào sau lưng ngươi cũng có một Thánh Nhân làm lão sư?" "Không có." Giang Thần nhún vai, "Chẳng qua là vận khí tốt hơn một chút, bất tri bất giác đã đột phá Đại La Kim Tiên thôi." "Vừa hay!" Bích Tiêu đề nghị, "Đấu với ta một trận đi, để ta xem mấy năm nay ngươi bản lĩnh có tiến bộ không." "Ngươi không phải đối thủ của ta." Giang Thần lắc đầu, "Thôi đi!" "Ngươi khinh thường ta ư?" Bích Tiêu không phục, "Ta cũng là Đại La Kim Tiên sơ kỳ, sau lưng có một

Thánh Nhân làm lão sư, ngày nào cũng được khai tiểu táo, tu luyện Thượng Thanh tiên pháp, có đỉnh tiêm đại thần thông, lại có Linh Bảo hộ thân.

Chẳng lẽ ta không phải đối thủ của ngươi sao?" "Giang Thần, đã tam muội ta muốn đấu với ngươi rồi." Vân Tiêu cười nói, "Ngươi cứ tiện thể chỉ điểm cho muội ấy, đỡ cho ngày nào cũng vô pháp vô thiên, chốc đòi đánh người này, chốc đòi đánh người kia!" "Đúng đó Giang Thần." Quỳnh Tiêu phụ họa gật đầu, "Cứ đấu với muội ấy đi, thay ta và Đại tỷ dạy dỗ muội ấy một phen.

Đừng để muội ấy cả ngày vô pháp vô thiên, cứ tưởng thiên hạ đệ nhất.

Trong cùng cảnh giới, không ai có thể làm gì được muội ấy." "Được thôi!" Giang Thần cười nói, "Đã đến nước này rồi, ta cũng không giấu giếm nữa, sẽ giúp muội ấy chỉ điểm một chút." "Giang Thần quá cuồng vọng rồi." Bích Tiêu nhắc nhở một tiếng, "Trong cùng cảnh giới, Bích Tiêu ta đây đương nhiên là vô địch khắp Hồng Hoang.

Xem chiêu!" Nàng ngự một đạo độn quang, lao lên như chớp.

Đấm ra một quyền, vô số đạo thanh quang từ mặt quyền tỏa ra, sức mạnh cường đại, trực tiếp bức tới mặt Giang Thần.

"Chỉ tu luyện nguyên thần, không tu luyện nhục thân." Giang Thần lắc đầu, "Đại La Kim Tiên mà nhục thân cũng không được." Y nắm lấy nắm đấm của nàng, mạnh mẽ hất một cái, Bích Tiêu ngay cả một chút năng lực phản kháng cũng không có, bị Giang Thần ném bay đi.

Nàng bay ngược trên không trung mười mấy vạn dặm mới dừng lại.

Nàng ngự độn quang lần nữa lao lên.

“Thưởng thức Ngũ Lôi Chính Pháp của bản cô nương đây!” Bích Tiêu quát.

Hai tay nàng niệm quyết, từng đạo pháp ấn lôi điện ngưng tụ ra.

Trời đất tối sầm, một đạo lôi đình màu bạc trắng to như thùng nước nổ thẳng về phía Giang Thần.

“Thi triển thần thông cũng không được!” Giang Thần khinh thường lắc đầu.

“Vạn Hỏa Gào Thét!” Vô số hỏa diễm ngưng tụ lại, hóa thành một đầu hỏa diễm cự long, vồ lấy đạo lôi đình bạc trắng kia.

Hai bên giằng co một lúc, lôi đình bạc trắng không địch lại, liền bị hỏa diễm cự long đánh tan.

“Lại!” Bích Tiêu cũng đã bực mình, “Bản cô nương không tin cái tà này!” Nàng vỗ hai tay, một đạo tiếp một đạo lôi đình, theo pháp thuật thi triển, liên tiếp nổ về phía Giang Thần.

Trong vòng vài hơi thở ngắn ngủi, hàng trăm đạo lôi đình đã phong tỏa toàn bộ đường né tránh xung quanh Giang Thần, mạnh mẽ oanh kích tới.

“Ai!” Giang Thần lắc đầu, “Hà tất phải vậy chứ?” Y co ngón tay điểm một cái, hỏa diễm cự long hóa thành một đạo lốc xoáy hỏa diễm, lao về phía những đạo lôi đình bạc trắng đang oanh kích tới.

Lôi hỏa va chạm, khí lãng cường đại, lấy nơi hai bên giao chiến làm trung tâm, quét về bốn phương tám hướng.

Từng đạo tiếp từng đạo, dường như vĩnh viễn không dừng lại.

Một khắc sau, toàn bộ Ngũ Lôi Chính Pháp của Bích Tiêu đều bị Giang Thần phá giải.

Ngay sau đó, lốc xoáy hỏa diễm thế công không giảm, lao về phía

Bích Tiêu.

"Hừ!" Bích Tiêu cũng đã bực mình, "Bản cô nương không tin cái tà này!" Nàng lấy Kim Giao Tiễn ra, rót tiên lực vào bên trong.

Kim Giao Tiễn tỏa ra hai đạo hào quang đen trắng ngút trời, sát khí khủng bố từ đó truyền ra, hóa thành hai con giao long, to lớn đến mấy chục vạn trượng, lao về phía Giang Thần.

"Thi triển Linh Bảo sao?

Càng không được." Giang Thần lắc đầu.

Đối mặt với Kim Giao Tiễn đang lao tới, y hoàn toàn không đặt nó vào trong lòng.

Y lấy Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn ra.

"Đi!" Giang Thần quát.

Y thô bạo ném Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn đi, viên gạch lớn mấy chục vạn trượng che trời che đất, hoàn toàn bao phủ cả vùng trời đất kia.

Uy năng khủng bố tỏa ra, đập xuống hai con giao long.

Bùm!

Đúng như câu nói, nhanh tới thì cũng nhanh lui, hai con ác giao ngay cả một chút bọt sóng cũng không kịp nổi lên, liền bị Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn đập bay ngược trở về.

Kim Giao Tiễn tuy danh khí lớn, nhưng nó không phải Hậu Thiên Chí Bảo.

Dù uy năng của nó có thể sánh với Tiên Thiên Trung phẩm Linh Bảo, nhưng Hậu Thiên Chí Bảo vẫn là Hậu Thiên Chí Bảo.

Nhìn Kim Giao Tiễn bay ngược trở về trong tay, Bích Tiêu hơi ngớ

người.

“Ta lại bại rồi sao?” Bích Tiêu cạn lời, “Bại thảm như vậy à?

Tu vi, thần thông, Linh Bảo đều bị nghiền ép hết sao?” Nửa ngày nàng vẫn chưa hoàn hồn.

Giang Thần thu Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn lại.

“Mạnh hơn rồi.” Giang Thần cười nói, “Nhưng so với ta thì, ừm, cũng kém một chút xíu thôi.” “Thua thì thua, lẽ nào Bích Tiêu ta không thua được người sao?” Bích Tiêu dừng lại một chút, rồi nói, “Ngươi quá coi thường ta rồi!” “Nhưng ngươi thực sự rất mạnh.” Bích Tiêu tò mò, “Ta đã dốc toàn lực ra tay rồi, vậy mà vẫn bại dưới tay ngươi!

Ta thật sự tò mò, huyết mạch của ngươi bình thường như vậy, rốt cuộc tu luyện thế nào?” “Tu luyện ư?” Giang Thần cười nói, “Không tồn tại.

Ngay cả ta cũng thấy sợ, chỉ cần ta câu một phát, tu vi của ta cứ như tên lửa, vèo vèo vèo tăng lên.” “Cứ việc khoác lác đi!” Bích Tiêu trợn trắng mắt.

“Nói thật, tu vi nguyên thần của ba tỷ muội đều khá cao.” Giang Thần sắc mặt nghiêm túc, “Nhưng nhục thân lại là điểm yếu của ba tỷ muội.

Vừa rồi ta đã xem trận chiến đó.

Nếu không có một nhục thân tốt, khi đối địch, nếu gặp phải người có nhục thân cường hãn, sẽ chịu rất nhiều thiệt thòi.” “Giang Thần nói có lý.” Vân Tiêu sắc mặt nghiêm túc, “Trong trận giao đấu vừa rồi, ta đã nhận ra.

E rằng ngươi còn chưa dùng đến một nửa thực lực, nếu ngươi ra tay thật, có lẽ ba tỷ muội chúng ta cùng lên, rồi lại bày Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận, may ra mới có thể có một chút sức chiến đấu.”

“Lẽ nào ngươi tu luyện nhục thân ư?” Bích Tiêu chớp chớp mắt, xoay quanh Giang Thần.

Ánh mắt đó, cái nhìn đó, dường như muốn nhìn thấu Giang Thần.

Chương 81

"Không mời ta vào ngồi sao?" Giang Thần nói.

"Ta thất lễ rồi!" Vân Tiêu khẽ cười, làm một động tác mời, "Mời!" Nàng vung tay phải, mở ra trận pháp cấm chế bao phủ Tam Tiên Đảo.

Giang Thần cũng không khách khí, dưới sự dẫn dắt của ba tỷ muội, tiến vào Tam Tiên Đảo, dừng lại ở trung tâm đảo.

Một tiểu viện được xây dựng ở đó.

Bên cạnh tiểu viện, có một hồ nước, nước biếc trong xanh, lấp lánh ánh sáng trong suốt tươi đẹp.

"Giang Thần xem môi trường ở chỗ ta thế nào?" Bích Tiêu đắc ý ngẩng cằm nói.

"Môi trường ưu mỹ." Giang Thần đánh giá một lượt rồi gật đầu, "Tiên khí hùng hậu, gấp mười mấy lần bên ngoài, xanh tươi um tùm, đúng là đạo trường không tệ." "Cũng có mắt nhìn đấy." Bích Tiêu nói, "Để tìm một đạo trường thích hợp, ta và Đại tỷ, Nhị tỷ đã mất rất nhiều thời gian, cuối cùng mới tìm được chỗ này." "Chúng ta vào viện tử đi!" Vân Tiêu gọi một tiếng.

Một đám người tiến vào tiểu viện, ngồi xuống trên ghế đá.

"Giang Thần cứ ngồi đây trước, ta đi chuẩn bị chút rượu và thức ăn." Vân Tiêu nói.

"Được." Giang Thần cười đáp một tiếng.

Ba tỷ muội Vân Tiêu tiến vào nhà bếp, bắt đầu nấu ăn.

Nhìn tiểu viện trước mắt, khá đơn giản, nhưng lại được bài trí

thỏa đáng, tiểu viện cũng được dọn dẹp sạch sẽ, còn có một ít hoa cỏ.

Y lật tay phải.

Giang Thần lấy ra một vò cực phẩm Bách Hoa Tiên Nhượng quả tửu, lại lấy ra một cái chén, nhàn nhã uống.

Một lát sau, ba tỷ muội Vân Tiêu bưng thức ăn ra từ nhà bếp, đặt lên bàn.

Tổng cộng mấy chục món, ngoại hình tinh xảo, sắc hương vị đều đủ cả.

"Cũng không tệ." Giang Thần cười nói.

Y lại lấy ra ba vò cực phẩm Bách Hoa Tiên Nhượng quả tửu đặt lên bàn đá.

"Đó là đương nhiên!" Bích Tiêu lộ vẻ đắc ý, "Là do ba tỷ muội ta tự tay làm đó, ngay cả lão sư cũng khen tay nghề của ta tốt.

Trừ lão sư và Đại ca ra, từ trước đến nay chưa từng có ai được ăn mỹ thực do ba tỷ muội ta làm, ngươi là người đầu tiên!" Vân Tiêu và Quỳnh Tiêu không biết nghĩ gì mà mặt phiếm hồng.

"Ơ!" Bích Tiêu hiếu kỳ hỏi, "Đại tỷ, Nhị tỷ hai người sao vậy?

Tự dưng mặt đỏ bừng lên thế?

Trời cũng đâu có nóng!

Mặt các người, sao lại đỏ ửng kinh khủng vậy?" "Hahaha!" Giang Thần cười lớn một tiếng.

Hai người mặt đỏ bừng, trong lòng không có chút tự biết nào sao?

Không phải câu nói kia chọc họa sao?

"Trừ lão sư và Đại ca ra không ai có thể ăn", lời này nghe cứ như là thèm muốn thân thể Giang Thần vậy.

“Giang Thần mời!” Vân Tiêu không hổ là Đại tỷ, nhanh chóng điều chỉnh tâm thái, làm một động tác mời, “Thưởng thức tay nghề của ba tỷ muội ta thế nào?” “Ừm.” Giang Thần gật đầu.

Y cầm đũa ăn một miếng, không nói gì, lại ăn thêm, ăn thử mỗi món một miếng.

“Thế nào?” Thấy Giang Thần đặt đũa xuống, Bích Tiêu không nhịn được tính tình, lần nữa truy vấn.

“Khá tốt.” Giang Thần cười nói, “Tay nghề thực sự không thể chê vào đâu được.” “Đó là đương nhiên rồi.” Bích Tiêu cười nói, “Là ta và Đại tỷ, Nhị tỷ dụng tâm làm, nếu hương vị có thể kém, thì mới gọi là kỳ quái chứ.” Bốn người cầm đũa ăn, uống cực phẩm Bách Hoa Tiên Nhượng quả tửu.

“À đúng rồi Giang Thần, vừa rồi ngươi bảo ta tu luyện nhục thân công pháp?” Vân Tiêu hỏi ra nghi vấn trong lòng.

“Không sai!” Giang Thần sắc mặt nghiêm túc, “Nếu điều kiện cho phép, ta kiến nghị nên tu luyện nhiều công pháp nhục thân hơn.

Mặc dù tu vi nguyên thần mạnh, nhưng trong đấu pháp, biến hóa quá nhanh, không chừng sẽ xảy ra ngoài ý muốn.

Nếu có người từ phía sau đánh lén, gõ gậy bất ngờ, đánh cho ngươi không kịp trở tay.

Tu vi dù mạnh đến đâu, dưới sự bất ngờ cũng sẽ bị đánh ngã xuống đất.” “Chẳng lẽ ngươi đã từng làm vậy?” Bích Tiêu nhanh miệng nói, “Ta biết rồi!

Sức mạnh trong Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn của ngươi thực sự quá cường hãn, trong cùng cảnh giới căn bản không ai có thể đỡ được, trừ khi có Linh Bảo tốt, mới có thể đỡ được.

Chẳng lẽ trước đây, ngươi thường xuyên dùng Chí Tôn Vô Địch

Phiên Thiên Ấn để gõ gậy bất ngờ sao?" Bốp!

Giang Thần không vui cốc cho nàng một cái vào đầu.

"Nói linh tinh gì đấy?" Giang Thần trợn trắng mắt, "Ta là loại người như vậy sao?

Hơn nữa với thực lực của ta, có cần phải làm thế không?" "Đánh đầu ta!" Bích Tiêu ôm trán.

"Hì hì!" Vân Tiêu và Quỳnh Tiêu bị chọc cười.

"Chỗ lão sư có một môn công pháp chuyên tu luyện nhục thân, gọi là Cửu Chuyển Huyền Công, xem ra ta có cần phải thỉnh giáo lão sư rồi." Vân Tiêu sắc mặt nghiêm túc.

"Khổ tận cam lai, mới thành người hơn người.

Muốn đi xa hơn, nhất định phải chịu đựng những khổ cực mà người thường không thể chịu nổi.

Con đường tu luyện nhục thân, tuy khó khăn hơn tu luyện nguyên thần rất nhiều, nhưng chỉ cần kiên trì, với tư chất của các ngươi, lại có Thánh Nhân phía sau ủng hộ, nhất định có thể thành công." Giang Thần nói.

"Ta có thể mạo muội hỏi một câu được không?" Vân Tiêu hỏi.

"Nói đi!" "Ngươi cũng tu luyện nhục thân rồi sao?" "Ừm." Giang Thần gật đầu.

"Quả nhiên giống y như ta đoán." Vân Tiêu gật đầu, "Nếu không tu luyện nhục thân, cũng không thể trong cử chỉ nhất thời lại biểu hiện ra thực lực mạnh mẽ như vậy.

Càng không thể dễ dàng ném tam muội đi xa như thế." "Đoạn thời gian trước Đại ca truyền tin về, nói khi tìm kiếm đạo trường thì gặp ngươi.

May nhờ ngươi ra tay cứu giúp, nếu không thì đã nguy hiểm rồi, ở đây ba tỷ muội ta lần nữa cảm tạ đạo hữu!" Vân Tiêu nói với vẻ nghiêm túc.

"Đều là bằng hữu." Giang Thần lắc đầu, "Lời khách khí này, chẳng phải quá khách sáo rồi sao." "Ngươi nói đúng!" Vân Tiêu gật đầu, "Đều là bằng hữu." "Mấy người đừng ngớ ra nữa!" Bích Tiêu gọi, "Ăn đi!

Không ăn nữa đồ ăn nguội hết, không ngon đâu." "Ha ha." Giang Thần khẽ mỉm cười.

Bốn người lại ăn tiếp.

Ăn xong một bữa cơm, bốn người ngồi trên ghế đá.

"Giang Thần, lẽ nào những lời ngươi nói lần trước đều là thật sao?" Vân Tiêu chợt hỏi.

"Đại tỷ, ta phát hiện hôm nay tỷ nói hơi nhiều đó." Bích Tiêu trêu chọc, "Không gặp Giang Thần rồi, trong lòng lại không nhịn được mà nảy sinh tiểu tâm tư sao?" "Ta biết rồi!" Quỳnh Tiêu thần bổ đao, "Đại tỷ nhất định thấy Giang Thần đẹp trai, bản lĩnh lại mạnh, nên thèm muốn thân thể của y rồi." "Ta chịu thua hai người này rồi." Vân Tiêu cạn lời, "Tam muội tính tình thẳng thắn, Nhị muội cũng vậy sao?" Nàng nhìn Giang Thần, chờ đợi câu trả lời của y.

Chương 82

"Lời gì?" Giang Thần hơi ngớ người.

"Lần trước không phải ngươi bảo ta cứ ở yên Kim Ngao Đảo đừng ra ngoài sao?" Vân Tiêu nói, "Nếu bước ra khỏi Kim Ngao Đảo sẽ gặp nguy hiểm, thậm chí có nguy hiểm đến tính mạng." "Đúng vậy." Giang Thần sắc mặt nghiêm túc, "Tranh bá giữa Vu Yêu hai tộc đã bùng nổ rồi, nếu không phải vì chuyện lần trước, Đế Tuấn ở Thiên Đình tổ chức Thiên Hôn, gặp Vu tộc cản trở, bị người thần bí chém ác thi, phá hoại Thiên Hôn.

Chiến tranh giữa hai tộc, e rằng đã sớm bùng nổ rồi.

Sở dĩ không ra tay, là vì vết thương của y chưa hồi phục.

Một khi vết thương của y hồi phục, cộng thêm việc chuẩn bị ổn thỏa, thì đó chính là lúc hai tộc quyết chiến triệt để.

Lúc này các ngươi ra ngoài, không có Thánh Nhân đạo trường che chở, nếu dính phải nhân quả, sẽ gặp phải đại phiền phức.

Tình huống của các ngươi cũng vậy, với tình huống của Triệu huynh, đều đã rõ ràng mọi chuyện." "Nếu một ngày nào đó, vạn nhất ta bước ra khỏi Tam Tiên Đảo thì sao?" Giang Thần nói, "Nếu như vậy!

Ba tỷ muội các ngươi bao gồm cả Triệu huynh, sẽ gặp phải một kiếp nạn sinh tử lớn." "Không thể tránh được sao?" Vân Tiêu cau mày.

Giang Thần không nói gì, bưng trà lên bình tĩnh uống một ngụm.

"Nếu ta cần cù tu luyện, nâng cao tu vi nhục thân lên, liệu có thể tránh được không?" Vân Tiêu lần nữa hỏi.

“Khó!” Giang Thần thở dài, “Người của Tiệt giáo quá nhiều, tự xưng vạn tiên triều, có một số chuyện không thể tránh khỏi.” “Ta hiểu rồi!” Vân Tiêu đứng dậy khỏi ghế đá, trịnh trọng hành đại lễ với Giang Thần, “Đa tạ đạo hữu đã chỉ giáo!” “Ơ!” Bích Tiêu chớp chớp mắt, “Đại tỷ đang nói gì vậy?

Ta nghe không hiểu?” Bốp!

Vân Tiêu cốc vào đầu nàng một cái.

Vân Tiêu không vui liếc nàng một cái, “Nếu cái gì cũng hiểu, thì còn gọi là Bích Tiêu sao?” “Ba vị sư tỷ có ở trên đảo không?” Đột nhiên, một tiếng gọi cung kính truyền vào từ bên ngoài đại trận.

Vân Tiêu cau mày, vung tay phải, một đạo pháp quyết từ trong tay đánh xuống.

“Hiện!” Lực nước ngưng tụ thành một mặt gương, hiển lộ tướng mạo của người bên ngoài.

Một kẻ có mỏ nhọn tai vượn, tướng mạo vô cùng ổi tả, xuất hiện trong thủy kính.

“Ai đó?

Các ngươi có quen không?” Vân Tiêu hỏi.

“Không quen!” Quỳnh Tiêu trầm ngâm nói, “Y không phải đang mặc phục sức Tiệt giáo, lại gọi ta là sư tỷ, chắc cũng là một thành viên trong Tiệt giáo thôi!

Nhưng ta cũng chưa từng thấy y trong số đệ tử Quan môn và Ngoại môn, có thể là ký danh đệ tử của lão sư chăng!” “Ta biết là ai.” Giang Thần nói.

“Giang Thần quen ư?” Bích Tiêu tò mò, “Là bằng hữu của ngươi sao?” “Không!” Giang Thần nói, “Có một đoạn ân oán.” Ngay lập tức,

y kể lại chuyện giữa mình và Thân Công Báo một lượt.

"Tên này quá ác độc rồi." Bích Tiêu sắc mặt trầm xuống, "Rõ ràng biết Ngũ Tự Chân Ngôn mà lại ghê tởm như vậy!

Dùng âm chiêu, không được!

Ta phải ra ngoài một chuyến, đè y xuống đất đánh cho một trận tơi bời mới được." "Tam muội!" Vân Tiêu lộ vẻ không vui.

"Để muội ấy đi đi!" Giang Thần cười nói, "Thằng cha này da dày lắm, đè xuống đất mà xoa bóp một trận cũng chẳng sao đâu." "Được." Vân Tiêu gật đầu.

Được lệnh, Bích Tiêu không nhịn nổi nữa.

Nàng ngự một đạo độn quang, lao ra ngoài.

"Tam muội ta nóng tính quá, cũng không biết bao giờ mới sửa được." Vân Tiêu thở dài.

"Ngươi phải giúp muội ấy." Giang Thần nhắc nhở một câu, "Tính cách thì không sai, nhưng vạn nhất bị kẻ có tâm lợi dụng, sẽ mang đến đại phiền phức." Trong nguyên tác, Bích Tiêu đã chịu thiệt vì tính cách của mình.

Thân Công Báo trước hết dùng tình để thuyết phục, dùng lý để lung lay, dụ dỗ Triệu Công Minh đi, nhưng Triệu Công Minh vừa xuất hiện, chỉ lộ diện một hiệp, sau đó bị trấn áp.

Tiếp đó Thân Công Báo lại lợi dụng điểm yếu tính cách của Bích Tiêu, mượn cái chết của Triệu Công Minh, lừa Bích Tiêu ra ngoài.

Đến nỗi Bích Tiêu không địch lại, bất đắc dĩ cầu cứu Vân Tiêu và Quỳnh Tiêu, mới có kết cục ba tỷ muội toàn quân bị diệt.

Trong quá trình này, mặc dù có Nguyên Thủy Thiên Tôn ỷ lớn hiếp nhỏ, không cần thể diện, nhưng trong mệnh đã định phải có kiếp nạn

này.

Khoảng nửa canh giờ sau, một bóng người từ trên trời rơi xuống đất, làm mặt đất nứt toác, xuất hiện một vết nứt lớn hình mạng nhện.

"Đại tỷ, Nhị tỷ, Giang Thần, ta đã bắt được tên này rồi." Giọng Bích Tiêu truyền vào từ bên ngoài.

"Đi thôi!" Giang Thần đứng dậy khỏi ghế đá, "Ta ra ngoài xem sao." Ba người ra khỏi tiểu viện, vừa hay thấy Thân Công Báo không có cốt khí quỳ rạp trên đất dập đầu cầu xin tha thứ.

Toàn thân xanh một khối sưng một khối, khắp nơi đều là vết thương.

Đạo bào trên người cũng rách nát không ít, trông như một kẻ ăn mày.

"A!" Thân Công Báo nhìn thấy Giang Thần, sợ đến nhảy dựng, run rẩy muốn bỏ chạy, "Ngươi, ngươi sao lại ở đây?" "Ta vì sao không thể ở đây?" Y nhìn Thân Công Báo với vẻ thích thú.

"Tiền bối ta sai rồi!" Thân Công Báo dập đầu cầu xin, "Ta thực sự sai rồi, cầu xin người coi ta như một cái rắm mà thả đi!

Ta thề, sau này ta sẽ không dám nữa." "Ơ!" Bích Tiêu kinh ngạc, "Chuyện gì vậy?" "Có lẽ giáo huấn trước đó đã khiến y sợ hãi rồi chăng?" Giang Thần nhún vai, "Nên mới như vậy." Y đi đến trước mặt Thân Công Báo, dừng lại.

Thấy Giang Thần, Thân Công Báo hận không thể tát mấy cái thật mạnh vào miệng mình.

Nếu sớm biết như vậy, có đánh chết y cũng không dám tới đây.

Vị ngoan nhân này ở đây, chẳng phải là làm khó mình sao?

"Nói đi!" Giang Thần hỏi, "Vì sao?" "Ta, ta và ba vị sư tỷ đều là

đồng môn.” Thân Công Báo cúi đầu, “Chẳng phải đồng môn thì nên qua lại nhiều hơn sao, thế rồi ta đến.” “Nói đến lúc này rồi mà còn không thành thật, xem ra đánh chưa đủ nặng.” Giang Thần lắc đầu.

Y ra tay như chớp, thô bạo vồ lấy Thân Công Báo, đấm đá liên tục, tiếp đó, lại vồ lấy mặt y.

“A...” Tiếng kêu thảm thiết thê lương, liên tục truyền ra từ miệng y.

Hai canh giờ sau, Giang Thần dừng lại.

Vỗ vỗ tay mãn nguyện, cảm giác này thật tốt.

Nhìn Thân Công Báo nằm trên đất như một con chó chết, mũi xanh mặt sưng, thê thảm không tả xiết.

“Đừng có giả chết nữa!” Giang Thần quát, “Cút ngay!” “Tiền bối tha cho ta đi!” Thân Công Báo mặt khổ sở cầu xin, “Đánh thì cũng đã đánh rồi, coi ta như một cái rắm mà thả đi!” “Chẳng lẽ đánh chưa đủ sao?” Giang Thần ánh mắt lạnh lẽo, “Muốn ta đánh thêm một trận nữa à?” Sợ đến mức Thân Công Báo ngay cả một hơi cũng không dám thở mạnh, ngoan ngoãn hết mức có thể.

“Nói đi!” Giang Thần hỏi, “Mục đích ngươi đến đây lần này là gì?” Đối mặt với ánh mắt của Giang Thần, trong lòng Thân Công Báo căn bản không dám có tiểu tâm tư.

“Ta, ta đến cầu cứu ba vị sư tỷ.” Thân Công Báo giải thích, “Lần này ra ngoài, ta may mắn gặp được một cây linh quả, nhưng tiếc là lại bị người Xiển giáo cướp mất.

Ta đánh không lại, bị bọn họ đánh đập một trận tơi bời, nhục mạ ta một trận.

Ta tức lắm, muốn tìm ba vị sư tỷ giúp ta đòi lại công bằng.” “Người Xiển giáo?” Giang Thần cau mày, “Không có đồng môn Tiệt

giáo nào à?

Không có dùng Ngũ Tự Chân Ngôn đối phó y sao?" "Ta có nói rồi." Thân Công Báo nói, "Nhưng bọn họ không sợ.

Chương 83

Ta là ký danh đệ tử, Tiệt giáo tự xưng vạn tiên triều, những ký danh đệ tử như ta không đếm xuể, bọn họ không để vào mắt.

Ngũ Tự Chân Ngôn ta cũng đã dùng rồi, nhưng không phải trong thời gian ngắn có thể có hiệu lực." "Thực sự thảm hại thật." Giang Thần nói, "Đã gia nhập môn hạ Thánh Nhân rồi, vậy mà lại bị người ta ức hiếp như vậy, mấy năm nay sống như chó vậy." Mấy năm nay, Thân Công Báo lại chỉ là Chân Tiên Đại Viên Mãn.

Nếu đổi thành người khác, thì cũng vậy thôi.

Nhưng y lại bái nhập Thông Thiên Thánh Nhân đó, mỗi lần Thông Thiên Thánh Nhân giảng đạo, y đều có thể ở bên ngoài lắng nghe.

Lại tu luyện Thượng Thanh tiên pháp, ngay cả một con heo, mấy năm nay cũng nên có chút thành tựu.

Không nên thảm hại như bây giờ.

Nghĩ vậy, Giang Thần nheo mắt, nghĩ đến một khả năng.

Có một khả năng, có thể giải thích rõ vì sao lại xuất hiện tình huống này.

Nhìn lên bầu trời.

"Chẳng lẽ thực sự là Thiên Đạo cố ý đả áp?" Giang Thần trong lòng dậy sóng, "Mục đích là để y gánh kiếp trong Phong Thần Lượng Kiếp sao?" Ngoài khả năng này hợp tình hợp lý, thực sự không có khả năng nào khác.

Cũng chỉ có mọi việc trước mắt, mới có thể giải thích rõ ràng.

Nếu không muốn y trưởng thành, với tư cách là một trong hai nhân

vật chính lớn trong Phong Thần Lượng Kiếp, còn có chuyện gì với Xiển giáo sao?

Khương Tử Nha?

Xiển giáo Thập Nhị Kim Tiên?

E rằng đều không đủ để hành hạ y.

"Giang Thần đang ở đâu?" Bích Tiêu đưa tay ra, vẫy vẫy trước mặt y, "Ngươi nhập thần thế à?" "Không có." Giang Thần lắc đầu.

"Ừm." Bích Tiêu đáp một tiếng.

Ánh mắt nàng rơi xuống Thân Công Báo.

"Xem trên phần đồng môn, lần này bản cô nương sẽ không làm khó ngươi!" Bích Tiêu quát, "Nếu có lần sau, dám chạy đến quấy nhiễu Tam Tiên Đảo của ta thanh tu, chắc chắn sẽ không tha thứ đâu!" "Dạ!

Dạ!" Thân Công Báo vội vàng bồi tội, "Nhất định không có lần sau đâu, vậy ta bây giờ có thể đi được chưa?" "Cút!" Bích Tiêu lạnh lùng quát một tiếng.

Thân Công Báo vội vàng bò dậy khỏi đất, muốn rời đi.

Vừa mới bước ba bước, lời của Giang Thần vang lên từ phía sau.

"Chờ đã!" Thân Công Báo mặt khổ sở quay người lại, "Tiền bối có chuyện gì sao?" "Bản tọa tên là Già Thiên Đạo Tôn!" Giang Thần nói, "Ngươi có thể gọi bản tọa là Đạo Tôn, đừng gọi tiền bối, gọi bản tọa cứ như đã sống vô số vạn năm lão quái vật vậy." "Đạo Tôn!" Thân Công Báo đáp.

"Ai ra tay?" Giang Thần hỏi.

"Từ Hàng đạo nhân và Văn Thù đạo nhân!" Thân Công Báo mặt lộ vẻ hớn hở, "Đạo Tôn muốn ra mặt giúp ta sao?" Nếu vị ngoan nhân

trước mắt này ra mặt giúp, thu thập hai người kia chẳng phải dễ như chơi sao?

"Đuổi theo." Giang Thần lắc đầu.

"Lẽ nào ngươi vẫn luôn đi theo sau ta?" Giang Thần nói, "Cũng không ngu, nhanh như vậy đã đoán ra mấu chốt của sự việc." "Đạo Tôn vậy bây giờ ta phải làm sao?" Thân Công Báo cầu cứu nhìn ba người Vân Tiêu, "Ba vị sư tỷ, ta ít nhiều cũng là ký danh đệ tử của Tiệt giáo, người Xiển giáo đã ức hiếp đến tận cửa rồi, ta không thể cứ vậy được!

Nếu không, truyền ra ngoài, chẳng phải sẽ khiến Tiệt giáo ta trông có vẻ sợ hãi sao?

Xin ba vị sư tỷ hãy chủ trì công đạo cho ta." "Giang Thần thấy chuyện này thế nào?" Vân Tiêu hỏi.

"Đã đánh đến tận cửa rồi, còn có thể làm sao?" Giang Thần nói, "Trực tiếp khô máu thôi!

Hơn nữa người Tiệt giáo, sau lưng cũng có một vị Thiên Đạo Thánh Nhân chống lưng, sợ cái quần què gì chứ." "Đạo Tôn anh minh thần võ, khí vũ hiên ngang." Thân Công Báo nịnh nọt, "Hổ khu chấn động, uy chấn Hồng Hoang." "Được!" Vân Tiêu gật đầu, "Vậy thì khô máu đi!

Ta ngược lại muốn xem thử hai Kim Tiên Xiển giáo kia, rốt cuộc có bản lĩnh gì, mà dám chạy đến Tam Tiên Đảo của ta làm càn." Một đám người ngự độn quang, lao ra ngoài.

Bên ngoài Tam Tiên Đảo, Từ Hàng đạo nhân và Văn Thù đạo nhân hai người đứng song song, nhìn hòn đảo trước mắt, lại có trận pháp cấm chế phong tỏa hòn đảo, lông mày nhíu chặt lại.

"Trận pháp cấm chế này không hề đơn giản." Từ Hàng đạo nhân

sắc mặt nghiêm túc, "Người có thể bố trí trận pháp cấm chế này, chắc là đệ tử thân truyền của Thông Thiên sư bá, ít nhất cũng là đệ tử nội môn." "Thân phận càng cao càng tốt." Văn Thù đạo nhân trầm ngâm nói, "Việc giao đấu giữa các tiểu bối, ta không tin Thông Thiên sư bá có thể ỷ lớn hiếp nhỏ!

Nếu Thông Thiên sư bá thực sự làm vậy, lão sư của ta cũng sẽ không bỏ mặc không quản." "Ngươi nói đúng!" Từ Hàng đạo nhân cười lạnh một tiếng, "Hoặc là không ra tay, đã chọn ra tay rồi.

Nhất định phải làm cho danh tiếng Xiển giáo ta vang dội!" "Sợ rằng các ngươi không có bản lĩnh đó!" Một tiếng cười lạnh vang lên.

Vài đạo độn quang lóe lên, Giang Thần cùng nhóm người xuất hiện trên mặt biển, lạnh lùng nhìn hai người kia.

Trong số họ, trừ Thân Công Báo ra, tất cả đều là Đại La Kim Tiên sơ kỳ, đạo hạnh tương đồng với hai người y.

"Ba trong tám đệ tử thân truyền của Thông Thiên Thánh Nhân Tiệt giáo, Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu!" Vân Tiêu sắc mặt lạnh băng.

"Đánh thương người Tiệt giáo ta?" "Lại còn chạy đến đạo trường của ta làm càn sao?" "Thì ra là Tam Tiêu nương nương!" Từ Hàng đạo nhân khiêu khích nói, "Không sai!

Thân Công Báo tư dùng thủ đoạn ti tiện, muốn cướp đoạt bảo vật của ta, nể mặt Thông Thiên sư bá, bản tôn đặc biệt tha cho y một con đường sống.

Còn về việc gây rối ở đạo trường ư?

Không có chuyện đó!

Nghe nói môn hạ Thông Thiên sư bá ai nấy đều là cường giả.

Đạo hạnh cao thâm, thần thông mạnh mẽ, ta đặc biệt đến đây

thỉnh giáo, không biết ba vị có dám tiếp chiêu không?

Đương nhiên rồi, nếu muốn lấy đông hiếp ít, thì cũng không cần tỷ thí nữa." "Đừng dùng kế khích tướng với ta!" Vân Tiêu bá khí nói, "Kế khích tướng của ngươi đối với ta vô dụng.

Không phải muốn đơn đấu sao, bản cung thành toàn!

Trừ Thân Công Báo ra, ngươi chọn một người trong chúng ta đi." "Được thôi." Từ Hàng đạo nhân cười lạnh một tiếng, "Bản tôn ngược lại muốn xem thử bản lĩnh trên tay ngươi, có lợi hại như lời ngươi nói không." Ánh mắt y lướt qua ba tỷ muội Vân Tiêu và Giang Thần.

Đồng thời vận dụng thần niệm truyền âm cho Văn Thù đạo nhân.

"Ngươi thấy ta chọn ai thì tốt hơn?" Từ Hàng đạo nhân hỏi.

"Tam Tiêu dù sao cũng là đệ tử thân truyền của Thông Thiên sư bá, thân phận địa vị ngang hàng với chúng ta." Văn Thù đạo nhân truyền âm đáp, "Việc được khai tiểu táo là không thể tránh khỏi, Linh Bảo, thần thông đều không thiếu, đạo hạnh lại giống chúng ta, ta dốc toàn lực ra tay, nhiều nhất cũng chỉ hòa, muốn hạ gục ba người họ, tuyệt đối không có khả năng nào cả.

Còn gã đàn ông bên cạnh, trừ việc đẹp trai hơn một chút ra.

Thì chưa từng nghe danh tiếng của y, trong tám đệ tử thân truyền cũng không có danh hiệu người này.

Theo ý kiến của ta, người này phần lớn là đệ tử nội môn của Thông Thiên sư bá.

Nếu muốn ra tay, ta đề nghị chọn y!

Như vậy, phần thắng của ta cũng sẽ lớn hơn một chút." "Ta cũng nghĩ vậy." Từ Hàng đạo nhân gật đầu, "Người này đạo hạnh tương đồng với ta, nhưng về thần thông, Linh Bảo thì hoàn toàn không thể

sánh với ta.

Vừa hay dùng thủ đoạn lôi đình, hạ gục y!

Chương 84

Thể hiện phong thái Xiển giáo ta." "Hai người đó đang truyền âm lẩm bẩm cái gì vậy?" Bích Tiêu lộ vẻ khinh thường, "Chẳng lẽ sợ rồi sao?

Muốn quỳ xuống đất cầu xin tha thứ ư?" "Hừ!" Từ Hàng đạo nhân chỉ vào Giang Thần, "Mười hai Kim Tiên ta từ trước đến nay không biết hai chữ sợ hãi viết thế nào, thu thập các ngươi cần phải lựa chọn sao?

Cứ tùy tiện chọn một người, đều có thể đè xuống đất mà chà đạp.

Vậy thì ngươi đi!

Là người đàn ông duy nhất trong số đó, đừng nói ta ỷ lớn hiếp nhỏ, cũng đừng lát nữa bại trận rồi lại ở đó khóc lóc!

Hoặc là không đánh, nếu đã đánh thì phải đánh ra phong thái Xiển giáo ta, chọn người mạnh nhất trong số đó!" Từ Hàng đạo nhân lạnh lùng nói.

"Ngươi chắc chắn chọn y ư?" Ba tỷ muội Vân Tiêu mặt lộ vẻ kỳ quái.

Âm mưu quỷ kế của Từ Hàng đạo nhân và Văn Thù đạo nhân, sao họ lại không biết chứ?

Muốn tìm người yếu nhất, muốn chiếm cứ đại nghĩa, biến người yếu nhất thành người mạnh nhất.

Nhưng hai người bọn họ vạn vạn không ngờ, người mà họ chọn "yếu nhất", lại thực sự là người mạnh nhất.

"Sợ rồi sao?" Vân Tiêu cười đùa nói, "Hay là không dám?

Ta rất sẵn lòng thỏa mãn yêu cầu của ngươi!" "Phiền phức rồi!" Giang Thần nhún vai, "Không sao!

Vừa hay tay ta hơi ngứa ngáy, có người chủ động đưa tận cửa để ta đánh, nếu không thỏa mãn thì cũng uổng phí một phen khổ tâm." "Đạo Tôn cố lên!" Thân Công Báo vội vàng nói, "Thay ta đòi lại công bằng, đè hai người bọn họ xuống đất mà chà đạp một trận." Trong lòng y lại cảm thấy bi ai thay cho hai người kia.

Dù có chọn Vân Tiêu, cũng chẳng sao.

Nhưng cố tình lại muốn tìm chết, chọn phải vị ngoan nhân này.

"Tốt." Giang Thần gật đầu.

"Ngươi quá cuồng vọng rồi!" Từ Hàng đạo nhân cười lạnh một tiếng, "Chẳng lẽ Thông Thiên sư bá không nói cho ngươi biết, làm người phải khiêm tốn sao?

Hy vọng bản lĩnh trên tay ngươi, có thể lợi hại như lời ngươi nói." Y bước đi lên phía trước.

Khí thế Đại La Kim Tiên sơ kỳ, không hề che giấu một chút nào, bá đạo trấn áp về phía Giang Thần.

Đồng thời lấy ra một kiện lệnh kỳ màu trắng lơ lửng trên đỉnh đầu, bảo vệ bản thân.

Làm xong mọi thứ, Từ Hàng đạo nhân không chần chừ nữa, cầm Dương Liễu nhanh chóng lao lên.

"Quỳ xuống cho bản tôn!" Dương Liễu đột nhiên biến lớn biến thô, to đến mấy chục vạn trượng, mang theo uy áp khủng bố, từ trên trời giáng xuống, bá đạo trấn áp về phía Giang Thần.

"Không biết tự lượng sức!" Giang Thần lộ vẻ khinh thường.

Y đứng yên tại chỗ một cách nhẹ nhàng như mây gió, không hề

nhúc nhích, mắt thấy Dương Liễu sắp đánh tới.

Y vung tay phải, Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn bắn ra, chỉ trong chớp mắt đã hóa thành to lớn mấy chục vạn trượng, kim quang khủng bố bùng phát từ Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn.

Dưới sự khống chế của Giang Thần, thô bạo đập vào Dương Liễu của Từ Hàng đạo nhân.

Bùm!

Hai bên va chạm, sức mạnh khủng bố từ Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn truyền ra, trực tiếp đập bay Dương Liễu đi.

Từ Hàng đạo nhân muốn giữ chặt, nhưng sức mạnh vô thượng truyền ra từ Dương Liễu, khiến y căn bản không thể giữ được.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn Dương Liễu từ trong tay mình bắn ra.

Bóng đen khổng lồ bao phủ toàn bộ y, lực lượng kinh thiên từ Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn truyền ra, lần nữa hung ác bá đạo trấn áp xuống, oanh sát về phía toàn bộ y.

"Khốn kiếp!" Từ Hàng đạo nhân mặt âm trầm, đến mức sắp vắt ra nước, "Dương Liễu của bản tôn lại bị đánh bay, xem ra ngươi cũng có chút bản lĩnh." Đối mặt với Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn lần nữa đập xuống, y không dám có bất kỳ chút sơ suất nào.

Y lấy ra một kiện Ngũ Sắc Phương Ấn, tỏa ra khí tức Tiên Thiên Thượng phẩm Linh Bảo.

Ngũ Sắc Phương Ấn cũng giống như Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn, đều là Tiên Thiên Linh Bảo dạng sức mạnh, là thần khí cần thiết để đập người, chơi khăm, đánh lén, cướp bóc.

Từ Hàng đạo nhân cũng là do một lần vô tình mà có được.

"Cút về cho bản tôn!" Từ Hàng đạo nhân giận dữ gầm lên một

tiếng.

Y rót tiên lực vào Ngũ Sắc Phương Ấn, hóa thành to lớn mấy chục vạn trượng, hung hăng đập về phía Giang Thần, muốn trấn áp Giang Thần.

Nhưng y đã quá coi trọng mình, lại quá đánh giá thấp Giang Thần.

Giang Thần mạnh mẽ, há nào y có thể dò xét được.

Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn và Ngũ Sắc Phương Ấn va vào nhau trên Cửu Thiên, sự va chạm sức mạnh tuyệt đối, lực phá hoại hình thành thực sự quá mạnh mẽ.

Không gian xung quanh, trong vài hơi thở ngắn ngủi, trực tiếp sụp đổ.

Vô số đạo không gian loạn lưu, từ không gian tan vỡ quét ra.

Đừng thấy Ngũ Sắc Phương Ấn là Tiên Thiên Thượng phẩm Linh Bảo, nhưng về sức mạnh thuần túy, nó kém hơn Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn một chút.

Hai kiện Linh Bảo bay ngược ra xa trên không trung, rơi vào tay chủ nhân của chúng.

Giang Thần thu Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn lại.

Y vận động cổ, phát ra từng tiếng lách tách, như tiếng sao đậu vang lên.

“Thu thập ngươi chỉ cần một chiêu!” Giang Thần sắc mặt nghiêm túc, bá khí ngút trời.

“Ăn nói ngông cuồng!” Từ Hàng đạo nhân cười lạnh một tiếng, “Đợi ngươi thu thập được bản tôn rồi nói.” “Như ngươi mong muốn.” Giang Thần nói.

“Hỏa chi Pháp tắc!” Y cách không chụp một cái, ba thành lực

lượng Hỏa chi Pháp tắc bùng phát, kết hợp với Mặt Trời Phần Thiên Chân Viêm, uy năng khủng bố thiêu đốt trời biển.

"Đi!" Theo ngón tay Giang Thần điểm một cái, hỏa diễm pháp tắc khủng bố, từ bốn phương tám hướng, trên trời dưới đất, phong tỏa toàn bộ đường né tránh, trấn áp về phía y.

"Không thể nào!" Từ Hàng đạo nhân sắc mặt đại biến, "Chẳng phải y vừa mới đột phá Đại La Kim Tiên sao, sao có thể lĩnh ngộ lực lượng pháp tắc?

Lại còn có tạo nghệ cao thâm như vậy trong pháp tắc, còn vận dụng trong đấu pháp nữa chứ!" Cảm nhận uy năng khủng bố truyền ra xung quanh, muốn né tránh, nhưng y phát hiện, không gian xung quanh khắp nơi đều là hỏa diễm khủng bố do lực lượng pháp tắc hóa thành.

Đặc biệt là nhiệt độ truyền ra từ hỏa diễm, khiến da đầu tê dại, cảm thấy tim gan run rẩy.

Nếu ứng phó không tốt, bất cứ lúc nào cũng có nguy hiểm đến tính mạng.

"Thiên Cực Bạch Ngọc Lệnh Kỳ bảo vệ bản tôn!" Từ Hàng đạo nhân gầm nhẹ một tiếng.

Y rót tiên lực vào Thiên Cực Bạch Ngọc Lệnh Kỳ trên đỉnh đầu, liều mạng bảo vệ bản thân.

Y vừa mới làm xong mọi thứ, hỏa diễm khủng bố do lực lượng Hỏa chi Pháp tắc hóa thành, bá đạo thiêu đốt.

Chương 85

Khí lãng truyền ra, dưới sự thiêu đốt của lực lượng Hỏa chi Pháp tắc.

Thiên Cực Bạch Ngọc Lệnh Kỳ lơ lửng trên đỉnh đầu Từ Hàng đạo nhân, gian nan chống đỡ.

Đừng thấy nó là một kiện Tiên Thiên Hạ phẩm phòng ngự Linh Bảo, nhưng trước ba thành lực lượng Hỏa chi Pháp tắc, lại có Mặt Trời Phần Thiên Chân Viêm, thì thực sự quá yếu rồi.

Chưa đến ba phút, một tiếng vỡ vụn giòn tan vang lên, Thiên Cực Bạch Ngọc Lệnh Kỳ lơ lửng trên đỉnh đầu Từ Hàng đạo nhân, trực tiếp bị thiêu cháy tan nát, hóa thành một làn tro bụi hoàn toàn biến mất.

Ngay sau đó, lực lượng Hỏa chi Pháp tắc chuyển vào cơ thể y, cưỡng chế phong tỏa xương tỳ bà.

"Hừ!" Giang Thần lạnh lùng hừ một tiếng.

Y vươn tay phải tóm lấy y, ném xuống mặt biển, giẫm lên mặt y, khinh thường nhìn.

"Chỉ có chút bản lĩnh đó thôi sao?" Giang Thần cười lạnh, "Thực sự quá yếu rồi!

Cũng không biết ai đã cho ngươi dũng khí, để ngươi đến đây làm càn." "Thả ra!" Văn Thù đạo nhân giận dữ gầm lên một tiếng.

Trên đỉnh đầu y lơ lửng một kiện ngọc hồ, bảo vệ y.

Trong tay y nắm một chuỗi niệm châu, sát khí bốc lên nhìn chằm chằm Giang Thần, có vẻ như Giang Thần vừa dứt lời, y sẽ lập tức ra tay.

“Cái quỷ gì?” Giang Thần lộ vẻ châm chọc, “Bảo bản tọa thả ra là bản tọa thả sao?” “Tìm đòn!” Văn Thù đạo nhân ánh mắt lạnh lẽo.

Y đạp thanh quang nhanh chóng lao lên, rót tiên lực vào chuỗi niệm châu trong tay.

Tổng cộng ba mươi sáu viên niệm châu, mỗi viên niệm châu uy lực đều vô cùng cường đại, hóa thành một tiểu thế giới, hung hăng đập về phía Giang Thần.

“Chiến luân xa à?” Giang Thần lắc đầu, “Tiếc là đối với bản tọa thì vô dụng.” Đối mặt với ba mươi sáu viên niệm châu đang đập tới, y không hề có chút sợ hãi nào.

Mắt thấy những viên niệm châu kia càng lúc càng gần, Giang Thần lần nữa lấy Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn ra.

Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn lần nữa biến lớn, vô số đạo kim quang bắn ra, tràn ngập giữa trời đất, dưới sự khống chế của Giang Thần, đập về phía Văn Thù đạo nhân.

Những viên niệm châu này thì không có vận đạo tốt như vậy, không phải Tiên Thiên Hạ phẩm Linh Bảo.

Trước mặt Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn, lại có Mặt Trời Phần Thiên Chân Viêm của Giang Thần.

Đối mặt với sức mạnh như diệt thế kia, trong một lần chạm mặt, trực tiếp bị đập nát.

Rầm rầm rầm...

Từng viên tiếp từng viên, ba mươi sáu viên niệm châu, trong khoảnh khắc toàn bộ đều bị phá hủy.

Bị ba mươi sáu viên niệm châu cản trở một chút, thế công của Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn hơi suy yếu, nhưng vẫn không thể coi

thường, đập về phía Văn Thù đạo nhân.

"Khốn kiếp!" Văn Thù đạo nhân sắc mặt đại biến, "Vì sao lại như vậy?

Linh Bảo của y vì sao sức mạnh lại cường đại đến thế?" Y lấy ra một cây Tử Kim Cự Chùy, trên cự chùy lôi điện lưu chuyển, cũng là một kiện Tiên Thiên Hạ phẩm Linh Bảo.

"Phá cho ta!" Văn Thù đạo nhân giận dữ gầm lên.

Y nắm cự chùy đập vào Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn.

Phốc xuy!

Cự chùy vừa mới đập lên, cự lực từ Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn truyền ra, xuyên qua mặt chùy truyền vào cơ thể y, y phun ra một đạo huyết tiễn, cả người ngã nhào xuống biển.

"Hừ!" Giang Thần lạnh lùng hừ một tiếng.

Y cách không chụp một cái, tóm lấy Văn Thù đạo nhân.

Một đạo tiên lực đánh vào cơ thể y, phong tỏa xương tỳ bà.

Y thu Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn, lại thu lấy Ngũ Sắc Phương Ấn và Tử Kim Sắc Cự Chùy mà hai người kia đánh rơi, lạnh lùng nhìn hai người.

"Hai người chơi chiến luân xa, mà một người cũng không biết đánh." Giang Thần lộ vẻ châm chọc, "Chút bản lĩnh đó, cũng dám chạy đến Tam Tiên Đảo làm càn sao?" "Ta không có làm càn!" Từ Hàng đạo nhân cố gắng phủ nhận, "Ta đến là để tỷ thí, thắng thua là chuyện thường của binh gia." "Đừng dùng cái bộ mặt ghê tởm đó, vũ nhục trí thông minh của bản tọa." Giang Thần nói, "Ngươi coi mọi người đều là kẻ ngốc sao?

Chỉ bằng cái miệng của hai ngươi sao?

Muốn đảo lộn trắng đen, chỉ hươu bảo ngựa à?" Y nắm chặt nắm đấm, vận động thân thể.

"Ngươi muốn làm gì?" Từ Hàng đạo nhân và Văn Thù đạo nhân sợ đến nhảy dựng.

"Tỷ thí còn chưa kết thúc mà!" Giang Thần nheo mắt, "Ta muốn làm gì ư?" Y ra tay như chớp, bao phủ lấy hai người, đấm đá liên tục, tiếp đó, điên cuồng vồ lấy thân thể hai người.

Muốn tàn nhẫn thế nào thì tàn nhẫn thế đó, đánh người không đánh mặt?

Không thể nào!

Đã sớm thấy hai tên này chướng mắt rồi, đã sớm muốn đè hai tên này xuống đất đánh cho một trận tơi bời.

Nếu không phải hai người này là đệ tử Xiển giáo, sau lưng có Nguyên Thủy Thiên Tôn cái vị Thiên Đạo Thánh Nhân chuyên thích ỷ lớn hiếp nhỏ che chở, thì Giang Thần đã xẻ thịt họ rồi.

"A..." Tiếng kêu thảm thiết thê lương, không ngừng truyền ra từ miệng hai người.

"Hai người này quá không biết xấu hổ!" Bích Tiêu cố nén cười nói, "Rõ ràng là đơn đấu, vậy mà lại hai đánh một, coi ta không có ai sao?

Giang Thần đừng hoảng, ta giúp ngươi!" Nàng nhanh chóng lao lên, gia nhập vào hàng ngũ đánh đập hai người kia.

Ra tay cũng ác như Giang Thần, chuyên môn vồ lấy mặt hai người.

Bị phong tỏa xương tỳ bà, hai người nhục nhã chịu đựng.

Ba ngày sau, Giang Thần thỏa mãn dừng lại, vỗ vỗ tay, từ trên cao

nhìn xuống hai người.

“Trước đó cướp linh dược của Thân Công Báo!” Giang Thần nheo mắt, “Lại còn chạy đến Tam Tiên Đảo làm càn, hai đánh một nữa chứ!

Vậy thì món nợ này nên trả thế nào đây?” “Thế nào người mới chịu thả ta ra?” Từ Hàng đạo nhân yếu ớt nói.

“Ta là người văn minh.” Giang Thần nói, “Từ trước đến nay ta không thích làm khó người khác, không muốn ta làm khó, cũng đừng ép buộc ta.

Ngũ Sắc Phương Ấn và Tử Kim Cự Chùy vừa rồi coi như vật bồi tội.

Sau đó lấy cây linh dược đã cướp đi ra giao cho Thân Công Báo, chuyện này coi như xong.” “Được!” Từ Hàng đạo nhân suy nghĩ một chút, liền đồng ý yêu cầu của Giang Thần.

“Ngươi cũng khá hiểu chuyện đó.” Giang Thần mãn ý cười.

Y giải khai xương tỳ bà trong cơ thể hai người.

Từ Hàng đạo nhân lấy cây linh dược đã cướp đi trước đó ra, ném cho Thân Công Báo.

“Bây giờ ta có thể đi được chưa?” “Cút!” Giang Thần quát lớn.

Chương 86

Từ Hàng đạo nhân cùng Văn Thù đạo nhân không dám chậm trễ nửa khắc, càng không dám buông một lời đe dọa nào vì sợ sẽ chọc giận Giang Thần mà bị y giữ mạng lại đây.

Ngay lập tức, hai người thi triển độn quang, chỉ sau vài cái chớp mắt đã hoàn toàn biến mất tăm tích.

"Cầm lấy!" Giang Thần ném linh dược cho Thân Công Báo.

"Đạo tôn đại ân đại đức, tiểu nhân cảm kích khôn cùng!" Thân Công Báo kích động tạ ơn.

"Cút đi!" Giang Thần phất phất tay.

Thân Công Báo không dám nán lại lâu, mục đích đã đạt được, nếu còn ở lại e rằng sẽ gặp vận rủi.

"Cái cớ vừa nãy tệ thật đấy." Giang Thần lắc đầu.

"Tệ hay không chẳng quan trọng." "Chẳng qua ta nhìn bọn hắn không vừa mắt, muốn đánh cho một trận thôi!" "Dám chạy tới Tam Tiên đảo của ta giở trò, nếu không cho chút lợi hại, bọn hắn lại tưởng Tam Tiên đảo dễ ức hiếp." Trong đảo, Bích Tiêu chớp chớp mắt.

"Kiến giả hữu phần, hay là ngươi tặng ta một kiện linh bảo được không?" Bích Tiêu nói.

"Cầm lấy!" Giang Thần lấy Tử Kim Cự Chùy ra ném qua.

"Á!" "Cho thật sao?" Bích Tiêu sững sờ, không dám tin nhìn Giang Thần.

"Chỉ là một kiện Tiên Thiên hạ phẩm linh bảo mà thôi." "So với tình hữu nghị thâm hậu giữa ta và ngươi thì không đáng nhắc tới."

Giang Thần mỉm cười.

“Quan hệ giữa chúng ta phát triển có hơi nhanh quá không nhỉ?” “Không phải bạn bè sao?” Giang Thần hỏi.

“Chỉ là bạn bè thôi?

Ngươi không phải là đang thèm muốn cơ thể ta đấy chứ?” Bích Tiêu thẳng tính buột miệng.

Vừa nói xong nàng mới nhận ra có gì đó sai sai, mặt đỏ bừng như quả táo chín, không dám đứng lại đó nữa, liền thi triển độn quang lao thẳng vào sâu trong Tam Tiên đảo.

“Ơ!” “Sao mặt lại đỏ thế?” Giang Thần mặt đầy vẻ khó hiểu.

“Đỏ sao?

Làm gì có!

Mặt muội mà thèm đỏ à?” Vân Tiêu cũng lắc đầu.

“Ha ha.” Giang Thần cười đầy ẩn ý.

Vào đến Tam Tiên đảo, y dừng chân tại đình giữa hồ.

Giang Thần lấy ghế nằm ra, lười biếng nằm xuống, ném cần câu xuống hồ bắt đầu thùy điếu.

“Lại câu cá sao?” “Trong này làm gì có cá, mà dù có cá đi nữa, lưỡi câu thẳng lại không mồi, câu kiểu gì được.” Vân Tiêu nói.

“Câu cá là một môn nghệ thuật.” “Có cá hay không không quan trọng, lưỡi câu thẳng cũng chẳng sao, quan trọng là niềm vui khi câu.” “Câu cá một chốc sảng khoái một chốc, luôn luôn câu cá luôn luôn sảng khoái.” “Người không câu cá sẽ không hiểu được lạc thú chân chính của nó đâu.” Giang Thần mỉm cười.

“Cứ bốc phét tiếp đi!” Bích Tiêu trợn mắt trắng.

Nàng lấy ra bốn quả Đào Tiên chín nghìn năm, ném cho ba người ba quả, còn mình cầm một quả ăn.

Tuy Đào Tiên chín nghìn năm không có tác dụng tăng tu vi với nàng, nhưng hương vị thực sự rất tuyệt, mọng nước và ngọt lịm.

"Hử?" Ba chị em Vân Tiêu hơi nhướng mày.

Cắn một miếng, vị ngọt thanh tan trong miệng, nước đào tràn trề, hương vị mỹ diệu vô cùng.

Bên trong ẩn chứa tiên lực bàng bạc hùng hậu, tuy đối với bọn họ không có tác dụng thực tế nhưng vị ngon thì không cần bàn cãi.

"Ngon quá!" Ba chị em cùng khen ngợi.

Cầm đào tiên ăn loáng một cái đã hết sạch.

"Chậc chậc!" "Nhiều nước thật, vị không tệ, ngon lắm!

Tiếc là số lượng hơi ít." Bích Tiêu lắc đầu.

"Có ba quả nữa đây, cầm lấy mà ăn đi." Giang Thần lại lấy ra ba quả Đào Tiên chín nghìn năm đưa tới.

"Cảm ơn!" Mắt ba nàng sáng lên.

Nhận lấy đào tiên rồi lại ăn tiếp.

Giang Thần mỉm cười, lặng lẽ ngắm nhìn ba người, tận hưởng cảm giác thư thái.

Sau khi ăn xong, Bích Tiêu lau nước đào bên khóe miệng, nghiêm túc nhìn Giang Thần: "Đối xử với ta tốt như vậy, lại còn cho ta ăn đào tiên, thành thật khai mau, có phải ngươi đang thèm muốn cơ thể ta không?" Phụt!

Vân Tiêu và Quỳnh Tiêu trực tiếp phun hết nước trà trong miệng ra, văng đầy lên mặt Bích Tiêu.

“Đại tỷ, nhị tỷ!” Bích Tiêu lau nước trà trên mặt, u oán nhìn hai người.

“Tam muội nói cái gì thế?” “Lớn ngần này rồi, ăn nói không thể chín chắn chút sao?

Cứ hấp tấp như vậy còn ra thể thống gì nữa?” Vân Tiêu mắng.

Bích Tiêu thấy ủy khuất, vừa nãy ăn đào còn vui vẻ lắm mà, giờ đào vừa hết liền trở mặt không nhận người sao?

Thật là...

Giang Thần cười cười, tiếp tục câu cá. 【 Đinh!

Câu được 30 năm tu vi! 】 【 Đinh!

Câu được Cao Cấp Trận Pháp Đại Toàn! 】 【 Đinh!

Câu được một con Chân Long (tu vi Thiên Tiên)! 】 ... 【 Đinh!

Câu được 20 triệu công đức! 】 Đến lúc này, toàn bộ mồi câu Giang Thần tích lũy đã tiêu hao sạch sẽ.

Chương 87

Nhưng thu hoạch cũng vô cùng phong phú.

Tổng cộng được 3500 năm tu vi, Cao Cấp Trận Pháp Đại Toàn, một con Chân Long và 20 triệu công đức.

"Thu hoạch lần này không tốt bằng lần trước, thôi thì cứ tạm vậy." Giang Thần lắc đầu.

Y đứng dậy khỏi ghế nằm, thu lại ghế và cần câu.

"Ơ?

Sao thế?

Không câu nữa à?" Bích Tiêu không hiểu hỏi.

"Ta bỗng nhiên có chút cảm ngộ." "Ừm, ta đi tìm chỗ bế quan tu luyện đã." Giang Thần nói.

Hóa Hồng độn thuật thi triển, y biến mất ngay tại chỗ.

Khi xuất hiện lại, y đã dừng chân ở một nơi yên tĩnh.

"Đi!" Giang Thần búng tay một cái.

Vô số đạo kim quang rắc xuống, trong chốc lát đã ngưng tụ thành một tòa tiểu viện.

Hai tay bắt quyết, từng đạo trận pháp cấm chế được đánh xuống bao phủ lấy tiểu viện.

Một khắc sau, Giang Thần thu tay, trận pháp đã hoàn tất.

Y tiến vào trong phòng, lấy Tử Khí Bồ Đoàn đặt trên giường đá rồi ngồi lên.

"Trích xuất 3500 năm tu vi!" Tu vi bàng bạc hùng hậu tràn vào cơ

thể Giang Thần, theo vận hành của Thái Dương Phần Thiên Chân Kinh, nhanh chóng được luyện hóa.

Ba ngày sau, 3500 năm tu vi đã bị Giang Thần luyện hóa sạch sẽ.

"Haiz!" "Đại La Kim Tiên thật khó đột phá, cộng thêm 3500 năm tu vi lần trước mà chẳng thấy động tĩnh gì." Giang Thần lắc đầu.

"Trích xuất Cao Cấp Trận Pháp Đại Toàn!" Những kiến thức về trận pháp truyền vào nguyên thần của Giang Thần.

Luồng thông tin này vô cùng đồ sộ, bao quát đại đa số các loại trận pháp cấm chế.

Ba năm sau, Giang Thần đã hoàn toàn hấp thu và lĩnh ngộ.

"Với tạo nghệ trận pháp hiện nay của ta, trong khắp Hồng Hoang này, ngoại trừ Thông Thiên Thánh nhân ra, e rằng không còn ai có thể so bì." "Nếu câu được Đỉnh Cấp Trận Pháp Đại Toàn, ngay cả Thông Thiên Thánh nhân cũng đừng hòng hơn ta!" Giang Thần vẻ mặt nghiêm túc.

"Trích xuất 20 triệu công đức!" Một đoàn công đức khổng lồ lơ lửng giữa không trung, tỏa ra ánh kim quang bàng bạc nồng đậm đến cực điểm.

"Công đức vẫn còn ít quá, cần nhiều hơn nữa." "Phải đủ để bồi dưỡng hạt giống Sáng Thế Thanh Liên mới được." Giang Thần lắc đầu.

Y lấy viên Định Hải Thần Châu chứa hạt giống Sáng Thế Thanh Liên ra.

"Đi!" Giang Thần phất tay phải, đem 20 triệu công đức toàn bộ đánh vào trong hạt giống.

Hấp thu được công đức, hạt giống Sáng Thế Thanh Liên lần nữa

tỏa sáng, sức sống mãnh liệt trào dâng.

Từng đạo thanh sắc hà quang rực rỡ lan tỏa khắp thế giới động thiên.

Khoảng cách đến lúc nở hoa kết quả không còn xa nữa.

Trầm ngâm một lát, Giang Thần dời hạt giống Sáng Thế Thanh Liên vào hồ Tam Quang Thần Thủy.

"Cửu Thiên Tức Nhưỡng, Tam Quang Thần Thủy, cộng thêm công đức!" "Bản tọa không tin không nuôi nổi Sáng Thế Thanh Liên, không thể để nó trưởng thành thành Hỗn Độn Chí Bảo!" Giang Thần nói.

Y nhảy xuống khỏi giường đá, thu lại Tử Khí Bồ Đoàn, mở cấm chế trận pháp rồi bước ra ngoài.

"Xong rồi à?" Thấy Giang Thần ra, Bích Tiêu nhanh chóng nghênh đón.

"Ơ!" "Ngươi vẫn luôn đợi ta ở đây sao?" Giang Thần tò mò.

"Ít đi!" "Ta chỉ tình cờ đi ngang qua đây thôi, trận pháp cấm chế ngươi bố trí quanh tiểu viện không tệ chút nào." "Cảm giác còn lợi hại hơn Đại tỷ ba phần, ước chừng Đại tỷ muốn phá ra cũng khó khăn lắm." Bích Tiêu nói.

"Cũng bình thường thôi!" "Ta cũng chẳng cảm thấy lợi hại lắm." Giang Thần nhún vai.

Y đi tới đình giữa hồ, trích xuất con Chân Long kia ra.

Một con Chân Long khổng lồ, thân thể đồ sộ, long uy khủng bố bị khóa chặt xương tỳ bà lơ lửng trên không trung.

"Hôm nay mời các ngươi ăn thịt rồng nướng!" Giang Thần cười nói.

“Chân Long ở đâu ra thế?” “Chẳng lẽ ngươi vừa đi Long tộc một chuyến cướp về đấy à?” Bích Tiêu vội vàng hỏi.

“Đừng hỏi nhiều.” “Chỉ cần phụ trách ăn cho ngon là được.” Giang Thần cười cười.

Một lát sau, Vân Tiêu và Quỳnh Tiêu cũng tới.

Thịt rồng được nướng chín tới, rút kinh nghiệm lần trước, lần này Giang Thần chuẩn bị gia vị đầy đủ.

Y rắc ớt và các loại gia vị lên, mời mọi người cùng ăn.

Hương vị thơm ngon vô cùng.

Một con Chân Long bị bốn người ăn sạch bách.

Giang Thần đứng dậy khỏi ghế đá, nhìn ba nàng.

“Làm phiền các ngươi lâu như vậy, ta cũng đến lúc phải đi rồi.” Giang Thần nói.

“Muốn đi sao?” “Ngươi định đi đâu?

Không thể ở lại đây thêm một thời gian nữa à?” Bích Tiêu theo bản năng nói.

Thấy Vân Tiêu và Quỳnh Tiêu cùng nhìn mình với ánh mắt trêu chọc, mặt nàng đỏ bừng, không dám đứng lại đó nữa, dậm chân một cái rồi chạy mất.

“Ha ha.” Giang Thần cười lớn.

Y nhìn Vân Tiêu và Quỳnh Tiêu: “Cáo từ!” “Bảo trọng!” Hai nàng nói.

“Ừm.” Giang Thần gật đầu.

Hóa Hồng độn thuật thi triển, cả người hóa thành một đạo kim quang, nhanh như chớp lao vút lên chân trời rồi biến mất.

Ra khỏi Tam Tiên đảo, Giang Thần không vội rời đi mà đứng trên chín tầng trời, dùng thiên phú thần thông Tam Giới Lục Đạo để quan sát tình hình trong Hồng Hoang.

Trên đại địa Hồng Hoang, tranh đấu giữa hai tộc lại bắt đầu, có vẻ còn mãnh liệt hơn trước.

Chương 88

Bọn hắn chủ động tấn công bộ lạc, địa bàn của đối phương, khắp nơi đều là chiến hỏa.

Xem một lúc, Giang Thần thu hồi tầm mắt.

"Chẳng lẽ thương thế của Đế Tuấn đã hoàn toàn khôi phục?" "Hậu Thổ nương nương cùng Cộng Công cũng đã bình phục sao?

Nếu không, hai tộc không thể nào khai chiến lần nữa, từ hòa bình ngắn ngủi chuyển sang sinh tử bác sát thế này!" Mắt Giang Thần lóe lên tinh quang.

Sự việc hiện tại càng lúc càng thú vị.

Nhưng với bản tọa mà nói, đây lại là chuyện tốt.

Thi triển độn quang, Giang Thần lao về phía trước.

Hai mươi năm sau, Giang Thần tiến vào đại địa Hồng Hoang, đi tới đâu cũng thấy chiến tranh, khói lửa bao trùm khắp nơi.

Hễ hai tộc gặp nhau là bất tử bất hưu.

Chỉ khi một bên hoàn toàn ngã xuống, chiến đấu mới kết thúc.

Giang Thần vừa thu thập dược liệu vừa tiến bước.

Gặp phải toán quân nào không có mắt của hai tộc, y trực tiếp ra tay trấn áp.

Một ngày nọ, Giang Thần dừng chân tại Dương Hoa sơn.

Nơi y xuyên không đến năm xưa giờ đã bị Yêu tộc chiếm đóng, đó là một bộ lạc thuộc hạ của Bạch Trạch.

Thủ lĩnh yêu quái là một Đại La Kim Tiên trung kỳ, cũng được coi

là hạng đại thần thông giả danh chấn một phương.

"Ngay cả địa bàn của bản tọa cũng dám chiếm!" "Gàn cũng to thật!" Giang Thần lạnh lùng nói.

Y rảo bước đi về phía bộ lạc của Hổ tộc.

"Kẻ nào?" "Đứng lại cho ta!" Thấy Giang Thần, một con yêu quái gầm lên.

Đám thủ vệ xung quanh lập tức vây lại, áp sát Giang Thần, định ra tay bắt giữ.

"Một lũ gà mờ, cũng dám làm càn trước mặt ta." Giang Thần hừ lạnh.

Y phất tay phải, vô số đạo kim quang biến hóa thành hàng vạn thanh kiếm, chém giết đám yêu quái.

Chúng quá yếu, không chịu nổi một đòn, lần lượt bị kiếm quang chém sạch.

Giải quyết xong, Giang Thần không dừng bước, tiếp tục tiến vào trong.

Đám người Hổ tộc gần đó nhận được tin báo liền kéo đến.

Hàng vạn cường giả Hổ tộc cầm đao kiếm xông lên.

"Lũ sâu kiến cũng đòi tranh sáng với hạo nguyệt!" Giang Thần lộ vẻ khinh thường.

Y điểm chân một cái, vô số đạo kim quang bắn ra, phàm là yêu tộc nào chạm phải kim quang đều bị nổ tung thân xác, chết không thể chết thêm.

Mấy vạn quân chết cực nhanh.

Không có cường giả đỉnh tiêm, chỉ bằng lũ tôm tép này thì chẳng

khác nào nộp mạng.

Oanh!

Một luồng khí thế khủng bố từ đại trưởng giữa Hổ tộc bốc lên.

Khí thế Đại La Kim Tiên trung kỳ lan tỏa, muốn trấn áp Giang Thần.

Khí thế như cầu vồng, che lấp mặt trời, định ép Giang Thần quỳ xuống đất.

"Không nhịn được rồi sao?" Khóe miệng Giang Thần nhếch lên đầy ẩn ý.

Kim quang bùng nổ phá tan khí thế trấn áp của đối phương.

Y chắp tay sau lưng, đứng trên chín tầng trời, khinh khỉnh nhìn đối thủ.

Đó là một người đàn ông trung niên, bản thể là một con hổ yêu, mặc hắc bào, uy phong lẫm liệt, chính là đại thần thông giả Đại La Kim Tiên trung kỳ kia.

"Các hạ là ai?" "Tại sao đến Yêu tộc ta gây sự?

Chém giết con cháu Hắc Hổ nhất tộc ta?" Hắc Tâm Hổ trầm mặt hỏi.

"Bản tọa là ai, ngươi không xứng để biết!" "Chiếm địa bàn của bản tọa còn dám chất vấn ta?" Giang Thần lạnh cười.

"Địa bàn của ngươi?" "Chẳng lẽ ngươi là Già Thiên đạo tôn?" Sắc mặt Hắc Tâm Hổ biến đổi.

"Chính xác!" "Bản tọa chính là Già Thiên đạo tôn." Giang Thần hào phóng thừa nhận.

"Ha ha!" "Thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa

lại đâm vào!

Ta tìm ngươi bấy lâu, cuối cùng cũng thấy." "Tuy Kế Mông đại nhân đã chết, vị trí Yêu thần bị tộc khác chiếm mất." "Nhưng Bệ hạ đã hạ lệnh, hễ ai bắt được Già Thiên đạo tôn sẽ được phong Yêu soái, ban Tiên Thiên linh bảo, truyền thụ thần công đỉnh tiêm." "Thật đúng là nằm ngủ cũng được sung rụng vào mồm, đợi bản vương bắt được ngươi, bản vương sẽ là vị Yêu soái thứ ba mươi bảy của Thiên đình!" Hắc Tâm Hổ lộ vẻ kích động.

Hắn lấy ra một thanh hắc sắc ma đao, sát khí khủng bố truyền ra từ thân đao, bao quanh là hắc hỏa.

"Trảm!" Hắc Tâm Hổ gầm lên.

Hắn rót yêu lực vào ma đao, ngọn lửa khủng bố theo đao mang chém ra, xé rách không gian, bá đạo trấn áp Giang Thần.

Một đạo đao mang sắc lẹm dài hàng chục vạn trượng khóa chặt mọi đường né tránh của y.

"Tiên Thiên hạ phẩm linh bảo sao?" "Yêu tộc cũng chịu chi đấy, một thủ lĩnh tộc nhỏ mà cũng có được Tiên Thiên hạ phẩm linh bảo." Giang Thần nói.

Y lấy Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn ra.

"Ăn một gạch của bản tọa đây!" Giang Thần quát lớn.

Phiên Thiên Ấn xoay tròn trên chín tầng trời, hóa thành to lớn hàng chục vạn trượng, sức mạnh hủy diệt truyền ra, đập mạnh vào thanh hắc sắc ma đao.

Đến ngay cả chuỗi hạt của Văn Thù đạo nhân còn bị đập đứt, một thanh ma đao nhỏ nhoi này thì làm được gì?

Dưới sự gia trì của cự lực vô thượng từ Giang Thần, Phiên Thiên

Ấn bộc phát sức mạnh càng thêm cường hãn, đè bẹp hắc sắc ma đao.

Rắc!

Một tiếng vỡ vụn giòn giã vang lên, chỉ trong nháy mắt, hắc sắc ma đao đã bị đập gãy làm đôi.

Đao mang sắc lẹm cũng bị đánh tan, trước ánh mắt không thể tin nổi của Hắc Tâm Hổ, cái ấn kia tiếp tục đập tới.

Chương 89

"Không thể nào!" "Đạo hạnh của ngươi thấp hơn bản vương một tiểu cảnh giới, chẳng lẽ linh bảo trong tay ngươi thật sự mạnh đến thế?" Hắc Tâm Hổ đại biến sắc mặt.

Thấy Phiên Thiên Ấn càng lúc càng gần, hắn không dám chậm trễ thêm nữa, sợ rằng nếu còn chần chừ sẽ mất mạng tại đây.

"Hống!" Hắc Tâm Hổ gầm thấp, vô số đạo hắc quang bốc lên.

Chỉ trong vài nhịp thở, hắn đã hóa thành một con hắc hổ khổng lồ cao vạn trượng, trên trán có chữ "Vương".

"Phá cho bản vương!" Hắc Tâm Hổ gào thét.

Móng vuốt khủng bố vung lên, bá đạo vỗ vào Phiên Thiên Ấn đang trấn áp xuống.

Xuy!

Một luồng khí lãng khổng lồ lan tỏa từ nơi hai bên giao thủ, quét sạch xung quanh.

Trước luồng khí mạnh mẽ này, đám tiểu yêu đứng xem bên dưới đều bị trấn áp, thương vong thảm trọng.

Vài phút sau, Hắc Tâm Hổ lùi lại hàng chục dặm mới dừng được, Phiên Thiên Ấn cũng quay về tay Giang Thần.

"Đỡ được rồi sao?" "Cũng khá đấy, để xem ngươi đỡ được mấy chiêu!" Giang Thần cười đầy ẩn ý.

Y thu lại Phiên Thiên Ấn, thân hình thoáng động biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lại đã ở ngay sau lưng Hắc Tâm Hổ.

"Hỏa chi pháp tắc!" Giang Thần quát.

Kết hợp với Thái Dương Phần Thiên Chân Viêm cùng nhục thân chi lực vô thượng, y tung ra một quyền.

Không gian vỡ vụn, không thể chịu nổi một chiêu hủy diệt của Giang Thần.

Đặc biệt là lực lượng hỏa chi pháp tắc bao quanh nắm đấm, ngọn lửa đó thật sự quá kinh hoàng.

"Bản vương liều mạng với ngươi!" Hắc Tâm Hổ biến sắc.

Đối mặt với quyền toàn lực của Giang Thần, hắn dồn toàn bộ yêu lực vào móng vuốt, tát mạnh về phía y.

Một canh giờ sau, Giang Thần đứng dậy khỏi ghế nằm, ăn no uống say đã đến lúc rời đi.

Y thi triển độn quang lao về phía trước.

Càng đi sâu vào, Giang Thần càng tiến vào địa bàn cốt lõi của Yêu tộc, yêu quái xung quanh quá đông, khiến việc tìm bảo vật trở nên gian nan.

Hầu như một nửa thời gian y phải ra tay trấn áp bọn chúng.

Số yêu tộc chết dưới tay y ngày một nhiều, đến cuối cùng, danh tiếng Già Thiên đạo tôn như một cơn lốc quét qua đại địa Hồng Hoang.

Vô số kẻ muốn tìm Giang Thần.

Đế Tuấn thậm chí còn dùng Hà Đồ Lạc Thư để bói toán, hòng tìm ra tung tích của y.

Kết quả khiến hắn thất vọng, dù bói thế nào cũng không thấy tăm hơi.

Không tìm thấy người, không thể dùng nhân hải chiến thuật bao vây, càng không thể phái cường giả truy sát, khiến cả Yêu tộc lâm vào

cảnh lòng người hoang mang, nghe đến tên Già Thiên đạo tôn là biến sắc.

Nếu nói ai là người bực bội nhất, chắc chắn là Chuẩn Đề Thánh nhân, xếp hạng nhất không ai tranh nổi.

"Kỳ lạ!" "Bần đạo đã dùng cả thiên đạo chi lực để bói, sao không tìm ra tung tích hắn?" "Chẳng lẽ vì thiên địa lượng kiếp, thiên cơ hoàn toàn bị che lấp nên mới không tìm được?" Chuẩn Đề Thánh nhân vô cùng mờ mịt.

"Lão sư, hay là để đệ tử đi nơi khác thử vận may xem sao?" "Chỉ cần có công mài sắt, có ngày nên kim, đệ tử tin rằng nhất định sẽ tìm được nhiều nhân tài hơn." Tên hòa thượng béo Di Lặc nói.

"Di Lặc nói đúng." "Ta không thể lãng phí thời gian, cũng không thể treo cổ trên một cái cây được." "Đại chiến giữa Vu Yêu hai tộc sắp bắt đầu rồi, nhân lúc chưa bùng nổ toàn diện, ta đi thu nạp nhân tài trước." Chuẩn Đề gật đầu, dẫn theo Di Lặc tiếp tục lượn lờ trong Hồng Hoang.

Giang Thần không hề biết có nhiều người đang tìm mình như vậy.

Lúc này, y dừng chân tại một bộ lạc lớn của Yêu tộc, biến hóa thành một con muỗi đậu trên đại thụ.

"Không thể cứ thế này mãi được." "Tốc độ quá chậm, cứ thế này không biết đến bao giờ mới thu hết bảo vật Hồng Hoang." Giang Thần lắc đầu nhìn bộ lạc phía trước.

Một ý tưởng táo bạo hiện lên trong đầu y.

"Hay là vét sạch kho báu của các tộc này luôn nhỉ?" "Kho báu của một tộc tuy ít đồ tốt, nhưng Yêu tộc có hàng vạn chủng tộc mà!

Chỉ cần bưng sạch hết, lo gì thiếu bảo vật?" Nghĩ đến đây, Giang Thần không bình tĩnh nổi nữa.

Cách này quá tuyệt, hiệu quả nhanh, lợi nhuận lớn.

Ngay lập tức y bay về phía bộ lạc.

Tới nơi, y dùng thiên phú thần thông quan sát xung quanh và nhanh chóng tìm thấy tàng bảo khố.

Nửa canh giờ sau, Giang Thần đã tới kho báu, có một Đại La Kim Tiên trung kỳ trấn giữ cùng hàng ngàn yêu binh phòng thủ nghiêm ngặt.

"Phòng thủ cũng chặt chẽ đấy." "Tiếc là ngay cả trận pháp cấm chế cũng không có, đông người thì có tích sự gì." Giang Thần khinh bỉ bĩu môi.

Y thi triển độn quang bay qua, dù lướt ngay bên cạnh bọn chúng cũng chẳng ai hay biết.

Y lách qua khe cửa điện bay vào trong.

Vừa mới vào, Giang Thần liền sững sờ: "Chuyện gì thế này?

Có kẻ nhanh chân hơn, đang trộm đồ ở đây sao?" "Định hớt tay trên của ta à?" Giang Thần nổi giận.

Một bóng đen đang nhảy nhót trong cung điện, đi đến đâu là đồ đạc bị thu sạch đến đó.

Chỉ trong chốc lát đã mất một phần năm.

"Tụ Lý Càn Khôn!" Ánh mắt Giang Thần lạnh lẽ dứt khoát hiện nguyên hình, phất tay phải, một tay áo che trời vụt qua, bao phủ lấy đám bảo vật.

Sức hút khủng bố cuốn sạch mọi thứ.

"Vãi chưởng!" "Tụ Lý Càn Khôn?" Bóng đen kia giật thót mình.

Cảm nhận được sức hút khủng bố, hắn vội vận chuyển thần thông

chống đỡ, ngũ sắc thần quang bảo vệ quanh thân mới trụ vững được.

Nhưng toàn bộ bảo vật trong kho đã bị Giang Thần thu sạch.

“Muốn chơi với ta?

Còn non lắm.” Giang Thần khinh khỉnh.

“Kẻ nào?” “Tại sao đánh lén bản vương?” Bóng đen trầm mặt hỏi.

“Ngươi là kẻ nào?” “Tại sao dám tranh bảo vật của bản tọa?” Giang Thần quát hỏi.

Chương 90

“Hừ!

Bản vương là Khổng Tuyên đạo nhân!

Còn ngươi?” “Già Thiên đạo tôn!” Giang Thần đáp.

Trong lòng y thầm nghĩ: Đệt!

Thằng chả này sao lại ở đây?

Lại còn làm cái nghề trộm gà trộm chó này nữa?

Chẳng lẽ Hồng Hoang bên ngoài khó sống quá nên phải đi vặt lông Yêu tộc sao?

Y nhìn qua, thấy tu vi đối phương là Đại La Kim Tiên sơ kỳ, quanh thân bao phủ ngũ sắc thần quang, xem ra chính là thần thông thành danh của hắn.

“Già Thiên đạo tôn?” “Chưa nghe bao giờ!

Đánh lén bản vương là không đúng rồi, mau giao bảo vật ra, bồi lễ xin lỗi cho tử tế, bản vương sẽ không chấp nhặt!” “Nếu không biết điều, dù sau lưng ngươi có Trấn Nguyên đại tiên, bản vương cũng không tha!” Khổng Tuyên lạnh lùng nói.

“Bản tọa chưa tính sổ chuyện ngươi trộm bảo vật của ta thì thôi.” “Lại còn muốn tống tiền sao?

Ta phải xem thử con trai của Phượng Hoàng rốt cuộc thừa kế được mấy phần bản lĩnh.” Giang Thần khinh thường.

“Vạn Hỏa Gào Thét!” Thái Dương Phần Thiên Chân Viêm vận chuyển, hình thành một cơn lốc lửa khổng lồ quét về phía đối phương.

“Ngọn lửa thật bá đạo!” “Mạnh hơn Thái Dương Chân Hỏa ba phần!

Xem ra không phải hạng vô danh.” Khổng Tuyên nhíu mày, bắt đầu kiêng dè.

“Ngũ Sắc Thần Quang!” Hắn phất tay, một đạo thần quang bắn ra va chạm với lốc lửa.

Oanh!

Cả hai đều là sức mạnh cực hạn, dù là chân viêm hay thần quang đều vô cùng bá đạo.

Nhưng Thái Dương Phần Thiên Chân Viêm dù sao cũng là chân kinh đỉnh cấp, uy năng nhỉnh hơn ba phần.

Sau khi phá vỡ thần quang, tàn hỏa tiếp tục đánh tới.

“Lại có thể chống lại Ngũ Sắc Thần Quang của ta?” “Ngươi là người đầu tiên từ khi ta xuất đạo đến nay làm được vậy!” Khổng Tuyên nghiêm túc hẳn lên.

Tuy hiện tại thần quang chưa đạt cảnh giới “vô vật bất xoát”, nhưng cũng đủ để hạ gục các Đại La Kim Tiên cùng cấp.

Thấy lốc lửa ép sát, Khổng Tuyên vội phá không bay lên chín tầng trời.

“Chạy sao?

Để bảo vật lại đã!” Giang Thần cười lạnh, dùng Hóa Hồng độn thuật đuổi theo.

Lúc này đám Yêu tộc bên ngoài mới phản ứng lại.

Tàng bảo khố đã bị thần thông của hai người phá hủy, nếu không biết gì nữa thì đúng là hết thuốc chữa.

“Gàn to!

Dám làm loạn ở địa bàn Đồ Cùng nhất tộc ta, quân đâu xông lên bắt lấy!” Tộc trưởng Đồ Cùng nhất tộc tức nổ phổi, dẫn theo cường giả đuổi theo.

Nhưng nói như Trư Bát Giới thì người ta dùng toàn độn thuật đỉnh cấp, đuổi cái khỉ gì được!

Chỉ sau ba ngày, đám Yêu tộc đã mất dấu.

Trên chín tầng trời, Khổng Tuyên mặt mũi cực kỳ khó coi, thấy Giang Thần bám riết không buông mà điên tiết.

Đọ thần thông thì Ngũ Sắc Thần Quang kém một chút, đọ tốc độ thì thằng cha này dùng cái độn thuật quái quỷ gì mà nhanh thế không biết.

Hắn là Khổng Tước, con của Phượng Hoàng mà còn không cắt đuôi được y!

“Ức hiếp người quá đáng!” “Thật sự tưởng bản vương không làm gì được ngươi sao?” Khổng Tuyên không chạy nữa, đứng lại nghênh chiến.

“Giao bảo vật ra!” “Nếu không dù có trốn đến chân trời góc bể bản tọa cũng phải tóm bằng được ngươi!” Giang Thần hừ lạnh, lao vào đánh giáp lá cà.

Việc gì dùng tay giải quyết được thì đừng dùng mồm.

“Vạn Hỏa Gào Thét!” Giang Thần quát lớn, Thái Dương Phần Thiên Chân Viêm liên tiếp đánh ra, bao phủ cả vùng trời, uy năng hủy thiên diệt địa thiêu đốt Khổng Tuyên.

“Bản vương không phát uy ngươi tưởng ta là bùn nặn à?” Khổng Tuyên đại nộ, thi triển Ngũ Sắc Thần Quang đồ che chắn xung quanh.

Tuy nhiên, muốn phá vỡ thần quang này trong chốc lát cũng không dễ.

Hai bên giống như Tôn Ngộ Không đấu Nhị Lang Thần, tuy Giang Thần chiếm ưu thế nhưng chưa thể áp chế hoàn toàn.

"Ăn một gạch của ta!" Giang Thần dùng Phiên Thiên Ấn đập xuống.

Sức mạnh cực hạn trấn áp Khổng Tuyên.

"Hừ!

Ngươi có linh bảo, bản vương không có chắc?" Khổng Tuyên cũng nổi nóng, lấy ra một cây trường thương Tiên Thiên thượng phẩm.

"Ăn một thương!" Thương mang vạn trượng đâm thẳng vào Phiên Thiên Ấn.

Hai bên va chạm tạo ra khí lãng cuồng bạo.

"Đỡ được sao?" "Xem ra ngươi cũng có luyện nhục thân, nếu không sức mạnh không thể khủng bố thế này." "Một chiêu không thành thì bồi thêm phát nữa." Giang Thần đứng lên Phiên Thiên Ấn, vận chuyển Cửu Cửu Hỗn Nguyên Huyền Công đến cực hạn, sức mạnh tăng vọt trăm lần đè xuống.

Khổng Tuyên thầm chửi thề, khổ không chỗ nói!

Một cái ấn đã muốn ép hắn sụp đổ, giờ Giang Thần còn đích thân gia trì sức mạnh.

Hắn suýt chút nữa thổ huyết, mặt mũi tối sầm lại.

"Cút về cho ta!" Khổng Tuyên gào thét, dồn toàn bộ tiên lực vào trường thương để hất văng cái ấn.

Dưới sự kháng cự mãnh liệt, Phiên Thiên Ấn thực sự bị đẩy lên

một chút.

“Phản kháng sao?

Trấn áp cho ta!” Giang Thần lạnh cười, tăng thêm ba phần lực.

Uy lực càng thêm cường hãn đè bẹp sự phản kháng của Khổng Tuyên.

“Ba đầu sáu tay!

Chương 91

Pháp tướng thiên địa!" Khổng Tuyên biến thành cự nhân cao hàng chục vạn trượng, sáu tay cùng đánh vào Phiên Thiên Ấn.

Giang Thần cũng chẳng vừa, y cũng hóa thành cự nhân, sáu cánh tay khổng lồ đè nặng xuống.

Lần này Khổng Tuyên không chịu nổi nữa, bị trấn áp thẳng từ trên trời xuống đại địa Hồng Hoang.

Mặt đất lún xuống, Khổng Tuyên bị lún sâu vào lòng đất.

"Ngươi rốt cuộc là ai?

Tại sao thần thông đạo pháp đều mạnh hơn bản vương?" Khổng Tuyên gầm lên đầy uất ức.

Bị một kẻ cùng cảnh giới đè xuống đất mà chà đạp thế này thật sự là nhục nhã.

"Đặc mã ngươi là khỉ mời tới tấu hài à?

Bản tọa đã bảo ta là Già Thiên đạo tôn rồi!" Giang Thần khinh bỉ.

"Đừng kiêu ngạo!

Xem Ngũ Hành Pháp Tắc của ta đây!" Khổng Tuyên định dùng át chủ bài.

Ngũ sắc hà quang tỏa ra hóa thành lực lượng pháp tắc.

"Pháp tắc của ngươi chưa đạt tới một thành, chỉ mới nhập môn thôi." "Nếu ngươi thực sự hiểu sâu thì đã chẳng phải đi trộm vặt." Giang Thần lắc đầu.

Y động dụng Lực Chi Pháp Tắc nhập môn, sức mạnh tăng lên ngàn lần, trực tiếp trấn áp Khổng Tuyên sâu xuống lòng đất.

“Không thể nào!” Khổng Tuyên không cam tâm hét lớn.

“Vì ngươi còn non lắm em trai ạ!” Giang Thần định lao xuống đánh cho một trận, nhưng bỗng cảm nhận được hai cái đầu trọc một lớn một nhỏ đang tiến lại gần.

“Đệt!

Chuẩn Đề cái đồ không biết xấu hổ này sao vẫn còn ở đây?” Giang Thần biến sắc, thu lại thần thông, hóa thành một con tê tê chui xuống đất, vận chuyển đại đạo liễm tức quyết bỏ chạy.

Khổng Tuyên ngẩn người, thấy đối phương bỗng dưng bỏ đi, hắn còn chưa kịp hiểu gì thì cảm nhận được một luồng khí thế khủng bố từ chân trời truyền đến, hắn cũng hiểu ngay vấn đề liền chui xuống đất chạy trốn.

Giây tiếp theo, Chuẩn Đề dẫn theo Di Lặc tới nơi thì người đã đi mất.

“Hai người này không tệ.

Có duyên với bần tăng, nên nhập Phật môn ta.” Chuẩn Đề mỉm cười dùng thiên đạo chi lực tìm kiếm, nhưng vài phút sau hắn liền sượng mặt vì không thấy dấu vết.

“Chuyện gì thế này?

Chẳng lẽ có Thánh nhân khác ra tay che giấu thiên cơ?” Chuẩn Đề khổ sở, lửa giận bốc lên.

Hắn đâu biết Giang Thần có Đại Đạo Liễm Tức Quyết, còn Khổng Tuyên có tinh nguyên của Phượng Hoàng lão tổ bảo vệ.

Nửa năm sau, Giang Thần dừng chân tại một dãy núi vô danh.

“Lần này thật nguy hiểm!

Lão trọc Chuẩn Đề vẫn chưa chịu cút về.” Giang Thần cười khổ.

Y lấy ghế nằm ra tiếp tục câu cá, thưởng thức Đào Tiên chín nghìn năm.

Bỗng không gian bị xé rách, một bóng dáng quen thuộc bước ra, chính là Oa Nữ tiên cô (Nữ Oa).

Hôm nay nàng mặc váy ngắn trắng gợi cảm, chân trần lướt đi trong không trung.

"Thật biết hưởng thụ đấy, một mình trốn ở đây câu cá ăn đào." Nữ Oa trêu chọc.

Giang Thần mời nàng ngồi xuống, đưa đào cho nàng ăn.

Hai người vừa ăn vừa trò chuyện.

Nữ Oa mang tới một bàn thức ăn thịnh soạn, Giang Thần góp thêm rượu ngon.

"Giang Thần, ta thật sự tò mò, ngươi cứ câu cá suốt với cái lưỡi câu thẳng không mồi đó làm gì?" "Câu cá là nghệ thuật, là hưởng thụ, ngươi không hiểu được đâu." Giang Thần cười.

"Nói vào việc chính đi, vô sự bất đăng tam bảo điện, tìm ta chắc có chuyện." "Thực ra là chuyện của một người bạn của ta.

Hai người em trai của huynh ấy đang lục đục, huynh ấy không biết làm sao để ngăn cản." Nữ Oa vào thẳng vấn đề (đang ám chỉ chuyện Tam Thanh phân gia).

Giang Thần uống rượu rồi đưa ra lời khuyên: "Cứ nói với người bạn đó, nếu không muốn thấy cảnh tương tàn thì hoặc là cảnh cáo đứa thứ hai, hoặc là giấu đứa thứ ba đi.

Huynh đệ tương tàn chỉ làm người ngoài cười chê thôi." Nữ Oa nghe xong sáng mắt ra, thầm nghĩ mình đã biết phải làm gì.

Sau khi ăn uống xong, nàng tặng Giang Thần một gốc Hậu Thiên

Linh Căn rồi rời đi.

Giang Thần nhìn khúc gỗ, quyết định chế nó thành ghế nằm cho thoải mái.

Y còn lót thêm da hổ lên trên.

“Thoải mái thật!” Giang Thần nhắm mắt tận hưởng, mắt hướng về phía bờ biển Đông Hải: “Có bảo hiểm kép, Nhân tộc chắc sẽ không sao.

Để xem Đế Tuấn và Thái Nhất làm sao luyện được Đồ Vu Kiếm.” 【 Đinh!

Câu được 30 năm tu vi! 】【 Đinh!

Câu được 10 mảnh vỡ Thời Gian Pháp Tắc! 】【 Đinh!

Câu được Yếm đỏ của Nữ Oa nương nương! 】 ... 【 Đinh!

Câu được 3 giọt tinh huyết của Hậu Thổ nương nương! 】 Giang Thần trợn mắt: “Câu cái khỉ gì thế này!” Y thu lại ghế và cần câu, tìm chỗ bế quan.

Lần này y luyện hóa tinh huyết Hậu Thổ và các mảnh vỡ pháp tắc.

Mười năm sau, Giang Thần tỉnh lại.

Tuy tu vi nhị chuyển chưa đột phá nhưng Thổ Chi Pháp Tắc đã nhập môn, đạt một thành.

Chương 92

Tiếp đó y luyện hóa Pháp Tắc Linh Quả.

Hai mươi năm sau, Giang Thần hoàn toàn làm chủ thêm Tử Khí Pháp Tắc.

Sức mạnh hiện tại của y đã đạt đến tầm cao mới.

"Giờ mà gặp lại Khổng Tuyên, ta nhất định sẽ tóm gọn cái con chim ngốc đó trong một nốt nhạc!" Giang Thần phất tay phải một cái, thu hết các trận pháp cấm chế đã bố trí xung quanh, rồi bước ra khỏi sơn động.

"Cũng không biết bên ngoài hiện giờ tình hình thế nào rồi." Giang Thần híp mắt nói.

"Tam Giới Lục Đạo!" Vận dụng thiên phú thần thông, tra xét tình hình xung quanh.

Dưới sự tra xét của thiên phú thần thông Tam Giới Lục Đạo, tất cả tình hình xung quanh đều hiện ra trước mắt Giang Thần.

"Ồ!" "Người tộc Kế Mông?

Sao giờ lại xuống hạ giới làm gì?

Xem ra hình như đang hướng về phía Đông Hải, chẳng lẽ là phụng mệnh Đế Tuấn, muốn đi đối phó Nhân tộc?" "Bản tọa trước đó chẳng đã nói rồi sao?" "Chẳng lẽ Oa Nữ Tiên Cô và Hậu Thổ nương nương hai người, lại không nghe lời ta nói vào tai?" Giang Thần nhíu mày.

Thu lại thiên phú thần thông Tam Giới Lục Đạo.

Người tộc Kế Mông ở rất gần, dùng độn thuật nhanh chóng có thể đuổi kịp.

Bây giờ Kế Mông đã bị diệt, người dẫn đầu tộc Kế Mông là vị Đại Thần Thông Giả Đại La Kim Tiên Đại Viên Mãn kia.

Trừ y ra.

Còn có mấy vạn tộc nhân, xem ra vì nhiệm vụ lần này, tộc Kế Mông cũng đã liều mạng.

Nếu không cũng sẽ không vào lúc này, gần như rút hết tất cả tinh nhuệ trong tộc.

Riêng cường giả cấp bậc Đại La Kim Tiên đã có mấy chục người.

Những người còn lại tu vi cũng cường đại, khí thế như hồng, không hề che giấu, dường như không sợ người khác phát hiện vậy.

"Làm thôi!" "Trấn áp tất cả bọn chúng tại đây, phá hỏng kế hoạch của Đế Tuấn, cứu Nhân tộc!" Giang Thần hạ quyết tâm.

Vận dụng Thai Dịch Hóa Hình biến thành một con muỗi, dùng Đại Đạo Liễm Tức Quyết thu liễm khí tức, ngự độn quang, bay vút lên chín tầng trời.

Một ngày sau.

Giang Thần liền đuổi kịp người tộc Kế Mông.

Yêu khí khổng lồ che trời lấp đất, dù cách xa bao nhiêu cũng có thể cảm nhận được cổ yêu khí cường đại đó.

Giang Thần vô thanh vô tức trà trộn vào, bay về phía vị Đại Thần Thông Giả Đại La Kim Tiên Đại Viên Mãn của tộc Kế Mông kia.

Một lúc sau.

Giang Thần đã ở phía sau y, ẩn mình trong yêu khí, không ai phát hiện sự tồn tại của hắn.

"Chết đi!" Giang Thần quát.

Rút ra Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn, tiên lực quán nhập vào, uy áp khủng bố bùng nổ từ Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn, thô bạo hung mãnh đập vào người y.

Rắc!

Vị Đại Thần Thông Giả Đại La Kim Tiên Đại Viên Mãn tộc Kế Mông kia căn bản không ngờ, lại có người ẩn mình trong tộc quần.

Càng không ngờ đối phương lại vô thanh vô tức mò đến bên cạnh mình, trong tình huống không hề phòng bị, Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn hung mãnh đập ra, đập vào người y, đập y thành một đống thịt băm.

"Mặt Trời Phần Thiên Chân Viêm!" Giang Thần cong ngón tay một điểm.

Ngọn lửa cuộn tròn, Phần Thiên Chử Hải, bao trùm thi thể đã vỡ nát và Chân Linh bên trong.

Trong vài hơi thở ngắn ngủi, liền hoàn toàn thiêu rụi y, chết không thể chết thêm.

Những tộc nhân Kế Mông xung quanh cũng đã hoàn hồn.

Thấy tộc trưởng mới nhậm chức bị người khác đánh lén, thậm chí ngay cả thi thể cũng không còn, cứ thế bị trấn áp, từng người một đều lộ vẻ đại nộ.

Đặc biệt là mấy chục cường giả Đại La Kim Tiên Đại Viên Mãn kia.

"Giết hắn!" "Trả thù cho Tộc trưởng!" Mấy chục người gào thét với vẻ mặt dữ tợn.

Dưới sự dẫn dắt của họ, các tộc nhân Kế Mông xung quanh, từng người một vung binh khí xông về phía Giang Thần.

Thanh thế hào hùng, yêu phong xông thẳng lên trời.

Trong phạm vi hàng vạn trượng, đều bị cổ yêu phong này chặn đứng.

"Không ra tay, đợi đến khi nào mới chịu xem kịch đây!" Giang Thần bỗng nhiên nói.

Câu nói bất ngờ khiến các tộc nhân Kế Mông kia ngẩn người.

Đặc biệt là mấy chục cường giả Đại La Kim Tiên kia, tất cả đều sững sờ, một nghi vấn xuất hiện trong lòng, chẳng lẽ có đồng bọn?

Đúng!

Chắc chắn là như vậy!

Nếu không có đồng bọn, tuyệt đối sẽ không dám kiêu ngạo như vậy, càng không dám chạy đến trước mặt bọn họ.

Vô thức dừng lại, lộ vẻ cảnh giác, muốn tìm ra đồng bọn ẩn giấu trong đó.

"Gặp phải Bản vương đúng là xui xẻo mà!" Khổng Tuyên đảo mắt trắng dã.

Lần trước gặp, không những bị đánh cho một trận, còn suýt bị Chuẩn Đề Thánh Nhân truy sát.

Bây giờ thì hay rồi.

Không muốn đi nhờ xe, tên gia hỏa này lại nhảy ra, bán đứng tung tích của mình mất rồi.

Thấy những người kia lộ vẻ cảnh giác, Khổng Tuyên ra tay nhanh như chớp.

Không ra tay không được, đã bị Giang Thần kéo xuống nước, nếu còn kéo dài đối thoại với bọn chúng, chỉ càng bất lợi.

“Ngũ Sắc Thần Quang!” Hàng chục vạn trượng ngũ sắc hà quang khổng lồ, bùng nổ từ lòng bàn tay y, một số tộc nhân Kế Mông xung quanh, khi không kịp chống đỡ, dưới cổ Ngũ Sắc Thần Quang uy lực cường đại kia, có tới gần hai vạn người đã bị diệt sát.

Khổng Tuyên vốn ẩn mình trong số các tộc nhân bình thường, tu vi của những tộc nhân này đều không mạnh, tuy là tinh nhuệ, nhưng so với Khổng Tuyên còn kém xa.

Dưới sự bùng nổ toàn lực, hai vạn người tử thương một chút cũng không kỳ quái.

Chương 93

Giang Thần khẽ mỉm cười.

Lúc nãy ra tay, khí tức của Khổng Tuyên đã tiết lộ một chút, bị hắn cảm ứng được, mới đoán định tên gia hỏa đó ẩn mình trong đó.

Thấy y ra tay.

Ánh mắt của tộc Kế Mông bị thu hút.

Trong mắt Giang Thần hàn quang lóe lên, thừa nước đục thả câu, không còn chậm trễ thời gian, điều khiển Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn, trên chín tầng trời xoay một cái, uy năng khủng bố bùng nổ, thô bạo hung mãnh đập về phía bọn chúng.

"Định!" Đồng thời lại vận dụng lực lượng Thời Gian Pháp Tắc, tuy chỉ có một thành, nhưng dưới sự bùng nổ toàn lực, đã đánh cho đám người một trận trở tay không kịp.

Đóng băng bọn chúng tại chỗ, dù chỉ trong vài hơi thở ngắn ngủi.

Nhưng đối với Giang Thần thì đã đủ rồi.

Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn từ trên trời giáng xuống, trấn áp lên từng người một.

Uy năng vô thượng bùng nổ, sức mạnh hủy diệt tất cả, trấn áp lên từng người một.

Rắc rắc rắc… Một loạt tiếng nổ vang dội, chỉ trong vài hơi thở ngắn ngủi, toàn bộ tộc nhân Kế Mông đã bị trấn áp.

"Hỏa!" Giang Thần quát.

Vận dụng Mặt Trời Phần Thiên Chân Viêm, bao trùm Chân Linh và thi thể của từng người, trong vài hơi thở ngắn ngủi, tất cả đều bị

thiêu thành tro bụi.

Xong xuôi tất cả.

Giang Thần một tay chiêu, thu lại Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn, rồi vận dụng thần thông, nhìn Khổng Tuyên với vẻ mặt đầy ý vị.

"Trùng hợp quá!" "Chúng ta lại gặp nhau rồi." Giang Thần lộ vẻ trêu đùa.

"Già Thiên Đạo Tôn đúng là âm hồn bất tán mà?" "Bản vương không quản ngươi đi đâu, cũng đều có thể gặp ngươi, có phải ngươi cố tình bám theo Bản vương không?" Khổng Tuyên không vui nói.

"Trước tiên đánh một trận đã,……" Lời chưa nói hết, Giang Thần trực tiếp xông lên.

"Định!" Vận dụng lực lượng Thời Gian Pháp Tắc, trấn áp lên người Khổng Tuyên, Khổng Tuyên ngẩn người, trực tiếp bị đóng băng tại chỗ. ...

Cầu toàn bộ đặt mua, cầu tự động đặt mua a!

Chỉ cần thành tích tốt, tác giả nhất định sẽ điên cuồng cập nhật!

Quỳ cầu mọi người ủng hộ nhiều hơn._ Tiên lực toàn thân lưu chuyển, lực lượng Ngũ Hành Pháp Tắc bùng nổ, chỉ cần cho một giây thời gian, Khổng Tuyên tự tin có thể phá vỡ sự trấn áp của lực lượng Thời Gian Pháp Tắc mang lại.

Nhưng một giây ngắn ngủi, Giang Thần không cho.

Thân thể nhoáng lên, xuất hiện trước mặt y.

Quyền đấm chân đá, công kích như mưa bão, liên tiếp giáng xuống người y.

Lực lượng Thời Gian Pháp Tắc trên nắm đấm và cước, mỗi lần đánh trúng Khổng Tuyên, đều đóng băng y một giây.

Mặc cho Khổng Tuyên thực lực cao thâm, thần thông cường đại, nhưng trước mặt Giang Thần lại không có chút khả năng phản kháng nào.

Bị ấn xuống đất mà ma sát điên cuồng.

Đánh chỗ nào đau, chuyên môn nhắm vào chỗ đó.

Đặc biệt là mặt Khổng Tuyên, càng là đối tượng trọng điểm Giang Thần chiêu đãi.

"Á!" "Có bản lĩnh thì đừng đánh mặt, đừng dùng Thời Gian Pháp Tắc chi lực, buông Bản vương ra ta quang minh chính đại đánh một trận!" Khổng Tuyên không phục kêu lớn.

"Bản tọa thấy ngươi mặt khó chịu!" "Thích đánh mặt đấy, không thoải mái à?

Không thoải mái thì phải nhịn." Giang Thần lộ vẻ khinh thường.

Công kích trên tay chân không những không dừng lại, mà còn gia tăng, liên tiếp giáng xuống người y, đánh Khổng Tuyên rên la thảm thiết.

Chớp mắt đã trôi qua ba ngày.

Giang Thần vẫn không có chút ý định dừng lại nào, làm Khổng Tuyên sốt ruột không thôi.

"Đã ba ngày rồi, có bị bệnh không vậy!" "Sao lại điên cuồng đến thế?

Có bản lĩnh thì buông Bản vương ra!" Khổng Tuyên kêu lớn.

Toàn thân bầm tím sưng vù, chỗ nào cũng có máu.

Trông vô cùng dọa người, đặc biệt là mặt y, đã hoàn toàn biến dạng, có lẽ ngay cả Phượng Hoàng tộc nhìn thấy cũng chưa chắc có thể nhận ra.

“Đừng vội!” “Mới chỉ bắt đầu thôi.” Giang Thần cười nói.

Lực đạo trên lòng bàn tay lại tăng thêm ba phần, thô bạo giáng xuống người Khổng Tuyên.

Theo Giang Thần lại lần nữa bùng nổ, Khổng Tuyên lần này thật sự sướng run người.

Cơn đau nóng bỏng truyền vào tâm trí, đau đến mức y điên cuồng kêu thảm thiết.

Thấy Giang Thần không có dấu hiệu dừng lại, ngay cả tiên lực trong cơ thể, vận dụng lực lượng pháp tắc từ nãy đến giờ vẫn chưa tiêu hao hết, y thật sự không chịu nổi nữa rồi!

“Có thể đừng đánh nữa không!” “Ta có thể tìm một chỗ ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng không, cứ đánh thế này, ta sẽ bị đánh hỏng mất.” Khổng Tuyên cầu xin tha thứ.

“Cầu xin tha thứ?” “Ừm.” Khổng Tuyên nhục nhã gật đầu.

“Được!” “Vậy thì dừng lại nói chuyện đàng hoàng.” Giang Thần gật đầu.

Thu lại tay chân, dừng lại trên chín tầng trời.

Nhìn y đầy vẻ ý vị, trong ánh mắt tràn đầy sự trêu đùa, đối diện với ánh mắt Giang Thần nhìn mình, Khổng Tuyên vô cùng khó chịu.

Tiên lực toàn thân lưu chuyển, vết thương trên cơ thể, trong khoảnh khắc liền hoàn toàn hồi phục.

Ngay cả cái đầu heo kia cũng biến mất không dấu vết.

“Ngươi đã lĩnh ngộ lực lượng Thời Gian Pháp Tắc?” Khổng Tuyên hỏi ra nghi vấn trong lòng.

“Sao cơ?” “Nếu không thì sẽ bị đóng băng sao?

Ngươi cũng không tệ lắm, đã lĩnh ngộ Ngũ Hành Pháp Tắc, tu vi và thần thông cũng không kém.” “Chỉ là không thể so với Bản tọa, kém một chút xíu thôi.” Giang Thần nói.

“…” Khổng Tuyên câm nín.

Chương 94

"Lần trước sau khi rời đi, chẳng phải ngươi vẫn luôn theo dõi ta sao?" "Ngươi nghĩ ta là ai?" "Đại mỹ nữ đứng đầu Hồng Hoang sao?

Ngươi chẳng qua là một con chim tạp nham mà thôi, nếu chết đói thì nướng ăn." "Theo dõi, xứng sao?" Giang Thần trực tiếp đả kích.

"Ta không phải chim tạp nham, ta là Tiên Thiên Khổng Tước!" Khổng Tuyên biện giải.

"!" "Ta không phải!

Mẫu thân ta là Phượng Hoàng!" "!" "Thần thông của ta cường đại, đạo hạnh cao thâm, Tiên Thiên lĩnh ngộ Ngũ Hành Pháp Tắc, ta không phải chim tạp nham!" "!" Giang Thần nói.

Phụt!

Khổng Tuyên trực tiếp bị tức đến phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt, suýt nữa từ trên không trung ngã xuống đất.

"Thừa nhận không." "Nhìn ngươi bị tức đến phun máu rồi, sức chịu đựng cũng kém quá đấy." Giang Thần lắc đầu.

"Hừ!" Khổng Tuyên dứt khoát quay đầu đi, không nói nữa.

Đánh thì không đánh lại, mắng thì cũng không mắng lại, nếu còn mở miệng chẳng phải tự mình chuốc lấy khó chịu sao?

"Làm sao ngươi thoát khỏi tên gia hỏa mặt dày Chuẩn Đề đó vậy?" Giang Thần tò mò.

"Ta là Khổng Tuyên!" "Ta có bản nguyên Phượng Hoàng mà mẫu thân giao cho, có thể che giấu thiên cơ, ngăn cản người khác suy tính." Khổng Tuyên nói.

“Chẳng trách có thể thoát khỏi tay tên lừa ngốc đó.” Giang Thần gật đầu.

“Ngươi thì sao?

Ngươi lại làm sao thoát khỏi tay hắn?” “Thực lực của Bản tọa cường đại!” “Dựa vào tên lừa ngốc đó mà muốn truy đuổi Bản tọa sao?

Hoàn toàn là nằm mơ!

Ngay cả Bản tọa không thèm nhìn, những kẻ tầm thường, nếu có hai ba tên như thế, chỉ cần để Bản tọa chạy trước, thì không thể đuổi kịp.” Giang Thần tự tin cười.

“Ngươi sao lại trà trộn vào tộc Kế Mông?” “Ta tu luyện Ngũ Sắc Thần Quang, cần lượng lớn ngũ hành dược liệu.” “Đúng lúc thấy bọn chúng, vốn định đi nhờ xe một thời gian, sau đó trà trộn vào Thiên Đình, đến Thiên Đình kiếm một ít dược liệu.” Khổng Tuyên giải thích.

“Ngươi thì sao?” “Sao lại xuất hiện ở đây?” Khổng Tuyên tò mò.

“Ta và tộc Kế Mông có thù.” “Thấy bọn chúng, muốn làm gì đó!

Không ngờ lại ẩn mình trong đó.” Giang Thần cười cười.

“…” Khổng Tuyên câm nín.

“Nếu không có chuyện gì khác, ta đi trước đây!” Khổng Tuyên nói.

“Đi sao?” “Ngươi muốn đi đâu?

Không có chút biểu hiện nào là muốn rời đi?” Giang Thần híp mắt, nắm đấm lại giơ lên.

“Đại ca!” Khổng Tuyên nhục nhã kêu lên.

“Không có thành ý!” “Thiên Đạo ở trên!” “Ta Khổng Tuyên xin

thề, từ bây giờ trở đi, Già Thiên Đạo Tôn chính là đại ca của ta Khổng Tuyên Đạo Nhân!

Nếu sau này đại ca có một lời phân phó, lên trời xuống đất, đao sơn hỏa hải, ta Khổng Tuyên tuyệt đối sẽ không nhíu mày.

Nếu vi phạm lời thề này, hãy để ta thân tử đạo tiêu, thần hồn bị đánh vào Cửu U, vĩnh viễn không được siêu sinh!" Khổng Tuyên chỉ trời phát thề.

Oanh!

Trời đất chấn động, ứng nghiệm lời thề của Khổng Tuyên.

"Bây giờ có thể đi được rồi chứ?" Khổng Tuyên nói.

"Không uống một ly sao?" Giang Thần mỉm cười hài lòng.

"Thôi đi!" "Gia đình ta có việc đang đợi, lần sau vậy!" Khổng Tuyên giật mình một cái.

"Sao cơ?" Giang Thần lấy ra hai vò Cực Phẩm Bách Hoa Tiên Những Quả Tửu, mở nắp ra, mùi rượu nồng nặc bay ra, lan tỏa khắp nơi.

"Ối!" "Không đi sao?

Chẳng phải nhà có việc sao?" Giang Thần khinh thường.

"Đại ca, huynh đệ ta chẳng phải vừa mới gặp mặt sao?" "Ta thấy rằng!

Chúng ta nên nâng chén rượu vui vẻ, tụ họp một bữa thật tốt." Khổng Tuyên nghiêm túc gật đầu.

"Chuẩn bị món ngon!" Giang Thần cười nói.

"Được rồi đại ca." Khổng Tuyên đáp.

Đúng lúc này, có một con phi cầm từ trên trời bay qua, mắt Khổng

Tuyên sáng lên.

"!" Khổng Tuyên nói. ...

Cầu toàn bộ đặt mua, cầu tự động đặt mua a!

Chỉ cần thành tích tốt, tác giả nhất định sẽ điên cuồng cập nhật!

Làm phiền mọi người, quân đặt 900, còn thiếu 10 chương sẽ bùng nổ!_ Nửa canh giờ sau.

Giang Thần và Khổng Tuyên hai người ngồi bên bờ suối nhỏ, ăn thịt nướng, uống mỹ tửu.

"Đại ca tiếp theo có tính toán gì không?" Khổng Tuyên hỏi.

"Tính đi Nhân tộc bên kia xem sao." Giang Thần nói.

"Nhân tộc?" "Ta hình như nghe hai con chim tạp nham trên trời kia muốn ra tay với Nhân tộc, lần này tộc Kế Mông, cũng là tiến về phía Nhân tộc." "Hình như muốn bắt hết Nhân tộc về, nhốt lại, nuôi dưỡng như lợn chó." "Đợi đến khi phát triển đến một trình độ nhất định, lại giết sạch." Khổng Tuyên nói.

"Hai con chim tạp nham đó quả thực đáng chết." "Bọn chúng muốn dùng máu Nhân tộc luyện chế Đồ Vu Kiếm, nghe nói lần trước khi Đế Tuấn kết hôn, đã dùng Đồ Vu Kiếm áp chế Hậu Thổ nương nương và Cộng Công." "Sau đó uy năng của Đồ Vu Kiếm tiêu hao hết, trong tay bọn chúng không còn vốn liếng, mới phải hành động khiêm tốn như vậy." "Nếu trong tay bọn chúng còn vốn liếng, lúc này nhất định sẽ không thành thật như vậy." "E rằng cuộc chiến giữa Vu tộc và Yêu tộc đã sớm bùng nổ rồi, cũng không thể cứ đợi đến bây giờ." Giang Thần cười lạnh một tiếng.

"Lời đại ca nói rất đúng." "Hai con chim tạp nham của Yêu tộc thật sự không phải thứ tốt lành gì, vì tư lợi mà dùng Nhân tộc luyện chế linh bảo, đơn giản là súc sinh không bằng!" "Người đang làm, trời

đang nhìn, sẽ có báo ứng thôi!" Khổng Tuyên giận dữ nói.

"Ngươi nói đúng!" "Sẽ có báo ứng thôi." Giang Thần gật đầu.

"Đại ca có muốn ta giúp không?" "Đi cùng ngươi chứ?" Khổng Tuyên hỏi.

"Không cần!" "Ngươi cứ bận việc của ngươi đi, ngươi cũng có cơ duyên của ngươi.

Tuy với bản lĩnh của ngươi, ở Hồng Hoang đại địa cũng là nhân vật không tầm thường." "Nhưng ngươi thật sự quá yếu!" "Với chút thực lực của ngươi, ở Hồng Hoang đại địa đầy rẫy hiểm nguy thì không đủ xem." Giang Thần lắc đầu.

Chương 95

"Được!" "Ta hiểu rồi, ta nhất định sẽ nỗ lực tu luyện." Khổng Tuyên gật đầu nặng nề.

"Có một điều ngươi phải nhớ kỹ, nếu gặp người của Phật môn." "Trừ hai tên mặt dày Chuẩn Đề Thánh Nhân và Tiếp Dẫn Thánh Nhân thì trực tiếp chạy trốn, còn những người khác, trực tiếp xử!

Đừng nói nhiều, xử xong thì chạy." Giang Thần căn dặn.

Trong nguyên tác.

Khổng Tuyên đã chịu thiệt thòi của Phật môn, cuối cùng bị Phật môn bắt đi, trở thành Khổng Tước Đại Minh Vương kia.

Một lão gia, sống sờ sờ bị Chuẩn Đề biến thành nữ trang.

"Ừm." Khổng Tuyên gật đầu nặng nề.

"Cái này cho ngươi!" Giang Thần lấy ra hai quả Cửu Thiên Niên Bàn Đào, và hai vò Cực Phẩm Bách Hoa Tiên Nhưỡng Quả Tửu ném cho y.

"Bàn Đào?" "Niên phần cao như vậy, chẳng lẽ là những quả ở Vườn Bàn Đào của Tây Vương Mẫu?" Khổng Tuyên mắt sáng lên.

"Không phải!" "Ta ngẫu nhiên mà có được, đối với người cảnh giới như ta mà nói, ngoài việc ngon miệng một chút ra, không còn lợi ích nào khác." Giang Thần lắc đầu.

"Đa tạ đại ca!" "Đại ca ta có được một hạt giống, ta cũng không biết là gì, nhưng trực giác mách bảo ta, là đồ tốt, ta vẫn luôn giữ lại." Khổng Tuyên đưa ra một hạt giống màu vàng.

"Ồ?" "Tỏa ra từng chút công đức, hạt giống Thập Nhị Phẩm Công

Đức Kim Liên sao?" "Không đúng a!

Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên chẳng phải nằm trong tay hai tên lừa ngốc ở Phương Tây sao?

Lại có hạt giống lưu lạc bên ngoài?" "Không đúng!

Không phải hạt giống Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên." "Chỉ từ bản nguyên tỏa ra, về bản chất thì tương đồng với Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, chẳng lẽ là hạt giống khác sao?" Giang Thần lộ vẻ khó hiểu.

"Đại ca không cần quản, có phải hạt giống Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên hay không, cũng là của ta, hỏi nhiều làm gì?" Khổng Tuyên lắc đầu.

"Ngươi nói đúng!" "Từ bây giờ trở đi, hạt giống này là của ta." Giang Thần khẽ mỉm cười.

Thu lấy hạt giống.

Tay phải lật một cái, lấy ra Ngũ Sắc Phương Ấn đoạt được từ Từ Hàng Đạo Nhân.

"Ngũ Sắc Phương Ấn." "Ẩn chứa lực lượng Ngũ Hành Pháp Tắc, rất thích hợp cho ngươi tu luyện Ngũ Sắc Thần Quang." Nói rồi, Giang Thần ném Ngũ Sắc Phương Ấn cho y.

"Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo?" "Bên trong ẩn chứa ba mươi sáu đạo Tiên Thiên cấm chế?

Quà tặng của đại ca quá quý trọng rồi, ta không thể nhận." Khổng Tuyên vội vàng lắc đầu.

"Ta cho ngươi thì ngươi cứ cầm lấy." "Được!" "Vậy ta không khách sáo với đại ca nữa." Khổng Tuyên gật đầu.

Thu lấy Ngũ Sắc Phương Ấn.

Tay phải vung lên.

Trên mặt đất xuất hiện một đống dược liệu cao ngút trời, tất cả đều là dược liệu luyện khí, thật sự quá nhiều.

"Đại ca sử dụng Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn đi theo mạch lực lượng." "Nếu luyện chế tất cả những thứ này vào, uy lực nhất định có thể tăng lên mấy chục lần." Khổng Tuyên nói.

"Nhiều dược liệu luyện khí vậy sao?" Giang Thần kinh ngạc.

"Cướp được đấy!" "Tu luyện Ngũ Sắc Thần Quang thật sự quá tốn dược liệu, ta lại thế đơn lực bạc, đành phải đi cướp!" Khổng Tuyên giải thích một câu.

"Nhân tài!" Giang Thần cảm thán một câu.

Tay phải vung lên, thu hết đống dược liệu kia.

"Đại ca bảo trọng!" "Ta đi đây!" Khổng Tuyên từ trên mặt đất đứng dậy.

"Bảo trọng." Giang Thần nói.

Xùy!

Độn quang lóe lên, Khổng Tuyên ngự độn quang phá không rời đi.

"Trước tiên đi Nhân tộc xem sao." "Sau đó lại trùng tu Phiên Thiên Ấn." Giang Thần nói.

Ngự Hóa Hồng Độn Thuật, kim quang lóe lên, trực tiếp vọt vào không trung biến mất không thấy.

Mười năm sau.

Giang Thần dừng lại trên chín tầng trời, trải qua mười năm chạy đường, đã đến bờ biển Đông Hải.

"Hả?" "Số lượng Nhân tộc giảm đi một nửa?

Chẳng lẽ Oa Nữ Tiên Cô ra tay, hoặc Hậu Thổ nương nương ra tay sao?" Giang Thần nhíu mày.

Mấy chục vạn Nhân tộc lấy bờ biển Đông Hải làm nhà, sinh sống ở đây.

Điều kiện tuy gian khổ, nhưng họ chưa từng than vãn, cũng chưa từng bỏ cuộc.

Nam cày nữ dệt, không ngừng sáng tạo, không ngừng thử nghiệm.

Nhưng hiện thực tàn khốc, một con đường xa lạ không dễ đi, trong đó phải trả giá quá nhiều gian nan.

Xem một lúc.

Giang Thần liền thu lại ánh mắt.

Oanh oanh oanh… Đại địa chấn động, hàng vạn mãnh thú từ trong rừng sâu xông ra, lao về phía bộ lạc của Nhân tộc.

Xem ra, đám mãnh thú này muốn lấy Nhân tộc làm thức ăn.

Trong số một nửa Nhân tộc còn lại, đều là người bình thường, người già yếu bệnh tật chiếm đa số, gần như không có tiềm lực.

"Thiên Đạo vô tình, coi vạn vật như chó rơm!" "Để hoàn thiện bản thân, lại để một chủng tộc mỗi ngày chịu đựng thử thách sinh tử!" Giang Thần lạnh lùng.

Nhìn lên chín tầng trời, trong mắt tinh quang lóe lên.

Nếu có một ngày, điều kiện cho phép, hắn nhất định sẽ giết trời!

"Mãnh thú đến rồi!

Mọi người mau ra chống đỡ!" "Trẻ con và phụ nữ tất cả vào trong nhà, những người khác cầm vũ khí lên!" Một giọng nói già nua vang lên.

Hai mươi mấy vạn người, tất cả đều là người già, thiếu tráng đinh, cầm đủ loại nông cụ, dao thái rau… đứng canh giữ trong bộ lạc.

...

Chương 96

Cầu toàn bộ đặt mua, cầu tự động đặt mua a!

Chỉ cần thành tích tốt, tác giả nhất định sẽ điên cuồng cập nhật!

Quỳ cầu các vị đại lão toàn bộ đặt mua ủng hộ._ "Gầm!" Tiếng gào thét chấn động màng nhĩ, từng đợt nối tiếp nhau, tiến gần bộ lạc.

Với thực lực của họ, hoàn toàn không phải đối thủ của những mãnh thú này.

E rằng một lần xung kích của những mãnh thú này, cũng có thể xé nát tất cả, nhưng không một ai sợ hãi, tất cả đều cầm binh khí đứng canh giữ phía trước bộ lạc, bảo vệ phụ nữ và trẻ con trong bộ lạc.

Xùy!

Kim quang lóe lên, thân ảnh Giang Thần xuất hiện trước mặt bọn họ.

Nhìn những mãnh thú đang xông tới kia, không có chút tình cảm dao động nào.

"Đi!" Giang Thần vung tay phải.

Vô số đạo kim quang từ lòng bàn tay rải ra, trấn áp toàn bộ những mãnh thú kia.

Giây tiếp theo.

Mặt đất sạch sẽ tinh tươm, đừng nói mãnh thú, ngay cả một giọt máu cũng không xuất hiện.

Giải quyết xong, Giang Thần quay người lại, nhìn đám người Nhân tộc kia.

Đám người Nhân tộc cũng đã hoàn hồn.

“Ngẩn ra làm gì?” “Không mau bái kiến ân công!” Dưới sự dẫn dắt của vị lão giả kia, toàn bộ tộc nhân Nhân tộc quỳ xuống đất, cảm tạ ân cứu mạng của Giang Thần.

Giang Thần chịu một lễ.

Lễ này đáng chịu, kiếp trước hắn là Nhân tộc, tổ tông cũng không sai.

“Đứng dậy cả đi!” Giang Thần vung tay phải, nâng từng người từ dưới đất lên.

“Tạ ân công!” Đám người tạ ơn.

Vị lão giả vừa nói chuyện kia, từ trong đám người đi tới.

“Tiểu lão nhi Thánh Trương Thị bái kiến tiên sư!” “Cảm tạ tiên sư ân cứu mạng.” Thánh Trương Thị cung kính nói.

“Bản tọa và các ngươi hữu duyên.” “Không cần đa lễ như vậy.” Nói đến đây, Giang Thần dừng lại, sau đó tiếp tục nói.

“Nhân tộc chỉ còn lại chút người này sao?” “Tiên sư có điều không biết.” “Trước đó, cũng có một vị tiên sư, nhưng là nữ, gọi là Oa Nữ Tiên Cô, hỏi bọn ta có nguyện ý đi theo nàng rời đi, đến một nơi thế ngoại đào nguyên ẩn thế không.” “Đại đa số người trong tộc, đều nguyện ý đi.” “Chỉ có những lão già như bọn ta không nguyện ý rời đi, từ Hồng Hoang đại địa một đường đi mãi đến bây giờ, đã trải qua quá nhiều, mỗi ngày không phải đang chạy đường thì cũng đang trên đường chạy.

Không bị người khác giết, thì bị mãnh thú giết, bọn ta đều đã quen rồi.” “Ở đây rất tốt, nếu những người như bọn ta thật sự đáng chết, thì những lão già như bọn ta cũng nhận.” Thánh Trương Thị bình tĩnh nói.

“Tộc thúc nói bậy!” “Rõ ràng là những tộc nhân kia đã bỏ rơi

chúng ta, chê chúng ta là gánh nặng, không nguyện ý mang theo chúng ta, sợ chúng ta lại lần nữa kéo chân." "Mới bỏ rơi chúng ta, sau đó nhân lúc đêm đen lén lút đi đến địa điểm hẹn, hội hợp với Oa Nữ Tiên Cô." "Nếu không như vậy, chúng ta cũng không đến nông nỗi này." Một người thanh niên đột nhiên nói.

"Thật sự giống như ngươi nói sao?" Giang Thần biến sắc.

"Ai!" "Đúng là như vậy!" Thấy không thể giấu giếm được nữa, Thánh Trương Thị bất đắc dĩ lắc đầu.

"Mỗi người đều có quyền lựa chọn của mình." "Vì đã bỏ rơi các ngươi, từ bây giờ trở đi, các ngươi và họ không còn chút quan hệ nào nữa." "Từ bây giờ trở đi, các ngươi chính là Nhân tộc Thánh Trương Thị, là chính thống của Nhân tộc!" "Còn họ chỉ là bàng chi, từ nay về sau, sinh tử của họ sẽ không còn chút quan hệ nào với các ngươi nữa." Giang Thần nghiêm túc nói.

"Tiên sư làm vậy không tốt lắm chứ?" Thánh Trương Thị do dự.

"Không có gì là không tốt, cứ định vậy đi." Giang Thần nói.

"Tiên sư." Thánh Trương Thị do dự, rồi đáp.

"Đi thôi!" "Ta vào trong." Giang Thần nói.

"Tiên sư mời!" Thánh Trương Thị chào một tiếng, vội vàng dẫn Giang Thần đi vào trong.

Đi trên đường, Giang Thần trong lòng đang suy tư.

Rốt cuộc dùng biện pháp gì, mới có thể bảo vệ được những người Nhân tộc Thánh Trương Thị này.

Từ thông tin vừa tìm hiểu được, hẳn không phải Oa Nữ Tiên Cô giở trò, với sự hiểu biết của Giang Thần về nàng, dám yêu dám hận, đã làm thì không thể chỉ mang theo một chút người như vậy.

Nhân tộc bây giờ đang đối mặt với chiến hỏa bên ngoài, lại còn đấu tranh nội bộ ư?

Không thể nào.

Các dấu hiệu khác nhau, đều chỉ rõ một hướng.

Đằng sau chuyện này, có người đã giở trò.

Có thể làm được dưới mí mắt của Thiên Đạo Thánh Nhân, ngoài Thiên Đạo ra, còn có thể là ai?

"Để Vu Yêu hai tộc toàn diệt, thật là đủ kế!" Giang Thần cười lạnh một tiếng.

Chiến ý bùng nổ, lạnh lùng nhìn lên chín tầng trời.

"Càng như vậy, Bản tọa càng muốn đối đầu với ngươi!" "Bản tọa muốn xem xem kế của ngươi lợi hại đến đâu, kế của Bản tọa còn hơn một bậc!" Giang Thần nói.

Tổ tiên từng nói, đấu với trời, niềm vui vô cùng.

Giang Thần muốn thử xem trời lợi hại đến mức nào.

Đi đến một hồ nước nhỏ, Giang Thần dừng lại.

"Tiên sư sao vậy?" Thấy Giang Thần dừng lại, Thánh Trương Thị lộ vẻ khó hiểu, những người Nhân tộc xung quanh cũng đều dừng lại.

"Môi trường ở đây không tệ lắm, thích hợp để câu cá." "Bản tọa ngứa tay, muốn câu cá ở đây." Giang Thần cười nói.

Lấy ra ghế tựa và cần câu, lười biếng nằm trên ghế tựa, ném cần câu vào hồ nước.

"…" Thánh Trương Thị và đám người kia câm nín.

Nhưng đối với hành động của tiên sư, họ chỉ biết tuân theo từ tận đáy lòng.

“Ngẩn ra làm gì?” “Không mau thông báo xuống, bảo họ chuẩn bị rượu và thức ăn, tất cả đều phải là loại tốt nhất, nhất định phải chiêu đãi tiên sư thật tốt.” Thánh Trương Thị phân phó.

“Tộc trưởng!” Các tộc nhân xung quanh cung kính đáp.

Một lát sau, rượu và thức ăn đều đã được dọn lên, bày biện trước mặt Giang Thần.

“Ngồi!” Giang Thần chỉ chỉ đối diện, vung tay phải, tiên lực ngưng tụ thành một cái bàn, và mấy cái ghế đẩu.

“Tạ tiên sư!” Thánh Trương Thị và mọi người tạ ơn, rồi ngồi xuống ghế đẩu.

Chương 97

"Xin hỏi tiên sư, lối thoát của Nhân tộc bọn ta ở đâu?" Thánh Trương Thị đột nhiên hỏi.

"Lối thoát của các ngươi, nằm ở chính bản thân các ngươi." "Phải dựa vào sự nỗ lực của chính mình, bất kể là ai, cũng không thể giúp được!

Duy chỉ có thực lực bản thân cứng rắn, đó mới là đạo lý cứng rắn!" Giang Thần nghiêm túc nói.

"Xin tiên sư giúp bọn ta!" Thánh Trương Thị dẫn theo đám tộc nhân quỳ xuống.

"Đứng dậy cả đi." Giang Thần vung tay phải, một đạo tiên lực đánh xuống, nâng tất cả từ dưới đất lên.

Đối diện với ánh mắt khát vọng của từng người.

"Bản tọa sẽ giúp các ngươi!" "Sẽ sáng tạo ra công pháp thích hợp, để các ngươi tu luyện." "Chỉ cần các ngươi chịu khó nỗ lực, sau này trưởng thành, ai cũng không thể làm gì được các ngươi." Giang Thần trầm ngâm nói.

"Tạ tiên sư!" Thánh Trương Thị và đám người kích động tạ ơn.

"Ừm." Giang Thần gật đầu.

"Đinh!

Câu được ba mươi năm tu vi!" "Đinh!

Câu được Đại Toàn Trận Pháp Đỉnh Cấp!" "Đinh!

Câu được bản phỏng chế Hà Đồ Lạc Thư!" … "Đinh!

Câu được một ức công đức!" … Cầu toàn bộ đặt mua, cầu tự

động đặt mua a!

Chỉ cần thành tích tốt, tác giả nhất định sẽ điên cuồng cập nhật!

Phía sau sẽ có._ Đến đây.

Ngư nhị trên người Giang Thần, toàn bộ tiêu hao hết.

Thu hoạch cũng vô cùng phong phú.

Tổng cộng câu được hai vạn năm tu vi.

Đại Toàn Trận Pháp Đỉnh Cấp.

Bản phỏng chế Hà Đồ Lạc Thư (Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo).

Một ức công đức.

Từ trên ghế tựa đứng dậy, thu lại cần câu và ghế tựa.

"Tìm cho Bản tọa một nơi yên tĩnh một chút, Bản tọa muốn bế quan." Giang Thần phân phó.

"Tiên sư mời!" Thánh Trương Thị làm tư thế mời, cung kính dẫn Giang Thần đi về phía căn nhà trong tộc.

Một lát sau.

Dưới sự dẫn dắt của ông, Giang Thần dừng lại tại một căn nhà ở trung tâm bộ lạc.

"Tiên sư ở đây, thấy chỗ này thế nào?" Thánh Trương Thị hỏi.

"Không tệ lắm." "Ngươi canh gác bên ngoài, không có sự phân phó của Bản tọa, không cho phép bất kỳ ai đến làm phiền Bản tọa." Giang Thần phân phó.

"Vâng, tiên sư!" Thánh Trương Thị cung kính đáp.

Ngay lập tức thay một nhóm người khác, thành thật canh gác bên ngoài.

Vào trong phòng.

Giang Thần không lập tức lĩnh nhận những thứ câu được lần này, vận dụng Đại Toàn Trận Pháp Trung Cấp, hai tay bấm quyết, từng đạo pháp quyết đánh xuống.

Trong phòng bố trí một đạo trận pháp cấm chế, bao trùm toàn bộ căn phòng.

"Khởi!" Giang Thần quát.

Trận pháp vận chuyển, bao trùm toàn bộ căn phòng bên trong.

Lấy ra Tử Khí Bồ Đoàn, đặt trên giường đá, ngồi trên Tử Khí Bồ Đoàn.

"Lĩnh nhận Đại Toàn Trận Pháp Đỉnh Cấp!" Liên quan đến đạo trận pháp, khí tức huyền diệu hùng hậu, truyền vào Nguyên Thần.

Nhanh chóng dung hợp với các trận pháp cấm chế mà Giang Thần bản thân đã nắm giữ.

Đại Toàn Trận Pháp Đỉnh Cấp, bao hàm vạn tượng, kiến thức ẩn chứa càng thêm rộng lớn, không những khái quát kiến thức trận pháp cơ sở, sơ cấp, trung cấp, cao cấp, mà kiến thức trận pháp đỉnh cấp ẩn chứa trong đó, càng vô cùng thâm sâu.

Trọn vẹn hai mươi năm.

Giang Thần mới hoàn toàn hấp thụ và dung hợp toàn bộ Đại Toàn Trận Pháp Đỉnh Cấp, trở thành một phần kiến thức mà bản thân nắm giữ.

Mở mắt ra.

Trong mắt tinh quang lóe lên.

"Với trình độ trận pháp hiện tại của ta, và Thông Thiên Thánh Nhân không kém cạnh nhau." "Trong Hồng Hoang đại địa, trừ những

lão quái vật ẩn thế không xuất hiện, không ai có thể mạnh hơn ta!" Giang Thần nói.

Nếu toàn lực ra tay, bố trí trận pháp cấm chế, chỉ cần đủ thời gian, ngay cả cường giả Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn cũng không thể dễ dàng phá vỡ.

Nhìn về phía Thiên Đình, Giang Thần lộ vẻ cười lạnh.

"Đến lúc bố trí trận pháp, tặng cho hai con chim tạp nham kia một bất ngờ rồi." "Lần này Bản tọa muốn xem xem, sau khi không còn chúng, Thiên Đạo lấy gì để luyện chế Đồ Vu Kiếm nữa!" Giang Thần châm chọc.

Thu lại Tử Khí Bồ Đoàn.

Xùy!

Kim quang lóe lên, khi xuất hiện lần nữa, Giang Thần đã ở trên không bộ lạc Thánh Trương Thị.

Hai tay bấm quyết, từng đạo trận pháp cấm chế, liên tiếp từ tay hắn đánh xuống, bao trùm toàn bộ Thánh Trương Thị.

Tay quyết biến hóa, chớp mắt liền hình thành một tòa trận pháp cấm chế.

Từ trận pháp cấm chế cơ sở nhất bắt đầu, sau đó là trận pháp sơ cấp, trận pháp trung cấp, trận pháp cao cấp, trận pháp đỉnh tiêm, liên kết và dung hợp lẫn nhau, sau đó lại chồng chất lên, hình thành một tòa trận pháp cấm chế uy lực càng thêm cường hãn.

Một trăm năm thoáng chốc trôi qua.

"Ba mươi sáu vạn tòa trận pháp!" Giang Thần khẽ gầm một tiếng.

Pháp quyết trong tay biến đổi, trận pháp bố trí tại tộc quần Thánh Trương Thị xông lên tận trời, bao trùm toàn bộ Thánh Trương Thị.

Chương 98

Lấy bờ biển Đông Hải làm trung tâm, toàn bộ đều được một tòa đại trận siêu cấp vô địch bảo vệ.

Tòa trận pháp này đạt đến đỉnh phong, ngay cả Thông Thiên Thánh Nhân, muốn phá vỡ trừ phi vận dụng Thiên Đạo chi lực, nếu không cũng sẽ rất khó khăn.

Tập hợp công kích, phòng ngự, huyễn trận, mê trận, v.v.

Tất cả uy năng, toàn bộ hoàn mỹ dung hợp vào một.

Nhìn tòa trận pháp mình đã bố trí, Giang Thần hài lòng gật đầu.

"Cuối cùng cũng xong rồi." "Với uy năng của tòa trận pháp này, cho dù hai con chim tạp nham trên trời kia đích thân đến, không có mấy nghìn năm công kích, đừng hòng phá vỡ được tòa trận pháp cấm chế này, cũng không uổng phí Bản tọa đã dùng trọn vẹn một trăm năm thời gian." "Ừm, gọi là Chí Tôn Vô Địch Siêu Cấp Đại Trận đi!" Giang Thần cười nói.

Độn quang lóe lên.

Lại lần nữa trở về căn phòng.

Ngồi trên Tử Khí Bồ Đoàn.

"Lĩnh nhận hai vạn năm tu vi!" Tiên lực bàng bạc hùng hậu chuyển vào trong cơ thể Giang Thần, như đại dương mênh mông, xung kích vào trong cơ thể hắn.

Giang Thần nhẹ nhàng quen thuộc, cho dù cổ tiên lực vô cùng bàng đại, cũng không thể làm gì được hắn.

Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh vận chuyển, luyện hóa cổ tiên lực

bàng đại kia.

Thoáng chốc hai mươi năm trôi qua.

Luyện hóa xong cổ tiên lực bàng đại kia, tiên lực trong cơ thể Giang Thần đạt đến đỉnh phong.

"Cho Bản tọa đột phá!" Khống chế cổ tiên lực hùng hậu kia, mạnh mẽ xung kích về phía trước.

Một tiếng vỡ vụn thanh thúy vang lên, dưới sự xung kích của Giang Thần, bình cảnh cản trở phía trước trực tiếp bị phá vỡ, tu vi của Giang Thần cũng thuận lợi đột phá Đại La Kim Tiên Trung Kỳ.

Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh tiếp tục vận chuyển, hấp thu tiên khí xung quanh, củng cố tu vi bản thân.

Mất trọn vẹn một tuần, Giang Thần mới dừng lại.

"Hô!" "Cuối cùng cũng đột phá Đại La Kim Tiên Trung Kỳ rồi, so với trước kia, tiên lực của Bản tọa lại hùng hậu hơn mấy trăm lần." "Ngay cả uy năng của Mặt Trời Phần Thiên Chân Viêm, Thái Dương Chân Hỏa, Hóa Hồng Độn Thuật, đều tăng lên một tầng nữa." Cảm nhận sự biến hóa của bản thân, Giang Thần hài lòng gật đầu.

"Lĩnh nhận bản phỏng chế Hà Đồ Lạc Thư!" Kim quang lóe lên, hai kiện Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo toàn thân màu tím vàng, lơ lửng trong không trung.

Vô số đạo kim quang màu tím vàng, từ hai kiện Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo đó phát ra.

Nếu chỉ xét về vẻ bề ngoài, bản phỏng chế Hà Đồ Lạc Thư, tuyệt đối vượt xa bản chính Hà Đồ Lạc Thư, cực kỳ ngầu không ai sánh bằng.

Đánh giá hai kiện Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo trước mắt.

“Ẩn chứa ba mươi sáu đạo Tiên Thiên cấm chế, là đỉnh cấp trong số Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo.” “Không tệ, thật sự rất tốt.” Giang Thần khẽ mỉm cười.

Kế đến là vẻ bề ngoài, ừm, phù hợp với thân phận của hắn.

“Lĩnh nhận một ức công đức!” Kim quang công đức khổng lồ, hình thành một đạo Công Đức Kim Luân, lơ lửng trong không trung.

Một ức công đức thật sự quá nhiều, nhiều đến mức khiến người ta phát điên.

Khi Đế Tuấn kết hôn, cộng thêm hai con yêu heo kia, tất cả công đức cộng lại, cũng chỉ sáu bảy ngàn vạn công đức.

Thiên hôn đại biểu cho sự vận chuyển của Thiên Đạo, hoàn thiện quy tắc Thiên Đạo, có công đức lớn.

Như vậy, cũng không nhiều bằng công đức mà Giang Thần hiện tại câu được.

“Một ức công đức?” “Bốn mươi triệu công đức đánh vào Hà Đồ Lạc Thư, năm mươi triệu công đức dùng để gieo trồng hạt sen Sáng Thế Thanh Liên, còn lại mười triệu công đức đánh vào bộ lạc Thánh Trương Thị, coi như ta trả một cái nhân quả của kiếp trước.” Giang Thần nhanh chóng phân chia rõ ràng cách sử dụng một ức công đức.

“Đi!” Giang Thần vung tay phải.

Đánh mười triệu công đức xuống trên không tộc quần Thánh Trương Thị, sau đó rơi vào trong cơ thể mỗi người. ... (Cầu toàn bộ đặt mua, cầu tự động đặt mua a!) (Chỉ cần thành tích tốt, tác giả nhất định sẽ điên cuồng cập nhật!)_ Kim quang công đức tỏa sáng, toàn bộ chiếu rọi lên người bọn họ.

Cùng với công đức nhập thể, các tộc nhân Thánh Trương Thị cảm thấy cơ thể tốt hơn bao giờ hết, trở nên tràn đầy sức sống, tràn đầy

động lực, có sinh mệnh lực vô hạn.

Ngay cả một số người sắp đến tuổi thọ, cùng với công đức nhập thể này.

Dưới sự gia trì của công đức, lại lần nữa sống lại.

Ngay cả tóc bạc cũng biến thành tóc đen, thể chất lại lần nữa cường hóa.

"Thần tích a!" "Nhất định là tiên sư đã ra tay, mọi người mau cùng ta quỳ bái tiên sư!" Thánh Trương Thị lộ vẻ kích động, vội vàng hô một tiếng.

Dẫn dắt tất cả tộc nhân, toàn bộ quỳ xuống đất, đối diện với hướng của Giang Thần, hành đại lễ khấu đầu.

Trong phòng.

Giang Thần nhìn số công đức còn lại, vung tay phải, đánh bốn mươi triệu công đức trong số đó, lần lượt vào Hà Đồ và Lạc Thư.

Kim quang công đức rực rỡ, từ Hà Đồ Lạc Thư tỏa ra, tràn ngập khắp cả căn phòng.

May mắn là xung quanh có trận pháp cấm chế do Giang Thần bố trí bảo vệ, nếu không, cổ kim quang công đức mãnh liệt kia, đã sớm truyền ra ngoài.

Dưới sự chú mục của Giang Thần, trọn vẹn mấy canh giờ trôi qua.

Hai mươi triệu công đức, toàn bộ đều bị Hà Đồ Lạc Thư hấp thu hoàn tất.

Đến đây Hà Đồ Lạc Thư cũng biến thành Công Đức Linh Bảo, bất luận về phòng ngự, hay về suy diễn, uy năng đều lại lần nữa tăng cường.

“Không tệ!” “Rất tốt.” Giang Thần khẽ mỉm cười.

Tiên Thiên Linh Bảo câu được, từ khoảnh khắc câu được, Tiên Thiên cấm chế bên trong liền bị luyện hóa.

Lấy ra viên Định Hải Thần Châu kia.

Nhìn hạt sen Sáng Thế Thanh Liên trong Tam Quang Thần Thủy, có hoa sen màu tím, Giang Thần khẽ mỉm cười.

“Đi!” Đánh năm mươi triệu công đức vào trong hạt sen Sáng Thế Thanh Liên, để nó hấp thu.

Dưới sự thúc đẩy của năm mươi triệu công đức, hạt sen Sáng Thế Thanh Liên, vẫn là dáng vẻ như trước, nhưng so với trước đó, sức sống tỏa ra, trở nên càng thêm cường đại, ngay cả sinh mệnh lực cũng mạnh hơn rất nhiều.

Tuy chưa sinh rễ nảy mầm, nhưng cách sinh rễ nảy mầm cũng không còn xa nữa.

Giang Thần tin rằng, chỉ cần thêm một hoặc hai lần nữa, nó có thể triệt để sinh rễ nảy mầm, phá thổ trọng sinh.

Xem một lúc.

Chương 99

Giang Thần thu lại viên Định Hải Thần Châu kia.

Nhìn hai kiện Tiên Thiên Thượng Phẩm Công Đức Linh Bảo Hà Đồ Lạc Thư lơ lửng trong không trung, trong mắt tinh quang lóe lên.

"Đến lúc thôi diễn công pháp thích hợp rồi." Giang Thần trong mắt tinh quang lóe lên.

Nắm Hà Đồ Lạc Thư, bắt đầu thôi diễn.

Từng đạo pháp quyết liên tiếp từ tay Giang Thần đánh vào Hà Đồ Lạc Thư, vô số vạn đạo kim quang tím vàng tỏa ra.

Giang Thần lấy võ công của hậu thế làm cơ sở, bắt đầu điên cuồng thôi diễn. … Năm trăm năm thoáng chốc trôi qua.

Một ngày.

Giang Thần mở mắt, hai đạo tinh quang bắn ra.

"Hô!" "Trải qua năm trăm năm thôi diễn, cuối cùng cũng thôi diễn ra công pháp thích hợp cho Nhân tộc tu luyện rồi." Giang Thần thở ra một hơi dài, lộ vẻ mỉm cười.

Được sự trợ giúp của Hà Đồ Lạc Thư, nếu không có Hà Đồ Lạc Thư tương trợ, muốn trong năm trăm năm thôi diễn ra công pháp hoàn chỉnh, dù có những thông tin của hậu thế của Giang Thần cũng vô cùng khó khăn.

Từ trên giường đá nhảy xuống, vung tay phải, thu lại Tử Khí Bồ Đoàn.

Mở trận pháp cấm chế, Giang Thần bước ra ngoài.

"Hả?" "Quỳ trên mặt đất sao?" Giang Thần lộ vẻ khó hiểu.

“Tiên sư thần tích, không có tiên sư phân phó, bọn ta không dám đứng dậy.” Thánh Trương Thị nói.

“Đứng dậy cả đi!” Giang Thần nói.

Vung tay phải, nâng tất cả mọi người dậy.

“Bản tọa đã thôi diễn ra công pháp thích hợp cho Nhân tộc tu luyện.” “Hãy gọi toàn bộ tộc nhân đến, để Bản tọa bây giờ truyền thụ vô thượng công pháp.” Giang Thần phân phó.

“Tạ tiên sư!” Mọi người kích động kêu lên.

Lộ vẻ vui mừng, nhảy nhót trên mặt đất.

Giang Thần mỉm cười nhìn họ, không lâu sau, tất cả tộc nhân Thánh Trương Thị đều đã đến.

“Tiên sư, người đã đông đủ rồi.” “Tất cả đều ở đây.” Thánh Trương Thị cung kính nói.

“Ừm.” Giang Thần hài lòng gật đầu.

Vung tay phải.

Lấy ra một số dược liệu luyện khí cực phẩm, đây đều là những thứ Khổng Tuyên đã giao cho hắn.

“Mặt Trời Phần Thiên Chân Viêm!” Giang Thần quát.

Bao trùm toàn bộ số dược liệu luyện khí kia, bắt đầu luyện chế.

Hai canh giờ sau.

Một khối bia đá khổng lồ đã được luyện chế xong, Giang Thần đánh trận pháp cấm chế vào trong khối bia đá này.

“Thành!” Một khắc sau, Giang Thần khẽ gầm một tiếng.

Thu tay lại, bia đá đã luyện chế thành, kim quang rực rỡ như xông thẳng lên trời, từ bia đá tỏa ra.

“Hậu Thiên Chí Bảo?” “Không tệ!

Xem ra trình độ luyện khí của Bản tọa cũng khá lắm.” Giang Thần khẽ mỉm cười.

Đánh toàn bộ công pháp tu luyện đã thôi diễn vào trong khối bia đá này.

Lấy những công pháp hậu thế kia làm cơ sở, Giang Thần lần này tổng cộng sáng tạo ra một trăm lẻ tám môn công pháp.

Chia thành ba mươi sáu Thiên Cương, bảy mươi hai Địa Sát công pháp.

Thiên Cương công pháp đều là pháp môn tu luyện, còn Địa Sát công pháp thì là chiêu thức thần thông.

Trong đó có Cửu Dương Thần Công, Bắc Minh Thần Công, Dịch Cân Kinh, Tẩy Tủy Kinh, Cửu Âm Chân Kinh, Thái Huyền Kinh, v.v.

Cửu Dương Thần Công tu luyện đến tầng thứ chín, có thể đột phá Đại La Kim Tiên Sơ Kỳ.

Chín tòa đại thế giới hỏa diễm tinh thần lăng không, Phần Thiên Chử Hải, uy năng bạo tạc cường bạo.

Bắc Minh Thần Công càng hóa thân thành một Hỗn Độn Hắc Động, vô biên vô tế, thôn thiên nạp địa, về lý thuyết tu luyện đến chỗ cao thâm, ngay cả Thiên Đạo cũng có thể thôn phệ.

Hiện tại cũng chỉ có thể tu luyện đến Đại La Kim Tiên Sơ Kỳ.

Thần công có Lăng Ba Vi Bộ, Nhất Dương Chỉ, Lục Mạch Thần Kiếm, Hàng Long Thập Bát Chưởng, v.v.

Đừng thấy tên gọi có vẻ hơi Hai canh giờ sau, Đế Tuấn mặt âm trầm hạ lệnh: “Tất cả trở về!” “Bệ hạ!” Bạch Trạch cùng mười người cung kính đáp lời.

Mười người ngượng ngùng dẫn theo đại quân trở về, dừng lại trên Cửu Thiên.

Họ cúi đầu, không dám nhìn Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, trông hệt như những đứa trẻ ngoan ngoãn mắc lỗi.

"Chúng thần vô dụng!

Xin Bệ hạ giáng tội!" Bạch Trạch mười người chủ động nhận tội.

"Chuyện này không trách các ngươi." "Bản Đế đã đánh giá thấp trận pháp đó, nó có thể chặn đứng công kích của mười người, cùng với đại quân Yêu tộc, xem ra có kẻ nào đó cố ý hát đối với ta." Đế Tuấn sắc mặt lạnh băng.

"Đại ca khinh người quá đáng!" "Đoạn thời gian trước cảnh cáo ta không nghe, bây giờ lại càng quá đáng, lại còn dùng thủ đoạn ti tiện như vậy, chơi trò điều hổ ly sơn với ta, sau đó lại dùng trận pháp bảo vệ nơi đó!" "Nếu không có huyết mạch của Nhân tộc tương trợ, ta trong cuộc tranh bá với Vu tộc, sẽ phải chịu thiệt thòi!" Đông Hoàng Thái Nhất giận dữ nói.

"Hừ!" "Bản Đế không tin tà nữa!

Xem ai có thể mãi mãi ngăn cản Bản Đế." "Ba chúng ta cùng ra tay, chẳng lẽ không phá nổi trận pháp cỏn con đó sao?" Đế Tuấn lạnh lùng hạ lệnh.

"Thiên Đế nói phải." "Trong chuyện này, quả thực có chút quá đáng rồi." "Rõ ràng Nhân tộc ta, không giúp đỡ ta thì thôi, lại còn ngáng chân ta, dù mạnh đến đâu, dù ở trên cao, cũng không giỏi trận pháp." "Ba chúng ta liên thủ, nhất định có thể phá tan trận pháp nhỏ bé đó." Yêu Sư Côn Bằng thấy chuyện náo nhiệt không chê lớn, lại thêm dầu vào lửa.

"Ra tay!" Đế Tuấn hô một tiếng.

Ba người lấy toàn bộ Tiên Thiên Linh Bảo ra, quán yêu lực vào trong, bùng phát uy năng hủy diệt, hung hãn bá đạo công kích lên Chí Tôn Vô Địch Siêu Cấp Đại Trận.

Oanh oanh oanh… Tiếng chấn động khủng khiếp, theo ba người ra tay, liên tiếp truyền ra khắp bốn phía.

Thập Đại Yêu Thần thấy tình thế không ổn, vội vàng dẫn đại quân lui về phía sau.

Chương 100

Lấy nơi đó làm trung tâm, trong phạm vi mấy ngàn vạn dặm, tất cả đều bị bao phủ.

Trong phạm vi đó, bất kể thứ gì cản phía trước, đều bị hủy diệt hoàn toàn.

Côn Độn Chung, Hà Đồ Lạc Thư, Bắc Minh Kiếm, liên tiếp công kích lên Chí Tôn Vô Địch Siêu Cấp Đại Trận, nhưng không thể phá vỡ được phòng ngự của nó.

Chỉ thấy Chí Tôn Vô Địch Siêu Cấp Đại Trận nhanh chóng vận chuyển, phòng ngự kín kẽ, chặn đứng tất cả thần thông và linh bảo của ba người.

Bên trong đại trận.

Giang Thần chắp tay sau lưng đứng trên Cửu Thiên, khinh thường nhìn hai con chim tạp mao và tên súc sinh lông lá kia, mặt lộ vẻ khinh bỉ.

"Chỉ bằng ba người các ngươi mà cũng muốn phá vỡ phòng ngự của Chí Tôn Vô Địch Siêu Cấp Đại Trận?" "Đúng là nằm mơ giữa ban ngày!" Giang Thần cười lạnh một tiếng.

Thời gian trôi qua.

Thoáng cái, đã trôi qua tròn một tháng.

Chí Tôn Vô Địch Siêu Cấp Đại Trận vẫn không hề hấn gì, hoàn hảo vô tổn, bảo vệ toàn bộ Thánh Trương Thị nhất tộc.

Nhìn lại ba người Đế Tuấn.

Từng người một sắc mặt vô cùng khó coi, mệt như chó, không

cần cố ý vắt, cũng có thể vắt ra cả nắm nước.

"Nhị đệ, Yêu Sư!" "Trận pháp đó mạnh thật, xem ra hẳn là do Thông Thiên Thánh Nhân ra tay, dung hợp quá nhiều công đức." "Thực lực ba chúng ta hợp lại, có thể nói là đệ nhất nhân dưới Thánh Nhân, không ai là đối thủ của ta." "Nhưng đối mặt với trận pháp do Thông Thiên Thánh Nhân tự tay bố trí, ai!

Ta có lòng mà không có lực a!" "Thôi đi!" "Vì nể mặt Thông Thiên Thánh Nhân, lần này ta sẽ không làm khó những người Nhân tộc này nữa!

Bằng không, với thần thông của ba chúng ta hợp lực, lại có một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, đủ sức phá vỡ trận pháp này." Đế Tuấn mặt dày nói.

"Đại ca nói phải!" "Ta cũng vậy, mặt mũi của người khác có thể không nể, nhưng mặt mũi của Thông Thiên Thánh Nhân thì nhất định phải nể." "Tuy ta có thể phá được, nhiều nhất trong ba đến năm ngày, có thể đánh nát trận pháp đó, nhưng mặt mũi của Thánh Nhân phải nể." Đông Hoàng Thái Nhất gật đầu.

"Đúng vậy!" "Mặt mũi của người khác có thể không nể, nhưng mặt mũi của Thông Thiên Thánh Nhân thì nhất định phải nể." "Bằng không mọi người ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, sau này cũng không cần phải giao thiệp nữa." Yêu Sư Côn Bằng đồng cảm phụ họa.

"Về Thiên Đình thôi!" Đế Tuấn vô lực lắc đầu, thu Hà Đồ Lạc Thư lại.

Đứng trên Cửu Thiên, động dụng đại thần thông cáo thị Hồng Hoang Đại Địa.

"Không phải Thiên Đình ta không phá được trận pháp đó!" "Với

thực lực của Thiên Đình ta, phá vỡ trận pháp đó vô cùng đơn giản, nhưng mặt mũi của Thông Thiên Thánh Nhân là phải nể." "Vì nể mặt Thông Thiên Thánh Nhân, ta sẽ không làm khó Thánh Trương Thị và những Nhân tộc khác." Đế Tuấn nói.

"Đi!" Nói xong, dẫn theo đại quân ngự độn quang, lao lên Cửu Thiên.

Chỉ trong vài hơi thở ngắn ngủi, liền toàn bộ biến mất không thấy tăm hơi.

Những đại lão Hồng Hoang đang bí mật xem kịch, từng người một đều ngơ ngác.

Thủ Dương Sơn.

Đạo trường của Thái Thanh Thánh Nhân (Lão Tử).

"Chẳng lẽ Tam đệ thật sự ngầm ra tay?

Muốn giúp đỡ Nhân tộc?

Mưu cầu một phần khí vận từ Nhân tộc?

Nếu không sao có thể không phá vỡ được trận pháp của Thánh Trương Thị Nhân tộc?" Trong lòng Thái Thanh Thánh Nhân có chút hoảng sợ.

Là Giáo chủ Nhân tộc, Nhân tộc có gần ba thành khí vận bị người khác chiếm đoạt.

Nếu Thông Thiên Thánh Nhân lại lâm thời nhúng tay vào, chẳng phải sẽ càng tệ hại hơn sao?

Côn Luân Sơn, Ngọc Hư Cung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lộ ra nụ cười lạnh.

"Tam đệ quả nhiên là Tam đệ, dù đã phân gia rồi, cũng không thể

thay đổi tính nết!

Lại còn muốn động đến khí vận của Nhân tộc, hừ!

Chẳng lẽ huynh trưởng (Đại ca) là kẻ ăn chay ư?

Mắt trừng trừng nhìn mà không quản sao?" Kim Ngao Đảo.

Thông Thiên Thánh Nhân ngồi trong cung điện, mặt mày ngơ ngác.

"Ngọa tào!" "Khi nào ta lại trâu bò đến thế?

Có thể bố trí một trận pháp trong mơ mà ta không biết?" Bất kể vì nguyên nhân gì, bị Đế Tuấn gây chuyện, Thánh Trương Thị Nhân tộc và Chí Tôn Vô Địch Siêu Cấp Đại Trận đã nổi danh.

Với Chí Tôn Vô Địch Siêu Cấp Đại Trận bảo vệ, những ngày tiếp theo, cũng không có ai đến gây khó dễ cho Thánh Trương Thị Nhân tộc nữa.

Lúc này.

Thánh Trương Thị kết thúc tu luyện, dẫn theo tất cả Nhân tộc quỳ bái dưới đất.

Những động tĩnh xảy ra bên ngoài, họ đều biết.

Tiên sư lại một lần nữa cứu họ, nếu không có Tiên sư ra tay, e rằng bây giờ họ đã chết rồi.

"Từ bây giờ trở đi, Thánh Trương Thị Nhân tộc ta không còn Thánh Mẫu, không còn Nhân Giáo Giáo chủ nữa!" "Sau này, Thánh Trương Thị Nhân tộc ta chỉ tôn Thánh Tổ!" Trong đó, Thánh Trương Thị dẫn theo toàn bộ tộc nhân, cung kính hành lễ với Giang Thần.

"Thánh Tổ tại thượng, xin nhận một bái của con!" Mấy chục vạn Nhân tộc toàn bộ quỳ bái, hành đại lễ với Giang Thần.

"Ba!" Giang Thần nói.

Hắn vung tay phải, một đạo kim quang rơi xuống, nâng tất cả mọi người dậy.

Hắn nhìn mọi người, mặt lộ vẻ hài lòng.

Sau những ngày tu luyện sơ bộ, tất cả đều đã nhập môn, chính thức bước vào võ đạo.

"Ngươi!" Giang Thần nói.

"Thánh Tổ!" Thánh Trương Thị cung kính bước lên.

Giang Thần lấy Già Thiên Thánh Bi ra, kim quang nồng đậm từ Già Thiên Thánh Bi tỏa ra.

"Thánh Tổ?" Thánh Trương Thị mặt lộ vẻ không hiểu.

"Giao cho ngươi bảo quản." "Nhớ kỹ, phải bảo quản cẩn thận." Giang Thần phân phó.

"Thánh Tổ đại nhân xin cứ yên tâm, tiểu lão nhi nhất định sẽ bảo quản cẩn thận!" "Bộ lạc bên ngoài có Chí Tôn Vô Địch Siêu Cấp Đại Trận do Bản tọa bố trí, có thể bảo vệ sự an toàn của các ngươi." "Chỉ cần không đi ra ngoài, cứ ở trong bộ lạc tu luyện." "Không ai có thể làm hại các ngươi, việc các ngươi cần làm là chuyên tâm tu luyện." "Đồng thời, sinh sôi nảy nở thế hệ tiếp theo, làm lớn mạnh bộ lạc, khiến tộc quần trở nên cường đại hơn." Giang Thần nói.

Chương 101

“Thánh Tổ đại nhân.” “Con nhất định ghi nhớ lời phân phó của ngài!” Thánh Trương Thị cung kính đáp lời.

“Ừm.” Giang Thần hài lòng gật đầu.

Hắn hóa thành một đạo độn quang, lao vào chân trời.

Chỉ trong vài lần lóe lên, liền biến mất hoàn toàn.

“Cung tiễn Thánh Tổ đại nhân!” Thấy Giang Thần rời đi, Thánh Trương Thị lập tức dẫn theo tộc nhân quỳ xuống đất, cung kính hành lễ.

Sau đó.

Thánh Trương Thị bắt đầu truyền đạt pháp chỉ của Giang Thần.

Điều tộc quy thứ nhất!

Nỗ lực tu luyện.

Không phân nam nữ già trẻ, toàn dân tu luyện võ đạo.

Điều tộc quy thứ hai!

Làm lớn mạnh bộ lạc.

Quy củ đơn giản mà rõ ràng, khi tu luyện cũng không thể quên sự phát triển của tộc quần.

Sau khi rời khỏi Thánh Trương Thị.

Giang Thần ngự độn quang, hướng đạo trường của Trấn Nguyên Đại Tiên mà đi.

Lần này ta muốn làm một giao dịch với Trấn Nguyên Đại Tiên.

Nếu thành công, lợi ích có được sẽ vô cùng lớn, nếu thất bại cũng

không có tổn thất gì.

Hóa Hồng Độn Thuật thi triển cực hạn, dưới sự gia trì của tu vi Đại La Kim Tiên trung kỳ, tốc độ mà Giang Thần bùng phát ra, quả thực quá nhanh.

Kim quang lóe lên một cái, đã ở ngoài mấy chục vạn dặm.

Trên đường đi.

Cuộc tranh bá ở Hồng Hoang Đại Địa càng ngày càng mãnh liệt.

Vu Yêu hai tộc đều đã sát ra chân hỏa, chỉ thiếu chút nữa là toàn diện chiến đấu rồi.

Nếu không như vậy, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, hai con chim tạp mao kia, cũng sẽ không đích thân dẫn Thiên Đình đại quân hạ giới, muốn bắt toàn bộ Thánh Trương Thị và những Nhân tộc khác về, sau đó.

Gặp được thứ tốt, Giang Thần sẽ dừng lại, thu lấy đồ vật.

Hồng Hoang Đại Địa không thiếu thứ gì khác, đủ loại thứ đều có.

Bất kể là khoáng thạch, hay những thứ kỳ lạ, quả thực quá nhiều rồi.

Giang Thần đến cũng không cự tuyệt, trừ khi hắn đã thu.

Dù sao hang ổ của Trấn Nguyên Đại Tiên ở đó, không mọc chân, muốn chạy cũng không chạy được.

Một ngày nọ.

Giang Thần dừng lại, đứng giữa Cửu Thiên, nhìn xuống một vị "lão bằng hữu" phía dưới, mặt lộ vẻ cười lạnh.

"Nhiên Đăng tên này!" "Đang làm gì?

Chẳng lẽ lại muốn làm chuyện xấu nữa sao?" Giang Thần không

hiểu.

Trong sự chú mục của ta, Nhiên Đăng dùng một kiện Tiên Thiên Linh Bảo hoàn toàn thu liễm khí tức của bản thân, trốn ở một nơi nào đó, ra sức núp lùm ở đó.

Có thể lừa người khác, nhưng không thể lừa thiên phú thần thông Tam Giới Lục Đạo của Giang Thần.

"Đã gặp rồi." "Nếu không chơi đùa với hắn một trận thật vui, thì thật không cam lòng." Giang Thần cười lạnh một tiếng.

Động dụng Thai Dịch Hóa Hình, biến hóa thành một con muỗi, bay xuống phía dưới, đồng thời Đại Đạo Liễm Tức Quyết hoàn mỹ thu liễm khí tức của bản thân.

Một lát sau.

Giang Thần liền ở phía sau Nhiên Đăng.

Tên này thật kiên nhẫn, trốn ở đó, giống như một đứa cháu trai, bất động, như thể không tồn tại vậy.

Cũng không biết đã qua bao lâu.

Giang Thần suýt nữa không chơi nổi nữa, chuẩn bị động dụng Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn, từ phía sau giáng xuống, đánh hắn ngã xuống đất.

Đúng lúc đó, một thân ảnh tiến vào tầm nhìn của hắn.

"Đại năng Chuẩn Thánh sơ kỳ?

Mang thai sao?" "Chẳng lẽ tên này muốn đánh chủ ý vào đối phương?" Giang Thần thầm đoán trong lòng.

Càng ngày càng cảm thấy khả năng này lớn, ngoài khả năng này ra, những khả năng khác đều rất nhỏ.

Dù sao đối phương là yêu quái, một vị đại năng Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Nhìn huyết mạch của nàng hẳn là không tầm thường, nếu thật sự để tên Nhiên Đăng này, có được trứng của đối phương, chỉ cần bồi dưỡng một chút, ít nhất cũng sẽ có thêm một cường giả cấp bậc Đại La Kim Tiên.

Hai ba canh giờ sau.

Nữ yêu tộc cường giả kia, đi đến nơi Nhiên Đăng mai phục.

Xung quanh sớm đã bị Nhiên Đăng bố trí một loại hương liệu đặc thù, loại hương liệu này không có tác dụng gì khác, tác dụng duy nhất là thúc đẩy sinh nở.

Một khi ngửi phải hương liệu này một hơi, sẽ đẩy nhanh quá trình sản xuất trứng yêu trong cơ thể.

Để đạt được mưu đồ, Nhiên Đăng đã kiên nhẫn bố trí hương liệu này xung quanh.

Con yêu quái kia vừa bước vào đây, liền hít một hơi hương liệu đặc thù đó vào cơ thể.

Với đạo hạnh của nàng, làm sao có thể không phát hiện ra.

Hương liệu nhập thể, chuyển vào cơ thể, bụng nàng nhanh chóng đau dữ dội.

“Kẻ nào trốn trong bóng tối hãm hại Bản Vương?” “Có bản lĩnh thì cút ra đây!” Yêu Vương đại nộ.

Uy áp khủng bố của Chuẩn Thánh sơ kỳ, từ trong cơ thể bùng phát, bá đạo trấn áp xuống, quét ngang bốn phía.

Chương 102

Đối mặt với khí thế cường hoành đó, ngay cả hơi thở của Nhiên Đăng cũng trở nên vô cùng khó khăn.

Hắn kiên nhẫn nhịn xuống không đứng ra.

Một lát sau.

Thấy xung quanh tĩnh mịch, tên tiểu nhân ẩn mình trong bóng tối không xuất hiện.

Yêu Vương hoàn toàn đại nộ, muốn bùng phát nhưng không tìm thấy đối tượng để bùng phát.

Nếu cứ tiếp tục trì hoãn ở đây, hấp thụ càng nhiều hương liệu đó, cuối cùng người xui xẻo sẽ là nàng.

Ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách, không tin đều sắp bỏ chạy rồi, tên tiểu nhân ti tiện ẩn nấp trong bóng tối sẽ không xuất hiện sao.

Dựa vào đạo hạnh sâu dày, nàng đã đè nén xuống.

Ngự một đạo độn quang, nhanh chóng lao lên Cửu Thiên.

"Đi sao?

Đã hỏi ý kiến Bản tọa chưa?" Nhiên Đăng trong mắt tinh quang lấp lánh, cười lạnh một tiếng.

Đã đợi lâu như vậy, sao có thể để nàng chạy thoát.

Hắn lấy ra một khối cấm chế lệnh bài, quán tiên lực vào trong, hai tay niết quyết, mở trận pháp bố trí xung quanh.

"Vạn Long Thiên Cực Sát Trận!" Nhiên Đăng giận dữ quát một tiếng.

Vô số đạo hà quang đỏ máu phóng lên trời, vây khốn Yêu Vương đó.

"Giết!" Nhiên Đăng quát.

Hắn khống chế Vạn Long Thiên Cực Sát Trận đó, bùng phát ra từng đạo hà quang ngút trời, hóa thành vô số cự kiếm, mỗi thanh cự kiếm đều dài mấy chục vạn trượng, sát khí khủng bố bùng phát từ những cự kiếm này.

Điên cuồng chém giết về phía Yêu Vương kia!

"Tên này cuối cùng cũng chịu ra tay sao?" Yêu Vương hừ lạnh một tiếng.

Đối mặt với những cự kiếm sắc bén chém giết xung quanh, hoàn toàn không có một chút sợ hãi.

Nàng vung tay phải, một chiếc viên thuẫn lơ lửng trên đỉnh đầu, vững vàng bảo vệ nàng, thanh quang rực rỡ chiếu xuống, bảo vệ nàng kín kẽ.

Mặc cho những cự kiếm sát khí kia chém lên viên thuẫn, ngay cả phòng ngự cũng không thể phá vỡ.

Nhưng Nhiên Đăng cũng không vội vàng, mặt lộ vẻ hí hửng, như thể mọi chuyện trước mắt, đều nằm trong dự liệu của hắn vậy.

Hắn lật tay phải.

Lấy ra một ít hương liệu rải đi, dưới sự thôi động của tiên lực, những hương liệu đó cuộn xoáy vào trong trận pháp.

Chỉ trong chốc lát đã bao phủ Yêu Vương bên trong.

Viên thuẫn Tiên Thiên Trung Phẩm Linh Bảo của Yêu Vương, có thể chống đỡ cự kiếm do đại trận biến hóa ra, nhưng lại không thể chống đỡ hương liệu đó của Nhiên Đăng.

Theo hơi thở hấp thụ vào cơ thể, những hương liệu đó vô thanh vô tức từ trong linh bảo phòng ngự của nàng thấm vào, sau đó bị hít vào cơ thể.

"Đáng chết!" "Ngươi lại dùng thủ đoạn độc ác như vậy để hãm hại Bản Vương!" Yêu Vương hoàn toàn đại nộ.

Nàng điên cuồng ngửa mặt lên trời gào thét.

Một con Giao Long đen khổng lồ, hiện ra trong trận pháp.

Dài đến mười mấy vạn trượng, long uy khủng bố truyền ra từ trên người, khí thế cường hãn bùng phát.

"Phá cho Bản Vương!" Yêu Vương giận dữ quát một tiếng.

Nàng há miệng phun ra một đạo kịch độc màu lục sẫm, hình thành một cột sáng kịch độc khổng lồ, công kích lên trận pháp.

Xuy xuy xuy… Trận pháp đó không biết do ai luyện chế ra, uy năng cường đại, lại cứng rắn chịu đựng một kích toàn lực của nàng, mà không vỡ nát.

Trận pháp vận chuyển, vô số đạo hà quang tỏa ra, chặn đứng tất cả công kích của nàng.

Nhưng trận pháp rung chuyển vô cùng kịch liệt, dường như giây phút tiếp theo sẽ hoàn toàn vỡ nát, nhưng vẫn kiên cường trụ vững.

Giống như con thuyền nhỏ chao đảo trong biển rộng, nhìn như sắp vỡ nát, nhưng lại chưa vỡ nát.

"Hừ!" "Ta khuyên ngươi tốt nhất đừng chống cự nữa, chỉ bằng ngươi mà muốn phá vỡ Vạn Long Thiên Cực Sát Trận này ư?

Đúng là nằm mơ giữa ban ngày!" "Nếu không mang thai, dưới sự bùng phát toàn lực, Vạn Long Thiên Cực Sát Trận này, không thể vây khốn ngươi." "Nhưng bây giờ, ngươi đang mang thai, sắp sinh nở."

“Thực lực giảm sút rất nhiều, mà lại muốn phá vỡ Vạn Long Thiên Cực Sát Trận này?

Đúng là nằm mơ giữa ban ngày!” Nhiên Đăng cười lạnh một tiếng.

Hắn khống chế lệnh bài, gia trì uy năng của trận pháp.

Điều động toàn bộ Vạn Long Thiên Cực Sát Trận, trấn áp về phía Yêu Vương.

“Muốn trấn áp Bản Vương, Bản Vương sẽ phải trả một cái giá cực lớn!” Yêu Vương đại nộ.

Trong mắt tinh quang lấp lánh, lửa giận bốc lên.

“Thôn Thiên Phệ Địa!” Yêu Vương giận dữ quát một tiếng.

Nàng há miệng ra, lực hấp dẫn khủng khiếp bùng phát từ miệng, điên cuồng thôn phệ xung quanh.

Đối mặt với lực hấp dẫn khủng khiếp đó, tất cả sức mạnh trong Vạn Long Thiên Cực Sát Trận, toàn bộ đều bị nàng thôn phệ vào cơ thể.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi.

Tất cả sức mạnh trong Vạn Long Thiên Cực Sát Trận, liền bị thôn phệ sạch sẽ.

“Tất cả vào bụng Bản Vương!” Yêu Vương quát.

Nàng lại liều mạng động dụng thiên phú.

Lực hấp dẫn khủng khiếp tăng gấp bội, trực tiếp cường hành thôn phệ toàn bộ trận pháp đó.

Cạch cạch cạch… Một loạt tiếng giòn vang lên, Vạn Long Thiên Cực Sát Trận trong vài hơi thở ngắn ngủi, toàn bộ đều bị nàng nuốt

vào.

Không còn Vạn Long Thiên Cực Đại Trận ngăn cản, thân ảnh Nhiên Đăng thành công bại lộ trước mặt nàng.

“Lão đạo sĩ thối tha muốn phục sát Bản Vương!” “Một trăm năm trước đã để ngươi chạy thoát, không ngờ một trăm năm sau, nhân lúc Bản Vương sinh con, lại muốn hãm hại Bản Vương!

Đã như vậy, vậy thì chết đi cho Bản Vương!” Yêu Vương giận dữ quát một tiếng.

Chương 103

Lửa giận bốc lên tận trời.

Kẻ thù gặp mặt đặc biệt đỏ mắt, chỉ thấy Yêu Vương lay động thân thể khổng lồ của mình, từ trên Cửu Thiên bay xuống, nhanh chóng lao về phía hắn.

Khí thế khủng bố, điên cuồng trấn áp về phía Nhiên Đăng, muốn sống sờ sờ trấn áp Nhiên Đăng ở đó.

"Thôn Thiên Phệ Địa!" Yêu Vương lại quát.

Nàng há miệng, lực hấp dẫn càng khủng khiếp hơn, bùng phát từ miệng, thôn phệ về phía Nhiên Đăng.

Đối mặt với uy lực thôn phệ khổng lồ đó, Nhiên Đăng cảm thấy vô cùng nhỏ bé.

Đại năng Chuẩn Thánh sơ kỳ bùng phát toàn lực, dù vì sinh con mà thực lực bị suy yếu rất nhiều, cũng không thể chống cự được.

Mắt thấy thân ảnh mình không kiểm soát được mà bay về phía Yêu Vương, Nhiên Đăng không hề hoảng sợ chút nào.

Cả người hắn tỏ ra vô cùng bình tĩnh, hiển nhiên mọi chuyện đang xảy ra trước mắt đều nằm trong dự liệu của hắn, cũng không vì lực hấp dẫn đó mà sắc mặt đại biến.

"Nghiệt súc!" "Đã là cung hết tên cùng rồi, lại còn dám cố chấp chống cự!

Nếu chịu quy phục xưng thần, làm tọa kỵ của ta, có lẽ ta sẽ tha cho mẫu tử ngươi một mạng!

Bằng không, ngày này năm sau chính là ngày giỗ của ngươi!

Đợi ta trấn áp ngươi xong, con của ngươi cũng vậy, sẽ trở thành tọa kỵ của ta.” Nhiên Đăng cười lạnh.

Hắn lấy Vô Lượng Lượng Thiên Xích và Linh Cữu Đăng ra.

Linh Cữu Đăng tỏa sáng, từng đạo hà quang từ trên thân đèn truyền ra, vững vàng bảo vệ hắn, chống đỡ lực hấp dẫn khổng lồ đó.

Lực hấp dẫn thần thông thiên phú của Yêu Vương, nhất thời thật sự bị tạm thời chống đỡ.

“Chết đi cho ta!” Nhiên Đăng quát.

Hắn khống chế Vô Lượng Lượng Thiên Xích biến hóa thành mấy chục vạn trượng, vô số đạo hà quang màu xanh, bùng phát từ Vô Lượng Lượng Thiên Xích.

Thô bạo hung mãnh đập vào đầu Yêu Vương.

Vì sinh con, thực lực của Yêu Vương hoàn toàn bị suy yếu.

Rõ ràng có thể né tránh, nhưng lại phát hiện, khả năng di chuyển quả thực quá chậm, cứng rắn chịu đựng một kích.

Với trình độ cường hãn của nhục thân, đầu bị Vô Lượng Lượng Thiên Xích đập, cũng vô cùng khó chịu.

Trực tiếp từ trên Cửu Thiên bị đập xuống đất, trên đỉnh đầu xuất hiện một lỗ lớn.

Họa vô đơn chí.

Hương liệu bị hấp thụ vào cơ thể trước đó bùng phát, hương liệu này bình thường không độc.

Nhưng đối với yêu quái sắp sinh, sẽ là mối đe dọa chí mạng, nếu không có người ngoài ở đó.

Với thực lực của nàng, nhẹ nhàng dễ dàng có thể luyện hóa hương

liệu đó, nhưng Nhiên Đăng lại cố tình không cho nàng cơ hội đó.

Bây giờ hương liệu bùng phát, giống như độc dược chí mạng, đau đớn khiến nàng điên cuồng va đập khắp mặt đất.

"A!" Tiếng kêu thảm thiết thê lương, điên cuồng vang lên.

"Chết đi!" Nhiên Đăng giận dữ quát một tiếng.

Hắn khống chế Vô Lượng Lượng Thiên Xích tiếp tục, đập vào đầu nàng.

Phanh!

Mạnh như Yêu Vương, cũng bị cứng rắn đập chết.

"Nhãi ranh!" "Chuẩn Thánh sơ kỳ đại năng thì sao?

Ngay cả tam thi cũng chưa chém ra, đối mặt với việc sinh con chẳng phải là tìm chết ư?

Nếu như vậy, chẳng phải mưu tính bấy lâu nay của Bản Tôn đều phí hoài sao?" Nhiên Đăng cười lạnh.

Hắn vừa chuẩn bị đi lấy quả trứng giao long đã sinh ra, đúng lúc đó, trời đất bỗng tối sầm.

Một tảng gạch lớn từ trên trời giáng xuống, trấn áp về phía hắn.

Nhiên Đăng vô thức ngẩng đầu nhìn trời, vừa vặn thấy tảng gạch lớn kia từ trên trời giáng xuống, trấn áp về phía mình.

Hóa thành tro bụi, Nhiên Đăng cũng có thể nhận ra.

Tảng gạch này chính là của Già Thiên Đạo Tôn, lần trước ở bờ biển Đông Hải.

Khi sắp chém giết Triệu Công Minh, cuối cùng lại bị hắn nhảy ra phá đám.

"Coi Bản Tôn là gì của ngày xưa?" "Kẻ muốn bắt nạt ai thì bắt

nạt?

Già Thiên Đạo Tôn ngươi quá đáng rồi.” Nhiên Đăng lộ ra nụ cười lạnh.

“Phá cho Bản Tôn!” Vô Lượng Lượng Thiên Xích vừa định kích xạ ra, đúng lúc đó, giọng nói lạnh lùng của Giang Thần vang lên.

“Định!” Giang Thần động dụng sức mạnh Pháp Tắc Thời Gian, trấn áp lên người hắn.

Dưới sự trấn áp của sức mạnh Pháp Tắc Thời Gian, Nhiên Đăng trong nửa hơi thở đã bị định trụ, chỉ cần cho hắn thêm một khoảnh khắc nữa, hắn liền có thể điều động sức mạnh Pháp Tắc trong cơ thể, phá vỡ phong ấn đang trấn áp trên người.

Nhưng nửa hơi thở, Giang Thần không cho.

“Trấn áp cho Bản tọa!” Giang Thần quát lên.

Khống chế Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn, thô bạo trấn áp xuống.

Oanh!

Đại địa chấn động, mặt đất sụp đổ, trực tiếp bị đập ra một vực sâu khổng lồ, kéo dài mấy chục vạn trượng.

Một tàn ảnh đỏ máu lóe lên, nhanh chóng kích xạ ra.

Khi xuất hiện trở lại, đã trực tiếp ở ngoài mấy chục vạn dặm.

Người này không phải ai khác, chính là Nhiên Đăng.

Khi bị Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn trấn áp, Nhiên Đăng cảm nhận được mối đe dọa tử vong chí mạng từ nó.

Dưới mối đe dọa tử vong đó, Nhiên Đăng không dám trì hoãn một khắc nào.

Chương 104

Trực tiếp thi triển bí pháp thiên phú, cả người hóa thành một đạo độn quang, kích xạ ra ngoài.

Tuy thành công thoát hiểm một kiếp.

Nhưng cái giá phải trả để thi triển bí pháp này quá lớn, ít nhất là mất nửa cái mạng.

Phải mất một thời gian dài mới có thể tịnh dưỡng.

"Ngươi đợi đấy cho Bản Tôn!" "Món nợ này Bản Tôn nhớ kỹ, ngày sau Bản Tôn nhất định sẽ đòi lại cả vốn lẫn lời!" Hắn vẫn để lại một câu nói tàn nhẫn, Nhiên Đăng đau lòng nhìn thành quả chiến thắng, nhưng không thể thu lấy, lấy ra lệnh bài Phó Giáo chủ Xiển Giáo, quán tiên lực vào trong, phá vỡ không gian, trực tiếp rời đi từ trong không gian.

"Bí pháp?

Mạnh mẽ như vậy sao?" "Dưới sự phong tỏa khí cơ của Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn, lại có thể trốn thoát được, quả nhiên không thể xem thường." "Xem ra Bản tọa đã đánh giá thấp các cường giả trong Hồng Hoang Đại Địa rồi, có một số bí pháp, bí thuật cần phải chú ý." Giang Thần sắc mặt nghiêm túc.

Chuyện của Nhiên Đăng, ngược lại đã nhắc nhở ta một điều.

Giang Thần vẫy tay phải.

Thu lại Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn, dừng lại bên cạnh Yêu Vương đó.

Bên cạnh con ác giao đó, nằm một quả trứng giao long, nhưng bên trong không hề có chút dao động sinh mệnh nào.

Xem ra đã chết rồi.

"Yêu quái Chuẩn Thánh sơ kỳ, nhìn địa vị trong Thiên Đình…" "Không biết vì lý do gì, ở đây, theo lý mà nói, lúc này không phải nên ở Thiên Đình thật tốt, chuẩn bị sinh con sao?

Chẳng lẽ phía sau, có người ngầm hãm hại?" Giang Thần suy đoán.

Ngoài khả năng này ra, những khả năng khác đều nhỏ.

Hắn lắc đầu.

Giang Thần không đi nữa, mối quan hệ giữa hắn và Thiên Đình, vốn là kẻ tử địch.

Hai bên gặp mặt nhất định phải có một bên ngã xuống, hơn nữa những chuyện Thiên Đình đã làm với Nhân tộc, lại dùng huyết mạch của Nhân tộc để luyện chế Đồ Vu Kiếm, thì đã định trước là một con đường chết rồi.

"Thu!" Giang Thần vung tay phải.

Một đạo kim quang rơi xuống người Yêu Vương, lột da rút gân, thu lấy huyết mạch và dược liệu trên người nàng.

Sau đó lại thu lấy quả trứng giao long kia.

Xử lý xong dấu vết chiến đấu xung quanh, không còn trì hoãn thời gian nữa.

Thân thể hắn lắc lư một cái, trực tiếp độn vào hư không biến mất không thấy tăm hơi.

Một năm sau.

Giang Thần dừng lại trong một con sông rộng lớn, tuy con sông này không sánh được với Tứ Hải, nhưng cũng vô cùng rộng lớn.

Hắn lấy ghế lười ra, lười biếng nằm trên ghế, lấy quả trứng giao long kia ra.

"Chân long ăn được, phượng hoàng cũng ăn được." "Trứng giao long thì chưa ăn bao giờ, không biết mùi vị thế nào?" Giang Thần khẽ mỉm cười.

Hắn dùng lửa bao bọc quả trứng giao long kia, bắt đầu nướng.

Hắn nhắm mắt lại, nằm trên ghế lười, tận hưởng sự mát xa của gió nhẹ, thật là thoải mái không tả xiết.

Hưu!

Không gian mở ra, lộ ra một cánh cửa lớn, bóng dáng Oa Nữ Tiên Cô từ bên trong bước ra.

Hôm nay nàng lại thay một bộ y phục khác, mặc một chiếc quần ngắn màu đen gợi cảm, nhưng trên khuôn mặt tinh xảo tuyệt mỹ lại mang theo nét sầu muộn, tựa hồ có tâm sự.

Thấy Giang Thần lười biếng nằm trên ghế, lại còn đang nướng trứng giao long.

Tâm tình u uất liền tan biến, nàng bật cười một tiếng, cả người vui vẻ hơn rất nhiều.

"Ngươi đúng là nhàn nhã thật đấy." "Mỗi ngày không câu cá thì đang trên đường đi câu, hoàn cảnh xung quanh mỹ lệ như vậy, lại còn nướng trứng rồng, đúng là biết tận hưởng cuộc sống ghê." Oa Nữ Tiên Cô cười nói.

Ánh mắt nàng ngưng lại, nhìn chiếc ghế lười của Giang Thần, cả người nàng suýt nữa không giữ được bình tĩnh.

"Ngươi, dùng Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Căn mà ta tặng cho ngươi để luyện chế ghế lười sao?" "A!

Có gì không ổn sao?

Không phải linh căn nàng tặng rất tốt sao, nằm trên đó cảm giác siêu cấp tuyệt vời, lại còn kết hợp với da hổ, hoàn toàn là một sự kết hợp hoàn hảo." Giang Thần cười nói.

Hắn lấy ra một chiếc ghế lười đặt xuống đất, ý bảo nàng ngồi thử xem cảm giác thế nào.

Oa Nữ Tiên Cô không nói nên lời, ngồi xuống ghế lười.

Nàng thử cảm giác, thật sự siêu cấp thoải mái, hơn rất nhiều so với ghế lười do tiên lực biến hóa ra trước đây.

"Thế nào?" "Không phải thoải mái hơn vô số lần sao?

Cảm giác cũng khác biệt phải không?" Giang Thần đắc ý mỉm cười.

"A!

Ta hoàn toàn phục ngươi rồi, đừng xem đó là một gốc hậu thiên linh căn, nhưng nó thực sự là một thứ tốt đấy." "Thôi đi, đã bị luyện chế thành ghế lười rồi, không phải cũng thôi sao!

Đỡ phải trong lòng khó chịu." Oa Nữ Tiên Cô lắc đầu.

"Đúng rồi." "Mười con chim trong rừng, không bằng một con chim trong tay.

Đồ vật chỉ khi được sử dụng mới thật sự là đồ vật tốt, nếu cứ giữ mà không dùng, chẳng phải là lãng phí sao?" Giang Thần đắc ý mỉm cười.

Hắn nhìn Oa Nữ Tiên Cô.

"Hình như nàng gặp chuyện không vui!" "Nàng!

Ai đã bắt nạt nàng?

Nói ra, ta sẽ đi đòi lại công đạo cho nàng!

Bất kể là ai, dám bắt nạt nàng, ừm!

Ta nhất định sẽ cắt đầu chó của hắn.” Giang Thần sắc mặt nghiêm túc, sát khí đằng đằng.

“Ta không sao!” “Với đạo hạnh của ta, trừ khi ta đi bắt nạt người khác, ai dám bắt nạt ta chứ?” “Người bạn đó của ta, lần này lại gặp phiền phức rồi.” Oa Nữ Tiên Cô thở dài một hơi.

“Nói ta nghe xem.” Giang Thần nói.

Chương 105

“Lần trước ta không nói với ngươi sao?” “Nhị đệ của nàng muốn đối phó Tam đệ, ta đã nói với nàng rồi, cũng đã ra tay, đưa lão Tam đi chỗ khác.

Nhưng lão Nhị lại không chịu, cả ngày khóc lóc ỉ ôi như một người đàn bà, đi đâu cũng không chịu, chỉ khóc!” Oa Nữ Tiên Cô nói.

“Hả?” Giang Thần ngẩn người.

“Không đủ sao?” “Khi hắn khóc, lại vô cùng hung dữ, vô cùng lợi hại, khiến người khác tâm phiền ý loạn.” Oa Nữ Tiên Cô nói.

“Ta cứ tưởng đó là chuyện gì cơ.” “Hóa ra đơn giản như vậy, người bạn kia không nhìn ra, nàng hẳn là phải nhìn ra chứ!” Giang Thần vỗ vỗ vai nàng.

“Ngươi ngươi.” “Ngươi, ý kiến của ngươi.” Oa Nữ Tiên Cô không vui liếc hắn một cái.

Nàng lấy ra một đạo Thái Dương Chân Hỏa bản nguyên ném cho hắn.

“Hạ giá rồi sao?” “Chúng ta đều là bạn cũ rồi, sao lại làm ta ngại chứ!” Giang Thần lắc đầu, nhưng động tác trên tay hắn một chút cũng không chậm, nhanh chóng thu lấy thứ nàng ném cho.

“Chuyện này thật sự rất dễ giải quyết.” “Lấy ví dụ, giống như hai đứa trẻ đánh nhau vậy.” “Một bên đánh thua, một bên đánh thắng, bên thua tự nhiên phải khóc nhè, vì sao chứ?

Bởi vì như vậy, có thể gọi viện binh, bảo những người khác ra tay, giúp đỡ chiến đấu.” “Giải quyết chuyện này cũng rất đơn giản, lũ nhóc con mà!” “Không nghe lời thì xách lên đánh cho một trận, vấn đề

cũng sẽ được giải quyết thôi.” Giang Thần cười nói.

“Thật sao?” Oa Nữ Tiên Cô không tin.

“Đúng vậy!

Chẳng lẽ lại phải phức tạp đến mức nào mới được sao?” Giang Thần nhún vai.

“Ta hiểu rồi.” “Ta sẽ về nói với người bạn đó của ta, bảo người bạn đó của ta ra tay, đánh cho tất cả những kẻ đó một trận tơi bời, một trận không được thì hai trận, chắc chắn sẽ giải quyết được vấn đề.” Oa Nữ Tiên Cô hơi trầm ngâm, liền cảm thấy lời Giang Thần nói có lý, liền nặng nề gật đầu.

“Bạn đó của nàng a!” “Tâm thái mềm yếu, ngay cả vấn đề đơn giản như vậy cũng không hiểu.” “Thôi, không nhắc đến những chuyện đó nữa, vừa vặn trứng giao long sắp nướng xong rồi, chúng ta uống rượu ăn trứng.” Giang Thần ôm vai nàng gọi.

Hắn lấy ra hai vò Cực Phẩm Bách Hoa Tiên Nhượng Quả Tửu đặt lên bàn.

Oa Nữ Tiên Cô bất đắc dĩ, không vui liếc hắn một cái, may mắn là để mặc hắn ôm vai.

Hưu!

Độn quang lóe lên, một thân ảnh lại xé rách không gian, từ bên trong bước ra.

Người đó không phải ai khác, chính là Thông Thiên Thánh Nhân.

“À!” “Ta không phải đến không đúng lúc chứ?

Làm phiền chuyện tốt của hai ngươi sao?” Thông Thiên Thánh Nhân lộ ra vẻ trêu chọc.

“À!

Tam ca đừng nói vậy!" Oa Nữ Tiên Cô đỏ mặt, gạt tay Giang Thần ra.

"Ta biết mà." "Bạn bè, bạn bè rất thân thiết mà!

Ta đều rõ cả." Thông Thiên Thánh Nhân nháy mắt.

"Tam ca mời!" Giang Thần mặt dày, lấy ra một chiếc ghế lười đặt xuống đất.

"Ồ!" "Không phải là Hậu Thiên Cực Phẩm Thông Linh Linh Căn sao?

Lại bị làm thành ghế lười à?" Thông Thiên Thánh Nhân ngẩn người.

"A!

Chẳng lẽ có gì không ổn?" "Ha ha!

Không có gì không ổn, được rồi, mau ngồi xuống xem có thoải mái hơn không?" Thông Thiên Thánh Nhân khẽ mỉm cười.

Hắn ngồi xuống ghế lười, lắc lư sang trái phải, như thể đang trải nghiệm mức độ thoải mái.

Trải nghiệm một lúc, liền bị sự thoải mái của ghế lười chinh phục, thật sự quá hoàn hảo.

"Tam ca thấy thế nào?" Giang Thần cười hỏi.

"Khá tốt." "Thoải mái hơn vô số lần, một trời một vực, hai thứ không có bất kỳ khả năng so sánh nào." Thông Thiên Thánh Nhân nói.

"Đó là đương nhiên rồi." "Linh căn phối hợp với da hổ, quả thực là một sự kết hợp hoàn hảo, người bình thường muốn thử, cũng không thử được." Giang Thần nói.

"Lần này lại đổi thành trứng rồng sao?" "Không phải quả trứng

rồng này khá lớn sao, tuy chỉ là một quả trứng giao long, nhưng mùi vị hẳn là không tồi." Thông Thiên Thánh Nhân nói.

"Đến sớm không bằng đến khéo." "Ta vừa mới định ăn, Tam ca đã đến, thật là khéo quá." Giang Thần chia quả trứng giao long khổng lồ làm ba phần.

Hắn lại lấy ra một vò Cực Phẩm Bách Hoa Tiên Nhượng Quả Tửu, đặt trước mặt Thông Thiên Thánh Nhân.

"Vừa ăn vừa nói chuyện." Giang Thần gọi một tiếng.

Hắn cầm trứng rồng ăn.

Oa Nữ Tiên Cô và Thông Thiên Thánh Nhân cũng không khách khí, cầm trứng giao long ăn.

"Không tồi!" "Mùi vị khá ngon, tuy kém Chân Long và Phượng Hoàng một chút, nhưng cũng không kém là bao." Hai người gật đầu.

"Không ngon, ta sẽ tốn công sức lớn như vậy để nướng sao?" Giang Thần hỏi ngược lại.

"Cũng đúng." "Đúng rồi Giang Thần, lần này ta nhận lời ủy thác của người bạn đó của ta, chuyện lần trước muốn cảm ơn ngươi." Thông Thiên Thánh Nhân lấy ra một vật đưa cho Giang Thần.

"Đây là gì?" Giang Thần nhận lấy, mặt lộ vẻ không hiểu.

"Người bạn đó của ta có một số tâm đắc tu luyện về kiếm đạo, hẳn là có ích cho ngươi." Thông Thiên Thánh Nhân nói.

"Người bạn đó của Tam ca lại lấy thứ này ra sao?" "Thật là liều mạng a!" Oa Nữ Tiên Cô trêu chọc một câu.

"Vậy ta không khách khí nữa." Giang Thần mắt sáng rỡ, thu lấy thứ đó.

"Người bạn đó của ta nhờ ta hỏi một chuyện." "Gần đây hắn đã

suy nghĩ, đệ tử dưới môn hạ quả thật quá nhiều, khiến trong lòng phiền muộn, lại còn có đủ thứ chuyện đáng ghét, thật sự khiến người ta vô cùng khó chịu." "Ngoài ra, toàn bộ môn phái đều bị làm cho ô yên chướng khí." "Người bạn đó của ta nhờ ta hỏi, bây giờ có nên đuổi tất cả đi không?" Thông Thiên Thánh Nhân nói ra mục đích của chuyến đi này.

"Muộn rồi." "Kể từ khi bái nhập môn hạ của người bạn đó, thì đã mang theo cái mác đệ tử của người bạn đó rồi, bây giờ lại muốn đuổi họ đi, chẳng lẽ họ không phải là đệ tử của người bạn đó nữa sao?" "Chẳng lẽ khi hành tẩu trên Hồng Hoang Đại Địa, không còn xưng danh hiệu của người bạn đó nữa sao?" "Chẳng lẽ khi gặp nguy hiểm, không tìm đồng môn sư huynh đệ tương trợ nữa sao?" "Thay vì để người khác xem thường, chi bằng thuận theo tự nhiên, đến lúc đi thì sẽ đi thôi." Giang Thần sắc mặt nghiêm túc.

"Có nghiêm trọng như vậy sao?" Thông Thiên Thánh Nhân có chút không tin.

"Phẩm!

Cẩn thận phẩm vị!

Tiếp tục phẩm vị!" "…" Thông Thiên Thánh Nhân không nói nên lời.

Hắn suy nghĩ kỹ lại, lời Giang Thần nói lại đúng.

Chương 106

Bây giờ đuổi tất cả đi, chẳng lẽ không làm mất danh tiếng của mình sao?

Cảnh cáo, chẳng lẽ họ sẽ nghe sao?

Kết quả e rằng cũng như vậy.

"Đa tạ tiểu hữu giải hoặc!" Thông Thiên Thánh Nhân nói.

"Tam ca lại nói vậy rồi." "Trong lòng Tam ca rõ ràng hơn bất kỳ ai, chỉ là người bạn đó đứng trong cuộc, không nhìn ra mà thôi." Giang Thần nói.

"A a." Thông Thiên Thánh Nhân khẽ mỉm cười.

Ăn no uống say, hắn đứng dậy từ ghế.

"Ta phải về rồi." "Nếu không về nữa, người bạn đó của ta sẽ đợi sốt ruột." "Tam ca đi thong thả!" Giang Thần nói.

"Lần sau chuẩn bị đồ ăn ngon, Tam ca sẽ lại đến." Thông Thiên Thánh Nhân cười nói.

Xé rách không gian, Thông Thiên Thánh Nhân phá không rời đi.

"Ta cũng nên về rồi." "Đã ra ngoài lâu như vậy, lần sau ta lại gặp ngươi." Oa Nữ Tiên Cô đứng dậy từ ghế lười.

"Không ở lại thêm một lát sao?" Giang Thần hỏi.

"Lạc lạc!" Oa Nữ Tiên Cô cười duyên một tiếng, để lại một tràng cười trong trẻo như tiếng chuông bạc, vừa định phá không rời đi.

Giọng Giang Thần bỗng nhiên vang lên vào lúc đó.

"Khoan đã!" "Sao vậy?" Oa Nữ Tiên Cô mặt lộ vẻ không hiểu.

Giang Thần cười trêu chọc, nhanh như chớp vươn tay xoa đầu nàng.

"Được rồi." Giang Thần cười nói.

"Ừm." Oa Nữ Tiên Cô liếc hắn một cái, phá không rời đi.

Hắn thu lại hai chiếc ghế lười còn lại trên mặt đất.

Giang Thần lười biếng nằm trên ghế lười, tiếp tục câu cá.

"Đinh!

Câu được hai mươi năm tu vi!" "Đinh!

Câu được Cơ Sở Luyện Khí Đại Toàn!" "Đinh!

Câu được đỉnh cấp thần thông Đế Nộ Thịnh Viêm!" … "Đinh!

Câu được mười mảnh vụn Pháp Tắc Thủy!" Đến đây, toàn bộ ngư nhị tích trữ bấy lâu nay của Giang Thần, đều tiêu hao sạch sẽ.

Thu hoạch cũng vô cùng phong phú.

Tổng cộng câu được một vạn năm tu vi.

Cơ Sở Luyện Khí Đại Toàn.

Đỉnh cấp thần thông Đế Nộ Thịnh Viêm.

Mười mảnh vụn Pháp Tắc Thủy.

Hắn đứng dậy từ ghế lười, thu cần câu và ghế lười lại.

"Câu cá cái khỉ gì!" "Đi tu luyện thôi!" Giang Thần cười nói.

Hắn trực tiếp nhảy xuống con sông lớn, dừng lại ở đáy.

Khai tịch ra một động phủ tạm thời, bố trí trận pháp cấm chế trong động phủ, bao phủ toàn bộ động phủ.

Lấy ra Tử Khí Bồ Đoàn, đặt lên giường đá.

Ngồi trên Tử Khí Bồ Đoàn.

“Trích xuất một vạn năm tu vi!” Tu vi hùng hậu bàng bạc, chuyển vào cơ thể Giang Thần, Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh nhanh chóng vận chuyển, luyện hóa luồng tu vi khổng lồ đó.

Mười năm sau.

Luồng tu vi khổng lồ đó, toàn bộ đều bị Giang Thần luyện hóa.

Sau khi hấp thu một vạn năm tu vi, khí tức tỏa ra từ Giang Thần, càng thêm hùng hậu một phần.

“Trích xuất Cơ Sở Luyện Khí Đại Toàn!” Các loại kiến thức cơ bản liên quan đến luyện khí, chuyển vào trong não Giang Thần.

Chủ động dung hợp vào nguyên thần, như thể bẩm sinh đã có vậy.

Một tháng sau.

Cơ Sở Luyện Khí Đại Toàn, hoàn toàn bị Giang Thần nắm giữ.

“Luyện khí một đạo quả nhiên tương phụ tương thành với trận pháp một đạo.” “Không phải Cơ Sở Luyện Khí Đại Toàn không đủ dùng, phải là có thể câu được Đại Toàn luyện khí cấp cao thì tốt rồi.” Giang Thần cười nói.

“Trích xuất đỉnh cấp thần thông Đế Nộ Thịnh Viêm!” Khí tức huyền diệu vô thượng, truyền vào trong nguyên thần Giang Thần.

Đế Nộ Thịnh Viêm là thần thông hệ hỏa, uy năng mạnh hơn Vạn Hỏa Gào Thét, một khi thi triển sẽ hình thành một đóa sen diệt thế khổng lồ, uy năng vô cùng, hủy thiên diệt địa.

Nửa tháng sau.

Đế Nộ Thịnh Viêm hoàn toàn bị Giang Thần nắm giữ.

“Không hổ là Đế Nộ Thịnh Viêm, uy năng phi phàm.” Giang Thần nói.

“Trích xuất mười mảnh vụn Pháp Tắc Thủy!” Sức mạnh Pháp Tắc Thủy biến hóa, bao quanh Giang Thần, sức mạnh pháp tắc bàng bạc nồng đậm, tràn ngập trong sơn động.

Chủ động dung hợp với Giang Thần, trở thành một phần của bản thân Giang Thần.

Hai trăm năm sau.

Mười mảnh vụn Pháp Tắc Thủy, sức mạnh Pháp Tắc Thủy hóa thành, đều đã bị Giang Thần hấp thu.

Sau khi hấp thu mười mảnh vụn Pháp Tắc Thủy, trình độ của Giang Thần trên Pháp Tắc Thủy, đã đạt được một thành.

“Hô!” “Cuối cùng cũng hấp thu toàn bộ mười mảnh vụn Pháp Tắc Thủy.” Giang Thần thở ra một hơi trọc khí.

Hiện nay hắn đang nắm giữ sáu đại Pháp Tắc.

Chương 107

Pháp Tắc Lực, Pháp Tắc Thời Gian, Pháp Tắc Hỏa, Pháp Tắc Thủy, Pháp Tắc Thổ, Pháp Tắc Tử Khí.

Trong đó lấy Pháp Tắc Lực mạnh nhất, Pháp Tắc Thời Gian thứ hai.

Còn lại là Pháp Tắc Hỏa, Pháp Tắc Thủy, Pháp Tắc Thổ, cuối cùng mới là Pháp Tắc Tử Khí.

Trình độ trên Pháp Tắc Hỏa cao thâm nhất, đã đạt được ba thành.

"Chỉ còn thiếu Pháp Tắc Kim và Pháp Tắc Mộc." "Nếu ta lại câu được Pháp Tắc Kim và Pháp Tắc Mộc, Bản tọa có thể dung hợp sức mạnh năm đại Pháp Tắc Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ thành sức mạnh Pháp Tắc Ngũ Hành." "Đến lúc đó, uy năng bùng phát sẽ càng mạnh mẽ, thậm chí có thể từ đó lĩnh ngộ ra Ngũ Sắc Thần Quang." Giang Thần trong mắt tinh quang lấp lánh.

Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên rất mạnh, chỉ có tự mình giao thủ, mới có thể biết được sự cường đại của Ngũ Sắc Thần Quang.

Nếu không bị Mặt Trời Phần Thiên Chân Viêm áp chế, muốn trấn áp Ngũ Sắc Thần Quang, e rằng sẽ rất phiền phức.

Muốn lĩnh ngộ ra Ngũ Sắc Thần Quang, tiền đề trước tiên phải nắm giữ Ngũ Hành Pháp Tắc.

Không có Ngũ Hành Pháp Tắc làm cơ sở, tất cả đều vô ích.

Hắn nhảy xuống từ giường đá, thu lại Tử Khí Bồ Đoàn.

Mở trận pháp cấm chế, Giang Thần bước ra ngoài.

Dòng sông gào thét bàng bạc, không còn trận pháp cấm chế bảo vệ, như sóng thần cuộn trào.

Đừng nói Giang Thần đã nắm giữ Phiên Giang Giảo Hải, bây giờ còn lĩnh ngộ ra một thành sức mạnh Pháp Tắc Thủy.

Ba mươi ba tầng Nhược Thủy, trước mặt hắn, cũng chỉ là phàm thủy bình thường, không thể tạo ra chút sóng gió nào.

Hưu!

Kim quang lóe lên, Giang Thần xuất hiện trên bờ.

"Tam Giới Lục Đạo!" Giang Thần động dụng thiên phú thần thông, tra xét tình hình Hồng Hoang Đại Địa, dưới sự tra xét của Tam Giới Lục Đạo, toàn bộ tình hình trong Hồng Hoang Đại Địa đều nằm trong tầm kiểm soát.

Hắn nhìn một lúc.

Giang Thần đặt trọng tâm vào phía Thiên Đình.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Tất cả thành viên quan trọng của Thiên Đình, đều đã tề tựu.

Đế Tuấn ngồi ở vị trí chủ tọa, Đông Hoàng Thái Nhất đứng bên cạnh, còn có Phục Hy, Yêu Sư Côn Bằng, Thập Đại Yêu Thần và những Chuẩn Thánh đại năng khác.

"Đại ca khinh người quá đáng!" "Xem ngươi đã đánh hắn ra nông nỗi nào, một khuôn mặt đẹp trai như vậy, sắp bị đánh thành đầu heo rồi!" Đông Hoàng Thái Nhất không phục.

"Nhị đệ!" Đế Tuấn sắc mặt tối sầm.

Lại nhắc đến chuyện không nên nhắc.

Đông Hoàng Thái Nhất rụt đầu lại, cúi đầu không nói.

Đế Tuấn nhìn Yêu Sư Côn Bằng.

“Yêu Sư, tin tức Bản Đế bảo ngươi tra xét thế nào rồi?

Trong Hồng Hoang Đại Địa, có chủng tộc nào có thể thay thế Nhân tộc không?” Đế Tuấn hỏi.

“Đã có chút manh mối rồi.” “Bản tọa đêm quan quỹ tích Đại Đạo, động dụng đại thần thông, đại pháp lực, không tiếc tổn hao tinh nguyên của bản thân.” “Mất một thời gian dài, cuối cùng cũng đã suy diễn ra một chút tin tức.” Yêu Sư Côn Bằng ra vẻ.

“Yêu Sư mời!” Đế Tuấn mắt sáng rỡ.

“Long tộc, Phượng Hoàng tộc, Kỳ Lân tộc ba tộc cũng là Tiên Thiên chủng tộc.” “Về mặt lý thuyết mà nói, họ cũng gần giống như Nhân tộc, đều yếu ớt như nhau, sao không dùng tinh huyết của ba tộc đó thử xem?

Biết đâu lại có bất ngờ.” Yêu Sư Côn Bằng tiếp tục ba hoa.

Phục Hy liếc mắt khinh bỉ, như vậy mà cũng suy diễn ra?

Đêm quan quỹ tích Đại Đạo?

Trông hắn ta không có chút tự lượng sức nào sao?

“Xác định dùng huyết mạch của ba tộc có tác dụng?” Đế Tuấn cau chặt mày.

Bất kể là Long tộc, Phượng Hoàng tộc, hay Kỳ Lân tộc, ba tộc đều là bá chủ Hồng Hoang của thời đại trước.

Là nhân vật chính trong Thiên Địa Lượng Kiếp trước.

Tuy đều đã triệt để thất bại, nhưng lạc đà gầy còn hơn ngựa béo.

Ba tộc rốt cuộc có giữ lại hậu thủ nào không, không ai biết, cũng không ai rõ.

“Thiên Đế cứ yên tâm.” “Để suy diễn ra chủng tộc thích hợp thay thế Nhân tộc, lần này ta đã hao phí vô số tinh lực, ngay cả tinh nguyên của bản thân cũng tiêu hao rất nghiêm trọng.” “Không thể phục hồi trong thời gian ngắn.” “Đương nhiên, mọi chuyện cũng không phải bất biến, không thử thì sao biết huyết mạch của ba tộc không được?” “Còn về những lo lắng của Thiên Đế, ta đều biết.

Ba tộc dù sao cũng từng là bá chủ, theo dự đoán của ta, chắc chắn có một chút át chủ bài ẩn giấu.” “Nhưng những điều đó đều không quan trọng, ba tộc đều đã trở thành quá khứ, bây giờ Hồng Hoang Đại Địa, lấy Yêu tộc ta làm tôn.” “Ba tộc của ngày xưa thì sao chứ, Yêu tộc ta động thủ, dám ho he gì sao?” “Nếu dám nói bậy, trực tiếp huy binh diệt sạch.” Yêu Sư Côn Bằng khí thế ngút trời.

“Đại ca, Yêu Sư nói phải!” “Cái rắm Hồng Hoang bá chủ, ba tộc chẳng phải đều là quá khứ rồi sao.” “Lát nữa ta sẽ dẫn người đi diệt sạch chúng.” Đông Hoàng Thái Nhất khí thế ngút trời, nắm chặt Hỗn Độn Chung chuẩn bị ra tay.

“Hy Hoàng thấy chuyện này thế nào?” “Ta thấy a!” “Thử thì cũng được, dù sao cũng không mang thai.” Phục Hy trầm ngâm, gật đầu.

“Ừm.” Đế Tuấn nhìn về phía Côn Bằng, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy ba người.

“Yêu Sư dẫn người đến Long tộc, thu thập huyết mạch Long tộc.” “Thái Nhất dẫn người đến Phượng Hoàng tộc, thu thập huyết mạch Phượng Hoàng tộc.” “Hy Hoàng dẫn người đến Kỳ Lân tộc, thu thập huyết mạch Kỳ Lân tộc!

Bản Đế tọa trấn Thiên Đình, nếu trong quá trình thu thập huyết mạch gặp phải sự phản kháng, trực tiếp giết không tha!

Nếu nhân mã ba tộc không tự lượng sức, dám ngăn cản ta, lúc cần thiết có thể diệt sạch cả ổ.” Đế Tuấn sát khí ngút trời. … Giang Thần

thu hồi thiên phú thần thông Tam Giới Lục Đạo.

Hắn cau chặt mày, nhìn về phía Thiên Đình, rơi vào trầm tư.

“Hai con chim tạp mao này tâm địa thật độc ác!” “Ngay cả người của ba tộc cũng dám động, không phải với thế lực của Yêu tộc bây giờ, nếu thật sự muốn ra tay với nhân mã ba tộc, ba tộc thật sự không thể chống cự được.” “Trừ khi ba tộc động dụng át chủ bài ẩn giấu, nếu không, trận chiến sẽ trực tiếp nghiêng về một phía.” “Ba tộc dám động dụng át chủ bài ẩn giấu, e rằng không đợi Yêu tộc ra tay, sẽ bị người khác trấn áp rồi.” Hắn nhìn trời đất, một suy đoán táo bạo xuất hiện trong lòng.

“Chẳng lẽ tất cả mọi chuyện trước mắt, thật sự đều có liên quan đến Thiên Đạo?

Đã tính toán tất cả ở phía sau lưng sao?

Nếu không tên súc sinh lông lá Côn Bằng kia, sẽ nói về người của ba tộc sao?” Tổng hợp lại ba trường hợp thời Tây Du về sau mà xem.

Khả năng này rất lớn.

Nếu không như vậy, thời Tây Du về sau, cường giả ba tộc gần như đều chết trận.

Chương 108

Những cao thủ trên mặt nổi, cũng chỉ có Tứ Hải Long Vương, ngay cả Hầu Vương vừa mới xuất thế cũng có thể đè xuống đất mà giày vò.

Các Đại thần thông giả khác thì khỏi nói.

"Mọi chuyện càng ngày càng thú vị rồi, muốn trong trận Thiên Địa Lượng Kiếp này thu được lợi ích lớn, thì phải tranh thủ thời gian nâng cao tu vi lên." Giang Thần nghiêm túc nói.

Hắn ngự độn quang, tiếp tục đi đến Ngũ Trang Quán.

Một mình đơn độc chiến đấu, thu hoạch nhỏ, liên hợp tất cả bạn bè, tối đa hóa lợi ích.

Một trăm năm sau.

Giang Thần mất cả một vòng lớn, mới đến được Ngũ Trang Quán.

Lúc này Hồng Hoang Đại Địa chưa phân chia, chưa diễn biến thành Tứ Đại Bộ Châu, Ngũ Trang Quán nằm ở phía Tây Hồng Hoang Đại Địa.

Đứng ngoài Ngũ Trang Quán, Giang Thần cũng không thu liễm khí tức của mình.

Đạo hạnh Đại La Kim Tiên trung kỳ, từ trên người hắn tỏa ra.

"Đi!" Lấy ra một tấm truyền âm phù, Giang Thần đánh truyền âm phù vào trong.

Chỉ thấy truyền âm phù lưu chuyển lóe lên một cái, liền tiến vào trong Ngũ Trang Quán.

Làm xong tất cả, Giang Thần chắp tay sau lưng đứng bên ngoài,

đợi Trấn Nguyên Đại Tiên mở trận pháp.

Ánh mắt hắn đặt vào phong cảnh xung quanh.

Không hổ là đạo trường của Trấn Nguyên Đại Tiên, phong cảnh xung quanh thật đẹp, tiên khí hùng hậu hơn bên ngoài mấy ngàn lần, là động thiên phúc địa đỉnh cấp.

Chim hót hoa thơm, một vẻ tiên cảnh nhân gian.

Lấy Ngũ Trang Quán làm trung tâm, trong phạm vi hàng ngàn vạn dặm, không có một ai của Vu Yêu hai tộc.

Xem ra Vu Yêu hai tộc cũng không dám trêu chọc Trấn Nguyên Đại Tiên, ngay cả lần trước Đế Tuấn bị Trấn Nguyên Đại Tiên đè xuống đất mà giày vò, cũng không dám khinh cử vọng động, phái đại quân đến vây tiễu.

Hắn nhìn một lúc.

Giang Thần liền thu hồi ánh mắt.

Xung quanh Ngũ Trang Quán bị một tòa Tiên Thiên Đại Trận bảo vệ, lấy Tiên Thiên Linh Căn Cây Nhân Sâm Quả làm trận nhãn, chỉ riêng về mặt phòng ngự mà nói.

Trừ phi Thánh Nhân tự mình ra tay, nếu không dù Trấn Nguyên Đại Tiên không ở trong đạo quán.

Bất kể có bao nhiêu đại quân, hay bao nhiêu đại năng vây công, cũng không thể phá vỡ Tiên Thiên Đại Trận trước mắt này.

Không trách Đế Tuấn không dám vây công Ngũ Trang Quán, nguyên nhân chính là vì trận pháp đó.

Xích!

Trận pháp mở ra, cổng Ngũ Trang Quán cũng theo đó mở ra.

Trấn Nguyên Đại Tiên từ bên trong bước ra.

“Tiểu hữu đến rồi!

Lão đạo đã đợi lâu rồi.” Trấn Nguyên Đại Tiên phất phất phất trần, khẽ mỉm cười.

“Tiền bối biết vãn bối sẽ đến?” Giang Thần mặt lộ vẻ tò mò.

“Không biết!

Nhưng bằng cảm giác, cảm giác mách bảo lão đạo, gần đây sẽ có quý khách đến thăm.

Lão đạo đã chuẩn bị sẵn Nhân Sâm Quả, còn có yến tiệc rượu đang chờ.” Trấn Nguyên Đại Tiên cười giải thích.

“Làm phiền tiền bối rồi, thật ngại quá.” Giang Thần nói.

Dưới sự dẫn dắt của Trấn Nguyên Đại Tiên, hắn tiến vào Ngũ Trang Quán.

Trận pháp cấm chế lại một lần nữa hợp lại.

“Tiểu hữu lần trước đa tạ đã tương trợ, nếu không, lão đạo cũng không thể hả một hơi ác khí.

Đem con chim tạp mao Đế Tuấn kia đè xuống đất mà giày vò.” Trấn Nguyên Đại Tiên cười nói.

“Tiền bối đều đã biết rồi sao?” Giang Thần kinh ngạc.

“Cảm giác!

Từ khi gặp ngươi, lão đạo hình như đã gặp ngươi ở đâu đó rồi.

Từ trên người ngươi, lão đạo cảm nhận được một luồng khí tức vô cùng thoải mái, đối với tính khí của lão đạo, không hợp một lời là động thủ.” “Lão đạo ta đã núp lùm bao nhiêu năm rồi, suýt nữa đã bị người ta lãng quên.

Nếu ngày xưa ta có một nửa dũng khí như tiểu hữu, có lẽ Hồng Vân lão đệ đã không chết thảm như vậy." Trấn Nguyên Đại Tiên thở dài.

"Chỉ trách hai con chim tạp mao trên trời kia quá đáng!

Lại dùng thủ đoạn ti tiện vô sỉ để đánh lén Hồng Vân tiền bối, nếu không Hồng Vân tiền bối cũng sẽ không thân tử đạo tiêu." Giang Thần nói.

"Cố nhiên trong đó có một phần vì hai chúng ta, nhưng càng nhiều hơn là do tính cách của Hồng Vân lão đệ." "Thật không giấu gì, Hồng Vân lão đệ ta cái gì cũng tốt, duy chỉ có tính cách vừa là ưu điểm, vừa là khuyết điểm." "Có thể nói, dù ngươi đấm một quyền, y không những không giận." "Thậm chí còn quan tâm hỏi han, xem ngươi có bị thương hay không!" Trấn Nguyên Đại Tiên nói.Nói chuyện trong chớp mắt.Dưới sự dẫn dắt của Trấn Nguyên Đại Tiên, hai người dừng lại ở hậu viện.Một bàn đá, trên đó bày đầy những món ngon phong phú, chín quả Nhân Sâm Quả, còn có một số linh quả trân phẩm đặc biệt khác.Tất cả đều là vật bất phàm, xem ra Trấn Nguyên Đại Tiên vì chuẩn bị bữa tiệc hôm nay đã tốn không ít tâm tư."Tiểu hữu mời!" Trấn Nguyên Đại Tiên làm một động tác mời."Tiền bối mời!" Giang Thần nói.Hai người ngồi xuống ghế."Lại có người như vậy sao?" Giang Thần sững sờ.Danh tiếng người tốt của Hồng Vân đã vang khắp nơi, trong nguyên tác cũng vậy, nhưng tự mình cảm nhận, qua lời Trấn Nguyên Tử, tiếp xúc gần gũi như vậy, chuyện này có vẻ thú vị hơn."Haiz!" "Trong Hồng Hoang đại địa đích xác có người như vậy." "Nhưng bây giờ không còn nữa, chỉ còn lại một đạo chân linh để lại khi lâm chung." "Nếu không phải vậy, Hồng Vân lão đệ năm xưa khi ở Tử Tiêu Cung cũng sẽ không nhường thánh vị, nếu không nhường thánh vị, Hồng Vân lão đệ có lẽ đã được Đạo Tổ thu làm đệ tử." "Lùi một bước mà nói, dù không chứng đắc Thiên Đạo Thánh

Nhân." "Nhưng chỉ cần thân phận đệ tử của Đạo Tổ, cũng không ai dám khinh cử vọng động." "Đáng tiếc, tất cả đều đã quá muộn." Trấn Nguyên Đại Tiên lắc đầu."Tiền bối không nói, năm đó tất cả mọi chuyện phía sau, đều có người bày kế sao?" Giang Thần nghiêm sắc mặt."Tiểu hữu…" Trong mắt Trấn Nguyên Đại Tiên lóe lên tinh quang.Vấn đề này, những năm qua, y cũng không phải không nghĩ tới.Chỉ là nhân quả phía sau quả thật quá kinh khủng, cũng quá đáng sợ.Đáng sợ đến mức khiến bất kỳ ai cũng phải biến sắc.Có thể làm ra tất cả những chuyện này, ngoài vị kia ra còn có thể là ai chứ?Giang Thần không nói gì, hữu thủ vung lên, một đạo tiên lực từ lòng bàn tay đánh ra, che lấp thiên địa.Vận dụng Đại Đạo Liễm Tức Quyết, thúc đẩy một mảnh tiên lực, hoàn toàn thu liễm khí tức xung quanh."Bây giờ có thể nói rồi." "Bất kể hai chúng ta nói gì trong này, kẻ đó hẳn là không nghe thấy đâu." Giang Thần nói.Trong lòng y cũng không chắc chắn, hệ thống che đậy thiên cơ, Đại Đạo Liễm Tức Quyết thu liễm khí tức, làm như vậy không biết có tác dụng hay không.Y không tin hệ thống.Ngay cả Thái Dương Phần Thiên Chân Kinh và Cửu Cửu Hỗn Nguyên Huyền Công, những công pháp nghịch thiên như vậy cũng có thể câu được, có chuyện gì mà hệ thống không làm được?

"Thần thông của tiểu hữu cường đại, lão đạo bội phục." "Chỉ riêng một thủ đoạn che đậy thiên cơ này, không phải lão đạo có thể so sánh được." Trấn Nguyên Đại Tiên thở dài."Tiểu hữu mời!" Trấn Nguyên Đại Tiên làm một động tác mời, đặt Nhân Sâm Quả trước mặt Giang Thần."Vãn bối trong này cũng có một món linh vật." Giang Thần cười nói.Y lấy ra chín quả Bàn Đào chín nghìn năm, cùng hai vò Bách Hoa Tiên Nhưỡng Quả Tửu cực phẩm, đặt lên bàn đá."Bàn Đào chín nghìn năm sao?" "Rượu này… mùi thơm đúng là quá đậm đi?" Trấn Nguyên Đại Tiên mắt sáng rực."Bách Hoa Tiên Nhưỡng Quả Tửu cực phẩm này, ta đã thu thập vô số loại linh quả và trăm hoa, tốn hết bốn nghìn chín trăm năm mới ủ thành." Giang Thần chém

gió.“Tiểu hữu đại tài.” Trấn Nguyên Đại Tiên khen ngợi.Y cầm một vò Bách Hoa Tiên Nhưỡng Quả Tửu uống, Giang Thần cũng không khách khí, cầm một quả Nhân Sâm Quả ăn.Nhân Sâm Quả vào bụng, đầu tiên là một cỗ sinh cơ hùng hậu bàng bạc tuôn trào.Cỗ sinh cơ này quả thật quá hùng hậu, theo Giang Thần ước tính, ăn xong một quả Nhân Sâm Quả, ít nhất có thể tăng thêm một vạn năm tuổi thọ, thậm chí còn nhiều hơn.Ngoài ra.Tiên lực ẩn chứa trong Nhân Sâm Quả cũng vô cùng to lớn, đối với những người ở cảnh giới thấp hơn.Nó cũng có chút giúp đỡ, nhưng không đáng kể.Dù sao sau khi tu vi đạt Đại La Kim Tiên, dựa vào sự tích lũy, không phải ăn một loại linh quả nào đó là có thể đột phá được.Còn phải nhờ vào sự lĩnh ngộ lực lượng pháp tắc, dù là hoàng trung linh căn cũng không được.

“Rượu ngon!” “Nhân Sâm Quả ngon!” Hai người nhìn nhau, đều phá lên cười lớn.Sau tiếng cười, nụ cười trên mặt hai người đều biến mất, chỉ còn lại sự nghiêm túc.“Năm xưa khi ở Tử Tiêu Cung.” “Hồng Vân lão đệ ngồi trên bồ đoàn thành thánh rất yên ổn, nhưng khi Chuẩn Đề Tiếp Dẫn hai người đến, ta từ trên người Hồng Vân lão đệ cảm nhận được một cỗ khí tức xa lạ.” “Thế nhưng cỗ khí tức này đến nhanh, biến mất cũng nhanh, cứ như chưa từng xuất hiện vậy.” “Lúc đó lại ở Tử Tiêu Cung, ta cũng không nghĩ nhiều, không để tâm, cứ nghĩ là ảo giác.” “Những năm qua mỗi lần nghĩ lại, đều cảm thấy cỗ khí tức đó có gì đó kỳ quái.” “Nếu không phải cỗ khí tức đó, Hồng Vân lão đệ dù có tốt bụng đến mấy, cũng sẽ không ngốc nghếch mà tặng cái ghế vàng kia đi chứ?” “Nếu muốn tặng, cũng phải tặng cho ta cái đại ca này chứ?” “Nhưng kết quả thì sao!

Lại tặng cho hai tên ngốc lừa kia?

Ngươi nghĩ là ai?

Ngoài khóc lóc om sòm ra, chẳng còn lại gì cả.” Trấn Nguyên Đại Tiên cười lạnh.“Tiền bối đoán không sai.” “Chuyện này rất có khả

năng là do kẻ kia làm!

Ngoài y ra, trong tình huống lúc đó, có thể vô thanh vô tức khiến Hồng Vân tiền bối nhường chỗ, ít nhất trong Tử Tiêu Cung không ai làm được." Giang Thần nói."Sau này ta càng lúc càng thấy không đúng, đặc biệt là khi Hồng Vân lão đệ bế quan ở chỗ ta." "Vừa mới phút trước còn bình thường, phút sau đã muốn ra ngoài." "Nếu không có người âm thầm động tay động chân, ta là người đầu tiên không tin." "Nhưng ta không hiểu, tại sao phải tính kế Hồng Vân lão đệ?

Hồng Vân lão đệ là người tốt nổi tiếng trong Hồng Hoang mà." "Tính kế như vậy, lại có thể đạt được lợi ích gì?" Trấn Nguyên Đại Tiên lộ vẻ không hiểu."Danh tiếng!" Giang Thần nhả ra hai chữ."Danh tiếng?" Toàn thân Trấn Nguyên Đại Tiên chấn động.Khoảnh khắc này, y dường như đã hiểu ra chút gì đó.Những khúc mắc trước đây trong lòng, theo lời Giang Thần nói ra, tất cả đều được làm sáng tỏ.À!

Danh tiếng!Danh tiếng của Hồng Vân lão đệ trong Hồng Hoang đại địa quả thật quá lớn, những lúc không có việc gì thì giảng đạo, giúp đỡ người khác, cả Hồng Hoang rộng lớn gần như đều lưu truyền vô số truyền thuyết về y.Vì vậy.Hồng Vân lão đệ đã thu được rất nhiều công đức.Nếu cứ để y tiếp tục như vậy, hậu quả thật sự vô cùng đáng sợ.E rằng đến lúc đó thế nhân chỉ biết Hồng Vân đạo nhân, mà không biết Hồng Quân đạo nhân.

"Tiểu hữu ta có một nghi vấn chưa rõ, xin tiểu hữu giải đáp." Trấn Nguyên Đại Tiên nghiêm sắc mặt."Tiền bối mời!" Giang Thần làm một động tác mời."Nếu đã như vậy, tại sao lại ban cho Hồng Vân lão đệ một đạo Hồng Mông Tử Khí?" "Chẳng lẽ không sợ Hồng Vân lão đệ lĩnh ngộ được huyền bí trong đạo Hồng Mông Tử Khí, chứng đắc Thiên Đạo Thánh Nhân sao?" Trấn Nguyên Đại Tiên nói ra điều chưa hiểu trong lòng."Nếu không có Hồng Mông Tử Khí làm mồi dẫn,

làm sao mà bày bố sát cục được?" "Với thực lực của hai người, trong Hồng Hoang đại địa này, ai dám tìm rắc rối cho họ?

Ăn gan hùm mật báo cũng không dám tìm rắc rối cho hai người chứ!" Giang Thần nói."Thì ra là vậy!" "Lão đạo ta đã hiểu!" Khoảnh khắc này, Trấn Nguyên Đại Tiên tất cả đều minh bạch."Đa tạ tiểu hữu giải hoặc, nếu không có tiểu hữu, lão đạo ta những năm qua, e rằng sẽ bị mê hoặc trong thung lũng này." Trấn Nguyên Đại Tiên nghiêm túc nói."Tiểu hữu mời!" Trấn Nguyên Đại Tiên nâng vò rượu, kính rượu."Tiền bối mời!" Giang Thần đáp lại.Y cầm vò rượu và cạn ly, uống một ngụm lớn.Đặt vò rượu xuống."Nếu ta năm xưa không đi Tử Tiêu Cung nghe đạo, có lẽ cũng sẽ không có cục diện hiện tại." Trấn Nguyên Đại Tiên lắc đầu."Nếu không đi." "Không phải chỉ chết một người, mà là hai người." "Sau khi tu vi bị kéo xuống, những người khác muốn ra tay thu thập, tất cả sẽ trở nên vô cùng đơn giản." "Đến lúc đó ngay cả kế cũng không cần bày, tùy tiện động một chút thủ đoạn nhỏ, cũng có thể trấn áp ngươi." Giang Thần lắc đầu."Hừ!" "Người khác sợ thì sợ!

Ta Trấn Nguyên Tử đây không sợ, Đạo Tổ cao cao tại thượng thì sao?

Chương 109

Chẳng lẽ phải sợ hãi sao?" "Món nợ tính kế Hồng Vân lão đệ, ngày nào đó ta nhất định sẽ đòi lại cả vốn lẫn lời!" Trấn Nguyên Đại Tiên lạnh lùng nói."Tiền bối hùng tâm tráng chí, vãn bối bội phục." "Nhưng chẳng phải Hồng Quân Đạo Tổ, Thiên Đạo Thánh Nhân đều không có đối thủ sao?" "Đạo hạnh của y rốt cuộc sâu bao nhiêu, ai cũng không rõ, nghe nói bây giờ đã hợp đạo, trở nên càng thêm cao thâm mạt trắc, tiền bối không sợ sao?" Giang Thần hỏi ngược lại."Đạo Tổ thì thế nào?" "Người khác sợ thì sợ!

Ta Trấn Nguyên Tử không sợ!

Còn hợp đạo ư?

Một trò cười thôi, chẳng qua là muốn khống chế Thiên Đạo, trở thành tiểu đệ của y thôi!" "Nếu thật sự hợp đạo, trong Hồng Hoang sẽ có công đức xuất hiện sao?

Còn có thể trong Hồng Hoang đại địa lĩnh ngộ Đại Đạo pháp tắc sao?" "Tất cả đều là mơ!" "Từ những lĩnh ngộ Đại Đạo gần đây của lão đạo mà xem, cái Thiên Đạo này, không phải của Hồng Quân Đạo Tổ!" "Có lẽ Hồng Quân Đạo Tổ ra tay nhanh, hoặc có lẽ đã đạt được thỏa thuận nào đó với Thiên Đạo cũng không chừng." Trấn Nguyên Đại Tiên nghiêm sắc mặt."Lời tiền bối nói không sai." "Vãn bối cũng đoán như vậy, nếu Thiên Đạo thật sự bị khống chế, Hồng Hoang đại địa sớm đã trở thành vật trong túi của y rồi." "Thiên Đạo Thánh Nhân, cũng không lớn hơn một chút nào đâu." "Muốn trấn áp thế nào thì trấn áp, xem giữa y và Thiên Đạo, ai sẽ thắng một bậc." Giang Thần nói."Tiểu hữu quả nhiên kiến thức không tồi." "Nếu năm xưa ta sớm hơn một chút gặp được tiểu hữu, có lẽ Hồng Vân lão đệ của ta sẽ

không chết.” Trấn Nguyên Đại Tiên lộ vẻ tiếc nuối.Trong này.Trấn Nguyên Đại Tiên nghiêm túc nhìn Giang Thần.“Tiểu hữu, lão đạo mạo muội hỏi một vấn đề.” “Nếu lão đạo trước đó không xuất hiện ở Thiên Đình, không trấn áp Đế Tuấn con chim tạp mao kia khi nó cử hành thiên hôn, không đè nó xuống đất mà chà xát thật mạnh.” “Cứ ở Ngũ Trang Quán, ẩn thế không ra, hậu quả sẽ như thế nào?” Trấn Nguyên Đại Tiên nghiêm sắc mặt.“Oán hận đã kết.” “Trốn tránh không thành vấn đề, cứ ẩn mình trong Ngũ Trang Quán không ra ngoài, bế quan tu luyện.” “Nhưng phiền phức chung quy sẽ tìm đến cửa, ngươi không để ý, người khác chưa chắc đã như vậy.” “Nếu không, không chừng đến lúc đó, trong một cái Thiên Địa Lượng Kiếp nào đó sẽ phải trả giá.” Giang Thần nghiêm sắc mặt.“Hừ!” “Lão đạo sẽ đoán, y sẽ không tốt bụng như vậy, đã có thể làm lần một, cũng có thể làm lần mười lăm.” Trấn Nguyên Tử cười lạnh.“Tiền bối, chuyện lần trước, tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở Thiên Đình?” Giang Thần không hiểu.“Trước thiên hôn, lão đạo đã nằm một giấc mơ.” “Trong mơ chỉ hiển lộ một chút, nếu lão đạo cứ tiếp tục như vậy, hậu quả khôn lường.” “Đúng lúc đó Đế Tuấn con chim tạp mao kia cử hành thiên hôn, đệ tử Hồng Vân lão đệ thảm như vậy, vậy mà nó dám công khai cử hành thiên hôn, không phải ức hiếp người sao?” “Thế rồi trong cơn giận dữ, lão đạo đã xông lên Thiên Đình.” Trấn Nguyên Đại Tiên nói.“Chẳng lẽ vì một con bướm nhỏ, quỹ tích vận mệnh mới xuất hiện sai lệch sao?” Giang Thần âm thầm nghĩ trong lòng.“Tiểu hữu tìm ta có việc gì?” “Trước đây, ta chỉ muốn liên thủ.” “Ta bây giờ muốn liên hợp, đối kháng kẻ thù chung là Yêu tộc.” “Nhưng bây giờ ta đã thay đổi chủ ý, ta muốn thành lập một đại giáo, liên hợp thêm nhiều người cùng chí hướng, đối kháng!” Trong này, Giang Thần nghiêm túc nhìn Trấn Nguyên Đại Tiên.“Không biết tiền bối ý hạ như thế nào?” Giang Thần hỏi.“Tiểu hữu định kiến lập giáo phái sao?” Trấn Nguyên Đại Tiên hỏi.“Thánh Giáo!” “Thánh Giáo?

Đủ khí phách, tên hay!" Trấn Nguyên Đại Tiên mắt sáng rực."Tiền bối ý hạ như thế nào?

Có bằng lòng gia nhập Thánh Giáo không?" Giang Thần hỏi."Nếu là trước đây, sau khi chưa đại náo Thiên Đình, sau khi chưa nghe những lời vừa rồi." "Lão đạo sẽ không đồng ý đâu, phá trời, phá đất, lão đạo cũng sẽ không đồng ý." "Nhưng bây giờ, lão đạo muốn tranh một phen." "Không muốn tiếp tục bình thường nữa, lão đạo muốn xem xem, ai dám tính kế ta?" Trấn Nguyên Đại Tiên cười lạnh một tiếng."Nhưng ta phải có ước pháp tam chương." "Phàm là thành viên gia nhập Thánh Giáo, nhất định phải có sự đồng ý của tất cả mọi người mới được." "Chỉ cần tiểu hữu đồng ý một điều của lão đạo, lão đạo sẽ đồng ý gia nhập Thánh Giáo." "Tiền bối cứ yên tâm!" "Tiền bối không đề cập, vãn bối cũng sẽ chủ động đề xuất." "Thánh Giáo của ta cần tinh anh, hoặc là không làm, hoặc là làm phải là cường đại nhất trong Hồng Hoang đại địa!" Giang Thần bá khí ngút trời."Ha ha!" "Đúng khẩu vị của lão đạo, hoặc là không làm, hoặc là làm phải là cường đại nhất, tranh đệ nhất!

Kiêu ngạo khắp Hồng Hoang đại địa!" Trấn Nguyên Đại Tiên cười lớn nói."Ta là Giáo chủ Thánh Giáo, tiền bối là Phó Giáo chủ." "Những cái khác sau này sẽ luận dựa trên tình hình thực tế." Giang Thần nói."Được!

Lão đạo không có ý kiến." "Nhưng một thế lực có cường đại hay không, phải xem có linh bảo trấn áp khí vận hay không." "Tiểu hữu định dùng linh bảo nào trấn áp khí vận Thánh Giáo?" Trấn Nguyên Đại Tiên hỏi."Cái này có đủ không?" Giang Thần lấy ra Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên.Kim quang công đức hòa lẫn với hà quang Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo đồng thời tỏa sáng, đẹp như thần thoại."Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên?" Trấn Nguyên Đại Tiên biến sắc, không dám tin chỉ vào nó."Không sai!" "Chính là Thập Nhị

Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, ta đã đánh vào trong đó một ức công đức, nay đã thoát thai hoán cốt thành Công Đức Linh Bảo." "Có trấn áp khí vận Thánh Giáo có đủ không?" Giang Thần khẽ cười."Đủ rồi." "Đủ rồi!

Có Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên trấn áp khí vận, hoàn toàn dư dả." Trấn Nguyên Đại Tiên nói."Từ bây giờ trở đi." "Tiền bối, chúng ta đã là những con châu chấu trên cùng một sợi dây rồi." Giang Thần nâng vò rượu, hai người lại một lần nữa uống.Một tuần sau.Một đạo độn quang rời khỏi Ngũ Trang Quán.Lần này đến Ngũ Trang Quán đã đạt được mục đích, thậm chí còn thu hoạch phong phú hơn tưởng tượng.Không chỉ lôi kéo được Trấn Nguyên Đại Tiên, thậm chí còn thành lập "Thánh Giáo", tuy rằng chỉ là khởi đầu, vẫn còn trong nội bộ, mèo lớn chỉ có hai con, nhưng thực sự rất tốt.Ngay lập tức, bóng dáng của một giáo phái đã thành hình, lại còn có Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên trấn áp khí vận giáo phái.Chỉ một điểm này thôi.Đã vượt xa nhiều đại phái, ngay cả Tiệt Giáo cũng không có một kiện Tiên Thiên Cực Phẩm Công Đức Linh Bảo có thể trấn áp khí vận giáo phái.Rời khỏi Ngũ Trang Quán.Giang Thần không bay xa, tìm một ngọn núi gần đó.Mở ra một động phủ tạm thời, sau khi bố trí trận pháp cấm chế.Y lấy ra Tử Khí Bồ Đoàn đặt lên giường đá, ngồi trên Tử Khí Bồ Đoàn.Giang Thần lấy tất cả những dược liệu Khổng Tuyên giao cho ra.Dược liệu rất nhiều, gần như lấp đầy cả sơn động, may mắn có động thiên cấm chế mới có thể chứa đựng được."Gia hỏa này đúng là đủ điên cuồng." "Vì tu luyện Ngũ Sắc Thần Quang, lại không tiếc đi Yêu tộc trộm gà chó." "Ước tính Vu tộc cũng không ít, nếu không thì không thể có nhiều dược liệu luyện khí đến vậy." Giang Thần khẽ cười.Y lại lấy ra bản nguyên Thái Dương Chân Hỏa mà Oa Nữ Tiên Cô tặng.Bản nguyên Thái Dương Chân Hỏa lớn bằng nắm tay, nhưng lại tỏa ra sức mạnh hỏa hệ hùng hậu đậm đặc.Nhiệt độ vô cùng đáng sợ, người bình thường chỉ cần chạm vào

một chút là chết hoặc bị thương nặng.Lượng ẩn chứa bên trong cũng vô cùng đủ.

"Lần này nàng ấy đúng là có lòng." Giang Thần hài lòng gật đầu."Luyện hóa!" Hữu thủ lật một cái, điều động Thái Dương Chân Hỏa trong cơ thể bao phủ khối bản nguyên, bắt đầu luyện hóa.Cùng với sự luyện hóa, Thái Dương Chân Hỏa ẩn chứa trong khối bản nguyên nhanh chóng bị Giang Thần hấp thu.Ba năm sau.Giang Thần mở đôi mắt, hai đạo tinh quang chợt lóe lên.Y không dám tin nhìn bản nguyên Thái Dương Chân Hỏa đã biến mất trong tay.Luyện hóa ròng rã ba năm, không những thế, uy năng Thái Dương Chân Hỏa lại một lần nữa tăng lên gấp đôi.Rốt cuộc là thứ gì vậy?

Oa Nữ Tiên Cô lại từ đâu mà có được?Càng nghĩ Giang Thần càng không hiểu, nếu có thể có được nhiều loại bản nguyên Thái Dương Chân Hỏa hơn, sẽ không mất bao lâu, uy năng trên Thái Dương Chân Hỏa, tất sẽ đạt đến một trình độ vô cùng khủng bố.Hiện tại.Thành tựu trên Thái Dương Chân Hỏa của y cũng vô cùng đáng sợ.So với hai con chim tạp mao ở Thiên Đình kia, không kém chút nào.Ngoài ra.Nếu lại vận dụng Mặt Trời Phần Thiên Chân Viêm gia trì, phối hợp với Hỏa chi Pháp Tắc, uy năng bùng nổ ra, tất sẽ đạt đến một độ cao hoàn toàn mới.E rằng ngay cả Chuẩn Thánh đại năng chạm vào cũng phải chết.Nhìn đống dược liệu luyện khí trước mắt, Giang Thần mắt sáng rực."Đi!" Hữu thủ vung lên, Thái Dương Chân Hỏa bao bọc tất cả đống dược liệu luyện khí, dưới sự gia trì của Mặt Trời Phần Thiên Chân Viêm và Hỏa chi Pháp Tắc, ngọn lửa khủng bố bắt đầu luyện hóa.Theo thời gian trôi qua, trong nháy mắt đã năm mươi năm.Đống dược liệu đều đã được luyện chế thành chất lỏng, lơ lửng trong không trung.Giang Thần há miệng nhả ra Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn."Dung hợp!" Giang Thần quát.Hai tay kết quyết, từng đạo pháp quyết liên tiếp từ tay đánh xuống, khống chế những chất lỏng

này dung hợp vào trong Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn.Với Cơ Sở Luyện Khí Đại Toàn, trình độ luyện khí của Giang Thần, cao cấp hơn rất nhiều.Phối hợp với Đỉnh Tiêm Trận Pháp Đại Toàn, như hổ thêm cánh.Mười năm sau.Toàn bộ chất lỏng đều dung hợp vào trong Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn, sau khi dung hợp đống chất lỏng này, uy năng của Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn lại lên một tầng lầu nữa.Tuy là Tiên Thiên Trung Phẩm Linh Bảo, những cấm chế Tiên Thiên ẩn chứa bên trong cũng không thay đổi, nhưng lại trở nên cường đại hơn rất nhiều.Uy năng tăng lên gấp mấy trăm lần, chỉ riêng trọng lượng đã đạt đến trình độ khủng bố.Nếu Chuẩn Thánh đại năng bị nện trúng, hắc hắc!

Trọng sinh đầu thai làm người đi.Nhìn Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn lơ lửng trong không trung, tỏa ra kim quang hùng hậu.Giang Thần há miệng nuốt vào, lại một lần nữa thu lấy nó.Y không lập tức nhảy xuống khỏi giường đá, vẫn ngồi trên Tử Khí Bồ Đoàn.Y lấy ra Kiếm Điển mà Thông Thiên Thánh Nhân tặng, bắt đầu tham ngộ.Với căn nguyên của Giang Thần, huyết mạch Tiên Thiên Tam Túc Kim Ô, tham ngộ một phần kiếm điển hoàn chỉnh, đơn giản như uống nước vậy.Trong Kiếm Điển ghi lại con đường tu kiếm từ lúc tu luyện sơ khai, cho đến Đại La Kim Tiên đại viên mãn.Sát khí bàng bạc khủng bố, từ trong Kiếm Điển phát ra.Mỗi một chữ, mỗi một câu nói trên đó, đều giống như một thanh cự kiếm sống dậy.Uy năng khủng bố, hủy thiên diệt địa, ẩn chứa uy năng vô cùng vô tận.Vận chuyển Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh, Giang Thần nhanh chóng tham ngộ.…Kiếm Điển rốt cuộc không phải thứ hệ thống câu được, bất kỳ lĩnh ngộ nào trong đó, đều phải do Giang Thần tự mình lĩnh hội.Dù Thông Thiên Thánh Nhân đã đơn giản hóa Kiếm Điển, có chú giải chi tiết, cũng không phải một hai ngày là có thể thấu hiểu được.Hai trăm năm sau.Kiếm Điển mà Thông Thiên Thánh Nhân tặng cho Giang Thần, hóa thành từng điểm tinh quang tự động tiêu tán.Giang Thần cũng từ

trong tu luyện mở đôi mắt, so với trước đây, khí tức phát ra trên người Giang Thần, trở nên càng thêm sắc bén đáng sợ.Cùng với Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh vận chuyển, hơn mười hơi thở sau.Y lại khôi phục thành dáng vẻ cổ tỉnh vô ba trước đây.Cách không một trảo, một đạo kiếm khí hoàn toàn do Mặt Trời Phần Thiên Chân Viêm ngưng tụ ra, xuất hiện trong lòng bàn tay Giang Thần.Đạo kiếm khí này ẩn chứa sát phạt chi khí ngút trời, lại có sức mạnh hỏa hệ cuồng bạo, một khi bùng nổ, tất sẽ hủy diệt tất cả."Không hổ là đạo mà Thông Thiên Thánh Nhân chủ tu!" "Chỉ bằng một đạo kiếm khí trong tay Bản tọa, không phải người bình thường có thể chịu đựng được." "Ngay cả cường giả cùng cảnh giới, nếu không có thủ đoạn phòng ngự tốt, đối mặt với một đạo kiếm khí này, e rằng cũng chỉ có một con đường chết là kết cục." Giang Thần nói.Y thu đạo kiếm khí kia.Hồi tưởng lại hai trăm năm lĩnh ngộ, Giang Thần lộ vẻ khổ sở.Kiếm khí mà Thông Thiên Thánh Nhân tặng, đã được lĩnh ngộ và dung hợp toàn bộ.Nhưng muốn phát huy uy năng của kiếm khí, cần phải lĩnh ngộ Kiếm chi Pháp Tắc, hai thứ phối hợp, uy lực mới là lớn nhất."Phải câu cá thôi!" "Nhất thời câu cá nhất thời sảng, vẫn luôn câu cá vẫn luôn sảng." Giang Thần khẽ cười.Thu Tử Khí Bồ Đoàn, rút bỏ trận pháp cấm chế trong động phủ.Y ngự độn quang, như tia chớp lao ra ngoài.Một tháng sau.Giang Thần dừng lại ở một con sông lớn, phong cảnh tú mỹ, đẹp như tiên cảnh, xung quanh có một vườn đào.Tuy không phải linh vật, nhưng những quả đào này đều đã chín.Mọng nước, quả lớn, mỗi quả đào đều to bằng quả bóng rổ.Y lấy ra ghế nằm và cần câu, ngồi trên ghế nằm, quăng cần câu xuống sông lớn.Cách không một trảo.Mấy chục quả đào lớn đã chín, được tiên lực tẩy sạch, rơi xuống bàn bên cạnh.Y cầm một quả đào ăn."Cũng không tệ." "Tuy không phải linh vật, nhưng vị ngon, lại ngọt." Giang Thần cười nói.Tai y đột nhiên động đậy, dưới thần thông thiên phú Tam Giới Lục Đạo lắng nghe, một đám khách không mời mà đến, đang nhanh chóng tiếp cận bên

này.Nói chính xác hơn, là Vu Yêu hai tộc đang giao chiến.Không biết vì lý do gì, hai tộc nhân mã vừa chiến đấu, vừa nhanh chóng di chuyển về phía này.Tốc độ rất nhanh.Nhóm người Yêu tộc dường như không muốn dây dưa nhiều với người Vu tộc, muốn cắt đuôi họ.Nhưng Vu tộc như kẹo cao su vậy, cứ quấn lấy Yêu tộc, không cho rời đi, bất kể Yêu tộc đi đến đâu, Vu tộc cũng sẽ theo đến đó.Đồng thời, thần thông nhục thân từ tay họ thi triển, hung hãn chào hỏi đám người Yêu tộc kia.“Ồ!” “Chuyện gì thú vị vậy?

Thực lực hai bên xấp xỉ nhau, lại biến thành Vu tộc đang truy sát Yêu tộc sao?” “Chẳng lẽ phía sau có viện quân Vu tộc?

Nhưng không có mà!

Trong phạm vi vài vạn dặm, ngoài một nhóm nhân mã Vu tộc này ra, không có Vu tộc nào khác.” Giang Thần không hiểu.Trầm ngâm, nhìn về phía trước, Giang Thần quyết định ngồi tại chỗ chờ.Hướng này, chính là con đường tất yếu của hai bên.Trừ khi không đi từ đây, nếu không nhất định phải đi qua chỗ Giang Thần.Khoảng một canh giờ sau.Nhân mã hai bên, cuối cùng cũng đến đây.Mấy trăm người đang chém giết lẫn nhau, một tên Yêu quái Thái Ất Kim Tiên đại viên mãn đang xông về phía trước, những Yêu quái còn lại thì nương tựa nhau, chống đỡ công kích của Vu tộc.Tên Yêu quái Thái Ất Kim Tiên đại viên mãn kia nhanh chóng lao đến trước mặt Giang Thần.“Cút ngay cho Bản thống lĩnh!” Y vung tay vỗ một cái, một đạo cự kiếm đen kịt lớn vài vạn trượng chém về phía đầu Giang Thần.“Bất tự lượng sức.” Khóe miệng Giang Thần nhếch lên, lộ vẻ khinh thường.Cũng không thấy y động đậy thế nào, vô số đạo kim quang từ trong cơ thể phát ra, liền phá tan đạo cự kiếm đen kịt kia.Trong ánh mắt không dám tin của đối phương, Giang Thần lười biếng đứng dậy khỏi ghế nằm.“Haiz!” “Bản tọa chỉ muốn an tĩnh câu cá, vì sao lại phải làm ồn Bản tọa?” Giang Thần cảm thán lắc đầu.Trong ánh mắt

kinh hoàng của tên Yêu quái kia, kim quang liền đến trước mặt y.Y túm lấy cổ đối phương, nhấc lên khỏi mặt đất.Lòng bàn tay siết chặt, định chém giết đối phương.“Đừng giết ta!” “Tiền bối đừng giết ta, ta nói cho người một bí mật động trời!” Tên Yêu quái kia khóc lóc cầu xin tha mạng.“Bí mật động trời sao?” “Cái bí mật này có thể mua được tính mạng của ngươi sao?” Giang Thần lộ vẻ chơi đùa.“Vâng.” “Nhất định có thể!” “Phong!” Tiên lực bùng nổ, xông vào trong cơ thể đối phương, phong ấn tỳ bà cốt trong cơ thể, tùy tay ném xuống đất.Đúng lúc đó, đám người Yêu tộc bên cạnh đã xông lên.Thấy thủ lĩnh của mình bị Giang Thần chế phục chỉ trong một lần đối mặt, họ cầm binh khí hung hãn xông về phía Giang Thần.“Gà đất chó sành.” “Cũng dám ở trước mặt Bản tọa phóng tứ sao?” Giang Thần cười vui vẻ.Y cong ngón tay chỉ một cái, một đạo kiếm khí từ đầu ngón tay bắn ra.Trong nháy mắt nghênh phong mà trướng, liền hóa thành lớn vài chục vạn trượng, uy năng khủng bố lưu chuyển, kiếm thể được lửa bao phủ, bao trùm toàn bộ nhân mã hai tộc, chém giết vào trên người hai tộc.Ngay cả một tên Đại La Kim Tiên cũng không có, đều là những lâu la cấp thấp nhất.Một đạo kiếm khí chém xuống, tất cả đều bị trấn áp.Giải quyết xong.Giang Thần mỉm cười xoay người.“Cuối cùng lại an tĩnh rồi.” Giang Thần khẽ cười.Y chơi đùa nhìn tên Yêu tộc trước mắt.“Haiz!” “Yêu tộc thật sự quá yếu rồi, không có lấy một tên nào có thể đánh nổi.” Giang Thần nói.“……” Người Yêu tộc câm nín.“Ba!” “Cái bí mật trong miệng ngươi là gì?

Nếu không thể khiến ta hài lòng, Bản tọa sẽ khiến ngươi chết khó coi.” Giang Thần nói.“Tiền bối người nói ra đi, tha cho tiểu yêu một con đường sống.” Người Yêu tộc nói.“Muốn mặc cả sao?” Giang Thần cười lạnh một tiếng.Y tùy tay một đạo kiếm khí chém vào chân đối phương, chặt đứt cả một cái chân.“Tiền bối đừng động thủ!” “Tiểu yêu sai rồi, tiểu yêu sai rồi!

Tiểu yêu sẽ nói ra." "Nói!" Giang Thần quát."Tiểu yêu trên người có một bảo vật." "Trong đó chứa huyết mạch Kỳ Lân nhất tộc, tổng cộng có một vạn phần, những huyết mạch này đều do bệ hạ ra lệnh thu thập." "Trên đường ta quay về, gặp phải người Vu tộc, liền giao chiến." "Thủ lĩnh Bạch Lộ sợ huyết mạch thất lạc, liền bảo tiểu yêu mang theo bảo vật đi trước." "Đợi giải quyết xong tên Vu tộc kia, liền sẽ đuổi tới." Người Yêu tộc nói."Một vạn phần huyết mạch Kỳ Lân nhất tộc sao?" "Đế Tuấn con chim tạp mao kia gan to đến vậy sao?

Lại thật sự ra tay với Tam Tộc sao?" Giang Thần sững sờ.Tuy rằng tin tức này, y đã biết từ sớm.Nhưng khi thật sự chứng kiến, vẫn giật mình.Phượng Hoàng nhất tộc và Kỳ Lân nhất tộc, không biết đã đi đâu, có ẩn giấu thủ đoạn hay không cũng không rõ.Nhưng Long tộc thì khác, Ứng Long lão gia hỏa kia còn sống, lại có nhiều cường giả.Trong Thiên Địa Lượng Kiếp trước, có thể tranh bá với Long tộc, nội tình của hai tộc cũng không kém.Không có nội tình là tuyệt đối lừa người, Giang Thần là người đầu tiên không tin.

"Đồ vật ở đâu?" Giang Thần hỏi."Tiền bối có thể…" Lời chưa nói xong, Giang Thần một đạo kiếm khí lại một lần nữa chém giết vào trên người đối phương, chặn lại toàn bộ những lời còn lại."Ở đây!" Người Yêu tộc biến sắc.Y nào dám tiếp tục trì hoãn, hai tay kết quyết, vận dụng thần thông, lấy ra một kiện bình ngọc màu vàng toàn thân."Tiền bối đây!" Nhận lấy cái bình ngọc kia, Giang Thần nhìn tên tiểu yêu.

"Đồ vật đều ở trong đó sao?" Giang Thần hỏi."Vâng." "Tất cả đều ở trong đó, tròn một vạn phần huyết mạch Kỳ Lân nhất tộc, không thiếu một phần nào." "Cũng nên lên đường rồi." Giang Thần nói.Một đạo hỏa diễm đánh xuống trên người đối phương, trong tiếng kêu thảm thiết của y, thiêu đốt thành tro bụi.Nhìn kiện bình ngọc màu vàng trong tay.Giang Thần mở bình ngọc ra, khí tức huyết mạch hùng

hậu bàng bạc, từ bên trong truyền ra.Hư ảnh Kỳ Lân khổng lồ, dường như muốn từ bên trong lao ra ngoài, gào thét chạy trốn, đặc biệt là cỗ uy áp sát khí cường hoành kia, càng thêm kinh người.Nếu người tu vi yếu kém ở trong đó, dưới cỗ uy áp to lớn này, dù không biến thành một kẻ ngốc cũng xấp xỉ rồi.“Thật sự là một vạn phần huyết mạch Kỳ Lân!” “Nhìn cường độ những huyết mạch này, có cao có thấp, đều tương đối đồng đều, xem ra đối tượng ra tay, đạo hạnh gần như đều tương đồng.” Trong mắt Giang Thần tinh quang lấp lánh.Nhìn dấu ấn trên bình ngọc màu vàng, y cười đầy vẻ chơi đùa.“Thú vị!” “Để lại một đạo thần thức trên bình ngọc sao?

Ngươi nghĩ như vậy, Bản tọa sẽ không phát hiện ra sao?” Giang Thần lộ vẻ châm biếm.Đạo thần thức đó là do tên Đại La Kim Tiên kia để lại.Ước tính là để truy tung vị trí của tên tiểu yêu kia, mới cố ý lưu lại trên đó.“Cho Bản tọa luyện hóa!” Giang Thần hữu thủ lật một cái.Điều động Mặt Trời Phần Thiên Chân Viêm từ lòng bàn tay tuôn ra, hướng về phía kiện bình ngọc màu vàng luyện hóa đi.Dưới sự thiêu đốt của ngọn lửa bá đạo của Mặt Trời Phần Thiên Chân Viêm, dấu ấn trên bình ngọc màu vàng, đang nhanh chóng bị luyện hóa.Vài phút sau.Dấu ấn trên bình ngọc màu vàng, liền hoàn toàn bị Giang Thần luyện hóa.Đến đây.Trên bình ngọc màu vàng không còn một chút dấu ấn nào, có cũng đã bị Giang Thần luyện hóa rồi.“Có một vạn phần huyết mạch Kỳ Lân.” “Những việc Bản tọa muốn làm, cũng dễ dàng hơn nhiều rồi.” Giang Thần khẽ cười.Y thu lấy bình ngọc màu vàng trong tay.Lại một lần nữa nằm trên ghế nằm, ăn đào lớn, lười biếng bắt đầu câu cá.Ba ngày sau.Giang Thần nhíu mày.Trong Tam Giới Lục Đạo thần phú cảm ứng, một bóng người đang nhanh chóng xông về phía này, tốc độ rất nhanh, sát khí khủng bố không hề che giấu, trấn áp về phía này.“Yêu tộc Đại La Kim Tiên trung kỳ sao?” “Là người tộc Bạch Trạch, chẳng lẽ là đại ca đầu lĩnh trong miệng tên tiểu yêu kia?” Giang Thần nhíu mày.Một canh giờ sau.Thanh quang

lấp lánh, một bóng người đen kịt dừng lại trước mặt Giang Thần.“Không phải ngươi giết nó sao?” “Kiện đồ vật kia không phải rơi vào tay ngươi sao?” Bạch Lộ âm trầm mặt hỏi.“Bạch Lộ sao?

Thủ lĩnh trong miệng nó?” Giang Thần lười biếng nhìn y.“Không sai!” “Bản vương là Bạch Lộ!

Thủ lĩnh dưới trướng Bạch Trạch nhất tộc.” Bạch Lộ ngẩng đầu ưỡn ngực.Trường thương trong tay lạnh lùng chỉ vào Giang Thần, không hề che giấu sát khí trên người.“Giao đồ vật ra đây, Bản vương cho ngươi một cái chết sảng khoái!” “Nếu để Bản vương tự mình ra tay lấy, nhất định sẽ đánh thần hồn ngươi vào Cửu U, khiến ngươi không có chỗ chôn thân!” Bạch Lộ sát khí ngút trời.“Ta hỏi một vấn đề, ngươi và Bạch Trạch có quan hệ gì?” Giang Thần nói.“Hừ!” “Bạch Trạch là cha ta!

Ta trong nhà xếp thứ chín, xưng là Cửu Đại Vương.” “Thế nào?

Không phải sợ đến tè ra quần rồi, muốn quỳ xuống cầu xin tha thứ chứ?” Bạch Lộ lộ vẻ đắc ý.“Cha ngươi còn không dám phóng tứ trước mặt Bản tọa!” “Huống chi là một đứa con trai!” Giang Thần khinh thường.Thân thể y chợt lóe lên, biến mất khỏi ghế nằm.Thấy Giang Thần biến mất, Bạch Lộ không dám có chút chủ quan nào.“Bản vương muốn xem xem trong hồ lô của ngươi rốt cuộc chơi trò quỷ gì!” Bạch Lộ lạnh hừ một tiếng.Hai kiện Tiên Thiên Hạ Phẩm Linh Bảo bảo hộ y thật chặt, phòng thủ kín kẽ, tay cầm trường thương âm thầm cảnh giác, đề phòng Giang Thần tập kích bất ngờ.“Ăn Bản tọa một gạch!” Giang Thần quát.Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn hóa thành lớn vài chục vạn trượng, uy áp khủng bố, hung hãn bá đạo nện về phía đầu đối phương.Cỗ sức mạnh cường hoành cực hạn kia, hủy thiên diệt địa.Nơi nó đi qua, không gian vỡ nát, tất cả đều sụp đổ, không thể chịu đựng được cỗ sức mạnh to lớn kia.Từng đạo hỗn độn khí lưu từ không gian vỡ nát cuộn ra, trấn áp về phía Bạch Lộ.“Hừ!”

“Điêu trùng tiểu kỹ, cũng dám ở trước mặt Bản vương phóng tứ sao?

Phá cho Bản vương!” Bạch Lộ lạnh hừ một tiếng.Trường thương run lên, quán yêu lực vào trường thương, một đạo giao long lớn vài chục vạn trượng, từ trên trường thương hóa ra, cùng với việc ra tay, bá đạo nện vào trên Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn.Cảnh tượng lúng túng xuất hiện.Rắc!Chỉ thấy trường thương trong tay y, dưới cỗ sức mạnh cường hoành của Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn, trực tiếp sụp đổ.“Không thể nào!” Bạch Lộ biến sắc.Y lấy ra mười hai cây kim bạc nhỏ bằng ngón tay út, đâm mạnh vào đại huyệt ở ngực, không tiếc tổn thương nguyên khí nặng nề, kích phát tiềm năng của mình.Đồng thời há miệng phun ra một đạo huyết tiễn, bao phủ lấy mình.Bóng máu chợt lóe, vội vàng trong lúc Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn trấn áp xuống, như tia chớp lao ra ngoài.Oành!Đại địa sụp đổ, trực tiếp bị nện nát.Một bóng người chật vật xuất hiện trên một khoảng đất trống.Chính là Bạch Lộ, vận dụng bí pháp kích phát tiềm lực, cưỡng ép thoát ra ngoài.“Để ngươi thoát ra ngoài sao?” Giang Thần lộ vẻ trêu tức.“Cha ta là Bạch Trạch!

Một trong Thập Đại Yêu Thần của Thiên Đình!” “Gan to đến vậy sao, dám ra tay với ta, không sợ bị Yêu tộc truy sát sao?” Bạch Lộ âm trầm mặt gào thét.“Cha ngươi Bản tọa còn chiếu giết không tha!” “Huống chi là một đứa con trai!” Giang Thần cười châm biếm một tiếng.Hóa Hồng Độn Thuật chợt lóe, nhanh chóng xuất hiện trước mặt đối phương, khi đối phương còn chưa kịp phản ứng, liền đến trước mặt y.“Mặt Trời Phần Thiên Chân Viêm!” Ngọn lửa khủng bố cuộn một cái, phong tỏa tất cả những đường né tránh xung quanh, từ trên trời giáng xuống, trong ánh mắt kinh khủng của đối phương, vỗ vào đầu y.Ngay cả năng lực phản kháng cũng không có, liền bị bá đạo trấn áp.Giải quyết xong.Giang Thần khinh thường thu tay lại.“Lại một tên dựa hơi cha.” “Không chịu tu luyện cho tốt, lại dùng danh tiếng của

cha để hù dọa người ta, nghĩ cha ngươi là ai?

Thiên Đạo Thánh Nhân sao?" Giang Thần cười lạnh một tiếng.Y lại nằm gọn trên ghế nằm, ăn đào lớn, lười biếng câu cá."Đinh!

Câu được hai vạn năm tu vi!" "Đinh!

Câu được Ngộ Đạo Đan *1!" "Đinh!

Câu được mảnh vụn Kiếm chi Pháp Tắc *10!" ……"Đinh!

Câu được cơ hội mô phỏng giảng đạo lần thứ nhất ở Tử Tiêu Cung!" Đến đây, toàn bộ mồi câu trên người Giang Thần đã tiêu hao hết.Nhưng thu hoạch lại vô cùng phong phú."Ngọa tào!" "Bản tọa câu được cái gì?

Câu được cơ hội mô phỏng giảng đạo lần thứ nhất ở Tử Tiêu Cung sao?" Giang Thần hiếm thấy lại buông ra một câu thô tục.Toàn bộ người y đều có chút không bình tĩnh nổi, lập tức đứng dậy khỏi ghế nằm.Y thu lấy ghế nằm và cần câu.Trực tiếp nhảy vào sông lớn.Dừng lại ở đáy sông, hữu thủ vung lên, mở ra một động phủ tạm thời, bố trí trận pháp cấm chế.Y lấy ra Tử Khí Bồ Đoàn đặt lên giường đá.Ngồi trên Tử Khí Bồ Đoàn, Giang Thần kiểm kê thu hoạch lần này.Tổng cộng câu được hai vạn năm tu vi.Một viên Ngộ Đạo Đan.Mười mảnh vụn Kiếm chi Pháp Tắc.Một cơ hội mô phỏng giảng đạo lần thứ nhất ở Tử Tiêu Cung."Trích lấy hai vạn năm tu vi!" Tu vi bàng bạc khủng bố, chuyển vào trong cơ thể Giang Thần, với kinh nghiệm những lần trước đó, Giang Thần lại một lần nữa luyện hóa, có thể nói là nhẹ nhàng quen thuộc.Chưa đến ba mươi năm.Hai vạn năm tu vi toàn bộ đều được luyện hóa dung hợp.Tiên lực hóa thành tích tụ trong cơ thể."Trích lấy mười mảnh vụn Kiếm chi Pháp Tắc!" Vô số đạo lực lượng Kiếm chi Pháp Tắc, lơ lửng trên bề mặt cơ thể, lấy y làm trung tâm, chuyển vào trong nguyên thần.Giống như cánh cửa lớn được mở ra, được hấp thu dung hợp.Như vậy.Giang Thần đã

nắm giữ trọn vẹn một thành Kiếm chi Pháp Tắc, cũng đã tốn trọn vẹn một trăm năm."Hô!" "Cuối cùng cũng nắm giữ một thành Kiếm chi Pháp Tắc, nếu lại thi triển Kiếm Đạo Thần Thông, uy lực sẽ cường đại hơn rất nhiều lần." "Nếu lại gia trì lực lượng Kiếm chi Pháp Tắc, uy năng bùng nổ của Kiếm Đạo Thần Thông sẽ càng mạnh." Giang Thần thở ra một hơi trọc khí dài.Nhưng tất cả đều đáng giá.

"Trích lấy Ngộ Đạo Đan!" Nhìn viên đan dược lơ lửng trong không trung, Giang Thần lộ vẻ kích động.Có Ngộ Đạo Đan, có thể lĩnh ngộ Lực chi Pháp Tắc xếp thứ nhất trong Tam Thiên Đại Đạo, nếu đạt đến trình độ như Bàn Cổ đại thần, khai thiên tích địa, lực trảm Tam Thiên Ma Thần.Thiên Đạo Thánh Nhân, Hồng Quân Đạo Tổ chó má.Một gạch nện xuống, tuyệt đối sẽ đánh nát chúng.

"Nuốt!" Giang Thần quát.Y há miệng nuốt vào, nuốt viên Ngộ Đạo Đan trước mắt xuống.Cùng với Ngộ Đạo Đan nhập phúc, cỗ sức mạnh hùng hậu bàng bạc hóa ra, xông vào trong cơ thể.Trong trạng thái huyền chi hựu huyền này, Giang Thần lại một lần nữa tiến vào cảnh giới kỳ diệu đó, lĩnh ngộ lực lượng Lực chi Pháp Tắc.…Trong nháy mắt năm mươi năm trôi qua.Sức mạnh của viên Ngộ Đạo Đan đã tiêu hao hết, Giang Thần cũng từ trạng thái huyền chi hựu huyền kia tỉnh táo lại.Lĩnh ngộ trên Lực chi Pháp Tắc, triệt để nhập môn.Nếu lại có một viên Ngộ Đạo Đan tương trợ, tuyệt đối có thể lĩnh ngộ ra một thành lực lượng Lực chi Pháp Tắc.

"Càng là những thứ vô cùng trân quý, càng không đủ dùng." Giang Thần lắc đầu."Trích lấy mô phỏng giảng đạo lần thứ nhất ở Tử Tiêu Cung!" Tiên khí xung quanh nhanh chóng cuộn về phía này, đồng thời một cỗ lực hút to lớn truyền ra.Giang Thần chỉ cảm thấy thân ảnh chợt lóe, dường như tiến vào một tòa cung điện.Trong tòa cung điện đó, một lão giả tóc trắng mặc trường bào màu tím, ngồi trên vị trí chủ tọa.Ở phía dưới, bày ra sáu cái bồ đoàn.Trên sáu cái bồ đoàn ngồi

Thông Thiên, Nữ Oa và sáu người khác.Những người còn lại đều ngồi trên đại điện.Cùng với Giang Thần, lần giảng đạo đầu tiên ở Tử Tiêu Cung bắt đầu.Giang Thần sửng sốt, nhìn từng người một.Tất cả đều trong suốt, tồn tại mà như không tồn tại, giống như mộng ảo vậy.Nhưng Đại Đạo mà Hồng Quân Đạo Tổ giảng lại vô cùng chân thật.Bắt đầu từ đạo tu luyện cơ bản nhất, tuy rằng cơ sở của Giang Thần vô cùng vững chắc, nhưng Hồng Quân Đạo Tổ giảng đạo, sao có thể tầm thường?Nắm giữ hơn nửa cái Tạo Hóa Ngọc Điệp, nắm giữ hơn nửa Đại Đạo, tuy rằng chưa lĩnh ngộ.Nhưng với cảnh giới hiện tại, đạo pháp mà y giảng sao có thể bình thường?Giang Thần không dám trì hoãn thời gian, vội vàng ngồi xuống đất, vận chuyển Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh, thúc đẩy nó đến cực hạn, nghiêm túc lắng nghe Hồng Quân Đạo Tổ giảng đạo.Đặt vào thời đại viễn cổ đó.Người có thể may mắn nghe Hồng Quân Đạo Tổ giảng đạo, cũng không nhiều hơn ba nghìn người.Phải biết.Hồng Hoang đại địa rộng lớn như vậy, thiên tài yêu nghiệt lớp lớp xuất hiện, nhưng có thể từ hỗn độn mênh mông, tìm đến nơi Hồng Quân Đạo Tổ giảng đạo cũng chỉ có ba nghìn người.Những người này đều là tinh anh trong số tinh anh.Nếu không lấy ra chút bản lĩnh thật sự ra, Hồng Quân Đạo Tổ làm sao chấn nhiếp được trường hợp đó?Sau này chẳng phải sẽ bị người ta cười cho thối mũi sao?Ba nghìn năm trôi qua trong chớp mắt.Khi hết thời gian, Giang Thần cũng từ trạng thái đó thoát ra.Nhưng y vẫn ngồi trên Tử Khí Bồ Đoàn, không hề tỉnh dậy.Toàn bộ tâm thần của y chìm vào một trạng thái huyền chi hựu huyền, lấy Vạn Hỏa Gào Thét làm cơ sở, Đế Nộ Thịnh Viêm làm sự kéo dài, Giang Thần bắt đầu sáng tạo ra thần thông phù hợp với mình.Dù là Vạn Hỏa Gào Thét hay Đế Nộ Thịnh Viêm, đều là đỉnh tiêm đại thần thông.Đặc biệt là uy lực của Đế Nộ Thịnh Viêm càng thêm cường đại, thậm chí có thể so sánh với Tụ Lý Càn Khôn.Nhưng bây giờ.Nhờ vào lần giảng đạo đầu tiên của Hồng Quân Đạo Tổ, Giang Thần không chỉ sắp xếp lại toàn bộ

những gì mình đã tu luyện.Y dung hợp hai môn thần thông, cố gắng sáng tạo ra một môn thần thông có uy lực càng cường đại hơn.Thời gian như bóng câu qua cửa sổ, năm tháng như khói sương.Trong nháy mắt đã trôi qua trọn vẹn một nghìn năm.“Vô Thượng Đạo Đình!” Giang Thần đang tu luyện, đột nhiên trong khoảnh khắc đó mở bừng hai mắt.Năm ngón tay y chộp một cái, một tòa đạo đình khổng lồ hoàn toàn do Mặt Trời Phần Thiên Chân Viêm ngưng tụ ra, toàn bộ được uy lực hỏa diễm bao quanh, xuất hiện giữa thiên địa.Những ngọn núi, đại địa, sông ngòi xung quanh, cùng với khoảnh khắc Vô Thượng Đạo Đình xuất hiện.Tất cả đều tan chảy.Vài hơi thở sau.Giang Thần thu Vô Thượng Đạo Đình lại, tiên lực trong cơ thể trong vòng vài hơi thở ngắn ngủi vừa rồi, gần như tiêu hao hết sạch.Tu luyện Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh, trực chỉ Hỗn Nguyên Đại Đạo.Trình độ tiên lực hùng hậu, gấp mấy trăm lần, thậm chí mấy nghìn lần người khác.Nhưng dù vậy.Tiên lực trong cơ thể y cũng sắp tiêu hao cạn kiệt.

“Cuối cùng cũng sáng tạo ra thần thông này.” “Nhưng tiêu hao đúng là quá lớn, một khi vận dụng, với đạo hạnh hiện tại của ta, nhiều nhất chỉ kiên trì được mười mấy hơi thở.” “Nhưng uy năng của Vô Thượng Đạo Đình quả thật quá cường đại, hoàn toàn vượt xa Tụ Lý Càn Khôn, e rằng trong Hồng Hoang đại địa, những thần thông đỉnh tiêm lưu truyền trên thị trường, không thể so sánh được với nó.” “Ngay cả Thiên Cương Tam Thập Lục Đạo Pháp, Địa Sát Thất Thập Nhị Đạo Thuật, cũng không thể sánh bằng Vô Thượng Đạo Đình.” Giang Thần khẽ cười.Độ khó khi tu luyện Vô Thượng Đạo Đình, y cũng đã hiểu rõ.Điều kiện tiên quyết, Thái Dương Chân Hỏa, Mặt Trời Phần Thiên Chân Viêm, cộng thêm Hỏa chi Pháp Tắc.Chỉ khi nắm giữ ba điều kiện này, mới có thể tu luyện môn thần thông Vô Thượng Đạo Đình.Ba điều kiện này, bất kể là cái nào, đều vô cùng cường hoành, đều là những tồn tại đỉnh tiêm trên trần thế.Lấy ba cái đó làm cơ sở, cộng thêm thần thông Vạn Hỏa Gào Thét và Đế Nộ

Thịnh Viêm sáng tạo ra, uy lực há có thể nhỏ được?Y lấy ra mười quả Bàn Đào chín nghìn năm, ăn hết trong một ngụm.Tiên lực tiêu hao hết sạch trong cơ thể, mới khôi phục lại.Nhảy xuống khỏi giường đá, Giang Thần thu Tử Khí Bồ Đoàn lại.Ánh mắt y quét qua, toàn bộ người y lập tức không bình tĩnh nổi.“Ta điên mất!” “Con sông lớn xung quanh đâu mất rồi?

Núi non, mạch núi đâu?

Chẳng lẽ đều bị Vô Thượng Đạo Đình hủy diệt rồi sao?” Giang Thần giật mình.Nguyên bản xung quanh có một con sông lớn, nước sông chảy xiết.Nhưng bây giờ, đừng nói nước sông, ngay cả một giọt cũng không thấy.Động phủ do y tùy tay mở ra, cô đơn lẻ loi nằm ở đó.“……” Giang Thần câm nín.Chơi hơi quá rồi.Y lắc đầu.Giang Thần thu hồi trận pháp cấm chế bố trí trong sơn động, thân thể chợt lóe, đứng trên cửu thiên.Trong khoảnh khắc y vừa rời đi, động phủ sụp đổ, hóa thành một đống phế tích.“……” Giang Thần câm nín.“Tam Giới Lục Đạo!” Trầm ngâm, Giang Thần vận dụng thần thông thiên phú, tra xét tình hình trong Hồng Hoang đại địa.Dưới sự tra xét của thần thông thiên phú Tam Giới Lục Đạo, tình hình trong Hồng Hoang đại địa, tất cả đều hiện ra trước mắt Giang Thần.Đại quân Yêu tộc, toàn bộ từ Thiên Đình hạ giới.Tập kết trên Hồng Hoang đại địa, vô số cường giả, vô số tộc quần, lấy phía đông Bất Chu Sơn làm chủ, tất cả đều là địa bàn của Yêu tộc.Đen kịt một vùng, nhìn số lượng ít nhất cũng có mấy nghìn ức, thậm chí mấy vạn ức.Từ Bất Chu Sơn hướng tây, toàn bộ đều là địa bàn của Vu tộc.Nhân mã Vu tộc cũng đồng dạng xuất động, vô số Vu tộc nhân lớn nhỏ, chiếm cứ địa bàn phía tây Hồng Hoang đại địa.Số lượng cũng không ít, gần như giống hệt Yêu tộc nhân.Ngoài ra.Ở những nơi nhỏ khác, chiến đấu đã sớm bùng nổ.Nhân mã Vu Yêu hai tộc, chém giết lẫn nhau.Không chết không ngừng, cho đến khi một bên hoàn toàn ngã xuống mới thôi.Xem

một lúc.Giang Thần liền thu hồi thần thông thiên phú Tam Giới Lục Đạo, lông mày nhíu chặt lại.“Lần Vu Yêu đại chiến đầu tiên sắp bùng nổ toàn diện rồi sao?” “Vì nhân mã hai bên đều đã chuẩn bị gần đủ rồi, chẳng lẽ không khai chiến sao?

Chẳng lẽ vì những nguyên nhân khác, nên mới trì hoãn sao?” Giang Thần không hiểu.Trừ lý do này ra, chắc hẳn không có lý do nào khác.Cường giả hai bên, đều đã lên sàn.Trừ hai con chim tạp mao ở Thiên Đình, và mười hai Tổ Vu chưa xuất hiện, những người khác đều đã tề tựu đông đủ.Thập Đại Yêu Thần của Yêu tộc, các Đại Vu bên Vu tộc.Đều đã tập hợp xong ở Bất Chu Sơn, cách Bất Chu Sơn lạnh lùng nhìn chằm chằm đối phương.“Xem thêm tình hình Thiên Đình và Vu tộc bên đó nữa!” Giang Thần nói.Y lại một lần nữa vận dụng thần thông thiên phú Tam Giới Lục Đạo, tra xét tình hình Thiên Đình và đại bản doanh của Vu tộc.Dưới sự tra xét của thần thông thiên phú Tam Giới Lục Đạo, tất cả những gì xảy ra ở hai bên, đều không thể giấu được tai y.Thiên Đình.Lăng Tiêu Bảo Điện.Đông Hoàng Thái Nhất, Côn Bằng Yêu Sư, Phục Hy ba người thủ ở bên ngoài Lăng Tiêu Bảo Điện.Trận pháp cấm chế toàn bộ đều đã mở ra, nhìn có vẻ như đang bảo vệ cái gì đó.Chỉ duy nhất không thấy Đế Tuấn con chim tạp mao kia, không cần phải nói từ trận thế trước mắt mà xem, lại có khí thế cường đại phát ra từ Lăng Tiêu Bảo Điện.Đế Tuấn con chim tạp mao kia hẳn là đang bí mật luyện chế binh khí ở bên trong.

“Chẳng lẽ đang luyện chế Đồ Vu Kiếm?” “Huyết mạch của Tam Tộc, thật sự đã bị y lấy được sao?” Giang Thần suy đoán.Nghe lén một lúc nữa, Giang Thần thu hồi sự chú ý, tra xét tình hình đại bản doanh của Vu tộc bên kia.Đại bản doanh của Vu tộc.Mười hai Tổ Vu toàn bộ đều có mặt.Từng người một đang tu luyện công pháp, lấy đại điện làm trung tâm, bị sát khí khủng bố bao phủ.Uy năng cường đại,

truyền ra chấn động to lớn.Bên ngoài có trận pháp cấm chế bảo vệ.Xem một lúc, Giang Thần liền thu hồi ánh mắt.“Đều đang chuẩn bị đại chiêu, khó trách vẫn chưa ra tay.” “Đợi đại chiêu chuẩn bị xong, ước tính là lúc ra tay.” Giang Thần khẽ cười.Y ngự độn quang, hướng về phía trước.Nhân mã Vu Yêu hai tộc thật sự quá nhiều, khắp nơi đều là chiến đấu.Đặc biệt là bảo vật trên mặt đất, không biết vì lý do gì, những loại dược liệu bình thường khó kiếm, lại có linh dược các loại, bây giờ lại giống như rau cải trắng vậy.Ngay cả Tam Quang Thần Thủy, Giang Thần cũng nhặt được một đống lớn.“Ngọa tào!” “Tình huống gì vậy?

Chẳng lẽ Thiên Địa Lượng Kiếp xuất hiện, bảo vật trong Hồng Hoang đại địa cũng theo đó mà hiện thế sao?” Giang Thần lộ vẻ không hiểu.Những đại thần thông giả như vậy không ít, từng người một xuất hiện trong Hồng Hoang đại địa.Dưới ảnh hưởng của Thiên Địa Lượng Kiếp, từng người một điên cuồng tranh đoạt bảo vật trên Hồng Hoang đại địa.Nhân mã Vu Yêu hai tộc xung quanh bị hấp dẫn, thấy những tán tu này, liền trực tiếp chém giết đến.…“Đúng là đủ điên cuồng.” “Nếu không phải Bản tọa có Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên trấn áp khí vận, trên người lại có hơn ba ức công đức kim luân, e rằng cũng giống như bọn họ.” “Dưới ảnh hưởng của Thiên Địa Lượng Kiếp, bị mê mất tâm trí.” “Chỉ biết tranh đoạt bảo vật, sau đó bị Vu Yêu hai tộc diệt.” Giang Thần lắc đầu.Những người này làm gì, đều không có một chút quan hệ nào với y.Nhưng bảo vật bày ra trước mắt, nếu cứ để không lấy, chẳng phải lãng phí sao?Độn quang chợt lóe, Giang Thần lao xuống phía dưới.Trong khoảng thời gian tiếp theo.Giang Thần hóa thân thành một người làm vườn cần mẫn, điên cuồng thu thập bảo vật trên Hồng Hoang đại địa.Trong nháy mắt, đã trôi qua hai trăm năm.Hai trăm năm này, biểu hiện của Giang Thần thật sự quá điên cuồng.Với nội tình của y, lại có thần thông cường đại các loại, chỉ cần có chỗ nào có bảo vật, đều có dấu vết của y.Ngay

cả Vu Yêu hai tộc cũng không buông tha.Nơi y đi qua, bất kể ai cản đường phía trước, toàn bộ đều bị bá đạo trấn áp.Hung danh của y hiển hách khắp nơi.Thu hoạch cũng vô cùng phong phú, chỉ riêng dược liệu luyện khí, đã thu được một đống lớn.Linh dược các thứ, cũng tương tự.Một ngày.Giang Thần dừng lại.Đứng trên Hồng Hoang đại địa, lộ vẻ lúng túng, gãi mũi cười khổ.Dưới sự tra xét của thần thông thiên phú Tam Giới Lục Đạo, lấy nơi này làm trung tâm, đại quân Vu Yêu hai tộc, vậy mà lại đang tiến về phía này.Số lượng vô cùng khoa trương, ít nhất cũng trên mấy nghìn vạn.Những người dẫn đầu đều là đại năng cảnh giới Chuẩn Thánh.

"Tình huống gì vậy?" "Bản tọa chẳng phải chỉ nhặt một chút bảo vật thôi sao, hai tộc cần phải điên cuồng đến thế sao?

Phái ra nhiều người như vậy?" Giang Thần cười khổ lắc đầu.Mà trên người Vu Yêu hai tộc đều là những thứ tốt, có thể dùng thân thể của họ luyện chế dược liệu, lại có huyết mạch các loại, cũng có thể luyện chế đan dược.

"Hay là làm luôn!" "Tục ngữ nói phú quý hiểm trung cầu, hay là bố trí một cái sát trận ngút trời, thu hoạch một đợt trước rồi tính?" Giang Thần nghiêm túc nói.Mà những người dẫn đầu của hai bên lại là một phiền phức.Người dẫn đầu bên Vu tộc, vậy mà là Cửu Phượng.Đừng xem người phụ nữ này, nhưng sức chiến đấu tuyệt đối là người đứng đầu dưới Tổ Vu, đạo hạnh của nàng có thể sánh ngang với Chuẩn Thánh sơ kỳ, thậm chí Chuẩn Thánh trung kỳ.Người dẫn đầu bên Yêu tộc là Bạch Trạch, đại năng Chuẩn Thánh trung kỳ.Trầm ngâm.Trong lòng Giang Thần liền có quyết định, cứ để họ giao chiến trước, đợi khi sát khí cuồn cuộn, rời khỏi chiến trường này rồi ra tay.Trong này.Giang Thần không còn trì hoãn thời gian, lấy vùng đất này làm trung tâm.Hai tay kết quyết, từng đạo trận pháp lạc ấn, liên tiếp từ tay đánh xuống.Mặt khác.Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo

cũng không chịu kém cạnh.Vu Yêu hai tộc đại chiến, các thế lực đều muốn nhảy ra kiếm tiện nghi, tự nhiên cũng không bỏ qua cơ duyên này.

Không phải những Thập Nhị Kim Tiên của Xiển giáo, mà chỉ có hai người.

Từ Hàng Đạo Nhân, Văn Thù Đạo Nhân, cùng với Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Hai người đầu là một trong Thập Nhị Kim Tiên, người sau lại là Phó Giáo chủ của Xiển giáo.

Dù sao Nhiên Đăng cũng là đại thần thông giả từng cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe đạo tại Tử Tiêu Cung, khi bái nhập Xiển giáo, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không thể thực sự thu làm đệ tử, liền ban cho vị trí Phó Giáo chủ.

Nhưng Nhiên Đăng Đạo Nhân trong Xiển giáo thuộc loại chẳng ai yêu, chẳng ai thương.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không nhìn thuận mắt, người dưới cũng chẳng thèm để ý.

Chỉ có Từ Hàng Đạo Nhân và Văn Thù Đạo Nhân đi lại khá thân cận với Nhiên Đăng, ba người tâm đầu ý hợp, chẳng khác gì nhau.

"Nhiên Đăng Sư Thúc, lần này chúng ta theo sau Yêu tộc để kiếm chác liệu có ổn không?" Từ Hàng Đạo Nhân nhíu mày hỏi.

"Đừng sợ!" "Trong lòng đang lo lắng điều gì, Sư thúc ta đều biết cả." "Gan lớn thì không sợ chết đói, gan nhỏ thì chết đói, muốn chứng đắc Đạo Quả Chuẩn Thánh, nhất định phải có một trái tim không sợ hãi." "Hơn nữa nguy hiểm càng lớn, cơ duyên càng lớn." "Với thực lực ba người chúng ta, chỉ cần không bị những đại năng Yêu tộc kia để mắt đến, không bị Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất hai con chim

tạp nham kia chú ý, chúng ta sẽ vô cùng an toàn." "Lùi một bước mà nói, nếu bị phát hiện, chẳng lẽ ta sợ hãi sao?" "Sau lưng ta đứng là Thánh nhân đấy, ai muốn động đến ta cũng phải hỏi Thánh nhân có đồng ý hay không." "Thật sự không ổn, chẳng phải ta có Nguyên Thủy Lệnh Phù sao?" "Ta có thể dùng để thoát thân, ta không tin thần thông của ai có mạnh đến đâu, có thể so bì với Thánh nhân!" Nhiên Đăng Đạo Nhân mặt lộ vẻ khinh thường.

"Sư thúc nói rất đúng." "Nghe một lời của Sư thúc còn hơn vạn năm lĩnh ngộ.

Đừng nói Yêu tộc khắp người đều là bảo vật, hắc hắc!

Chương 110

Đợi khi Vu tộc và Yêu tộc cả hai đều tổn thương nặng nề, chính là lúc ta đăng tràng." "Lúc đó ta sẽ dùng đại thần thông, thu hết tất cả." "Những huyết mạch, thi thể, v.v. có được, chỉ cần luyện hóa hấp thu, đạo hạnh của ta có lẽ sẽ tiến thêm một bước." Từ Hàng Đạo Nhân gật đầu.

"Sư điệt có thể nghĩ như vậy, Sư thúc ta rất vui mừng." Nhiên Đăng Đạo Nhân hài lòng vỗ vỗ vai Từ Hàng.

"Sư thúc xin hãy tự trọng!" Văn Thù Đạo Nhân nhíu mày.

"Hoàn toàn là lầm lỡ!" Nhiên Đăng cười nhạt một tiếng.

Ba người lại lén lút, rón rén theo sau đại quân Yêu tộc, xông về phía trước.

Trên đại địa.

Lúc Giang Thần đang bố trí trận pháp quan trọng, thấy hai bên càng lúc càng gần, pháp quyết trong tay Giang Thần đánh ra cũng càng lúc càng nhanh.

Nửa khắc sau.

"Đi!" Giang Thần đánh ra đạo pháp quyết cuối cùng trong tay.

Trận pháp lóe lên, lập tức ẩn vào hư không biến mất, cứ như thể chưa từng xuất hiện.

Hoàn thành tất cả.

Giang Thần lại kiểm tra một lần nữa, xác nhận không có sơ sót, không chậm trễ thời gian nữa, vận dụng Đại Đạo Liễm Tức Quyết để thu liễm khí tức, sử dụng Thai Dịch Hóa Hình biến hóa thành một con

muỗi, ẩn mình trong phạm vi xung quanh.

Tam Giới Lục Đạo Thiên Phú Thần Thông thi triển, kiểm tra mọi nhất cử nhất động xung quanh.

Rất nhanh.

Tung tích ba người Nhiên Đăng Đạo Nhân liền bị Giang Thần phát hiện.

"Ba người lại tụ tập cùng nhau?" "Chẳng lẽ trong truyền thuyết, bọn chúng tâm đầu ý hợp?

Việc tập thể phản bội Xiển giáo, đầu nhập vào Tây Phương Giáo, cũng bắt đầu từ lúc này sao?" Giang Thần không hiểu.

Hắn càng lúc càng cảm thấy khả năng này rất cao.

Nếu không như vậy, ba người bọn họ cũng sẽ không về sau đầu nhập vào Tây Phương Giáo.

Khẽ nhếch khóe môi, mang theo một nụ cười đầy thú vị.

Giang Thần vui vẻ quyết định, lát nữa sẽ lấy ba người bọn chúng ra thử nghiệm thần thông mới của mình.

Để họ cảm nhận uy lực của Đạo Đình vô thượng!

Trong Yêu tộc.

Bạch Trạch nhíu chặt mày, cảm thấy khí tức kia biến mất, suy nghĩ trong lòng đều hiện rõ trên mặt.

"Chuyện gì vậy?" "Khí tức của tên tặc tử kia đột nhiên biến mất?

Chẳng lẽ tin tức mà Bản Yêu Thần có được là sai?" Bạch Trạch lẩm bẩm một câu.

Khoảng cách đến hướng Giang Thần trước đó biến mất chỉ còn nửa khắc.

Đứng ở đây, có thể thấy rõ đối diện Vu tộc người người sát khí ngút trời.

Bạch Trạch không phải kẻ lỗ mãng, nếu là bình thường.

Y tuyệt đối không nói hai lời, dẫn dắt nhân mã dưới quyền, lập tức rời khỏi đây.

Nhưng bây giờ thì không thể.

Cuộc chiến giữa Vu Yêu hai tộc sắp bùng nổ.

Y là một trong Thập Đại Yêu Thần của Thiên Đình, có dũng có mưu, mọi nhất cử nhất động đều đại diện cho thể diện của Thiên Đình, nếu lúc này lui bước.

Chẳng phải sẽ tự mình vả mặt Thiên Đình sao, chẳng phải từ đó mà phản ánh rằng Thiên Đình sợ Vu tộc.

Không dám giao chiến với Vu tộc sao?

"Hừ!" "Biến mất rồi thì biến mất!

Vừa hay lấy lũ man rợ Vu tộc này ra xả giận!" Bạch Trạch lạnh lùng cười một tiếng.

Dẫn dắt đại quân, nhanh chóng xông về phía trước.

Phe Vu tộc.

Cửu Phượng không nói nhiều, chỉ nhìn vẻ bề ngoài, Cửu Phượng tuyệt đối thuộc loại nữ tử thân hình uyển chuyển, lực lượng mềm mại, xinh đẹp yêu kiều, nho nhã, nhưng thực tế không phải vậy.

Trong tất cả Đại Vu, lực chiến đấu của nàng có thể xếp thứ nhất.

Người đứng đầu dưới Tổ Vu.

Thấy khí tức Giang Thần biến mất, nàng cũng chỉ khẽ nhíu mày, sau đó liền dẫn dắt đại quân Vu tộc xông về phía phe Yêu tộc mà

chém giết.

Mục đích rất đơn giản, đó là trấn áp tất cả lũ súc sinh Yêu tộc này.

Nửa khắc sau.

Hai đoàn nhân mã đã tiến vào trong đại trận do Giang Thần bố trí.

"Lũ súc sinh kia mau cút ra chịu chết!" Cửu Phượng lạnh lùng hừ một tiếng.

Hóa thành cự nhân thông thiên cao đến hàng trăm vạn trượng, quyền mang khủng bố bùng nổ, từ trời giáng xuống, bá đạo đập về phía Bạch Trạch.

Những tộc nhân Vu tộc phía sau cũng không cam chịu thua kém, đồng loạt xông lên, chém giết về phía những nhân mã Yêu tộc kia.

Quân đấu quân, tướng đấu tướng, đúng như câu kẻ thù gặp mặt, mắt đỏ như máu.

"Giết!" "Giết lũ man rợ Vu tộc này đến không còn mảnh giáp!" Ánh mắt Bạch Trạch lạnh lẽo, vung tay ra lệnh.

Nhìn quyền mang của Cửu Phượng đang trấn áp xuống, y không hề để tâm.

Một viên châu màu xanh lam, lơ lửng trên đỉnh đầu, tỏa ra khí tức Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo, vô số đạo hà quang màu xanh lam, bao phủ kín kẽ không một kẽ hở.

Đồng thời y lấy ra một cây côn màu đỏ máu, linh bảo nổi danh, Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo Huyết Nộ Kinh Đào Côn.

"Ăn một côn của Bản Thần đây!" Bạch Trạch lạnh lùng hừ một tiếng.

Y cũng thi triển đại thần thông Pháp Tướng Thiên Địa đỉnh cao, hóa thành cự nhân lớn đến hàng trăm vạn trượng, nắm Huyết Nộ Kinh

Thiên Côn bá đạo đập xuống.

Chương 111

Quyền sắt giáng xuống côn tử, khí lãng đáng sợ, từ chỗ hai bên giao thủ truyền ra.

Dưới sức mạnh to lớn đó, Bạch Trạch lại cứng rắn lùi lại mấy trăm bước, mới dừng lại được.

Mới hóa giải được cự lực truyền đến từ côn tử.

"Không hổ danh Đại Vu đệ nhất Vu tộc!" "Thực lực quả nhiên phi phàm!

Lại đến!" Bạch Trạch gầm lên.

Nắm Huyết Nộ Kinh Thiên Côn lại xông lên. .....

Dần dần, vòng chiến đấu của hai người càng lúc càng lớn.

Lấy hai người làm trung tâm, tộc nhân Vu Yêu hai tộc xung quanh, hoàn toàn không dám lại gần.

Cùng với thời gian trôi đi, mặt đất không còn đủ cho hai người.

Họ trực tiếp xông lên Cửu Thiên, đánh càng lúc càng xa, nhanh chóng di chuyển xung quanh.

Không còn hai người ở đó.

Vu Yêu hai tộc không còn chút kiêng kỵ nào, hoàn toàn bộc phát chân hỏa.

Hung tàn chém giết lẫn nhau, các loại thần thông uy lực cường đại, từ trong tay thi triển ra, oanh sát về phía đối phương.

Trong phạm vi mấy ngàn vạn công lí, tất cả đều là chiến hỏa.

Núi non sụp đổ, đại địa lún xuống.

Linh bảo, thần thông từ từng người thi triển ra, khiến người ta hoa cả mắt.

Giang Thần núp lùm trong bóng tối, lạnh lùng nhìn mọi thứ trước mắt.

Hắn không vội ra tay, Bạch Trạch và Cửu Phượng hai người chưa đi xa, bây giờ không phải lúc.

Nhìn ba người Nhiên Đăng đang như rùa rụt cổ, trốn ở phía sau xem kịch vui.

Giang Thần mặt lộ vẻ cười lạnh.

Một ý tưởng hoàn chỉnh xuất hiện trong đầu hắn.

Trước hết tẩn cho ba tên kia một trận, rồi đè họ xuống đất mà ma sát.

Sau đó lại để ba tên kia đổ vỏ, chắc chắn sẽ cực kỳ sảng khoái.

Trong chớp mắt, đã qua một tháng.

Lúc chém giết này, mấy ngàn vạn nhân mã Vu Yêu hai tộc, đều đã hoàn toàn bộc phát chân hỏa.

Chiến đấu tiến vào trình độ khốc liệt.

Bạch Trạch và Cửu Phượng hai người cũng biến mất, không biết đã chạy đến xó xỉnh nào chiến đấu.

Chỉ còn lại nhân mã hai tộc, đang điên cuồng chém giết ở đây.

Không ai lùi bước, dưới ảnh hưởng của Thiên Địa Lượng Kiếp, từng người chỉ có một ý niệm, đó chính là chém giết đối phương, giết tất cả cho đến chết sạch.

"Đã đến lúc Bản tọa ra tay rồi." Giang Thần lạnh lùng cười một tiếng.

Thân thể khẽ động, liền tiến vào trong trận pháp đã bố trí.

Hai tay niệm quyết, gầm nhẹ một tiếng: "Vạn Tượng Đại Trận!" Vô số vạn đạo hà quang, từ Vạn Tượng Đại Trận dâng lên, bao trùm phạm vi mấy trăm vạn trượng, cuốn tất cả nhân mã Vu Yêu hai tộc trong phạm vi đó vào trong.

"Trấn áp cho Bản tọa!" Giang Thần gầm nhẹ một tiếng.

Khống chế trận pháp vận chuyển, hình thành từng đạo cự kiếm hủy diệt, mỗi một đạo cự kiếm hủy diệt, lớn đến mấy vạn trượng, kiếm khí ngút trời, uy năng cường hãn.

Vô số vạn đạo cự kiếm lơ lửng trong không trung, cùng với Giang Thần khẽ búng tay.

Những cự kiếm đó từ trời giáng xuống, bá đạo chém giết lên người những tộc nhân Vu Yêu hai tộc trong đại trận.

Keng keng keng. .....

Với đại trận thao thiên do đại sư trận pháp đỉnh cao bố trí, thu thập một nhóm người dưới Chuẩn Thánh, chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?

Ngoại trừ những Đại Yêu có đạo hạnh Đại La Kim Tiên có thể chống đỡ đôi chút, những nhân mã Vu Yêu hai tộc còn lại, cùng với những cự kiếm này giáng xuống, tất cả đều bị chém giết sạch không còn một mống.

Những Đại Yêu có đạo hạnh Đại La Kim Tiên đó, trước cự kiếm.

Cũng không thể phách lối được bao lâu, Vạn Tượng Đại Trận vận chuyển, từng đạo cự kiếm trấn áp liên tiếp, chém giết lên phòng ngự linh bảo hoặc nhục thân của bọn họ.

Sau khi kiên trì được mấy phút, cùng với phòng ngự linh bảo, hoặc

phòng ngự nhục thân bị phá tan tành vào khoảnh khắc đó.

Tất cả đều bị trấn áp.

Giải quyết xong một đợt.

Giang Thần lại vận dụng Vạn Tượng Đại Trận hút thêm một đợt nữa, tiếp tục thu hoạch.

Đồng thời bước chân không ngừng, nhanh chóng di chuyển trong Vạn Tượng Đại Trận, thu lấy những huyết mạch, dược liệu, v.v. trên mặt đất.

Bất kể là Vu tộc hay Yêu tộc, thi thể của bọn chúng đều là đồ tốt.

Cách dùng thì nhiều vô số kể, lãng phí thì thật đáng xấu hổ.

Ba người Nhiên Đăng Đạo Nhân đang trốn ở phía sau xem kịch vui, thấy Giang Thần đột nhiên ra tay.

Ba người bọn họ đều không còn bình tĩnh, tất cả đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc đến ngây người.

"Vãi chưởng!" "Chuyện gì vậy?

Có người ẩn náu ở đây sao?

Bản tôn không hề cảm nhận được?" Từ Hàng Đạo Nhân hiếm thấy lại thốt ra một câu thô tục.

Hắn nhìn về phía Nhiên Đăng Đạo Nhân, tu vi của Nhiên Đăng Đạo Nhân là cao nhất trong ba người.

Chương 112

"Nhiên Đăng Sư Thúc có biết sự tồn tại của tên gia hỏa này không?" "Với thần thông của ta, sao có thể không phát hiện ra sự tồn tại của hắn?" "Nhưng ta cũng tò mò, rốt cuộc là ai?

Cả người bao phủ lực lượng pháp tắc, che chắn toàn bộ thân ảnh, không thể nhìn thấu!" "Từ khi nào Hồng Hoang Đại Địa lại xuất hiện một cường giả như vậy?" Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng có chút ngơ ngác.

Còn về những lời nói kia, không phải làm màu thì còn gì.

Giang Thần dùng Đại Đạo Liễm Tức Quyết thu liễm khí tức, sở dụng biến hóa chi thuật là Thai Dịch Hóa Hình.

Thánh nhân còn không thể phát hiện, huống chi là bọn họ?

"Nhiên Đăng Sư Thúc, vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?" "Ngồi thu lợi ngư ông?

Lập tức ra tay?" Từ Hàng Đạo Nhân hỏi.

"Yên tĩnh xem kịch vui chẳng phải thơm hơn sao?" "Ngồi thu lợi ngư ông, chẳng phải thơm hơn sao?

Hắn ở ngoài sáng, ta ở trong tối, hắn không hề phát hiện ra ta." "Đợi khi hắn đánh cho cả hai bên đều tổn thương nặng nề, ta sẽ ra tay, dùng đại thần thông để trấn áp hắn." "Hiện tại những thu hoạch này, chẳng phải đều là của ta sao?" Ở đây, Nhiên Đăng Đạo Nhân nghiêm túc nhìn hai người.

"Phải ghi nhớ." "Chuyện có thể giải quyết bằng đầu óc thì nhất định đừng động tay.

Đúng như câu bọ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ rình phía sau, mưu kế

mới là vương đạo.” Nhiên Đăng Đạo Nhân cáo giới.

“Ừm.” Hai người gật đầu.

Trên chiến trường đột nhiên xuất hiện một trận pháp uy lực cường đại, quả thực đã khiến Vu Yêu hai tộc trở tay không kịp.

Hai người cũng không ngờ, lại có người vào lúc này nhảy ra kiếm chác.

Thấy tộc nhân của mình bị trận pháp nuốt chửng, sống chết không rõ, từng người điên cuồng xông về phía Vạn Tượng Đại Trận.

Giang Thần không từ chối, giết bao nhiêu thì cứ giết bấy nhiêu.

Mở Vạn Tượng Đại Trận, hút tất cả vào trong.

Sau đó lại đóng Vạn Tượng Đại Trận, khống chế trận pháp điên cuồng thu hoạch, hóa thân thành máy ủi đất, nghiền nát tộc nhân Vu Yêu hai tộc.

Cùng với thời gian trôi đi.

Tộc nhân Vu Yêu hai tộc trên chiến trường càng lúc càng ít, có Giang Thần chém giết, có hai tộc tự mình hỏa bính mà chết.

Nhưng động tĩnh xảy ra ở đây thực sự quá lớn, có tộc nhân Vu Yêu hai tộc, trước khi chết đã truyền tin đi.

Nhân mã hai tộc gần đó, sau khi nhận được tin tức, lập tức xông về phía này.

Bổ sung vào chiến trường, chiến đấu lại một lần nữa bùng nổ.

Trong Vạn Tượng Đại Trận.

Giang Thần một bên khống chế trận pháp thu hoạch nhân mã Vu Yêu hai tộc, một bên vận dụng Tam Giới Lục Đạo Thiên Phú Thần Thông, xem xét tình hình xung quanh.

“Kỳ lạ!” “Nhân mã hai tộc gần đó, tất cả đều xông về phía này sao?” “Chẳng lẽ lần đại chiến Vu Yêu đầu tiên, sắp bị châm ngòi rồi sao?” Giang Thần suy đoán.

Không trách Giang Thần nghĩ như vậy, nhân mã hai tộc xông đến thực sự quá nhiều.

“Nhiều như vậy để làm gì!” “Trước cứ thu hoạch nhân mã Vu Yêu hai tộc đã, đợi khi đại quân chủ lực đến, rồi tính tiếp.” Giang Thần mặt lộ vẻ nghiêm túc.

Hạ quyết tâm.

Giang Thần không chậm trễ thời gian nữa, toàn lực vận chuyển Vạn Tượng Đại Trận, điên cuồng thu hoạch tính mạng của nhân mã Vu Yêu hai tộc.

Cùng với Vạn Tượng Đại Trận toàn lực vận chuyển, nhân mã Vu Yêu hai tộc, lần lượt bị chém giết.

Huyết mạch, dược liệu, v.v., tất cả đều bị Giang Thần thu lấy.

Một giờ sau.

Giang Thần đã giải quyết xong một đợt nhân mã Vu Yêu hai tộc trong Vạn Tượng Đại Trận.

Pháp quyết trong tay đánh ra, trực tiếp mở Vạn Tượng Đại Trận.

“Hai tộc cũng chỉ đến thế thôi sao!” “Chiến đấu lâu như vậy, một kẻ biết đánh cũng không có.” Giang Thần bật chế độ cà khịa.

Dưới sự gia trì của thần thông, âm thanh truyền khắp mọi ngóc ngách của chiến trường.

Dưới ảnh hưởng của Thiên Địa Lượng Kiếp, những tộc nhân Vu Yêu hai tộc bình thường đó, hầu như đều đã mê loạn tâm trí, số người có thể giữ được thanh tỉnh, hầu như không có.

Đặc biệt cùng với lực lượng nhân quả giữa trời đất càng lúc càng nhiều, số người mê loạn cũng càng lúc càng nhiều.

Dưới sự cà khịa của Giang Thần, những tộc nhân Vu Yêu hai tộc kia.

Cũng không còn cách nào khác, dù biết rõ phía trước nguy hiểm, nhưng cả người họ chỉ còn một ý niệm duy nhất.

Đó chính là chém giết Giang Thần triệt để, giải quyết hắn.

"Giết!" Những tộc nhân Vu Yêu hai tộc còn lại xung quanh, từng người mặt lộ vẻ hung tợn điên cuồng xông đến.

"Khó trách nhiều đại thần thông giả như vậy, một khi Thiên Địa Lượng Kiếp bùng nổ." "Liền sẽ lựa chọn bế quan, hoặc là phong tỏa sơn môn, không dính chút nhân quả nào." "Thì ra dưới sự bao phủ của lực lượng nhân quả, dù là người thông minh đến đâu, cũng sẽ bị mê loạn tâm trí hoàn toàn." Giang Thần mặt lộ vẻ bình tĩnh, trong lòng lại tràn đầy kiêng kỵ.

May mắn có Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, có hơn ba ức Công Đức Kim Luân ở đây.

Nếu không.

E rằng bây giờ hắn cũng sẽ bị Thiên Đạo ám ảnh, mê thất trong nhân quả đó, trở thành một trong số họ.

Trong khoảng thời gian ngắn như vậy, nhân mã Vu Yêu hai tộc xung quanh, liền hoàn toàn xông đến.

"Được lắm." Giang Thần mắt sáng lên.

Đại quân Vu Yêu hai tộc sắp đến rồi, nhất định phải trước khi hai tộc đại quân đến, chém giết nhiều hơn nữa nhân mã hai tộc.

"Giết cho Bản tọa!" Khống chế Vạn Tượng Đại Trận, Giang

Thần lại một lần nữa thu hoạch nhân mã Vu Yêu hai tộc.

Dưới sự tuyệt sát của Vạn Tượng Đại Trận, những nhân mã Vu Yêu hai tộc xông vào dù số lượng quá nhiều, nhưng căn bản không ăn thua.

Không đủ cho Giang Thần giết.

Hơn nửa ngày sau.

Một hai trăm vạn nhân mã Vu Yêu hai tộc, lại một lần nữa bị trấn áp.

"Nhanh như vậy sao?" Giang Thần nhíu chặt mày.

Dưới sự kiểm tra của Tam Giới Lục Đạo Thiên Phú Thần Thông, đại quân Vu Yêu hai tộc đang đến gần, không còn xa nữa.

Chương 113

Dường như không cần bao lâu nữa, là có thể đến đây.

"Đã đến lúc thu thập ba tên kia, rồi đổ vấy tội danh cho bọn họ." Ánh mắt Giang Thần lóe tinh quang.

Nhìn Vạn Tượng Đại Trận, tuy có chút không nỡ.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, có thể thu hoạch nhiều hơn nữa nhân mã hai tộc.

Nhưng thời gian không cho phép làm vậy nữa, hai tay niệm quyết, từng đạo ấn pháp từ trong tay đánh xuống.

"Cho Bản tọa nổ!" Giang Thần gầm nhẹ một tiếng.

Trực tiếp cho Vạn Tượng Đại Trận tự bạo, khống chế uy lực tự bạo của Vạn Tượng Đại Trận, xông thẳng về phía nơi ba người Nhiên Đăng Đạo Nhân ẩn nấp.

Một đám mây hình nấm khổng lồ, tạo thành một đường thẳng lớn, điên cuồng cuốn sạch về phía trước.

Chỉ thấy nơi đám mây hình nấm khổng lồ đó đi qua, bất kể vật cản phía trước là gì, tất cả đều bị hủy diệt.

Một đường nghiền nát về phía trước, xông thẳng không gì cản nổi.

Ba người Nhiên Đăng Đạo Nhân đang xem kịch vui, căn bản không ngờ sẽ xuất hiện tình huống như vậy.

Đợi khi ba người bọn họ phản ứng lại, đám mây hình nấm do Vạn Tượng Đại Trận tự bạo hóa thành, đã càng lúc càng gần.

"Vãi chưởng!" "Cái quái gì vậy?

Chẳng lẽ đã phát hiện ra ta rồi sao?" Nhiên Đăng Đạo Nhân hiếm thấy lại thốt ra một câu thô tục.

Chậm trễ thì làm sao kịp, nhanh quá.

Nhiên Đăng Đạo Nhân không hổ danh là một trong ba ngàn người nghe đạo tại Tử Tiêu Cung, y trực tiếp vận dụng Linh Cứu Đăng, Vô Lượng Lượng Thiên Xích, bao bọc bản thân thật chặt.

Đồng thời thần thông phòng ngự thi triển, phối hợp với lực lượng pháp tắc đã lĩnh ngộ, bao bọc bản thân kín kẽ không một kẽ hở.

Từ Hàng Đạo Nhân và Văn Thù Đạo Nhân cũng tương tự.

Tốc độ phản ứng của hai người cũng vô cùng nhanh.

Phòng ngự linh bảo lơ lửng trên thân hai người, bao bọc xung quanh kín kẽ không một kẽ hở, đồng thời vận dụng thần thông và lực lượng pháp tắc để bảo vệ bản thân.

Vừa hoàn thành tất cả, đám mây hình nấm khủng bố do Vạn Tượng Đại Trận tự bạo hóa thành, đã bá đạo xông đến.

Trong ánh mắt sợ hãi của ba người, ba người dùng hết toàn bộ sức mạnh, bảo vệ bản thân.

Ầm!

Uy áp tự bạo khủng bố cuốn tới, oanh kích lên người ba người.

Cũng không biết đã qua bao lâu, khi uy áp tự bạo khủng bố đó, hoàn toàn biến mất, tại chỗ lộ ra tung tích của ba người.

Tiên Thiên Linh Bảo quả không hổ danh Tiên Thiên Linh Bảo, trước uy áp tự bạo khủng bố đó, không hề vỡ nát.

Nhưng ba người thì thảm rồi, từng người máu me đầy người, như ba con chó chết nằm trên mặt đất, hơi thở ra nhiều hơn hít vào.

Trông y như nguyên khí đại thương, thân thể trọng thương.

Vụt!

Không đợi ba người kịp phản ứng, Giang Thần liền xuất hiện trước mặt ba người.

"Bọ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ rình phía sau ư?" "Chỉ bằng ba tên các ngươi mà cũng dám đánh chủ ý của Bản tọa?

Cũng không xem thử ba ngươi có đủ tư cách hay không!" Giang Thần mặt lộ vẻ khinh thường.

"Định!" Vận dụng lực lượng Thời Gian Pháp Tắc, định ba người tại chỗ.

Không cho ba người động dụng Nguyên Thủy Lệnh Phù mà chạy trốn.

Đợi đại quân Vu Yêu hai tộc đến.

Ba người Nhiên Đăng Đạo Nhân mặt lộ vẻ phẫn nộ, mọi suy nghĩ trong lòng đều hiện rõ trên mặt, nếu ánh mắt có thể giết người, nhất định sẽ không do dự mà liều mạng với Giang Thần.

Nhưng họ không có bản lĩnh đó, bây giờ càng bị Thời Gian Pháp Tắc định trụ, đến tiên lực cũng không thể điều động, phản kháng.

Hơn hai canh giờ sau.

"Đến rồi sao?" Giang Thần khẽ nhếch khóe môi, mặt lộ vẻ thú vị.

Ngay lập tức thu lại lực lượng Thời Gian Pháp Tắc, phá không gian, trực tiếp dịch chuyển vào trong.

Không còn lực lượng Thời Gian Pháp Tắc trấn áp, ba người Nhiên Đăng Đạo Nhân lập tức khôi phục hành động.

Nộ hỏa kìm nén trong lòng, cũng không nhịn được nữa, trực tiếp

bùng nổ.

"Dám trọng thương ta!" "Mối thù này ta chưa tính xong, dù lên trời xuống đất, ta nhất định phải khiến ngươi thiên đao vạn quả!" Ba người gầm lên.

Vừa đúng lúc bốn chữ cuối cùng "thiên đao vạn quả" được đại quân Vu Yêu vừa đến nghe thấy.

Đặc biệt Bạch Trạch và Cửu Phượng, đều đã đến.

Thấy ba người Nhiên Đăng, mà tộc nhân của bọn họ đều biến mất.

Xung quanh một mảnh hoang tàn, những ngọn núi gần đó đều bị hủy diệt sạch không còn gì.

Chỉ cần dùng ngón chân, cũng có thể đoán được nơi đây vừa xảy ra đại chiến.

Mọi thứ trước mắt, lại hiển thị ba người đã tiêu diệt hàng ngàn vạn tộc nhân hai tộc.

"Đáng chết!" Bạch Trạch và Cửu Phượng đồng thời gầm lên một tiếng.

Tăng tốc độ xông về phía ba người.

Đồng thời thần thông thi triển, chuẩn bị cách không oanh sát ba người.

Cái rắm cao nhân Xiển giáo, cái rắm đệ tử Thiên Đạo Thánh nhân!

Dưới ảnh hưởng của Thiên Địa Lượng Kiếp, hai người bây giờ chỉ muốn chém giết ba người ở đây triệt để, những chuyện dư thừa khác không cần suy xét.

"Không hay rồi!" "Chúng ta mau chóng rời khỏi đây, chậm trễ thì chạy cũng không kịp nữa." Nhiên Đăng Đạo Nhân mặt lộ vẻ đại biến.

Vội vàng lấy ra Nguyên Thủy Lệnh Phù, há miệng phun ra một đạo tinh huyết, cưỡng ép thúc giục Nguyên Thủy Lệnh Phù, phóng ra một đạo kim quang, bao phủ cả người, trực tiếp phá không gian rời đi.

Từ Hàng Đạo Nhân và Văn Thù Đạo Nhân tốc độ phản ứng cũng rất nhanh.

Chương 114

Hầu như ngay khi Nhiên Đăng Đạo Nhân vừa lấy ra Nguyên Thủy Lệnh Phù, hai người liền lấy ra Nguyên Thủy Lệnh Phù.

Cũng dùng tinh huyết thúc giục, phá không gian rời đi.

Ầm!

Ầm!

Ba người vừa đi, thần thông của Bạch Trạch và Cửu Phượng hai người từ trời giáng xuống, tạo thành hố trời khổng lồ rộng hàng trăm vạn trượng trên mặt đất.

Ngay sau đó thân ảnh hai người lóe lên, xuất hiện tại chỗ ba người vừa rời đi.

"Đáng chết!" "Xiển giáo chờ đó, dám giết người Yêu tộc ta, Yêu tộc ta chưa xong với các ngươi đâu!" Bạch Trạch mặt lộ vẻ hung tợn gào thét.

Cửu Phượng cũng tương tự, bị kích nộ hoàn toàn.

"Ta Cửu Phượng thề!" "Nhất định không chết không nghỉ với Xiển giáo!" Cửu Phượng bạo nộ.

Hai bên đối mắt nhìn nhau.

Sát khí khủng bố từ trong cơ thể bùng nổ, lạnh lùng nhìn đối phương, nộ hỏa cuộn trào.

"Đều là do cái con đàn bà thối tha nhà ngươi!" "Mới hại nhân mã Yêu tộc ta tử thương vô số, mau chết đi cho ta!" Bạch Trạch gầm lên một tiếng, nắm Huyết Nộ Kinh Thiên Côn lại một lần nữa xông về phía Cửu Phượng mà giết.

“Hừ!” “Kẻ đầu sỏ gây họa là lũ Yêu tộc các ngươi!

Nếu không, Vu tộc nhi lang của ta cũng sẽ không chết hết ở đây, mau chết đi cho Bản tọa!” Sát khí của Cửu Phượng ngút trời.

Sức mạnh nhục thân thi triển đến cực hạn, quyền mang khủng bố, lại một lần nữa xông về phía Bạch Trạch mà giết.

Hai bên lại một lần nữa chiến đấu với nhau, khí lãng mạnh mẽ, lấy hai người làm trung tâm, từng đạo từng đạo, truyền đi khắp bốn phương tám hướng.

Cùng với thời gian trôi đi.

Mấy canh giờ sau, nhân mã hai tộc gần đó đến, thấy hai đại nhân vật của hai tộc đang chém giết lẫn nhau.

Không nói một câu thừa thãi, trực tiếp lao vào đánh nhau.

Hung tàn xông về phía đối phương mà giết.

Vốn dĩ đại chiến hai tộc sẽ không bùng nổ vào lúc này, cùng với Giang Thần ra tay, ngòi nổ nhân quả cháy càng lúc càng lớn, đến mức không thể cứu vãn, diễn biến thành cục diện như hiện tại.

Một trăm năm sau.

Lấy nơi đây làm trung tâm, nhân mã hai tộc đã hoàn toàn chém giết lẫn nhau.

Đến bây giờ.

Toàn bộ Hồng Hoang Đại Địa Vu Yêu hai tộc hoàn toàn khai chiến, Đế Tuấn và Thái Nhất, ở trong hang ổ của mình, đang ấp ủ chiêu lớn, chuẩn bị cho đại chiến sắp tới.

Nhưng những người phía dưới thì đánh điên rồi.

Giang Thần tìm một nơi hẻo lánh.

Dùng trận pháp cấm chế ẩn mình, ngồi bên một con sông nhỏ.

Lười biếng nằm trên ghế tựa, ở đó câu cá.

Tam Giới Lục Đạo Thiên Phú Thần Thông, xem xét tình hình xảy ra trong Hồng Hoang Đại Địa, tất cả đều rõ ràng, một chút gió thổi cỏ lay, cũng không thể thoát khỏi mắt hắn.

"Nhanh như vậy đã đánh lớn rồi sao?" "Cũng thật ngoài ý liệu." Giang Thần lắc đầu.

Hắn lấy ra một quả Cửu Thiên Niên Bàn Đào ăn.

"Nhân mã hai tộc đều đánh điên rồi, Tiên cô lại ở Hồng Hoang Đại Địa sao?" Trong lúc nói chuyện, Oa Nữ Tiên Cô phá không gian, từ trong không gian bước ra.

"Ồ!" "Hôm nay Tiên cô rảnh rỗi sao?" Giang Thần chớp chớp mắt.

Theo lý mà nói, Vu Yêu hai tộc toàn diện chiến đấu, không cần bao lâu nữa, tin tức sẽ truyền đến tai các đại lão.

Khi thực sự không địch lại, hai con chim tạp nham của Thiên Đình, có lẽ sẽ mặt dày mày dạn đến cầu xin.

Lắc đầu.

Không hiểu, Giang Thần liền không nghĩ nữa.

"Ta vì sao không thể?" "Chẳng lẽ vì đại chiến Vu Yêu hai tộc mà dám gây khó dễ cho ta sao?" "Ta không nhìn thuận mắt, dù là ai, ta không để tâm, nếu dám trêu chọc đến ta, giết bao nhiêu thì cứ giết bấy nhiêu." Oa Nữ Tiên Cô mặt lộ vẻ bình tĩnh, nhưng lời nói lại rất mạnh mẽ.

"Lợi hại." Giang Thần giơ ngón tay cái.

"Lại lợi hại cũng không nhàn nhã bằng ngươi." "Bên ngoài đều đánh đến trời long đất lở, ngươi lại trốn ở đây câu cá." Oa Nữ Tiên

Cô lườm một cái không mấy thiện cảm.

Giang Thần mỉm cười, lấy ghế tựa ra ra hiệu nàng ngồi xuống.

Oa Nữ Tiên Cô nằm trên ghế tựa, một tay vung lên, vận dụng đại thần thông ngưng tụ ra một chiếc gương.

Cảnh sắc trong Hồng Hoang Đại Địa, hiển lộ rõ ràng không chút nghi ngờ.

Trong màn hình.

Hồng Hoang Đại Địa Vu Yêu hai tộc toàn diện chém giết lẫn nhau, bất kể ở nơi nào có người, đều có thân ảnh hai tộc chiến đấu.

Ngay cả bên ngoài ngọn núi Giang Thần đang ở, cũng có vô số nhân mã hai tộc đang chiến đấu chém giết.

Đánh càng lúc càng hỗn loạn, ai lo phận nấy, chỉ cần không phải người phe mình.

Nơi đó quản ba bảy hai mươi mốt, trực tiếp vung vũ khí lao vào chém giết.

Tình hình chiến đấu kịch liệt hơn ba phần so với Giang Thần tưởng tượng.

"Tiên cô có cảm nghĩ gì không?" Oa Nữ Tiên Cô tò mò hỏi.

"Ta có thể có cảm nghĩ gì chứ?

Chẳng lẽ vì ta có cảm nghĩ mà hai tộc có thể từ bỏ tranh bá?" Giang Thần cười mỉa mai.

"Đúng vậy!" "Thiên Địa đại thế, bất kể là ai cũng không thể ngăn cản được." "Chỉ là ta không hiểu, chẳng lẽ cao tầng hai tộc đều là đồ ngốc sao?

Rõ ràng biết cứ tiếp tục như vậy, có khả năng cả hai bên đều tổn

thương nặng nề, làm vậy thật sự đáng giá sao?" Oa Nữ Tiên Cô không hiểu.

"Biết thì sao?

Không biết thì sao?" "Chẳng lẽ vì vậy mà không làm nữa sao?

Chương 115

Đến cấp độ của bọn họ, có một số chuyện, không làm cũng phải làm." "Bọn họ có thể kiềm chế, người dưới có thể kiềm chế sao?" "Lùi một bước mà nói, không ngồi ở vị trí của bọn họ, vĩnh viễn cũng không biết phải làm thế nào." "Chẳng lẽ không muốn tiến thêm một bước sao?

Không mượn trận Thiên Địa Lượng Kiếp này, chứng đạo Thiên Đạo Thánh nhân sao?" "Không thành Thánh, rốt cuộc chỉ là kiến hôi." "Dù là kiến hôi mạnh hơn một chút thôi, trước mặt Thánh nhân không có chút tiếng nói nào." Giang Thần nói.

"Đúng vậy!" "Không thành Thánh cuối cùng cũng chỉ là kiến hôi, dù địa vị cao đến đâu, kiến hôi vĩnh viễn là kiến hôi, một chút cũng không bao giờ thay đổi." "Có lẽ đó là nguyên nhân phải khai chiến!" Oa Nữ Tiên Cô lẩm bẩm, cuối cùng ánh mắt lại vô cùng sáng.

Nàng nhìn về phía Giang Thần.

"Đi theo ta uống vài chén thì sao?

Loại không say không về." "Ngạch!" "Chẳng lẽ nhân cơ hội ta say rượu, trộm thân thể ta sao?" Giang Thần chớp chớp mắt.

Phì!

"Mơ đẹp đấy!" Oa Nữ Tiên Cô lườm một cái.

Cách không tóm lấy, chui vào trong không gian, một lát sau, Oa Nữ Tiên Cô lấy ra một bàn đầy những món ngon vật lạ phong phú.

"Rượu đâu?" Oa Nữ Tiên Cô hỏi.

"Có." Giang Thần khẽ mỉm cười.

Lấy ra hai hũ Cực Phẩm Bách Hoa Tiên Nhượng Quả Tửu.

"Không đủ!" Oa Nữ Tiên Cô lắc đầu.

"Không đủ?" "Hôm nay chẳng lẽ thật sự không say không về sao?" Giang Thần do dự.

"Tiếc những hũ rượu đó sao?" "Rượu ngon đến mấy cũng dùng để uống, không có gì đáng tiếc." Giang Thần lắc đầu.

Lấy hết một trăm hũ Cực Phẩm Bách Hoa Tiên Nhượng Quả Tửu còn lại trên người ra.

"Đều ở đây cả rồi." "Uống hết là hết thật đấy." Giang Thần nói.

"Sảng khoái." Oa Nữ Tiên Cô cười nói.

Đúng lúc này, một thân ảnh lóe lên, phá không gian, từ trong không gian bước ra.

Giả không phải Thông Thiên Thánh Nhân thì là ai?

"Hai người nhàn nhã thật đấy, uống rượu cũng không gọi bần đạo một tiếng." Thông Thiên Thánh Nhân trêu ghẹo một câu.

Giang Thần lấy ghế tựa ra, mời y ngồi xuống.

"Không phải ta không gọi." "Tam ca thần thông cường đại, pháp lực vô biên, cư vô định sở, ta muốn gọi cũng không biết gọi ở đâu." Giang Thần cười đầy thú vị.

"Ha ha!" Thông Thiên Thánh Nhân cười lớn một tiếng, che giấu sự ngượng ngùng trên mặt.

Ngồi trên ghế tựa, nhìn bàn đầy những món ngon vật lạ trước mắt.

"Chút đồ ăn này chỉ đủ cho hai người ăn." "Không đủ cho ba người ăn, bần đạo sẽ làm thêm chút nữa." Thông Thiên Thánh Nhân

cười nói.

Một tay tóm lấy, phá không gian, trong không gian mạnh mẽ tóm một cái, lấy ra một đống lớn đồ ăn, bày đầy trên bàn.

Vốn dĩ là một bàn đầy ắp đồ ăn, lần này trực tiếp được lấp đầy.

"Mời!" Giang Thần làm một động tác mời.

Toàn là người quen cũ, mọi người cũng không cần khách khí, cầm đũa ăn thôi.

Vừa ăn vừa nhìn tình hình chiến đấu trước mắt.

Đại chiến Vu Yêu, tiến vào trình độ khốc liệt, đánh rất kịch liệt.

Trên Hồng Hoang Đại Địa khắp nơi đều là chiến trường, một điểm kỳ quái là cao tầng Vu Yêu hai tộc không thấy ra mặt.

"Một con bướm nhỏ đã dẫn động đại chiến Vu Yêu bùng nổ sớm." "Ước chừng lúc này, biểu cảm trên mặt hai con chim tạp nham trên trời, và mười hai tên man rợ kia chắc chắn rất đặc sắc!" Thông Thiên Thánh Nhân cười đầy thú vị.

"Tam ca nói rất đúng." "Bên ngoài đồn âm lên, nói rằng tất cả mọi lỗi lầm lần này đều do Xiển giáo gây ra." "Phó giáo chủ Xiển giáo Nhiên Đăng Đạo Nhân, cùng với hai trong số Thập Nhị Kim Tiên, đã tàn sát hàng ngàn vạn binh mã hai tộc, bị Bạch Trạch và Cửu Phượng đến sau đánh trọng thương bỏ chạy." "Nhân quả đó không thể thiếu được." Oa Nữ Tiên Cô nói.

"Ai mà không nói chứ?" "Kẻ đó luôn tỏ vẻ thanh cao, tự nhận mình là đệ nhất Tam Giới, không để bất cứ ai vào mắt." "Lần này Xiển giáo nhập kiếp, hắc hắc!

Bần đạo muốn xem y sẽ làm thế nào." Thông Thiên Thánh Nhân mặt lộ vẻ thú vị.

“Ha ha!” Oa Nữ Tiên Cô cười khúc khích.

“Không phải bần đạo nhỏ nhen.” “Bần đạo cũng là người, chẳng lẽ người khác đánh bần đạo một quyền, bần đạo cứ coi như chưa có chuyện gì xảy ra sao?” “Những chuyện năm xưa, bần đạo vẫn luôn ghi nhớ đấy!” “Lần này bần đạo muốn xem Xiển giáo làm thế nào để bảo toàn trong trận Thiên Địa Lượng Kiếp này.” Thông Thiên Thánh Nhân lắc đầu.

“Tay Tam ca có Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên.” “Có thể trấn áp khí vận của Xiển giáo, nếu vứt ba tên đó ra ngoài, nhân quả sẽ không làm vấy bẩn Xiển giáo.” Oa Nữ Tiên Cô nói.

“Sẽ không đâu.” “Tính cách của vị đó trời sinh không cho phép làm như vậy, nếu thật sự dám làm như vậy, người khác có xem thường hay không thì không quan trọng.” “Y sẽ bị khinh bỉ.” Thông Thiên Thánh Nhân nói.

“Tam ca hiểu rõ nhất.” “Được rồi, chúng ta uống rượu thôi!

Cứ xem kịch vui cho kỹ.” Oa Nữ Tiên Cô gọi một tiếng.

“Hai vị, mạo muội nhắc nhở một câu.” “Tam ca hình như có một vị bằng hữu (Lão Tử), đệ tử dưới môn hạ cũng không ít phải không?” Giang Thần thiện ý nói.

“.....” Thông Thiên Thánh Nhân câm nín.

Như ăn phải một con ruồi, những lời trong miệng, tất cả đều bị nghẹn trong bụng không nói ra được.

“Ha ha!” Oa Nữ Tiên Cô cười khúc khích.

“Ta nhớ hình như Tiên cô có một vị Đại ca, cũng gia nhập vào một đại thế lực nào đó phải không?” “Trong trận Thiên Địa Lượng Kiếp đang cuốn sạch Hồng Hoang này, thế lực mà Đại ca ở cũng không thoát được đâu nhỉ?” Giang Thần nói.

“.....” Oa Nữ Tiên Cô câm nín.

Biểu cảm trên mặt phải nói là đặc sắc đến mức nào thì có bấy nhiêu.

“Ha ha!” Thông Thiên Thánh Nhân lại không nhịn được nữa, trực tiếp cười lớn một tiếng.

“Sinh tử do thiên.” “Có thể sống sót trong trận Thiên Địa Lượng Kiếp này hay không, không phải muốn ngăn cản là có thể ngăn cản được.” “Mỗi người đều có cơ duyên riêng, đương nhiên rồi, gặp nguy hiểm, chẳng phải có ta ở đây sao?

Thật sự không ổn, lật bàn thôi, chơi một lần vô lại.” Giang Thần mỉm cười.

“Thức thời!” Oa Nữ Tiên Cô lườm một cái không mấy thiện cảm.

Ba người lại một lần nữa uống rượu ăn thức ăn, nhìn tình hình chiến đấu trước mắt.

“Tiểu hữu có nhận xét gì về trận đại chiến trước mắt?” “Song phương phe nào sẽ thắng lợi?” Thông Thiên Thánh Nhân mặt lộ vẻ tò mò.

“Không bên nào có thể.” Giang Thần lắc đầu.

Chương 116

"Vì sao?" "Chẳng lẽ không đủ mạnh sao?

Phải biết rằng thế lực hiện tại, Thánh nhân cũng không dám đối đầu trực diện, không thể chịu nổi nhân quả lượng kiếp to lớn đó." Thông Thiên Thánh Nhân nói.

Giang Thần không nói gì, chỉ chỉ tay lên trời.

"Hai tộc như hai đứa trẻ đánh nhau, thế lực không chênh lệch nhiều lắm." "Đợi đánh cho cả hai bên đều tổn thương nặng nề, hoặc khi có ngoại viện cường thế giới nhập, sẽ có 'gia trưởng' xuất hiện ngăn cản." "Để hai tộc thế lực lại giữ vững thăng bằng, rồi cho một đoạn thời gian dưỡng sức, để bọn họ từ từ hồi phục." "Đợi khi hồi phục gần đủ, sau đó lại để họ động thủ, cho đến khi diệt tộc hoàn toàn thì thôi." Giang Thần bình tĩnh nói.

"Thật sao?" Oa Nữ Tiên Cô đại kinh.

"Đừng hoảng hốt!" "Hoảng hốt cũng vô dụng, đã đến nước này, bất kể làm gì cũng đã muộn rồi." "Chẳng lẽ đã quên lời ta nói với Tiên cô trước đó sao?

Cứ im lặng mà xem, thật sự không ổn, thì lại lật bàn." "Với bản lĩnh của ta và Tam ca hai người, Thánh nhân cũng phải nể mặt ba phần chứ?" Giang Thần nắm tay nàng, an ủi.

"Ừm." Oa Nữ Tiên Cô gật đầu thật mạnh.

"Khụ!

Khụ!" "Bần đạo không nhìn thấy, cũng không nghe thấy gì cả." Thông Thiên Thánh Nhân cười hắc hắc một tiếng.

"Tam ca!" Oa Nữ Tiên Cô mặt đỏ bừng, vội vàng rút tay về.

“Ồ!” “Hai con chim tạp nham cuối cùng cũng chịu xuất quan sao?” Giang Thần mặt lộ vẻ thú vị.

Trong màn hình hiển thị.

Bên ngoài Lăng Tiêu Bảo Điện, trận pháp cấm chế được mở ra, Đế Tuấn mặt lộ vẻ hân hoan bước ra từ trong đó.

Đông Hoàng Thái Nhất và những người khác nhanh chóng nghênh đón.

Biết được hai tộc toàn diện khai chiến, Đế Tuấn mặt lộ vẻ cười lạnh, trực tiếp hạ lệnh tổng tấn công.

Dẫn dắt tất cả cường giả của Thiên Đình, xông xuống hạ giới.

“Vu tộc người cũng ra rồi.” Thông Thiên Thánh Nhân chỉ vào màn hình.

Trong màn hình.

Thập Nhị Tổ Vu cũng xuất quan từ hang ổ Vu tộc, nghe xong tộc nhân dưới quyền báo cáo, sát khí ngút trời, nộ hỏa đáng sợ cũng không thể nhẫn nhịn nữa, trực tiếp dẫn dắt tất cả nhân mã trong hang ổ Vu tộc, xông đến nơi Giang Thần trước đó đã tiêu diệt hai tộc.

Nay trung tâm chiến trường, đã chuyển từ Bất Chu Sơn sang nơi đó.

“Hai vị cứ ngồi đây với ta mãi sao?” “Chẳng lẽ không đi mưu đồ chút lợi lộc sao?

Đây là cơ hội tốt ngàn năm khó gặp, nếu bỏ lỡ, thì sẽ không có cơ hội đó nữa đâu.” Giang Thần nhắc nhở một câu.

“Mưu cầu lợi lộc thế nào?” Thông Thiên Thánh Nhân mắt sáng lên.

“Uống rượu.” Giang Thần giơ hũ rượu ra hiệu.

“Bần đạo vừa có được một khối Kiếm Ý Ngoan Thạch, rất có lợi cho tu luyện kiếm tu.” Thông Thiên Thánh Nhân có nhãn lực, lấy ra một khối đá, đặt trước mặt Giang Thần.

“Tam ca và ta có quan hệ gì chứ?” “Ngại ngùng gì chứ?” Giang Thần cười hắc hắc một tiếng.

Động tác trên tay không chậm chút nào, thu khối Kiếm Ý Ngoan Thạch đó vào.

Ánh mắt nhìn về phía Oa Nữ Tiên Cô, đang uống rượu ăn thức ăn.

Oa Nữ Tiên Cô khẽ mỉm cười, cũng lấy ra một vật đặt trước mặt Giang Thần.

“Một quả Kim Linh Quả Thực, ẩn chứa lực lượng Kim Chi Pháp Tắc.” “Chỉ cần vận khí không quá tệ, phục dụng quả Kim Linh Quả Thực này, có thể lĩnh ngộ được lực lượng Kim Chi Pháp Tắc bên trong.” Oa Nữ Tiên Cô giới thiệu.

“Mọi người đều là bằng hữu, cần gì phải khách khí như vậy?” “Hơn nữa ta là người như thế nào chứ?” Giang Thần hỏi ngược lại.

Ánh mắt hắn lại sáng lên, nhanh chóng thu lấy quả Kim Linh Quả Thực mà Oa Nữ Tiên Cô đưa.

“Với trí thông minh của hai người, không thể nào không đoán ra được.” “Chỉ là hai người không nghĩ sâu xa hơn, đại chiến Vu Yêu, trận chiến này lan ra khắp Hồng Hoang Đại Địa, tất cả sinh linh trên Hồng Hoang Đại Địa đều khó thoát kiếp nạn này.” “Ngay từ đầu, hai tộc đã thua rồi.” “Nợ Hồng Hoang Đại Địa vô số sinh linh nhân quả, xem kìa, nếu bây giờ ra tay đối phó Vu Yêu hai tộc.” “Đợi khi trận Thiên Địa Lượng Kiếp này kết thúc, Thiên Đạo có ban thưởng không.” “Tuy có một chút rủi ro, nhưng trên đời nào có chuyện thập toàn thập mỹ?” “So với thu hoạch, gánh chịu một cái giá nhất định

hoàn toàn đáng giá.” Giang Thần nói.

“Ta ra tay thật sự thích hợp sao?” “Vạn nhất sẽ dẫn phát những biến cố khác thì sao?” Oa Nữ Tiên Cô mặt lộ vẻ lo lắng.

Phanh!

Giang Thần gõ một cái lên trán nàng, rồi lườm nguýt không thiện cảm.

“Ai bảo Tiên cô ra tay?” “Chẳng lẽ không thể đổi một cái ‘áo giáp’ (nick/mã giáp), ra trận sao?” “Chỉ cần biểu hiện ra thực lực không vượt quá Đại La Kim Tiên thì không sao.” “Đúng như câu Thiên Đạo đại thế bất khả nghịch, tiểu thế khả cải, chẳng phải vậy sao?

Đương nhiên rồi, nếu Tiên cô sợ hãi, cứ xem như ta chưa nói gì.” “Nhưng ta nói trước, đồ ta đã đưa cho Tiên cô rồi, sẽ không trả lại đâu.” Giang Thần nhún vai.

Oa Nữ Tiên Cô và Thông Thiên Thánh Nhân không nói gì, hai người chìm vào trầm tư.

Cẩn thận nghiền ngẫm ý nghĩa trong lời nói của Giang Thần.

Càng nghĩ càng thấy có lý, với thần thông của hai người, nếu dùng một cái tiểu hào ra trận.

Lại không để lộ tu vi vượt quá Đại La Kim Tiên, trong trận đại tiệc thịnh yến Thiên Địa Lượng Kiếp này, có lẽ thật sự sẽ kiếm được bội thu.

“Đa tạ Tiểu hữu đã chỉ điểm mê tân, bần đạo đã hiểu rồi.” Thông Thiên Thánh Nhân nói.

“Có một điều phải nhớ.” “Cân bằng!

Bất kể hai người làm loạn thế nào, nhất định phải chú ý cân bằng!

Không thể phá vỡ sự cân bằng giữa hai bên.” “Nếu phá vỡ sự cân

bằng giữa hai bên, phiền phức sẽ lớn đấy." Giang Thần nhắc nhở một câu.

"Ừm." "Ta đã hiểu." Hai người gật đầu thật mạnh.

Ngay lập tức hai người đứng dậy khỏi ghế tựa, gật đầu với nhau, phá không gian, bước đi.

"Đi cũng nhanh thật đấy." Giang Thần cười nói.

"Đinh!

Câu được ba mươi năm tu vi!" "Đinh!

Câu được Ngộ Đạo Đan *1 viên!" "Đinh!

Câu được tinh huyết Hậu Thổ Nương Nương *1 giọt!" "Đinh!

Câu được một ức Công Đức!" "Ngọa tào!

Lần này lại câu được Ngộ Đạo Đan sao?" "Có thêm một viên Ngộ Đạo Đan, nhất định có thể lĩnh ngộ ra lực lượng Lực Chi Pháp Tắc." Giang Thần hiếm thấy lại thốt ra một câu thô tục.

Số mồi câu tích trữ bấy lâu, cũng tiêu hao hết sạch, không còn một chút nào.

Chương 117

Từ ghế tựa đứng dậy, cất cần câu và ghế tựa đi.

Cả người hóa tác một đạo độn quang, nhảy vào dòng sông.

Một lát sau.

Giang Thần đã dừng lại dưới đáy sông.

Một tay vung lên, khai phá ra một động phủ tạm thời, bố trí trận pháp cấm chế trong động phủ, mở trận pháp cấm chế.

Lấy Tử Khí Bồ Đoàn ra đặt lên giường đá, ngồi trên giường đá.

"Đề thủ hai vạn năm tu vi!" Tu vi hùng hậu cuồn cuộn truyền vào cơ thể Giang Thần, vô cùng to lớn, cùng với Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh vận chuyển, nhanh chóng được hấp thu luyện hóa.

Thoáng cái đã qua trọn vẹn năm mươi năm.

"Hô!" "Cuối cùng cũng luyện hóa toàn bộ hai vạn năm tu vi." Giang Thần thở ra một hơi trọc khí thật dài.

Hấp thu hai vạn năm tu vi, đạo hạnh lại tiến thêm một bước.

"Đề thủ Ngộ Đạo Đan!" Một viên đan dược tròn trịa thông suốt, tỏa ra vô số vạn đạo hà quang, lơ lửng trong không trung, ẩn chứa khí tức huyền diệu khôn cùng.

"Bản tọa lần này nhất định có thể lĩnh ngộ ra một phần mười Lực Chi Pháp Tắc!" Giang Thần mắt lóe tinh quang.

Há miệng nuốt chửng, nuốt viên Ngộ Đạo Đan trước mắt xuống.

Ngộ Đạo Đan vào bụng, Giang Thần lại tiến vào trạng thái huyền diệu vô thượng đó, lĩnh ngộ Lực Chi Pháp Tắc.

Trong chớp mắt, đã qua trọn vẹn hai trăm năm.

Một ngày, Giang Thần mở hai mắt, mặt lộ vẻ hưng phấn.

"Lực Chi Pháp Tắc!" Cùng với lời nói của Giang Thần rơi xuống, trong lòng bàn tay lơ lửng một đạo lực lượng Lực Chi Pháp Tắc, đừng xem nó yếu ớt, thực tế uy năng của nó lại vô cùng nghịch thiên.

Giang Thần lĩnh ngộ được một phần mười, phối hợp với một phần mười lực lượng Lực Chi Pháp Tắc để chiến đấu, cộng thêm nội tình trên người, trong cùng cảnh giới, không ai là đối thủ của Giang Thần.

"Cuối cùng cũng lĩnh ngộ được một phần mười lực lượng Lực Chi Pháp Tắc." Giang Thần khẽ mỉm cười.

"Đề thủ tinh huyết Hậu Thổ Nương Nương!" Một giọt tinh huyết cực lớn, tỏa ra sát khí cuồn cuộn, lơ lửng trong không trung.

"Không hổ danh tinh huyết Hậu Thổ Nương Nương, uy năng quả nhiên không tầm thường." Giang Thần cảm thán một câu.

Không trì hoãn thời gian nữa, há miệng nuốt chửng, tiên lực hóa thành một cái miệng khổng lồ nuốt chửng thiên địa, nuốt giọt tinh huyết siêu to khổng lồ trước mắt xuống.

"Trấn áp cho Bản tọa!" Giang Thần gầm nhẹ một tiếng.

Vận chuyển Cửu Cửu Hỗn Nguyên Huyền Công đến cực hạn, luyện hóa giọt tinh huyết to lớn đó.

Dù tinh huyết Hậu Thổ Nương Nương ẩn chứa uy năng đáng sợ, nhưng với nhục thân hiện tại của Giang Thần, hoàn toàn có thể chịu được sự xung kích do sát khí mang lại.

Cùng với Cửu Cửu Hỗn Nguyên Huyền Công vận chuyển, sức mạnh khủng bố ẩn chứa trong giọt tinh huyết đó, nhanh chóng được

hấp thu luyện hóa, dung hợp vào cơ thể Giang Thần, cường hóa nhục thân của Giang Thần.

Thoáng chốc.

Thời gian như khói, ngựa trắng vụt qua cửa sổ.

Chỉ trong nháy mắt đã qua trọn vẹn một trăm năm mươi năm.

Một ngày, Giang Thần đang tu luyện mở hai mắt, hai đạo tinh quang lóe lên.

"Cuối cùng cũng luyện hóa xong giọt tinh huyết Hậu Thổ Nương Nương." "Lực lượng nhục thân cũng tiến thêm một bước, nhưng vẫn còn một khoảng cách để Cửu Cửu Hỗn Nguyên Huyền Công đột phá tầng thứ tám." Giang Thần lắc đầu.

"Đề thủ một ức Công Đức!" Kim luân công đức khổng lồ lơ lửng trong không trung, kim quang công đức nồng đậm tỏa ra, chiếu sáng cả động phủ, tựa như ban ngày.

"Bồi dưỡng Sáng Thế Thanh Liên thôi!" "Nếu Sáng Thế Thanh Liên trưởng thành, chỉ riêng dựa vào nó, Bản tọa có thể lập thân vào thế bất bại tiên thiên." "Lúc đó đối mặt với Thiên Đạo Thánh nhân, cũng có thêm một phần vốn liếng bảo vệ tính mạng." Giang Thần mặt lộ vẻ nghiêm túc.

Hắn lấy ra hạt Định Hải Thần Châu đó, bên trong chứa hạt giống Sáng Thế Thanh Liên.

Đánh một ức công đức vào trong đó.

Kim quang lóe lên, từng đạo từng đạo xông về phía xung quanh.

Hấp thu một ức công đức xong, hạt giống Sáng Thế Thanh Liên mơ hồ có dấu hiệu phá đất nảy mầm.

Ngay cả sức sống tỏa ra từ bên trong cũng trở nên mạnh mẽ hơn.

“Lực lượng công đức quá ít.” “Nếu có đủ công đức, hạt giống Sáng Thế Thanh Liên, có lẽ bây giờ đã trưởng thành rồi.” Giang Thần lắc đầu.

Hắn thu hồi hạt Định Hải Thần Châu, vận dụng Tam Giới Lục Đạo Thiên Phú Thần Thông, xem xét tình hình trong Tam Giới.

Dưới sự quan sát của Tam Giới Lục Đạo Thiên Phú Thần Thông.

Tình hình trong Hồng Hoang Đại Địa, tất cả đều nằm trong tầm mắt Giang Thần.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đang giao chiến với Thập Nhị Tổ Vu.

Trên Cửu Thiên đang đánh rất kịch liệt, tiếng nổ khí khủng bố, điên cuồng truyền đi khắp nơi.

Không gian vỡ nát, khí hỗn độn cuốn ngược ra.

Lấy họ làm trung tâm, không ai dám lại gần dù chỉ một phân hào.

Nhìn dáng vẻ này, trong thời gian ngắn không thể phân ra thắng bại được rồi.

Ngoài ra.

Nhân mã Vu Yêu hai tộc, lấy Hồng Hoang Đại Địa làm trung tâm.

Bên Vu tộc có Đại Vu dẫn dắt, bên Yêu tộc có Thập Đại Yêu Thần dẫn dắt, tướng đối tướng, xông về phía đối phương mà giết.

Ngoài nhân mã Vu Yêu hai tộc ra.

Còn có một số đại thần thông giả khác.

Cải trang, khoác mã giáp xuyên qua chiến trường Vu Yêu.

Ngay cả nhân mã Tam Tộc cũng xuất hiện trên chiến trường Vu Yêu.

Đều vận dụng thần thông biến hóa dung mạo, ngay cả khí tức trên người cũng thay đổi.

Xem một lúc.

Giang Thần liền thu lại Tam Giới Lục Đạo Thiên Phú Thần Thông.

Chương 118

"Ngay cả nhân mã Tam Tộc cũng tham gia vào sao?" "Chẳng lẽ không biết làm như vậy, sẽ mang lại phiền phức lớn cho họ sao?

Nếu ứng phó không đúng, bất cứ lúc nào cũng có thể đẩy Tam Tộc vào nơi nguy hiểm." "Chẳng lẽ là vì Yêu tộc tàn sát mà Tam Tộc mới xuất hiện sao?" "Không biết những người ra tay bây giờ, có mấy phần nội tình." Giang Thần thầm nói.

Từ giường đá nhảy xuống, một tay vung lên, thu Tử Khí Bồ Đoàn lại.

Mở trận pháp cấm chế bước ra.

Nhìn về hướng Hồng Hoang Đại Địa, Giang Thần chìm vào trầm tư.

Dựa theo nguyên tác mà xem, lần đại chiến Vu Yêu đầu tiên hình như kéo dài một ngàn năm, dài hơn một chút thì cũng khoảng một ngàn năm.

Sau đó sẽ chia cắt.

Cao tầng hai tộc phát hiện, nếu cứ tiếp tục đánh nhau như vậy.

Nhân mã hai tộc sẽ tử thương vô số trong trận tranh bá này, ngay cả một chút lợi lộc cũng không kiếm được.

"Còn năm sáu trăm năm nữa, đã đến lúc Bản tọa ra tay rồi." Giang Thần mắt lóe tinh quang.

Điều khiển Hóa Hồng Độn Thuật, thân thể khẽ động, liền biến mất tại chỗ.

Vừa đi được chưa đến năm trăm vạn công lí.

Giang Thần dừng lại trên không trung, nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc.

Nói chính xác hơn, cảm nhận được một thân ảnh quen thuộc.

Một vị Đại Vu của Vu tộc, tỏa ra khí tức Đại Vu, dựa vào nhục thân cường đại, đang điên cuồng thu hoạch trong Yêu tộc.

Một khi có yêu quái trên Đại La Kim Tiên, y sẽ lập tức độn thổ bỏ chạy.

Người khác có thể không chú ý, nhưng Giang Thần lại nhìn rất rõ ràng.

Trong lòng y có một viên cầu, viên cầu đó là Tiên Thiên Trung Phẩm Linh Bảo, có thể thu liễm khí tức, có thể mô phỏng khí tức, một Tiên Thiên Trung Phẩm Linh Bảo hiếm thấy.

Vu tộc không thể tu luyện nguyên thần, không thể vận dụng linh bảo.

Một kiến thức cơ bản, vị Đại Vu trước mắt này, lại có thể vận dụng linh bảo, tất cả đều chỉ vào việc y là kẻ giả mạo!

"Di Lặc!" "Chuẩn Đề ngốc lư đã phái Di Lặc Phật đến, lại đang âm thầm mưu đồ gì đó sao?

Chẳng lẽ là vì huyết mạch của Yêu tộc và dược liệu trên người chúng?" Giang Thần không hiểu.

Nhưng vị Đại Vu do Di Lặc Phật biến hóa này, vừa thu hoạch cường giả Yêu tộc, vừa thu thập thi thể của chúng.

Động tác vô cùng thành thạo, xem ra mấy trăm năm nay, đã không ít lần làm chuyện như vậy.

"Hừ!" "Bất kể y có mưu đồ gì, gặp phải Bản tọa thì xui xẻo!" Giang Thần lạnh lùng cười một tiếng.

Hắn vận dụng Thai Dịch Hóa Hình biến thành thành viên của tộc Bạch Trạch, tu vi Đại La Kim Tiên trung kỳ không hề che giấu.

Lấy ra một đoạn Tiên Thiên Phù Tang Thụ, đi về phía Di Lặc Phật.

Một lát sau.

Giang Thần đã đến bên cạnh Di Lặc Phật, Di Lặc Phật đang thu hoạch tính mạng của cường giả Yêu tộc.

Hoàn toàn không hề cảm nhận được Giang Thần đã đến bên cạnh.

"Ăn Bản tọa một gậy!" Giang Thần lạnh lùng hừ một tiếng.

Quán Mặt Trời Phần Thiên Chân Viêm vào một đoạn Tiên Thiên Phù Tang Thụ.

Ngọn lửa đáng sợ, từ một đoạn Tiên Thiên Phù Tang Thụ bùng nổ, hóa thành một đầu hỏa diễm cự long cao mấy chục vạn trượng, dưới sự gia trì của Hỏa Chi Pháp Tắc, uy năng bùng nổ càng thêm mạnh mẽ.

Bá đạo trấn áp về phía Di Lặc Phật.

Lúc này Di Lặc Phật vừa giải quyết xong hai cường giả Yêu tộc, đối mặt với cú đánh lén của Giang Thần, muốn chống đỡ cũng không kịp.

"Yêu nghiệt to gan!" "Dám đánh lén Bản tôn tìm cái chết!" Di Lặc Phật đại nộ.

Phanh!

Tiên Thiên Phù Tang Thụ và hỏa diễm cự long huyễn hóa ra, mạnh mẽ vô cùng trấn áp lên đầu y, bị một đạo Phật quang ngăn cản.

"Có hậu chiêu sao?" "Hừ!

Phá cho bản tọa!" Giang Thần lạnh lùng hừ một tiếng.

Hắn phóng như điện đến trước mặt, vận chuyển Cửu Cửu Hỗn Nguyên Huyền Công đến cực hạn, sức mạnh bùng nổ từ nắm đấm, hung ác giáng xuống đầu Di Lặc Phật.

Rắc!

Phật quang vỡ vụn, Di Lặc Phật cũng nhân cơ hội này mà chạy thoát.

"Dám phá hỏng chuyện tốt của bản tôn!" "Bản tôn muốn ngươi chết không chỗ chôn!" Di Lặc Phật đại nộ.

Hắn nhanh chóng lao lên, quyền đầu vung vẩy, cay độc đập vào đầu Giang Thần.

Thanh quang bùng nổ, uy áp khủng bố, phong tỏa mọi đường tránh né của Giang Thần.

"Hừ!" "Muốn so sức mạnh nhục thân?

Ngươi còn chưa đủ tư cách!" Giang Thần lộ vẻ khinh thường.

Hắn căn bản không để quyền phong công kích vào trong lòng, nắm chặt cành Tiên Thiên Phù Tang Thụ, gia trì sức mạnh lên đó, rồi động dụng Mặt Trời Phần Thiên Chân Viêm.

Theo cú vung tay của Giang Thần, sức mạnh khổng lồ nghiền nát tất cả, đập thẳng vào nắm đấm của Di Lặc Phật.

Di Lặc Phật quá mức tự phụ, cứ nghĩ Giang Thần chỉ là một tên yêu tộc bình thường.

Hắn cũng không hiện ra bản thể, ngay cả linh bảo cũng không động dụng, liền muốn oanh sát.

Hắn không phải Đại La Kim Tiên trung kỳ sao, tu vi tương đồng với Giang Thần.

Tự phụ như vậy, chẳng phải tự tìm cái chết ư?

Rắc!

Cành Tiên Thiên Phù Tang Thụ đập vào nắm đấm của Di Lặc Phật, những sức mạnh hủy diệt tất cả mà cành cây mang theo, thật sự quá tàn độc.

Ngay lập tức, trong một lần giao phong, liền đánh nát cả cánh tay hắn.

Chương 119

Không cho một chút thời gian phản ứng, Mặt Trời Phần Thiên Chân Viêm cùng Thái Dương Chân Hỏa từ Tiên Thiên Phù Tang Thụ cuồn cuộn quét ra, trong ánh mắt kinh hoàng, bao trùm cả Di Lặc Phật.

"Ngươi muốn giết ta, không…" "Định!" Giang Thần động dụng Thời Gian Pháp Tắc chi lực, lập tức định trụ Di Lặc Phật.

Trước Thời Gian Pháp Tắc chi lực, mọi sự giãy giụa đều vô ích.

Hóa Hồng Độn Thuật chợt lóe, Giang Thần đã ở trước mặt Di Lặc Phật, nắm lấy cơ thể hắn ta mà mạnh mẽ xé toạc, xé cả người thành hai nửa, chết không thể chết hơn.

Một ngọn lửa cuộn lên, thiêu đốt thi thể hắn thành tro tàn.

Một chiếc bình ngọc màu xanh lục, từ thi thể Di Lặc Phật rơi xuống.

Cầm lấy chiếc bình ngọc màu xanh lục, Giang Thần nhìn một cái, lộ vẻ hài lòng.

"Di Lặc Phật đã chém giết nhiều cường giả Vu Yêu lưỡng tộc như vậy." "Nhưng bây giờ tất cả đều thuộc về bản tọa." Giang Thần cười nói, thu chiếc bình ngọc màu xanh lục vào trong tay.

"Đồ khốn nạn!" "Dám chém giết đệ tử của bần tăng, bần tăng nhất định sẽ băm vằm ngươi thành vạn đoạn!" Đột nhiên, một tiếng gầm thét giận dữ vang lên, truyền đến từ phương xa.

"Không hay rồi!" "Chuẩn Đề tên ngốc kia sắp tới!" Sắc mặt Giang Thần biến đổi, thầm hô một tiếng không ổn.

Hắn cũng không dám trì hoãn thời gian, động dụng Đại Đạo Liễm Tức Quyết, che giấu khí tức một cách hoàn hảo, đồng thời sử dụng

Thai Dịch Hóa Hình biến hóa thành một con muỗi, nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Sau khi Giang Thần đi không đầy một khắc.

Không gian bị một bàn tay Phật quang khổng lồ xé toạc, một thân ảnh giận dữ bước ra từ bên trong.

Người đó chính là Chuẩn Đề Thánh Nhân.

Hắn đứng tại nơi Di Lặc Phật chết, động dụng Thiên Đạo chi lực, muốn thu thập chân linh của Di Lặc Phật để hồi sinh hắn, nhưng dù cố gắng thế nào, Di Lặc Phật đã bị Giang Thần chém giết triệt để.

Ngay cả chân linh cũng vậy, bị Mặt Trời Phần Thiên Chân Viêm thiêu đốt hoàn toàn thành hư vô.

Từ Hồng Hoang đại địa, hắn hoàn toàn bốc hơi, cho dù Chuẩn Đề liều cả tính mạng mà vận chuyển Thiên Đạo cũng không thể tìm thấy tung tích của Di Lặc Phật.

Sau vài hơi thở.

Sắc mặt Chuẩn Đề Thánh Nhân tái mét, lửa giận khủng bố dâng trào, mọi cảm xúc đều hiện rõ trên khuôn mặt.

Hắn muốn báo thù!

Hắn muốn tìm ra tên tặc tử kia, giết chết hắn để báo thù cho Di Lặc Phật.

Hắn lại lần nữa thôi diễn Thiên Đạo chi lực, nhưng đang trong Thiên Địa Lượng Kiếp, thiên cơ bị bình tế, muốn thôi diễn thì thông tin thu được ít đến đáng thương.

Giang Thần lại thi triển Đại Đạo Liễm Tức Quyết, nên dù Chuẩn Đề có thôi diễn thế nào, cũng không thể thu được bất kỳ thông tin hữu ích nào về Giang Thần.

“Chết tiệt!” “Sao lại thế này?

Sao bần tăng dốc toàn lực thôi diễn lại không ra?” “Chẳng lẽ có Thánh nhân khác ra tay giúp che giấu thiên cơ sao?” Chuẩn Đề Thánh Nhân trông như điên dại, điên cuồng gào thét.

Hắn nhìn đám người Vu Yêu lưỡng tộc xung quanh, sát khí ngút trời.

Hắn cần trút giận!

Hắn muốn trút giận thật hả hê!

Nhìn những khí tức yêu tộc còn sót lại xung quanh, nhất định là cường giả yêu tộc đã ra tay đánh chết Di Lặc Phật, hắn muốn bắt những tên yêu tộc này phải trả một cái giá thật lớn.

“Chết hết cho bần tăng!” Chuẩn Đề Thánh Nhân gào thét với sắc mặt lạnh lẽo.

Một bàn tay khổng lồ che trời, rộng hàng trăm triệu dặm, từ trên trời giáng xuống, trong ánh mắt kinh hoàng của tộc nhân Vu Yêu lưỡng tộc, oanh sát lên người hai tộc.

Rắc rắc rắc...

Bất cứ tộc nhân Vu Yêu nào trong phạm vi đó đều không thoát khỏi kiếp nạn, trong khoảnh khắc bị trấn áp.

Không gian vỡ nát, mặt đất sụp đổ, huyết khí bốc lên trời, lực lượng nhân quả quấn quanh không trung.

Khi Chuẩn Đề còn muốn tiếp tục ra tay, một Thiên Phạt Thần Nhãn xuất hiện trên Cửu Thiên.

Uy áp khổng lồ, truyền khắp Hồng Hoang đại địa.

Vài hơi thở sau, thần nhãn màu tím mở mắt, lạnh lùng nhìn Chuẩn Đề Thánh Nhân.

Bị cái nhìn đó, Chuẩn Đề Thánh Nhân dường như cảm thấy nguy hiểm đến tính mạng, trong lòng hoàn toàn chấn kinh.

"Thiên Đạo Chi Nhãn!" Thần nhãn màu tím vẫn nhìn chằm chằm Chuẩn Đề Thánh Nhân, nhìn thật lâu sau mới biến mất khỏi Cửu Thiên.

Đến khi Thiên Đạo Chi Nhãn hoàn toàn biến mất, trên người Chuẩn Đề Thánh Nhân, mồ hôi lạnh đã thấm ướt hết, cả người như vừa vớt ra từ dưới nước vậy.

"Vãi chưởng!" "Ngay cả Thiên Đạo cũng bị ta lôi ra rồi, xem ra không thể chơi kiểu này nữa!

Nếu cứ tiếp tục chơi, e rằng Thiên Đạo Chi Nhãn sẽ đích thân ra tay." Chuẩn Đề Thánh Nhân run rẩy nghĩ trong lòng.

Hắn không dám nán lại nữa, muốn tìm một nơi yên tĩnh.

Xé toạc không gian, Chuẩn Đề trực tiếp rời đi.

Ở một bên khác.

Cảm ứng được khí tức của Chuẩn Đề ngốc lư biến mất, Giang Thần liền độn ra khỏi không gian.

Cho dù Chuẩn Đề ngốc lư ra tay hay sau đó Thiên Đạo Chi Nhãn xuất hiện, cái nào cũng mạnh hơn cái nào, cái nào cũng hung tàn hơn cái nào.

"Thiên Đạo Chi Nhãn?" "Xem ra Thánh Nhân quả nhiên có thực lực 'lật bàn'." "Không biết mỗi Thánh Nhân có bao nhiêu lần thực lực 'lật bàn' như vậy, nếu không, Thiên Đạo Chi Nhãn vừa rồi cũng sẽ không không ra tay." Giang Thần nghiêm túc nghĩ trong lòng.

Hắn nhìn Hồng Hoang đại địa xung quanh, trong phạm vi hàng trăm triệu dặm.

Tất cả đều là huyết khí, đại địa vỡ nát, hoang tàn một mảnh, bị hủy diệt không còn hình dạng, không thấy một sinh vật sống nào.

Lắc đầu.

Giang Thần không trì hoãn thời gian nữa, ngự một đạo độn quang, lao về phía trước.

Trong Hồng Hoang đại địa.

Bất kể là các Đại Năng ẩn thế không xuất, hay những Đại Thần Thông Giả trà trộn vào chiến trường Vu Yêu, đều bị Thiên Đạo Chi Nhãn vừa xuất hiện trấn nhiếp.

Từng người một nghi ngờ nhìn về phía nơi Chuẩn Đề Thánh Nhân từng đứng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ở đó mà lại khiến Thiên Đạo Chi Nhãn hiển lộ? (Cầu toàn đính duyệt, cầu tự động đính duyệt!

Phía sau còn nữa, mong mọi người ủng hộ!) Trong số đó, người kinh ngạc nhất tuyệt đối là Nữ Oa Nương Nương và Thông Thiên Thánh Nhân.

Chương 120

Giang Thần trước đó đã nói với họ, khi thực lực cường đại đến một mức độ nhất định, sẽ có ít nhất một cơ hội để "lật bàn".

Nhìn Thiên Đạo Chi Nhãn đã biến mất.

Nữ Oa Nương Nương nheo mắt nói: "Xem ra Giang Thần suy đoán đều là thật." "Nếu không, Chuẩn Đề ngốc lư kia cũng sẽ không sau khi Thiên Đạo Chi Nhãn xuất hiện, mà lại có thể yên ổn rời đi như vậy." Trong lòng Nữ Oa Nương Nương, một kế hoạch nhanh chóng hình thành, làm sao để tối đa hóa lợi ích của bản thân.

Tình huống của Thông Thiên Thánh Nhân cũng tương tự, sau khi thấy Thiên Đạo Chi Nhãn biến mất và không ra tay với Chuẩn Đề, hắn cười rất vui vẻ.

"Tiểu hữu thành không lừa ta vậy!" "Lần này có lẽ có thể thu được nhiều công đức hơn nữa." Thông Thiên Thánh Nhân cười nói.

Côn Luân Sơn, Ngọc Hư Cung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đang ngồi tĩnh tọa, đột nhiên mở đôi mắt.

Hắn nhìn Thiên Đạo Chi Nhãn đã biến mất, lại liếc nhìn về phía Chuẩn Đề.

"Thì ra là vậy!" "Chẳng lẽ hai tộc này không giết tộc nhân của Xiển Giáo ta sao?

Nguyên Thủy Thiên Tôn ta cần gì giải thích?

Thiên Địa Lượng Kiếp thì có thể làm gì?" "Chờ sau Thiên Địa Lượng Kiếp này, chính là lúc hai tộc triệt để diệt vong." "Cứ để hai tộc tận tình vùng vẫy đã!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cười lạnh.

“Truyền pháp chỉ của Bản Thiên Tôn, bảo Nhiên Đăng, Từ Hàng, Văn Thù ba người.” “Lão sư!” Đạo đồng bên ngoài cung điện cung kính đáp lời.

Một lát sau.

Nhiên Đăng, Từ Hàng, Văn Thù ba người dừng lại bên ngoài cung điện.

Trước đó, họ mang bộ dạng dở sống dở chết, giờ đây tất cả đều đã hồi phục.

“Nhiên Đăng, Từ Hàng, Văn Thù cầu kiến!” Ba người cung kính hành lễ.

“Vào đi!” Giọng nói thờ ơ của Nguyên Thủy Thiên Tôn truyền ra từ bên trong.

Một canh giờ sau.

Ba người Nhiên Đăng lại bước ra từ cung điện, trên mặt mang theo vẻ hưng phấn, đặc biệt nhìn về phía Hồng Hoang đại địa, sự kích động hoàn toàn hiện rõ trên mặt.

Thủ Dương Sơn.

Đạo tràng của Thái Thanh Thánh Nhân.

“Thì ra là vậy!” “Bần đạo đã hiểu.” Thái Thanh Thánh Nhân gật đầu.

Nhìn Huyền Đô Đại Pháp Sư đang ngồi tu luyện bên dưới, trong lòng hắn đã có kế hoạch.

“Huyền Đô, vi sư có một nhiệm vụ giao cho con.” Thái Thanh Thánh Nhân nói. ……Với sự xuất hiện của Giang Thần, cuộc Đại Chiến Vu Yêu lần thứ nhất, đại thế tuy không thay đổi, nhưng tiểu thế ít nhiều đã thay đổi.

Trong nguyên tác.

Cuộc Đại Chiến Vu Yêu lần thứ nhất, chỉ có Chuẩn Đề tên ngốc không biết xấu hổ kia chạy quanh Hồng Hoang đại địa.

Nhưng bây giờ.

Trừ Tiếp Dẫn trấn thủ đại bản doanh Tây Phương Giáo ra, năm vị Thánh Nhân còn lại, tất cả đều nhúng tay vào, mưu tính công đức của Thiên Địa Lượng Kiếp lần này.

Còn về Vu Yêu nhị tộc.

Trong mắt những người đó, chỉ là một trò cười mà thôi.

Sau Thiên Địa Lượng Kiếp, hai tộc có tồn tại được hay không cũng là một vấn đề, chứ đừng nói đến những chuyện khác.

Một trăm năm sau.

Giang Thần dừng lại gần Bất Chu Sơn, trong một trăm năm qua, hắn thu hoạch không ít, đã có nhiều cường giả Vu Yêu lưỡng tộc chết trong tay hắn.

Một Đại Năng Chuẩn Thánh sơ kỳ cũng đã bị chém giết.

Đối phương vừa hay bị trọng thương, bị Giang Thần phát hiện, lén lút tiếp cận, thừa lúc đối phương không phòng bị, tung đại chiêu giải quyết đối phương, trấn áp hắn ta.

"Kỳ lạ!" "Đám người Tam tộc đều đang đổ dồn về đâu?

Chẳng lẽ Bất Chu Sơn ẩn giấu bí mật nào đó sao?" Giang Thần thầm đoán trong lòng.

"Xem ra phải bắt một cái 'miệng' để hỏi hiệu quả thế nào rồi." Giang Thần nói.

Độn quang chợt lóe, biến mất khỏi chỗ cũ.

Vài ngày sau.

Giang Thần dừng lại trong một dãy núi, một cao thủ Long tộc, bản thể là một con Giao Long, đạo hạnh Đại La Kim Tiên sơ kỳ, đang đi tiểu dưới một cây cổ thụ.

"Xem ra Tam tộc cũng không quá ngu ngốc." "Biết người trong tộc không tiện ra mặt, nên đã sử dụng một số hậu chiêu." Giang Thần gật đầu.

Hắn vô thanh vô tức xuất hiện phía sau đối phương.

Nắm đấm sắt đập xuống thô bạo, giáng thẳng vào đầu Giao Long.

Bốp!

Nắm đấm rơi xuống, đầu Giao Long cũng nát bét, chết không thể chết hơn.

"…" Giang Thần cạn lời.

Hắn nhìn thi thể Giao Long, khóe miệng không ngừng giật giật.

"Ít nhiều gì cũng là một cường giả Đại La Kim Tiên sơ kỳ, sao lại vô dụng như vậy chứ?" "Bản tọa chỉ dùng hai thành sức mạnh, mà đã không chịu nổi sao?" "Chẳng lẽ nhục thân Long tộc rất cường hãn sao?

Cường hãn ở cấp độ này thôi ư?" Hữu tay vung lên.

Một ngọn lửa rơi xuống thi thể Giao Long, thiêu đốt thi thể hắn ta thành tro tàn.

Xử lý xong thi thể, Giang Thần nheo mắt.

Xem ra phải tìm một cái "miệng" khác rồi.

Hắn động dụng Tam Giới Lục Đạo Thiên Phú Thần Thông, tiếp tục tìm kiếm những người Tam tộc đang đơn lẻ.

Nửa canh giờ sau.

Mắt Giang Thần sáng lên, hắn tìm thấy một người đang đơn lẻ, lần này là tộc nhân Kỳ Lân.

Chương 121

Giống như con Giao Long kia, cũng là một chi tộc của Kỳ Lân.

Hắn ngự độn quang, lại lần nữa lao về phía đó.

Một lát sau.

Giang Thần đã ở trước mặt đối phương, khác với cường giả Giao Long kia, người Kỳ Lân này là một Đại Thần Thông Giả Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Đạo hạnh tương đồng với Giang Thần, nhưng không phải đang đi tiểu, mà dường như đang đợi ai đó.

Con muỗi mà Giang Thần biến thành, vô thanh vô tức xuất hiện phía sau Kỳ Lân.

"Con muỗi kia?" "Dám chạy đến trước mặt bản vương phóng tứ, cút ngay cho bản vương!" Cường giả Kỳ Lân tộc chú ý đến con muỗi mà Giang Thần biến thành, lạnh lùng hừ một tiếng, vung tay đập tới.

"Gan không nhỏ!" Giang Thần cười lạnh một tiếng.

Kim quang lóe lên, hiện ra thân ảnh của hắn.

"Định!" Hắn động dụng Thời Gian Pháp Tắc chi lực, lập tức định trụ đối phương.

Ở khoảng cách gần như vậy, đối phương muốn tránh né cũng không thể tránh được, khoảng cách thực sự quá gần.

"Phong!" Giang Thần nói.

Tiên lực hóa thành xích sắt, xông vào trong cơ thể đối phương, phong ấn tỳ bà cốt trong cơ thể.

Nhấc người Kỳ Lân lên, Giang Thần chợt lóe, biến mất khỏi chỗ

cũ.

Khi xuất hiện trở lại, họ đã ở trong một sơn động, một động phủ mà Giang Thần tạm thời khai phá, xung quanh bị trận pháp cấm chế bao phủ.

Ném cường giả Kỳ Lân tộc xuống đất, Giang Thần lạnh lùng nhìn hắn.

"Nói cho bản tọa biết, Kỳ Lân tộc lần này đến Bất Chu Sơn mưu đồ gì?" "Kỳ Lân tộc?" "Bản vương không biết ngươi nói gì!

Có bản lĩnh thì thả bản vương ra, ta quang minh chính đại đánh một trận, nếu ngươi có thể thắng bản vương, muốn giết muốn chặt, tùy ngươi!" Cường giả Kỳ Lân tộc không phục mà la lối.

"Xem ra ngươi vẫn chưa nhận rõ sự thật trước mắt." "Cũng chưa làm rõ một chuyện, bản tọa phải giúp ngươi 'thư giãn gân cốt' một chút." Giang Thần nheo mắt.

Không đợi đối phương phản ứng, hắn cong ngón tay búng một cái, một đạo Mặt Trời Phần Thiên Chân Viêm đánh lên người đối phương, thiêu đốt kịch liệt… (Cầu toàn đính duyệt, cầu tự động đính duyệt!

Phía sau còn nữa, xin mọi người ủng hộ nhiệt tình!) "A…" Những tiếng la hét thảm thiết, nối tiếp nhau vang lên từ miệng Kỳ Lân.

Mặt Trời Phần Thiên Chân Viêm thiêu đốt linh hồn, dưới sự khống chế của Giang Thần, không lập tức thiêu chết Kỳ Lân, mà từng chút một giày vò hắn.

Vài phút sau.

Cường giả Kỳ Lân tộc kia, không thể chịu đựng nổi cơn đau kịch liệt nữa, mở miệng cầu xin tha thứ.

“Mau dừng lại!” “Ta!

Ta nói hết!

Ta nói hết tất cả!” Giang Thần cong ngón tay một cái, dừng Mặt Trời Phần Thiên Chân Viêm lại, nhưng nó vẫn lơ lửng xung quanh Kỳ Lân.

“Nói đi!” Giang Thần quát.

“Chuyện cụ thể, ta cũng không biết.” “Ta cũng chỉ nghe một người bạn thân của mình nói, rằng khi Vu Yêu đại chiến xảy ra, trong Bất Chu Sơn sẽ xuất hiện truyền thừa của Bàn Cổ đại thần.” “Nếu may mắn, có thể nhận được truyền thừa của Bàn Cổ đại thần, nhất định có thể dẫn dắt chủng tộc quật khởi, một lần nữa đứng trên đỉnh phong Hồng Hoang đại địa.” Đối phương nói.

“Truyền thừa của Bàn Cổ đại thần?” “Ngươi xác định có mấy phần khả tín?” Giang Thần nhíu mày.

“Ta cũng không biết.” “Ta cũng chỉ nghe đồn, nhưng phía trên có truyền tin tức xuống, bảo ta tìm kiếm một món đồ trong Bất Chu Sơn.” “Món đồ đó, có thể chính là truyền thừa của Bàn Cổ đại thần.” Nói xong, tộc nhân Kỳ Lân kia, cẩn thận nhìn Giang Thần.

“Ta đã nói tất cả những gì ta biết cho ngươi rồi.” “Bây giờ có thể thả ta ra được không?” “Thả ngươi?” “Hừ, chẳng lẽ không có ai nói cho Kỳ Lân tộc biết toàn thân trên dưới đều là bảo bối sao?” Giang Thần cười lạnh.

Mặt Trời Phần Thiên Chân Viêm cuộn lên, trong ánh mắt kinh hoàng của Kỳ Lân, bao trùm toàn thân hắn.

Nó bá đạo nuốt chửng cả người Kỳ Lân, giải quyết hắn ta.

Xoay người lại, Giang Thần nhìn về phía Bất Chu Sơn, tinh quang trong mắt lóe lên.

“Chẳng lẽ Bất Chu Sơn thật sự có truyền thừa của Bàn Cổ đại thần?” “Nếu có, tại sao truyền thừa của Bàn Cổ đại thần lại xuất hiện vào thời điểm Vu Yêu lưỡng tộc đại chiến?

Chẳng lẽ trong đó có ẩn tình gì sao?” “Có người đang âm thầm sắp đặt mọi thứ?” Giang Thần thầm đoán.

Trầm ngâm.

Trong lòng Giang Thần đã có quyết định.

Khóe miệng hắn nhếch lên, mang theo một nụ cười đầy trêu tức.

“Không muốn chơi à?” “Bản tọa sẽ cùng ngươi chơi một trận thật đã!

Truyền thừa của Bàn Cổ đại thần?

Phiến quỷ đi đi!

Nếu Bất Chu Sơn có truyền thừa của Bàn Cổ đại thần, đã sớm bị Vu Yêu hoặc Tam Thanh đoạt được rồi, còn tồn tại đến bây giờ sao?” Giang Thần khinh thường.

Hắn thu trận pháp cấm chế, ngự một đạo độn quang nhanh chóng xông ra.

Biến thành một bộ dạng yêu tộc, phát ra đạo hạnh Đại La Kim Tiên, hắn trực tiếp dừng lại giữa một đám tiểu yêu.

Đám yêu quái kia không phải ai khác, chính là tộc nhân của Bạch Trạch tộc.

Kẻ thù cũ của Giang Thần!

“Làm thế này mới sảng!” Hắn nói.

Vung tay đập một cái, một đạo đao mang khổng lồ dài hàng chục vạn trượng chém ra, giải quyết hàng chục tộc nhân Vu tộc xung

quanh.

“Đa tạ Đại nhân ra tay tương trợ!” Đám yêu tộc xung quanh cảm tạ.

“Bản vương vừa nhận được tin tức mới nhất.” “Trong Bất Chu Sơn xuất hiện truyền thừa của Bàn Cổ đại thần, một số tiểu nhân ti tiện muốn nhân cơ hội cướp đoạt cơ duyên của yêu tộc ta, cũng không nhìn xem mình có xứng đáng hay không.” “Bây giờ các ngươi dẫn người đi ngay, bản vương sẽ đi thông báo cho Hi Hoàng!” Giang Thần phân phó.

“Đại nhân!

Bất Chu Sơn thật sự xuất hiện truyền thừa của Bàn Cổ đại thần sao?” “Vớ vẩn!” “Bản tọa tự tay chém giết một cường giả, từ miệng đối phương mà có được tin tức, sao có thể giả dối chứ?” “Thời gian cấp bách, không kịp giải thích nữa, mau chóng dẫn người đi, nhất định phải cướp đoạt Bất Chu Sơn, không cho bất kỳ ai tiếp cận.” Giang Thần nói.

“Đại nhân!” “Thuộc hạ sẽ dẫn người đi.” Một tộc nhân Bạch Trạch tộc cung kính đáp lời.

“Tất cả đừng đứng ngây ra đó, nhanh chóng theo ta!” Tộc nhân Bạch Trạch kia hô một tiếng, dẫn theo một lượng lớn quân đội yêu tộc, lao về phía Bất Chu Sơn.

Cùng với thời gian trôi đi, đội ngũ càng ngày càng lớn, đến nay ít nhất có hàng trăm triệu đại quân yêu tộc, lao về phía Bất Chu Sơn.

Chương 122

Một số Đại La Kim Tiên Đại Yêu Vương, sau khi biết rõ sự tình, tất cả đều lộ vẻ điên cuồng, dẫn dắt quân đội dưới trướng, điên cuồng lao tới, chuẩn bị cướp đoạt truyền thừa của Bàn Cổ đại thần.

Yêu tộc điên cuồng như vậy.

Vu tộc chặn đường tiến về Bất Chu Sơn, nhất thời không chống đỡ nổi, bị trấn áp.

Vu tộc đại vu cầm đầu, thấy đám người yêu tộc điên cuồng lao về phía Bất Chu Sơn, chỉ cần dùng ngón chân cũng có thể đoán được, Bất Chu Sơn nhất định đã xuất hiện trọng bảo nào đó, mới khiến yêu tộc điên cuồng như vậy.

Nếu không phải vậy.

Không thể nào vào lúc này, lại điên cuồng lao về phía Bất Chu Sơn.

"Tất cả nghe đây!" "Mục tiêu Bất Chu Sơn, bất kể yêu tộc làm gì, ta nhất định phải phá hoại!

Giết sạch tất cả tộc nhân yêu tộc." Đại vu hạ lệnh.

Hàng trăm triệu đại quân Vu tộc, dưới sự dẫn dắt của hắn, xông về phía Bất Chu Sơn.

Cuộc chiến kịch liệt lại lần nữa bùng nổ, điên cuồng chém giết.

Với sự gia nhập của Vu Yêu lưỡng tộc, tin tức như một cơn gió, nhanh chóng lan truyền khắp Hồng Hoang đại địa.

Đặc biệt là những tộc nhân Vu tộc đang ngăn chặn yêu tộc, nghe nói truyền thừa của Bàn Cổ đại thần xuất hiện.

Đám yêu tộc bọn chúng là cháu của ai chứ, dám cướp đoạt truyền thừa của Phụ Thần, Vu tộc bạo khiêu như lôi, lửa giận ngút trời.

Vu tộc tự nhận là chính tông của Bàn Cổ, nên tất cả những gì Phụ Thần để lại, đều thuộc về họ.

Nhưng bây giờ, đám súc sinh lông lá này lại vọng tưởng cướp đoạt bảo vật.

Từng người một mắt đỏ hoe, các loại thần thông nhục thân thi triển ra, giết về phía đám người yêu tộc.

Nhìn tất cả những gì trước mắt.

Giang Thần khóe miệng nhếch lên, lộ vẻ cười lạnh.

"Chẳng phải tất cả đều thích âm mưu sao?" "Bản tọa muốn xem ai mới có thể cười đến cuối cùng." Giang Thần nói.

Hắn khống chế độn quang, ẩn mình trong bóng tối, vừa thu thập những bảo vật trên mặt đất, vừa lao về phía Bất Chu Sơn.

Biến cố đột ngột này, có thể nói đã làm Tam tộc tức điên.

Các thủ lĩnh Tam tộc, nhận được tin tức này, từng người một bạo khiêu như lôi, sắc mặt tái mét.

"Rốt cuộc là tên khốn nạn nào đã tiết lộ tin tức này ra ngoài?" "Tốt nhất đừng để bản tọa biết, nếu không bản tọa nhất định sẽ khiến ngươi chết không chỗ chôn!" Ngao Huyền Long nắm chặt nắm đấm, sát khí ngút trời, hắn chính là thủ lĩnh của Long tộc lần này.

"Đại nhân, chúng ta bây giờ phải làm sao?" "Có thể làm sao được?

Vốn dĩ chỉ có người của Tam tộc chúng ta, tự đấu đá nội bộ, hai tộc gia nhập cũng không phải đối thủ của chúng ta!" "Nhưng bây giờ đại quân Vu Yêu lưỡng tộc đã xông tới, với chút người của chúng ta, căn bản không đủ để nhìn." "Nếu bị phát hiện, e rằng sẽ chết thảm!"

“Truyền lệnh của bản tọa, thông báo cho Kỳ Lân và Phượng Hoàng lưỡng tộc, nói với bọn họ, ta nguyện ý hợp tác với bọn họ!” Ngao Huyền Long nhục nhã nói. (Cầu toàn đính duyệt, cầu tự động đính duyệt!

Phía sau còn nữa.) Một canh giờ sau.

Giang Thần đã lên Bất Chu Sơn, một lần nữa leo lên Bất Chu Sơn.

Uy áp khổng lồ trấn áp, nhưng với sức mạnh nhục thân hiện tại của Giang Thần, uy áp đó không thể làm hại hắn, không thể gây thêm một chút phiền phức nào.

Theo sau Tam tộc, Giang Thần theo con đường nhỏ tiến lên Bất Chu Sơn.

Dưới sự chú ý của Giang Thần, đám người Tam tộc hoàn toàn hội hợp.

Xem ra đề nghị của Ngao Huyền Long, những kẻ còn sót lại của Kỳ Lân tộc và Phượng Hoàng tộc đều đã đồng ý.

Nếu không đồng ý, lúc này cũng sẽ không xuất hiện ở đây.

Hơn vạn tộc nhân, tu vi thấp nhất cũng là Thái Ất Kim Tiên.

Những người cầm đầu của Tam tộc, đều là Đại La Kim Tiên Đại Viên Mãn, không có Đại Năng Chuẩn Thánh.

“Kỳ lạ!” “Theo lý mà nói, nội tình của Tam tộc còn sót lại cường đại như vậy, không nên không có Đại Năng đạo hạnh Chuẩn Thánh.” “Chẳng lẽ vì e dè, nên mới không phái Đại Năng Chuẩn Thánh?” “Để Đại Thần Thông Giả Đại La Kim Tiên Đại Viên Mãn dẫn đội sao?” “Chắc là vậy, nếu không tất cả đều không thể giải thích rõ ràng.” Giang Thần gật đầu.

Hắn chỉ thấy những kẻ còn sót lại của Tam tộc dừng lại ở lưng

chừng núi, trước mặt họ, là một hồ nước khổng lồ.

Những kẻ còn sót lại của Tam tộc như đã bàn bạc kỹ lưỡng, làm việc vô cùng cẩn thận, sợ có người theo dõi phía sau.

Động dụng thần thông kiểm tra một hồi, xác định không có ai theo dõi sau đó.

Mới nhảy vào trong hồ nước.

Trong chốc lát, hơn vạn người đều biến mất.

Giang Thần khống chế thân ảnh mình đến hồ nước, con muỗi mà hắn biến thành, đậu trên một tảng đá ven bờ.

"Chẳng lẽ trong tay đám người Tam tộc, thật sự nắm giữ manh mối sao?" Giang Thần nghi ngờ.

Thân thể hắn chợt lóe, trực tiếp nhảy vào.

Động dụng Thai Dịch Hóa Hình, biến thành một con cá nhỏ, bơi xuống dưới.

Đồng thời động dụng Tam Giới Lục Đạo Thiên Phú Thần Thông, mật thiết chú ý động tĩnh của đám người Tam tộc.

Dưới sự chú ý của Tam Giới Lục Đạo Thiên Phú Thần Thông, những kẻ còn sót lại của Tam tộc muốn biến mất cũng không làm được.

Hồ nước này cũng không biết, dù sao thì nó rất sâu.

Giang Thần đã lặn sâu cả nửa ngày, vẫn chưa đến đáy.

Không gian dưới hồ càng ngày càng lớn, giống như có một động thiên khác vậy.

Càng đi sâu xuống dưới, trong lòng Giang Thần càng vô cùng kinh ngạc.

“Xem ra trong tay những kẻ còn sót lại của Tam tộc, thật sự nắm giữ bí mật!” “Nếu không phải vậy, sao lại có thể tìm thấy hồ nước này?” Giang Thần cười lạnh.

Hắn tiếp tục theo sau những kẻ còn sót lại của Tam tộc, bơi xuống dưới.

Thoáng cái nửa tháng sau.

Những kẻ còn sót lại của Tam tộc cuối cùng cũng dừng lại ở đáy, một thế giới dưới nước khổng lồ, xuất hiện trước mặt Giang Thần.

Ngũ sắc hà quang Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, như vạn trượng pháo hoa, xé rách bầu trời, chiếu sáng toàn bộ đáy hồ.

Phía trước có một trận pháp uy lực cường đại.

Chương 123

Vô số vạn đạo ngũ sắc hà quang, phát ra từ trận pháp trước mắt.

Giang Thần khống chế thân thể, biến thành một viên đá siêu nhỏ, ẩn mình ở bên cạnh, quan sát cảnh vật xung quanh.

"Chẳng lẽ đây là địa điểm truyền thừa của Bàn Cổ đại thần?" "Không đúng!

Sau pháp tắc Ngũ Hành Đại Đạo, sao lại xuất hiện một luồng pháp tắc Ma chi nhàn nhạt?" Trong lòng Giang Thần vô cùng khó hiểu.

Thân mang bảy tám loại pháp tắc chi lực, nắm giữ Lực Chi Pháp Tắc và Thời Gian Pháp Tắc cùng các Pháp Tắc Đại Đạo nghịch thiên khác.

Đặc biệt là Tử Khí Pháp Tắc, đối với Ma Chi Pháp Tắc chi lực cảm ứng vô cùng linh mẫn.

Giang Thần đã có tâm tư, nhìn những kẻ còn sót lại của Tam tộc, vừa hay để họ thử xem sao.

Đã quyết định, Giang Thần mật thiết chú ý hành động phía trước.

Ngao Huyền Long cùng tộc nhân Kỳ Lân, và thủ lĩnh tộc Phượng Hoàng tập trung lại một chỗ.

Ba người trên mặt không hề có chút hoảng sợ nào, ngược lại, tràn đầy kích động.

"Các vị đều đã đến nơi rồi." "Tất cả hãy lấy đồ ra đi!

Đừng giấu giếm nữa." "Sau khi phá vỡ cấm chế trận pháp này, truyền thừa bên trong chúng ta ai có bản lĩnh thì người đó đoạt." Ngao Huyền Long đề nghị.

“Được!” Hai thủ lĩnh còn lại của hai tộc gật đầu, không có ý kiến gì về điều này.

Ba người lấy ra một mảnh vỡ, giống như một mặt la bàn.

Mảnh vỡ trong tay Ngao Huyền Long là lớn nhất, mảnh vỡ trong tay Kỳ Lân tộc và Phượng Hoàng tộc là tương đồng.

Ba người đặt mảnh vỡ trong tay lại với nhau, vô số đạo ngũ hành hà quang xông thẳng lên trời, bao phủ toàn bộ sơn động.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Các mảnh vỡ hợp nhất lại, hình thành một mặt la bàn ngũ sắc hà quang, lơ lửng trong không trung.

Vút!

Một đạo ngũ hành hà quang, từ mặt la bàn bắn ra, chiếu thẳng vào cấm chế trận pháp.

Xì xì xì… Cấm chế trận pháp uy lực cường đại, dưới sự hòa tan của đạo ngũ hành hà quang đó, nhanh chóng phân giải.

Hai canh giờ sau.

Cấm chế trận pháp bao phủ phía trước, toàn bộ phân giải, biến mất.

Một tế đàn khổng lồ, xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Tế đàn có màu đen, xung quanh điêu khắc ấn ký của Ma Chi Pháp Tắc, ma khí khủng bố hùng hậu, từng luồng từng luồng, từ trên tế đàn đó phát ra, truyền đi khắp nơi.

Một viên châu lấp lánh ngũ sắc hà quang, lơ lửng trên tế đàn màu đen.

Lực lượng pháp tắc Ngũ Hành Đại Đạo, từ viên châu đó phát ra.

Đặc biệt là lực lượng Ngũ Hành Đại Đạo ẩn chứa bên trong, quá nồng đậm, những người vừa mới tiếp xúc tu luyện, cũng có thể cảm nhận được sự dao động của lực lượng pháp tắc cường đại đó.

Ực!

Ba người Ngao Huyền Long nuốt nước bọt.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Ba người dường như có một sự ăn ý nào đó, đồng thời lấy linh bảo ra oanh sát về phía đối phương, dường như muốn chém giết đối phương ở đây.

Tốc độ của tộc nhân Tam tộc cũng rất nhanh, gần như ngay khi ba người vừa ra tay.

Liền lấy binh khí ra, giết về phía đối phương.

Trong Thiên Địa Lượng Kiếp trước đó, Tam tộc vốn dĩ là kẻ thù của nhau.

Mặc dù đã trải qua cả một Thiên Địa Lượng Kiếp, nhưng hận thù giữa Tam tộc không hề giảm bớt, ngược lại theo thời gian trôi đi, trở nên càng sâu đậm hơn.

Vừa ra tay liền kinh thiên động địa, khắp nơi đều là sát thủ.

Các loại thần thông uy lực cường đại, phối hợp với chiến kỹ, cay độc hướng về phía đối phương.

Cả một trận đại hỗn chiến!

Bất cứ ai không phải tộc nhân của mình, giết!

Giang Thần không thèm nhìn Tam tộc một chút nào, cuộc hỗn chiến giữa Tam tộc đều nằm trong dự liệu.

Chó mãi vẫn là chó, hận thù tích tụ lại, cho dù có hợp tác tạm thời,

cũng không thể thay đổi được cái bệnh thích ăn phân đó.

Ánh mắt hắn rơi vào viên Ngũ Hành Linh Bảo trên tế đàn màu đen.

"Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo?" "Bên trong ẩn chứa lực lượng pháp tắc Ngũ Hành hùng hậu, chẳng lẽ thứ này chính là truyền thừa?" Giang Thần nghi ngờ.

Hắn cẩn thận quan sát một hồi.

Tinh quang trong mắt Giang Thần lóe lên, hắn vậy mà lại nhìn thấy bên trong viên Ngũ Hành châu đó, có một tia Ma Chi Pháp Tắc chi lực nhàn nhạt.

Máu của những kẻ còn sót lại của Tam tộc đã chết, bị tế đàn màu đen hấp thu, nếu không quan sát kỹ, căn bản không thể phát hiện. (Cầu toàn đính duyệt, cầu tự động đính duyệt!

Chỉ cần thành tích tốt, tác giả nhất định sẽ liều mạng cập nhật!

Phía sau còn nữa.) "Chẳng lẽ có người âm thầm lợi dụng những kẻ còn sót lại của Tam tộc." "Mượn tinh huyết của họ để phục sinh?" Một suy đoán táo bạo, xuất hiện trong lòng Giang Thần.

Hắn càng ngày càng cảm thấy khả năng này rất lớn.

Tinh huyết của những kẻ còn sót lại của Tam tộc vô cùng cường đại, vốn là nhân vật chính của Thiên Địa Lượng Kiếp trước đó, sao có thể bình thường chứ?

Lực lượng nhục thân của họ cũng mạnh hơn nhiều so với yêu tộc bình thường.

Cùng với sự chém giết của những kẻ còn sót lại của Tam tộc, càng ngày càng nhiều người chết ở đó, tinh huyết của họ bị tế đàn màu đen hấp thu.

Cảm giác tà ác đó, lại một lần nữa xuất hiện.

“Thì ra là vậy!” Giang Thần cười lạnh một tiếng.

Nếu vừa nãy còn chưa chắc chắn, thì bây giờ hoàn toàn xác định rồi.

Chương 124

"Trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi!" "Vì đã muốn đấu đến sống chết, nếu bản tọa không cho các ngươi một cơ hội thể hiện, thì cũng uổng công dụng tâm khổ sở của các ngươi." Giang Thần nheo mắt.

Hắn núp lùm ở bên cạnh, nhìn những kẻ còn sót lại của Tam tộc chém giết nhau.

Ừm, thật thơm!

Cuộc chiến kịch liệt, khí lãng cường đại, cùng với việc những kẻ còn sót lại của Tam tộc thi triển át chủ bài, truyền đi khắp bốn phương tám hướng.

May mắn là đáy hồ này vô cùng kiên cố, cho dù có hàng vạn người đấu pháp ở đó.

Cũng không thể làm nó rung chuyển chút nào.

Thời gian trôi đi, thoáng cái đã trôi qua tròn một năm.

Trải qua một năm chém giết.

Hầu hết tộc nhân của Tam tộc còn sót lại đều đã tử vong, chỉ còn lại ba người Ngao Huyền Long.

Ba người họ vẫn đang chiến đấu, toàn thân đầy vết thương, máu nhuộm đỏ cả ba người, chiến đấu đến bây giờ, ba người họ cũng đã kiệt sức.

Nhìn bộ dạng này, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bại trận.

Ngay cả tiên lực cũng không theo kịp nữa, thần thông, linh bảo đều mềm nhũn, có khí vô lực.

"Gần đủ rồi." "Đã đến lúc bản tọa ra tay rồi, chậm trễ sẽ sinh

biến!" Giang Thần thầm nói.

Hắn khống chế thân thể, không để lại dấu vết nào mà tiến đến tế đàn màu đen.

"Hai người các ngươi cứ quấn lấy nhau mãi à?" "Mau cút ngay cho bản vương!" Ngao Huyền Long sắc mặt dữ tợn, lửa giận bốc cao vạn trượng.

Nếu không phải hai người kia ti tiện vô sỉ liên thủ, hắn đã sớm giết chết bọn họ rồi.

"Hừ!" "Long tộc muốn độc chiếm truyền thừa của Bàn Cổ đại thần, nói cho các ngươi biết là không có cửa đâu!" "Bàn tính của Ngao Huyền Long cũng quá ranh mãnh rồi nhỉ?" "Đã đến lúc này rồi, còn muốn độc chiếm bảo vật của Bàn Cổ đại thần sao?

Ngươi nghĩ có thể sao?" Hai thủ lĩnh của hai tộc kia cười lạnh.

"Đã muốn chết!" "Bản vương tiễn các ngươi một đoạn!" Sắc mặt Ngao Huyền Long trầm xuống.

"Gầm!" Hắn gầm nhẹ một tiếng, trực tiếp biến thành bản thể, một con Giao Long màu đen khổng lồ xuất hiện dưới đáy hồ, khí thế khủng bố bùng nổ, đặc biệt là chiếc móng rồng khổng lồ kia, khí thế bức người, uy áp vô tận.

Đôi mắt hắn như hai hố nước, lạnh lùng nhìn hai người kia.

Hắn vung vẩy chiếc móng rồng khổng lồ, bá đạo vồ về phía hai người kia.

Nhìn bộ dạng này, hắn muốn chém giết triệt để hai người kia ở đây, khiến hai người họ chết không chỗ chôn.

"Ngươi biết biến thân à?

Chẳng lẽ ta không biết biến thân sao?" Đại Thần Thông Giả Kỳ

Lân tộc cười lạnh.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Hai thủ lĩnh của hai tộc, trực tiếp biến thành bản thể, đều là các chi tộc, không phải thành viên chính thống của hai tộc.

Họ khống chế thân thể khổng lồ của mình, giết về phía Ngao Huyền Long.

Sự va chạm giữa các yêu thân, bùng phát ra thực lực vô cùng khủng bố, chỉ cần sơ suất một chút, liền sẽ có một mảng máu thịt bị xé toạc.

Thiên phú thần thông thi triển, ba người chém giết nhau long trời lở đất ở đó.

Còn Giang Thần.

Ngay khi ba người hiện ra bản thể đại chiến, hắn đã tiến vào tế đàn màu đen.

Hắn nhìn Ngũ Hành Linh Bảo trên tế đàn màu đen, mắt sáng lên.

"Hắc hắc!" "Ba tên ngu ngốc kia, bản tọa sẽ không khách khí với các ngươi đâu, món Ngũ Hành Linh Bảo này bản tọa nhận lấy rồi." Giang Thần đắc ý nói.

"Tụ Lý Càn Khôn!" Tay áo hắn vung lên, tay áo che trời che nhật chợt lóe, tốc độ nhanh như điện, trực tiếp thu lấy viên Ngũ Hành Linh Bảo đó.

Đồng thời lấy ra Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn.

"Lớn!

Lớn!

Lớn…" Dưới sự khống chế của Giang Thần, Mặt Trời Phần

Thiên Chân Viêm gia trì lên Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn.

Trong chốc lát, nó trực tiếp hóa thành to lớn hàng chục vạn trượng, toàn thân trên dưới bao quanh lửa, trấn áp lên ba người kia.

Đừng tưởng rằng đã dừng lại.

Đối với Giang Thần mà nói, đây chỉ là vừa mới bắt đầu mà thôi.

Hữu tay vung lên.

Hắn lấy ra mười hai viên Định Hải Thần Châu, gia trì Mặt Trời Phần Thiên Chân Viêm, hóa thành mười hai thế giới nhỏ, thô bạo đập vào tế đàn màu đen.

Trên đó gia trì Lực Chi Pháp Tắc, phối hợp với Mặt Trời Phần Thiên Chân Viêm, uy năng tăng vọt hàng trăm lần.

Oanh oanh oanh… Những tiếng chấn động khủng bố, liên tiếp vang lên, gào thét vang dội dưới đáy hồ.

"Thái Dương Chân Hỏa!" Giang Thần lạnh lùng hừ một tiếng.

Hữu tay vung lên, điều động Mặt Trời Phần Thiên Chân Viêm, dung hợp với Lực Chi Pháp Tắc, biển lửa vô tận, bao phủ toàn bộ đáy hồ.

Trong chốc lát, toàn bộ đáy hồ dường như rơi vào một biển lửa.

Ngọn lửa hủy diệt đó, thiêu đốt trời biển, cường đại đến mức không thể tin nổi.

Ba người Ngao Huyền Long chịu xung kích đầu tiên, dưới sự trấn áp của Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn, vốn đã kiệt sức, trực tiếp bị đập chết.

Sau đó bị ngọn lửa khủng bố thiêu đốt thành tro tàn.

Tiếp theo là tế đàn màu đen đó, cũng không biết tế đàn màu đen đó

được luyện chế từ dược liệu gì.

Vô cùng cứng rắn, bị mười hai viên Định Hải Thần Châu liên tục đập hàng chục cái, mới bị đập nứt ra.

Ngọn lửa vô tận cuộn lên, thiêu đốt toàn bộ tế đàn màu đen.

Còn Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn và mười hai viên Định Hải Thần Châu, đã bị Giang Thần thu lại.

"Tên tiểu tử thối ngươi là ai?" "Tại sao lại đánh lén bản tôn?" Từ trong tế đàn màu đen, truyền ra một tiếng gầm thét giận dữ.

Chương 125

Vô số Ma Chi Pháp Tắc từ trong tế đàn màu đen xông ra, chống đỡ ngọn lửa thiêu đốt xung quanh.

"Bản tọa là ai ngươi không cần biết." "Ngược lại, ngươi lại dám phát tán tin đồn, âm mưu những kẻ còn sót lại của Tam tộc, dùng phương pháp ti tiện như vậy để phục sinh, chẳng lẽ quá không biết xấu hổ sao?" Giang Thần châm chọc.

Ngọn lửa xung quanh không hề giảm bớt chút nào, vây quanh tế đàn màu đen đó.

Điều động Thái Dương Chân Hỏa, Mặt Trời Phần Thiên Chân Viêm, và Lực Chi Pháp Tắc, điên cuồng luyện hóa.

Dưới sự luyện hóa liều mạng của Giang Thần, Ma Chi Pháp Tắc chi lực truyền ra từ tế đàn màu đen trở nên càng ngày càng yếu.

Nếu cứ theo tình huống hiện tại, căn bản không thể kiên trì được bao lâu.

"Sao có thể?" "Thái Dương Chân Hỏa, Hỏa Chi Pháp Tắc, còn có một loại chân viêm uy lực cường đại hơn, rốt cuộc ngươi là ai?" Người trong tế đàn màu đen, sắc mặt đại biến.

"Ngươi biết cũng khá nhiều đấy." "Nhưng mà, câu hỏi này đáng lẽ bản tọa phải hỏi ngươi, rốt cuộc ngươi là ai?

Tại sao lại ẩn mình trong tế đàn màu đen đó?

Chẳng lẽ là một sợi thần niệm của Tiên Thiên Ma Thần nào đó sao?" Giang Thần lộ vẻ châm chọc. (Cầu toàn đính duyệt, cầu tự động đính duyệt!

Chỉ cần thành tích tốt, tác giả nhất định sẽ liều mạng cập nhật!

Phía sau còn nữa.) "Hừ!" "Không cần thăm dò bản tôn, bản tôn căn bản không phải tàn niệm của Tiên Thiên Ma Thần!" "Nếu bản tôn là tàn niệm của Tiên Thiên Ma Thần, sao lại sa cơ đến bước đường này?

Bản tôn là một sợi thần niệm ngoài ý muốn được sinh ra từ tế đàn này." Đối phương nói.

"Chết đến nơi rồi!" "Vậy mà còn không chịu thừa nhận sao?

Không sao cả, thứ này bản tọa căn bản không có hứng thú." "Bản tọa chỉ cần luyện hóa ngươi là được!" Giang Thần cười lạnh một tiếng.

"Luyện hóa cho bản tọa!" Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh vận chuyển đến cực hạn, phối hợp với Hỏa Chi Pháp Tắc, và Thái Dương Chân Hỏa dung hợp lại với nhau, ngọn lửa khủng bố hóa thành, điên cuồng thiêu đốt tế đàn màu đen.

Cùng với việc Giang Thần không tiếc tiêu hao tiên lực, tế đàn màu đen trước ngọn lửa thiêu đốt tất cả này.

Mỗi một phút, mỗi một giây, đều đang nhanh chóng suy giảm.

"Đáng ghét!" "Có bản lĩnh thì thả bản tôn ra, ta quang minh chính đại đánh một trận, nếu thua, bản tôn tùy ngươi xử trí." Đối phương gầm giận.

Giang Thần không nói một lời vô nghĩa nào.

Hắn dùng hành động thực tế để đáp lại, không chỉ không làm giảm uy lực của ngọn lửa.

Ngược lại trở nên vô cùng cường đại, cùng với ba đạo ngọn lửa dung hợp lại với nhau, Ma Chi Pháp Tắc chi lực trên tế đàn màu đen, bao gồm cả tế đàn màu đen, nhanh chóng bị luyện hóa… Bạch mã khoảnh khắc, thời gian như khói.

Thoáng cái, đã trôi qua tròn một trăm năm.

Dưới sự luyện hóa điên cuồng của Giang Thần, tế đàn màu đen sắp không thể kiên trì nổi nữa, ngay cả Ma Chi Pháp Tắc phát ra từ bên trong cũng gần như không còn.

"Đạo hữu mau dừng tay!

Bản tôn sẽ nói cho ngươi biết bản tôn là ai!" Giọng nói giận dữ đó, lại một lần nữa truyền ra từ tế đàn màu đen.

"Không cần đâu!" Động tác trên tay Giang Thần không hề có ý định dừng lại.

"Bản tôn là Ma Tổ La Hầu!" Xoẹt!

Ngọn lửa cuộn lên, cùng với một cái đánh pháp quyết của Giang Thần, vây chặt tế đàn màu đen.

"Ma Tổ La Hầu?" Giang Thần kỳ quái nhìn một cái.

"Đúng." "Bản tôn chính là Ma Tổ La Hầu, bản tôn có thể thề!

Nếu lời ta nói có một câu nào giả dối, hãy để bản tôn chết không được toàn thây, hồn phi phách tán." Ma Tổ La Hầu thề.

Oanh!

Đại Đạo chấn động, ứng nghiệm lời thề.

"Ngươi không phải đã chết rồi sao?

Còn sống à?" Giang Thần tò mò.

"Hừ!" "Hồng Quân tiểu nhi tưởng rằng cấu kết với Âm Dương Đạo Nhân, Càn Khôn Đạo Nhân, lại có Dương Mi tiểu nhi tương trợ, là có thể triệt để trấn áp bản tôn sao?" "Hoàn toàn là nằm mơ!" "Năm đó bản tôn mắc mưu Thiên Đạo, suýt chút nữa thì thua một chiêu, bị Hồng Quân tiểu nhi và những người khác vây công, hậu chiêu Tam

tộc Long Phượng Kỳ Lân do bản tôn bố trí cũng bị hủy diệt." "Cuối cùng bản tôn bày ra Tru Tiên Kiếm Trận, cùng với mấy người bọn họ đánh nhau ròng rã hàng vạn năm, trời sập đất nứt, nhật nguyệt vô quang." "Nhưng vì bản tôn trước đó đã bị thương, thương thế bùng phát, trong lúc bất đắc dĩ đành phải chọn cách tự bạo!" "Tuy năm đó bản tôn chết, nhưng bản tôn lại lĩnh ngộ được áo nghĩa cuối cùng của Ma Chi Pháp Tắc, nhờ vào Ma Chi Pháp Tắc, một sợi thần niệm của bản tôn đã thoát ra, vừa hay rơi vào Bất Chu Sơn." "Trầm ngủ vô số nguyên hội, thương thế đã có chút khởi sắc, mới tỉnh lại." "Sau đó thì gặp Tiểu hữu." "Chỉ cần ngươi chịu đáp ứng thả ta ra, bản tôn có thể truyền thụ vô thượng bí pháp, thần thông đỉnh tiêm cho ngươi, có thể dạy ngươi luyện chế lại Tru Tiên Tứ Kiếm, có thể khiến ngươi tìm được Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên!" Ma Tổ La Hầu dụ hoặc.

"Cũng khá tốt đấy." Giang Thần gật đầu.

"Vậy ngươi đồng ý rồi sao?" Mắt Ma Tổ La Hầu sáng lên.

"Bản tọa hỏi ngươi một câu, ngươi phải thành thật trả lời bản tọa, có lẽ bản tọa sẽ cân nhắc có nên thả ngươi ra hay không!" Giang Thần nói.

"Tiểu hữu xin cứ hỏi!" Ma Tổ La Hầu kiềm chế sự kích động mà nói.

Trong lòng hắn đã quyết định, một khi thoát ra được.

Liền động dụng thủ đoạn sấm sét, trấn áp Giang Thần.

"Giết ngươi có được công đức không?" Giang Thần hỏi.

Vừa dứt lời, Giang Thần liền động thủ.

"Định cho bản tọa!" Hắn vận chuyển Thời Gian Pháp Tắc chi lực đến cực hạn, trấn áp về phía Ma Tổ La Hầu.

Dưới sự trấn áp của Thời Gian Pháp Tắc chi lực, một sợi tàn niệm của Ma Tổ La Hầu, không kịp phòng bị, trực tiếp bị định trụ.

"Vô Thượng Đạo Đình!" Ánh mắt Giang Thần lạnh lẽo.

Hắn động dụng một thành Lực Chi Pháp Tắc, vận chuyển Thái Dương Chân Hỏa, Hỏa Chi Pháp Tắc, Mặt Trời Phần Thiên Chân Viêm, bao gồm cả sức mạnh nhục thân đến cực hạn.

Một Đạo Đình lửa khổng lồ hiện ra, nuốt chửng toàn bộ tế đàn màu đen, bao gồm cả tàn niệm Ma Tổ La Hầu.

"Ti tiện!" Một tiếng gầm thét giận dữ, truyền ra từ trong Vô Thượng Đạo Đình.

"Muốn ti tiện, ngươi cũng ti tiện nhất." Giang Thần lộ vẻ khinh thường.

Cùng với sự vận chuyển của Vô Thượng Đạo Đình, ngọn lửa cực hạn của Đại Đạo đó, đã luyện hóa toàn bộ tế đàn màu đen, bao gồm cả Ma Chi Pháp Tắc, và tàn niệm Ma Tổ La Hầu, chỉ trong hơn mười hơi thở ngắn ngủi.

"Hô!" "Mệt chết bản tọa rồi." Giải quyết xong, Giang Thần thở ra một hơi dài.

Hắn lấy ra Tử Khí Bồ Đoàn ngồi xuống đất, lại lấy ra mười quả Bàn Đào chín nghìn năm mà ăn.

Vận chuyển Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh, khôi phục tiên lực đã tiêu hao hết trong cơ thể.

Chương 126

Ba ngày sau.

Giang Thần mở đôi mắt, đứng dậy từ mặt đất, tiên lực đã tiêu hao hết trong cơ thể, toàn bộ đã hồi phục.

Hắn thu Tử Khí Bồ Đoàn lại.

Nhìn đáy hồ trống rỗng xung quanh, Giang Thần lộ vẻ cười lạnh.

"Thật sự cho rằng trong Hồng Hoang đại địa, không có một ai thông minh sao?" "Muốn lừa bản tọa, không chết thì ai chết?" Giang Thần châm chọc.

Đột nhiên.

Công đức mênh mông nồng đậm từ trên trời giáng xuống, lơ lửng trong không trung, hình thành một khối Kim Luân Công Đức khổng lồ.

"Vãi chưởng!" "Có đến mười ức công đức?

Một sợi tàn niệm của Ma Tổ La Hầu, lại đáng giá đến như vậy sao?" Giang Thần đại kinh.

Cả người hắn đều bị thao tác trước mắt làm cho ngớ người.

Nếu có thể, hắn thật sự muốn nói thêm một câu.

Những chuyện tốt như vậy, tốt nhất là nên có thêm mười tám lần nữa.

"Hắc hắc!" "Có mười ức công đức, những việc cần làm sẽ tiện lợi hơn nhiều." Giang Thần khẽ mỉm cười.

Hắn lấy ra viên Ngũ Hành Linh Bảo kia, một Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo, uy năng cường đại, bên trong ẩn chứa bốn mươi tám đạo Tiên Thiên Cấm Chế.

“Luyện hóa cho bản tọa!” Giang Thần bây giờ mới có khí thế lớn, trực tiếp động dụng hai ức công đức ném vào.

Dưới sự giúp đỡ của hai ức công đức, Tiên Thiên Ngũ Hành Linh Bảo trực tiếp được tịnh hóa một lần.

Ma khí còn sót lại bên trong, toàn bộ đều bị luyện hóa hết, không còn một chút ma khí nào.

Bốn mươi tám đạo Tiên Thiên Cấm Chế cũng bị Giang Thần hoàn toàn luyện hóa, công đức còn lại dung nhập vào Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo này.

Tuy không biến thành Tiên Thiên Cực Phẩm Công Đức Linh Bảo, nhưng uy năng cũng cường đại hơn rất nhiều.

Mạnh, khoa trương, mạnh đến mức vô cùng đáng sợ.

Đồng thời Giang Thần cũng nhận được tất cả thông tin về Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo này.

Nó tên là Ngũ Hành Thần Châu, có thể phóng thích Ngũ Hành Thần Quang. (Cầu toàn đính duyệt, cầu tự động đính duyệt!

Phía sau còn nữa.) Ngũ Hành Thần Quang không phải là Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên có thể sánh được.

Ngũ Hành Thần Quang được hóa thành từ lực lượng pháp tắc Ngũ Hành Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Ngũ Hành Đại Đạo, ngoài tất cả hiệu quả mà Ngũ Sắc Thần Quang có, còn có thể vây khốn người.

Uy lực cường đại, có uy năng thần quỷ khó lường.

Trong Ngũ Hành Thần Châu ẩn chứa Ngũ Hành Đại Đạo Pháp Tắc Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, có thể thông qua viên Ngũ Hành Thần Châu này mà lĩnh ngộ Ngũ Hành Đại Đạo Pháp Tắc bên trong.

“Không hổ là Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo đỉnh tiêm!” “Chỉ

dựa vào Ngũ Hành Thần Quang, đã có thể khiến nó vượt trội hơn tuyệt đại đa số Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo!" Giang Thần hài lòng gật đầu.

Hắn há miệng nuốt chửng, thu viên Ngũ Hành Thần Châu đó lại.

Nhìn tám ức công đức còn lại, hắn lấy ra viên Định Hải Thần Châu chứa hạt giống Sáng Thế Thanh Liên.

"Đi!" Giang Thần hữu tay vung lên.

Hắn đánh tám ức công đức vào.

Cùng với việc tám ức công đức đi vào bên trong hạt giống Sáng Thế Thanh Liên, kim quang công đức rực rỡ bùng nổ, từng đạo từng đạo, cuồn cuộn quét ra xung quanh.

Dưới sự rót vào của tám ức công đức, cộng thêm trước đó đã hấp thu nhiều công đức như vậy.

Sáng Thế Thanh Liên cuối cùng cũng không phụ sự mong đợi, dưới sự chú ý của Giang Thần mà phá thổ nảy mầm.

Ba mươi sáu chồi non nhỏ, mọc ra từ Cửu Thiên Tức Nhưỡng.

"Vãi chưởng!" "Tám ức công đức, cộng thêm mấy ức công đức trước đó, lại chỉ mọc ra một chút thế này thôi ư?" "Chẳng lẽ phá gia chi tử?

Muốn ăn đến mức bản tọa phải nghèo rớt mồng tơi sao?" Giang Thần trực tiếp buông một câu chửi thề.

Với sự tu dưỡng của hắn, đối mặt với cảnh tượng này, cũng suýt chút nữa không giữ được bình tĩnh.

"Dì!" "Gì cơ?" Giang Thần đột nhiên chú ý tới, thanh sắc hà quang phát ra từ chồi non Sáng Thế Thanh Liên.

Nó liên quan đến đại đạo chí lý huyền diệu, cùng với việc những

thanh sắc hà quang này bùng nổ.

"Chẳng lẽ những thanh sắc hà quang này, là lực lượng của Đại Đạo?" "Sự tồn tại khủng bố siêu việt Thiên Đạo?" Một suy đoán táo bạo, xuất hiện trong lòng Giang Thần.

Hắn càng ngày càng cảm thấy khả năng này rất lớn.

Sáng Thế Thanh Liên là Hỗn Độn Chí Bảo, ngang hàng với Bàn Cổ Phủ, Tạo Hóa Ngọc Điệp, Hỗn Độn Châu, là những tồn tại cường đại tề danh.

Cho dù chỉ mới nảy mầm, cũng không phải vật phàm.

"Nếu dùng lực lượng Đại Đạo này để tu luyện thì sẽ thế nào?" "Có tăng tốc lĩnh ngộ lực lượng pháp tắc không?

Có hiệu quả bất ngờ không?" Giang Thần nói với vẻ nóng lòng trong lòng.

Nhưng bây giờ không có thời gian để thử.

Chờ sau khi Vu Yêu đại chiến kết thúc, thử một lần cũng không muộn.

Hắn thu viên Định Hải Thần Châu đó lại.

Động dụng Tam Giới Lục Đạo Thiên Phú Thần Thông, kiểm tra tình hình bên ngoài.

Lấy trung tâm Bất Chu Sơn làm trung tâm, kiểm tra ra xung quanh.

Dưới sự kiểm tra của Tam Giới Lục Đạo Thiên Phú Thần Thông, tình hình trong Hồng Hoang đại địa, tất cả đều không thể ẩn hình.

Có lẽ là do quán tính, lấy Bất Chu Sơn làm trung tâm, đám người hai tộc đã triển khai chiến đấu kịch liệt ở đó.

Trung tâm chiến trường cũng đã di chuyển đến Bất Chu Sơn.

Dưới chân Bất Chu Sơn, vô số người Vu Yêu lưỡng tộc chém giết lẫn nhau.

Càng đi lên phía trên, uy áp phát ra từ Bất Chu Sơn càng lớn, trước uy áp khổng lồ đó, những người có thể leo lên Bất Chu Sơn đều là cường giả trong hai tộc.

Chương 127

Ngoài đám người Vu Yêu lưỡng tộc ra, Giang Thần còn thấy một số người của Xiển Giáo, Tiệt Giáo.

Những đệ tử đại giáo này, ẩn mình trong Vu Yêu lưỡng tộc đại chiến, đục nước béo cò, ôm đoàn sưởi ấm, đang kiếm tiện nghi.

Ngay cả Tam Tiêu Nương Nương và Triệu Công Minh cũng ở đó.

"Đều đến rồi!" "Thật sự quá điên cuồng, không thể không nói Chuẩn Đề ngốc lư ra tay, dẫn đến biến cố, thực sự quá lớn." Giang Thần lắc đầu.

Hắn tiếp tục kiểm tra.

Minh Hà Lão Tổ, Tây Vương Mẫu và các Đại Năng Hồng Hoang khác cũng xuất hiện trên chiến trường Vu Yêu lưỡng tộc.

Những Đại Thần Thông Giả này dường như đã học được cách khôn ngoan hơn, từng người một đều khống chế tu vi ở Đại La Kim Tiên Đại Viên Mãn, kiếm tiện nghi trên chiến trường hai tộc.

Người không biết xấu hổ nhất chính là Chuẩn Đề Thánh Nhân, người khác đều đang nhặt bảo bối.

Riêng hắn vậy mà lại đi cướp người!

Bất cứ ai bị hắn nhìn trúng, chỉ cần cảm thấy có tiềm lực, liền trực tiếp thu vào Phật quốc trong lòng bàn tay.

Chống cự?

Không tồn tại.

Trước mặt vị hung nhân này, mọi sự chống cự đều chỉ là hổ giấy.

Trên Cửu Thiên.

Đế Tuấn và Mười Hai Tổ Vu đang điên cuồng chém giết lẫn nhau, càng đánh càng kịch liệt, không còn bận tâm đến chiến đấu phía dưới nữa.

Chiến đấu phía dưới đều dựa vào Thập Đại Yêu Thần để chống đỡ.

Tình hình bên Vu tộc cũng tương tự, chiến đấu do Cửu Phượng, Hình Thiên, Khoa Phụ, Hậu Nghệ và các Đại Vu khác chống đỡ.

Họ chém giết lẫn nhau trong Bất Chu Sơn.

"Điên cuồng thật!" "Cũng đến lúc bản tọa xuất trận rồi, nếu còn trì hoãn nữa, chậm trễ sẽ sinh biến cố." Giang Thần nói.

Vút!

Hắn ngự Hóa Hồng Độn Thuật, trực tiếp rời khỏi chỗ cũ.

Ra khỏi hồ nước, Giang Thần lao xuống phía dưới Bất Chu Sơn.

Nơi chiến trường kịch liệt nhất đó, cũng có cái hay của nó, mặt đất khắp nơi đều là thi thể Vu Yêu lưỡng tộc, số lượng cực nhiều.

Nửa tháng sau.

Giang Thần đã xuống đến chân Bất Chu Sơn, dừng lại ở dưới chân Bất Chu Sơn.

Vừa mới dừng lại, đám người Vu Yêu lưỡng tộc xung quanh, thấy Giang Thần xuất hiện, mắt đỏ hoe mà lao đến giết.

"Không tự lượng sức!" "Trấn áp cho bản tọa!" Giang Thần lộ vẻ khinh thường.

Hắn vung tay chém một cái, một đạo kiếm khí khủng bố chém ra, trấn áp đám người Vu Yêu lưỡng tộc đang xông tới, thu lấy huyết mạch và thi thể của họ.

“Kiếm Chi Pháp Tắc!” Từng đạo kiếm khí hủy diệt hoàn toàn do Kiếm Chi Pháp Tắc chi lực hóa thành, quấn quanh thể biểu Giang Thần.

Bất cứ ai đến gần Giang Thần trong phạm vi vạn trượng, tất cả đều bị những kiếm khí hủy diệt trên thể biểu Giang Thần chém giết, chết không thể chết hơn.

Khoanh tay sau lưng, Giang Thần ung dung tản bộ, đi giữa đám người.

Nơi hắn đi qua.

Kiếm khí vung vẩy, thu gặt đám người hai tộc.

Đồng thời Tam Giới Lục Đạo Thiên Phú Thần Thông luôn vận chuyển, nếu có cường giả Vu Yêu lưỡng tộc, lập tức tránh ra, chuyên môn thu gặt những người hai tộc có đạo hạnh yếu hơn.

Trong Hồng Hoang không tính năm tháng.

Đặc biệt là trong cuộc đại chiến của hai tộc, thời gian càng không đáng giá.

Tất cả mọi người đều quên mất thời gian, trong lòng chỉ có một suy nghĩ, đó chính là chiến đấu, và tiếp tục chiến đấu.

Thoáng cái đã trôi qua năm trăm năm.

Trong năm trăm năm qua, số lượng người hai tộc chết trong tay Giang Thần, thực sự quá nhiều.

Lực lượng Kiếm Chi Pháp Tắc, phối hợp với Kiếm Đạo Thần Thông, căn bản không cần Giang Thần tự tay động thủ, liền chém giết tộc nhân Vu Yêu lưỡng tộc.

Thu hoạch được vô số huyết mạch, và thi thể.

May mắn là có Tụ Lý Càn Khôn, và mười hai viên Định Hải Thần

Châu.

Cho dù Giang Thần thu hoạch nhiều đến đâu, cũng có thể chứa đựng được.

"Đồ khốn!

Cuối cùng cũng tìm thấy ngươi!" "Ngươi đã chém giết vô số tộc nhân yêu tộc ta trong những năm qua, bản vương nhất định sẽ băm vằm ngươi thành vạn đoạn!" Một tiếng gầm thét giận dữ vang lên.

Một Đại Yêu Vương Đại La Kim Tiên Đại Viên Mãn, nhanh chóng từ phía sau xông lên, giết về phía Giang Thần.

Cây trường thương trong tay hắn run lên, bắn ra một con Giao Long khổng lồ dài hàng triệu trượng, đập về phía Giang Thần.

"Đại La Kim Tiên Đại Viên Mãn?" "Có hơi khó nhằn, nhưng không đủ để xem!" Giang Thần lắc đầu. …… (Cầu toàn đính duyệt, cầu tự động đính duyệt!

Phía sau còn nữa.) Hưu!

Độn quang lóe lên, Giang Thần biến mất khỏi chỗ cũ.

Thấy Giang Thần biến mất, tên Đại Thần Thông Giả Yêu tộc kia cười lạnh một tiếng, tay phải vung lên, vô số mũi tên nước lơ lửng từ cơ thể hắn bắn ra, bao quanh lấy hắn, khóa chặt toàn bộ khu vực trong phạm vi hàng vạn trượng.

"Kinh nghiệm đấu pháp cũng khá phong phú đấy." Giang Thần cười lạnh một tiếng, lấy Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn ra.

"Định cho Bản tọa!" Giang Thần khẽ hừ lạnh một tiếng, vận chuyển Thời Gian Pháp Tắc Chi Lực đến cực hạn, không hề có dấu hiệu báo trước mà trấn áp lên người đối phương.

Cường giả như Đại La Kim Tiên Đại Viên Mãn, trong lúc trở tay

không kịp, đối mặt với Thời Gian Pháp Tắc Chi Lực của Giang Thần, lập tức bị định tại chỗ, không thể phản kháng.

Một giây sau, tên Đại Thần Thông Giả Yêu tộc kia muốn vận dụng Pháp Tắc Chi Lực để phản kháng.

"Chết đi!" Giang Thần điều khiển Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn, hóa thành lớn hàng chục vạn trượng, sức mạnh hủy diệt truyền ra từ Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn, trấn áp lên người đối phương.

Chương 128

Xích xích xích...

Một tấm khiên màu đỏ rực bay ra từ trong cơ thể hắn, lơ lửng trên đỉnh đầu, bảo vệ toàn thân, tản ra uy áp của Tiên Thiên Trung Phẩm Linh Bảo.

Tấm khiên và Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn giao chiến, từng luồng khí lãng liên tiếp truyền đi khắp bốn phương tám hướng.

"Ơ!

Tiên Thiên Trung Phẩm phòng ngự Linh Bảo ư?

Trông cái súc sinh này cũng khá giả phết nhỉ." Giang Thần cười lạnh một tiếng, lấy Ngũ Hành Thần Châu ra.

"Ngũ Hành Thần Quang xoát!" Một đạo Ngũ Hành Thần Quang to bằng thùng nước, từ trong Ngũ Hành Thần Châu bắn ra, quét lên Linh Bảo phòng ngự trên đỉnh đầu đối phương.

Trước Ngũ Hành Thần Quang, tấm Linh Bảo phòng ngự kia giống như chuột gặp mèo.

Trong vòng mười mấy hơi thở ngắn ngủi, nó đã bị quét xuống, trở thành một món phàm phẩm.

Ngũ Hành Thần Quang thế đi không giảm, tiếp tục trấn áp về phía tên cường giả Đại La Kim Tiên Đại Viên Mãn kia.

"Thủy chi Pháp Tắc!" Vừa vặn lúc này đối phương cũng đã khôi phục khả năng hành động, đối mặt với Ngũ Hành Thần Quang mà Giang Thần trấn áp.

Từ đó, hắn cảm nhận được nguy hiểm, nào dám chần chừ nữa.

Hắn vận dụng Pháp Tắc Chi Lực đến cực hạn, đồng thời bảo vệ bản thân, đồng thời ngưng tụ Pháp Tắc Chi Lực thành một cái rìu khổng lồ, bổ mạnh xuống.

Oanh!

Khí lãng hủy diệt thế gian truyền ra từ chỗ hai bên giao chiến, quét về bốn phương tám hướng.

Vu Yêu lưỡng tộc nhân mã xung quanh, dưới sự tàn phá của luồng khí lãng khủng bố kia, chỉ trong một cái chớp mắt đã bị trấn áp một cách bá đạo.

Liên tục kéo dài hồi lâu, luồng khí lãng cuồng bạo kia mới biến mất.

Tại chỗ cũ, thân ảnh của Giang Thần và đối phương hiện ra.

Giang Thần chắp hai tay sau lưng, đứng trên cửu thiên, bình tĩnh như gió, ra vẻ một cao nhân tiên gia.

Còn đối phương thì tóc tai bù xù, khóe miệng rỉ máu, trông như bị trọng thương.

"Rốt cuộc là ai?

Ngũ Hành Đại Đạo Pháp Tắc, Thời Gian Pháp Tắc, Trung Phẩm Linh Bảo, Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo!

Chẳng lẽ là đệ tử của một Đại Giáo nào đó sao?" Đối phương nghi hoặc.

"Bản tọa chưa từng nói chuyện với người chết." Giang Thần vẻ mặt khinh thường, lần nữa vận dụng Ngũ Hành Thần Châu trấn áp về phía đối phương.

"Hèn hạ!

Dựa vào uy thế Linh Bảo thì có bản lĩnh gì?

Có bản lĩnh thì bỏ Linh Bảo xuống, ta đấu một trận bằng bản lĩnh thật sự!" Đối phương giận dữ quát.

Đối mặt với Ngũ Hành Thần Quang mà Giang Thần lần nữa trấn áp, hắn vừa rồi đã lĩnh giáo uy lực của Ngũ Hành Thần Quang, có đánh chết hắn cũng không dám cứng rắn chống đỡ nữa.

"Ngũ Hành Đại Độn!" Hai tay hắn niệm quyết, một đạo quang mang màu vàng đất bao phủ toàn thân, trực tiếp chui xuống lòng đất, lao về phía trước.

"Ngọa tào, Thiên Cương Tam Thập Lục Đạo Pháp!

Trông dáng vẻ này thì thành tựu về Ngũ Hành Đạo Pháp cũng không kém." Giang Thần cười lạnh một tiếng.

"Thổ chi Pháp Tắc!" Tay phải hắn vung lên, điều động Thổ chi Pháp Tắc Chi Lực, khống chế đại địa.

Dưới sự khống chế của Thổ chi Pháp Tắc Chi Lực, toàn bộ khu vực trong phạm vi hàng trăm vạn trượng đều bị bao phủ, mặt đất hoàn toàn bị phong ấn.

"Lĩnh ngộ cả Thổ chi Pháp Tắc ư?" Một giọng nói hổn hển truyền ra từ dưới lòng đất.

Ngay sau đó, một đạo thân ảnh lóe lên, muốn vận dụng độn pháp khác để rời đi.

Giang Thần vẫn luôn chờ ở đây, sao có thể để hắn dùng độn pháp khác rời đi được.

"Muốn đi sao?

Lưu lại cho Bản tọa!" Giang Thần khẽ hừ lạnh một tiếng.

Ngũ Hành Thần Châu tỏa ra vô số vạn đạo hà quang, trực tiếp phong tỏa Ngũ Hành Chi Lực xung quanh.

Trừ phi vận dụng độn pháp khác, nếu không chỉ dựa vào một Ngũ Hành Độn Pháp, hắn không thể rời khỏi đây.

"Ức hiếp người quá đáng!

Bản vương liều mạng với ngươi!" Đối phương giận dữ gầm lên, nắm chặt trường thương chủ động lao về phía Giang Thần, trường thương khẽ run, vô cùng tinh quang ngưng tụ tại một điểm, sát khí sắc bén lộ rõ, trấn áp về phía Giang Thần.

"Không tự lượng sức!" Giang Thần cười lạnh một tiếng, điều khiển Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn, thô bạo đập tới.

Nhưng cũng không hề dễ dàng, dù sao đối phương cũng là một Đại La Kim Tiên Đại Viên Mãn cường giả, cho dù vị Đại Thần Thông Giả này có ít Linh Bảo, Thần Thông cũng không đủ mạnh, nhưng Đạo Hạnh của hắn đặt ở đó, không phải là thứ dễ đối phó.

"Đế Nộ Thịnh Viêm!" Giang Thần điều động Thái Dương Chân Hỏa, Mặt Trời Phần Thiên Chân Viêm và Hỏa chi Pháp Tắc Chi Lực dung hợp lại với nhau.

Một đóa hỏa diễm liên hoa khổng lồ, tỏa ra giữa không trung, lớn hàng trăm vạn trượng, ngọn lửa hừng hực cháy, dường như muốn hủy diệt tất cả.

Theo bàn tay Giang Thần ấn xuống, ngọn lửa khủng bố đến cực hạn kia, trấn áp về phía đối phương.

"Phá cho Bản vương!" Đối phương vẻ mặt hung tợn gào thét một tiếng, điên cuồng điều động Yêu Lực trong cơ thể, rót vào trường thương trong tay, liều mạng với Nguyên Khí Đại Thương, lần nữa thi triển bí pháp, cường hóa lực chiến đấu của hắn, một thương đâm ra, chọc vào Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn.

Xích!

Nhất thời hai bên không ai làm gì được ai, Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn và hắn giằng co giữa không trung.

Đúng lúc này, Đế Nộ Thịnh Viêm từ trên trời giáng xuống, oanh sát lên người đối phương.

Phốc xuy!

Vết thương trên người hắn, không thể kiểm soát được nữa, toàn thân hắn phun ra một đạo huyết tiễn, bay ngược về phía sau.

Đế Nộ Thịnh Viêm giống như âm hồn bất tán, điên cuồng cháy trên người hắn.

"A…!" Tiếng kêu thảm thiết thê lương, liên tiếp truyền ra từ miệng hắn.

Không đến mười hơi thở, đối phương đã bị thiêu cháy hoàn toàn.

"Hô!

Chương 129

Cuối cùng thì cũng xử lý xong rồi.” Giang Thần thở dài một hơi.

Nói thật, ta cũng đâu có dễ chịu gì.

Dù sao đối phương cũng là một Đại La Kim Tiên Đại Viên Mãn cường giả, nếu không nhờ ta có nhiều Linh Bảo và Pháp Tắc Chi Lực đủ mạnh thì cũng khó nhằn.

Giang Thần tay phải vung lên, thu Linh Bảo và Thần Thông lại.

Hắn đảo mắt nhìn quanh, vừa định rời khỏi đây, dưới sự chú ý của Tam Giới Lục Đạo Thiên Phú Thần Thông, ba chị em Vân Tiêu gặp nguy hiểm.

Ba người đang bị Bạch Trạch bao vây, tình thế nguy hiểm muôn trùng.

Không biết vì lý do gì, Bạch Trạch bị trọng thương, chỉ có thể phát huy ra thực lực Đại La Kim Tiên Đại Viên Mãn.

“Quan tâm Tiệt giáo hay không!

Chết đi cho Bản thần!” Bạch Trạch giận dữ gầm lên, hai móng vuốt lóe lên vô số vạn đạo huyết mang, khí thế sắc bén cường hoành bùng phát, hung ác chụp về phía ba chị em Vân Tiêu.

Nơi đi qua, không gian vỡ nát, không thể chịu nổi sức mạnh khủng bố kia.

Khí lưu Hỗn Độn từ đó xông ra.

Dù Bạch Trạch bị trọng thương, nhưng thực lực bùng phát ra vẫn không thể xem nhẹ, vẫn cường hãn đến vậy.

Đối mặt với một trảo che trời của Bạch Trạch, ba người sắc mặt

đại biến.

“Ta cản hắn!

Hai người mau rời khỏi đây!” Vân Tiêu cản hai người kia ở phía sau.

“Không được!

Đi thì cùng đi!

Chết thì cùng chết!” Hai người kia vẻ mặt kiên định.

“Được!

Đã vậy thì ba chị em ta cùng xông lên, liều mạng với ngươi!

Dù hôm nay có chết ở đây cũng phải khiến ngươi trọng thương.” Vân Tiêu hạ quyết tâm, ba người lấy Linh Bảo của mình ra: Hỗn Nguyên Kim Đấu, Thúy Tiêu Kiếm, Kim Giao Tiễn.

Cưỡng nhịn trọng thương trong cơ thể, rót Tiên Lực vào Linh Bảo.

Ông!

Ba kiện Linh Bảo rung lên, tỏa ra linh quang ngút trời.

“Giết!” Ba chị em đồng thanh giận dữ quát, ánh mắt lạnh băng, nắm chặt Linh Bảo lao về phía Bạch Trạch.

Một giây sau, Thần Thông của hai bên va chạm giữa không trung.

Với nội tình của Bạch Trạch, nghiền ép ba chị em Vân Tiêu thực sự quá đơn giản, sau khi giằng co một lúc, móng vuốt của hắn phá hủy Linh Bảo của ba chị em, vỗ mạnh vào người ba người.

Ba đạo linh quang như điện bắn ra, hung hăng đập xuống mặt đất.

Đại địa sụp đổ, nứt ra một cái hố trời lớn hàng trăm vạn trượng.

Hỗn Nguyên Kim Đấu, Thúy Tiêu Kiếm, Kim Giao Tiễn đều rơi

xuống đất.

Phốc xuy!

Ba chị em Vân Tiêu trong lòng ngọt ngào, trực tiếp phun ra một đạo huyết tiễn, trông như bị trọng thương.

“Chết đi!” Bạch Trạch giận dữ gầm lên, Thần Thông trên bàn tay thế đi không giảm, lần nữa oanh sát về phía ba chị em Vân Tiêu.

Đối mặt với Thần Thông sắc bén của Bạch Trạch, ba chị em Vân Tiêu đã đến nước đường cùng, muốn chống cự cũng không thể cử động được.

“Chẳng lẽ ba chị em ta hôm nay phải chết ở đây sao?” Vân Tiêu cười thê lương, không hiểu sao, trong đầu bỗng nhiên xuất hiện một đạo thân ảnh.

“Nếu lần này có thể sống sót, nhất định phải nói rõ lòng mình!” Vân Tiêu tự giễu lắc đầu, e rằng đời này chẳng còn cơ hội nào nữa.

Mắt thấy Thần Thông của Bạch Trạch sắp oanh sát lên người ba chị em Vân Tiêu thì, một đạo thân ảnh từ trong không gian bước ra.

Người không phải ai khác, chính là Giang Thần.

Hắn vận chuyển Hóa Hồng Độn Thuật đến cực hạn, đuổi đến từ trong không gian.

“Thật khéo!

Chúng ta lại gặp nhau rồi.” Giang Thần khẽ cười.

“A!

Ngươi… ngươi tới rồi?” Thấy Giang Thần, Vân Tiêu vẻ mặt kích động, hai mắt tỏa ra thần thái dị thường.

“Đợi ta giải quyết hắn xong, rồi chúng ta từ từ nói chuyện!” Giang

Thần khẽ cười, lấy ba giọt Tam Quang Thần Thủy ra, nhỏ vào miệng ba chị em, dưới sự phục hồi của Tam Quang Thần Thủy, vết thương trên người ba chị em Vân Tiêu đang nhanh chóng hồi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Xong xuôi tất cả, Giang Thần quay người lại, vẻ mặt khinh thường nhìn Bạch Trạch đang càng ngày càng đến gần.

"Ai cho ngươi cái mặt?

Dám ức hiếp người của Bản tọa?" Giang Thần bá khí ngút trời.

Khí thế khủng bố từ trong cơ thể bùng phát ra, khiến không gian xung quanh chấn động.

Vô số vạn đạo hà quang lơ lửng từ dưới chân hắn, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên bao phủ bảo vệ bản thân.

Đồng thời Cửu Cửu Hỗn Nguyên Huyền Công và Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh, vận chuyển đến cực hạn, đồng thời thôi động tu vi nhục thân và nguyên thần.

Giang Thần lần đầu tiên chiến đấu nghiêm túc.

Đối mặt với Bạch Trạch có tu vi sâu hơn mình, dù là trong trạng thái trọng thương, hắn vẫn phải dốc toàn lực ứng phó.

"Chết đi cho Bản tọa!" Giang Thần khẽ hừ lạnh một tiếng, điều khiển Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn, một tay nâng lên, bá đạo đập về phía Bạch Trạch.

Thái Dương Chân Hỏa, Mặt Trời Phần Thiên Chân Viêm, Hỏa chi Pháp Tắc ba thứ dung hợp lại với nhau, tạo thành ngọn lửa hủy diệt, bao quanh Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn.

Theo Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn đập ra, sức mạnh khủng bố và ngọn lửa hủy diệt tàn phá tất cả.

Nơi nó đi qua, ngay cả Phong Bạo Hỗn Độn cũng bị phá vỡ.

Bành!

Chương 130

Một giây sau, Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn đập vào móng vuốt sắc bén của Bạch Trạch, tiếng nổ lớn vang dội, quét về bốn phương tám hướng.

Những luồng khí lãng xung kích đó, vừa mới đến gần Giang Thần thì đã bị Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên ngăn cản bên ngoài, không thể xuyên thủng phòng ngự của Giang Thần.

"Ngũ Sắc Thần Quang!" Giang Thần không thèm nhìn Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn, căn bản không hy vọng chỉ dựa vào một chiêu có thể trấn áp Bạch Trạch.

Ngũ Sắc Thần Quang lớn hàng trăm vạn trượng, từ trong Ngũ Hành Thần Châu quét ra, như điện chớp trấn áp về phía Bạch Trạch.

"Lại một tên Tiệt giáo nhân nữa sao?

Hôm nay Bản thần sẽ giết sạch hết Tiệt giáo nhân các ngươi!" Bạch Trạch sát khí ngút trời, cách không chụp một trảo, vô số đạo huyết quang ngưng tụ trong lòng bàn tay, một cây Lang Nha Bổng màu huyết hồng xuất hiện trong tay hắn, tản ra uy năng của Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo.

"Phá cho Bản thần!" Bạch Trạch quát lớn, nắm chặt cây Lang Nha Bổng to lớn hung mãnh đập ra.

Xích xích xích...

Hai bên giao chiến, khí lãng càng thêm khủng bố, từng đạo liên tiếp, quét về xung quanh.

Nhưng lại bị hắn đỡ được.

"Bản tọa muốn xem ngươi rốt cuộc có thể chống đỡ được mấy

chiêu!" Giang Thần cũng nổi giận.

Bạch Trạch thì làm được gì?

Hôm nay ta sẽ đồ sát Bạch Trạch để chứng đạo.

Ở Hồng Hoang đại địa, danh tiếng Già Thiên Đạo Tôn của ta sẽ vang dội.

"Thời Gian Pháp Tắc!" Giang Thần hai tay vung lên, dốc toàn lực vỗ về phía trước, hóa thành một chữ "Định" lớn hàng vạn trượng, từ trên trời giáng xuống, trấn áp về phía Bạch Trạch.

Trước chữ "Định" do Thời Gian Pháp Tắc Chi Lực hóa thành này, vạn vật thiên địa xung quanh đều bị định trụ, ngay cả Bạch Trạch cũng cảm thấy một nỗi kinh hãi không tên trong lòng.

"Hèn gì mà dám kiêu ngạo như vậy!

Nắm giữ Thời Gian Pháp Tắc Chi Lực sao?

Nhưng chỉ dựa vào một đạo Thời Gian Pháp Tắc Chi Lực thì chưa đủ đâu, trước mặt Bản thần!" Bạch Trạch khẽ hừ lạnh một tiếng.

"Huyết chi Pháp Tắc!" Huyết quang ngút trời, thành tựu trên phương diện Pháp Tắc của hắn, đã đạt đến ba thành rưỡi.

Theo Huyết chi Pháp Tắc xuất hiện, dường như sinh mệnh của tất cả sinh linh trong Hồng Hoang đại địa đều nằm trong sự khống chế của hắn.

"Đi!" Bạch Trạch một tay chỉ.

Huyết chi Pháp Tắc ngưng tụ thành một kiện đại ma, xoay tròn xông thẳng vào Thời Gian Pháp Tắc Chi Lực.

Dưới sự trấn áp của Thời Gian Pháp Tắc Chi Lực, tốc độ của nó trở nên chậm chạp, nhưng lại ngoan cường tiến về phía trước.

“Vô Thượng Đạo Đình!” Giang Thần lần nữa ra tay.

Hắn dậm chân một cái, trực tiếp xông lên.

Lần này hắn trực tiếp thi triển ra át chủ bài, vận dụng một thành Lực chi Pháp Tắc mà hắn nắm giữ, phối hợp với Vô Thượng Đạo Đình, sau đó dung hợp tất cả mấy đại Pháp Tắc Chi Lực khác vào, hình thành một tòa Đạo Đình như mộng ảo.

Che trời lấp nhật, Hồng Hoang đại địa dường như chìm vào bóng tối...

“Sao có thể?

Chẳng phải chỉ là một tên Đại La Kim Tiên Trung Kỳ nhỏ bé thôi sao, sao lại có nội tình mạnh mẽ đến vậy?” Thấy cảnh này, Bạch Trạch sắc mặt đại biến.

Nếu không bị trọng thương, thực lực toàn thân chỉ có thể phát huy ra hai ba thành, thì hắn cũng không thể chật vật như vậy.

Nhưng hiện tại, dưới sự áp chế của Giang Thần cùng nhiều Đại Thần Thông đỉnh tiêm khác, những át chủ bài có thể vận dụng, hắn đều đã vận dụng hết rồi.

Trên người không còn át chủ bài nào để sử dụng nữa.

“Ngươi ép Bản thần!” Bạch Trạch vẻ mặt hung tợn, hung ác gào thét.

Vô số vạn đạo hà quang từ trong cơ thể hắn bùng phát ra, bao phủ toàn thân hắn.

Khoảnh khắc tiếp theo, Bạch Trạch trực tiếp biến thành bản thể, một con hung cầm khổng lồ che trời lấp nhật xuất hiện trên cửu thiên.

Cao đến hai mươi mấy vạn trượng, đặc biệt là sát khí sắc bén tản ra từ cơ thể hắn, ngay cả mặt trời và mặt trăng trước mặt hắn cũng

phải lu mờ.

“Phá cho Bản thần!” Bạch Trạch gào thét một tiếng, dùng sức mạnh nhục thân, xông thẳng vào Vô Thượng Đạo Đình.

Hai cánh xoay tròn, toàn thân hắn hóa thành một luồng xoáy khổng lồ vô địch, những lưỡi kiếm sắc bén khổng lồ theo hai cánh xoay tròn, nhanh chóng ngưng tụ thành.

Một giây sau, toàn thân Bạch Trạch đâm vào Vô Thượng Đạo Đình.

Bành!

Đám mây hình nấm khổng lồ, lấy chỗ đó làm trung tâm, nhanh chóng khuếch tán ra.

Quét qua hàng vạn trượng, tất cả Vu Yêu lưỡng tộc nhân ở trong phạm vi đó, liên tiếp bị diệt sát.

Ngay cả một hơi thở cũng không chống đỡ được.

Là trung tâm chiến trường chính, Bạch Trạch liều mạng với trạng thái trọng thương, cứng rắn đối đầu với Vô Thượng Đạo Đình, đã dung hợp Lực chi Pháp Tắc và mấy đại Pháp Tắc Chi Lực khác.

Phốc xuy!

Dưới sức mạnh khủng bố kia, hắn phun ra một đạo huyết tiễn trên cửu thiên.

Toàn thân hắn hóa thành một đạo lưu tinh, nhanh chóng đập xuống Hồng Hoang đại địa, mặt đất sụp đổ, quét qua hàng vạn trượng, tất cả đều biến thành một mảnh phế tích.

“Hắn lại không chết ư?

Vậy thì bồi thêm một đao nữa!” Giang Thần khẽ hừ lạnh một tiếng, lấy mười quả Bàn Đào Cửu Thiên Niên ra, trực tiếp nuốt

xuống, vận chuyển Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh, luyện hóa mười quả Bàn Đào Cửu Thiên Niên, hồi phục Tiên Lực tiêu hao trong cơ thể.

Công pháp nghịch thiên, uy năng vào khoảnh khắc này, triệt để hiển hiện ra.

Tiên Lực vốn gần như tiêu hao hết, theo Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh vận chuyển, trong vòng mười mấy hơi thở ngắn ngủi, đã hoàn toàn hồi phục.

Tuy có nguyên nhân là Bàn Đào Cửu Thiên Niên, nhưng phần lớn lại là do công pháp cường hãn.

"Không hổ là Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh!

Công pháp nghịch thiên cấp trực chỉ Hỗn Nguyên Đại Đạo, quả nhiên hiệu quả khác biệt không tầm thường." Giang Thần hài lòng gật đầu.

"Hỏa Diễm Pháp Tướng!

Ba Đầu Sáu Tay!" Hai đại Thần Thông nhục thân đỉnh tiêm thi triển ra, một người khổng lồ khủng bố cao mấy vạn trượng, từ dưới hai bên sườn, lần lượt mọc thêm hai cái đầu và bốn cánh tay.

Chương 131

Hắn dậm chân một cái, lao về phía Bạch Trạch.

"Cửu Tinh Liên Châu!" Chín ngôi sao khổng lồ từ trên trời giáng xuống, nằm gọn trong lòng bàn tay hắn, sức mạnh vô thượng ẩn chứa trong đó, phối hợp với Lực chi Pháp Tắc Chi Lực, bùng nổ một cách cường bạo.

"Chết đi cho Bản tọa!" Giang Thần ánh mắt lạnh băng, mạnh mẽ đập chín ngôi sao khổng lồ trong tay xuống, chỉ thấy chín ngôi sao khổng lồ, mang theo uy áp hủy diệt tất cả, hung mãnh bá đạo đập về phía Bạch Trạch.

"Bản thần là một trong Thập Đại Yêu Thần của Thiên Đình!

Dù có chết cũng tuyệt đối không chịu khuất nhục như vậy!" Bạch Trạch ngửa mặt lên trời gào thét.

Dù nằm trên mặt đất không thể cử động, nhưng muốn hắn khuất phục, tuyệt đối không thể nào.

Mắt thấy chín ngôi sao khổng lồ càng ngày càng đến gần, Bạch Trạch đã chuẩn bị sẵn sàng tự bạo, muốn kéo tất cả những kẻ xung quanh làm đệm lưng, trên đường hoàng tuyền sẽ không cô đơn.

"Tự… Định cho Bản tọa!" Giang Thần thô bạo ngắt lời hắn, lần nữa điều động Thời Gian Pháp Tắc Chi Lực, trấn áp lên người hắn.

Trong vòng không phẩy một giây, thắng bại liền phân định.

Chín ngôi sao khổng lồ, đập vào người hắn.

Bành bành bành...

Một loạt tiếng va chạm lớn vang dội, dường như vĩnh viễn không

ngừng lại.

Đợi đến khi tất cả khói bụi tan biến, Bạch Trạch đã bị Giang Thần thô bạo đập chết, ngay cả một thi thể hoàn chỉnh cũng không còn sót lại.

Hưu!

Giang Thần dừng lại bên cạnh hắn, nhìn Bạch Trạch đã chết không thể chết hơn được nữa.

Một tay chụp xuống, hấp lực khủng bố từ lòng bàn tay bùng phát ra, chiết xuất huyết mạch từ trong thi thể.

"Hỏa!" Tay phải Giang Thần vung lên, một đạo hỏa diễm đánh xuống thi thể hắn, thiêu đốt kịch liệt.

Trong vòng vài hơi thở ngắn ngủi, thi thể hắn đã bị thiêu cháy hoàn toàn.

Xong xuôi tất cả, Giang Thần thu Thần Thông và Linh Bảo lại, điều khiển Hóa Hồng Độn Thuật, dừng lại trước mặt ba chị em Vân Tiêu.

"Không sao chứ?" Giang Thần vẻ mặt quan tâm hỏi.

"Tặc tử!" Trên cửu thiên, bỗng nhiên truyền đến một tiếng gầm giận dữ.

Đế Tuấn nhận ra rồi, Thần Thông quen thuộc, Hỏa Diễm Pháp Tướng quen thuộc, tên tiểu tặc này nhất định có liên quan đến vị Chuẩn Thánh đại năng từng đại náo Thiên Hôn năm xưa.

Chỉ cần bắt được hắn, là có thể tìm ra vị Chuẩn Thánh đại năng đứng sau, trấn áp hắn, rửa sạch nỗi nhục năm xưa.

Vừa định điều khiển Hà Đồ Lạc Thư ra tay, Hậu Thổ nương nương và Cộng Công lần nữa cản ở phía trước hắn, thi triển Thần

Thông uy lực khủng bố, trấn áp về phía hắn.

"Cút ngay cho Bản Đế!" Đế Tuấn giận tím mặt.

"Cút con mẹ ngươi!" Cộng Công trực tiếp cứng rắn đáp lại.

"Ngươi ép Bản Đế!" Đế Tuấn giận dữ ngút trời, thật sự không nhịn nổi nữa rồi!

Tay phải hắn lật một cái, lấy ra cây "Đồ Vu Kiếm" bán thành phẩm vừa luyện chế xong.

Đồ Vu Kiếm mới này được luyện chế lấy huyết mạch của tam tộc dư nghiệt làm dẫn, vừa mới xuất hiện, uy năng tản ra càng khiến người ta kinh hãi, mạnh hơn Đồ Vu Kiếm chính phẩm ba phần.

"Trảm!" Đế Tuấn khẽ hừ lạnh một tiếng, rót Yêu Lực vào Đồ Vu Kiếm, chém ra một đạo kiếm mang lớn hàng vạn trượng, phong tỏa đường lui của Hậu Thổ nương nương và Cộng Công, chém tới.

Dưới sự áp chế của Đồ Vu Kiếm, nhục thân của hai người cảm thấy một áp lực cực lớn.

Dưới sự chấn nhiếp của uy áp đó, hai người họ thậm chí phát hiện ra rằng thực lực toàn thân mình, nhiều nhất cũng chỉ có thể phát huy ra năm sáu thành.

Nếu là trước đây, hai người có lẽ sẽ hoảng loạn.

Nhưng sau sự kiện Thiên Đình, lại được Giang Thần nhắc nhở, Hậu Thổ nương nương và Cộng Công đều đã có sự chuẩn bị.

Chẳng lẽ bế quan bao nhiêu năm, lại thật sự chỉ chơi đùa thôi sao?

"Ra đây!" Hậu Thổ nương nương và Cộng Công liếc nhìn nhau, sau đó lấy ra một ngọn núi khổng lồ thông thiên.

Trên đỉnh núi, có một cái tay cầm.

Toàn bộ ngọn núi thông thiên dài ước chừng hàng trăm vạn trượng, rộng vài trăm vạn trượng, càng thêm khoa trương và khủng bố.

"Tên chim lông tạp nhà ngươi nghĩ ta thật sự không có chút phòng bị nào sao?

Nhiều lắm rồi!

Chết đi!" Cộng Công giận dữ gầm lên, phối hợp với Hậu Thổ nương nương, nhấc ngọn núi thông thiên kia lên, hung bạo hung mãnh đập về phía Đế Tuấn.

Cái gọi là công kích tầm xa, công kích tầm xa.

Đồ Vu Kiếm dù mạnh đến mấy, đối mặt với kiểu thao tác biến thái này, cũng chỉ có thể than thở rằng "chiều dài không đủ!" Bên dưới.

Giang Thần nhìn thấy tất cả mọi thứ trên cửu thiên.

"Vãi chưởng!

Chẳng lẽ sau lời nhắc nhở của ta, Vu Tộc đã bí mật chuẩn bị hậu chiêu này ư?

Cũng biến thái quá đi!" Giang Thần cạn lời.

Nhưng đây đúng là một cách hay.

Ngọn Thông Thiên Sơn Phong kia không biết ai luyện chế, dùng nguyên liệu gì.

Về độ cứng rắn, nó vô cùng mạnh mẽ.

Ngay cả khi cứng rắn đối đầu với Đồ Vu Kiếm, và oanh kích với Đồ Vu Kiếm trên cửu thiên, nó vẫn không hề hấn gì.

"Nhân tài!

Có thể nghĩ ra cách như vậy tuyệt đối là nhân tài!

Không ngờ trong Vu Tộc cũng có nhân tài như thế.” Giang Thần cảm thán một câu.

“Không sao chứ?” Giang Thần hỏi.

“Có chứ!

Chuyện này rất nghiêm trọng, may mà ngươi tới kịp, nếu không thì đâu có đơn giản như vậy, thậm chí tiểu mệnh của chúng muội cũng phải bỏ lại đây rồi.” Bích Tiêu nhanh hơn một bước nói.

Chương 132

“Tam Muội!” Vân Tiêu trách mắng liếc nhìn Bích Tiêu.

“Giang Thần, lần này thật sự đa tạ ngươi!

Lần trước, rồi lần này, ơn cứu mạng khiến ba chị em muội nợ ngươi càng ngày càng nhiều rồi.” Vân Tiêu vẻ mặt phức tạp.

“Ba vị muội muội của ta không sao chứ?” Bỗng nhiên, một giọng nói quan tâm vang lên, Triệu Công Minh điều khiển độn quang từ trên trời giáng xuống, dừng lại trước mặt Giang Thần và những người khác.

“Vô nghĩa!

Chẳng lẽ ngươi không thấy muội bị thương thế này sao?

Dù đã uống Tam Quang Thần Thủy nhưng vết thương trên người vẫn chưa hoàn toàn hồi phục đâu.” Bích Tiêu lườm trắng mắt.

“Hắc hắc!

Lần này thật sự không trách đại ca đâu, tên yêu tộc kia quả thật quá khó đối phó, để giải quyết hắn, ta đã phải tốn chín trâu hai hổ sức lực mới chém giết được.

Chẳng phải vừa mới trấn áp xong liền lập tức dùng Thần Thông đuổi tới rồi sao.” Triệu Công Minh vội vàng giải thích.

“Đại ca đừng nghe Tam Muội nói lung tung.

Tính cách của Tam Muội chẳng phải huynh không biết sao?

Luôn là như vậy đó.” Vân Tiêu lắc đầu.

“Huynh đệ, lần này đa tạ ngươi rồi.

Ba lần bảy lượt cứu mạng huynh muội ta, ta thật không biết nên báo đáp thế nào nữa.

Hay là thế này đi!

Ba muội tử của ta đều xinh đẹp, cũng đều là đại mỹ nhân, ngươi cứ tùy ý chọn một người trong ba người họ, coi như báo ân, thế nào?" Triệu Công Minh nháy mắt.

Phốc xuy!

Giang Thần phun hết Tam Quang Thần Thủy vừa uống vào miệng ra, vừa vặn phun thẳng vào mặt Triệu Công Minh.

"Hả?

Ta nghe không rõ lắm, huynh nói lại lần nữa xem." Giang Thần nghi ngờ tai mình có phải nghe nhầm rồi không.

"Đại ca!" Ba chị em Vân Tiêu đồng thanh quát.

Ánh mắt sát khí đằng đằng nhìn chằm chằm Triệu Công Minh, dường như nếu Triệu Công Minh dám nói lại lần nữa, ba chị em sẽ bùng nổ vậy.

"Ơ!

Gì cơ?

Ta vừa nói gì đặc biệt sao?

Hình như không có...

Ấy, chắc là ta nghe nhầm rồi." Triệu Công Minh giả ngu giả ngơ.

"Ta nói thật đấy!" Giang Thần bỗng nhiên thu lại nụ cười, nghiêm túc nói.

"Hả?

Ngươi nói thật ư?" Triệu Công Minh trừng lớn mắt.

“Haha!

Xem ngươi kìa, gấp gáp chưa kìa.” Giang Thần lắc đầu, nhìn chiến trường xung quanh, và cả chiến trường trên cửu thiên, chiến đấu tàn sát lúc này, toàn bộ Hồng Hoang đại địa đều đang chìm trong tàn sát.

Đã sớm tiến vào giai đoạn bạch nhiệt hóa, ngay cả Bạch Trạch cũng bị Giang Thần tiêu diệt.

Hắn là một trong Thập Đại Yêu Thần của Thiên Đình.

Dưới ảnh hưởng của Thiên Địa Lượng Kiếp, tất cả mọi người đều đã hoàn toàn điên cuồng.

Ngay cả Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất hai con chim lông tạp kia, cùng với Thập Nhị Tổ Vu của Vu Tộc cũng đều đã sát đỏ cả mắt, huống chi những người khác.

Những thế lực trong bóng tối, trừ những đệ tử của các Đại Giáo, có khí vận Đại Giáo gia trì, có Thiên Đạo Thánh Nhân đứng sau, miễn cưỡng giữ được sự tỉnh táo, đang thu hoạch quả ngọt chiến thắng trên chiến trường này.

Hoàn toàn không biết rằng nhân quả của ngày hôm nay là do nghiệp chướng của ngày xưa mà ra.

Những người không có khí vận Đại Giáo gia trì, thì thảm rồi.

Tất cả đều sát đỏ cả mắt, dưới ảnh hưởng của Thiên Địa Lượng Kiếp, từng người từng người một lao thẳng vào Vu Yêu lưỡng tộc tàn sát.

Chỉ cần chém giết nhân mã của lưỡng tộc, là có thể nhận được nhiều bảo vật hơn.

Một kẻ điên cuồng hơn kẻ khác, một kẻ cường hãn hơn kẻ khác.

“Nơi này không phải chỗ để nói chuyện!

Ta tìm một nơi yên tĩnh nghỉ ngơi trước đã, rồi sau đó sẽ tính kế hoạch khác.” Giang Thần trầm giọng nói.

“Vâng.” Ba chị em Vân Tiêu gật đầu lia lịa.

Còn Triệu Công Minh, không có ý kiến gì.

“Ta đi trước!” Giang Thần nói.

Tay phải hắn vung lên, vận dụng Hóa Hồng Độn Thuật, mang bốn người lên, hóa thành một đạo hà quang, lao về phía Bất Chu Sơn.

Nếu hỏi Hồng Hoang đại địa hiện giờ nơi nào an toàn nhất, đương nhiên nơi nguy hiểm nhất, cũng chính là nơi an toàn nhất.

Đặc biệt là Bất Chu Sơn, luồng uy áp khổng lồ kia, căn bản không phải người bình thường có thể chịu đựng được.

Một tháng sau.

Giang Thần dẫn bốn người dừng lại ở lưng chừng núi, trước mắt có một hàn đàm, tản ra từng luồng hàn khí.

Giang Thần tìm kiếm.

“Ta tạm thời nghỉ ngơi ở đây trước đã!” Giang Thần nói.

“Vâng.” Bốn người Vân Tiêu gật đầu.

Giang Thần không hề dừng lại, hai tay niệm quyết, từng đạo ấn pháp liên tiếp từ trong tay hắn đánh xuống, lấy hàn đàm làm trung tâm bắt đầu bố trí trận pháp, bao phủ lấy hàn đàm.

Chương 133

Một canh giờ sau.

"Vạn Tượng Đại Trận!" Giang Thần đánh xuống đạo pháp quyết cuối cùng trong tay.

Một tòa trận pháp đỉnh tiêm ngút trời, hoàn toàn bao phủ lấy nơi đó.

Dung hợp hàng vạn tòa trận pháp, bao gồm Trận Pháp ẩn nấp, Trận Pháp phòng ngự, Trận Pháp công kích, Huyễn Trận, v.v., trừ phi thành tựu trên phương diện trận pháp cao hơn Giang Thần, nếu không ngay cả Chuẩn Thánh đại năng, nếu không kiểm tra kỹ lưỡng cũng không thể phát hiện ra.

Hắn quay người lại, nhìn bốn người Vân Tiêu.

"Ơ!

Ánh mắt gì thế này?" Giang Thần vẻ mặt không hiểu.

"Thành tựu trên phương diện trận pháp của đạo hữu cũng quá cao thâm rồi!

Thậm chí còn lợi hại hơn cả ta!

Nhìn Trận Pháp trước mắt này, ngay cả Sư Tôn ta, trong tình huống tu vi ngang bằng, e rằng cũng không thể làm tốt hơn được!" Vân Tiêu vẻ mặt nghiêm túc.

"Thường thường thôi!

Ta cũng không cảm thấy quá mạnh, chỉ hơi hiểu một chút thôi mà." Giang Thần khiêm tốn nói, lấy ghế dựa ra, lười biếng nằm trên ghế dựa, lại lấy cần câu ra, ném vào hàn đàm.

“Ta có một chuyện không hiểu lắm.” Giang Thần nói.

“Chuyện gì?” Vân Tiêu không hiểu.

“Muội chạy đi đâu rồi?

Chẳng phải muội đã lĩnh ngộ Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận rồi sao?

Sao lại không bố trí trận pháp?

Nếu bố trí trận pháp, với trạng thái của Bạch Trạch lúc đó, hắn căn bản không phải đối thủ của muội!” Giang Thần nói ra nghi vấn trong lòng.

“Chuyện này nói ra thì dài lắm.

Vốn dĩ muội vẫn luôn ở Tam Tiên Đảo theo lời phân phó của đạo hữu.

Nhưng có một ngày Sư Tôn truyền tin, nói rằng Thiên Địa Lượng Kiếp tuy là đại nguy hiểm, nhưng cũng là một trường đại cơ duyên, thành hay bại đều dựa vào bản thân mỗi người.

Muội đã suy nghĩ một thời gian, rồi quyết định ra ngoài tìm kiếm cơ duyên của mình.” Vân Tiêu giải thích.

“Vậy Cửu Khúc Hoàng Hà Trận là chuyện gì?” Giang Thần hỏi.

“Khi muội đang đấu pháp với Bạch Trạch… Muội vốn muốn bố trí Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, nhưng khi muội vừa mới bố trí trận pháp ra.

Không hiểu sao, Cửu Khúc Hoàng Hà Trận đã bị người ta phá hủy.

Sau đó thì ngươi xuất hiện.” Vân Tiêu giải thích.

“Cửu Khúc Hoàng Hà Trận bị người ta phá hủy ư?

Ngay cả đối phương là ai cũng không biết sao?” Giang Thần cau

mày.

“Không biết!

Trận pháp vừa mới bày ra, vừa chuẩn bị vận chuyển, thì đã bị người ta phá hủy rồi.” Vân Tiêu nói.

“Kẻ có thể âm thầm phá hủy Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, xem ra Thần Thông của người này không hề nhỏ.

Ít nhất cũng phải là Chuẩn Thánh đại năng, thậm chí là một trong số ít những kẻ đứng trên đỉnh cao nhất, nếu không thì không thể làm được chuyện này.” Giang Thần vẻ mặt nghiêm túc.

“Giang Thần không biết ai làm ư?

Nói cho muội biết đi, đợi muội dưỡng thương xong nhất định sẽ đòi lại món nợ này!” Bích Tiêu sát khí ngút trời.

“Ai thì ta cũng không biết.

Nhưng kẻ có thể làm được chuyện đó một cách âm thầm, ở Hồng Hoang Đại Địa này không có mấy ai.” Giang Thần lắc đầu.

Trong lòng hắn có phỏng đoán cụ thể, nhưng lại không nói ra.

Trừ cái tên Chuẩn Đề vô liêm sỉ kia ra, ai có thể làm ra chuyện vô sỉ như vậy chứ.

“Vết thương trên người các muội vẫn chưa hồi phục.

Cứ hồi phục thương thế trước đã, đợi dưỡng thương xong rồi hãy nói.” Giang Thần nói.

“Vâng.” Ba chị em Vân Tiêu gật đầu.

Ngay sau đó ngồi xuống đất, vận chuyển công pháp, hồi phục vết thương trong cơ thể.

Triệu Công Minh đi đến bên cạnh Giang Thần, dừng lại.

“Trong hàn đàm này có cá hay không, dùng Thần Thông nhìn là biết ngay.

Hơn nữa, ngươi lại dùng câu thẳng, không có mồi câu, chắc chắn có thể câu được cá sao?” Triệu Công Minh tò mò hỏi.

“Câu cá là một niềm vui!

Câu cá một lúc sướng một lúc, câu cá mãi mãi sướng mãi mãi, không tự mình tìm hiểu sâu sẽ không hiểu được đâu.” Giang Thần lắc đầu.

“Có rượu không?

Cho ta một vò.” “Đây!” Giang Thần lấy ra một vò Cực Phẩm Bách Hoa Tiên Nhượng Quả Tửu ném qua.

“Rượu đủ vị, uống sảng khoái!” Triệu Công Minh đắc ý cười một tiếng, mở vò rượu ra uống.

Giang Thần cười đầy ẩn ý, lười biếng nằm trên ghế dựa, nhắm mắt dưỡng thần, vận chuyển Tam Giới Lục Đạo Thiên Phú Thần Thông, xem xét tình hình bên ngoài.

Dưới sự chú ý của Tam Giới Lục Đạo Thiên Phú Thần Thông, tình hình trong Hồng Hoang đại địa, rõ ràng hiện ra trước mặt Giang Thần, hoàn toàn không có bất kỳ che giấu nào.

Nhìn một lúc, Giang Thần liền thu ánh mắt lại, chuyên tâm câu cá.

“Đinh!

Câu được ba vạn năm tu vi!” “Đinh!

Câu được Cửu Chuyển Kim Đan *100 viên!” “Đinh!

Câu được đỉnh tiêm Thần Thông Nhất Khí Hóa Tam Thanh!” ...

Chương 134

"Đinh!

Câu được mảnh vỡ Hỏa chi Pháp Tắc *10!" "Đinh!

Câu được Phù Bùng Nổ Tiềm Lực *1 lá!" Đến đây, số mồi câu Giang Thần tích trữ bấy lâu đã tiêu hao hết.

Thu hoạch cũng vô cùng phong phú.

Tổng cộng câu được mười vạn năm tu vi, Cửu Chuyển Kim Đan *100 viên, đỉnh tiêm Thần Thông Nhất Khí Hóa Tam Thanh, mảnh vỡ Hỏa chi Pháp Tắc *10, Phù Bùng Nổ Tiềm Lực *1 lá.

"Vãi chưởng!

Hôm nay là ngày gì thế?

Lần này đại bạo rồi sao?" Giang Thần hiếm khi buột miệng chửi thề một câu.

Một giây sau, mười vạn năm tu vi chủ động chuyển vào trong cơ thể Giang Thần, theo Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh vận chuyển, nhanh chóng được hấp thu luyện hóa, trở thành một phần của cơ thể.

Thời gian như ngựa chạy qua khe cửa, chớp mắt một cái, đã trôi qua tròn một trăm năm.

Mười vạn năm tu vi toàn bộ đều bị Giang Thần hấp thu dung hợp.

"Đột phá cho Bản tọa!" Giang Thần gầm nhẹ một tiếng, vận chuyển Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh, mạnh mẽ xông thẳng về phía trước.

Cà sát!

Dưới sự xung kích của luồng tu vi khổng lồ kia, bình cảnh cản trở

phía trước, trực tiếp bị phá vỡ, tu vi của Giang Thần cũng thuận lợi đột phá Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Tiên khí xung quanh, lấy hắn làm trung tâm, điên cuồng chuyển vào trong cơ thể hắn.

Lại trôi qua tròn một tuần.

Tu vi của Giang Thần, triệt để ổn định lại.

"Hô!

Cuối cùng cũng đột phá Đại La Kim Tiên hậu kỳ." Giang Thần thở dài một hơi.

"Triệu hồi đỉnh tiêm Thần Thông Nhất Khí Hóa Tam Thanh!" Một luồng thông tin huyền ảo đến cực điểm, chuyển vào trong Nguyên Thần của Giang Thần.

Nhất Khí Hóa Tam Thanh là Thần Thông đỉnh tiêm của Thái Thanh Thánh Nhân, một Đại Thần Thông danh tiếng lừng lẫy trong Hồng Hoang đại địa, uy chấn Hồng Hoang đại địa, cường hãn đến vậy, không có bất kỳ đối thủ nào.

Các loại huyền diệu liên quan đến nó, và các điểm cần chú ý của nó, toàn bộ đều bị Giang Thần nắm giữ.

Ba tháng sau.

Nhất Khí Hóa Tam Thanh triệt để bị Giang Thần nắm giữ, độ thuần thục đạt đến Đại Viên Mãn, so với Thái Thanh Thánh Nhân, không hề kém chút nào.

"Triệu hồi mười mảnh Hỏa chi Pháp Tắc!" Ngay sau đó, mười mảnh Hỏa chi Pháp Tắc toàn bộ dung hợp vào trong cơ thể Giang Thần, dung hợp lại với Hỏa chi Pháp Tắc trong cơ thể hắn.

Sau khi hấp thu mười mảnh Hỏa chi Pháp Tắc, Hỏa chi Pháp Tắc

mà Giang Thần nắm giữ, trực tiếp đạt đến bốn thành.

Với tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ, nắm giữ bốn thành Hỏa chi Pháp Tắc Chi Lực.

Bất kể là tu vi hay Thần Thông, đều tiến thêm một bước, đạt đến đỉnh phong, vô cùng cường đại.

Hắn đứng dậy khỏi ghế dựa, thu cần câu và ghế dựa lại.

"Ơ!

Ánh mắt gì thế này?

Lạ ghê!" Giang Thần vẻ mặt không hiểu.

"Đột phá rồi ư?

Ngủ thôi mà cũng có thể đột phá cảnh giới sao?" Triệu Công Minh kinh ngạc tột độ, vô cùng khoa trương nhìn Giang Thần, ánh mắt đó giống như đang nhìn một quái vật vậy.

"Ai!

Thiên phú mạnh quá rồi, muốn không đột phá cũng khó khăn vô cùng!" Giang Thần lắc đầu.

"....." Triệu Công Minh cạn lời.

Trong lòng hắn muốn nói, nếu kiểu như vậy mà còn khó khăn, thì đổi thành ta đi, để ta đột phá!

Hắn nhìn ba người Vân Tiêu.

"Đã trăm năm rồi, thương thế của ba người chắc cũng hồi phục gần hết rồi.

Theo lý thì phải tỉnh lại rồi chứ, sao vẫn còn tu luyện?" Giang Thần vẻ mặt không hiểu.

Theo lời hắn nói ra, ba chị em Vân Tiêu kết thúc tu luyện, đứng

dậy từ mặt đất.

“Tỉnh rồi sao?” Giang Thần khẽ cười.

“Vâng.

Đa tạ đạo hữu hộ pháp.” Vân Tiêu vẻ mặt cảm kích.

“Đã hồi phục thế nào rồi?” Giang Thần hỏi.

“Đã ổn rồi.

Lần này thật sự đa tạ đạo hữu!” Vân Tiêu nói.

“Mọi người đều là bằng hữu mà.” Giang Thần khẽ cười.

“Tiếp theo chúng ta có kế hoạch gì không?” Vân Tiêu hỏi.

Giang Thần không nói gì, nhìn thoáng qua tình hình bên ngoài.

Lúc này đại chiến giữa Vu Yêu lưỡng tộc đã đi vào hồi kết, bất kể là hai con chim lông tạp trên trời kia, Thập Nhị Tổ Vu, hay nhân mã lưỡng tộc bên dưới, tất cả đều đã mệt mỏi.

Có vẻ cuộc đại chiến đầu tiên sắp kết thúc rồi.

“Này?

Ngươi đang ngẩn người ra đấy à?” Bích Tiêu vươn tay vẫy vẫy trước mặt Giang Thần.

“Không có gì.” Giang Thần cười lắc đầu.

“Đại chiến giữa Vu Yêu lưỡng tộc sắp kết thúc rồi, có lẽ trong vòng một hai trăm năm nữa!

Chương 135

Cuộc chiến tàn sát này đến nay vẫn chưa phân thắng bại, bất kể là Vu Yêu lưỡng tộc, tộc nhân đều chết chóc thảm trọng.

Nếu cứ tiếp tục tranh đấu như vậy, thì cách kết cục lưỡng bại câu thương cũng không còn xa nữa." Giang Thần dừng lại một chút, rồi tiếp tục nói.

"Hiện tại chính là lúc thu hoạch.

Bận rộn lâu như vậy, nếu không thu được chút lợi ích nào, cứ thế quay về, chẳng phải đáng tiếc sao?

Có định đi chiến trường Vu Yêu một chuyến không?" Vân Tiêu hỏi.

"Ừm.

Còn các muội thì sao?" Giang Thần hỏi ngược lại.

"Muội cũng định đi chiến trường Vu Yêu một vòng.

Lần này không có người quấy phá trong bóng tối, với Thần Thông của ba chị em muội, lại bố trí Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận, có thêm đại ca Công Minh ở đây, tự vệ hoàn toàn không thành vấn đề." Vân Tiêu nói.

"Được thôi!

Đã quyết định vậy thì tốt." Giang Thần cười gật đầu.

"Ngươi không đi cùng chúng muội sao?" Bích Tiêu hỏi.

"Không được rồi.

Ta có chuyện khác cần làm." Giang Thần lắc đầu.

“Cẩn thận một chút.

Nếu gặp nguy hiểm đừng cố chấp, thật sự không ổn thì hãy thông báo cho ta, ta sẽ đi giúp!” Vân Tiêu lắc đầu.

“Được.” Giang Thần cười gật đầu.

Tay phải hắn vung lên, thu Vạn Tượng Đại Trận đã bố trí xung quanh lại, ngay sau đó không chần chừ nữa, điều khiển Hóa Hồng Độn Thuật, phá không rời đi.

“Được rồi, đừng nhìn nữa.

Người ta đi rồi, có nhìn nữa cũng không quay lại đâu.” Triệu Công Minh đi tới, lắc đầu.

“Đại ca đừng có nói lung tung!

Muội có nhìn đâu!” Bích Tiêu giận dỗi dậm chân xuống đất. ...

Rời khỏi lưng chừng núi, Giang Thần điều khiển độn quang lao xuống phía dưới.

Một tháng sau.

Giang Thần đứng trên Hồng Hoang đại địa, nhìn nhân mã lưỡng tộc vẫn đang tàn sát lẫn nhau, hắn nhếch miệng cười, lao vào chiến trường, vừa giải quyết Vu Yêu lưỡng tộc, vừa thu thập thi thể trên mặt đất, và cả huyết mạch của lưỡng tộc.

“Quân man tử đáng chết!

Cút hết cho Bản Đế chết đi!” Bỗng nhiên, trên cửu thiên truyền đến một tiếng gầm giận dữ.

Đế Tuấn trực tiếp biến thành bản thể, một Tam Túc Kim Ô, khắp châu thân bao quanh bởi Thái Dương Chân Hỏa, uy năng khủng bố từ Thái Dương Chân Hỏa truyền ra.

Hắn nắm Đồ Vu Kiếm, rót Yêu Lực vào trong đó, đồng thời mượn Đồ Vu Kiếm tạo ra kiếm khí thông thiên, trên kiếm khí bao quanh Thái Dương Chân Hỏa, bao phủ Hậu Thổ nương nương và Cộng Công.

"Không xong rồi à?

Biến thành chân thân rồi sao?

Con chim lông tạp ngươi cũng có chút bản lĩnh đấy.

Nhưng dù có hiện ra bản thể thì cũng chẳng đáng xem!" Cộng Công khẽ hừ lạnh một tiếng, nắm chặt ngọn núi thông thiên, vận dụng man lực, phối hợp với Pháp Tắc Chi Lực, thô bạo đập xuống.

Hậu Thổ nương nương cũng vậy, đồng thời vung ngọn núi thông thiên, phối hợp với Thổ chi Pháp Tắc Chi Lực trấn áp tới.

Cà sát!

Hai bên giao chiến, binh khí trong tay mỗi người, bao gồm cả Đồ Vu Kiếm, đều vỡ nát ngay lập tức, khí lãng hủy diệt hóa thành, điên cuồng quét về bốn phương tám hướng.

Trước luồng khí lãng cường đại kia, bất kể là Đế Tuấn, Hậu Thổ nương nương hay Cộng Công đều trở tay không kịp, trực tiếp bị chấn thương, phun ra một đạo huyết tiễn.

Liên tiếp bay ngược vài trăm vạn dặm, hai bên mới lần nữa dừng lại.

Chưa đến một giây, hai bên lần nữa vận dụng Thần Thông lao đi, điên cuồng chiến đấu trên cửu thiên.

Không còn Đồ Vu Kiếm, Đế Tuấn chỉ dựa vào Hà Đồ Lạc Thư và vài kiện Tiên Thiên Linh Bảo, cứng rắn đối đầu với Thần Thông của Hậu Thổ nương nương và Cộng Công.

Lần nữa quay về dáng vẻ trước đó, chiến đấu rơi vào thế yếu một

chiều, bị Hậu Thổ nương nương và Cộng Công áp đảo đánh.

"Con chim lông tạp ngươi hóa ra cũng chỉ có vậy thôi!

Không có Đồ Vu Kiếm, thì chỉ là một cái chó má!

Lão tử sẽ thu thập ngươi!" Cộng Công châm chọc, Thần Thông nhục thân phối hợp với Pháp Tắc Chi Lực, điên cuồng chào hỏi tới.

Hậu Thổ nương nương tuy không nói gì, nhưng bất kể là Thần Thông, hay Pháp Tắc Chi Lực, đều mạnh hơn Cộng Công ba phần, hung ác oanh sát về phía Đế Tuấn.

Nhất thời, Đế Tuấn có thể nói là khổ không tả xiết.

May mà Thái Dương Chân Hỏa là ngọn lửa đỉnh tiêm thế gian, phối hợp với Hỏa chi Pháp Tắc, và Ba Thi vẫn chưa từng thất bại.

Ở một bên khác, Đông Hoàng Thái Nhất không hổ là đệ nhất tay đánh của Thiên Đình, Hỗn Độn Chung trong tay hắn, được thi triển xuất thần nhập hóa, ngay cả Ba Thi cũng chưa động dụng, đã áp chế ba người Đế Giang, đánh ba người đến mức suýt không thở nổi.

"Đại ca đừng hoảng!

Ta sẽ trợ huynh một tay!" Đông Hoàng Thái Nhất quát lớn.

Hai tay hắn niệm quyết, trực tiếp triệu hoán Ba Thi ra.

Theo Ba Thi xuất hiện, vây công ba người Đế Giang, Đế Giang càng khổ không tả xiết.

"Hai ngươi cản chân ba người bọn chúng cho ta!

Ta đi giúp đại ca." Đông Hoàng Thái Nhất phân phó.

"Bản tôn!" Thiện Thi và Ác Thi cung kính đáp.

Tay cầm Tiên Thiên Linh Bảo chống đỡ Thần Thông của ba người Đế Giang, không có Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung ở đây, đối

mặt với sự vây công của ba người Đế Giang, Thiện Thi và Ác Thi của Đông Hoàng Thái Nhất, chỉ là đồ bỏ.

Chương 136

Bất đắc dĩ, Đông Hoàng Thái Nhất đành phải giao Hỗn Độn Chung cho Thiện Thi, để hai người họ cản chân ba người kia.

Có Hỗn Độn Chung trong tay, Thiện Thi và Ác Thi mới miễn cưỡng cản chân được ba người Đế Giang.

"Chết đi cho Bản Hoàng!" Đông Hoàng Thái Nhất giận dữ gầm lên.

Một luân Mặt Trời Chân Luân lớn hàng trăm vạn trượng, từ lòng bàn tay hắn bổ ra, ngọn lửa khủng bố tản ra từ đó, điên cuồng trấn áp về phía Hậu Thổ nương nương.

"Hậu Thổ cẩn thận!" Thấy cảnh này, Đế Giang vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

Muốn lao tới, nhưng lại bị Hỗn Độn Chung cản chân, hoàn toàn không thể đi được.

Hậu Thổ nương nương lúc này đang cùng Đế Tuấn và Ba Thi, đang trong thời khắc then chốt của đại chiến, hoàn toàn không ngờ sẽ xuất hiện cục diện trước mắt này.

Giang Thần nhìn cảnh này trong mắt.

Quan hệ với Hậu Thổ nương nương không tệ, còn nói chuyện nữa.

Còn nếu sâu hơn một chút, thì là… nhìn mà 'cay mắt'!

Không sai, 'cay mắt' ấy!

Đơn giản mà rõ ràng.

Thân thể hắn lắc lư, phá vỡ không gian nhanh chóng chuyển vào.

Trong không gian.

Giang Thần lấy Phù Bùng Nổ Tiềm Lực ra, xé nát nó, gia trì lên người hắn, dưới sự gia trì của Phù Bùng Nổ Tiềm Lực, tu vi của Giang Thần tạm thời tăng lên Chuẩn Thánh trung kỳ.

Hiện tại hắn là Đại La Kim Tiên hậu kỳ, sử dụng Phù Bùng Nổ Tiềm Lực, tăng lên Chuẩn Thánh trung kỳ, tất cả đều nằm trong dự liệu.

Hắn vận chuyển Hóa Hồng Độn Thuật đến cực hạn, như dịch chuyển tức thời, khi lần nữa xuất hiện thì, trực tiếp xuất hiện phía sau Hậu Thổ nương nương.

"Đế Nộ Thịnh Viêm!" Giang Thần quát lớn.

Ngọn lửa luyện hóa khủng bố, từ lòng bàn tay hắn bùng phát ra, trong nháy mắt đã hóa thành lớn hàng trăm vạn trượng.

Ngọn lửa cực hạn điên cuồng thiêu đốt, lấy Mặt Trời Phần Thiên Chân Viêm làm cơ sở, khuếch tán về xung quanh, từng đạo liên tiếp, dường như vĩnh viễn không ngừng lại.

"Đi!" Giang Thần khẽ hừ lạnh một tiếng, ném ngọn lửa trong tay ra, tốc độ siêu nhanh, giống như một đạo điện chớp, đâm vào Mặt Trời Kim Luân.

Oanh!

Hai bên va chạm, uy năng cường hoành xung kích về xung quanh.

Cả hai đều là ngọn lửa cực hạn, đều ẩn chứa Hỏa chi Pháp Tắc.

Giang Thần hiện giờ thành tựu trên phương diện Hỏa chi Pháp Tắc, đã đạt đến bốn thành, so với Đông Hoàng Thái Nhất, cũng không kém một thành.

Đế Nộ Thịnh Viêm do Mặt Trời Phần Thiên Chân Viêm thi triển

ra, về uy năng Tiên Thiên, mạnh hơn Thái Dương Chân Hỏa vài phần.

Nhất thời hai bên cũng đánh hòa.

Chỉ thấy trên cửu thiên, khí lãng hủy diệt truyền ra từ sự giao chiến của hai đại Thần Thông, từng đạo liên tiếp, miên man vô cùng xung kích về xung quanh.

Bất kể là Đông Hoàng Thái Nhất, Hậu Thổ nương nương và những người khác, tất cả đều ngớ người ra.

Không ngờ, lại có người vào lúc này nhảy ra, giúp Hậu Thổ nương nương đỡ được một chiêu tất sát.

"Ngươi!

Lần trước khi đại náo Thiên Hôn, Bản Hoàng đã muốn giết ngươi, kết quả lại để ngươi chạy thoát.

Không ngờ bây giờ ngươi lại dám xuất hiện, đã sốt ruột tìm chết đến vậy, Bản Hoàng hôm nay sẽ tiễn ngươi lên đường!" Đông Hoàng Thái Nhất sát khí ngút trời, lần nữa xông lên, Thần Thông thi triển, tỏa ra uy năng khủng bố trên cửu thiên, sát hướng Giang Thần.

Đừng thấy Đông Hoàng Thái Nhất bây giờ cao hơn Giang Thần một cảnh giới nhỏ, nhưng Giang Thần căn bản không đặt hắn vào mắt, thứ rác rưởi chó má mà thôi.

Cả hai đều có huyết mạch Tiên Thiên Tam Túc Kim Ô, đều tu luyện hai đại công pháp, đều là công pháp nghịch thiên trực chỉ Hỗn Nguyên Đại Đạo, về uy năng Tiên Thiên, hắn mạnh hơn Đông Hoàng Thái Nhất quá nhiều.

"Hả?

Ngươi cũng không chịu tự nhổ một bãi nước tiểu soi gương xem mình có đủ tư cách không à!

Muốn trấn áp Bản tọa ư?

Bản tọa thấy ngươi không xứng!" Giang Thần vẻ mặt khinh thường, vận chuyển Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh và Cửu Cửu Hỗn Nguyên Huyền Công đến cực hạn, uy năng hủy diệt thế gian bùng phát.

Hắn dậm chân một cái, không lùi mà tiến, chủ động lao thẳng vào Đông Hoàng Thái Nhất tàn sát.

Ngay cả Thần Thông cũng không dùng nữa, vung hai nắm đấm sắt, thô bạo hung mãnh đập về phía Đông Hoàng Thái Nhất, trông dáng vẻ như muốn trực tiếp đập chết Đông Hoàng Thái Nhất.

Nơi nắm đấm sắt đi qua, không gian bạo xạ, vô số Phong Bạo Hỗn Độn ngay sau đó cùng xuất hiện.

Một lực phá vạn pháp.

Giống như Giang Thần bây giờ, trước sức mạnh tuyệt đối, tất cả đều là đồ bỏ.

Thần Thông oanh sát của Đông Hoàng Thái Nhất, trong một cái chớp mắt, đã bị Giang Thần cứng rắn đánh nát.

Nắm đấm sắt thế đi không giảm, bá đạo đập về phía Đông Hoàng Thái Nhất!

"Không thể nào!

Thần Thông của Bản Hoàng sao lại không có tác dụng gì?

Chân Hỏa cũng không thể gây thương tổn cho ngươi sao?" Đông Hoàng Thái Nhất không dám tin, cằm hắn suýt rơi xuống.

Thấy Giang Thần càng ngày càng đến gần, hắn cũng bùng nổ hung tính.

Là Yêu Hoàng của Thiên Đình, hắn phải làm một Yêu Hoàng.

“Muốn đấu sức mạnh nhục thân ư?

Hôm nay Bản Hoàng sẽ dùng thực lực tuyệt đối để nói cho ngươi biết, trong số Yêu Tộc cùng cảnh giới, Tam Túc Kim Ô nhất tộc chúng ta là thiên hạ vô địch về sức mạnh nhục thân!” Đông Hoàng Thái Nhất kiêu ngạo đến vậy.

Hai nắm đấm sắt đập ra, nắm đấm này nối tiếp nắm đấm kia, thô bạo hung mãnh oanh vào Giang Thần.

Bành bành bành...

Một loạt quyền mang, từ chỗ hai người giao chiến điên cuồng truyền ra, từng đạo liên tiếp, dường như vĩnh viễn không ngừng lại.

Đặc biệt là ngọn lửa cháy trên quyền mang của hai người, theo hai người liên tục giao chiến, từ trên cửu thiên rơi xuống.

Chương 137

Vu Yêu nhị tộc trên Hồng Hoang đại địa, hễ bị ngọn lửa đó chạm phải một chút, lập tức chết ngay lập tức, tuyệt đối không có khả năng thứ hai.

"Con chim lông tạp ngươi hóa ra cũng chỉ có vậy thôi?

Thật sự là quá yếu!

Lão tử tưởng thế nào, hóa ra cũng chỉ là cái đồ hoa mà không có võ!

Trông thì được mà chẳng dùng được gì." Giang Thần vẻ mặt khinh thường.

Sức mạnh nhục thân vô thượng bùng phát, áp đảo Đông Hoàng Thái Nhất mà đánh.

Dưới sự tấn công như mưa bão, cường giả như Đông Hoàng Thái Nhất, cũng không thể không cúi đầu.

"Ngọn lửa này?

Uy lực mạnh mẽ đến vậy sao?

Không sợ Thái Dương Chân Hỏa của Bản Hoàng?

Có thể ngang sức với nhục thân của Bản Hoàng sao?" Đông Hoàng Thái Nhất giận dữ.

"Ngọn lửa thiêu chim lông tạp!

Hôm nay Bản tọa sẽ bắt ngươi, nướng ngươi lên, thử xem hương vị chim lông tạp thế nào." Giang Thần bá khí ngút trời.

"Hỏa Diễm Pháp Tướng!

Ba Đầu Sáu Tay!" Giang Thần khẽ hừ lạnh một tiếng.

Hai đại Thần Thông đỉnh tiêm thi triển ra, hóa thân thành người khổng lồ cao hàng triệu trượng, thần uy khủng bố từ trong cơ thể bùng phát.

Sáu nắm đấm lớn như núi, càng che trời lấp nhật, mạnh mẽ từ trên trời giáng xuống, đập vào Đông Hoàng Thái Nhất.

Đông Hoàng Thái Nhất cũng bị Giang Thần ép đến mức phải thi triển Pháp Tướng Thiên Địa, và Ba Đầu Sáu Tay.

Hai đại Thần Thông đỉnh tiêm thi triển, hóa thân thành người khổng lồ cao hàng triệu trượng, hung hãn bá đạo đập vào Giang Thần.

Nhưng nhục thân của hắn so với Giang Thần, kém không phải một chút hay nửa điểm.

Ngay cả khi Cửu Cửu Hỗn Nguyên Huyền Công của Giang Thần, chỉ mới tu luyện đến tầng thứ bảy, thì Đông Hoàng Thái Nhất cũng không thể chống đỡ nổi.

Sáu nắm đấm cứng rắn ấn Đông Hoàng Thái Nhất xuống mặt đất mà ma sát.

"Ức hiếp người quá đáng!

Bản Hoàng muốn xem ngươi chống đỡ được uy năng của Hỗn Độn Chung thế nào!" Đông Hoàng Thái Nhất triệt để đại nộ.

"Hỗn Độn Chung!" Tay phải hắn vẫy một cái, Hỗn Độn Chung trong tay Thiện Thi vội vàng quay về trong tay hắn.

Tiếng chuông vừa vang lên, diễn hóa Địa Thủy Hỏa Phong bốn loại Thần Thông thuộc tính hoàn toàn khác nhau, âm bạo khủng bố hóa thành, trấn áp về phía Giang Thần.

"Hỗn Độn Chung ư?

Người khác sợ Hỗn Độn Chung, nhưng Bản tọa không sợ!

Trong mắt Bản tọa, Hỗn Độn Chung chỉ là một thứ rác rưởi mà thôi.

Hôm nay Bản tọa sẽ dùng thực lực tuyệt đối để cho ngươi thấy, mở mang tầm mắt!" Giang Thần vẻ mặt khinh thường.

Vô số vạn đạo hà quang, từ dưới chân hắn quét ra.

Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên quay tròn một cái, bảo vệ toàn thân hắn.

Đối mặt với âm bạo cường hoành bắn ra từ Hỗn Độn Chung, Giang Thần không né tránh, trực tiếp cứng rắn xông lên.

Một giây sau.

Luồng âm bạo cường hoành hủy diệt tất cả đó, oanh kích lên Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, toàn bộ đều bị Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên ngăn cản bên ngoài.

Hỗn Độn Chung tuy là Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên cũng không kém, nó là đỉnh tiêm trong số Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo, hiện giờ càng là Tiên Thiên Công Đức Cực Phẩm Linh Bảo, loại chuyên về phòng ngự.

Ngăn cản uy năng của Hỗn Độn Chung bên ngoài, tất cả đều nằm trong dự liệu.

"Phá cho Bản tọa!" Giang Thần khẽ hừ lạnh một tiếng.

Nắm đấm khủng bố phá không, bá đạo đập vào người Đông Hoàng Thái Nhất.

Bành!

Bị Hỗn Độn Chung đỡ được một chút, tiếng chuông mạnh mẽ, vang vọng về xung quanh.

“Cư nhiên bị đỡ được ư?

Bản tọa muốn xem Hỗn Độn Chung của ngươi có thể đỡ được mấy chiêu!” Giang Thần cười lạnh. "Nhất Khí Hóa Tam Thanh!" Giang Thần hừ lạnh một tiếng.

Hai tay bấm quyết, trực tiếp vận dụng môn đỉnh tiêm thần thông này, ba đạo thân ảnh giống hệt nhau từ trong cơ thể Giang Thần bắn ra.

Thực lực, thần thông, lực lượng pháp tắc, tất cả đều giống hệt bản thể Giang Thần.

Mạnh!

Mạnh!

Mạnh đến vô biên! "Hỗn Độn Chung lại có thể làm gì Bản tọa?

Phá!" Giang Thần lộ vẻ khinh thường.

Hai mươi bốn nắm đấm, lấp lánh vạn đạo kim quang, từ trên trời giáng xuống, uy năng khủng bố bùng nổ từ những nắm đấm, bá đạo giáng xuống Hỗn Độn Chung. "Phanh phanh phanh..." Lực lượng kinh khủng, tuy bị Hỗn Độn Chung chặn lại, nhưng lại xuyên thấu qua Hỗn Độn Chung, oanh thẳng vào người Đông Hoàng Thái Nhất.

Trước sức mạnh cường hãn đến cực hạn ấy, cường giả như Đông Hoàng Thái Nhất cũng có chút không chịu nổi.

Chỉ cảm thấy nhiệt huyết trong cơ thể sôi trào, nhục thân dường như muốn nổ tung bất cứ lúc nào. "Nhất Khí Hóa Tam Thanh!" "Đây là bản lĩnh gia truyền của Thái Thanh Thánh Nhân, đại thần thông đỉnh tiêm lừng danh Hồng Hoang, sao ngươi lại biết?

Chẳng lẽ ngươi là đệ tử của Thái Thanh Thánh Nhân sao?" Đông Hoàng Thái Nhất biến sắc.

Chương 138

Y điên cuồng quán yêu lực vào Hỗn Độn Chung, bảo vệ chặt chẽ không kẽ hở.

Đồng thời thôi động tứ đại sức mạnh Địa Phong Thủy Hỏa, lao về phía bốn người Giang Thần.

Giang Thần chủ công, dùng Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên đỡ lấy tất cả công kích của Hỗn Độn Chung, cho dù sức mạnh còn sót lại xuyên qua Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, oanh vào người Giang Thần, cũng bị nhục thân cường hãn của y chặn lại, không thể gây ra bất kỳ tổn thương nào cho Giang Thần. "Bản tọa biết thì cần phải bẩm báo ngươi sao?

Bản tọa nói rồi, hôm nay ngươi có trốn trong mai rùa cũng phải bị Bản tọa đánh nát!" Giang Thần bá khí ngút trời.

Hai mươi bốn nắm đấm sắt, mang theo sức mạnh hủy thiên diệt địa, lại lần nữa điên cuồng giáng xuống.

Quyền tiếp quyền, đơn giản thô bạo, hung ác vô tình.

Liên tục công kích điên cuồng lên Hỗn Độn Chung, theo sự bùng nổ của Giang Thần, cường giả như Đông Hoàng Thái Nhất, cứ như một quả bóng da, bị Giang Thần đá tới đá lui trên Cửu Thiên.

Dù có liều mạng phản kháng cũng chẳng có tác dụng gì.

Chơi lửa à?

Ai cũng học hết chín năm giáo dục bắt buộc rồi nhé!

Giang Thần tu luyện Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh, còn là tổ tông của việc chơi lửa, Thái Dương Chân Hỏa thì bao nhiêu luyện hóa bấy nhiêu.

So pháp bảo ư?

Hỗn Độn Chung đúng là rất mạnh, bảo vật đỉnh tiêm trong Hồng Hoang đại địa.

Nhưng Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên cũng không tệ, phòng ngự miễn cưỡng đủ dùng.

So thần thông à?

Cái này thì hơi bắt nạt người rồi, không cần nhìn cũng biết, Giang Thần hoàn toàn áp đảo về thần thông. "Ha ha!" "Ngươi không phải rất kiêu ngạo sao?

Không phải Bản Hoàng ư?

Có bản lĩnh thì cứ việc!

Trước hết đánh nát phòng ngự Hỗn Độn Chung của Bản Hoàng đã." Đông Hoàng Thái Nhất kiêu ngạo gào thét.

Y dốc toàn lực thôi động phòng ngự Hỗn Độn Chung, khiến phòng thủ kín kẽ không một kẽ hở. "Đệt!" "Đã cho mặt rồi lại còn leo lên mũi à?

Ai nói có phòng ngự Hỗn Độn Chung là Bản tọa hết cách rồi?

Thái Vu Dị Thiên Khai!" Giang Thần cười khẩy một tiếng.

Y bất động thanh sắc gia trì lực lượng Pháp tắc Chi Lực lên nắm đấm sắt.

Hai mươi bốn đạo nắm đấm sắt mang theo sức mạnh hủy diệt, quyền nối quyền, càng thêm cuồng bạo giáng xuống Hỗn Độn Chung.

Dưới sự gia trì của Lực Chi Pháp Tắc, cho dù Giang Thần chỉ lĩnh ngộ được một thành, nhưng thực lực bùng nổ ra thực sự quá cường hãn.

Cường hãn đến mức khiến tất cả mọi người đều biến sắc, đều phải kinh hãi.

Nhất Lực Phá Vạn Pháp, tuy không thể phá vỡ phòng ngự của Hỗn Độn Chung, nhưng sức mạnh cường hãn đến cực hạn kia có tính xuyên thấu quá mạnh mẽ, xuyên qua Hỗn Độn Chung, cường đại như Hỗn Độn Chung cũng không thể ngăn cản hoàn toàn.

Sau đó, oanh thẳng vào người Đông Hoàng Thái Nhất. "Phốc xuy!" Đông Hoàng Thái Nhất cảm thấy lồng ngực ngọt lịm, trước sức mạnh khủng bố cực hạn ấy, y rốt cuộc không chịu nổi nữa, lồng ngực ngọt lịm, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, toàn bộ khí tức phát ra đều suy yếu đi ba phần. "Không thể nào!" "Bản Hoàng có Hỗn Độn Chung bảo vệ, tại sao ngươi lại có thể phá vỡ phòng ngự của Bản Hoàng?" Đông Hoàng Thái Nhất biến sắc.

Đây là lần đầu tiên y cảm thấy sợ hãi thật sự.

Yêu lực trong cơ thể càng không tiếc tiêu hao dũng mãnh tràn vào Hỗn Độn Chung, khiến phòng thủ kín kẽ không kẽ hở. "Có thể vì sao ư?" "Vì ngươi quá yếu đó thôi!" Giang Thần lộ vẻ khinh thường.

Đã chiếm ưu thế thì không tha người, y vận chuyển Cửu Cửu Hỗn Nguyên Huyền Công đến cực hạn, phối hợp với lực lượng Lực Chi Pháp Tắc, như mưa rền gió dữ giáng xuống Đông Hoàng Thái Nhất.

Trong khoảnh khắc, Đông Hoàng Thái Nhất như một con thuyền nhỏ chông chênh giữa biển lớn, chao đảo kịch liệt.

Từ trên trời bị đánh xuống đất, rồi lại từ dưới đất bị đánh lên trời, sau đó lại lần nữa rơi xuống đất.

Hỗn Độn Chung lúc này chẳng khác gì một cái mai rùa dày, bị Giang Thần xem như bao cát mà ra sức đập tới đập lui.

Đặc biệt là khi y bị đập xuống Hồng Hoang đại địa, quân đội Vu

Yêu hai tộc bên dưới thấy Đông Hoàng Thái Nhất lại bị đập xuống, liền tránh ra xa, sợ rằng khoảnh khắc tiếp theo, mình sẽ bị Đông Hoàng Thái Nhất đập thành thịt nát.

Những cường giả Hồng Hoang đang bí mật quan chiến.

Thấy cảnh này, ai nấy đều há hốc mồm kinh ngạc, từng người nghi ngờ mình có nhìn lầm không?

Kẻ mạnh đột nhiên xuất hiện này là ai?

Sao lại cường hãn đến vậy?

Ngay cả Đông Hoàng Thái Nhất, chủ nhân của Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung, mà cũng có thể bị ấn xuống đất mà ma sát tơi bời, có cần phải mạnh mẽ đến thế không?

Có cần phải khoa trương đến thế không?

Đặc biệt là khi thấy Đông Hoàng Thái Nhất như một bao cát, bị đánh đến không còn chút khí thế nào.

Như một con chó chết, bị ấn xuống đất mà ma sát, vừa cảm thấy chấn kinh, lại vừa muốn cười.

Đáng đời xui xẻo!

Làm người phải khiêm tốn, mẹ nó trước đó cứ cao ngạo như vậy, đáng đời có kết cục như hôm nay!

Trong số những người đó, mười hai Tổ Vu là kinh ngạc nhất, đặc biệt là ba người Đế Giang.

Ba người bọn họ từng đích thân giao thủ với Đông Hoàng Thái Nhất.

Sự cường đại của Đông Hoàng Thái Nhất, bọn họ đã lĩnh giáo sâu sắc, ngay cả ba người liên thủ cũng bị Đông Hoàng Thái Nhất ấn xuống đất mà ma sát tơi bời.

Nhưng giờ thì sao!

Đông Hoàng Thái Nhất lại bị cái tên kia ấn xuống đất ma sát như một con chó chết, ngay cả một chút khả năng phản kháng cũng không có.

Ngay cả Hỗn Độn Chung cũng vô dụng, cứ thế bị ma sát.

Chương 139

Trong tình huống đơn đấu. "Ha ha!" "Thật là quá hả hê!

Đạo hữu cố lên, đánh cho con chim tạp mao kia một trận tơi bời, tốt nhất là nướng nó đi!" Đế Giang hả hê cổ vũ Giang Thần.

Nhưng thần thông trên tay y cũng không hề chậm, cùng với hai Tổ Vu khác, vây công Thiện Thi và Ác Thi của Đông Hoàng Thái Nhất.

Không có Hỗn Độn Chung trợ giúp, Thiện Thi và Ác Thi của Đông Hoàng Thái Nhất chẳng là cái thá gì.

Bị ba người Đế Giang điên cuồng ấn xuống đất mà ma sát.

Khoảng cách đến lúc bị trấn áp, cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. "Đương nhiên rồi!" "Lúc đó Bản tọa sẽ giữ lại cho ngươi một cái cánh!" Giang Thần cười lớn nói. "Khốn nạn!" "Ngươi quá đáng lắm rồi!

Bản Hoàng là Tam Túc Kim Ô, Thiên Đình Chí Tôn!

Sinh ra đã mang đại khí vận xuất thế, há lại để ngươi tùy tiện bắt nạt sao?" Đông Hoàng Thái Nhất đại nộ.

Y muốn vận dụng Hỗn Độn Chung phản kháng, nhưng trước mặt Giang Thần lại không có thực lực đó.

Bị Giang Thần ấn xuống đất điên cuồng ma sát, những lần giãy giụa ngẫu nhiên, theo sự trấn áp của hai mươi bốn nắm đấm sắt, lại lần nữa bị đập trở lại, ngoan ngoãn như một đứa cháu vậy. "Ngươi nói đúng lắm." "Bây giờ ngươi là một đứa cháu ngoan!

Trong mắt Bản tọa, không chỉ bây giờ, mà dù là sau này, ngươi vĩnh sinh vĩnh thế đều sẽ là một đứa cháu ngoan!" Giang Thần cười khẩy. "Vô Thượng Đạo Đình!" Giang Thần kết hợp sức mạnh nhục

thân vô thượng, tu vi Nguyên Thần, phối hợp với Hỏa Chi Pháp Tắc, Thái Dương Chân Hỏa, Mặt Trời Phần Thiên Chân Viêm vận chuyển đến cực hạn, thi triển ra chiêu thần thông mạnh nhất.

Lực Chi Pháp Tắc, Thời Gian Pháp Tắc, Kiếm Chi Pháp Tắc, Thổ Chi Pháp Tắc, Thủy Chi Pháp Tắc, Tử Khí Pháp Tắc, bảy đại Pháp tắc Chi Lực, tất cả đều gia trì lên Vô Thượng Đạo Đình.

Trên Cửu Thiên, trong khoảnh khắc xuất hiện bốn tòa Vô Thượng Đạo Đình che trời lấp đất.

Dưới sự gia trì của Pháp tắc Chi Lực, Vô Thượng Đạo Đình bùng nổ ra uy năng vượt xa cực hạn.

Tập trung trạng thái công kích mạnh nhất của Giang Thần, một đòn hủy thiên diệt địa bùng nổ, tuyệt đối cường hãn vô cùng.

Mang theo bá đạo trấn áp vạn vật thiên địa, nó mãnh liệt oanh vào Hỗn Độn Chung.

Làm xong tất cả.

Giang Thần không thèm nhìn, lấy ra mười viên Cửu Chuyển Kim Đan, vận dụng Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh điên cuồng luyện hóa, khôi phục tiên lực đã tiêu hao trong cơ thể.

Dưới sự luyện hóa của Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh, mười viên Cửu Chuyển Kim Đan trong khoảnh khắc bị luyện hóa.

Lượng tiên lực khổng lồ được chuyển hóa, lập tức khôi phục toàn bộ tiên lực đã tiêu hao của Giang Thần.

Đúng lúc này, bốn tòa Vô Thượng Đạo Đình oanh sát lên người Đông Hoàng Thái Nhất.

Mạnh như Hỗn Độn Chung, lúc này cũng không thể hoàn toàn ngăn cản uy năng của Vô Thượng Đạo Đình.

Lực lượng kinh khủng xuyên qua Hỗn Độn Chung, truyền vào người Đông Hoàng Thái Nhất.

Cỗ sức mạnh xé tâm liệt phế kia, hoành hành đâm thẳng trong cơ thể y, dường như khoảnh khắc tiếp theo, sẽ hủy diệt hoàn toàn thân thể y vậy. "Phốc xuy!" Lồng ngực ngọt lịm, Đông Hoàng Thái Nhất trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi trên Cửu Thiên.

Theo dòng máu tươi phun ra, toàn bộ khí tức của Đông Hoàng Thái Nhất suy sụp không chấn chỉnh, sắc mặt tái nhợt.

Ngay cả khí huyết cũng trắng bệch đi rất nhiều, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã từ Cửu Thiên xuống.

Hiển nhiên trước uy lực vô thượng của Giang Thần, y đã trọng thương, thương tổn đến bản nguyên.

Nếu không phải phòng ngự của Hỗn Độn Chung thực sự quá khủng bố, e rằng lúc này Đông Hoàng Thái Nhất sẽ không chỉ đơn giản là bị thương, mà toàn bộ cơ thể đã bị Giang Thần trấn áp rồi. "Ừm?" "Vậy mà không chết?

Không hổ là chim tạp mao, mạng cũng khá cứng đấy chứ, nếu đã vậy, vậy thì bổ thêm một đao nữa." Giang Thần cười lạnh một tiếng.

Thân thể nhoáng lên, lướt tới phía trước.

Nhất Khí Hóa Tam Thanh sau khi thi triển Vô Thượng Đạo Đình đã cạn kiệt tiên lực, biến mất không thấy tăm hơi.

Chỉ còn lại bản tôn Giang Thần một mình, sáu nắm đấm khổng lồ.

Mang theo uy năng trấn áp tất cả, cường thế trấn áp Đông Hoàng Thái Nhất. "Chết đi!" Giang Thần quát lớn, quyền mang khủng bố bùng nổ, trấn áp tất cả, lại lần nữa quét ngang về phía Đông Hoàng Thái Nhất.

Dưới sự gia trì của Lực Chi Pháp Tắc, sức mạnh tăng lên gấp trăm lần, đạt đến một trình độ khủng bố. "Ép Bản Hoàng ư!" Đông Hoàng Thái Nhất sắc mặt dữ tợn.

Sự hung ác trong lòng y triệt để bị kích phát. "Cho Bản Hoàng nổ!" Đông Hoàng Thái Nhất gầm lên một tiếng giận dữ.

Y ra lệnh cho Thiện Thi và Ác Thi tự bạo. "Oanh!

Oanh!" Hai đám mây hình nấm khổng lồ mãnh liệt nổ tung, sóng khí hủy diệt thế gian lan tỏa, dường như muốn hủy diệt toàn bộ vạn vật thiên địa, lao tới tứ phía.

Ba người Đế Giang đứng mũi chịu sào, cũng có chút ngẩn người.

Nếu cứ theo tình hình trước mắt, sẽ không mất bao lâu, Thiện Thi và Ác Thi của Đông Hoàng Thái Nhất sẽ bị trấn áp tại đây.

Nhưng đúng vào lúc này, chúng lại lựa chọn tự bạo.

Khoảng cách vốn đã gần, trước sự tự bạo bất ngờ ấy.

Không kịp phòng bị, họ trực tiếp bị uy áp tự bạo khủng bố làm bị thương. "Phốc xuy!" Ba người phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt như giấy, hiển nhiên dưới một đòn này, cũng bị trọng thương, thương thế không nhẹ.

Mượn cớ sóng khí tự bạo khổng lồ ấy, chúng quét về phía Giang Thần.

Cỗ uy năng kia, dường như muốn hoàn toàn diệt sát Giang Thần vậy. "Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên!" Giang Thần hừ lạnh một tiếng.

Chương 140

Y thúc đẩy uy năng của Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên đến cực hạn, chống đỡ uy áp tự bạo mang tính hủy diệt thế gian kia. "Xích xích xích..." Kim quang xoay chuyển, từng đạo nối tiếp từng đạo, cũng không biết đã bao lâu, có thể là một khoảnh khắc, cũng có thể là vạn năm.

Uy áp tự bạo cường đại kia, toàn bộ đều bị chặn lại.

Tuy Giang Thần nhục thân cũng vô cùng cường hãn, nhưng dù sao sự tự bạo của Thiện Thi và Ác Thi của Đông Hoàng Thái Nhất cũng không dễ chịu gì.

Hơn nữa, thời gian một ngày sắp hết, sự gia trì của Phù bạo phát tiềm lực cũng sắp kết thúc.

Giang Thần liếc nhìn Đông Hoàng Thái Nhất, không hành động, Đông Hoàng Thái Nhất dường như gặp quỷ vậy.

Y dường như không dám tin, vừa rồi đã tự bạo Thiện Thi và Ác Thi rồi.

Tại sao Giang Thần lại như người không việc gì, vậy mà vẫn hoàn hảo vô tổn?

Trong lòng y hoảng hốt, nếu Giang Thần bây giờ ra tay, y căn bản không thể kiên trì được.

Y nào dám trì hoãn thời gian, lập tức ngự Hóa Hồng Độn Thuật, hóa thành một đạo kim quang, bỏ chạy về phía sau. "..." Giang Thần cạn lời.

Ta có một câu MMP, không biết có nên nói hay không, cái con chim tạp mao này gan cũng quá nhỏ rồi chứ?

Còn chưa ra tay mà đã chạy mất rồi ư?

Có cần phải nhát gan đến thế không?

Lắc đầu.

Giang Thần liếc nhìn chiến trường bên Hậu Thổ nương nương, tình hình đúng như y đã liệu, theo sự tự bạo của Thiện Thi và Ác Thi của Đông Hoàng Thái Nhất, tất cả đều dừng lại.

Từng người nhìn về phía y. "Nên rời đi thôi!" Giang Thần thầm nhủ một tiếng.

Tay phải vỗ một cái, phá tan không gian, nhanh như chớp lách vào trong.

Đồng thời vận dụng Đại Đạo Liễm Tức Quyết, hoàn mỹ thu liễm khí tức trên người, thi triển Thai Dịch Hóa Hình biến hóa thành một hạt cát, lao về phía Bồng Lai Tiên Đảo.

Chuyện ở đây đã kết thúc, trận đại chiến đầu tiên của Vu Yêu hai tộc đã chấm dứt.

Còn ở lại nữa, vạn nhất bị người ta chơi xỏ thì sao?

Ai mà biết được Chuẩn Đề cái tên thánh nhân không biết liêm sỉ kia đang trốn ở xó xỉnh nào, chú ý đến tình hình bên này. "Nhị đệ không sao chứ?" Đế Tuấn thân thể nhoáng lên, dừng lại bên cạnh Đông Hoàng Thái Nhất, vẻ mặt quan tâm.

Phục Hy và Côn Bằng Yêu Sư cũng vậy, dừng lại bên cạnh y. "Đại ca, ta không sao!" Đông Hoàng Thái Nhất sắc mặt tái nhợt, lời vừa thốt ra, "Oa" một tiếng, lại phun ra một ngụm máu tươi. "Đã bị thương thành ra nông nỗi này mà còn nói không sao ư?" "Trước hết cứ dưỡng thương đi, những việc khác đừng lo, ở đây có ta xử lý." Đế Tuấn nói. "Đại ca, còn Vu tộc thì sao?" "Không cần bận tâm!" "Trời có sập cũng có ta chống đỡ!" Đế Tuấn bá khí ngút trời.

Y lạnh lùng nhìn mười hai Tổ Vu đứng đối diện.

Nếu ánh mắt có thể giết người, Đế Tuấn nhất định sẽ băm vằm mấy tên man rợ đáng chết đó thành vạn mảnh, để xả hết mối hận trong lòng.

Thật là quá đáng ghét mà, nếu không phải mấy tên man rợ đáng chết này, Yêu tộc cũng sẽ không rơi vào tình cảnh như ngày nay, Đông Hoàng Thái Nhất cũng sẽ không bị thương.

May mắn thay, ba người Đế Giang, dưới sự tự bạo của Thiện Thi và Ác Thi của Đông Hoàng Thái Nhất, đã bị trọng thương, đó là điều vạn hạnh trong bất hạnh.

Nếu không, mọi việc sẽ vô cùng tồi tệ. "Các ngươi muốn tiếp tục chiến đấu nữa sao?" Đế Tuấn âm trầm mặt hỏi. "Không giết sạch đám chim tạp mao kia!" "Ta há lại rời đi sao?" Cộng Công giành nói trước một bước. "Không sai!" "Giết chúng, rồi nướng hết lên, chẳng phải như vậy mới thơm ngon sao?" Chúc Dung bổ sung thêm một câu, tiện thể phun ra một đạo hỏa diễm, khiêu khích nhìn nhóm Đế Tuấn. "Muốn chiến, vậy thì chiến thôi!" "Tất cả Yêu tộc nhi lang nghe lệnh, cùng Vu tộc bất tử bất hưu!" Đế Tuấn vận dụng đại thần thông, truyền âm khắp Hồng Hoang đại địa.

Lúc này không thể mềm yếu, nếu nhận thua.

Sẽ rất phiền phức.

Thân là vương giả, y há lại không nhìn thấu điều đó. "Chiến!

Chiến!

Chiến..." Sóng khí khủng bố, từ trong miệng hàng vạn vạn Yêu tộc nhi lang truyền ra. "Vu tộc nghe lệnh!" "Giết sạch lũ súc sinh lông vũ đó, cùng chúng bất tử bất hưu!" Chúc Cửu Âm hạ lệnh. "Sát!

Sát!

Sát..." Sóng khí ngút trời, từng đạo nối tiếp từng đạo, từ trong miệng Vu tộc nhi lang truyền ra.

Hai bên lại lần nữa kiếm bạt nỗ trương, đại chiến có vẻ như sắp bùng nổ. "A Di Đà Phật!" Phật quang chiếu rọi vạn đạo, làm sáng cả Cửu Thiên, thân ảnh Chuẩn Đề Thánh Nhân từ trên không trung hiện ra.

Y mặt mày khổ sở, trong lòng vô cùng khó chịu.

Vừa rồi y phát hiện một mầm mống tốt, chỉ cần thu phục mầm mống này, đưa vào Phật môn, thế lực Phật môn tất sẽ đại tăng.

Nhưng mầm mống tốt kia chạy quá nhanh, sau khi trọng thương Đông Hoàng Thái Nhất liền biến mất không thấy tăm hơi.

Ngay cả vận dụng Thiên Đạo chi lực, y cũng không thể phát hiện sự tồn tại của đối phương, thật là khó xử vô cùng. "Hanh!" Một tiếng hừ lạnh vang lên, vô số đạo kiếm khí khủng bố ngưng tụ thành, hiển lộ ra một thân ảnh màu xanh.

Đó chính là Thông Thiên Thánh Nhân. "Chuẩn Đề chạy đến Đông Phương đại địa của ta làm gì?

Chẳng lẽ ở Tây Phương cô quạnh quá, đặc biệt chạy đến tìm người luận bàn sao?

Chương 141

Bản giáo chủ vừa hay nhàn rỗi, không bằng chúng ta luận bàn một chút." Thông Thiên Thánh Nhân sắc mặt lạnh nhạt.

Tay phải y vung lên.

Tru Tiên Tứ Kiếm cùng Tru Tiên Trận Đồ, trên Cửu Thiên xoay tròn vù vù, trong khoảnh khắc bố trí Tru Tiên Kiếm Trận, kiếm khí khủng bố, sát phạt ngút trời, hoàn toàn bao trùm thiên địa.

Chỉ riêng dư uy phát ra từ Tru Tiên Kiếm Trận, đã quét ngang hàng ức vạn công lý.

Khủng bố như vậy, cường đại đến mức không thể tin nổi. "Ngạch!" Chuẩn Đề Thánh Nhân cạn lời.

Trong lòng y không khỏi tức tối, mẹ nó đã bật hack gian lận rồi, Tru Tiên Kiếm Trận không phải Tứ Thánh thì không thể phá, bảo bần tăng làm sao phá được đây?

Luận bàn với ngươi, chẳng phải là tự tìm ngược sao?

Bần tăng không có tiện như vậy. "Thông Thiên sư huynh cười rồi." "Bần tăng lần này, cảm thấy thượng thiên có đức hiếu sinh.

Vu Yêu hai tộc tranh bá, kéo dài mấy ngàn năm, sinh linh Hồng Hoang đại địa vì thế mà tử thương vô số, nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng tất cả sinh linh Hồng Hoang đại địa đều sẽ gặp tai ương.

Nếu vì thế mà dẫn đến vô lượng lượng kiếp, thì mọi việc sẽ quá muộn." Chuẩn Đề Thánh Nhân giương cao đại nghĩa nói. "Ồ?" "Ngươi lại có lòng tốt đến vậy sao?" Thông Thiên Thánh Nhân lộ vẻ cười khẩy. "Vâng." Chuẩn Đề Thánh Nhân cười nịnh gật đầu.

Không đợi y mở miệng, Thông Thiên Thánh Nhân đã nói trước:

"Cuộc tranh bá giữa hai tộc đã kéo dài mấy ngàn năm.

Tộc nhân tử thương vô số, sinh linh đồ thán, nếu cứ tiếp tục chiến đấu, sẽ lưỡng bại câu thương, vậy thì trận Vu Yêu đại chiến lần này, cứ kết thúc ở đây đi!

Ít nhất trong vòng một Nguyên Hội, hai bên không được phép tái chiến." Thông Thiên Thánh Nhân bình tĩnh nói.

Phối hợp với Tru Tiên Kiếm Trận phía sau, cỗ sức mạnh hủy thiên diệt địa, dường như muốn khai mở lại Hỗn Độn, khiến quân đội hai tộc Vu Yêu đều cảm thấy kiêng kỵ.

Hơn nữa.

Dù là Yêu tộc hay Vu tộc, đều không muốn tiếp tục đánh nữa.

Tộc nhân đã chết gần hết rồi, ngay cả ba người Đế Giang và Đông Hoàng Thái Nhất đều trọng thương, nếu cứ tiếp tục chiến đấu, hậu quả thực sự không thể tưởng tượng nổi.

Vốn dĩ giữa hai bên còn thiếu một bậc thang để ngừng, bây giờ bậc thang đó đã có.

Cả hai bên đều không mất mặt, tự nhiên sẽ không tiếp tục đánh nữa. "Xem tại mặt mũi của Thông Thiên sư huynh, Vu tộc ta xin cho cái thể diện này." "Trong vòng một Nguyên Hội, Vu tộc ta sẽ không động thủ nữa!" Hậu Thổ nương nương đứng ra nói. "Thông Thiên sư huynh đã lên tiếng rồi." "Cái thể diện này, Yêu tộc ta xin nhận!

Trong vòng một Nguyên Hội, Yêu tộc sẽ không ra tay." Đế Tuấn nói. "Ừm." Thông Thiên Thánh Nhân hài lòng gật đầu. "Hưu!" Y phá tan không gian, lại lần nữa lách vào trong không gian, biến mất không thấy tăm hơi.

Đúng như câu nói, đến nhanh thì đi cũng nhanh. "Ta đi!" Đế Tuấn hừ lạnh một tiếng, dẫn theo quân đội Yêu tộc dưới trướng, trực tiếp

rời đi.

Thấy không có lợi lộc gì để chiếm, Chuẩn Đề Thánh Nhân mặt mày khổ sở, lắc đầu cũng phá tan không gian rời đi. "Ta cũng đi đây!" Hậu Thổ nương nương hô một tiếng.

Một đám người dẫn theo tộc nhân rời đi.

Trận Vu Yêu đại chiến oanh liệt, lại kết thúc một cách bình tĩnh như vậy, không thể không nói là một kỳ tích.

Trong trận đại chiến này, ngoài việc Vu Yêu hai tộc tổn thất thảm trọng.

Các đại thần thông giả khác, và các đệ tử của các đại giáo phái "đục nước béo cò", đều thu hoạch vô cùng phong phú.

Đại danh của một số người, cũng hoàn toàn vang dội trong trận Vu Yêu đại chiến này.

Ví dụ như Giang Thần.

Theo trận chiến này, y đã hoàn toàn nổi danh.

Nhưng không ai biết thân phận thật sự của Giang Thần, vì vậy các đại thần thông giả kia đã tặng cho Giang Thần một đạo hiệu là "Thông Thiên Đạo Tôn".

Ý là ngay cả thiên địa cũng có thể trấn áp, và đã trọng thương Đông Hoàng Thái Nhất.

Chữ "Thông Thiên" lại có chút trùng với danh hiệu của Thông Thiên Thánh Nhân, hiển nhiên đằng sau tất cả, có kẻ tiểu nhân đang âm thầm thúc đẩy.

Một trăm năm sau.

Bồng Lai Tiên Đảo.

Giang Thần đứng bên ngoài trận pháp cấm chế, nhìn Bồng Lai Tiên Đảo trước mắt, trong ánh mắt tràn đầy kích động. "Cuối cùng cũng về rồi." Giang Thần khẽ cười.

Cảm giác có nhà thật ấm áp.

Tay phải y vung lên, mở ra trận pháp cấm chế, thân thể nhoáng lên, liền tiến vào bên trong Bồng Lai Tiên Đảo.

Theo Giang Thần tiến vào Bồng Lai Tiên Đảo, trận pháp cấm chế lại khép lại.

Một lát sau.

Giang Thần dừng lại bên hồ nước trung tâm.

Y lấy ra ghế tựa, lười biếng nằm trên ghế.

Sau đó lấy cần câu ra, ném xuống hồ nước, lấy ra một vò Cực Phẩm Bách Hoa Tiên Nhượng Quả Tửu mà uống. "Đại thế Thiên Đạo bất khả nghịch, tiểu thế thì có thể thay đổi." "Trong nguyên tác, trận Vu Yêu đại chiến đầu tiên, Vu Yêu hai tộc cứ thế chiến đấu lưỡng bại câu thương, mới bất đắc dĩ dừng tay." "Lần này tuy cũng chiến đấu lưỡng bại câu thương, nhưng lại phát sinh một chút biến cố." "Đông Hoàng Thái Nhất suýt chút nữa bị đánh nát, ngay cả Thiện Thi và Ác Thi cũng bị ép tự bạo." "Cuối cùng Thông Thiên Thánh Nhân và Chuẩn Đề Thánh Nhân còn xuất hiện, điều này trong nguyên tác đều không có." "Ngoài ra, ngay cả những đại thần thông giả ẩn thế không xuất hiện trước đây, trong trận Vu Yêu đại chiến này, cũng thu hoạch không ít." "Xem ra chỉ một con bướm nhỏ, trong lúc vô ý, đã thay đổi rất nhiều chi tiết nhỏ nhặt." Giang Thần xoa mũi, cười đầy ẩn ý.

Những đại thần thông giả "đục nước béo cò" lần này, bao gồm cả đệ tử Tam Giáo.

Y lộ vẻ trêu tức.

Nhân quả tuần hoàn, không có Công Đức và Tiên Thiên Linh Bảo trấn áp khí vận.

Chương 142

Lần này nhảy ra mà vui vẻ bao nhiêu, thu hoạch lớn bao nhiêu, thì đến lúc đó đều phải trả giá bấy nhiêu.

Lắc đầu.

Giang Thần không nghĩ nhiều nữa, những chuyện này đều không liên quan đến y.

Có Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên trấn áp khí vận bản thân, có hơn ba ức Công Đức Kim Luân hộ thể, cho dù Hồng Hoang đại địa hủy diệt, cũng chẳng có chút quan hệ gì với y.

Chỉ cần yên lặng ngồi xem kịch thôi, chẳng lẽ không thơm sao?

Uống rượu, hóng gió nhẹ.

Ừm, thơm thật.

Không gian vỡ vụn, vô số đạo hà quang màu trắng rạng rỡ, một thân ảnh tuyệt mỹ từ bên trong bước ra.

Không ai khác, chính là Oa Nữ Tiên Cô. "Ta biết ngươi nhất định lại đang câu cá." Oa Nữ Tiên Cô không vui lườm Giang Thần một cái, dừng lại bên cạnh y.

Tay phải nàng vung lên.

Giang Thần lấy ra một cái ghế tựa, đặt bên cạnh nàng. "Ngươi không hiểu thú vui câu cá, không thể lý giải chân lý trong đó." "Tục ngữ nói, một lúc câu cá một lúc sảng khoái, cứ câu cá mãi sẽ sảng khoái mãi, chỉ có dùng tâm để cảm thụ, mới có thể hiểu được thú vui trong đó." Giang Thần cười nói. "À à." Oa Nữ Tiên Cô mỉm cười nhạt, ra vẻ 'ta tin ngươi mới là lạ'.

Một tay nàng nắm lấy, một bàn tay lớn che trời lấp đất vươn vào không gian, mạnh mẽ chộp một cái, đặt một bàn đầy món ăn thịnh soạn lên bàn. "Rượu đâu?" Oa Nữ Tiên Cô hỏi. "Tiểu mèo tham ăn." Giang Thần cười, nhẹ nhàng gõ lên chóp mũi nàng.

Y lấy ra một vò Cực Phẩm Bách Hoa Tiên Nhượng Quả Tửu đưa cho nàng.

Cầm đũa, Giang Thần ăn. "Ngươi thì chẳng khách khí chút nào, ăn cũng không biết mời một tiếng." "Giữa ta và nàng cần gì phải khách sáo?

Nàng không phải ta sao?" Giang Thần hỏi ngược lại. "Hứ!" "Đừng có chiếm tiện nghi của ta nhé!" Oa Nữ Tiên Cô liếc y một cái trắng mắt. "Lần này nàng đến đây không đơn thuần là để thăm ta đấy chứ?" Giang Thần hỏi. "Vô nghĩa!" "Không phải đến thăm ngươi thì đến làm gì?" Oa Nữ Tiên Cô nói.

Nàng uống một ngụm rượu, lại ăn mấy miếng thức ăn, rồi ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn Giang Thần. "Chuyện Vu Yêu đại chiến nàng có biết không?" Oa Nữ Tiên Cô hỏi. "Biết chứ." "Hai tộc đều suýt lật đổ cả Hồng Hoang đại địa rồi, ta mà không biết thì thật sự rất khó khăn." Giang Thần nói. "Ngươi xem chuyện này thế nào?" "Lời thật lòng ư?" "Ừm." Oa Nữ Tiên Cô gật đầu. "Lời thật lòng thì dùng mắt mà xem!" "Phốc xích!" Oa Nữ Tiên Cô lập tức bật cười, suýt chút nữa phun cả rượu trong miệng ra.

Cười một lúc lâu, nàng mới bình tĩnh lại. "Vậy còn lời giả dối thì sao?" Oa Nữ Tiên Cô lại hỏi. "Lời giả dối thì hai tộc thật sự rất mạnh." "Vậy mà lại kéo cả Hồng Hoang đại địa vào cuộc, ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân cũng phải tránh xa ba xá, không dám đối đầu.

Hỗn khu chấn động, chém giết vô số đại thần thông giả.

Nếu cho hai tộc thêm một đoạn thời gian nữa, hai tộc liền có thể

xưng bá Hồng Hoang đại địa." Giang Thần nghiêm túc nói. "Lời giả dối?" Oa Nữ Tiên Cô chớp chớp mắt. "A!" "Lời giả dối đương nhiên phải thổi phồng lên trời, thổi cho nàng phải nghi ngờ nhân sinh chứ." Giang Thần nhún vai.

Y uống một ngụm rượu, từ tốn ăn thức ăn.

Cuộc sống cần có một chút nghi thức. "Ngươi thật sự không coi trọng hai tộc sao?" Oa Nữ Tiên Cô sắc mặt nghiêm túc. "Để ta lấy một ví dụ nhé!" "Ví dụ như người đặt ra quy tắc, có kẻ lại ngang ngược trên địa bàn của nhà người, trước đó thì là đánh nhỏ gây náo loạn nhỏ, nhưng đến cuối cùng, lại muốn phá hủy địa bàn của người, nếu là nàng, nàng sẽ làm gì?

Có cho phép nó tiếp tục kiêu ngạo nữa không?" Giang Thần hỏi ngược lại. "Nếu đổi thành ta!" "Nếu thật sự muốn phá hủy địa bàn của ta, ta nhất định sẽ đánh cho nó thành bánh quai chèo!

Khiến nó chết không có chỗ chôn, hồn phi phách tán." Oa Nữ Tiên Cô lạnh lùng nói.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Oa Nữ Tiên Cô phản ứng lại. "Vu Yêu hai tộc gây rối đến cuối cùng, thật sự sẽ có người ra mặt dọn dẹp tàn cuộc?

Vận dụng đại thần thông, đại thủ đoạn, cường thế trấn áp hai tộc sao?" Oa Nữ Tiên Cô vội vàng hỏi. "Nàng không phải đã biết đáp án rồi sao?" Giang Thần không vui xoa xoa tóc nàng, xoa thành một búi. "Ngươi lại bắt nạt tóc ta nữa rồi!" "Chẳng lẽ ngươi không biết tóc của phụ nữ không thể tùy tiện xoa sao?" Oa Nữ Tiên Cô sắc mặt đỏ bừng, hung hăng trừng Giang Thần một cái. "Thất lễ!" "Thuần túy là thất lễ thôi!

Thực ra thì cũng không trách ta được, chủ yếu là tay cảm giác quá

tốt, ta luôn không nhịn được muốn xoa hai cái." Giang Thần cười nói. "Hứ!" Oa Nữ Tiên Cô lườm một cái trắng mắt. "Trong trận Vu Yêu đại chiến lần này." "Thế lực mà đại ca ta đang ở cũng bị cuốn vào, có thể nói là tổn thất thảm trọng, ta bây giờ có nên ra tay tách hắn ra không?" Oa Nữ Tiên Cô hỏi. "Chưa đến lúc." "Trên người hắn đã nhiễm quá nhiều lượng kiếp nhân quả, lúc này nếu cưỡng ép tách ra, cỗ lượng kiếp nhân quả khổng lồ kia, chưa chắc nàng đã chịu đựng nổi." "Đợi đến khi lượng kiếp nhân quả trên người hắn đã trả gần hết, ra tay cũng chưa muộn." Giang Thần lắc đầu. "Nếu bây giờ không ra tay, lượng kiếp nhân quả trên người đại ca ta chẳng phải sẽ tích tụ càng nhiều sao?" Oa Nữ Tiên Cô lộ vẻ lo lắng. "Đợi!" Giang Thần nói. "Được." "Vậy thì đợi." Oa Nữ Tiên Cô gật đầu.

Chương 143

"Ăn cơm nào." Giang Thần cười gọi một tiếng.

Y cầm rượu lại ăn tiếp.

Ăn xong rượu và thức ăn.

Oa Nữ Tiên Cô lấy ra một khối ngọc giản đưa cho y. "Đây là ta vô tình có được, đối với ngươi có lẽ có chút tác dụng, xem ngươi có thể lĩnh ngộ được tạo hóa ẩn chứa trong đó không." "Vậy ta không khách khí đâu." Giang Thần cười toe toét.

Y nhận lấy ngọc giản mà Oa Nữ Tiên Cô đưa. "Ta nên về rồi." "Lần sau lại đến thăm ngươi." Oa Nữ Tiên Cô đứng dậy từ ghế tựa.

Nàng phá tan không gian, lách vào trong rồi biến mất. "Đến cũng vội vàng, đi cũng vội vàng." Giang Thần lắc đầu.

Y mở ngọc giản ra xem.

Bên trong ngọc giản ghi lại một môn đỉnh tiêm đại thần thông là "Niết Thổ Tạo Nhân".

Nhưng để tu luyện môn thần thông này, cần phải nắm giữ Tạo Hóa Pháp Tắc.

Hoặc là khi tu luyện môn đỉnh tiêm đại thần thông này, có thể từ đó mà lĩnh ngộ ra được Tạo Hóa Pháp Tắc.

Nhìn một lúc.

Giang Thần lắc đầu, cất môn đỉnh tiêm đại thần thông này đi. "Hay là lần này lấy môn đại thần thông này ra nhỉ." "Nếu trước đây Bản tọa đã nắm giữ môn thần thông này, khi dùng Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tam Quang Thần Thủy để tạo ra tộc Elf, chắc hẳn đã có

thể thành công rồi." Giang Thần cười cười.

Y nằm trên ghế tựa, tiếp tục câu cá.

Đúng lúc này, cửa cung điện nơi Thường Hi và Hi Hòa cư ngụ mở ra.

Hai chị em kết thúc bế quan, từ trong cung điện bước ra. "Ra quan rồi sao?" Giang Thần nói.

Một lát sau.

Hai chị em ngự độn quang, dừng lại bên cạnh Giang Thần. "Tham kiến chủ nhân!" Hai chị em cung kính hành lễ. "Ừm." Giang Thần gật đầu.

Y đánh giá hai người một lượt, hai chị em quả nhiên không hổ là người sinh ra kèm theo đại khí vận.

Mới có bao lâu, mà đã đột phá đến Đại La Kim Tiên hậu kỳ. "Không tệ!" Giang Thần cười nói. "Tất cả đều nhờ chủ nhân bồi dưỡng đúng cách, ta không dám nhận công." "Nếu không có chủ nhân chỉ điểm, hai chị em ta không biết đến bao giờ mới có thể đột phá Đại La Kim Tiên hậu kỳ." Thường Hi mỉm cười nhạt. "Ngồi đi!" Giang Thần chỉ vào bên cạnh.

Hai chị em ngồi xuống ghế đá. "Chủ nhân có muốn nếm thử tài nghệ của hai chị em ta không?" "Tài nghệ của ta và Hi Hòa rất tốt, món ăn làm ra rất ngon." Thường Hi hỏi. "Được." "Vậy thì nếm thử." Giang Thần cười gật đầu. "Chủ nhân thật tốt!" Hai chị em cười nói.

Họ bắt đầu vận dụng thần thông bắt những con tiên cầm được nuôi trên Bồng Lai Tiên Đảo, và hái một số loại rau xanh.

Giang Thần lẳng lặng nhìn hai người.

Không hổ là Thường Hi và Hi Hòa danh tiếng lừng lẫy, thảo nào

trong nguyên tác có thể để lại một dấu ấn đậm nét, bất luận là thân hình hay khí chất, đều là đỉnh tiêm.

Thật là đẹp mắt, đẹp như thi họa.

Một tiếng rưỡi sau.

Hai chị em đã làm xong bữa ăn, một bàn tiệc thịnh soạn, tỏa ra hương vị nồng đậm, thật sự quá thơm ngon. "Chủ nhân, món ăn đã xong rồi, mời người nếm thử." Thường Hi gọi. "Ừm." Giang Thần gật đầu.

Tay phải y vung lên.

Trực tiếp di chuyển bàn đá đến bên cạnh. "Bây giờ thì tốt rồi." Giang Thần cười. "Lạc lạc!" "Chủ nhân thật là lười quá, còn di chuyển cả bàn đá đến đây nữa." Hi Hòa cười nói. "Ha ha!" Giang Thần cười thấu hiểu.

Y lấy ra ba vò Cực Phẩm Bách Hoa Tiên Nhượng Quả Tửu, đặt trên bàn đá. "Nếm thử xem hương vị thế nào?" "Ừm." Hai chị em cầm vò rượu, mở vò rượu ra, hương rượu nồng đậm từ bên trong truyền ra, ngửi thôi đã thấy thèm ăn, hận không thể uống cạn cả vò rượu một hơi. "Chủ nhân, rượu này?" "Hương vị cũng quá tuyệt vời rồi!" Thường Hi mắt sáng rực. "Đây là Cực Phẩm Bách Hoa Tiên Nhượng Quả Tửu." "Các dược liệu được sử dụng, không thứ nào không phải tinh phẩm, ủ ròng rã vạn năm, mới có được mỹ tửu như ngày nay." Giang Thần nghiêm túc nói dối. "Chủ nhân thật lợi hại." Hai chị em khen ngợi. "Cũng bình thường thôi mà." Giang Thần nhún vai.

Đúng lúc này, tiếng nhắc nhở của hệ thống không báo trước vang lên. "Đinh!

Câu được hai mươi năm tu vi!" "Đinh!

Câu được Cực Phẩm Túy Sinh Mộng Tử Tiên Tửu * 1000 vò!"

"Đinh!

Câu được Hào Hoa Đại Xan * 10000 phần!" "...Đinh!

Chương 144

Câu được Kim Chi Pháp Tắc mảnh vụn * 10 mảnh!" Đến đây, toàn bộ ngư nhị mà Giang Thần tích trữ bấy lâu đã tiêu hao hết sạch, nói chung thu hoạch lần này vô cùng không tệ.

Tổng cộng câu được một vạn năm tu vi.

Mười mảnh Kim Chi Pháp Tắc mảnh vụn.

Hai loại còn lại đều là đồ ăn thức uống, nhưng Hào Hoa Đại Xan thì lại đáng mong đợi.

Dù mỹ vị của kiếp trước, tuy trong Hồng Hoang đại địa có vô số bảo vật, chim bay mãnh thú đều tu luyện thành tinh, ăn càng thêm mỹ vị.

Nhưng so với Hào Hoa Mỹ Vị Đại Xan thì hương vị vẫn kém một chút. "Bản tọa mời các nàng ăn đại tiệc." Giang Thần mỉm cười thần bí. "Chủ nhân cũng muốn nấu ăn sao?" Hi Hòa hỏi. "Chút nữa sẽ biết." Giang Thần nói.

Y lấy ra một phần Hào Hoa Đại Xan, tổng cộng ba trăm sáu mươi món ngon tinh tế, tỏa ra hương thơm nồng nàn.

Sắc hương vị đều đủ cả, tuy không có tiên khí, nhưng những món ngon tinh tế này lại càng thơm ngon hơn. "A!" "Chủ nhân?" Thấy cảnh này, hai chị em Thường Hi và Hi Hòa kinh ngạc.

Mũi họ ra sức động đậy, đều bị hương khí tỏa ra từ món ăn đánh bại, như những chú mèo con tham ăn, hận không thể ăn hết những món ngon tinh tế này một ngụm. "Là Bản tọa làm đấy." "Nếm thử xem tài nghệ thế nào?" Giang Thần khẽ cười. "Ừm." Hai chị em gật đầu.

Cầm đũa ăn. "Ừm!" "Ngon quá!

Thực sự quá ngon, ngon hơn cả những món mà hai chị em ta nấu nữa." "Đặc biệt là hương vị ẩn chứa trong đó, thực sự quá thơm, hương vị cũng quá tuyệt vời." Hai người vừa ăn vừa khen ngợi. "Ha ha." "Nhìn cái vẻ tham ăn kia kìa, không thể ăn chậm một chút sao?

Cứ như thể có ai đang tranh giành vậy." Giang Thần cười, xoa xoa trán hai chị em.

Y cầm đũa ăn.

Lại một lần nữa nếm thử mỹ vị kiếp trước, ngay cả Giang Thần cũng bị hương vị này chinh phục.

Hương vị thực sự quá hoàn mỹ.

Khi ăn thì không thấy gì, nhưng cách một khoảng thời gian, khi ăn lại, thì mới cảm thấy tuyệt vời.

Chưa đầy hai canh giờ.

Một phần mỹ vị đại tiệc, toàn bộ đều bị tiêu diệt sạch sẽ, ngay cả một chút cũng không còn. "Thực sự quá ngon, đây là mỹ vị ngon nhất mà ta từng ăn." "Tỷ tỷ nói đúng!" "Bữa ăn này thực sự quá ngon, nếu mỗi bữa đều có thể ăn mỹ vị như vậy, thì còn gì bằng?" Hi Hòa phụ họa nói. "Hai tiểu mèo tham ăn." "Ăn no uống đủ rồi thì đi tu luyện đi, sớm ngày nâng cao tu vi, chứng đạo Chuẩn Thánh." Giang Thần cười, gõ nhẹ lên chóp mũi hai người.

Y đứng dậy từ ghế tựa, tay phải vung lên, cất ghế tựa và cần câu đi.

Thấy Giang Thần muốn trở về cung điện, hai chị em Thường Hi và Hi Hòa muốn nói lại thôi, lời trong miệng liên tục mấy lần cũng không thốt ra. "Hưu!" Độn quang lóe lên, Giang Thần ngự Hóa Hồng Độn Thuật rời đi. "Tỷ tỷ không nói sao?" Hi Hòa lộ vẻ khó hiểu. "Ai!"

"Muội nghĩ ta không muốn nói ư?

Không thể nói." Thường Hi lắc đầu.

Trở về cung điện.

Giang Thần lấy ra Tử Khí Bồ Đoàn, đặt lên giường đá, ngồi trên Tử Khí Bồ Đoàn. "Rút ra một vạn năm tu vi!" Tiên lực khổng lồ hùng hậu, xuất hiện trong cơ thể Giang Thần, lao về phía tứ chi bách hài trong cơ thể.

Theo Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh vận chuyển, nó nhanh chóng bị luyện hóa hấp thu, trở thành sức mạnh của chính Giang Thần.

Hai mươi năm sau.

Một vạn năm tu vi, liền toàn bộ bị Giang Thần luyện hóa hết sạch.

Sau khi hấp thu một vạn năm tu vi, khí tức phát ra từ Giang Thần trở nên càng hùng hậu ngưng thực hơn. "Một vạn năm tu vi yếu quá." "Muốn đột phá Đại La Kim Tiên đại viên mãn, xem ra nếu không có trên trăm vạn tu vi, thì khó mà làm được." Giang Thần lắc đầu. "Rút ra mười mảnh Kim Chi Pháp Tắc mảnh vụn!" Lực lượng Kim Chi Pháp Tắc, bao quanh thân Giang Thần.

Lực lượng Kim Chi Pháp Tắc khủng bố, tràn ngập khắp cung điện, dường như y đang ở trong một đại dương vàng.

Theo Giang Thần hấp thu, lực lượng Kim Chi Pháp Tắc bao quanh thân y, càng ngày càng ít đi. ...Thời gian như khói, ngựa trắng vụt qua kẽ hở.

Trong chớp mắt, đã trôi qua tròn chín mươi năm. "Hô!" "Cuối cùng cũng đã lĩnh ngộ được môn thần thông này nhập môn rồi, ngay cả lực lượng Tạo Hóa Pháp Tắc, cũng đã chạm tới, tuy còn yếu ớt, nhưng chỉ cần tiếp tục tu luyện, cách nắm giữ một thành Tạo Hóa Pháp Tắc chi lực, cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi." Giang Thần khẽ cười.

Y cất ngọc giản đi, đứng dậy từ Tử Khí Bồ Đoàn.

Thu Tử Khí Bồ Đoàn lại, mỉm cười nhìn Vân Tiêu. "Ồ!" "Vậy mà sắp đột phá rồi sao?

Không hổ là Tam Tiêu Nương Nương danh tiếng lừng lẫy, thiên phú quả nhiên phi phàm." Giang Thần cười nói.

Y bước xuống từ giường đá, cất Tử Khí Bồ Đoàn đi.

Bước ra khỏi cung điện, nhìn khung cảnh bên ngoài. "Cũng không biết tình hình bên ngoài bây giờ ra sao rồi." Giang Thần nói. "Tam Giới Lục Đạo!" Y vận dụng thiên phú thần thông, tra xét tình hình trong Hồng Hoang đại địa, dưới sự tra xét của thiên phú thần thông Tam Giới Lục Đạo, những chuyện xảy ra trong Hồng Hoang đại địa, tất cả đều không thể ẩn mình.

Sau một trận đại chiến, quân đội Vu Yêu hai tộc, bây giờ đều đã kiềm chế hơn rất nhiều.

Chương 145

Tuy vẫn có một số trận chiến quy mô nhỏ, nhưng tuyệt đại đa số đều không tái chiến, an phận thủ kỷ, nghỉ ngơi dưỡng sức, nỗ lực lớn mạnh bản thân, chuẩn bị cho trận đại chiến sắp tới.

Sau khi xem một lúc.

Giang Thần liền thu thiên phú thần thông lại. "Thật sự là bình an vô sự." "Xem ra hai tộc lần này bị thương không nhẹ, nếu không phải như vậy, cũng không thể hòa giải mà đứng yên được." Giang Thần nói.

Y liếc nhìn hai chị em Thường Hi và Hi Hòa, hai người đang ở trong cung điện tu luyện.

Có Tiên Thiên Nguyệt Quế Thụ ở đó, tốc độ tu luyện của hai chị em rất nhanh, như cưỡi tên lửa vậy.

Lại phối hợp với Thái Âm Chi Thể, muốn tu luyện chậm cũng khó.

Ngoài ra.

Tiên khí của Bồng Lai Tiên Đảo cũng vô cùng đặc biệt.

Nhìn một lúc.

Giang Thần liền thu hồi ánh mắt. "Kế hoạch của tên lừa ngốc Chuẩn Đề chắc sắp bắt đầu rồi nhỉ?" "Với tính cách của tên lừa ngốc đó, tuyệt đối không cam tâm bình thường." "Càng không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để đào bới ở Tây Phương, có khả năng bây giờ hắn đang bố cục, nhắm vào Vu Yêu hai tộc, mưu đồ một kế hoạch kinh thiên động địa." Giang Thần nheo mắt nói.

Ngoài ra.

Trong nguyên tác, mười mặt trời lăng không, thiêu rụi Hồng Hoang đại địa, khiến tộc nhân Vu tộc tử thương vô số.

Sau đó dẫn đến Khoa Phụ truy nhật, hắn ta bị mệt chết.

Rồi lại Hậu Nghệ bắn mặt trời v.v...

Cho đến khi trận đại chiến Vu Yêu hai tộc thứ hai lại bắt đầu, hai tộc suýt lật đổ cả Hồng Hoang đại địa, Hồng Quân Đạo Tổ xuất diện phá bỏ thần thông của hai tộc, khiến hai tộc tạm thời dừng tay.

Tất cả những âm mưu này, nếu trong đó không có bóng dáng của tên lừa ngốc Chuẩn Đề.

Giang Thần tuyệt đối sẽ không tin.

Sau khi Vu Yêu hai tộc suy tàn, Thiên Địa Lượng Kiếp kết thúc, Tây Phương Giáo lại có được lợi ích khổng lồ.

Gieo nhân nào gặt quả đó.

Không có nhân của ngày nay, thì làm sao có quả của ngày sau. "Xem ra lại phải ra ngoài một chuyến tranh giành rồi." Giang Thần nói.

Y lấy ra một tấm truyền âm phù, tay trái vung lên, chỉ thấy tấm truyền âm phù kia trên không trung xoay tròn vù vù, rơi vào cung điện của hai chị em Thường Hi và Hi Hòa.

Làm xong tất cả.

Giang Thần ngự Hóa Hồng Độn Thuật, độn vào không trung, lao ra bên ngoài.

Rời khỏi Bồng Lai Tiên Đảo, y xác định phương hướng, thi triển tốc độ đến cực hạn, trong mấy lần chớp động liền biến mất không thấy tăm hơi, dường như chưa từng xuất hiện vậy.

Nửa tháng sau.

Giang Thần dừng lại, đôi lông mày nhíu chặt.

Tay trái y vỗ vào một chỗ không gian nào đó, không gian vỡ vụn, một tấm truyền âm phù từ trong không gian bay ra. "Ai sẽ truyền âm cho Bản tọa vào lúc này?" Giang Thần lộ vẻ khó hiểu, lông mày nhíu chặt lại.

Y bóp nát truyền âm phù, giọng Vân Tiêu từ bên trong truyền ra. "Ta đang đợi ở một hòn đảo vô danh cách Tam Tiên Đảo về phía đông nam hai ngàn vạn công lý!" "Vân Tiêu lúc này tìm ta có việc gì?

Nếu có việc, sao không đợi ta ở Tam Tiên Đảo?

Lại chạy xa hai ngàn vạn công lý ra ngoài làm gì?" Giang Thần lộ vẻ khó hiểu.

Càng nghĩ càng không thông. "Nghĩ nhiều làm gì?

Cứ đến xem không phải sẽ biết sao?" Trầm ngâm, Giang Thần trong lòng liền hạ quyết tâm.

Y đổi hướng, lao về phía đông nam, thi triển Hóa Hồng Độn Thuật đến cực hạn, tốc độ nhanh như một tia chớp, cấp tốc lao đi.

Hai tháng sau.

Giang Thần càng ngày càng gần hòn đảo mà Vân Tiêu nói đến, chỉ còn vài phút đường đi.

Nhưng đúng lúc này, âm thanh chiến đấu kịch liệt, từ phía trước truyền đến, sóng khí khủng bố, cách xa như vậy vẫn có thể cảm nhận được. "Chuyện gì thế này?" "Phía trước lại có đấu pháp ư?

Chẳng lẽ Vân Tiêu đang đấu pháp với người khác?" Giang Thần lông mày nhíu chặt lại.

Y thi triển Hóa Hồng Độn Thuật đến cực hạn, đồng thời vận dụng thiên phú thần thông Tam Giới Lục Đạo, tra xét tình hình phía trước.

Dưới sự tra xét của thiên phú thần thông Tam Giới Lục Đạo, tình hình phía trước, toàn bộ xuất hiện trước mặt Giang Thần.

Một cường giả Đại La Kim Tiên đại viên mãn, cầm một kiện Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo, dựa vào kiện Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo này.

Hắn ta đang điên cuồng công kích hộ đảo trận pháp, dưới công kích của hắn, hộ đảo đại trận lung lay sắp đổ, dường như không thể kiên trì được bao lâu.

Kiểm tra rõ tình hình, Giang Thần sắc mặt lạnh lẽo đến đáng sợ. "Gan lớn thật!" "Ngay cả người của Bản tọa cũng dám động vào, lần này định sẽ cho ngươi tan xương nát thịt." Giang Thần sát khí ngút trời.

Vài phút sau.

Giang Thần đã đến nơi, vừa hay con Giao Long phía dưới gầm lên một tiếng giận dữ.

Nó nắm chặt cây búa Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo trong tay, tỏa ra vô số đạo thanh quang, bá đạo giáng xuống hộ đảo đại trận. "Mẹ nó tìm chết!" Giang Thần đại nộ. "Phanh!" Hai bên va chạm, sóng khí khủng bố, từ chỗ hai linh bảo giao thủ truyền ra, từng đạo nối tiếp từng đạo, dường như vĩnh viễn không ngừng lại.

Mặt biển xung quanh, trước cỗ sóng khí khủng bố uy chấn thiên địa, nổi lên một cơn cuồng phong dữ dội, quét về tứ phía. "Ngũ Hành Thần Quang!" Giang Thần lại lần nữa ra tay.

Chương 146

Y lấy ra Ngũ Hành Thần Châu, thôi động Ngũ Hành Thần Quang bên trong, quét về phía con Giao Long.

Nơi Ngũ Hành Thần Quang quét qua, vạn vật thiên địa xung quanh, tất cả đều bị đánh tan, muốn chống đỡ cũng không được.

Cảm nhận uy năng trên Ngũ Hành Thần Quang, một cảm giác nguy hiểm khiến người ta khiếp sợ, từ trong Ngũ Hành Thần Quang truyền ra. "Đáng chết!" "Chỉ là một tên Đại La Kim Tiên hậu kỳ nhỏ bé, sao lại có thể bùng nổ ra thực lực cường hãn đến vậy?" "Trên người lại có nhiều Tiên Thiên Linh Bảo uy lực cường đại như thế?" Giao Long gào thét không dám tin.

Đối mặt với Ngũ Hành Thần Quang đang trấn áp, nó ngượng nghịu phát hiện, vậy mà không có thứ gì có thể chống đỡ.

Ngoài cây búa trong tay có thể xuất ra, trên người nó không còn bất kỳ bảo vật tốt nào nữa. "Thủy Chi Pháp Tắc!" Giao Long gầm lên một tiếng giận dữ.

Nó điều động hai thành lực lượng Thủy Chi Pháp Tắc mà mình nắm giữ, ngưng tụ thành một cây rìu khổng lồ Khai Thiên, mãnh liệt chém về phía Ngũ Hành Thần Quang do Giang Thần kích xạ. "Không biết tự lượng sức." Giang Thần lộ vẻ khinh thường. "Hỏa Chi Pháp Tắc!" Lực lượng Hỏa Chi Pháp Tắc vô cùng vô tận cuộn trào, ngưng tụ thành một cây Cự Kiếm Hỏa Diễm, cao tới mấy chục vạn trượng, uy năng khủng bố, từ trên Cự Kiếm Hỏa Diễm truyền ra, nơi nó vừa xuất hiện.

Không gian xung quanh dường như không chịu nổi cỗ hỏa diễm khủng bố cực hạn đó, bị thiêu ra từng đạo sóng khí màu trắng sữa,

dường như khoảnh khắc tiếp theo, sẽ triệt để vỡ nát vậy. "Trảm!" Giang Thần tay phải vung lên.

Cây Cự Kiếm Hỏa Diễm kia mãnh liệt lóe lên, bá đạo trấn áp về phía con Giao Long bên dưới.

Đúng lúc này, Ngũ Hành Thần Quang và cây rìu Khai Thiên khổng lồ do lực lượng Thủy Chi Pháp Tắc hóa thành, va chạm vào nhau.

Hai bên giằng co, trong khoảnh khắc không ai làm gì được ai.

Nhưng Cự Kiếm Hỏa Diễm do Hỏa Chi Pháp Tắc hóa thành, từ trên trời giáng xuống, bá đạo chém tới.

Trước cỗ uy năng cường hãn cực hạn kia, con Giao Long phát hiện muốn chống đỡ, cũng không thể chống đỡ nổi.

Lúc này, mọi thủ đoạn đã dùng hết, nó không còn bất kỳ lá bài tẩy hay thủ đoạn nào để chống lại. "Đừng giết ta!" "Chỉ cần không giết ta, ta nguyện phục tùng ngươi!

Bất kể ngươi muốn ta làm gì, ta đều đồng ý!" Giao Long sắc mặt đại biến, vội vàng cầu xin. "Dám động vào người của Bản tọa, Bản tọa muốn cho ngươi chết không có chỗ chôn!" Giang Thần sát khí ngút trời.

Y khống chế Cự Kiếm Hỏa Diễm bá đạo chém xuống, mặc kệ con Giao Long chống đỡ thế nào, nhưng trước Cự Kiếm do lực lượng Hỏa Chi Pháp Tắc hóa thành, nó chẳng đáng là gì.

Sau vỏn vẹn mấy chục hơi thở, con Giao Long liền bị Giang Thần bá đạo trấn áp, bao gồm cả Chân Linh, toàn bộ bị thiêu cháy thành tro, chết không thể chết hơn được nữa.

Theo cái chết của nó, cây rìu Khai Thiên khổng lồ do lực lượng Thủy Chi Pháp Tắc xung quanh hóa thành cũng đồng thời tiêu tán.

Cây búa khổng lồ đang giằng co với Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn, trên không trung rung lắc một cái, sắp rơi xuống nước. "A!" Giang Thần tay trái chộp một cái, thu lấy kiện Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo kia.

Y nhìn đại trận trước mắt, thu toàn bộ thần thông và đạo pháp lại. "Ta đến rồi, mở trận pháp ra đi." Giang Thần nói. "Xích!" Lời y vừa dứt, trận pháp cấm chế vẫn luôn đóng chặt từ bên trong mở ra, Vân Tiêu sắc mặt tái nhợt từ bên trong bước ra.

Thấy Giang Thần, nàng khẽ cười, thân thể vô lực ngã xuống đất. "Muội không sao chứ?" Giang Thần thân thể nhoáng lên, nhanh chóng lao tới, đỡ lấy nàng. "Ta không sao!" "Nếu người đến chậm một chút, ta có thể sẽ có chuyện rồi." Vân Tiêu mỉm cười ngọt ngào. "Trước đừng nói gì, uống viên đan dược này đi." Giang Thần lấy ra một viên Cửu Chuyển Kim Đan đưa cho nàng. "Ừm." Vân Tiêu gật đầu, há miệng nuốt viên Cửu Chuyển Kim Đan xuống. "Đi!" "Ta đưa muội đi dưỡng thương." Giang Thần nói.

Y mang theo nàng ngự một đạo độn quang, khoảnh khắc tiếp theo đã dừng lại ở vị trí trung tâm của hòn hoang đảo vô danh kia.

Y đặt nàng xuống đất. "Muội cứ ở đây dưỡng thương, ta sẽ hộ pháp cho muội." Giang Thần phân phó. "Ừm." Vân Tiêu đỏ mặt gật đầu, ngồi xuống đất.

Nàng vận chuyển công pháp, khôi phục thương thế trên người. "Được!" Giang Thần cũng không nhàn rỗi, hai tay bấm quyết, từng đạo ấn pháp liên tiếp từ trong tay y đánh xuống.

Lấy nơi đây làm trung tâm, y bắt đầu bố trí trận pháp cấm chế.

Một canh giờ sau. "Thành!" Giang Thần gầm nhẹ một tiếng.

Y đánh xuống đạo pháp quyết cuối cùng trong tay, bố trí xung

quanh, hà quang ngút trời, bảo vệ nơi đây.

Trận pháp cấm chế vận chuyển, vững chắc bảo vệ nơi đây, phòng thủ kín kẽ không kẽ hở. "Xong rồi!" Giang Thần khẽ cười.

Y xoay người, nhìn Vân Tiêu đang ngồi dưỡng thương trên đất, nhìn một lúc, liền thu hồi ánh mắt.

Y lấy ra Tử Khí Bồ Đoàn, ngồi lên trên, lấy ra khối ngọc giản mà Oa Nữ Tiên Cô đã tặng, bắt đầu tu luyện đại thần thông Niết Thổ Tạo Nhân trên đó.

Tuy Niết Thổ Tạo Nhân vô cùng khó tu luyện, nhưng với căn nguyên của Giang Thần, tu luyện cũng không khó.

Huyết mạch Tiên Thiên Tam Túc Kim Ô, trong Hồng Hoang đại địa cho dù là thần thông khó đến mấy, cũng không thể làm khó Giang Thần, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Vừa hay bây giờ Giang Thần nhàn rỗi không có việc gì, cũng có thể thử tu luyện.

Thời gian rẻ mạt nhất trong Hồng Hoang, trong chớp mắt đã trôi qua tròn một trăm năm.

Một ngày.

Giang Thần mở đôi mắt ra, thở dài một hơi trọc khí. "Hô!" "Cuối cùng cũng đã lĩnh ngộ được môn thần thông này nhập môn rồi, ngay cả lực lượng Tạo Hóa Pháp Tắc, cũng đã chạm tới, tuy còn yếu ớt, nhưng chỉ cần tiếp tục tu luyện, cách nắm giữ một thành Tạo Hóa Pháp Tắc chi lực, cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi." Giang Thần khẽ cười.

Y cất ngọc giản đi, đứng dậy từ Tử Khí Bồ Đoàn.

Chương 147

Thu Tử Khí Bồ Đoàn lại, mỉm cười nhìn Vân Tiêu. "Ồ!" "Vậy mà sắp đột phá rồi sao?

Không hổ là Tam Tiêu Nương Nương danh tiếng lừng lẫy, thiên phú quả nhiên phi phàm." Giang Thần cười nói.

Trong lúc quan sát, Vân Tiêu vận chuyển Thượng Thanh Tiên Pháp đến cực hạn, vô số đạo hào quang trắng từ trong cơ thể nàng bùng phát, liên tiếp không ngừng, điên cuồng xung kích về phía trước.

Hải lượng tiên khí xung quanh, dưới sự dẫn dắt của nàng, lấy nàng làm trung tâm nhanh chóng hội tụ, chỉ trong chốc lát, đã hình thành một xoáy tiên khí khổng lồ trên đỉnh đầu nàng.

Tiên khí nhanh chóng bị nàng hấp thu luyện hóa, rồi lại hóa thành lực lượng xung kích về phía trước.Hai canh giờ sau.

Khí thế trên người Vân Tiêu ngưng tụ đạt đỉnh phong.

“Đột phá cho ta!” Vân Tiêu kiều quát một tiếng, điều động tiên lực khổng lồ trong cơ thể, xung kích về phía trước.

Rắc!

Bình cảnh cản trở phía trước bị phá tan thô bạo, Vân Tiêu cũng thuận lợi đột phá Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

“Nuốt cho ta!” Vân Tiêu hô lên, mãnh liệt hít một hơi, nuốt toàn bộ tiên khí trên Cửu Thiên xuống.

Chỉ thấy những tiên khí này vào bụng, được Thượng Thanh Tiên Pháp luyện hóa, củng cố cảnh giới tu vi của nàng.Thoáng cái, một tuần sau.

Một ngày nọ, Vân Tiêu mở đôi mắt ra, hai đạo tinh quang bắn ra từ trong mắt nàng.

Oanh!

Thiên địa chấn động, không gian vỡ vụn, vô số luồng không gian loạn lưu cuộn ra, mãi một lúc lâu mới biến mất.

Nàng đứng dậy từ mặt đất, đi tới trước mặt Giang Thần rồi dừng lại.

"Đa tạ đạo hữu hộ pháp!" "Lần trước, đạo hữu đã cứu ta cả thảy ba lần." Vân Tiêu cảm kích nói.

"Bạn bè cả, đâu cần khách khí vậy." Giang Thần lắc đầu."À phải rồi, sao đạo hữu lại xuất hiện ở đây?" "Còn cái tấm truyền âm phù kia là sao?" "Uống chút rượu đã, ta sẽ từ từ kể." Vân Tiêu đột nhiên đỏ mặt nói.

"Được thôi." Giang Thần liếc nhìn nàng một cái, rồi gật đầu.

Hắn phất tay phải.

Tiên lực ngưng tụ thành một chiếc bàn đá, cùng hai chiếc ghế đá.

Hắn lấy ra một phần bữa ăn sang trọng, bày lên bàn đá, lại lấy ra hai vò Túy Sinh Mộng Tử Tiên Nhựa cực phẩm.

"Mời!" Giang Thần ra hiệu mời.

"Mời!" Vân Tiêu đáp lại.

Nàng ngồi lên ghế đá, uống Túy Sinh Mộng Tử Tiên Nhựa cực phẩm."Rượu ngon!" "So với Bách Hoa Tiên Nhựa Quả Tửu cực phẩm, rượu này còn mạnh hơn, càng thêm ngon.

Ngay cả bữa ăn trên bàn cũng ngon hơn." Vân Tiêu tán thưởng.

"Cũng bình thường thôi." Giang Thần nhún vai.

“Đạo hữu thật khiêm tốn.” “Người có chân tài thực học như đạo hữu mà khiêm tốn đến vậy, ngày nay thật hiếm thấy, hầu như không còn nữa.” “Uống rượu đi.” Vân Tiêu nâng chén rượu.

“Ơ!” “Được!” Giang Thần sững người, cảm thấy Vân Tiêu hình như hơi kỳ lạ.

Hắn không nâng vò rượu mà trực tiếp cụng rồi uống một ngụm lớn.

Nửa buổi sau, hai người đã uống hết một vò Túy Sinh Mộng Tử Tiên Nhựa cực phẩm.

Tửu kình mạnh, bất kể là Vân Tiêu hay Giang Thần, đều đã hơi say.“Giờ có thể kể rồi chứ?” Giang Thần hỏi.

“Được!” Vân Tiêu đặt vò rượu xuống, vẫy vẫy tay với Giang Thần.

“.....” Giang Thần hơi ngơ, không hiểu trong hồ lô của Vân Tiêu rốt cuộc bán thuốc gì.

Hắn đành đứng dậy khỏi ghế đá, đi tới trước mặt Vân Tiêu.

Vân Tiêu không chút báo trước đứng dậy khỏi ghế đá, hai tay phất lên, khu vực này lập tức chìm vào bóng tối, tất cả đều bị màn đêm bao phủ, đen kịt một mảnh.

“Vãi chưởng.....” Giang Thần giật mình. .....

Một tháng sau.

Cả hòn đảo nhỏ vô danh chỉ còn lại một mình Giang Thần, Vân Tiêu vừa rời đi.

Giang Thần ngồi trên bãi cỏ, xoa mũi, mặt lộ vẻ cười khổ.

“Chuyện gì vậy chứ?” “Có ai dùng cách này để báo đáp ơn cứu mạng không?

Không phải đùa chứ?

Chẳng lẽ trong lòng nàng, ta lại là người như vậy?" Giang Thần cạn lời.

Cái thân ta đây thẳng băng vậy mà, có cần phải vậy không?

Hắn đứng dậy từ mặt đất.

Phất tay phải, thu lại trận pháp cấm chế đã bố trí xung quanh.

Ánh mắt Giang Thần lóe lên tia lạnh lẽo, người Long tộc, dám tính kế Vân Tiêu, món nợ này không thể bỏ qua được.

"Có đi có lại mới toại lòng nhau!" "Bản tọa ngược lại muốn xem xem lũ tàn dư Long tộc này, làm sao có thể thoát khỏi kiếp nạn này." Giang Thần cười lạnh một tiếng.

Kim quang lóe lên, hắn biến mất khỏi nguyên chỗ.Hai mươi năm sau.

Hồng Hoang Đại Địa lưu truyền một tin đồn như vậy.

Tương truyền, trong Long tộc có một Hỗn Độn Chí Bảo mang tên Hỗn Độn Châu, năm đó Long Vương trong lúc sắp chết đã bất ngờ có được, sau đó thần hồn ẩn mình vào trong đó dưỡng thương, chờ đợi một ngày phục sinh.

Ngoài ra.

Bên trong Hỗn Độn Châu còn ẩn giấu một lượng lớn cường giả của Long tộc, ngay cả lão tổ tông của Long tộc là Ứng Long cũng ẩn náu bên trong.

Vô số Đại Thần Thông Giả, có hàng ngàn kiện Tiên Thiên Linh Bảo, hàng triệu kiện, thậm chí hàng chục triệu kiện Hậu Thiên Linh Bảo, Thần Thông, Đạo Pháp, Linh Dược, v.v., càng nhiều như biển.

Tất cả đều nằm trong Hỗn Độn Châu.

Chỉ cần có được Hỗn Độn Châu, liền có thể mượn Hỗn Độn Châu chứng đắc Thiên Đạo Thánh Nhân, trở thành vị Thiên Đạo Thánh Nhân thứ bảy trong Hồng Hoang Đại Địa.

Chương 148

Chí cao vô thượng, Thiên Địa Lượng Kiếp bất diệt, duy ngã độc tôn, kiêu hãnh nhìn xuống Hồng Hoang Đại Địa.

Tin tức như một trận gió, truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang Đại Địa.

Ngay cả những Đại Thần Thông Giả ẩn thế không xuất hiện cũng đều nhận được tin tức.Ngoài tin tức trên, còn có một tin tức khác lưu truyền trong Vu tộc.

Đế Tuấn chuẩn bị lại đồ sát Long tộc, dùng huyết mạch Long tộc luyện chế Đồ Vu Kiếm, đúc ra hàng chục vạn thanh Đồ Vu Kiếm.

Đến lúc đó, các Đại Thần Thông Giả của Thiên Đình, mỗi người sẽ có một thanh Đồ Vu Kiếm.

Một khi Đồ Vu Kiếm luyện chế thành công, sẽ trấn áp Vu tộc, khiến Vu tộc bị diệt môn.

Nếu tin tức đầu tiên, về Thiên Đạo Thánh Nhân, không có sức hấp dẫn lớn đối với Vu tộc.

Thì tin tức thứ hai, như một trận sóng thần cấp mười hai, đã thổi bùng một cơn bão lớn trong Vu tộc, từ Thập Nhị Tổ Vu trở lên, cho đến những tộc nhân Vu tộc bình thường, từng người từng người đều không thể giữ được bình tĩnh.

Hai tin tức vừa ra.

Bất kể là người Yêu tộc, người Vu tộc, hay những Đại Thần Thông Giả ẩn thế, đều hướng về Tứ Hải mà đi.

Mặc kệ tính chân thực của tin tức, trước tiên cứ đến Long tộc xem sao.

Dù sao Long tộc từng là bá chủ, dù có suy tàn, lạc đà gầy vẫn hơn ngựa béo.

Từng người ôm những mục đích khác nhau, nhanh chóng tiến về Tứ Hải.Tổ địa Long tộc.

Các cường giả Long tộc ẩn giấu, gần như đã tề tựu đông đủ.

Người dẫn đầu là Ứng Long, lão tổ tông của Long tộc.

Lúc này, không khí trong đại điện vô cùng ngột ngạt, tất cả mọi người đều không dám thở mạnh một tiếng.

“Tất cả đều câm như hến rồi sao?” “Bình thường từng người không phải đều rất tài cán sao?

Sao giờ lại nhát gan thế này?” Ứng Long lạnh lùng quát.

Ngọn lửa giận dữ đáng sợ bùng phát trong đại điện.

Các cường giả Long tộc đang ngồi đều ngậm chặt miệng, cúi thấp đầu, gần như co rúm vào trong quần.

“Hừ!” “Bản lão tổ đã nói với các ngươi, Long tộc của chúng ta bây giờ không còn như thời Viễn Cổ, xưng bá Hồng Hoang Đại Địa nữa!” “Thế mà hay thật!” “Lại dám không nghe lời Bản lão tổ, chạy lên Hồng Hoang Đại Địa làm càn, lén lút gây ra mấy trò vặt vãnh.” “Bây giờ thì hay rồi chứ?

Khiến Long tộc lâm vào cảnh nước sôi lửa bỏng.” “Khiến tất cả mũi nhọn đều chĩa về phía ta, để Long tộc của ta một lần nữa trở thành con chuột ngoài đường ai cũng muốn đánh giết trong Hồng Hoang Đại Địa.” Ứng Long lạnh lùng nói.Các cường giả Long tộc đang ngồi trong đại điện cúi đầu càng thấp hơn.

Từng người đều đã cảm nhận được sự nghiêm trọng của sự việc.

Tất cả cường giả trong Hồng Hoang Đại Địa đều đang đổ xô đến

đây, ngay cả những Đại Thần Thông Giả ẩn thế không xuất hiện cũng đều đã động.

Trừ ra.

Hai tộc Yêu và Vu là đáng sợ nhất.

Bên Thiên Đình cũng đã phái cường giả xuất phát, mục đích rất đơn giản, Đế Tuấn đã hạ lệnh tử.

Nếu có thể có được kho báu Long tộc thì tốt nhất, nếu tin đồn là giả, thì cũng phải giết sạch tất cả người Long tộc, rút huyết mạch Long tộc ra, luyện chế Đồ Vu Kiếm.

Thứ yếu là diệt Long tộc.

Người dẫn đội là Đông Hoàng Thái Nhất, cùng với Côn Bằng Yêu Sư.

Cả hai đều là Đại Năng đỉnh cao, Thần Thông mạnh mẽ, pháp lực vô biên, có vô số Linh Bảo, đặc biệt có một kiện Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung.

Bên Vu tộc cũng phái ra đội hình vô cùng mạnh mẽ.

Đế Giang Tam Nhân Tổ, cùng với Cộng Công và Huyền Minh, năm vị Tổ Vu dẫn đội, tiến về Long tộc.“Lão tổ tông, chúng ta bị người khác ức hiếp quá đáng lắm rồi!” “Long tộc chúng ta dù có suy tàn, nhưng vẫn từng là bá chủ!

Chúa tể của một Thiên Địa Lượng Kiếp trước, nếu đã muốn tìm đường chết, vậy thì cùng chúng ta liều một trận đi.” “Bao nhiêu ta giết bấy nhiêu, quét sạch hết bọn chúng.” “Ta tán đồng!” “Trừ cách này ra, hiện tại chúng ta không còn cách nào khác, dưới sự phong tỏa, hoặc là liều chết một trận, giết ra một con đường máu.” “Hoặc là bó tay chịu trói, trở thành nô lệ, sau đó Long tộc chúng ta sẽ diệt vong!” “Lão tổ tông, chiến đi!” “Ít nhất là một trận chiến, chúng ta sẽ có một đường

sinh cơ!

Nếu ngay cả chiến đấu cũng không dám, Long tộc chúng ta thật sự sẽ bại vong." Các cường giả Long tộc có mặt đều ý thức được sự nghiêm trọng của sự việc, từng người vội vàng nói."Tất cả im miệng cho ta!" Ứng Long lạnh lùng quát một tiếng.

"Chiến thì tất nhiên phải chiến!" "Không thể lén lút, mà phải giống trống khua chiêng, chiến đấu quang minh chính đại." "Nếu không, vị kia một khi ra tay, Long tộc ta sẽ không còn một chút sinh cơ nào." "Năm đó khi Tam Tộc Lượng Kiếp, vị kia từng tranh đoạt khí vận với Ma Tổ La Hầu, còn hãm hại ta một vố." "Nếu để người đó phát hiện Long tộc ta có nhiều cường giả như vậy tồn tại, Bản lão tổ còn sống, thì vị đó nhất định sẽ không khoanh tay đứng nhìn." "Thậm chí không cần đích thân xuất hiện, chỉ cần ở trong bóng tối bày kế một phen." "Có thể khiến Long tộc ta lâm vào nơi chết không có đất chôn, khiến cả tộc bị diệt vong." Ứng Long trầm giọng nói."Lão tổ tông, vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?" "Haizzz!" "Sự việc đến nước này, cũng chỉ có thể dốc sức chiến một trận!" "Không biết chuyện lần này, rốt cuộc là ai đang âm thầm tính kế ta, nhưng giờ điều đó không còn quan trọng nữa." "Truyền pháp chỉ của Bản lão tổ, tất cả cường giả Long tộc, bất kể huyết mạch, toàn bộ tập hợp." "Ngoài ra, toàn bộ Kim Long tộc tập hợp!" "Tất cả Ngũ Trảo Long tộc, không phân chi tộc, toàn bộ tập hợp!" Ứng Long liên tiếp hạ ba mệnh lệnh."Lão tổ tông, đừng mà!" "Nếu làm vậy, Long tộc chúng ta dù có sống còn, cũng sẽ không còn một chút sức mạnh nào." "Đến lúc đó, người khác ức hiếp chúng ta, còn ai sẽ ức hiếp chúng ta?" Tất cả những người có mặt đều lo lắng.

Mệnh lệnh này về cơ bản là muốn cắt đứt truyền thừa của Long tộc!

"Đây cũng là cách duy nhất trong vô vàn cách rồi." "Nếu không

làm vậy, e rằng Long tộc chúng ta thật sự chỉ có thể diệt tộc." "Bây giờ thì tốt rồi, ít nhất còn giữ lại được một ít hạt giống, dù thiên phú có kém, tu vi có thấp, thì đó vẫn là hạt giống của Long tộc ta." Ứng Long thở dài, khoảnh khắc đó như già đi rất nhiều. .....Tình hình bên ngoài, tình hình Long tộc, tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát của Giang Thần.

Bên một con sông nhỏ.

Giang Thần lười biếng nằm trên ghế tựa, nhàn nhã câu cá.

Thấy Long tộc trở thành bia đỡ đạn cho mọi người, hắn lộ ra nụ cười lạnh.

"Ngay cả người của Bản tọa cũng dám trêu chọc, đây chính là hậu quả." Giang Thần lạnh lùng nói.

Hắn lấy ra một phần bữa ăn sang trọng, cùng một vò Túy Sinh Mộng Tử Tiên Nhựa cực phẩm, lười biếng ăn.

Xùy!

Thanh quang lóe lên, không gian vỡ vụn, một đạo nhân áo xanh từ bên trong bước ra.

"Tìm tiểu hữu thật không dễ dàng gì!" Thông Thiên Thánh Nhân lắc đầu.

Nhìn thấy bữa ăn ngon trước mặt, cùng với mỹ tửu Giang Thần đang uống, mắt hắn sáng rực.

"Tiểu hữu thật không đủ nghĩa khí." "Lại dám một mình trốn ở đây ăn của ngon, cũng không biết gọi ta một tiếng." Thông Thiên Thánh Nhân nói."Tam ca thần long kiến thủ bất kiến vĩ." "Đi đi lại lại, ngay cả một tiếng chào cũng không nói, ta muốn thông báo cũng không tìm được chỗ nào cả!" Giang Thần nháy mắt.

“Hay là Tam ca để lại cho ta một địa chỉ, lần sau khi uống rượu, ta nhất định sẽ thông báo, thế nào?” “Khái!

Khái!” “Bần đạo thấy thế này cũng rất tốt.” Thông Thiên Thánh Nhân lộ vẻ ngượng ngùng.

Hắn không muốn quá nhanh bóc trần thân phận giữa hai bên, nếu Giang Thần biết hắn là Thánh Nhân, e rằng sẽ không thể giữ được vẻ điềm tĩnh, và nói chuyện vui vẻ như vậy nữa.

Ừm, thơm thật.“Tam ca mời!” Giang Thần lấy ra một chiếc ghế tựa đặt xuống đất.

Thông Thiên Thánh Nhân cũng không khách khí, ngồi xuống bên cạnh Giang Thần, nhìn chằm chằm vào Túy Sinh Mộng Tử Tiên Nhựa cực phẩm trong tay Giang Thần.

“Tam ca!” Giang Thần lắc đầu.

Hắn lấy ra một vò Túy Sinh Mộng Tử Tiên Nhựa cực phẩm rồi ném qua.

Thông Thiên bắt lấy, mở vò rượu ra, mùi rượu nồng nặc lập tức lan tỏa.

Chương 149

“Rượu ngon!” “Mạnh hơn nhiều so với loại rượu uống lần trước.” Thông Thiên Thánh Nhân tán thưởng.

Hắn ôm vò rượu uống một ngụm lớn.

Một vò rượu nhanh chóng bị uống gần hết.

“Thật sảng khoái!

Tiểu hữu, cho ta thêm mấy vò nữa.” “.....” Giang Thần cạn lời.

Hắn biết Thánh Nhân có thể uống rượu như uống nước, nhưng cũng không thể phung phí như vậy chứ?

Hắn đành lấy ra mấy vò nữa rồi ném qua.

“Ta cũng không còn nhiều đâu.” “Tam ca uống dè chừng thôi, đừng một hơi uống hết sạch.” Giang Thần nhắc nhở.

“Xem ngươi lo lắng kìa.” “Ta với ngươi là quan hệ gì?

Tam ca ta chẳng lẽ lại đi lừa ngươi sao?” Thông Thiên Thánh Nhân không vui lườm một cái.

Hắn lại uống thêm một vò Túy Sinh Mộng Tử Tiên Nhựa cực phẩm nữa, rồi cầm đũa ăn.

“Tuyệt vời quá!” “Mùi vị cũng quá tuyệt vời rồi phải không?

Ngon hơn nhiều so với những thứ đã ăn trước đây.” Thông Thiên Thánh Nhân mắt sáng rực, như thể phát hiện ra tân lục địa.“Tam ca ăn chậm thôi, chừa cho ta một ít.” Giang Thần nói.

Chẳng mấy chốc, bữa ăn thịnh soạn trên bàn đã sắp bị ăn hết.

“Khách sáo làm gì.” “Tiểu hữu thật không phải, dù sao cũng phải

để ta là khách nhân ăn no trước chứ?" Thông Thiên Thánh Nhân nói.

"Ngươi ăn no không có." "....." Thông Thiên Thánh Nhân cạn lời.

Đũa bay múa, hắn nhanh chóng ăn.

Tốc độ rất nhanh, hoàn toàn là đang giành ăn với Giang Thần.

Nửa canh giờ sau.

Hai người đặt đũa xuống, nằm trên ghế tựa.

"Tiểu hữu, Bần đạo phát hiện đã hoàn toàn yêu thích cuộc sống như thế này rồi." "Lúc không có việc gì thì câu cá, sau đó thả lỏng tâm trạng, rồi lại làm ít đồ ăn ngon rượu quý, yên lặng nhìn Hồng Hoang Đại Địa phong vân biến hóa." Thông Thiên Thánh Nhân cảm thán một câu."Tam ca đâu có giống vậy chứ!" "Tam ca mà ta biết là người nghĩa khí ngút trời, bá khí vô song, là nam nhân dám khiêu chiến cả thiên địa." "Một lời không hợp liền có thể đục thủng một cái lỗ lớn trên trời, nhìn xem bộ dạng bây giờ của huynh, đâu còn phong thái như vậy nữa." "Ừm, giống như một lão nhân tuổi xế chiều, trạng thái này không thể được." Giang Thần lắc đầu.

"Ha ha!" "Tiểu hữu nói đúng, trạng thái này không thể được." "Ta của ta, nếu trời dám cản ta, thì ta sẽ đục thủng một cái lỗ lớn trên trời.

Nếu có kẻ nào dám trêu chọc ta, thì ta sẽ dùng một quyền trấn áp." Thông Thiên Thánh Nhân cười lớn một tiếng.

Nỗi buồn trong lòng cũng vì thế mà tan biến."Tam ca rốt cuộc có chuyện gì vậy?" "Kể ta nghe xem ta giúp huynh suy nghĩ một chút." Giang Thần tò mò hỏi.

"Cũng không phải chuyện gì lớn." "Không phải lần trước ta đã nói với ngươi sao?

Ta trong nhà đứng hàng thứ ba, trên ta có hai người ca ca." "Không

phải ta gần đây làm một số chuyện, thế là phân gia rồi, hai người đó nhảy ra nói càn!

Chỉ vào ta giáo huấn nửa ngày, nếu là người khác, Bần đạo đã sớm xông lên rồi." "Thật sự coi kiếm của Bần đạo không sắc sao?" Thông Thiên Thánh Nhân cười lạnh một tiếng.

"....." Giang Thần cạn lời.

Chắc chắn là trong trận đại chiến giữa Vu Yêu hai tộc lần trước, Thông Thiên Thánh Nhân xuất hiện vào thời khắc cuối cùng, có được một số lợi ích, nên chọc giận hai người kia.

Thế là, Giang Thần quyết định khuyên can một chút.

Hai vị kia đều là những kẻ cứng cựa sở hữu Tiên Thiên Chí Bảo, một người còn biết Nhất Khí Hóa Tam Thanh, thi triển môn Thần Thông này, tương đương với bốn vị Thiên Đạo Thánh Nhân.

Cộng thêm Nguyên Thủy Thiên Tôn, hoàn toàn có thể phá vỡ Tru Tiên Kiếm Trận."Tam ca đừng nóng." "Nghe ta nói một lời, lời ta còn chưa nói xong đâu!" Giang Thần khuyên nhủ.

"Hả?" "Ta nghĩ rằng!" "Anh em ruột thịt nên lấy hòa làm quý, dù sao hai vị huynh trưởng đó cũng là vì tốt cho huynh, không muốn huynh chịu thiệt." "Những chuyện có thể giải quyết bằng lời nói, cố gắng đừng động thủ, tránh làm mất hòa khí." Giang Thần nói.

"Vậy sao vừa nãy huynh còn nói?" "Nếu trời dám cản ta, thì ta sẽ đục thủng một cái lỗ lớn trên trời!

Nếu ai dám nói càn, ta sẽ đánh cho nghi ngờ nhân sinh." "Bần đạo đã mất đi khí phách, không còn là ta của trước kia không sợ trời không sợ đất, chẳng lẽ ngươi đã quên rồi sao?" Thông Thiên Thánh Nhân hỏi ngược lại."....." Giang Thần cạn lời.

Ta có một câu MMP không biết nên nói hay không nên nói.

“Tâm ý của ngươi Bần đạo biết.” “Nhưng lần này Bần đạo không thể nhẫn nhịn thêm được nữa, cả ngày cứ như bà tám, không hề cân nhắc đến cảm nhận của ta.” “Lần này trở về Bần đạo sẽ đi gây sự, Bần đạo ngược lại muốn xem xem, hai người đó có bản lĩnh gì, dám ở trước mặt Bần đạo mà nói càn.” Thông Thiên Thánh Nhân cười lạnh một tiếng.

Hắn lấy ra một đạo kiếm khí ném cho Giang Thần.

“Bần đạo đi đây!” “Chúng ta lần sau lại tụ tập.” Thông Thiên Thánh Nhân nói.

Hắn phá vỡ không gian, vừa định chuyển vào thì lại dừng lại.

“Tiểu hữu, cho ta thêm mấy vò rượu nữa.” “.....” Giang Thần suýt nữa ngất xỉu.

Nhìn thấy đạo kiếm khí trong tay, hắn lấy ra mười vò Túy Sinh Mộng Tử Tiên Nhựa cực phẩm rồi ném qua.

“Ha ha!” “Bần đạo đi đây!” Thông Thiên Thánh Nhân cười lớn một tiếng, chuyển vào trong không gian rồi rời đi.

Theo sự rời đi của hắn, không gian vỡ vụn lại khôi phục như cũ.“Vãi chưởng!” “Ta hình như đã gây họa rồi, không lẽ huynh ấy sẽ trực tiếp đánh thẳng tới cửa nhà chứ?

Tìm Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thái Thanh Thánh Nhân đơn đấu sao?” Giang Thần cằn nhằn một câu.

Hắn muốn vận dụng Tam Giới Lục Đạo Thiên Phú Thần Thông, tra xét tung tích của Thông Thiên Thánh Nhân.

Nhưng chẳng có ích gì.

Tam Giới Lục Đạo Thiên Phú Thần Thông tuy mạnh, nhưng lại không thể tra xét tung tích của Thánh Nhân.

“Cái gì nên khuyên cũng đã khuyên rồi, nếu thật sự làm càn, Tam ca tự cầu nhiều phúc vậy!” “Tốt nhất đừng để bị hai người đó đánh cho thành đầu heo.” Giang Thần lắc đầu.

Hắn vận dụng Đại Đạo Liễm Tức Quyết, thu liễm toàn bộ khí tức trên người, tạm thời tránh mũi dùi.

Bất kể kết quả thế nào, trước tiên phải đảm bảo an toàn cho bản thân.“Đinh!

Câu được hai mươi năm tu vi!” “Đinh!

Câu được Thiên Cương Thần Thông Hóa Giải Tạo Hóa!” “Đinh!

Câu được Mảnh vụn Pháp Tắc Mộc *10 miếng!” .....

“Đinh!

Câu được thanh cay *mười vạn gói!” Đến đây, tất cả mồi câu mà Giang Thần đã tích lũy bấy lâu đều tiêu hao hết.

Nhưng thu hoạch cũng vô cùng phong phú.

Chương 150

Tổng cộng câu được một vạn năm tu vi.

Thiên Cương Thần Thông Hóa Giải Tạo Hóa, một trong những Đại Thần Thông đỉnh cao, xếp thứ nhất trong Ba Mươi Sáu Thiên Cương Đạo Pháp.

Mười miếng Mảnh vụn Pháp Tắc Mộc.

Mười vạn gói thanh cay!

Cái cuối cùng hơi kỳ cục, nhưng Giang Thần lại thích.

Hắn lấy ra một gói thanh cay, xé ra rồi ăn.

Cảm giác quen thuộc, mùi vị quen thuộc lại truyền đến, cảm giác này thật sự siêu sảng khoái.

Ăn xong một gói thanh cay, Giang Thần đứng dậy khỏi ghế tựa, thu ghế tựa và cần câu lại.

Hắn nhảy vào con sông nhỏ.

Tại đáy sông, hắn khai phá ra một động phủ tạm thời, bố trí trận pháp cấm chế, rồi lấy ra Bồ đoàn tử khí đặt trên giường đá.

"Trích xuất một vạn năm tu vi!" Tu vi bàng bạc hùng hậu truyền vào cơ thể Giang Thần, theo Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh vận chuyển, nhanh chóng bị hấp thu luyện hóa.

Mười năm sau.

Một vạn năm tu vi, toàn bộ đều bị Giang Thần luyện hóa.

Hấp thu một vạn năm tu vi, khí tức tỏa ra từ Giang Thần lại hùng hậu thêm một phần."Trích xuất Thiên Cương Thần Thông Hóa Giải Tạo Hóa!" Khí tức huyền diệu vô thượng truyền vào trong não Giang

Thần, như thể trời sinh đã có, nhanh chóng bị Giang Thần hấp thu luyện hóa.

Ba mươi năm sau.

Môn Đại Thần Thông đỉnh cao Hóa Giải Tạo Hóa cũng bị Giang Thần nắm giữ hoàn mỹ, độ thông thạo đạt mức tối đa.

Thông qua môn Đại Thần Thông đỉnh cao Hóa Giải Tạo Hóa, Giang Thần kết hợp với lực lượng Pháp Tắc Tạo Hóa trong cơ thể, lại lĩnh ngộ ra một thành lực lượng Pháp Tắc Tạo Hóa.

Thật là một niềm vui bất ngờ.

"Trích xuất mười miếng Mảnh vụn Pháp Tắc Mộc!" Giây tiếp theo, lực lượng Pháp Tắc Mộc đáng sợ cường hãn, lơ lửng quanh cơ thể Giang Thần, vô cùng hùng hậu, chủ động dũng mãnh chảy vào trong cơ thể Giang Thần.

Cùng với sự hấp thu nhanh chóng của Giang Thần, lực lượng Pháp Tắc Mộc trên bề mặt cơ thể hắn ngày càng ít đi.

Trong nháy mắt, đã trăm năm trôi qua. ....."Hô!" "Cuối cùng cũng đã hấp thu xong Mảnh vụn Pháp Tắc Mộc." Giang Thần thở ra một ngụm trọc khí dài.

Hiện tại, hắn đã nắm giữ toàn bộ Ngũ Hành Pháp Tắc Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, trình độ lĩnh ngộ đều đạt một thành.

"Đến lúc đó sẽ dung hợp chúng thành Ngũ Hành Đại Đạo Pháp Tắc." Mắt Giang Thần tinh quang lóe lên.

Nhưng hắn không lập tức dung hợp.

Tu luyện rất coi trọng việc kết hợp lao động và nghỉ ngơi, chứ không phải cứ khổ tu mãi.

Khổ tu liên tục không thể đạt được hiệu quả tốt nhất.

Ngược lại, đôi khi thả lỏng thích hợp, lại có ích cho tu luyện.

Hắn khẽ điểm một ngón tay, một đạo kim quang rơi xuống, ngưng tụ thành một chiếc bàn đá.

Hắn lấy ra một phần bữa ăn sang trọng, cùng mấy chục gói thanh cay đặt trên bàn, cuối cùng mới lấy ra Túy Sinh Mộng Tử Tiên Nhựa cực phẩm.

Hắn ngồi trên ghế đá, uống rượu và ăn bữa ăn sang trọng.

Một tuần sau.

Tâm trạng của Giang Thần đã thư thái gần như đủ rồi.

Hắn đứng dậy khỏi ghế đá, ngồi lên Bồ đoàn tử khí.

"Dung hợp Ngũ Hành Pháp Tắc!" Giang Thần hai tay niết quyết, từng đạo pháp ấn liên tiếp từ trong tay hắn đánh xuống.

Hắn khống chế lực lượng Ngũ Hành Pháp Tắc Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ trong cơ thể, hướng về một chỗ để dung hợp.

Quá trình diễn ra vô cùng chậm chạp, dù Giang Thần có nội tình vô cùng thâm hậu, muốn dung hợp Ngũ Hành Pháp Tắc lại với nhau, cũng không phải chuyện có thể làm được trong thời gian ngắn.

Một năm sau.

Giang Thần dừng lại, mặt lộ vẻ cười khổ.

"Ngũ Hành Pháp Tắc thật sự không dễ dung hợp như vậy." "Dù với nội tình của Bản tọa, muốn dung hợp chúng lại với nhau, cũng không phải chuyện có thể làm được trong thời gian ngắn." Giang Thần lắc đầu.

Hắn nhảy xuống từ giường đá, thu Bồ đoàn tử khí lại."Đã hơn một trăm năm rồi, không biết tình hình bên Long tộc bây giờ thế nào." Giang Thần nói.

Hắn vận dụng Tam Giới Lục Đạo để tra xét tình hình bên Long tộc.

Dưới sự tra xét của Tam Giới Lục Đạo Thiên Phú Thần Thông, tình hình bên Long tộc, tất cả đều không thể ẩn mình, xuất hiện trước mặt Giang Thần.

Lấy Đông Hải làm trung tâm, toàn bộ Đông Hải rộng lớn đều bị các cường giả Hồng Hoang Đại Địa vây công.

Vô số nhân mã, đen kịt một mảng, bao vây toàn bộ Đông Hải.

Dù Đông Hải vô biên vô tận, nhưng so với toàn bộ cường giả Hồng Hoang Đại Địa, thì không đáng kể.

Yêu tộc ở phía đông, Vu tộc ở phía tây, hai hướng nam bắc, đều là các tán tu Đại Thần Thông Giả.

Thậm chí có một số Đại Năng ẩn thế đỉnh cao.

Ngay cả Minh Hà Lão Tổ cũng ở trong đó, xem ra là muốn kiếm chác một phần.

"Chẳng lẽ Ứng Long đã tập trung tất cả cường giả Long tộc ở Đông Hải?" Giang Thần thầm đoán.

Hắn càng ngày càng cảm thấy khả năng này rất lớn, trừ khả năng này ra, các khả năng khác đều tương đối nhỏ.

Bằng không, cường giả Hồng Hoang Đại Địa cũng không thể chỉ tập trung vào Đông Hải, bỏ qua ba hải còn lại.

"Đến lúc đi cắt một đợt lông cừu rồi." Giang Thần cười nói.

Cái cục diện đã bố trí, không thể để cuối cùng không có được gì.

Xùy!

Kim quang lóe lên, hắn ngự Hóa Hồng Độn Thuật, biến mất khỏi

nguyên chỗ.Ba năm sau.

Giang Thần liên tục thi triển Hóa Hồng Độn Thuật, cuối cùng cũng đến được Đông Hải.

Chương 151

Hắn vận dụng Thai Dịch Hóa Hình, biến hóa lại một dáng vẻ, biến thành một con muỗi, đậu trên người một người Yêu tộc.

"Không ngờ lũ tàn dư Long tộc này ẩn giấu cũng khá sâu, đã qua nhiều năm như vậy, vẫn còn ẩn giấu nhiều tàn dư đến thế, thật sự khiến người ta kinh ngạc!" "Càng như vậy, càng chứng tỏ tin đồn kia là thật, chỉ cần giết sạch lũ tàn dư Long tộc này, Hỗn Độn Châu có cơ duyên thành Thánh rất lớn, ta nhất định sẽ có được." "Giết!

Tranh đoạt Hỗn Độn Châu có cơ duyên thành Thánh!" "Giết a!" .....

Sắc mặt của các tán tu xung quanh lạnh băng, nắm binh khí hung ác lao về phía tàn dư Long tộc.

Vừa động.

Che trời lấp đất, đen kịt một mảng, lao về phía các cường giả Long tộc phía trước.

Đừng thấy Long tộc phía trước có đến hơn một nghìn vạn người.

Nhưng đó là toàn bộ nội tình của Long tộc, một khi những nội tình này được đem ra, một trận chiến bất kể thắng thua, Long tộc sẽ hoàn toàn đi đến bại vong.

Hơn một nghìn vạn tàn dư Long tộc, trước mặt hàng trăm tỷ cường giả Hồng Hoang, cùng với các thế lực lớn của Vu Yêu hai tộc, hoàn toàn yếu ớt như gà, căn bản không đáng kể.

Nhìn thấy những người bình thường đó ngày càng đến gần, các Đại Thần Thông Giả chân chính đều chưa động thủ.

Các tộc nhân bình thường của Long tộc cũng đã động.

Kết thành chiến trận, tổ hợp thành một tòa trận pháp uy lực mạnh mẽ, chủ động xuất kích.

Phòng thủ?

Không thể nào.

Đã đều chắc chắn phải chết, lúc này phòng thủ cái quái gì, đằng nào cũng chết, chi bằng kéo kẻ địch làm đệm lưng.

Giết một kẻ thì hòa vốn, giết hai kẻ thì lãi một.

Trong nháy mắt, hai bên nhân mã đã giao tranh ác liệt.

Đối mặt với quân số đông gấp mười, hàng trăm, hàng nghìn lần, Long tộc nhân không hề có chút sợ hãi nào.

Điên cuồng nắm binh khí, thi triển Thần Thông giao tranh.

Sóng xung kích chiến đấu đáng sợ, liên tiếp từng đạo, gọi đến phía đối diện.

Chỉ cần còn một hơi thở, còn có thể vung binh khí trong tay, tàn dư Long tộc sẽ không ngừng động tác trên tay.

Ngay cả dùng răng cắn, cũng phải cắn xuống một miếng huyết nhục từ trên người đối phương.

Đừng thấy người tán tu đông.

Nhưng không có tổ chức, tất cả đều tự chiến, mỗi người đều có tư tâm, đều muốn đợi đến khoảnh khắc cuối cùng, tranh đoạt Hỗn Độn Châu của Long tộc, cùng cơ duyên chứng đạo Thiên Đạo Thánh Nhân.

Thấy tàn dư Long tộc điên cuồng như vậy, tuyệt đại đa số người đều đã giữ lại một tay.

Chính vì vậy, về khí thế tiên thiên, họ yếu hơn hẳn một đoạn.

Các Đại Thần Thông Giả chân chính, bao gồm Vu Yêu hai tộc, cùng với Ứng Long và một nhóm cường giả Long tộc.

Lúc này đều chưa ra tay, tất cả đều đang quan chiến trong bóng tối, lạnh lùng nhìn mọi thứ trước mắt.

Kể cả Giang Thần, trận chiến bây giờ, chưa đủ khai vị, vở kịch hay thật sự ở phía sau kia.

"Lũ tàn dư Long tộc này thật sự đủ liều!" "Không trách người ta nói, sống càng lâu càng tinh ranh!

Lời này một chút cũng không sai." "Hy sinh phần lớn cường giả Long tộc, cùng với các thiên tài Long tộc có thiên phú mạnh mẽ, bảo toàn Long tộc chỉ để một chút hạt giống truyền thừa xuống." "Loại tâm tính này, không phải người bình thường có thể làm được." Giang Thần cảm thán một câu.

Dù đứng ở lập trường đối địch, Giang Thần vẫn bội phục trí tuệ của Ứng Long.

Tráng sĩ chặt tay có, nhưng có thể chặt đi cánh tay của cả một tộc, thì lại hiếm thấy.

"Đáng tiếc!" "Không nên trêu chọc Bản tọa, cũng không nên nhảy ra làm càn!

Nếu cứ thành thật ẩn mình, có lẽ sẽ không có kiếp nạn ngày hôm nay." Giang Thần mặt lộ vẻ cười lạnh.

Dù hôm nay hắn không ra tay, Long tộc tiếp tục làm càn, cũng sẽ chọc giận người khác.

Ngay lập tức, Giang Thần vận dụng Tam Giới Lục Đạo Thiên Phú Thần Thông, chăm chú theo dõi mọi cử động của Long tộc, để tiện ra tay bất cứ lúc nào.Cùng với thời gian trôi qua, các cường giả quan chiến xung quanh ngày càng nhiều hơn gia nhập vào việc chém giết

tàn dư Long tộc.

Trên người những tàn dư Long tộc này đều có bảo vật, chỉ cần có được một chút, đối với họ đều là kiếm lời.

Hơn nữa.

Trong lòng họ đều lo lắng, vạn nhất kéo dài thời gian, lại có thêm nhiều cường giả khác đến, thì thật sự rắc rối.

Đến lúc đó người đông thịt ít, một đám cường giả tranh giành kho báu Long tộc, cùng Hỗn Độn Châu và cơ duyên thành Thánh.

Ba năm sau.

Những tộc nhân Long tộc bình thường kia, dưới sự vây công của vô số cường giả, gần như toàn bộ đã chết sạch.

Chỉ còn lại một nhóm cường giả, tất cả đều là các Đại Thần Thông Giả chân chính của Long tộc.

Thấy cảnh này, một số Đại Thần Thông Giả Long tộc không thể ngồi yên được nữa.

"Lão tổ tông, ta không thể nhìn xuống như vậy nữa." "Dù có chết, cũng phải chém giết đám tiểu nhân thừa nước đục thả câu kia!" "A lão tổ tông!" "Hạ lệnh động thủ đi!

Ta thật sự không nhịn nổi nữa." "Ức hiếp người quá đáng lắm rồi!" "Hàng trăm lần quân số vây công một chút người như chúng ta, cùng bọn chúng liều một trận đi!" Vô số cường giả Long tộc thỉnh chiến.

"Đã chuẩn bị xong hết rồi chứ?" Ứng Long lạnh mặt hỏi.

"Bẩm lão tổ tông, chúng ta đều đã chuẩn bị xong rồi." "Chỉ cần một tiếng lệnh hạ, ta tùy thời đều có thể động thủ, quyết một trận tử chiến!" Sát khí của tàn dư Long tộc ngút trời.

“Truyền pháp chỉ của Bản lão tổ!” “Tất cả mọi người hãy xông lên giết sạch cho Bản lão tổ!

Giết một tên thì hòa vốn, giết hai tên thì lãi một, giết sạch tất cả!” Ứng Long hạ lệnh.

“Lão tổ tông!” Khoảnh khắc tiếp theo.

Nhóm cường giả Long tộc còn lại, từng người nắm binh khí, Linh Bảo bay múa, hung ác lao về phía đám cường giả Hồng Hoang kia mà chém giết.Trên Cửu Thiên.

Đông Hoàng Thái Nhất lạnh lùng nhìn tình hình bên dưới, thấy tàn dư Long tộc không nhịn được ra tay, khóe miệng hắn nhếch lên, lộ vẻ khinh thường.

“Đều chết đến nơi rồi, lại còn muốn giãy giụa trước khi chết sao?” “Sao không đái một bãi nước tiểu mà soi gương đi, xem có đủ tư cách không!” Đông Hoàng Thái Nhất cười lạnh một tiếng.

“Truyền mệnh lệnh của Bản hoàng, động thủ!” Cùng với tiếng nói của hắn vừa dứt, toàn bộ đại quân Yêu tộc đều động.

Bên Vu tộc cũng vậy, gần như đồng thời hạ lệnh với Yêu tộc.

Chương 152

Theo sự ra tay của Vu Yêu hai tộc, những Long tộc này càng không có chút khả năng phản kháng nào.

Đối mặt với hàng nghìn lần cường giả vây công, ngoài giãy giụa trước khi chết ra, không còn con đường nào khác để đi.

"Đã nhanh đến vậy rồi sao?" "Xem ra những người này, còn nóng lòng hơn ta tưởng, muốn tranh đoạt bảo vật của Long tộc." Giang Thần lắc đầu.

Hắn khống chế thân thể, vô thanh vô tức tiến vào đại hải.

Hóa thành một con cá nhỏ, bơi về phía Đông Hải Long Cung.Mấy canh giờ sau.

Giang Thần đã ở trong Đông Hải Long Cung, so với bên ngoài, nơi đây lại vô cùng lạnh lẽo vắng vẻ, ngay cả một vài lính tôm tướng cua cũng gần như hiếm thấy.

Cả Long Cung vô cùng hoang tàn, vẻ vàng son ban đầu đã biến mất.

Thay vào đó là một đống sắt vụn mục nát, nếu không phải trước đó, Giang Thần đã phải nghi ngờ liệu mình có đi nhầm chỗ không.

"Chuyện gì vậy?" "Một tòa đại điện Long Cung đàng hoàng, sao lại thành ra bộ dạng này?" "Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì mà Bản tọa không biết sao?" Giang Thần mặt lộ vẻ khó hiểu.

Hắn càng lúc càng không hiểu.

Lắc đầu, Giang Thần không còn bận tâm nữa, bất kể Long Cung thay đổi thế nào, chỉ cần làm tốt chuyện của mình là được.

Hắn tiếp tục bơi về phía trước, đồng thời mở Tam Giới Lục Đạo Thiên Phú Thần Thông, chú ý tình hình xung quanh.Một lúc sau.

Giang Thần đã đến chỗ cũ.

Kho báu Long tộc vốn ở đó, bây giờ đã biến mất.

Ngay cả những hòn non bộ, v.v., cũng bị người ta cưỡng chế phá hủy, không còn sót lại một chút nào.

"Chẳng lẽ không còn ở đây nữa sao?" "Chẳng lẽ đã bị Ứng Long chuyển đi rồi sao?" Giang Thần nghi ngờ.

Hắn càng ngày càng cảm thấy khả năng này rất lớn, trừ khả năng này ra, không còn khả năng nào khác.

"Bản tọa không tin điều tà ác này!" Giang Thần hừ lạnh một tiếng.

Hắn tìm kiếm kho báu Long tộc trong Long Cung.

Một canh giờ sau.

Giang Thần dừng lại, hắn đã tìm kiếm ròng rã một canh giờ, ngay cả một sợi lông cũng không tìm được.

"Không hổ là lão tổ tông của Long tộc, thủ đoạn quả nhiên không tầm thường." Giang Thần nheo mắt lại.

Hắn đứng đó, suy nghĩ kỹ càng về toàn bộ sự việc.

Từ khi bắt đầu tính kế Long tộc, hắn đã vận dụng Thiên Phú Thần Thông, chăm chú theo dõi mọi cử động của Long tộc.

Đặc biệt là Đông Hải Long Cung, lại càng nằm dưới sự lắng nghe của Tam Giới Lục Đạo, nếu Long tộc thật sự có người từ đó trốn thoát, không thể có ai qua mắt được Tam Giới Lục Đạo.

Trừ phi là chính Ứng Long.

Nhưng Ứng Long phải tọa trấn Long tộc, nếu hắn muốn rời đi,

cũng không thể làm được.

Ngay cả khi phái ra Tam Thi, cũng không thể qua mắt được tai mắt của hắn.

Suy luận như vậy, những tàn dư Long tộc này, bao gồm cả những bảo vật kia, nhất định ẩn giấu bên trong, chỉ là bị giấu quá sâu, chắc hẳn bị trận pháp cấm chế bao phủ.

Bằng không, số lượng tộc nhân Long tộc còn lại, dù ít đến đâu, cũng là một con số thiên văn, không thể vô thanh vô tức rời đi được.

Thế là.

Giang Thần cười, cười rất vui vẻ.

"Lão gia hỏa này cũng thật cứng đầu." "Lại không chịu để lại một chút đồ đạc nào, cứ nghĩ rằng giấu những tộc nhân Long tộc còn lại là có ích sao?

Thật là nực cười." Giang Thần mặt lộ vẻ châm biếm.

Hắn biết tàn dư Long tộc ẩn giấu bên trong, ngay lập tức cũng không vội vàng nữa, vội vàng cũng vô ích.Hai tay hắn niết quyết, từng đạo trận pháp cấm chế, liên tiếp từ trong tay hắn đánh xuống, lấy toàn bộ phế tích Long tộc làm trung tâm, bao phủ tất cả nơi đó.

Một lúc sau.

Giang Thần dừng lại.

Toàn bộ phế tích Long tộc đều đã được bố trí trận pháp cảnh báo, với tài nghệ trận pháp của hắn, trừ phi Thông Thiên Thánh Nhân đích thân ra tay, bằng không những người khác căn bản không thể phát hiện ra.

Làm xong mọi việc.

Giang Thần không vội vàng đi ra ngoài, hắn lật tay phải.

Lấy ra ghế tựa, lười biếng nằm trên ghế tựa, đồng thời lấy ra cần câu, bắt đầu câu cá.

Câu cá một lát sảng khoái một lát, cứ câu cá mãi cứ sảng khoái mãi.

Hắn lại lấy ra một vò Túy Sinh Mộng Tử Tiên Nhựa cực phẩm, cùng một phần bữa ăn sang trọng, vừa ăn vừa nhìn trận chiến bên ngoài.Xùy!

Một đạo hào quang đỏ như máu, không hề có dấu hiệu nào xuất hiện trước mặt Giang Thần, hiện ra một vị đạo nhân trung niên.

Hắn mặc trường bào màu đỏ, tóc đỏ, dung mạo lạnh lùng, sát khí cường đại tỏa ra từ trên người hắn.

"Những người bên ngoài, đều đã đánh đến thật sự vì tranh đoạt bảo vật." "Ngươi thì hay rồi, lại dám nhàn nhã câu cá ở đây, ngay cả rượu cũng đã uống." Hắn lắc đầu.

"Hả?" "Minh Hà Lão Tổ?" Giang Thần nhíu mày.

"Ngươi nhận ra Bản tọa?" Minh Hà Lão Tổ sững người, lập tức hỏi.

"Không nhận ra!" "Nhưng khí tức trên người các hạ vô cùng dễ nhận, trong Hồng Hoang này, người có sát khí nồng đậm như vậy trên người, ngoài vị ở Huyết Hải ra, không còn ai khác nữa." Giang Thần lắc đầu."Nhãn lực không tệ." "Nhưng Bản tọa vô cùng tò mò, một Đại La Kim Tiên hậu kỳ, thấy Bản tọa lại không chạy?" "Chẳng lẽ ngươi cho rằng Bản tọa không dám giết sao?" "Hay là tự cho rằng có thể thoát được dưới sự truy sát của Bản tọa?" Minh Hà Lão Tổ nheo mắt lại.

"Nếu muốn động thủ, các hạ đã sớm động thủ rồi." "Cũng sẽ không ở đây nói càn đến bây giờ." Giang Thần lắc đầu.

Hắn cũng không để lời đe dọa của đối phương vào trong lòng, nếu thật sự muốn động thủ, Giang Thần cũng có nắm chắc có thể trốn thoát ngay lập tức.

Có át chủ bài trong tay, không hoảng sợ.

"Cũng có chút thú vị." "Ngươi là người đầu tiên Bản tọa gặp trong những năm qua, thấy Bản tọa mà không hoảng sợ, lại bình tĩnh tự nhiên." Minh Hà Lão Tổ mỉm cười nhàn nhạt.

Hắn đi tới, một tay điểm nhẹ, nước biển xung quanh ngưng tụ thành một chiếc ghế tựa.

Hắn học theo Giang Thần, lười biếng nằm trên ghế tựa."Bản tọa uống một chén không ngại chứ?" Minh Hà Lão Tổ hỏi.

"Mời!" Giang Thần lấy ra một vò Túy Sinh Mộng Tử Tiên Nhựa cực phẩm rồi ném qua.

"Rượu ngon!" "Bản tọa dám khẳng định, rượu này tuyệt đối là mỹ tửu đỉnh cao nhất trong Hồng Hoang Đại Địa, không có bất kỳ loại rượu nào có thể sánh bằng." Minh Hà Lão Tổ tán thưởng.

Chương 153

“Cũng bình thường thôi!” “Đồ ủ ra, ta cũng không thấy chỗ nào đặc biệt ngon, chỉ là dược liệu tương đối khó tìm.” “Để thu thập những dược liệu này, ta đã đi khắp Hồng Hoang Đại Địa.” Giang Thần lắc đầu.

“Dược liệu dùng để làm rượu ngon tự nhiên sẽ không tầm thường.” Minh Hà Lão Tổ nói.

Hắn uống một ngụm lớn, rượu vào bụng, cảm giác càng thêm mãnh liệt, thật sự quá ngon.

Minh Hà Lão Tổ không nhịn được, thật sự những loại rượu hắn uống bao năm nay, so với vò rượu trước mặt này, hoàn toàn là rác rưởi.

Một vò Túy Sinh Mộng Tử Tiên Nhựa cực phẩm, cứ thế bị uống hết sạch.

“Ơ!” “Hết rồi sao?” Minh Hà Lão Tổ hơi ngượng ngùng, ôm vò rượu lắc mạnh hai cái, cũng không có thêm một giọt rượu nào chảy ra.

“Ừm.” Giang Thần mỉm cười gật đầu.

“Tiểu hữu, vậy cái đó có thể cho ta thêm một vò nữa không?” “Rượu ta chưa kịp uống, mà lại quá ngon, không nhịn được một hơi uống hết sạch rồi.” Minh Hà Lão Tổ lộ vẻ ngượng ngùng, ngay cả ngữ khí nói chuyện cũng trở nên vô cùng ôn hòa.“Tiền bối nói gì vậy.” “Tiền bối là cường giả đỉnh cao nhất trong Hồng Hoang, là đệ nhất nhân dưới Thiên Đạo Thánh Nhân!

Là một trong ba nghìn người nghe đạo tại Tử Tiêu Cung.” “Năm

đó nếu không phải Huyết Hải cách Tử Tiêu Cung hơi xa, khiến tiền bối bỏ lỡ một cơ duyên lớn." "Bằng không, bây giờ Thiên Đạo Thánh Nhân ít nhất đã có thêm một vị là tiền bối rồi." Giang Thần cười nói.

Hắn trực tiếp lấy ra mười vò Túy Sinh Mộng Tử Tiên Nhựa cực phẩm, rồi ném qua.

"Tiểu hữu hào sảng!" "Ta tuy là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng nói thật, từ trên người ngươi ta cảm nhận được một luồng khí tức vô cùng thân thiết." "Giống như người quen nhiều năm vậy." Minh Hà Lão Tổ nói.

"Ha ha!" Giang Thần cười lớn một tiếng.

Hắn nâng vò rượu, ra hiệu, hai vò rượu cụng vào nhau, sau đó uống một ngụm lớn.

"Tiền bối nếm thử mấy món này xem sao?" Giang Thần hô một tiếng."Được!" "Vậy ta sẽ không khách khí nữa." Minh Hà Lão Tổ khẽ mỉm cười.

Hắn cầm đũa ăn.

Không ăn thì thôi, vừa ăn liền bị những món mỹ vị trước mắt này hấp dẫn.

"Ngọa tào!" "Cũng quá ngon rồi phải không?

Ta dám đảm bảo, đây tuyệt đối là món mỹ thực ngon nhất ta từng ăn trong những năm qua!

Không có thứ hai." "Ngay cả những thứ gọi là sơn hào hải vị trước đây, so với những món mỹ thực này, đều là rác rưởi." Minh Hà Lão Tổ nói đầy nhiệt huyết."Nếm thử cái này nữa." Giang Thần lấy ra một gói thanh cay rồi đưa qua.

Minh Hà Lão Tổ sững người.

Món đồ này sờ mềm mềm, kỳ cục.

Mang theo sự khó hiểu, hắn mở gói thanh cay ra rồi ăn.

“Cay!

Đủ vị!” “Đây là thứ gì?

Giống như một que củi, cũng quá ngon rồi phải không?” Minh Hà Lão Tổ vội vàng hỏi.

“Thanh cay.” Giang Thần nói.

“Tiểu hữu đại tài, Bản tọa bội phục!” “Với thiên phú của tiểu hữu, sẽ không mất bao lâu, nhất định có thể đột phá Chuẩn Thánh, thậm chí bước vào cảnh giới cao hơn cũng không chừng.” Minh Hà Lão Tổ tán thưởng.

“Cũng bình thường thôi!” Giang Thần mỉm cười.“Tiểu hữu cũng bị tin đồn bên ngoài hấp dẫn sao?” Minh Hà Lão Tổ hỏi.

“Không!” “Người khác tin tin đồn đó, ta thì không tin!” “Thứ nhất, Hỗn Độn Châu là Hỗn Độn Chí Bảo, nói thẳng ra thì, thứ đó bây giờ không ai từng thấy, rốt cuộc có tồn tại hay không, là một ẩn số.” “Thứ hai, cơ duyên chứng đạo Thánh Nhân, cái đó càng nhảm nhí hơn.” “Nếu Long tộc thật sự có cơ duyên chứng đạo Thánh Nhân trong tay, những năm qua sẽ co rúm lại như vậy sao?” “Sẽ cứ ẩn mình mãi trong đó không ra ngoài sao?” “Với sự kiêu ngạo tự đại của họ, e rằng đã nhảy ra ngay lập tức, nhìn xem làm sao xưng bá Hồng Hoang Đại Địa, chiếm lấy Hồng Hoang Đại Địa rồi.” Giang Thần dừng lại một chút, sau đó tiếp tục nói.

“Ngược lại có một điểm có thể là thật.” “Điểm nào?” Minh Hà Lão Tổ hỏi.

“Kho báu Long tộc!” “Dù sao họ cũng là nhân vật chính của một Thiên Địa Lượng Kiếp trước, đã thu thập vô số Thiên Tài Địa Bảo, dù

sau khi suy tàn, có một số bảo vật bị người khác cướp đi." "Với tính cách thích thu thập bảo vật của Long tộc, nhất định đã cất giấu rất nhiều phương án dự phòng." "Nếu có thể tìm thấy nơi cất giấu bảo vật chân chính của họ, thì chuyến đi này mới không uổng phí." Giang Thần nói."Tiểu hữu nhìn rất rõ ràng." "Ta cũng nghĩ như vậy, hai tin tức đầu đều là giả, chỉ có những bảo vật này là có khả năng thật." "Ngoài ra, tuyệt đại đa số người bên ngoài, cũng là vì kho báu Long tộc, cùng với thi thể Long tộc, dù sao thi thể của họ đều là dược liệu luyện khí đỉnh cao." "Còn về Yêu tộc có khả năng là vì huyết mạch Long tộc, dùng huyết mạch của họ luyện chế Đồ Vu Kiếm, chuẩn bị trong trận Vu Yêu Đại Chiến lần thứ hai, gây trọng thương cho Vu tộc." "Mục đích của Vu tộc cũng vô cùng đơn giản, là ngăn cản người Yêu tộc tranh đoạt huyết mạch Long tộc." Minh Hà Lão Tổ nói."Tiền bối nói không sai." "Ta cũng nghĩ như vậy." Giang Thần gật đầu.

"Haizzz!" "Vừa rồi ta đã dạo quanh một vòng ở đây, cũng không tìm thấy gì." "Xem ra lão gia hỏa Ứng Long kia, hẳn là đã tính toán trước, chuyển toàn bộ bảo vật của Long tộc đi, sau đó lại đưa tất cả những tộc nhân có tiềm lực, tu vi trên cảnh giới Kim Tiên ra ngoài." "Để bảo toàn chút hạt giống cuối cùng của Long tộc." Minh Hà Lão Tổ nói.

"Tiền bối định làm gì?" Giang Thần hỏi.

"Cứ xem đã!" "Trừ phi kho báu Long tộc xuất thế, bằng không ta sẽ không ra tay, tuy ta không sợ, nhưng không đáng giá." Minh Hà Lão Tổ lắc đầu.

Hắn nhìn Giang Thần, hỏi ngược lại: "Còn tiểu hữu thì sao?" "Câu cá!" "Câu cá một lát sảng khoái một lát, cứ câu cá mãi cứ sảng khoái mãi." Giang Thần khẽ mỉm cười."Câu thẳng sao?" "Sẽ không câu được gì sao?" Minh Hà Lão Tổ sững người, vô thức hỏi.

“A!” “Khi thực sự hiểu rõ một điều gì đó, sẽ bị niềm vui trong đó hấp dẫn.” “Câu thẳng, câu không mồi, đối với ta đều không thành vấn đề.” “Quan trọng là cái tâm.” Giang Thần chỉ vào ngực mình.

“.....” Minh Hà Lão Tổ cạn lời.

Hắn đứng dậy khỏi ghế tựa.

“Đa tạ tiểu hữu khoản đãi.” “Vì tiểu hữu có tâm tình nhàn nhã như vậy, ta sẽ không quấy rầy tiểu hữu nữa.” Trầm ngâm một lát, Minh Hà Lão Tổ lấy ra một vật rồi đưa cho Giang Thần.

“Một viên Huyết Tích Tử, có vô cùng diệu dụng.” “Là bảo bối chân chính của Huyết Hải ta, tặng cho tiểu hữu.” Hắn ném đồ vật đó đi, Minh Hà Lão Tổ ngự một đạo độn quang rời đi.“Huyết Tích Tử?” Giang Thần sững người.

Hắn cẩn thận đánh giá bảo vật trong tay, càng nhìn trong lòng càng kinh ngạc.

Viên Huyết Tích Tử này ẩn chứa sức mạnh bàng bạc hùng hậu.

Có thể trực tiếp phục dụng, cũng có thể luyện chế thành một phân thân, không chỉ dùng một lần, điều này cũng vô cùng nghịch thiên.

Vào thời khắc mấu chốt, viên Huyết Tích Tử này có thể bảo toàn một mạng sống.

Hiệu quả mạnh mẽ, mạnh đến mức bùng nổ, hoàn toàn không phải loại có thể so sánh với bạn bè bình thường.

“Minh Hà Lão Tổ cũng đủ nghĩa khí.” Giang Thần khẽ mỉm cười.

Hắn thu Huyết Tích Tử lại, lười biếng nằm trên ghế tựa tiếp tục câu cá.

“Đinh!

Câu được hai mươi năm tu vi!” “Đinh!

Câu được một viên Ngộ Đạo Đan!" "Đinh!

Câu được một tấm Hỗn Nguyên Khống Thần Phù!" .....

"Đinh!

Câu được một tấm Chuẩn Thánh Thể Nghiệm Tạp!" Đến đây, tất cả mồi câu mà Giang Thần tích lũy bấy lâu đều tiêu hao hết.

Thu hoạch cũng vô cùng phong phú.

Tổng cộng câu được tám nghìn năm tu vi.

Một viên Ngộ Đạo Đan.

Hỗn Nguyên Khống Thần Phù: có thể khống chế tất cả Đại Năng dưới Thiên Đạo Thánh Nhân, một khi bị nô dịch, sống chết đều trở thành nô lệ, không nảy sinh một chút phản bội chi tâm, ký ức bị xóa sạch cưỡng chế, được cấy lại một đoạn ký ức trung thành với người sử dụng.

Chương 154

Chuẩn Thánh Thể Nghiệm Tạp: cảm nhận trước cảnh giới gia trì mà Chuẩn Thánh mang lại, một khi sử dụng phù này, tu vi có thể đạt Chuẩn Thánh đỉnh phong, hiệu quả kéo dài một ngày.

"Ngọa tào!" "Cũng quá mạnh rồi phải không?" Giang Thần hiếm khi nói tục một câu.

Bất kể là Hỗn Nguyên Khống Thần Phù, hay Chuẩn Thánh Thể Nghiệm Tạp, tuyệt đối là cực phẩm trong số cực phẩm.

Hắn nheo mắt lại, Giang Thần đang suy nghĩ một chuyện.

Một ý tưởng hoàn hảo nhanh chóng hiện ra trong lòng, Giang Thần biết mình nên làm gì rồi.

"Đúng!

Làm như vậy." "Có Hỗn Nguyên Khống Thần Phù, lại thêm Chuẩn Thánh Thể Nghiệm Tạp, hoàn toàn có thể hạ gục hắn!" "Dù sao hắn cũng là một người sắp chết, lừa dối cả thiên hải, rồi để hắn thay đổi một thân phận khác, có thể có được một Đại Năng Chuẩn Thánh hậu kỳ." "Có hắn ở đó, lại để hắn gia nhập Thánh Giáo, thực lực của Thánh Giáo sẽ tiến thêm một bước lớn mạnh." Giang Thần nheo mắt nói.

Hắn nhìn trận chiến trên mặt biển.Trừ các Đại Thần Thông Giả đỉnh cao của hai bên đều chưa ra tay.

Những người còn lại, lúc này đều đang làm việc.

Dưới sự vây công của các cường giả Hồng Hoang, cộng thêm sự vây giết của Vu Yêu hai tộc, những tàn dư Long tộc này thật sự quá yếu ớt.

Nhanh chóng bị trấn áp.

Các Đại Năng đỉnh cao như Minh Hà Lão Tổ, hiện tại vẫn đang quan chiến, đều chưa ra tay.

Xem ra từng người đều đang chờ đợi, chờ đợi thời khắc cuối cùng.

"Ứng Long ngược lại rất có thể trầm tĩnh." "Đã đến lúc này rồi, lại vẫn phong khinh vân đạm đứng đó, chỉ bằng công phu dưỡng khí đó, không phải người bình thường có thể làm được." Giang Thần cảm thán một câu.

Hắn không lập tức trích xuất tám nghìn năm tu vi, cũng không trích xuất Ngộ Đạo Đan.

Bây giờ không phải lúc.

Hắn đứng dậy khỏi ghế tựa, thu cần câu và ghế tựa lại.

Vận dụng Thai Dịch Hóa Hình, biến hóa thành một con cá nhỏ, bơi lên trên.

Một lúc sau.

Giang Thần đã ở đó, gia nhập chiến trường, cùng với những cường giả Hồng Hoang khác, đang chém giết nhóm cường giả Long tộc.

Với Thần Thông và bản lĩnh của Giang Thần, không ai có thể chống đỡ một quyền của hắn.

Phàm là kẻ địch đứng trước mặt hắn, toàn bộ đều bị một quyền đánh gục xuống đất, chết không thể chết hơn.

Hắn một mặt thu hoạch những tàn dư Long tộc này, một mặt thu lấy huyết mạch trên mặt đất.

Cứ như vậy ròng rã ba tháng.

Tất cả tàn dư Long tộc đều bị trấn áp, chỉ còn lại một mình Ứng Long.

Hàng trăm tỷ cường giả Hồng Hoang vây quanh một mình Ứng Long, lạnh lùng nhìn hắn, không ai ra tay.“Không ngờ Long tộc ta tung hoành Hồng Hoang Đại Địa bao nhiêu năm.” “Lại cũng có một ngày diệt tộc, quả đúng như câu nói ban đầu, thành cũng Long tộc mà bại cũng Long tộc.” “Nếu đều có thể an phận thủ thường, Long tộc lại sao phải chịu kiếp nạn thứ hai?” Thế là, sát khí của Ứng Long ngút trời, khí thế đáng sợ, từ trong cơ thể hắn bùng phát, khí thế Chuẩn Thánh hậu kỳ toàn bộ bùng nổ, như thần uy diệt thế, bá đạo càn quét giữa thiên địa.

Dưới sự trấn áp của khí thế, phàm là tu vi thấp hơn Chuẩn Thánh, đều cảm thấy một nỗi khiếp sợ to lớn.

Trên người như thể có một ngọn núi lớn đè nặng, suýt chút nữa không thở nổi.

“Cùng lên đi!” “Từng người từng người lên, thật sự quá phiền phức!” Bá khí của Ứng Long ngút trời.

Hắn lật tay phải, trong tay nắm một cây trường thương màu đen, tỏa ra khí thế Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo.

Trên đỉnh đầu hắn là một tòa tiểu tháp màu đen vàng, cũng tỏa ra khí thế Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo, ngoài ra, trong tay hắn còn cầm một viên châu màu xanh biếc, cũng tỏa ra khí thế Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo.

Đừng nói Long tộc không có bảo vật, chỉ là chưa phát hiện ra mà thôi.

“Hai con chim lông tạp!” “Chỉ bằng hai ngươi cũng dám đánh chủ ý vào Long tộc ta sao?

Nếu ở thời Viễn Cổ, hai con chim lông tạp các ngươi đã chết từ lâu rồi." "Đúng là bây giờ, núi không có hổ, khỉ xưng vương!" Ứng Long mặt lộ vẻ khinh thường.

Hắn nhấc chân một cái, nắm trường thương màu đen, trường mang trăm vạn trượng che trời bùng phát, giống như một con cự long viễn cổ thức tỉnh, gào thét đâm thẳng về phía Đông Hoàng Thái Nhất và Côn Bằng Yêu Sư.

"Súc sinh!" "Mắng ai là chim lông tạp?

Một kẻ sắp chết, cũng dám ở trước mặt Bản hoàng mà nói chuyện sao?" "Hừ!" "Nếu không phải Long tộc sinh ra sớm hơn Bản hoàng một chút, thì làm gì có Long tộc bây giờ?" "E rằng Long tộc cũng sẽ giống như các chủng tộc khác, thần phục dưới chân Bản hoàng, giống như một con chó xin ăn." Đông Hoàng Thái Nhất cười lạnh một tiếng.

Hắn điều khiển Hỗn Độn Chung giết tới.

Côn Bằng Yêu Sư cũng vậy, lấy ra Linh Bảo giết tới.

Nhưng Linh Bảo của hắn hơi khó coi, không phải khó coi bình thường, chỉ là một kiện Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo, có thể thấy Côn Bằng Yêu Sư nghèo đến mức nào.

Không trách hắn sau này lại phản bội Thiên Đình, tất cả đều có nhân quả.

Oanh oanh oanh .....

Hai bên giao thủ, tiếng sóng xung kích đáng sợ truyền ra.

Ứng Long không hổ là đại năng lão làng, trong tay có ba kiện Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo.

Dù phải đối mặt với Đông Hoàng Thái Nhất và Yêu Sư Côn Bằng vây công, y vẫn dựa vào ba kiện Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo mà

một mình địch hai, đánh cho ra dáng ra trò.

Tuy rằng tạm thời rơi vào hạ phong, nhưng thỉnh thoảng lại lật ngược tình thế.

Các loại thần thông uy lực cường đại được y thi triển liên tiếp.

Kỹ năng chiến đấu cận thân của Long tộc càng khiến người ta kiêng kị, uy năng khủng bố, bộc phát ra khí thế vô cùng hung mãnh.

Một cây trường thương màu đen được y sử dụng đến mức xuất thần nhập hóa, cự long đáng sợ gào thét trên cửu thiên.

Sức mạnh hủy diệt bùng nổ, khiến Đông Hoàng Thái Nhất và Yêu Sư Côn Bằng hai người có khổ không nói nên lời.Đế Giang và những người khác thì trên trời xem kịch, chắp tay sau lưng, bình luận cuộc chiến.

Giang Thần cũng vậy, đồng dạng xem kịch.

Mà vở kịch này quả thực rất đặc sắc.

Hắn liếc nhìn về phía Đế Giang, sau đó lại liếc nhìn về phía mấy vị đại thần thông giả đang ẩn mình.

"Đều muốn tọa hưởng ngư ông đắc lợi ư?" "Sợ là không có bản lĩnh đó đâu!" Giang Thần cười một tiếng đầy ẩn ý."Trấn áp cho Bản hoàng!" Đột nhiên, Đông Hoàng Thái Nhất rống lên một tiếng trầm thấp.

Hắn điều khiển Hỗn Độn Chung cuộn mạnh một cái, uy năng vô thượng bùng nổ từ Hỗn Độn Chung.

Bốn loại sức mạnh Địa Phong Thủy Hỏa hoàn toàn khác biệt dung hợp lại một chỗ, trấn áp về phía Ứng Long.

"Phá cho Bản lão tổ!" Ứng Long giận dữ gào thét.

Chương 155

Trường thương đen vung mạnh một cái, uy năng vô thượng bùng nổ từ trong trường thương, đánh thẳng vào Địa Phong Thủy Hỏa. *Phanh!* Sóng khí càng thêm khủng bố truyền ra từ nơi hai bên giao thủ.

Hai bên đồng thời lùi về phía sau sau một đòn va chạm.“Hừ!” “Lúc xem kịch ư?

Nếu hiện tại ra tay, lát nữa đoạt được bảo vật và tinh hoa trên người con cá chạch này, mọi người ai có bản lĩnh thì giành lấy.

Còn nếu bây giờ không ra, một khi Bản hoàng đã bắt được con cá chạch này rồi.

Kẻ nào dám nhảy ra phá hoại chuyện tốt của Bản hoàng, Bản hoàng thề, Yêu tộc ta sẽ không bao giờ ngừng chiến với các ngươi!” Đông Hoàng Thái Nhất lạnh lùng nói.

Khi lời hắn dứt, mấy vị đại năng đang xem kịch xung quanh đều từ trong bóng tối bước ra, cùng với Đông Hoàng Thái Nhất và Côn Bằng đứng lại một chỗ, vây khốn Ứng Long.

Một vệt hào quang đỏ như máu lóe lên, Minh Hà Lão Tổ cũng theo đó xuất hiện, vây quanh Ứng Long.

Cứ như vậy, cộng thêm Đông Hoàng Thái Nhất và Yêu Sư Côn Bằng, tổng cộng có tới sáu vị đại năng đỉnh tiêm.

Sáu người bọn họ đều là Tiên Thiên Ma Thần chuyển thế đầu thai, là một trong ba nghìn khách nghe đạo ở Tử Tiêu Cung.

Thấy các đại năng đỉnh tiêm đang ẩn mình xem kịch đều đã xuất hiện, Đông Hoàng Thái Nhất hài lòng gật đầu.

Ánh mắt khiêu khích của hắn rơi xuống Vu tộc.“Các ngươi định tiếp tục xem sao?” “Hiện tại ra tay, ai có bản lĩnh thì giành đoạt!

Nếu không, chờ ta bắt được con cá chạch này xong, rồi các ngươi mới ra tay, vậy thì ta thề, cuộc đại chiến hai tộc lần thứ hai sẽ bùng nổ sớm, và ta sẽ không đội trời chung với các ngươi!” Đông Hoàng Thái Nhất nói.

“Con chim lông tạp kia đang lảm nhảm cái gì vậy?” “Thích đánh thì đánh, không thì cút!

Ta xem kịch ở đây cũng phải bẩm báo ngươi sao?

Ngươi quản cũng quá rộng rồi đấy!” Đế Giang tức giận mắng.

“Được thôi!” “Một câu nói đó là đủ rồi.” Đông Hoàng Thái Nhất cười lạnh một tiếng.

“Giết!” Hắn nắm Hỗn Độn Chung lao lên đầu tiên.

Sáu vị đại năng đỉnh tiêm cùng ra tay, vây công một mình Ứng Long.

Dù cho Minh Hà Lão Tổ bốn người kia có đang “đánh tương du” (làm bộ, không thật sự dốc sức), Ứng Long vẫn bị họ đè xuống đất mà giày vò tàn nhẫn.“Đế Giang, lẽ nào chúng ta cứ mãi xem kịch ở đây sao?” Cộng Công hỏi.

“À!” “Lẽ nào như vậy không thơm sao?” Đế Giang nhún vai.

Đối diện với ánh mắt của đối phương, hắn thu lại nụ cười trên mặt, vẻ mặt nghiêm túc.

“Ta có ra tay hay không đều không quan trọng nữa, ngươi nhìn kỹ mà xem, tuy không cùng một phe, nhưng bọn họ đều đi theo con đường tu luyện nguyên thần, nếu ta động thủ, không chừng họ sẽ liên hợp lại.

Ta không ra tay, chờ họ giết chết con cá chạch kia xong, tự nhiên sẽ tàn sát lẫn nhau.

Bốn người còn lại chắc chắn sẽ liên hợp, vây công con chim lông tạp kia để tranh đoạt bảo vật của Ứng Long.

Chẳng phải có thể xem miễn phí một vở kịch chó cắn chó hay sao, có chuyện gì vui hơn thế này chứ?" Đế Giang hỏi ngược lại.

"Ha ha!" Mấy Tổ Vu đều bị chọc cười, lời của Đế Giang thật có lý."Chậc, Đế Giang này cũng có vài phần thông minh đấy chứ." Giang Thần lắc đầu.

Thời gian trôi qua, chớp mắt đã trôi qua cả một tháng.

Trong vòng một tháng đó, trận đại chiến đánh đến long trời lở đất, Hồng Hoang đại địa vỡ nát, không gian sụp đổ.

Không ai dám đến gần chiến trường nửa bước.

Đối mặt với sự vây công của sáu vị đại năng đỉnh tiêm, mạnh như Ứng Long cũng không trụ nổi nữa, toàn thân đều là thương tích.

"Bản lão tổ có chết, cũng phải kéo các ngươi theo làm đệm lưng!" Ứng Long sát khí ngút trời, vẻ mặt lạnh như băng.

Xem ra y sắp tự bạo."Đến lúc Bản tọa ra tay rồi." Ánh sáng tinh anh lóe lên trong mắt Giang Thần.

Hắn lấy ra tấm thẻ trải nghiệm Chuẩn Thánh kia, trực tiếp sử dụng.

Dưới sự gia trì của thẻ trải nghiệm Chuẩn Thánh, tu vi Nguyên Thần và tu vi Nhục Thân của Giang Thần đều được đề thăng đến cảnh giới Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn.

Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh và Cửu Cửu Hỗn Nguyên Huyền Công cũng tạm thời tăng lên tầng thứ tám.

Uy năng khủng bố bùng nổ từ trong cơ thể hắn.

Nhất lực phá vạn pháp, khi sức mạnh đạt đến tuyệt đối, có thể quét sạch mọi thứ không phục.

"Trạng thái Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh và Cửu Cửu Hỗn Nguyên Huyền Công tầng thứ tám ư?" "Cũng quá cường đại rồi đi?" Giang Thần cảm thán một câu.

Hắn vận dụng lực lượng Thời Gian Pháp Tắc, che giấu diện mạo của mình.

Tung người một cái, phá vỡ không gian, khi xuất hiện lần nữa, hắn đã ở trên đỉnh đầu Ứng Long."Chết cho Bản tọa!" Giang Thần lạnh lùng quát một tiếng.

Bàn tay khổng lồ che trời cao vạn trượng, phối hợp với đại thần thông Thiên Cương "Phiên Giang Giảo Hải" được thi triển, cự chưởng sóng biển khủng bố che khuất trời đất, đột ngột vỗ mạnh lên người Ứng Long, đánh y chìm thẳng xuống biển sâu.

Trong lúc mọi người đều không chú ý, hắn vung tay thi triển "Tụ Lý Càn Khôn", thu Ứng Long vào.

Đồng thời, hắn vận dụng Hỗn Nguyên Khống Thần Phù, nô dịch Ứng Long.

Làm xong tất cả, Giang Thần chắp tay sau lưng, đứng trên cửu thiên, lạnh nhạt nhìn Đông Hoàng Thái Nhất và những người khác."Ứng Long đã bị Bản tọa chém giết!" "Không muốn chết thì cút ngay cho Bản tọa!" Giang Thần lạnh lùng nói.

Đông Hoàng Thái Nhất và đám người kia sững sờ, nhìn Giang Thần đột nhiên xuất hiện, và khí thế khủng bố tỏa ra từ người hắn thật sự quá cường hoành, áp bức đến nỗi từng người một đều gần như không thở nổi.

Ánh sáng tinh anh lóe lên trong mắt Minh Hà Lão Tổ, không biết đang suy tính điều gì, trầm ngâm một lát rồi trong lòng liền có quyết định.

"Bản lão tổ có việc cần xử lý, xin đi trước một bước." Nói xong, Minh Hà Lão Tổ trực tiếp phá không rời đi.

Ba người còn lại thì không rời đi, mà cùng Đông Hoàng Thái Nhất đứng lại một chỗ, lạnh lùng nhìn Giang Thần."Dám cả gan lớn lối!" "Ngươi dám cướp đồ của ta, mau thức thời giao ra ba kiện Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo của Ứng Long, rồi thần phục Bản hoàng!

Nếu không, ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của ngươi!" Đông Hoàng Thái Nhất sát khí ngút trời.

Sát khí khủng bố bao trùm lấy Giang Thần, như một ngọn Bất Chu Sơn di động, trấn áp về phía Giang Thần.

"Hừ!" "Mộng Đạo Nhân ta sống lâu như vậy, lần đầu tiên thấy có kẻ dám cướp đồ trên người Bản lão tổ!" "Dù là Tiên Thiên Ma Thần chuyển thế cũng không được!" "Ngoan ngoãn giao ra ba kiện Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo của Ứng Long, nếu không, Bản lão tổ không ngại tự mình động thủ lấy." Mộng Đạo Nhân lạnh lùng nói.

Năm đạo khí thế khủng bố bùng nổ từ năm người, phong tỏa mọi đường tránh né của Giang Thần, bá đạo trấn áp lên người hắn."Chỉ là năm tên ô hợp mà thôi." "Trong mắt người khác, có thể là chuyện lớn, nhưng trước mặt Bản tọa, năm tên các ngươi đều là rác rưởi." "Còn Đông Hoàng Thái Nhất kia, lần trước Vu Yêu đại chiến đã bị người khác đánh nát Thiện Thi và Ác Thi, vết thương nhanh như vậy đã lành rồi sao?

Thiện Thi và Ác Thi bị đánh nát, không ngưng tụ lại được nữa chứ?

Không chịu cút về ổ giả vờ làm cháu trai, lại dám chạy ra đây gây sự, lần này Bản tọa sẽ chặt một cái cánh của ngươi, xem thử Tam Túc Kim Ô có mùi vị thế nào." Giang Thần bá khí ngút trời, không hề coi năm người kia ra gì.

Đối với hắn mà nói, năm người trước mặt chẳng qua chỉ là mấy tên rác rưởi yếu hơn một chút mà thôi.

Dám chạy ra đây gây sự, không phải là tự tìm cái chết sao?

Chương 156

Hưu! Lời vừa dứt, Giang Thần động thủ.

Hắn không hề thi triển bất kỳ thần thông hay đạo pháp nào, chỉ dựa vào sức mạnh nhục thân, công kích đơn giản thô bạo.

Thiết quyền vung ra, uy năng khủng bố bùng nổ từ mặt quyền.

Nơi quyền đến, không gian xung quanh đều bị Giang Thần đánh nát, cỗ sức mạnh hủy diệt trấn áp thiên địa kia, cường hãn đến mức khiến tất cả mọi người đều biến sắc."Động thủ!" "Sau khi bắt được hắn, ai có bản lĩnh thì tranh đoạt bảo vật trên người hắn." Đông Hoàng Thái Nhất hô một tiếng.

Hắn như tia chớp lao lên, thi triển uy năng Hỗn Độn Chung đến cực hạn, Địa Phong Thủy Hỏa bốn loại sức mạnh thuộc tính cuộn lại, mang theo sức mạnh tuyệt thế trấn áp tất cả, đè nén về phía Giang Thần.

"Thôn Thiên Phệ Địa!" Yêu Sư Côn Bằng rống lên một tiếng trầm thấp.

Hắn trực tiếp thi triển thiên phú thần thông, lực hút khủng bố bùng nổ từ miệng, đặc biệt là cỗ lực lượng pháp tắc ăn mòn tất cả ẩn chứa trong đó, cường hãn không có đối thủ.

Mộng Đạo Nhân và hai người còn lại cũng vậy, ngay lập tức lấy ra linh bảo, thi triển chiêu mạnh nhất của mình.

Uy năng vô cùng vô tận bùng nổ từ tay ba người.

Phối hợp với Đông Hoàng Thái Nhất và Yêu Sư Côn Bằng, hợp lực trấn áp về phía Giang Thần."Một lũ gà đất chó sành." "Hợp sức lại thì có thể làm được gì?

Trước mặt Bản tọa, các ngươi vĩnh viễn chỉ là đệ đệ mà thôi." Giang Thần vẻ mặt khinh thường.

"Pháp Tướng Thiên Địa!" "Ba Đầu Sáu Tay!" Hai đại nhục thân thần thông được thi triển, hắn hóa thân thành một người khổng lồ cao mấy vạn trượng, từ dưới hai nách lại mọc ra thêm hai cái đầu và bốn cánh tay.

Uy năng vô thượng bùng nổ từ bề mặt cơ thể hắn.

Đối mặt với thần thông oanh sát của năm người, Giang Thần không hề có chút sợ hãi.

Sáu nắm đấm thép, mang theo sự bá đạo trấn áp tất cả, thô bạo đập vào linh bảo và thần thông của năm người. *Phanh phanh phanh...* Hai bên va chạm, tiếng nổ khí khủng bố truyền ra liên tiếp.

Lấy nơi hai bên giao thủ làm trung tâm, trong phạm vi mấy vạn trượng hình thành một vùng chân không khổng lồ, không ai dám đến gần một bước, sợ bị cỗ sóng khí cường hãn kia làm bị thương.

Đối mặt với thần thông và linh bảo của năm người, Giang Thần hào khí ngút trời, vậy mà lại chiếm giữ tuyệt đối thượng phong, đè ép năm người mà đánh, thậm chí là đè xuống đất mà giày vò tàn nhẫn.

Đánh cho năm người thảm không tả xiết.

"Năm tên này chỉ có bấy nhiêu thực lực thôi sao?" "Uổng cho là đại năng Hồng Hoang danh tiếng đã lâu, hóa ra đều là loại tép riu, nhìn thì oai nhưng vô dụng." Giang Thần vẻ mặt khinh thường.Vừa lúc đó, linh bảo của Mộng Đạo Nhân đánh tới.

Một ấn phương màu đen, trên đó truyền ra lực lượng khủng bố, muốn trấn áp Giang Thần.

Nhưng Giang Thần không hề có chút sợ hãi, như thể không nhìn thấy vậy.

Bàn tay lớn đột ngột vồ lấy, lực lượng nhục thân vô thượng bùng nổ, dưới ánh mắt không thể tin được, hắn tóm chặt cái ấn nhỏ màu đen kia vào trong tay.

"Phá cho Bản tọa!" Giang Thần quát lên.

Bàn tay đột ngột siết chặt. *Rắc!* Một tiếng vang giòn tan vang lên, cái ấn nhỏ màu đen kia, ngay lập tức bị Giang Thần bóp nát.

Hoàn toàn hủy hoại, trở thành một đống phế liệu.

"A!

Không thể nào!" Thấy cảnh này, Mộng Đạo Nhân gào thét một tiếng không dám tin.

"Trước mặt thực lực tuyệt đối, không có chuyện gì là không thể.

Chỉ có bản thân mạnh, mới là mạnh thật sự.

Dựa vào linh bảo ư?

Đó chẳng qua chỉ là ngoại vật mà thôi." Giang Thần lạnh lùng hừ một tiếng.

Hắn dậm chân một cái, liền xuất hiện trước mặt Mộng Đạo Nhân.

Dưới ánh mắt kinh hoàng của Mộng Đạo Nhân, sáu nắm đấm thép, mang theo sự bá đạo trấn áp tất cả, hung tàn thô bạo đập vào đầu hắn.

"Đừng...!" *Phanh phanh phanh...* Giây tiếp theo, thân thể Mộng Đạo Nhân, trước thiết quyền vô thượng của Giang Thần, thô bạo bị trấn áp, cả người chết không thể chết hơn được nữa.

Một đạo chân linh muốn từ trong thân thể vỡ nát thoát ra.

Giang Thần cười, cười vô cùng vui vẻ.

"Bản tọa cho phép ngươi chạy trốn sao?" Hắn vung tay một cái,

một vòng lửa khủng bố cuộn lại, đuổi theo chân linh đang bỏ chạy, bao phủ chân linh của hắn, bùng cháy dữ dội.

Trước cỗ lửa khủng bố kia, chân linh của Mộng Đạo Nhân căn bản không thể phản kháng.

"Đừng giết ta!" "Chỉ cần không giết ta, bất kể ngươi muốn ta làm gì, ta đều đồng ý!" Trong ngọn lửa, truyền ra tiếng kêu sợ hãi của Mộng Đạo Nhân.

"Bây giờ mới nói những lời này, ngươi không thấy quá muộn rồi sao?" Giang Thần cười lạnh một tiếng.

Hắn tăng uy lực ngọn lửa, cuộn mạnh một cái, thiêu rụi Nguyên Thần thành tro bụi.

"Đi chết đi!" Vừa lúc đó, linh bảo của Đông Hoàng Thái Nhất và bốn người kia từ xung quanh oanh sát tới.

"Không biết tự lượng sức mình!" "Vừa hay đến lượt các ngươi." Giang Thần vẻ mặt châm chọc.

Sáu nắm đấm thép thô bạo vung ra, vô số vạn đạo kim quang, lại một lần nữa bùng nổ từ mặt quyền, liên tiếp đập vào linh bảo của bốn người.

Mạnh như Hỗn Độn Chung, cũng bị nắm đấm của Giang Thần cản lại, thậm chí trước cỗ lực lượng cường đại diện tiền, còn bị đánh bay ra ngoài.

Còn về Yêu Sư Côn Bằng và linh bảo của hai người kia, trên không trung liền bị cỗ thần lực vô thượng hủy diệt tất cả bùng nổ từ nhục thân của Giang Thần, cứng rắn đánh nát.

Thân thể Giang Thần thoáng chốc, trực tiếp xuất hiện trước mặt hai đại thần thông giả còn lại.

Trong ánh mắt kinh hoàng của hai người, hai bàn tay đột ngột vồ lấy, tóm chặt đầu hai người rồi siết mạnh...Liên tục hai tiếng đầu vỡ vụn vang lên, một vòng lửa cuộn lại, từ cánh tay Giang Thần lao ra, trong khoảnh khắc thiêu rụi hoàn toàn thi thể hai người.

"Chạy!" Thấy cảnh này, Đông Hoàng Thái Nhất biến sắc.

Hắn vội vàng hô một tiếng, vận dụng Hỗn Độn Chung phá vỡ không gian, chạy trốn vào trong.

Hắn muốn nhanh chóng rời khỏi đây.

Yêu Sư Côn Bằng hành động cũng không chậm, tốc độ có thể nói là cực hạn.

Chưa đợi Đông Hoàng Thái Nhất đi, thấy tình thế không ổn, hắn liền trực tiếp biến thành bản thể, vỗ cánh bay lượn ba vạn dặm, lao vút lên cửu thiên.

Tốc độ thật sự quá nhanh, chỉ trong vài lần chớp mắt, hắn đã biến mất không thấy tăm hơi.

"Hỏi Bản tọa rồi sao?" "Muốn đi thì đi à?" Giang Thần vẻ mặt khinh thường.

Chương 157

Hắn cách không vồ một cái, nước biển phía dưới ngưng tụ thành một cây chiến phủ khổng lồ cao mấy trăm trượng, khí thế khủng bố bùng nổ từ thân chiến phủ.

Nó trực tiếp chém thẳng vào trong hư không.

"A!" Một tiếng kêu thảm thiết thê lương truyền ra từ trong không gian.

Giây tiếp theo, một cánh Tam Túc Kim Ô khổng lồ rơi xuống từ trong không gian.

"Bản tọa nói chặt một cánh là chặt một cánh." Giang Thần bá khí ngút trời.

Hắn vung tay phải một cái, thu lấy cánh Tam Túc Kim Ô kia.

Hắn quay người, ánh mắt lạnh lùng nhìn đám Tổ Vu của Vu tộc và những người đang đứng xem xung quanh.

"Cút!" Giang Thần quát lên.

Uy áp khủng bố bùng nổ từ miệng hắn, trấn áp về phía đối phương, dưới sự trấn áp của cỗ khí thế cường hoành kia, từng người một đều không dám thở mạnh một hơi.

Tuyệt đại đa số người đều bị chấn lùi vô số vạn dặm.

"Ức hiếp người quá đáng!" "Ta cmn!" Cộng Công giận dữ nói.

"Người này quá mạnh!" "Tu vi nhục thân của hắn còn khủng bố hơn cả ta, tu vi Nguyên Thần thì khỏi phải nói.

Ta nếu giao thủ với hắn, sẽ tổn thất thảm trọng." "Con chim lông tạp kia có ví dụ tốt nhất về lũ súc sinh lông vũ đó rồi." Đế Giang lắc

đầu.

“Mục đích lần này của ta đã đạt được.” “Yêu tộc cũng không chiếm được huyết mạch Long tộc, ta nên quay về rồi.” Đế Giang hô một tiếng.

Ngay lập tức, hắn dẫn theo người của Vu tộc, quay về đường cũ.

Sau khi Vu tộc rời đi, những người khác xung quanh cũng nhanh chóng rời khỏi đây.

Giang Thần thật sự quá cường hoành, thần thông hắn thể hiện ra, áp bức đến nỗi từng người một đều không thở nổi.

Sau khi họ rời đi, tại chỗ chỉ còn lại một mình Giang Thần.

Nhìn xuống Đông Hải phía dưới, Giang Thần nở nụ cười lạnh lùng.

“Bản tọa muốn xem ngươi có thể ẩn mình đến bao giờ?” Hắn vung tay phải một cái, phá vỡ không gian, Giang Thần trực tiếp rời đi.

Còn về Long tộc, hắn đã bố trí một số quân cờ ở đó, nếu người Long tộc dám nhảy ra, hắn sẽ nhận được tin tức ngay lập tức.Ba năm sau.

Giang Thần dừng lại ở một con sông nhỏ nào đó trên Hồng Hoang đại địa, vận dụng thần thông, khai phá ra một động phủ tạm thời, bố trí trận pháp cấm chế xung quanh, phong tỏa hoàn toàn nơi đó.

Hắn vung tay phải một cái.

Ứng Long được thả ra từ Tụ Lý Càn Khôn.

“Tham kiến chủ nhân!” Ứng Long cung kính hành lễ.

Sau khi bị Hỗn Nguyên Khống Thần Phù nô dịch, ký ức của y hoàn toàn bị mất, được cấy ghép một cỗ ký ức mới, hoàn toàn trung thành với Giang Thần, tuyệt đối trung thành, bất kể Giang Thần muốn

làm gì, y đều vô điều kiện chấp hành.

"Không tệ!" "Đạo hạnh và thần thông không hề suy yếu, chiến lực cũng không vì thế mà giảm bớt." Giang Thần hài lòng gật đầu.

Quả nhiên là sản phẩm của Hệ thống, tuyệt đối là tinh phẩm, quá cường đại rồi.

"Từ bây giờ ngươi chính là Ảnh Tử, thành viên của Thánh Giáo." Giang Thần nói.

"Chủ nhân." Ảnh Tử cung kính đáp.

"Khuôn mặt này hơi gây chú ý, không thể tiếp tục sử dụng nữa." "Ngươi hãy thay đổi diện mạo, sau đó đi đến Ngũ Trang Quán, tìm Trấn Nguyên Đại Tiên, ta đã dặn dò ngươi đi rồi." Giang Thần phân phó.

"Thuộc hạ tuân mệnh!" Ảnh Tử thân hình lay động một cái.

Biến hóa thành dáng vẻ một trung niên nhân bình thường, ngay cả khí tức Nguyên Thần tỏa ra cũng thay đổi, là loại thay đổi từ trong ra ngoài.

"Ngươi đã tu luyện Thai Dịch Hóa Hình rồi sao?" "Thuộc hạ lúc rảnh rỗi mấy năm nay đã tu luyện, có chút thành tựu nhỏ, nếu không phải môn thần thông này thật sự quá khó tu luyện, đã được thuộc hạ nắm giữ đại thành rồi." Ảnh Tử giải thích.

"Ừm." Giang Thần hài lòng gật đầu.

"Được rồi, bây giờ đi đi!" "Đi đến Ngũ Trang Quán tìm Trấn Nguyên Đại Tiên, nhớ kỹ, trên đường phải hành sự khiêm tốn, nếu có thể không đấu pháp với người khác thì đừng đấu pháp.

Nếu thật sự không thể tránh được, vậy thì cứ làm đi!

Hoặc là không động thủ, một khi đã ra tay thì phải kinh thiên động

địa, diệt khẩu tất cả mọi người." Giang Thần hạ lệnh.

"Chủ nhân." Ảnh Tử đáp.

Ngay lập tức, thân thể y thoáng cái, độn vào hư không, trực tiếp phá vỡ không gian rời đi.

Sau khi Ảnh Tử đi, trận pháp cấm chế lại một lần nữa hợp lại, bao phủ cả sơn động, phòng thủ kín kẽ.

Hắn lấy Bồ Đoàn Tử Khí đặt lên thạch sàng, ngồi trên Bồ Đoàn Tử Khí.

"Rút ra tám nghìn năm tu vi!" Tu vi hùng hậu bàng bạc truyền vào trong cơ thể, theo Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh vận chuyển, được hấp thu luyện hóa. ...

Mười năm sau.

Tám nghìn năm tu vi đều bị Giang Thần luyện hóa hết, sau khi hấp thu tám nghìn năm tu vi, khí tức tỏa ra từ người Giang Thần lại một lần nữa tinh tiến một phần.

"Rút ra Ngộ Đạo Đan!" Một viên đan dược thông thể Hỗn Độn lơ lửng trên không, tỏa ra khí tức huyền diệu vô thượng.

Lần này Giang Thần không lấy mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp ra, để lĩnh ngộ lực lượng Pháp Tắc Chi Lực.

"Hy vọng có thể mượn viên Ngộ Đạo Đan này, có thể dung hợp Ngũ Hành Pháp Tắc Chi Lực lại với nhau." "Lĩnh ngộ Ngũ Hành Đại Đạo Pháp Tắc, sau đó lại lĩnh ngộ ra Ngũ Sắc Thần Quang." Ánh sáng tinh anh lóe lên trong mắt Giang Thần.

Hắn há miệng nuốt, nuốt viên đan dược trước mắt xuống.

Đan dược vào bụng, Giang Thần lại một lần nữa tiến vào trạng thái huyền diệu lại huyền diệu kia.

Như thể quay về trong Hỗn Độn mờ mịt, khi Ngũ Hành Đại Đạo Pháp Tắc vừa mới đản sinh, trong trạng thái kỳ diệu đó.

Ngũ Hành Pháp Tắc Chi Lực trong cơ thể Giang Thần nhanh chóng dung hợp lại một chỗ, chuyển hóa thành Ngũ Hành Đại Đạo Pháp Tắc Chi Lực. ...

Thời gian như khói, thoáng chốc như bạch câu qua khe cửa.

Chỉ trong chớp mắt, đã trôi qua tròn năm trăm năm.

Một ngày nọ, Giang Thần đang tu luyện, đột nhiên mở đôi mắt ra.

Chương 158

"Ngũ Sắc Thần Quang!" Hắn vung tay phải một cái, một đạo thần quang từ trong tay vung ra, ẩn chứa Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ năm loại Pháp Tắc Chi Lực.

Nơi thần quang đi qua, tất cả mọi thứ trong không gian đều bị phá hủy.

Từng đạo khí lưu Hỗn Độn bắn ra, mãi một lúc lâu sau mới hoàn toàn khôi phục.

"Không hổ là Ngũ Sắc Thần Quang." "Bản tọa còn chưa dùng lực, đã có uy năng lớn như vậy, nếu toàn lực ra tay, uy năng tất nhiên sẽ tăng lên mấy trăm lần." Giang Thần cười nói.

Hắn lấy viên Ngũ Hành Thần Châu kia ra.

"Hy vọng viên Ngũ Hành Thần Châu này đừng làm Bản tọa thất vọng!" Giang Thần nói.

"Luyện hóa cho Bản tọa!" Hắn lật lòng bàn tay, điều động lực lượng Hỏa Chi Pháp Tắc, Mặt Trời Phần Thiên Chân Viêm, Thái Dương Chân Hỏa bắt đầu luyện hóa.Một nghìn năm thời gian thoáng chốc trôi qua.

Sau một nghìn năm luyện hóa, viên Ngũ Hành Thần Châu kia cuối cùng cũng bị Giang Thần luyện hóa hoàn toàn.

Sau khi luyện hóa xong viên Ngũ Hành Thần Châu này, mức độ lĩnh ngộ Ngũ Hành Đại Đạo Pháp Tắc của hắn trực tiếp tăng thêm ba thành.

Ngay cả Ngũ Sắc Thần Quang cũng dung hợp với Ngũ Hành Thần Quang, thăng cấp thành Đại Ngũ Hành Phá Thiên Thần Quang.

Uy lực càng thêm cường đại, mạnh hơn trước gấp mấy trăm lần.

Cùng với sự lĩnh ngộ lực lượng Ngũ Hành Pháp Tắc của Giang Thần, uy năng bùng nổ của Đại Ngũ Hành Phá Thiên Thần Quang cũng sẽ càng thêm cường đại và khủng bố.

"Hô!" "Cuối cùng cũng đã tiêu hóa xong tất cả những thứ này." "Không ngờ một viên Ngũ Hành Thần Châu lại có thể khiến lực lượng Ngũ Hành Đại Đạo Pháp Tắc tăng thêm ba thành, mạnh hơn nhiều so với Bản tọa tưởng tượng." Giang Thần hài lòng gật đầu.

Ngũ Hành Thần Châu là một kiện Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo, Giang Thần cũng thấy yên tâm.

Có uy lực như vậy, tất cả đều nằm trong dự liệu.

Hắn nhảy xuống từ thạch sàng, vung tay phải một cái, thu lại Bồ Đoàn Tử Khí, mở trận pháp cấm chế.

Thân thể Giang Thần thoáng chốc, xuất hiện trên bờ.

Hắn lấy ra một chiếc ghế nằm, lười biếng nằm lên đó.

Hắn ném cần câu vào con sông nhỏ, bắt đầu câu cá.

Sau đó lấy ra một bữa ăn sang trọng, và một vò Túy Sinh Mộng Tử tiên nhưỡng, ăn uống.

Hắn kích hoạt thiên phú thần thông Tam Giới Lục Đạo, lắng nghe tình hình trên Hồng Hoang đại địa.

Dưới sự lắng nghe của thiên phú thần thông Tam Giới Lục Đạo, tình hình trên Hồng Hoang đại địa đều hiện ra trước mắt Giang Thần, hoàn toàn không thể ẩn hình.

Dù có bất kỳ động tĩnh nhỏ nào, cũng đều nằm trong sự chú ý của hắn.

Vu Yêu hai tộc phát triển hòa bình, sau trận đại chiến trước đó, lần

này đã thành thật hơn nhiều.

Họ chuyên tâm phát triển bản thân, lớn mạnh thực lực của mình.

Thế hệ tộc nhân mới của hai tộc, như mưa móc, mọc lên.

Ngoài ra, hai tộc đang ủ mưu chiêu lớn, chờ đến khi Vu Yêu đại chiến lần thứ hai diễn ra, sẽ triệt để tiêu diệt đối phương.

Ngoại trừ một số ít nơi đang có chiến đấu, các nơi khác đều vô cùng yên tĩnh.

Xem một lúc, Giang Thần liền thu lại thiên phú thần thông Tam Giới Lục Đạo, nằm trên ghế dài, uống rượu ngon, ăn mỹ thực, tận hưởng khoảng thời gian vui vẻ trước mắt.

Đúng lúc này, không gian vỡ nát, bị người dùng đại thần thông xé toạc cưỡng bức, một thân ảnh tuyệt mỹ từ bên trong bước ra.

Mỹ lệ như tiên nữ, chiếu sáng vạn vật thiên địa.

Người đó không phải ai khác, chính là Oa Nữ Tiên Cô.

Thấy Giang Thần lại đang câu cá, nằm trên ghế dài, lén lút ăn mỹ thực, hưởng thụ khoảng thời gian vui vẻ trước mắt.

Oa Nữ Tiên Cô liếc mắt trắng dã một cái, bước chân nhẹ nhàng, liền dừng lại bên cạnh Giang Thần.

“Có đồ ăn ngon mà cũng không gọi ta một tiếng.” “Thật đúng là đủ ích kỷ đó.” Oa Nữ Tiên Cô nói.

“Vô tung vô ảnh.” “Với thần thông hiện tại của ta, muốn tìm ngươi, cũng không tìm thấy.” “Vậy ta làm sao mà thông báo được?” Giang Thần nhún vai.

Hắn lấy ra một chiếc ghế nằm, đặt bên cạnh, ý bảo nàng ngồi xuống.

Oa Nữ Tiên Cô cũng không khách khí, ngồi xuống bên cạnh Giang Thần, lười biếng nằm trên ghế dài, cầm lấy vò rượu trên bàn, uống một hơi lớn. *Ực ực ực...* Cả một vò rượu ngon, trong nháy mắt đã bị nàng uống hết sạch.

"Thêm một vò nữa!" Oa Nữ Tiên Cô nói.

Giang Thần không nói gì, hắn nhìn ra được, hình như tâm trạng của Oa Nữ Tiên Cô không được tốt lắm, lần này là muốn mượn rượu giải sầu.

Hắn lấy ra mười vò Túy Sinh Mộng Tử tiên những cực phẩm, đặt lên bàn.

"Uống chậm thôi, không ai tranh với ngươi đâu." Giang Thần lắc đầu.

Hắn mở một vò Túy Sinh Mộng Tử tiên những cực phẩm ra uống.

Oa Nữ Tiên Cô như bật chế độ cuồng uống, rượu ngon trên bàn, với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, nhanh chóng giảm bớt, trong chớp mắt, ngoài một vò Giang Thần uống, chín vò còn lại đều bị nàng uống hết.

"Thật sảng khoái!" Oa Nữ Tiên Cô thở phào một hơi dài.

"Sao vậy?

Có chuyện gì không vui sao?" Giang Thần tò mò hỏi.

"Ừm." Oa Nữ Tiên Cô gật đầu.

Nàng cầm đũa ăn.

Giang Thần cũng không sốt ruột, lặng lẽ ăn mỹ thực, chờ đợi lời nói tiếp theo của nàng.

"Nói ra ngươi có thể không tin!" "Ta vậy mà bị người ta mắng."

Oa Nữ Tiên Cô cười tự giễu.

“Đại ca của ngươi?” Giang Thần hỏi.

“Ừm.” “Trừ hắn ra, trên Hồng Hoang đại địa còn ai dám mắng ta chứ?

Nếu ta không xé xác hắn thành vạn mảnh, Bản cung sẽ viết ngược tên mình!” Oa Nữ Tiên Cô sát khí đằng đằng.

“À à.” Giang Thần lắc đầu, không nói nhiều.

“Lần này đại ca ta tìm đến ta.” “Hắn muốn ta ra tay giúp một tay, nếu không thế lực của hắn sẽ rất khó khăn, thậm chí cả hắn cũng có thể gặp nguy hiểm.

Chương 159

Ta đã bảo hắn ở nhà cho tốt, không có việc gì thì đừng chạy lung tung." "Hắn không những không nghe lời ta khuyên, mà còn mắng ta, mắng ta là đồ bạch nhãn lang, nuôi không quen!" Oa Nữ Tiên Cô giận dữ nói.

"Chuyện gì vậy?" Giang Thần hỏi.

"Chẳng lẽ không đủ sao?" Oa Nữ Tiên Cô hỏi ngược lại.

"Nếu chỉ là chuyện này, vậy thì đơn giản hơn nhiều rồi." "Nhìn kỹ mà xem, cả Hồng Hoang đại địa đều đang nằm trong Thiên Kiếp Lượng Kiếp bao phủ, khắp nơi đều là nhân quả.

Đại ca ngươi thân ở trong Lượng Kiếp, bị nhân quả làm mê muội lý trí, làm ra một số chuyện hồ đồ, chẳng phải là chuyện bình thường sao?

Nếu hắn có thể giữ được thanh tỉnh, ta mới thấy kỳ lạ đấy." Giang Thần khẽ cười.

"Ồ." "Đại ca ta cũng không biết bây giờ đang làm gì nữa?" Oa Nữ Tiên Cô mắt sáng rực.

"Không sai!" "Sự thật đúng là như vậy, đại ca ngươi cũng không biết bây giờ đang làm gì.

Chờ hắn thanh tỉnh rồi, ngươi lại đi hỏi, thậm chí hắn cũng không nói ra được nguyên nhân, vậy bây giờ ngươi có thể tức giận sao?" Giang Thần hỏi ngược lại.

"Lạc lạc!" Oa Nữ Tiên Cô đắc ý cười duyên.

"Cảm ơn ngươi đã giải đáp thắc mắc!" "Nếu không có ngươi giúp ta giải đáp, bây giờ ta vẫn còn đang tức giận đấy." Oa Nữ Tiên Cô vẻ

mặt cảm kích.

“Chúng ta đều là bạn bè, cảm ơn e rằng quá khách sáo rồi.” Giang Thần cười vuốt vuốt mái tóc của nàng.

“Lại vuốt tóc ta nữa!” “Ha ha!” Giang Thần bị nàng chọc cười.

“Ăn tiếp đi!” Hai người lại tiếp tục ăn.

“Tu vi của ngươi thăng cấp nhanh quá!” “Cũng không thấy ngươi tu luyện gì, mới bao lâu mà đã thăng lên Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ rồi.” “Căn cơ hùng hậu như vậy, trên người lại tỏa ra khí tức Đại Đạo Pháp Tắc, chẳng lẽ ngươi đã nắm giữ lực lượng Đại Đạo Pháp Tắc nằm trong top hai mươi sao?” Oa Nữ Tiên Cô tò mò chớp chớp mắt.

“Không sai!” “Ta quả thực đã nắm giữ lực lượng Đại Đạo Pháp Tắc xếp hạng cao.” Giang Thần khẽ cười.

Hắn lật tay phải một cái, trong lòng bàn tay xuất hiện lực lượng Ngũ Hành Đại Đạo Pháp Tắc.

Lực lượng Ngũ Hành Pháp Tắc hùng hậu nồng đậm, thật sự quá cường đại.

“Ngũ Hành Đại Đạo Pháp Tắc Chi Lực?” Oa Nữ Tiên Cô thất thanh kêu lên.“Ừm.” Giang Thần cười gật đầu.

“Ngươi làm sao lĩnh ngộ được Ngũ Hành Đại Đạo Pháp Tắc?” Oa Nữ Tiên Cô vội vàng hỏi.

“Lĩnh ngộ như vậy đấy!” “Trước tiên là lĩnh ngộ Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ năm loại Pháp Tắc Chi Lực một lượt, sau đó lại dung hợp Ngũ Hành Pháp Tắc Chi Lực đã lĩnh ngộ được lại với nhau.

Ừm, cuối cùng liền hình thành Ngũ Hành Đại Đạo Pháp Tắc Chi Lực.” Giang Thần khẽ cười.

“Cũng quá đơn giản rồi đi?” “Nếu dựa theo lời ngươi nói, vậy

Ngũ Hành Đại Đạo Pháp Tắc chẳng phải trở thành rau cải trắng sao?

Ai ai cũng có thể lĩnh ngộ được à?

Ngươi phải biết Ngũ Hành Đại Đạo Pháp Tắc Chi Lực, trong ba ngàn Đại Đạo Pháp Tắc, có thể xếp hạng thứ mười đó!

Thuộc về lực lượng Pháp Tắc đỉnh tiêm đứng trên trần nhà, uy năng cường đại, có uy năng thần quỷ khó lường.

Đặc biệt là Ngũ Hành Thần Quang, uy lực mạnh đến mức khó tin.

Trên Hồng Hoang có một con Khổng Tước tên là Khổng Tuyên, chính là lĩnh ngộ Ngũ Hành Pháp Tắc Chi Lực, nhưng lại không dung hợp nó thành Ngũ Hành Đại Đạo Pháp Tắc.

Như vậy, thần thông Ngũ Sắc Thần Quang của hắn cũng đã trở thành một tồn tại khiến nhiều đại thần thông giả đỉnh tiêm phải kiêng kị.

Đánh cho đồng cảnh giới vô địch thủ.” Oa Nữ Tiên Cô vẻ mặt nghiêm túc.

“À à.” Giang Thần cười đầy ẩn ý.

“Cười cái gì?” Oa Nữ Tiên Cô vẻ mặt không hiểu.

“Ngươi xác định là Khổng Tuyên?

Con Khổng Tước nhỏ kia sao?” Giang Thần hỏi.

“Chẳng lẽ ngươi đã gặp hắn rồi sao?” “Đã giao thủ với hắn rồi sao?” Oa Nữ Tiên Cô tò mò hỏi.

“Không sai!” “Ta quả thực đã gặp hắn, và giao thủ với hắn, từ trên trời đánh xuống đất, từ dưới đất lại đánh lên trời.

Nhưng mà, hắn cũng không lợi hại đến mức đó đâu.

Trước mặt ta, hắn vĩnh viễn chỉ là đệ đệ, bị ta đè xuống đất mà

giày vò tàn nhẫn, muốn phản kháng cũng không làm được.

Dù có vận dụng Ngũ Sắc Thần Quang, kết quả cũng vậy, vẫn bị ta đè xuống đất mà giày vò tàn nhẫn.

Ta muốn thu thập hắn, hắn liền phải bị thu thập." Giang Thần khẽ cười.

"Mạnh như vậy sao?" "Tất nhiên rồi." Giang Thần ưỡn thẳng ngực.

"Xem ra ngươi thật sự rất lợi hại." "Chưa từng có ai lợi hại như vậy, vậy mà có thể trong cùng cảnh giới, đè Khổng Tuyên xuống đất mà giày vò tàn nhẫn.

Có thể phá vỡ Ngũ Sắc Thần Quang.

Nhưng mà, vì đã giao thủ với Khổng Tuyên rồi, hẳn ngươi phải biết hắn lợi hại cỡ nào chứ?

Ngũ Sắc Thần Quang vừa ra, thiên địa thất sắc, vạn vật đều có thể xoát (thu vào)." Oa Nữ Tiên Cô nói.

"Điểm này thì ta vô cùng đồng tình." "Ngũ Sắc Thần Quang quả thực vô cùng lợi hại, một khi ra tay, trong chín phần mười tình huống, không ai có thể chống đỡ được, càng đừng nói đến những thứ khác.

Nhưng mà, thứ ta lĩnh ngộ không phải Ngũ Hành Thần Quang, mà là Đại Ngũ Hành Phá Thiên Thần Quang.

Chỉ riêng về uy lực, Đại Ngũ Hành Phá Thiên Thần Quang, phải mạnh hơn Ngũ Sắc Thần Quang gấp mấy trăm lần.

Cùng với sự lĩnh ngộ của ta trên Ngũ Hành Đại Đạo Pháp Tắc càng sâu, uy năng bùng nổ của Ngũ Hành Phá Thiên Thần Quang cũng sẽ càng thêm cường hoành, người bình thường vận dụng Pháp Tắc Chi Lực.

Cũng không thể chống đỡ được Đại Ngũ Hành Phá Thiên Thần Quang.” Giang Thần tự tin cười.

“Vậy sao?” “Mau cho ta kiến thức đi.” Oa Nữ Tiên Cô thúc giục.

“Được.” Giang Thần mỉm cười gật đầu.

Hắn cũng không chậm trễ thời gian, lật tay phải một cái, lực lượng Ngũ Hành Đại Đạo Pháp Tắc trong lòng bàn tay liền biến đổi, biến thành Đại Ngũ Hành Phá Thiên Thần Quang.

Đại Ngũ Hành Phá Thiên Thần Quang trong lòng bàn tay tỏa sáng xoay tròn, uy năng khủng bố, từng đạo từng đạo, điên cuồng xung kích ra xung quanh.

Dù Giang Thần không cố ý thúc đẩy, nhưng uy năng bùng nổ từ trong đó, thật sự quá khủng bố.

“Đại Ngũ Hành Phá Thiên Thần Quang?” “Mạnh quá!” “Ta có cảm giác, với cảnh giới của ngươi, không những đồng cảnh giới vô địch, mà dựa vào lực lượng Ngũ Hành Đại Đạo Pháp Tắc, và Đại Ngũ Hành Phá Thiên Thần Quang, e rằng trong cảnh giới Đại La cũng là tồn tại vô địch.” Oa Nữ Tiên Cô mắt sáng rực.

Nhưng nàng không hề có chút ghen tị nào, ngược lại.

Chương 160

Thực lực của Giang Thần càng mạnh, trong lòng nàng càng vui vẻ.

“Tất nhiên rồi!” “Hoặc là không làm, hoặc là làm người đàn ông mạnh nhất!

Đối với ta mà nói, đây chẳng qua mới là bắt đầu, sau này chờ thực lực ta đề thăng lên, thậm chí sau khi chứng đạo Hỗn Nguyên.” “Thiên Đạo Thánh Nhân cao cao tại thượng, thì có thể làm được gì?” “Trước mặt ta, các ngươi vĩnh viễn chỉ là đệ đệ mà thôi.” Giang Thần bá khí lộ ra, chiến ý ngút trời.

Hắn không hề có dấu hiệu gì mà vuốt vuốt đầu Oa Nữ Tiên Cô, làm rối mái tóc nàng lần nữa.

“...” Oa Nữ Tiên Cô không nói nên lời.

Tóc ta đẹp đẽ vậy mà lại bị ngươi vuốt loạn sao?

Cũng quá đáng rồi đi!

Nàng buộc lại mái tóc trên trán.

Oa Nữ Tiên Cô liếc mắt trắng dã một cái.

“Ra ngoài lâu như vậy rồi, ta nên quay về thôi.” “Ta quyết định rồi!

Lần này quay về, ta sẽ bế quan, không gặp bất kỳ ai.” Oa Nữ Tiên Cô nói.

“Ngươi có thể nhẫn tâm được sao?” “Bế quan rồi, chỉ cần ngươi ở nhà, đại ca ngươi vẫn có thể tìm thấy, kết quả cuối cùng chẳng phải vẫn như vậy sao?” Giang Thần liếc mắt trắng dã một cái.

“Vậy ta phải làm sao đây?” “Hồng Hoang rộng lớn như vậy, ta đi

xem thử.” “Với thần thông của ngươi, nếu đã quyết tâm không gặp một ai, trên Hồng Hoang đại địa chắc không ai có thể tìm thấy ngươi chứ?” Giang Thần chớp chớp mắt.

“Lạc lạc!” “Ta hiểu rồi, đây quả thực là một ý hay, nếu làm theo lời ngươi, quả thực không ai có thể tìm thấy ta.” “Chuyện lần này đa tạ ngươi, vốn dĩ muốn cho ngươi một ít đồ tốt.” “Nhưng ngươi đã làm rối kiểu tóc của ta, ta sẽ không cho nữa.” Oa Nữ Tiên Cô che miệng cười duyên.

“Nào.” Giang Thần vẫy tay.

Oa Nữ Tiên Cô không hiểu, không theo lời Giang Thần phân phó, nàng liền đi.

“Ô...” Oa Nữ Tiên Cô trừng lớn đôi mắt, không dám tin nhìn Giang Thần.

Hắn vậy mà hôn trộm nàng!

“Được rồi!” “Đây là món trả thù của ngươi, đi đi!” Giang Thần vẫy tay.

Hắn lấy ra mười phần bữa ăn sang trọng, và mười vò Túy Sinh Mộng Tử tiên những cực phẩm đưa qua.

“Cũng có chút lương tâm đấy chứ.” Oa Nữ Tiên Cô liếc mắt trắng dã một cái.

Nàng thu lấy những thứ đó.

Trầm ngâm, một đạo kim quang đánh xuống người Giang Thần.

“Ta đi đây!” Oa Nữ Tiên Cô nói.

Lời vừa dứt, cả người nàng cưỡi một đạo độn quang, biến mất tại chỗ.

Như thể từ trước đến nay chưa từng xuất hiện vậy.

“Chậc, không lỗ.” Giang Thần khẽ cười.

Hắn lại ngồi xuống ghế dài, nheo mắt lại tiếp tục câu cá.

“Đinh!

Câu được ba mươi năm tu vi!” “Đinh!

Câu được đỉnh tiêm thiên phú thần thông Phá Vọng Kim Đồng!” “Đinh!

Câu được mảnh vỡ Thời Gian Pháp Tắc *10 mảnh!” ...

“Đinh!

Câu được Tinh Huyết Bàn Cổ *1 giọt!”“Ngọa tào!” “Lần này câu được nhiều thưởng vậy ư?

Mạnh vậy sao?

Vận khí của Bản tọa cũng quá nghịch thiên rồi đi?” Giang Thần hiếm khi chửi thề một câu.

Hắn nhanh chóng đứng dậy từ ghế nằm, thu ghế và cần câu lại.

Thu hoạch phong phú như vậy, câu cá làm gì nữa.

Nhanh chóng quay về tu luyện, chẳng lẽ không thơm sao?

Độn quang lóe lên.

Giây tiếp theo, Giang Thần biến mất tại chỗ.

Giang Thần không thích ở một chỗ quá lâu, không an toàn, Hồng Hoang nguy hiểm như vậy, nhất định phải cẩn thận.

Một tuần sau.

Giang Thần dừng lại, trên không một con sông lớn.

Hắn nhìn trái nhìn phải một cái, vô cùng hài lòng với hoàn cảnh trước mắt.

Hắn cười độn quang, như tia chớp lao vào.

Hắn quen thuộc khai phá ra một động phủ, sau đó bố trí một trận pháp cấm chế uy lực cường đại xung quanh, bao phủ nơi đó.

Có trận pháp bảo vệ, trên phương diện an toàn sẽ không cần lo lắng gì.

Hắn lấy Bồ Đoàn Tử Khí ra, đặt trên thạch sàng, ngồi trên Bồ Đoàn Tử Khí.

"Rút ra một vạn năm tu vi!" Tu vi hùng hậu bàng bạc, chuyển vào trong cơ thể Giang Thần, xung kích về phía tứ chi bách mạch trong cơ thể.

Đối mặt với cỗ tu vi khổng lồ xung kích, Giang Thần giờ đây đã quen thuộc, Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh vận chuyển đến cực hạn, luyện hóa cỗ tu vi khổng lồ kia.

Dưới sự luyện hóa của Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh, số tu vi kia nhanh chóng được luyện hóa hấp thu, trở thành một phần trong cơ thể Giang Thần.

Mười năm sau.

Giang Thần mở đôi mắt ra, thở phào một hơi dài.

Một vạn năm tu vi, tất cả đều bị hắn luyện hóa hấp thu, trở thành một phần của bản thân.

Sau khi hấp thu một vạn năm tu vi, đạo hạnh của Giang Thần lại một lần nữa tiến thêm một bước.

"Phá Vọng Kim Đồng chẳng lẽ là thiên phú thần thông của Tôn Hầu Tử?" Giang Thần nghi ngờ, nhưng không lập tức rút ra môn thiên phú thần thông nghịch thiên Phá Vọng Kim Đồng này.

Chương 161

Hắn nhớ trong Tây Du Ký trung, khi Tôn Hầu Tử ra đời, đã có hai đạo kim quang phóng thẳng lên trời, chiếu thẳng vào Linh Tiêu Bảo Điện.

Cuối cùng kinh động đến các tiên thần trên trời, Ngọc Đế đã ra lệnh Thiên Lý Nhãn, Thuận Phong Nhĩ đi tra xét.

Sau đó, khi Tôn Hầu Tử dùng vật phàm tục, môn thiên phú thần thông nghịch thiên này đã hoàn toàn biến mất.

Suy cho cùng, Tôn Hầu Tử lúc đó không có pháp môn tu luyện, không thể củng cố môn thiên phú thần thông nghịch thiên này.

Nếu lúc đó có một môn thiên phú thần thông nghịch thiên, củng cố môn thiên phú thần thông này.

Vậy thì mọi chuyện đã có một kết cục khác.

"Không biết môn Phá Vọng Kim Đồng này, có phải là môn thiên phú thần thông bắn ra hai đạo kim quang khi Tôn Hầu Tử ra đời không!

Nếu phải, lần này Bản tọa thực sự đã phát tài lớn rồi." Giang Thần nheo mắt nói.

"Rút ra đỉnh tiêm thiên phú thần thông Phá Vọng Kim Đồng!" Vô số vạn đạo kim quang thần bí, từ trên trời giáng xuống, bao phủ Giang Thần vào trong.

Trong số kim quang thần bí này, ẩn chứa sức mạnh thần bí cường đại, từ trong ra ngoài, cải tạo thiên phú của Giang Thần. ...

Cũng không biết qua bao lâu.

Cỗ sức mạnh kỳ dị kia biến mất, như thể từ trước đến nay chưa từng xuất hiện vậy.

Giang Thần cũng từ trạng thái kỳ diệu đó từ từ tỉnh lại.

"Phá Vọng Kim Đồng!" Giang Thần quát lên.

Đôi mắt kim quang lóe lên, hai đạo kim quang, từ trong mắt bắn ra, nhìn về phía thiên địa.

Nơi kim quang đến, tất cả mọi thứ đều không thể ẩn hình.

Dù bị trận pháp cấm chế bao phủ, vẫn nằm trong sự tra xét của kim quang, muốn ẩn giấu, cũng không thể ẩn giấu được.

Một lát sau.

Giang Thần thu lại môn đỉnh tiêm thiên phú thần thông Phá Vọng Kim Đồng này.

Trên mặt hắn mang theo nụ cười thỏa mãn, cười vô cùng vui vẻ.

"Quả nhiên là thiên phú thần thông của Tôn Hầu Tử!

Trước mặt nó, trận pháp cấm chế đều vô dụng hết!

Ngay cả Thánh Nhân Thông Thiên đích thân ra tay, bố trí một trận pháp uy lực cường đại, trước mặt Phá Vọng Kim Đồng, cũng không có bất kỳ tác dụng nào." Giang Thần nói.

Nhưng đó vẫn chưa phải là quan trọng nhất, điều quan trọng nhất là Phá Vọng Kim Đồng vậy mà lại có kèm theo thần thông công kích.

Tổng cộng có hai tầng hiệu quả, tầng hiệu quả thứ nhất là phá giải tất cả trận pháp cấm chế trên Hồng Hoang đại địa.

Tầng hiệu quả thứ hai, bắn ra hai đạo Phá Vọng Kim Quang, dựa theo tiềm lực của bản thân mà bùng nổ uy năng hủy thiên diệt địa.

Tiềm lực càng lớn, thực lực bùng nổ càng cường đại.

Quả thực mạnh không có đối thủ.

"Rút ra mười mảnh vỡ Thời Gian Pháp Tắc!" Chỉ thấy mười mảnh vỡ Thời Gian Pháp Tắc, chủ động hóa thành lực lượng Thời Gian Pháp Tắc, chuyển vào trong cơ thể Giang Thần, dung hợp với lực lượng Thời Gian Pháp Tắc mà bản thân hắn đã nắm giữ, được Giang Thần hấp thu luyện hóa, trở thành một phần của bản thân. ...

Khi Giang Thần tỉnh lại lần nữa, lực lượng Thời Gian Pháp Tắc do mười mảnh vỡ Thời Gian Pháp Tắc hóa thành đã được hấp thu.

Sau khi hấp thu mười mảnh vỡ Thời Gian Pháp Tắc.

Thành tựu của Giang Thần trên Thời Gian Pháp Tắc, đạt đến tròn hai thành.

"Tổng cộng đạt được hai thành!

Với nội tình hiện tại của ta, lại phối hợp với lực lượng pháp tắc đã nắm giữ, trong cảnh giới Đại La vô địch thủ.

Đại Vu gặp ta cũng phải quỳ xuống xướng bài "Chinh phục"." Giang Thần cười lạnh một tiếng.

Hắn nhảy xuống từ thạch sàng, vung tay phải một cái, thu lại Bồ Đoàn Tử Khí.

Mở trận pháp cấm chế, hóa thành một đạo độn quang lao ra.

Hắn đứng trên bờ, nhìn về phía Thiên Đình.

"Tốc độ của con chim lông tạp Đế Tuấn này cũng quá chậm rồi đi?

Đã bao nhiêu vạn năm rồi, vậy mà vẫn chưa khiến hai con heo yêu kia mang thai, tệ quá!

Uổng cho là Thiên Đình chi chủ, sống mà vô dụng." Giang Thần vẻ mặt khinh thường.

Từ sau khi Vu Yêu đại chiến lần thứ nhất kết thúc.

Đã trôi qua bao nhiêu vạn năm, hai con heo yêu kia không có chút phản ứng nào.

"Cũng không biết lão lừa Chuẩn Đề bây giờ đang ở đâu?

Lại đang âm thầm mưu tính điều gì?" Nghĩ vậy, Giang Thần không chậm trễ thời gian nữa, cưỡi một đạo độn quang, lao về phía trước.

Tốc độ nhanh chóng, chớp mắt đã biến mất không thấy tăm hơi.

Nửa năm sau.

Giang Thần ẩn mình trên cửu thiên, lạnh lùng nhìn về phía dưới.

Từ Hàng Đạo Nhân và Văn Thù Đạo Nhân hai người lén lút đi về phía trước, xem ra, chắc là đang nhắm vào một bộ lạc yêu tộc phía trước.

"Hai tên gia hỏa này đang làm gì?" "Đi trộm gà bắt chó sao?

Theo dõi xem." Giang Thần nói.

Hắn thi triển Thai Dịch Hóa Hình, biến hóa thành một con muỗi, bay xuống dưới.

Theo sau hai người, lén lút đi về phía bộ lạc yêu tộc phía trước.

Bộ lạc yêu tộc này là một bộ lạc lớn, chỉ riêng tộc nhân đã có mấy chục triệu người, cường giả cảnh giới Đại La cũng không ít, còn có một vị đại thần thông giả Chuẩn Thánh Sơ Kỳ trấn giữ.

Một canh giờ sau.

Chương 162

Từ Hàng Đạo Nhân hai người dừng lại, mỗi người lấy ra Nguyên Thủy Lệnh Phù, bao phủ khí tức trên người mình, không để lọt ra ngoài một chút nào.

Sau đó thi triển biến hóa chi thuật, biến hóa thành hai con ruồi, bay về phía trước.

"Thiên Cương Tam Thập Lục Biến?" "Cũng có chút thú vị, tuy chỉ có thể biến đổi hình dạng mà không thể thu phục linh hồn, nhưng phối hợp với Nguyên Thủy Lệnh Phù, hiệu quả cũng không tệ." Giang Thần cười trêu chọc.

Một khắc sau.

Giang Thần theo sau hai người, tiến vào lãnh địa yêu tộc.

Lực lượng phòng thủ trong lãnh địa khá lỏng lẻo, xem ra sau khi Vu Yêu đại chiến lần thứ nhất kết thúc, ngay cả lực lượng phòng thủ bình thường cũng đã thả lỏng rất nhiều.

Chỉ có một số yêu binh canh gác xung quanh, tu vi thấp.

So với số lượng tộc quần khổng lồ, hai bên chênh lệch căn bản không hợp lý chút nào.

Từ Hàng Đạo Nhân hai người hình như khá quen thuộc với nơi này, quanh quẩn trong tộc quần đó, như thể đang tìm kiếm thứ gì đó.

Quá trình này kéo dài suốt ba ngày.

Đêm buông xuống.

Hai con ruồi do Từ Hàng Đạo Nhân và Văn Thù Đạo Nhân biến hóa thành, dừng lại trên một cành cây.

“Chuyện gì vậy?” “Tiểu yêu thiếu chủ kia, ở trong bộ lạc phía đông nhất?

Sẽ không có chuyện gì chứ?” Từ Hàng Đạo Nhân hạ thấp giọng nói.

“Lẽ nào tiểu yêu đó đang lừa dối ta?” “Nhưng không thể nào!

Cho nó thêm mấy lá gan, tiểu yêu đó cũng không dám nói dối ta, trừ phi trong khoảng thời gian ngắn, tên gia hỏa đó đã đổi một vị trí, mới không ở đây.” “Nếu không, ta không thể nào không tìm thấy.” Văn Thù Đạo Nhân trầm ngâm nói.

“Phân tích không tệ.” “Ngoại trừ khả năng này ra, những khả năng khác đều rất mơ hồ.” “Xem ra khoảng thời gian sắp tới, ta có việc bận rồi.” Từ Hàng Đạo Nhân thở dài một tiếng.

“Tiếp tục tìm kiếm đi!” “Nhanh chóng tìm thấy hắn, sau đó chúng ta rời khỏi đây, ở đây càng lâu, đối với ta mà nói, càng vô cùng bất lợi.” Hắn điều khiển thân hình, lại một lần nữa bay về phía trước.

Lại hòa mình vào màn đêm, biến mất không thấy tăm hơi.

Sau khi hai người rời đi, thân ảnh Giang Thần rơi xuống nơi hai người vừa ở.

Hắn nhíu chặt mày.

“Thiếu chủ?” “Lại liên quan đến thiếu chủ rồi?

Lẽ nào lần này hai người đến là vì thiếu chủ trong bộ lạc yêu tộc này?” Giang Thần nghi ngờ.

Trầm ngâm, trong lòng Giang Thần liền có chủ ý.

Hắn sẽ đi trước hai người một bước, tìm cái “thiếu chủ” mà họ nhắc đến trong miệng, hắn muốn xem thử cái thiếu chủ này có lai lịch gì.

Có thể khiến Thập Nhị Kim Tiên nổi tiếng của Xiển Giáo phải để mắt đến, chắc hẳn không tệ.

"Phá Vọng Kim Đồng!" Đôi mắt kim quang lóe lên, hắn thu liễm đặc hiệu, nhìn xung quanh.

Dưới sự tra xét của Phá Vọng Kim Đồng, cả bộ lạc trước mắt đều hiện ra trước mắt Giang Thần, không thể ẩn hình, muốn ẩn giấu, cũng không thể ẩn giấu được.

Vài giây sau.

Giang Thần thu lại Phá Vọng Kim Đồng, vẻ mặt có chút xấu hổ.

"Ta vội quá mà quên mất rồi sao?" "Ta còn chưa nhìn thấy mặt hắn, xuất hiện trước mặt ta, ta cũng không nhận ra." Giang Thần lắc đầu.

Hắn đồng thời thi triển Phá Vọng Kim Đồng và Tam Giới Lục Đạo, hai đại thần thông đỉnh tiêm.

Vừa lắng nghe động tĩnh của tộc quần, dò hỏi tin tức từ miệng họ, vừa tìm kiếm.

Hai đại thần thông nghịch thiên phối hợp với nhau, như hổ thêm cánh, hiệu quả vượt xa một cộng một bằng hai đơn giản như vậy.

Vài canh giờ sau.

Giang Thần mắt sáng rực, thu lại hai đại thần thông nghịch thiên.

"Cuối cùng cũng tìm thấy rồi!

Tổng hợp thông tin thu được ở trên mà xem, người này hẳn là ở đây." *Hưu!* Độn quang lóe lên, Giang Thần điều khiển độn thuật, vội vã đi về phía nơi hắn đã tra xét.

Nửa canh giờ sau.

Độn quang lóe lên, Giang Thần dừng lại trong một cung điện khổng lồ.

So với lính canh bên ngoài, lực lượng lính canh bên trong càng thêm cường đại, bất kể là về đạo hạnh, hay về số lượng phòng thủ, đều mạnh hơn lính canh bên ngoài rất nhiều.

Ngoài ra, trên cung điện còn có trận pháp cấm chế bảo vệ, bảo vệ nơi đó vô cùng chặt chẽ, sát khí truyền ra vô cùng khủng bố.

"Phòng thủ cũng khá nghiêm ngặt đấy chứ." "Vậy mà có một vị Đại La Kim Tiên đại yêu vương trấn giữ, nhưng vẫn không đủ để xem." Giang Thần vẻ mặt khinh thường.

Hắn vận dụng Phá Vọng Kim Đồng, tra xét trận pháp cấm chế trước mắt.

Cùng với sự tiêu hao tiên lực của Giang Thần, trước mặt Phá Vọng Kim Đồng, trận pháp trước mắt thật sự quá yếu.

Không đầy một khắc.

Phương pháp phá giải trong đó, đã bị Giang Thần nhìn thấu.

"Đến lúc hành động rồi." Giang Thần cười nói.

Hắn điều khiển thân thể, bay về phía sau, phía sau cung điện, tìm một nơi không có người, trong tay hắn đánh ra pháp quyết, điều khiển trận pháp mở ra một khe hở nhỏ, không trứ ngân tích phi liễu tiến khứ, hắn không để lại dấu vết gì bay vào, sau đó trận pháp cấm chế lại một lần nữa khép lại.

Hắn tiến vào bên trong trận pháp, lại có phương pháp phá trận.

Giang Thần không kinh động bất kỳ ai, vô thanh vô tức xuyên thấu trận pháp, tiến vào bên trong cung điện.

Nguyên tố hệ hỏa hùng hậu nồng đậm, truyền ra từ trong cung

điện, càng đi vào bên trong, nguyên tố hệ hỏa càng thêm khủng bố.

Đừng nói chỉ là chút nguyên tố hệ Hỏa, cho dù mạnh mẽ gấp mười lần, trước mặt Giang Thần cũng vĩnh viễn chỉ là em út.

Một lúc sau.

Giang Thần dừng lại, nhìn cung điện trước mắt, đôi mắt khẽ nheo lại.

"Trong cung điện này vậy mà cũng có cường giả thủ hộ sao?" "Đáng tiếc toàn Đại La Kim Tiên, yếu quá!" Giang Thần khinh thường lắc đầu.

Lúc này, sâu bên trong cung điện, một con Hỏa yêu đang ngồi ở trung tâm đại điện, vận chuyển công pháp tu luyện.

Chương 163

Cùng với quá trình tu luyện, nguyên tố hệ Hỏa bàng bạc hùng hậu xung quanh nhanh chóng xông vào cơ thể nó.

Đồng thời, nhiệt độ khủng bố cũng từ cơ thể nó truyền ra.

Dưới sự thiêu đốt của nhiệt độ ngọn lửa khủng bố đó, trong không gian truyền ra từng tiếng xèo xèo, cứ như không gian không chịu nổi nhiệt độ ngọn lửa đó vậy.

Đồng thời, khí thế Đại La Kim Tiên sơ kỳ cũng từ cơ thể nó bùng ra.

Cùng với mỗi lần tu luyện, khí tức trên người nó tất sẽ tráng đại thêm một tia.

"Thể chất hỏa diễm bẩm sinh?" "Con yêu quái này vận may cũng tốt đấy, khó trách trong đại điện lại có hỏa diễm cường thịnh đến vậy." Giang Thần bỗng nhiên hiểu ra gật đầu.

Trong lòng đoán được mục đích của Từ Hàng Đạo Nhân và Văn Thù Đạo Nhân lần này là bắt nó, dùng nó để tu luyện thần thông thuộc tính Hỏa.

Ánh mắt lấp lánh, trầm ngâm một lát, Giang Thần trong lòng liền hạ quyết tâm.

Bắt con yêu quái này xuống, sau đó đổ vấy cho Từ Hàng Đạo Nhân.

Đã hạ quyết tâm, Giang Thần không chần chừ nữa, điều khiển cơ thể bay về phía đó.

Với thần thông của Giang Thần, đến Thánh Nhân còn không thể phát hiện được dấu vết.

Huống chi, ở đây chẳng có ma nào đáng để đánh, lại còn muốn phát hiện tung tích của hắn?

Đừng đùa nữa.

Giây tiếp theo.

Giang Thần đã ở phía sau đối phương, mà đối phương vẫn hoàn toàn không hay biết, vẫn đang trong trạng thái tu luyện.

"Định!" Giang Thần khẽ gầm lên một tiếng, vận dụng lực lượng pháp tắc thời gian, định trụ nó.

Nắm đấm sắt đập thẳng vào đầu nó, đánh nó ngất xỉu.

Nắm lấy đầu nó, tiên lực xông vào thể nội, hóa thành một sợi xích sắt, phong ấn toàn bộ xương tỳ bà trên người nó.

Hữu thủ vung lên, thu nó vào trong.

"Biến!" Khẽ búng ngón tay, biến một chén trà thành hình dạng của nó.

Dưới sự gia trì của Thai Dịch Hóa Hình, hình dạng biến hóa này giống hệt bản thể, không có bất kỳ khác biệt nào.

Làm xong tất cả.

Giang Thần không chần chừ nữa, thân thể khẽ động, độn vào hư không, chớp mắt đã biến mất không thấy, cứ như chưa từng xuất hiện vậy.

Một lúc sau.

Giang Thần rời khỏi cung điện, vận dụng thần thông tra xét tung tích của hai người Từ Hàng Đạo Nhân.

Dưới sự tra xét của Tam Giới Lục Đạo Thiên Phú Thần Thông, hắn nhanh chóng tìm thấy tung tích của hai người.

Hai người đang tìm kiếm thiếu chủ tộc quần đó trong bộ lạc.

Tìm thấy hai người, Giang Thần không chậm trễ một khắc nào, điều khiển độn quang bay về phía trước.

Dừng lại trên con đường mà hai người tất yếu sẽ đi qua.

Hắn thi triển một tiểu pháp thuật, điều khiển tiểu yêu tuần tra, mượn miệng của nó, tiết lộ tin tức về thiếu chủ.

Làm xong mọi việc.

Giang Thần cũng không lập tức rời đi, mà ẩn mình ở bên cạnh, chuẩn bị lẳng lặng xem kịch hay.

Nửa canh giờ sau.

Từ Hàng Đạo Nhân và Văn Thù Đạo Nhân hai người vừa vặn tìm đến nơi này.

"Nghe kìa!" Từ Hàng Đạo Nhân mắt sáng lên, chỉ vào hai tiểu yêu tuần tra.

"Đi mòn giày tìm chẳng thấy, được đến không tốn công phu." "Chẳng trách ta tìm mất bao nhiêu thời gian mà vẫn không thấy, thì ra nó đang tu luyện trong cung điện của nó." Văn Thù Đạo Nhân mắt sáng rực.

"A!" "Chỉ cần lần này bắt được nó, sau đó rút bản nguyên hỏa diễm trong cơ thể nó ra, ta liền có thể lĩnh ngộ pháp tắc hỏa diễm, đến lúc đó phối hợp với thần thông thi triển, uy năng chắc chắn tăng thêm ba phần." Từ Hàng Đạo Nhân lạnh lùng nói.

"Chẳng phải hai tiểu yêu này chỉ là tiểu yêu bình thường, làm sao lại biết nó ở đâu?" "Chẳng lẽ là bẫy?

Cố ý dụ dỗ ta cắn câu sao?" "Nghĩ nhiều rồi." "Lần này chúng ta đi, bất kỳ ai cũng không biết, hành động cực kỳ bí mật, làm sao mà

biết được chứ?

Hơn nữa, những tiểu yêu tuần tra này thường đi lại trong lãnh địa, thông tin chúng nhìn thấy và nghe được tương đối nhiều, có tình huống trước mắt này, cũng không có gì ngoài ý muốn." Từ Hàng Đạo Nhân lắc đầu.

"Có lẽ ta đa nghi rồi." "Sự việc không nên chậm trễ, ta nhanh chóng đi thôi." Hai người đổi một hướng khác, xông về phía trung tâm tộc quần.

Tốc độ rất nhanh.

Chỉ mất chưa đến hai canh giờ, liền đến chỗ cung điện mà Giang Thần đã từng ở trước đó.

Giang Thần lạnh lùng liếc nhìn hai người một cái, sau đó đổi một hướng khác, bay về phía trước.

Khoảng nửa canh giờ sau.

Tiếng chém giết rợp trời, từ trong tộc quần Yêu tộc truyền ra.

Toàn bộ tộc quần khổng lồ đã động, đuổi giết hai người Từ Hàng Đạo Nhân và Văn Thù Đạo Nhân.

Đối mặt với sự truy sát của toàn bộ tộc quần khổng lồ, lại có một vị Đại Năng Chuẩn Thánh sơ kỳ truy sát, hai người Từ Hàng Đạo Nhân có nỗi khổ khó nói.

Liên tục dùng ba ngày, mới cắt đuôi được chúng.

Trong một thung lũng.

Hai người chật vật ngồi trên tảng đá, toàn thân rách nát tả tơi, toàn bộ bị máu tươi nhuộm đỏ, xem ra trong trận đại chiến đó bị thương không nhẹ.

"Chết tiệt!

Sao lại thế này?" "Vì sao ta vừa mới đi vào, cơ thể nó liền tự bạo?

Chẳng lẽ vận khí của ta lại kém thế này sao?" Từ Hàng Đạo Nhân vẻ mặt không cam tâm.

"Không đúng!" "Nhất định có người đã giở trò trong đó, nếu không, cũng sẽ không như vậy.

Nếu ta đoán không sai, thiếu chủ thật sự hẳn là đã bị người khác bắt đi, đặc biệt để ta đội nồi đen.

Đáng thương ta lại ngây ngốc nhảy vào đó." Văn Thù Đạo Nhân mặt trầm xuống nói.

Chương 164

"Tốt nhất đừng để ta biết là ai làm!" "Nếu không món nợ này ta nhất định phải tự mình đòi lại, khiến ngươi ăn không hết liền cuốn gói biến đi!" Từ Hàng Đạo Nhân sát khí ngút trời.

"Sao?" Giang Thần cười lạnh một tiếng.

Kim quang lấp lánh, xuất hiện trước mặt hai người, khinh thường nhìn hai người.

"Hai ngươi đang tìm Bản tọa ư?" "Ta làm đấy!" "Việc này là ngươi đứng sau âm mưu ta, nếu không, ta cũng sẽ không công cốc, cuối cùng bị người ta truy sát!" Hai người Từ Hàng Đạo Nhân tức giận đứng dậy, lạnh lùng nhìn Giang Thần.

Khí thế Đại La Kim Tiên hậu kỳ, từ trong cơ thể hai người bùng phát, như biển mây mênh mông, hung dũng bàng bạc, bá đạo trấn áp về phía Giang Thần, muốn trấn áp Giang Thần quỳ rạp trên đất.

"Vậy mà lại muốn dùng chút khí thế này trấn áp Bản tọa sao?" "Hai ngươi cũng không tự soi gương mà xem, xem có xứng hay không!" Giang Thần vẻ mặt khinh thường.

Hữu thủ tùy ý vung lên, dễ dàng đánh tan khí thế trấn áp của hai người.

"Quỳ xuống cho Bản tọa!" Giang Thần lạnh lùng hừ một tiếng.

Bước chân đạp xuống, khí thế khủng bố, bá đạo trấn áp lên người hai người. … Đừng nhìn tu vi cảnh giới của hai người gần như tương đồng với Giang Thần, nhưng trước mặt Giang Thần, hai người thật sự quá yếu.

Đối mặt với khí thế trấn áp của Giang Thần, hai người liên tục lùi

về phía sau.

Đồng thời điều động khí thế chống lại sự áp bách khí thế của Giang Thần, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi.

Hai người vẫn đã sắp không thở nổi, uy áp khí thế của Giang Thần quá mạnh mẽ, mạnh hơn quá nhiều.

"Động thủ!" Từ Hàng Đạo Nhân và Văn Thù Đạo Nhân hai người nhìn nhau một cái.

Ngay lập tức không còn so bì khí thế nữa.

Nếu còn tiếp tục so bì khí thế, một khi hoàn toàn thất bại thì muốn lật lại tình thế cũng đã quá muộn.

Bảy tám đạo linh quang lần lượt từ trên người hai người bùng phát.

Hai người trực tiếp lấy ra linh bảo, bảo vệ toàn thân kín kẽ.

Linh bảo phòng ngự bảo vệ thân thể, linh bảo công kích lơ lửng trước mặt.

Không hổ là cao đồ của Xiển Giáo, không có một món nào dưới Tiên Thiên Linh Bảo, yếu nhất cũng là Tiên Thiên Linh Bảo hạ phẩm.

"Dám âm mưu ta!

Chết đi!" Từ Hàng Đạo Nhân lạnh lùng hừ một tiếng.

Cầm Dương Liễu hướng về phía Giang Thần oanh sát.

Dương Liễu khẽ cuốn, hóa thành lớn mấy chục vạn trượng, uy năng khủng bố từ cây Dương Liễu trong tay bùng phát.

Đến chỗ nào, không gian vỡ nát, vô số dòng chảy hỗn loạn không gian bắn ra.

Trấn áp về phía Giang Thần.

Văn Thù Đạo Nhân cũng vậy, cầm một cái hồ lô màu xanh, phun ra mấy chục vạn đạo hà quang màu xanh, phong tỏa tất cả đường tránh né của Giang Thần, trấn áp về phía Giang Thần.

Chỗ nào hà quang màu xanh đi qua, tất cả mọi thứ xung quanh đều bị phong tỏa.

Đặc biệt là loại sức mạnh khống chế tâm thần người khác ẩn chứa trong hà quang màu xanh đó, thật sự quá mạnh mẽ.

Một khi bị hà quang màu xanh phun trúng, thần hồn cũng sẽ lìa thể, bị nuốt chửng vào trong.

"Không biết tự lượng sức mình!" "Chỉ bằng hai phế vật các ngươi, vậy mà cũng dám động thủ với Bản tọa ư?" Giang Thần vẻ mặt khinh thường, bá khí ngút trời.

Đối mặt với Dương Liễu của Quan Âm Bồ Tát (Từ Hàng).

Nắm chặt hữu quyền, mạnh mẽ đấm ra.

Vô số vạn đạo kim quang, từ mặt nắm đấm bùng phát, cỗ sức mạnh hủy diệt tất cả đó, thật sự quá cường hoành.

Trực tiếp đập vào Dương Liễu, mạnh như Từ Hàng Đạo Nhân, trước một quyền ẩn chứa thần lực vô thượng của Giang Thần, Dương Liễu cứng rắn bị đánh bay ra ngoài.

Lực lượng khủng bố nhập thể, nếu không có linh bảo phòng ngự hộ thể, Từ Hàng Đạo Nhân không chết cũng trọng thương.

Đúng lúc này, thanh quang của Văn Thù Đạo Nhân phun ra.

Giang Thần vẻ mặt khinh thường.

"Đại Ngũ Hành Phá Thiên Thần Quang!" Giang Thần lạnh lùng hừ một tiếng.

Tả thủ vung lên, một đạo thần quang càn quét mấy chục vạn

trượng, bên trong ẩn chứa lực lượng pháp tắc Ngũ Hành Đại Đạo, giáng xuống những hà quang màu xanh đó.

Thanh quang trực tiếp bị phá vỡ.

Đại Ngũ Hành Phá Thiên Thần Quang thế đi không giảm, xông về phía hồ lô lơ lửng giữa không trung.

Trong ánh mắt không thể tin được của Văn Thù Đạo Nhân, nuốt chửng hồ lô.

Cỗ lực lượng thần bí cường đại ẩn chứa trong đó, trong sự chú mục của Văn Thù Đạo Nhân, cứng rắn phá hủy cái hồ lô Tiên Thiên Linh Bảo hạ phẩm đó.

Chống cự?

Trước Đại Ngũ Hành Phá Thiên Thần Quang, tất cả đều không tồn tại.

Hồ lô cứng rắn hóa thành từng đốm sáng xanh giữa không trung, biến mất không thấy, cứ như chưa từng xuất hiện vậy.

“Thật là tiếc cho hai người Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên.” “Thân là cao đồ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, chẳng lẽ chỉ có chút bản lĩnh đó thôi sao?” Giang Thần vẻ mặt khinh thường.

“, Không thể nào!” “Vì sao lại có Ngũ Sắc Thần Quang?

Chẳng lẽ không phải Khổng Tuyên sao?” Văn Thù Đạo Nhân sắc mặt đại biến, kinh hãi kêu to.

Hiển nhiên bị thủ đoạn mà Giang Thần thể hiện ra dọa sợ.

“Haha!” “Khổng Tuyên ư?

Mãi mãi chỉ có thể là em út thôi.” Giang Thần bá khí ngút trời.

“Tên này quá mạnh!” “Đừng giấu giếm nữa, chúng ta nhanh chóng

ra tay, cố gắng giải quyết hắn!

Nếu chiến đấu ở đây xảy ra, sẽ dẫn dụ người khác đến, đến lúc đó đối mặt với vây công thì sẽ phiền phức lắm." Từ Hàng Đạo Nhân nhắc nhở một câu.

"Được!" Văn Thù Đạo Nhân gật đầu.

Cũng hiểu rõ tầm quan trọng của sự việc, bây giờ không thể chậm trễ thời gian.

Chương 165

"Pháp Tướng Thiên Địa!" "Ba Đầu Sáu Tay!" Hai người khẽ gầm lên một tiếng, thần thông uy lực cường đại, nối tiếp nhau từ trong tay thi triển ra, hóa thân thành cự nhân khủng bố lớn mấy chục vạn trượng, từ hai bên sườn mọc ra thêm hai cái đầu, có thêm bốn cánh tay.

Thần uy xé nát thiên địa đó, thật sự quá mạnh mẽ.

"Giết!" Từ Hàng Đạo Nhân khẽ gầm lên một tiếng.

Cầm Dương Liễu lại lần nữa xông về phía Giang Thần oanh sát.

Đồng thời, linh bảo công kích lơ lửng giữa không trung, tỏa ra từng đạo ánh sáng lạnh, dưới sự khống chế của y, nối tiếp nhau oanh sát về phía Giang Thần.

Văn Thù Đạo Nhân cũng không ngừng lại, tương tự thúc giục Tiên Thiên Linh Bảo quanh thân, oanh sát về phía Giang Thần.

Đồng thời sáu cánh tay thi triển đại thần thông, thô bạo dã man đập về phía Giang Thần.

Tiếng khí bạo khổng lồ, cùng với sự bùng nổ của hai người, nối tiếp nhau từ trên cửu thiên truyền ra.

"Trước khi chết, còn muốn giãy giụa sao?" "Bản tọa cho hai ngươi kiến thức uy năng thật sự của Đại Ngũ Hành Phá Thiên Thần Quang!" Giang Thần khóe miệng nhếch lên, vẻ mặt khinh thường.

Hắn không hề đặt những thần thông oanh sát của hai người vào trong lòng.

Đại Ngũ Hành Phá Thiên Thần Quang thi triển, vô số đạo ngũ hành thần quang tràn ngập trên cửu thiên, tung hoành chớp động.

Uy năng khủng bố, cùng với việc Giang Thần ra tay, bao trùm cả phiến thiên địa này.

Mặc cho hai người có vận dụng Tiên Thiên Linh Bảo thế nào, phàm là bị Đại Ngũ Hành Phá Thiên Thần Quang chạm vào, đối mặt với sự nghiền nát của lực lượng pháp tắc Ngũ Hành Đại Đạo, chưa đến một lát, Tiên Thiên Linh Bảo, cứng rắn bị Giang Thần quét sạch thành phế tích.

Ngay cả thần thông mà hai người đánh ra.

Cùng với việc Đại Ngũ Hành Phá Thiên Thần Quang càn quét trên thần thông của hai người, trong khoảnh khắc, bị bá đạo phá vỡ, ngay cả một gợn sóng cũng không nổi lên.

Hai người lần đầu gặp phải tình huống khó khăn này, không dám đối đầu trực diện với Đại Ngũ Hành Phá Thiên Thần Quang của Giang Thần.

Sau mấy canh giờ.

Tất cả Tiên Thiên Linh Bảo trên người hai người, và thần thông đã thi triển ra, toàn bộ đều bị Giang Thần phá vỡ.

Ngay cả trên người hai người, ít nhiều cũng bị một số vết thương nhẹ.

Chỉ là Giang Thần chỉ vận dụng một môn thần thông Đại Ngũ Hành Phá Thiên Thần Quang.

Nếu Giang Thần lại vận dụng những thần thông khác, hai người e rằng đã sớm thất bại rồi.

"Không hổ là Đại Ngũ Hành Phá Thiên Thần Quang!" "Uy năng này quả nhiên cường đại, khó trách Khổng Tuyên có thể nhờ vào Đại Ngũ Hành Phá Thiên Thần Quang, đánh khắp cảnh giới đồng cấp không ai địch nổi, cũng không phải là không có lý do." Giang Thần

khẽ cười.

Rất hài lòng với kết quả trước mắt này.

"Hết linh bảo để dùng rồi chứ gì?" "Bây giờ đến lượt Bản tọa ra oai!

Cũng nếm thử Đại Ngũ Hành Phá Thiên Thần Quang của Bản tọa đi!" Giang Thần cười lạnh một tiếng.

Hai tay vung lên.

Vô số vạn đạo Đại Ngũ Hành Phá Thiên Thần Quang từ trong lòng bàn tay bắn ra, uy năng càn quét thiên địa, trấn áp về phía hai người. … "Không tốt!" "Đại Ngũ Hành Phá Thiên Thần Quang thật sự quá mạnh mẽ, chỉ bằng thần thông hoặc linh bảo căn bản không thể chống đỡ nổi, ta nhanh chóng vận dụng lực lượng pháp tắc để chống đỡ, nếu không sẽ khó chống đỡ nổi." Từ Hàng Đạo Nhân sắc mặt biến đổi.

"Được!" Văn Thù Đạo Nhân gật đầu.

"Pháp tắc Tiên Chi!" "Pháp tắc Tiên Chi!" Hai người đồng thời khẽ gầm lên một tiếng, điều động lực lượng pháp tắc của mình, oanh kích về phía Đại Ngũ Hành Phá Thiên Thần Quang.

Điều thú vị là, hai người lĩnh ngộ đều là Pháp tắc Tiên Chi, ở mức độ lĩnh ngộ, đều đã đạt đến ba thành.

Pháp tắc Tiên Chi tuy mạnh mẽ, là một trong năm mươi tồn tại cường hoành hàng đầu trong Tam Thiên Đại Đạo.

Nhưng cũng phải xem so với pháp tắc nào, đối mặt với pháp tắc Ngũ Hành Đại Đạo của Giang Thần, cái gọi là lực lượng pháp tắc Tiên Chi đó, chỉ là em út thôi.

Giây tiếp theo.

Đại Ngũ Hành Phá Thiên Thần Quang trấn áp lên pháp tắc Tiên Chi của hai người.

Đều là sức mạnh khủng bố đến cực điểm, đừng nhìn Đại Ngũ Hành Phá Thiên Thần Quang chỉ là thần thông, nhưng hoàn toàn do lực lượng pháp tắc Ngũ Hành Đại Đạo hóa thành.

Có thể nói.

Đại Ngũ Hành Phá Thiên Thần Quang vừa là thần thông, lại vừa là lực lượng pháp tắc Ngũ Hành Đại Đạo.

Ba loại lực lượng pháp tắc, va chạm trên cửu thiên.

Giang Thần ở lĩnh ngộ pháp tắc Ngũ Hành Đại Đạo, cũng đã đạt đến ba thành trọn vẹn, lấy một địch hai, vẫn không hề có chút e ngại nào, chiếm giữ thượng phong.

"Cái gì?

Vậy mà lại lĩnh ngộ lực lượng pháp tắc Ngũ Hành Đại Đạo sao?" "Đệt!

Rốt cuộc là ai?

Thời Hồng Hoang Đại Địa khi nào lại xuất hiện cường giả như vậy?" Từ Hàng Đạo Nhân sắc mặt biến đổi.

Kinh hãi kêu to.

Văn Thù Đạo Nhân cũng tương tự cảm thấy vô cùng khó chịu.

Cho dù liều mạng điều động pháp tắc Tiên Chi, nhưng dưới sự trấn áp của pháp tắc Ngũ Hành Đại Đạo, vẫn hoàn toàn không có chút lực lượng phản kháng nào.

Tuy rằng hiện tại chưa thất bại, nhưng cách thất bại hoàn toàn, cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Một khi hơi để lộ một chút yếu thế, thì sẽ là lúc hai người bị trấn áp.

Nếu biết vậy, vừa rồi nên dùng Nguyên Thủy Lệnh Phù để bỏ chạy.

Không nên vì cái gọi là thể diện, mà ở lại đây đối đầu trực diện với Giang Thần, khiến bây giờ tiến thoái lưỡng nan.

"Bản tọa là ai!" "Chỉ bằng hai phế vật các ngươi, không có tư cách để biết.

Hôm nay hai phế vật các ngươi tử kỳ đã đến." Giang Thần sát khí ngút trời.

"Trấn áp cho Bản tọa!" Điều động lực lượng pháp tắc Ngũ Hành Đại Đạo, mạnh mẽ trấn áp về phía hai người, dưới sự bùng nổ toàn lực của Giang Thần, pháp tắc Ngũ Hành Đại Đạo truyền ra từng trận linh âm Ngũ Hành Đại Đạo, vang vọng trên cửu thiên.

Lực lượng Ngũ Hành nguyên nguyên không ngừng trấn áp lên pháp tắc Tiên Chi của hai người.

"Chống đỡ!" "Dù thế nào cũng phải chống đỡ!

Nếu không chống đỡ nổi, một khi bị lực lượng pháp tắc Ngũ Hành Đại Đạo chạm vào, ta tất sẽ bị quét sạch.

Chương 166

Nhẹ thì Tam Hoa bị tước đoạt, nặng thì ngay cả cái mạng nhỏ cũng bỏ lại đây.” Từ Hàng Đạo Nhân vội vàng nhắc nhở một câu.

“Ta hiểu.” Văn Thù Đạo Nhân nặng nề gật đầu.

Hai người liều mạng, không tiếc tổn hại bản nguyên, điều động lực lượng pháp tắc Tiên Chi trong cơ thể, chiến đấu với lực lượng pháp tắc Ngũ Hành Đại Đạo của Giang Thần như một.

Cùng với thời gian trôi qua.

Những giọt mồ hôi to như hạt đậu, từng giọt từng giọt, nối tiếp nhau từ trên trán hai người nhỏ xuống đất, làm ướt đẫm y phục ở ngực hai người.

“Chết đi!” Giang Thần trong mắt hàn quang lóe lên.

Gia tăng sự đầu tư vào Đại Ngũ Hành Phá Thiên Thần Quang, điều động lực lượng pháp tắc Ngũ Hành Đại Đạo, lại lần nữa trấn áp về phía hai người.

Phụt!

Phụt!

Hai người tim gan ngọt ngào, trực tiếp trên cửu thiên, mỗi người phun ra một ngụm máu tươi.

Sắc mặt trắng bệch như giấy, không hề có chút huyết sắc nào, một bộ dáng nguyên khí đại thương, ngay cả lực lượng pháp tắc Tiên Chi mà hai người thi triển, cũng đã sắp không chống đỡ nổi.

Đã đến giới hạn chịu đựng rồi.

“Hai vị Đạo hữu đừng hoảng!

Sư thúc giúp một tay.” Đột nhiên, trên cửu thiên truyền ra một tiếng gầm nhẹ.

Một đạo thanh quang như điện xẹt phá không.

Người đó không ai khác, chính là Nhiên Đăng Đạo Nhân, Phó Giáo chủ Xiển Giáo.

Nhìn thấy người, hai người Từ Hàng Đạo Nhân và Văn Thù Đạo Nhân mắt sáng lên, như nhìn thấy cứu tinh vậy.

“Sư thúc cứu mạng a!” Hai người vội vàng cầu cứu.

Bình thường đều khinh thường không thèm liếc mắt, ngay cả sư thúc cũng không gọi, một bộ dáng lỗ mũi hướng lên trời.

Nhưng bây giờ, gọi sư thúc thật thân thiết.

“Sư điệt đừng hoảng!” “Một tiểu Đại La Kim Tiên hậu kỳ nho nhỏ, cho dù nắm giữ lực lượng pháp tắc Ngũ Hành Đại Đạo, sư thúc vẫn không đặt ngươi vào trong lòng, xem sư thúc làm sao vận dụng thần thông phá!

Đem ngươi bắt xuống.” Nhiên Đăng Đạo Nhân nói khoác không biết ngượng.

“To gan tên này!” “Ngay cả đệ tử Xiển Giáo của ta cũng dám ức hiếp, hôm nay nếu không bắt ngươi xuống, nghiền xương thành tro, truyền ra ngoài ta Xiển Giáo còn mặt mũi nào mà đi lại ở Hồng Hoang Đại Địa?” Nhiên Đăng Đạo Nhân cười lạnh.

“Pháp tắc Hỏa Chi!” Lực lượng pháp tắc Hỏa Chi ba thành rưỡi mà Nhiên Đăng nắm giữ, từ trong tay Nhiên Đăng đánh ra, hóa thành một mãnh thú lửa khổng lồ, gầm thét xông về phía lực lượng pháp tắc Ngũ Hành Đại Đạo của Giang Thần.

“Hừ!” “Lại đến thêm một người nữa sao?

Ba người cùng lên?

Xiển Giáo thật đúng là uy phong lớn, không hổ là đại giáo do Thánh Nhân sáng tạo, ngay cả Phó Giáo chủ cũng động thủ rồi." Giang Thần vẻ mặt khinh thường.

Đối mặt với lực lượng pháp tắc Hỏa Chi mà Nhiên Đăng đánh ra, tả thủ lại lần nữa động, lực lượng pháp tắc Hỏa Chi bốn thành mà hắn nắm giữ, từ trong cơ thể bùng phát, oanh kích vào mãnh thú lửa.

Hai loại lực lượng pháp tắc Hỏa Chi, giao thủ trên cửu thiên.

Sóng khí lửa khổng lồ, lấy nơi giao thủ của hai bên làm trung tâm, càn quét về bốn phương tám hướng.

Đừng nhìn đạo hạnh của Nhiên Đăng cao thâm, cao hơn Giang Thần một tiểu cảnh giới, nhưng trước mặt Giang Thần, quá yếu rồi, muốn phản kháng cũng không có cách nào, chỉ có thể không cam tâm nhìn cảnh tượng trước mắt.

Dù sao lực lượng pháp tắc Hỏa Chi mà Giang Thần nắm giữ, cũng nhiều hơn lực lượng pháp tắc Hỏa Chi mà Nhiên Đăng nắm giữ nửa thành.

"Cái gì?" "Vậy mà lại còn dư lực điều động lực lượng pháp tắc Hỏa Chi để phản kháng sao?

Không sợ tiên lực trong cơ thể không chịu nổi, cơ thể trực tiếp nổ tung sao?" Nhiên Đăng Đạo Nhân kinh hãi kêu to.

"Thu thập ba phế vật các ngươi!" "Khó sao?" Giang Thần châm biếm cười một tiếng.

"Phóng túng!" "Dám châm biếm Bản tọa như vậy, Bản tọa sẽ cho ngươi biết tay!" Nhiên Đăng Đạo Nhân hoàn toàn nổi giận.

"Lực lượng pháp tắc Quang Chi!" Hà quang chiếu rọi cửu thiên,

từ trong lòng bàn tay Nhiên Đăng bùng phát, trấn áp về phía Giang Thần.

Nhiên Đăng Đạo Nhân ở trình độ về pháp tắc Quang Chi thật sự cao, cũng đã đạt đến ba thành, không hổ là một trong ba nghìn khách nghe đạo ở Tử Tiêu Cung.

Tuy rằng những năm này bị kẹt ở bình cảnh Đại La Kim Tiên đại viên mãn, thủy chung vẫn chưa đột phá Chuẩn Thánh.

Nhưng ở lĩnh ngộ về lực lượng pháp tắc, thật sự rất mạnh.

Nhìn thấy lực lượng pháp tắc Quang Chi càng ngày càng gần, Giang Thần cau mày thật chặt.

Trong lòng tuy kinh ngạc, nhưng trên mặt lại không có biến hóa. … "Tên này!

Bản tọa không tin ngươi còn dư lực có thể chống đỡ pháp tắc Quang Chi!" "Nếu thức thời, nhanh chóng khoanh tay chịu trói đi!" Nhiên Đăng Đạo Nhân vẻ mặt đắc ý.

Dường như đã nhìn thấy cảnh Giang Thần bị trấn áp.

"Người đông thì đúng là không ít!" "Nhưng trước mặt Bản tọa, chỉ bằng ba phế vật các ngươi, không đủ để xem!" Giang Thần bá khí ngút trời, vẻ mặt khinh thường.

Nhìn thấy lực lượng pháp tắc Quang Chi càng ngày càng gần, Giang Thần không chần chừ nữa.

"Pháp Tướng Thiên Địa!" "Ba Đầu Sáu Tay!" Giang Thần vận dụng đại thần thông nhục thân, hóa thân thành cự nhân che trời cao mấy chục vạn trượng, Cửu Cửu Hỗn Nguyên Huyền Công vận chuyển đến cực hạn, uy năng khủng bố, từ trong cánh tay bùng phát.

Đồng thời điều động lực lượng pháp tắc Lực, sức mạnh tăng lên

mấy trăm lần, gần một nghìn lần.

Sức mạnh như nổ tung, dường như muốn hủy diệt cả thiên địa vậy, thật sự quá cường hoành.

"Phá cho Bản tọa!" Giang Thần khẽ gầm lên một tiếng.

Bốn nắm đấm sắt, mang theo sự bá đạo trấn áp tất cả, đơn giản thô bạo đập vào pháp tắc Quang Chi.

Khi sức mạnh đạt đến tuyệt đối, nhất lực phá vạn pháp.

Giữa hỗn độn mênh mang, không có chuyện gì mà một quyền không giải quyết được, nếu có thì là hai quyền, dưới sự trấn áp của nắm đấm sắt, bất kể thứ gì cản đường, ta cứ một quyền phá khai, đơn giản bá đạo, không hề có chút đạo lý nào để giảng.

Bang bang bang...

Bốn nắm đấm sắt bùng phát vô số vạn đạo kim quang, đơn giản thô bạo đập vào lực lượng pháp tắc Quang Chi.

Sóng khí khủng bố, từ nơi giao thủ của hai bên truyền ra.

Chương 167

Mạnh mẽ như lực lượng pháp tắc Quang Chi, đối mặt với sự bùng phát của Giang Thần, cũng không thể không tạm thời lùi bước, cứng rắn bị đánh lùi trở lại.

"Cái gì?" "Vậy mà lại có thể chỉ bằng lực lượng nhục thân, đánh lùi lực lượng pháp tắc Quang Chi của Bản tọa sao?

Không thể nào!

Chẳng lẽ lực lượng nhục thân của hắn, còn khủng bố hơn cả đám man rợ Vu tộc kia ba phần sao?" Nhiên Đăng Đạo Nhân kinh hãi kêu to.

"Sư thúc đừng quản nhiều như vậy!" "Chúng ta toàn lực ra tay, hôm nay nhất định phải trấn áp hắn ở đây.

Liên tục vận dụng pháp tắc Ngũ Hành Đại Đạo, lại có pháp tắc Hỏa Chi, lại còn vận dụng lực lượng nhục thân, hoàn toàn không thể chống đỡ được bao lâu.

Chúng ta có thể đánh tiêu hao chiến, ta không tin ba người chúng ta cùng lên, lại không thể đấu lại một người!" Từ Hàng Đạo Nhân lạnh lùng nói.

"Từ Hàng nói đúng!" "Sư thúc đừng hoảng, bên chúng ta có ba người, chỉ cần ba người chúng ta toàn lực ra tay, hôm nay nhất định có thể giữ hắn lại ở đây!" Văn Thù Đạo Nhân nói.

"Hai vị sư điệt yên tâm!" "Sư thúc không phải kẻ lâm trận lùi bước, đừng nghĩ hắn có thủ đoạn thâm sâu, nắm giữ vô số lực lượng pháp tắc cường đại.

Nhưng ở trong mắt Bản tọa, thật sự không đặt hắn vào trong lòng.

Dám là địch với Xiển Giáo của ta, đệ tử của Bản tọa, Bản tọa nhất định sẽ khiến hắn phải trả cái giá cực lớn!" Nhiên Đăng Đạo Nhân tiếp tục làm màu.

"Chết cho Bản tọa!" Nhiên Đăng Đạo Nhân lấy ra Vô Lượng Lượng Thiên Xích, trên bầu trời chớp động một cái, hóa thành lớn mấy chục vạn trượng.

Tỏa ra vô số vạn đạo hà quang, hướng về phía Giang Thần oanh sát.

"Trước mặt Bản tọa dám động dụng linh bảo sao?" "Chẳng lẽ không ai nói với ngươi, làm người phải khiêm tốn sao?" Giang Thần cười lạnh.

Đối mặt với linh bảo mà Nhiên Đăng Đạo Nhân đánh ra, một tay tóm lấy, lực hút khủng bố từ lòng bàn tay bùng phát, một ngọn núi khổng lồ lớn mấy trăm vạn trượng, cứng rắn bị nhổ lên từ mặt đất.

"Đi!" Giang Thần khẽ gầm lên một tiếng.

Mạnh mẽ vung lên, đem ngọn Thông Thiên Sơn Phong trong tay đập về phía ngọn núi.

Cỗ sức mạnh khổng lồ từ trên ngọn núi truyền ra, thật sự quá cường hoành, không gian vỡ nát, vô số dòng chảy hỗn loạn không gian bắn ra, phong tỏa tất cả đường tránh né của Nhiên Đăng Đạo Nhân, bá đạo trấn áp về phía y.

"Chết tiệt!" "Nhục thân của hắn rốt cuộc mạnh đến mức nào?

Lại có thể bùng phát ra lực lượng khủng bố đến vậy?" Nhiên Đăng Đạo Nhân sắc mặt biến đổi.

Từ trên ngọn Thông Thiên Sơn Phong, cảm nhận được khí tức nguy hiểm.

Nếu ứng phó không tốt, giây tiếp theo, sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.

"Phá cho Bản tọa!" Nhiên Đăng Đạo Nhân gầm lên một tiếng.

Y cũng thi triển ra hai môn đại thần thông nhục thân đỉnh tiêm Pháp Tướng Thiên Địa và Ba Đầu Sáu Tay, vận chuyển uy năng Vô Lượng Lượng Thiên Xích đến cực hạn, đập về phía ngọn Thông Thiên Sơn Phong.

Đồng thời vận dụng Linh Cữu Đăng, bảo vệ toàn thân kín kẽ.

Bùm!

Hai bên va chạm, tiếng khí bạo khủng bố, từ nơi giao thủ của hai bên truyền ra.

Đối mặt với thần lực vô thượng từ Thông Thiên Sơn Phong truyền ra, cho dù là Vô Lượng Lượng Thiên Xích, chống đỡ cũng vô cùng khó khăn.

Giằng co giữa không trung một lúc, liền bị Thông Thiên Sơn Phong đánh bay ra ngoài.

Sau đó Thông Thiên Sơn Phong thế đi không giảm, tiếp tục trấn áp về phía Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Chỉ là cự lực trên Thông Thiên Sơn Phong, lại yếu đi một chút.

"Phá cho Bản tọa!" Nhiên Đăng Đạo Nhân da đầu tê dại.

Đối mặt với ngọn Thông Thiên Sơn Phong đang trấn áp, không dám chần chừ một khắc nào, sáu cánh tay vung vẩy, vận chuyển Cửu Chuyển Huyền Công đến cực hạn, điều động tất cả sức mạnh trong nhục thân, đơn giản thô bạo đập vào ngọn Thông Thiên Sơn Phong.

Rắc rắc!

Thông Thiên Sơn Phong vỡ nát, bị đánh nổ tung.

Nhưng dưới sự va chạm của cự lực từ Thông Thiên Sơn Phong, Nhiên Đăng Đạo Nhân tim gan ngọt ngào, cả người như bị trọng thương, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi.

Hiển nhiên dưới một kích này, đã bị trọng thương.

"Ồ!" "Vậy mà lại để ngươi chống đỡ được sao?

Không chết?

Vậy thì bồi thêm một đao nữa." Giang Thần cười lạnh một tiếng.

Nắm đấm sắt lại lần nữa đập ra, vô số vạn đạo kim quang từ mặt nắm đấm bùng phát, phong tỏa thiên địa, trấn áp về phía Nhiên Đăng Đạo Nhân.

"Mất bao nhiêu thời gian!" "Cuối cùng cũng để Bản Vương tìm được rồi!" Đột nhiên, giữa thiên địa vang lên một tiếng hừ lạnh.

Tộc trưởng Vũ Hạc tộc đã đến nơi này, theo tung tích của hai người Từ Hàng Đạo Nhân, một đường truy tìm đến đây, uy áp Chuẩn Thánh sơ kỳ bùng nổ.

Có lẽ Thiên Đạo cũng không muốn Nhiên Đăng Đạo Nhân chết vào lúc này, Vũ Hạc Đại Yêu Vương thật khéo làm sao lại xuất hiện trước mặt Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Vừa vặn phải đối mặt với một kích hủy thiên diệt địa của Giang Thần.

"Phá cho Bản Vương!" Vũ Hạc Đại Yêu Vương lạnh lùng hừ một tiếng.

Lấy ra binh khí của mình, một cây trường thương màu xanh, đem yêu lực quán nhập vào trong trường thương màu xanh đó, uy năng khủng bố bùng phát, oanh kích vào nắm đấm sắt của Giang Thần.

Dưới cỗ sức mạnh khổng lồ đó, hai người thân thể đồng thời lùi

về phía sau mấy vạn trượng, mới dừng lại được.

Ngay cả việc Giang Thần và ba người Từ Hàng Đạo Nhân so bì lực lượng pháp tắc, cũng không thể không gián đoạn.

"Vận khí của ba người các ngươi thật đúng là tốt!" "Vậy mà lại để một súc sinh cứu một mạng, cứ ở đây chơi đùa với ta từ từ đi!

Bản tọa có việc, đi trước một bước đây." Giang Thần châm biếm.

Phá vỡ không gian, trực tiếp độn vào trong, vài cái chớp mắt liền biến mất không thấy.

Không phải là không muốn chiến đấu, mà là dưới sự chú mục của Tam Giới Lục Đạo Thiên Phú Thần Thông, có Đại Năng Yêu tộc đang chạy về phía này, nếu không, Giang Thần hôm nay có liều mạng tung hết thủ đoạn, cũng phải chiến một trận với chúng! … Thấy Giang Thần trực tiếp rời đi, muốn đuổi theo cũng không đuổi kịp, sắc mặt Vũ Hạc Đại Yêu Vương trầm xuống, trong lòng tràn đầy phẫn nộ, lửa giận khủng bố từ trong cơ thể bùng phát.

Nhìn ba người Nhiên Đăng Đạo Nhân, không hề che giấu sát khí trong mắt.

"Chết cho Bản Vương!" Vũ Hạc Đại Yêu Vương gầm lên một tiếng.

Thần thông thi triển, một nắm đấm sắt uy chấn thiên địa, mang theo sự bá đạo trấn áp tất cả, bao trùm ba người Nhiên Đăng Đạo Nhân bên trong, hung hăng oanh sát.

Chương 168

“Ta đi đây!” Nhiên Đăng Đạo Nhân sắc mặt biến đổi.

Tự tin không thể chống đỡ nổi thần thông khủng bố của đối phương, nếu còn tiếp tục ở lại đây, chỉ có con đường chết mà thôi.

Ngay lập tức lấy ra Nguyên Thủy Lệnh Phù, bao trùm hai người, mang theo hai người nhảy vọt một cái, phá vỡ không gian, như điện xẹt độn vào trong.

Giây tiếp theo.

Chỉ thấy nắm đấm sắt che trời lấp đất, đập vào không gian.

Không gian vỡ nát, vô số dòng chảy hỗn loạn không gian càn quét ra, nhưng tại chỗ đã không còn tung tích ba người nữa.

“Chết tiệt!” “Lại để chúng chạy thoát, đợi đấy, món nợ này Bản Vương chưa xong với các ngươi đâu!

Bản Vương sẽ lên Thượng Thiên Đình, bẩm báo Bệ Hạ, để Bệ Hạ đứng ra làm chủ cho ta, đệ tử Thánh Nhân thì có thể làm gì?

Nhân quả này tất phải trả!” Vũ Hạc Đại Yêu Vương lạnh lùng nói.

Ngự một đạo độn quang, xông về phía cửu thiên.

Vài cái chớp mắt, liền biến mất không thấy, cứ như chưa từng xuất hiện vậy.

Cùng với việc y rời đi, không gian gợn sóng xuất hiện từng đạo liên y, thân ảnh Giang Thần từ bên trong hiện ra.

“Đều rời đi rồi sao?” “Tốt, Bản tọa lại tặng thêm một món quà lớn nữa.” Giang Thần trong mắt hàn quang lóe lên.

Dưới sự tra xét của Tam Giới Lục Đạo Thiên Phú Thần Thông, vị Đại Yêu Vương Chuẩn Thánh kia cũng đã cùng rời đi.

Nhìn bộ lạc Vũ Hạc.

Giang Thần bước một bước, ngự Hóa Hồng Độn Thuật chạy về phía đó.

Một canh giờ sau.

Giang Thần xuất hiện trên không bộ lạc Vũ Hạc, không còn Đại Năng Chuẩn Thánh nữa, đám người còn lại chẳng qua chỉ là đám rác rưởi mà thôi, căn bản không hề đặt từng người vào trong mắt.

"Pháp tắc Hỏa Chi!" Giang Thần lạnh lùng hừ một tiếng.

Toàn lực điều động lực lượng pháp tắc Hỏa Chi, lấy bộ lạc Vũ Hạc làm trung tâm, giữa thiên địa xung quanh, toàn bộ đều bị ngọn lửa vô cùng vô tận bao phủ, ngọn lửa khủng bố càn quét thiên địa, dường như muốn hủy diệt tất cả vậy.

Cùng với việc Giang Thần hữu thủ khẽ điểm, ngọn lửa tràn ngập trời đất, giây tiếp theo toàn bộ đều động.

Điên cuồng càn quét về phía bộ lạc Vũ Hạc.

Chỗ nào ngọn lửa đi qua, điên cuồng thiêu đốt tất cả, bất kể thứ gì cản đường, toàn bộ đều dưới sự thiêu đốt của ngọn lửa.

Bốn thành lực lượng pháp tắc Hỏa Chi toàn bộ bùng phát, uy năng thật sự quá khủng bố.

Căn bản không phải đám tộc nhân bình thường có thể chống đỡ.

"To gan tặc tử!" "Vậy mà lại dám chạy đến bộ lạc Vũ Hạc của ta làm càn!

Mọi người cùng lên, tiêu diệt tên này.

Không biết tự lượng sức mình!

Một tiểu Đại La Kim Tiên nho nhỏ cũng dám ở bộ lạc Vũ Hạc của ta khoe khoang oai phong sao?" Trong một lúc, các loại tiếng gầm giận dữ vang lên.

Mấy trăm bóng người, từ bên trong nhanh chóng xông ra.

Những người này toàn bộ đều là Đại La Kim Tiên, không có một người bình thường nào.

Giang Thần vẻ mặt khinh thường, biểu cảm trên mặt không hề có bất kỳ biến hóa nào.

Nhìn một đám người, như đang nhìn người chết vậy, trong ánh mắt lạnh lùng, không hề có chút tình cảm dao động nào.

"Một đám kiến hôi!" "Cũng không biết ai đã cho các ngươi dũng khí lớn như vậy, vậy mà lại dám chạy đến đây làm càn.

Muốn tìm chết không dễ sao?

Bản tọa tiễn các ngươi lên đường." Giang Thần sát khí ngút trời.

Sát khí khủng bố, từ trong cơ thể bùng phát ra.

Hắn lấy ra Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn.

"Đi!" Giang Thần hữu thủ vung lên.

Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn, trên cửu thiên chớp động một cái, hóa thành lớn mấy chục vạn trượng, uy năng khủng bố từ trên đó truyền ra, trấn áp tất cả, dưới sự gia trì của lực lượng pháp tắc Lực, uy năng càng tăng thêm mấy nghìn lần.

Cỗ lực lượng ẩn chứa trên đó, cường đại đến mức bùng nổ.

Bao trùm toàn bộ mấy trăm người, bá đạo trấn áp.

"Phá cho ta!" Thấy cảnh này, những cường giả của Vũ Hạc tộc,

từng người lạnh lùng hừ một tiếng, linh bảo vung vẩy, tỏa ra uy năng kinh thiên động địa, hung ngoan bá đạo trấn áp về phía Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn.

Giây tiếp theo.

Hai bên trên cửu thiên, hung ngoan va chạm vào nhau, sóng khí cường đại truyền đi bốn phương tám hướng.

Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn tuy mạnh mẽ, lại phối hợp với lực lượng pháp tắc Lực, uy năng bùng phát ra, càng thêm khủng bố.

Nhưng những cường giả của Vũ Hạc tộc, cũng không phải là ăn chay.

Tập hợp sức mạnh của mấy trăm người, tạm thời chống đỡ được uy năng diệt thế của Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn.

"Chống đỡ được sao?" "Vở kịch hay mới chỉ bắt đầu, nếu cho rằng như vậy là kết thúc rồi, thì mới gọi là ngốc nghếch!" Giang Thần đạm mạc nói.

Hữu thủ vung lên, một đạo pháp quyết nhanh chóng đánh xuống. … "Phá Vọng Kim Đồng!" Giang Thần quát.

Song đồng kim quang lấp lánh, vô số vạn đạo kim quang, từ song đồng bùng phát, chiếu sáng cả thiên địa, dưới sự bao phủ của kim quang Phá Vọng Kim Đồng, trên trời dưới đất, duy ngã độc tôn.

Đặc biệt là cỗ uy năng khủng bố ẩn chứa trong đó, càng mạnh mẽ đến mức hỗn độn.

Chỉ cần bị những vạn đạo kim quang này chạm vào, cường giả Thái Ất Kim Tiên, trong khoảnh khắc, cũng phải thân tử đạo tiêu, không thể chống đỡ nổi.

Càng đừng nói đến những kẻ khác.

Cùng với việc Giang Thần mở hình thái công kích thứ hai của Phá Vọng Kim Đồng, cái cảm giác nắm giữ vận mệnh chúng sinh Tam Giới Lục Đạo đó, xuất hiện trong lòng hắn.

Giang Thần trong lòng có một sự minh ngộ, nếu tu vi đủ mạnh mẽ.

Chương 169

Hồng Hoang Đại Địa không ai có thể chống đỡ nổi, chỉ bằng Phá Vọng Kim Đồng, đủ để trấn áp tất cả.

"Diệt cho Bản tọa!" Giang Thần sắc mặt lạnh lùng.

Hưu!

Phá Vọng Kim Đồng không hề có dấu hiệu nào bắn ra mấy chục vạn đạo kim quang, từ trời giáng xuống, bao trùm toàn bộ đám Đại La Kim Tiên của Vũ Hạc tộc bên trong, bá đạo oanh sát lên người chúng.

Dưới sự bao phủ của mấy chục vạn đạo kim quang, không gian toàn bộ bị phong tỏa.

Dường như đang ở trong một tiểu thế giới độc lập, cả thế giới đều truyền ra cảm giác bài xích khổng lồ, bất kể có phản kháng giãy giụa thế nào, nhưng trước cỗ sức mạnh khổng lồ đó, tất cả sự phản kháng, toàn bộ đều vô ích.

Đặc biệt là cỗ sức mạnh hủy diệt tất cả ẩn chứa trong Phá Vọng Kim Đồng.

Lấy tiềm lực của Giang Thần làm cơ sở, bùng phát ra sức mạnh siêu việt tất cả.

Tiềm lực của Giang Thần hiện tại vô cùng mạnh mẽ, huyết mạch Tam Túc Kim Ô, nắm giữ pháp tắc Lực, pháp tắc Thời Gian, pháp tắc Ngũ Hành Đại Đạo… tu luyện Cửu Cửu Hỗn Nguyên Huyền Công, lại có Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh.

Tiềm lực thật sự quá cường hoành.

Chỉ thấy chỗ nào kim quang bắn ra từ Phá Vọng Kim Đồng đi qua, bất kể thứ gì cản đường.

Linh bảo, hoặc thần thông, những thứ khác, toàn bộ trong thời gian đầu tiên bị phá vỡ, sau đó oanh sát lên thân những tộc nhân Vũ Hạc tộc đó.

Xèo xèo xèo...

Phàm là bị kim quang Phá Vọng Kim Đồng bắn trúng, toàn bộ đều trong thời gian đầu tiên bị diệt sát.

Ngay cả Chân Linh của chúng cũng không thoát được một kiếp, toàn bộ cùng nhau tử vong.

Hơn mười hơi thở sau.

Giang Thần thu lại mười hai viên Định Hải Thần Châu, và Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn.

Nhìn những Đại La Kim Tiên của Vũ Hạc tộc bị trấn áp, trong lòng vô cùng chấn kinh.

Kể từ khi có Phá Vọng Kim Đồng, đây cũng là lần đầu tiên hắn thi triển thần thông này.

"Uy lực của Phá Vọng Kim Đồng?" "Cũng quá mạnh mẽ rồi chứ?

Bản tọa còn chưa ra sức, vậy mà đã trấn áp toàn bộ những người của Vũ Hạc tộc sao?" Giang Thần đại kinh.

Ngay sau đó hài lòng cười, uy năng của Phá Vọng Kim Đồng càng lớn càng tốt.

Càng có thể trở thành lá bài tẩy.

Nhìn tộc nhân Vũ Hạc tộc, dưới sự bao phủ của lửa, ngọn lửa vô biên vô tận, điên cuồng thiêu đốt.

Tiếng kêu thảm thiết thê lương của chúng, từng đạo từng đạo, từ trong miệng chúng truyền ra.

Tuy rằng có người liều mạng phản kháng, điều động linh bảo thi triển thần thông, bảo vệ phòng ngự kín kẽ, nhưng trong sự thiêu đốt của lực lượng pháp tắc Hỏa Chi, tất cả sự phản kháng đều vô ích.

"Chậm quá!" "Bản tọa lại thêm chút lửa nữa." Giang Thần ánh mắt lạnh lẽo, sắc mặt băng lãnh.

"Mặt Trời Phần Thiên Chân Viêm!" "Thái Dương Chân Hỏa!" Lại lần nữa điều động hai thần thông đỉnh tiêm, ngọn lửa càng thêm khủng bố, từ hai đại thần thông đỉnh tiêm bùng phát, hòa vào lực lượng pháp tắc Hỏa Chi bên dưới.

Ba loại hòa hợp, uy lực thần thông hình thành, thật sự quá cường hoành.

Toàn bộ tộc nhân Vũ Hạc tộc, dưới sự bao phủ vô cùng vô tận này, nhanh chóng bị diệt sát.

Cùng với thời gian trôi qua, càng ngày càng nhiều người bị thiêu thành tro bụi, chết không thể chết hơn.

Nửa canh giờ sau.

Giang Thần thu hồi ánh mắt, toàn bộ Vũ Hạc tộc đều bị ngọn lửa khủng bố đó thiêu rụi hoàn toàn, chết không thể chết hơn.

Trừ Vũ Hạc Đại Yêu Vương ra, toàn bộ tộc này đều bị diệt sạch, chết không thể chết hơn.

"Nên rời khỏi đây rồi." Giang Thần trong mắt tinh quang lấp lánh.

Hữu thủ vẫy một cái, thu lại toàn bộ ngọn lửa bên dưới.

Thấy xung quanh không còn dấu vết gì, ngay lập tức phá vỡ không gian rời đi. … Ba tháng sau.

Giang Thần dừng lại trong một ngọn núi, nơi đây có một hồ nước, mặt hồ gợn sóng lăn tăn.

Hắn mở ra một sơn động bên cạnh, bố trí trận pháp cấm chế, lấy ra Bồ Đoàn Tử Khí đặt trên giường đá.

Hữu thủ vung lên, thả thiếu tộc trưởng Vũ Hạc tộc ra.

Hắn đang trong cơn hôn mê.

"Đi!" Giang Thần hữu thủ vung lên, Mặt Trời Phần Thiên Chân Viêm đánh xuống người hắn, bắt đầu luyện hóa.

Đối mặt với ngọn lửa bá đạo của Mặt Trời Phần Thiên Chân Viêm, ở Hồng Hoang Đại Địa số người có thể chống đỡ được rất ít, càng đừng nói là hắn.

Vài phút sau.

Hắn liền bị luyện hóa, một đoàn bản nguyên hỏa diễm lơ lửng giữa không trung.

Tuy đoàn bản nguyên hỏa diễm này không bằng Thái Dương Chân Hỏa, nhưng so với Tam Muội Chân Hỏa, uy lực lại không khác biệt là bao.

"Đi!" Giang Thần hữu thủ vung lên.

Thái Dương Chân Hỏa chớp động một cái, nhanh chóng xông lên, hóa thành một cái miệng lớn nuốt chửng trời, bá đạo nuốt chửng sạch nó.

Cùng với việc Giang Thần luyện hóa, đoàn bản nguyên hỏa diễm nhanh chóng hòa làm một thể với hắn, tráng đại uy lực Thái Dương Chân Hỏa.

Một tuần sau.

Giang Thần kết thúc tu luyện, mở đôi mắt, hai đạo tinh quang lóe lên.

"Hấp thu một đoàn bản nguyên của hắn, vậy mà lại khiến uy năng

Thái Dương Chân Hỏa tráng đại thêm ba phần.

Mà giờ Thái Dương Chân Hỏa cũng không thích hợp gọi là Thái Dương Chân Hỏa nữa.

Ừm, gọi là Thái Dương Hỗn Độn Thần Hỏa đi!" Trầm ngâm một lát, Giang Thần đặt lại một cái tên cho Thái Dương Chân Hỏa.

Hữu thủ vung lên, thu lại Thái Dương Hỗn Độn Thần Hỏa.

Từ trên giường đá nhảy xuống, thu lại Bồ Đoàn Tử Khí.

Chương 170

Mở trận pháp cấm chế đi ra ngoài, dừng lại ở hồ nước.

Nhìn mặt hồ trước mắt, gợn sóng lăn tăn, vô cùng trong suốt, thậm chí có thể nhìn thấy những chú cá nhỏ bên trong đang bơi lội vui vẻ.

"Lâu lắm rồi không tắm rửa." "Nhân lúc bây giờ có chút thời gian, tắm rửa sạch sẽ." Giang Thần khẽ cười.

Tâm thần khẽ động, y phục trên người liền biến mất.

Nhảy vọt một cái, trực tiếp nhảy vào trong hồ nước.

Bơi lội vui vẻ trong hồ nước, sau khi bơi một lúc, Giang Thần liền dừng lại, sau đó dừng lại ở bờ hồ.

"Sướng quá!" Giang Thần cười nói.

Hữu thủ vung lên.

Mặt hồ trước mặt ngưng thực, lấy ra một bữa ăn thịnh soạn, bày biện trên mặt hồ, lại lấy ra một vò Túy Sinh Mộng Tử Tiên Nhưỡng cực phẩm, lười biếng ăn uống.

Một con rắn trắng nhỏ từ trong nước bơi ra, dừng lại cách Giang Thần mười mét, đôi mắt rắn tràn đầy trí tuệ, như đã khai mở linh trí.

Nhìn Giang Thần, trong mắt tràn đầy kiêng dè, nhưng lại thèm thuồng Túy Sinh Mộng Tử Tiên Nhưỡng cực phẩm trước mặt Giang Thần. … "Con rắn trắng nhỏ kia?" "Ngay cả tu vi Địa Tiên cũng không có, vậy mà lại khai mở linh trí sao?" Giang Thần khẽ ồ một tiếng.

Rắn trắng nhỏ cũng không bỏ chạy, vẫn ở đó nhìn Giang Thần, ánh mắt lại di chuyển trên bữa ăn thịnh soạn trước mặt Giang Thần,

cuối cùng dừng lại trên Túy Sinh Mộng Tử Tiên Nhưỡng cực phẩm.

"Uống không?" Giang Thần hỏi.

"Ưm." Rắn trắng nhỏ nặng nề gật đầu.

"Đỡ lấy!" Giang Thần hữu thủ vung lên, một phần rượu ngon từ trong vò rượu bay ra, rơi xuống trước mặt nó.

Nhìn đoàn rượu ngon trước mắt, rắn trắng nhỏ mắt sáng lên, trong mắt tràn đầy kích động.

Nó làm vài cử chỉ về phía Giang Thần, dường như đang cảm tạ Giang Thần.

Sau đó há miệng nuốt chửng, đem đoàn rượu ngon nuốt xuống.

Một đoàn rượu ngon đó đủ một bát, bên trong ẩn chứa tửu lực, lại có tiên lực bàng bạc nồng đậm, đối với Giang Thần mà nói, không bằng một chén nước xe củi, không đáng nhắc đến, nhưng đối với rắn trắng nhỏ mà nói, tiên lực ẩn chứa bên trong lại vô cùng bàng bạc.

Đặc biệt là tửu lực bên trong, quá mãnh liệt.

Một đoàn rượu ngon nhập phúc, hai mắt nhắm nghiền, trước cỗ sức mạnh bàng bạc hùng hậu đó, trực tiếp ngất xỉu.

Lực lượng khủng bố trong cơ thể nó hoành hành xông thẳng, dường như giây tiếp theo, muốn sống sờ sờ làm nổ tung cơ thể nó vậy.

Từng mạch máu, từ trên người nó hiện ra, rõ ràng có thể thấy.

Tiếng kêu đau đớn, từ trong miệng nó truyền ra.

"Không được rồi sao?" "Không có bản lĩnh đó, lại muốn một hơi uống hết chén rượu ngon này sao?

Chẳng phải gây khó dễ cho ta sao?" Giang Thần lắc đầu.

Khẽ búng ngón tay, một đạo kim quang đánh xuống trong cơ thể nó.

Kim quang du tẩu, xoa dịu cỗ lực lượng cường đại trong cơ thể nó, dưới sự giúp đỡ của kim quang, cỗ sức mạnh cuồng bạo trong cơ thể rắn trắng nhỏ, cuối cùng cũng yên tĩnh lại.

Cùng với sự hấp thu luyện hóa theo bản năng, nó tiến vào giấc ngủ say.

"Gặp phải Bản tọa cũng coi như vận may của ngươi." Giang Thần cười cười.

Lại lần nữa bố trí một trận pháp cấm chế bên cạnh nó, bảo vệ nó, không để nó chịu một chút tổn hại nào.

Lấy ra cần câu, trực tiếp cắm vào mặt nước, bắt đầu câu cá.

Không gian vỡ nát, khí tràng khủng bố bùng phát, một đạo thân ảnh màu xanh từ bên trong đi ra.

Người đó không ai khác, chính là Thông Thiên Thánh Nhân.

"Ồ!" "Lần này lại thay đổi rồi sao?

Chơi đùa trên nước ư?" Thông Thiên Thánh Nhân cười trêu chọc.

"Hồ nước này không tệ." "Nước hồ trong suốt thấy đáy, muốn tắm rửa ở đây, Tam ca có muốn vào tắm rửa không?" Giang Thần nói.

"Tắm rửa?" Thông Thiên Thánh Nhân cũng ngẩn ra.

Liếc nhìn Giang Thần, lại liếc nhìn hồ nước, rơi vào trầm tư.

Cũng không biết đã bao lâu, Thông Thiên Thánh Nhân cười sảng khoái.

"Được!" "Tam ca ta cũng lâu rồi không tắm rửa, hôm nay hứng thú không tệ, tắm rửa sạch sẽ thư giãn." Thông Thiên Thánh Nhân

cười nói.

Thanh quang lấp lánh, trực tiếp nhảy vào hồ nước.

Lười biếng bơi lội vài vòng trong hồ nước, sau đó dừng lại bên cạnh Giang Thần.

"Bơi một vòng, quả thực rất tốt." Thông Thiên Thánh Nhân cười nói.

Giang Thần lấy ra một vò Túy Sinh Mộng Tử Tiên Nhưỡng cực phẩm, ném qua.

Nhận lấy vò rượu, Thông Thiên Thánh Nhân uống một ngụm lớn, sau đó đặt vò rượu xuống, cầm đũa ăn uống.

"Con rắn trắng nhỏ này vận may cũng tốt đấy, có phúc được uống một ngụm Túy Sinh Mộng Tử Tiên Nhưỡng cực phẩm, lại có một đạo kim quang bảo vệ.

Đợi sau khi hoàn toàn tiêu hóa tiên lực trong cơ thể đó, liền sẽ bước vào tiên đạo, đột phá Địa Tiên.

Đến lúc đó cũng chính thức bước vào con đường tu luyện." Thông Thiên Thánh Nhân nói.

"Gặp gỡ tức có duyên." "Hiếm khi có linh tính như vậy, không có đạo hạnh Địa Tiên, liền khai mở trí tuệ, lại còn ở đây gặp được ta, tức là duyên pháp." Giang Thần khẽ cười.

"Tiểu hữu nói không tệ." "Duyên pháp cái thứ này, thật sự vô cùng khó có được." Thông Thiên Thánh Nhân cảm thán một câu.

"Tam ca có hứng thú không, giúp nó giới thiệu một vị sư tôn?" "Chỉ điểm con đường tu luyện cho nó?" Giang Thần cười hỏi.

"Ta?" Thông Thiên Thánh Nhân ngẩn ra.

"Tất cả đều do Tam ca làm chủ." Giang Thần nói.

“Được!” “Đã vì nó mở lời, vậy thì duyên pháp, ta giúp nó giới thiệu một vị sư phụ.” Thông Thiên Thánh Nhân trầm ngâm, sau đó gật đầu.

“À đúng rồi Tam ca, lần này có việc gì sao?” “Cũng không có việc gì, chỉ là gần đây luôn cảm thấy tâm thần bất an.

Chương 171

Luôn cảm thấy trong cõi u minh, dường như bị người khác âm mưu vậy.” Thông Thiên Thánh Nhân cau mày, nói ra tâm sự trong lòng.

“Có thể cụ thể hơn một chút không?” Giang Thần hỏi.

“Tiểu hữu hẳn là biết.

Tu vi đến cấp độ như chúng ta, trong cõi u minh có thể cảm nhận được phúc họa của bản thân hoặc những người thân cận.

Khoảng thời gian này mỗi khi ta tu luyện đả tọa, mí mắt liền giật nhanh.

Dường như có đại sự sắp xảy ra vậy.” Thông Thiên Thánh Nhân giải thích.

Giang Thần tuy không biết sự việc, nhưng ngay cả những sự việc xảy ra trong Phong Thần Đại Chiến sau này, lại có những việc Chuẩn Đề tên ngốc kia làm gần đây, hắn liền đoán được.

Chuyện này, nhất định là Chuẩn Đề tên ngốc kia đang giở trò quỷ phía sau.

“Có người đang âm mưu.” Giang Thần sắc mặt nghiêm túc.

“Âm mưu ta?” “Vậy mà lại có người dám đứng sau âm mưu Bần Đạo?

Ai đặc biệt ăn gan hùm mật báo, vậy mà lại dám giở trò vặt phía sau lưng?

Tìm chết!” Thông Thiên Thánh Nhân đại nộ.

Uy áp khủng bố từ trong cơ thể bùng phát, cho dù không cố ý thi

triển, giữa thiên địa đều truyền ra từng tiếng nổ lớn, dường như không thể chịu đựng nổi.

Mãi đến một lúc lâu, Thông Thiên Thánh Nhân mới thu lại cỗ khí thế khủng bố đó.

"Tiểu hữu có biết ai đang đứng sau âm mưu Bần Đạo không?" Thông Thiên Thánh Nhân hỏi.

"Tam ca hãy xem xét kỹ, Hồng Hoang Đại Địa tuy cường giả đông đảo.

Có rất nhiều Tiên Thiên Ma Thần chuyển thế đầu thai, lại có ba nghìn khách nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, nhưng với bản lĩnh của huynh, kẻ dám đứng sau âm mưu huynh, ít nhất ở đạo hạnh không khác biệt là bao.

Sau khi huynh biết được, cũng không có bất kỳ cách nào.

Đó chính là nguyên nhân đối phương không kiêng nể gì." Giang Thần không trả lời trực tiếp.

Như vậy, với thông minh tài trí của Thông Thiên Thánh Nhân, há lại không đoán được.

"Ngươi nói đúng!" "Nếu không như vậy, không ai dám mạo hiểm tính mạng, dám đối đầu với Bần Đạo!

Bần Đạo biết là ai rồi.

Bần Đạo không đi tìm phiền phức của hắn, ngược lại hắn lại dám hết lần này đến lần khác đến tìm phiền phức cho Bần Đạo, nếu không cho hắn một chút giáo huấn, khiến hắn phải đổ máu lớn, chẳng phải sẽ khiến Bần Đạo trông dễ bắt nạt sao?" Thông Thiên Thánh Nhân cười lạnh một tiếng.

"Việc gì có thể giải quyết bằng tay, cố gắng đừng dùng miệng!"

“Sống chết nhìn nhẹ, không phục thì làm!” “Đừng quá để ý quy tắc, phải học cách bỏ qua quy tắc!

Có những lúc kiêng dè quá nhiều, mới bị bó tay bó chân.” Giang Thần nhắc nhở một câu.

“Đúng đấy!” “Sinh tử coi nhẹ, không phục thì làm khô!” “Nhẫn nhịn ư?

Cút mẹ nó đi!

Dám hãm hại Bần đạo, lần này không đánh bay ngươi ra ngoài thì Bần đạo theo họ của ngươi!” Thông Thiên Thánh Nhân sát khí ngút trời.

Khí thế khủng bố bùng phát từ trong cơ thể.

“Đừng bùng phát vội.” “Trong này chỉ có hai chúng ta, cứ dưỡng khí trước đi, dưỡng cho đủ khí, đợi lúc gặp chính chủ thì hẵng bùng phát, giáng xuống một đòn sấm sét, oanh sát nó một cách mạnh mẽ!” “Đánh không chết thì cũng phải lột của nó một lớp da.” Giang Thần cười nói.

“Ha ha!” “Tiểu hữu nói đúng, đánh không chết thì cũng phải lột của nó một lớp da, khiến nó thổ huyết thật nhiều!” Thông Thiên Thánh Nhân cười lớn gật đầu.

Chuẩn Đề Thánh Nhân đang ngồi trên đỉnh Bất Chu Sơn.

Lông mày đột nhiên nhíu chặt, dường như có dự cảm chuyện chẳng lành sắp xảy ra.

“Chuyện gì vậy?” “Vì sao trong cõi u minh, Bần tăng lại cảm thấy tim đập nhanh?

Chẳng lẽ có kẻ đang giở trò sau lưng Bần tăng?” “Tám phần là tên Nguyên Thủy Thiên Tôn vô liêm sỉ đó, nếu không thì Bần tăng cũng

không thể có cảm giác này.” “Hừ!

Nguyên Thủy Thiên Tôn dám giở trò với ta, cứ đợi đấy, chuyện này ta nhất định không xong với ngươi đâu!” Chuẩn Đề Thánh Nhân cười lạnh một tiếng.

“À Tam ca, có một chuyện ta vô cùng hiếu kỳ.” Giang Thần hỏi.

“Chuyện gì?” “Giữa chúng ta không cần khách sáo vậy, có gì cứ nói thẳng.” Thông Thiên Thánh Nhân xua tay.

“Được, ta nói thẳng đây.” “Lần trước Tam ca về gây sự, rốt cuộc có gây được gì không?” Giang Thần hỏi.

Thông Thiên Thánh Nhân không nói gì, cứ thế nhìn Giang Thần, ánh mắt tràn đầy vẻ kỳ lạ.

Nếu người khác dám hỏi như vậy, y đã sớm một chưởng đánh bay rồi.

Nhưng Giang Thần hỏi, thì không thể.

“Vận khí của Tam ca kém thật!” Thông Thiên Thánh Nhân cảm thán một câu.

“Kém?

Kém chỗ nào cơ?” Giang Thần ngẩn ra, vẻ mặt khó hiểu.

“Lần trước ta rời khỏi đó, liền chạy đi, định chia cắt từng đứa, rồi đè hai tên đó xuống đất mà cọ xát một trận điên cuồng.” “Nhưng kết quả lại khiến ta vô cùng thất vọng, ta không ngờ hai tên đó lại ở cùng một chỗ.” “Lúc đó ta đã định động thủ rồi, nhưng phản ứng chậm một chút.” “Trong lúc bất đắc dĩ, chỉ có thể đánh càn thôi!

Với sức một mình, ta đánh hai, cứng rắn chống đỡ thần thông của hai tên đó, và đánh nhau trong Hỗn Độn.” “Đánh liền năm mươi năm trời mới chịu dừng.” Nói đến đây, Thông Thiên Thánh Nhân không

tiếp tục nữa.

Nhìn vẻ mặt của y, trận chiến lúc đó chắc chắn vô cùng gian nan.

“Tam ca vận khí đúng là quá kém rồi!” “Không thể đổi một phương pháp khác sao?

Lén lút mà làm ấy.

Trước tiên hãy xác định xem bọn họ còn ở cùng nhau không, nếu đã tách ra rồi thì cứ thế mà ‘khô’ thôi!

Nếu không, thì giả vờ đi thăm nom, có ý tìm hai tên đó nói chuyện.” “Như vậy, chẳng phải bớt phiền phức sao?” Giang Thần giúp y đưa ra chủ ý.

“Hay lắm!” “Lần sau ta sẽ làm vậy, lén la lén lút đi, rồi đè hai tên đó xuống đất mà cọ xát tàn nhẫn.” Thông Thiên Thánh Nhân gật đầu.

“Nào!

Tam ca uống rượu đi.” “Ăn no uống say mới có sức mà gây sự, ta sẽ ở phía sau hỗ trợ tinh thần cho huynh, làm chỗ dựa vững chắc.” Giang Thần giơ vò rượu nói.

“Ha ha.” Thông Thiên Thánh Nhân cười lớn.

Y nâng vò rượu cụng với Giang Thần, rồi uống cạn từng ngụm lớn.

Chương 172

Hai canh giờ sau.

Thông Thiên Thánh Nhân đứng dậy từ bờ hồ, nhìn về phía Bất Chu Sơn, vẻ mặt khinh thường.

"Đến lúc rời đi rồi." Thông Thiên Thánh Nhân nói.

Y lấy ra một vật, đưa cho Giang Thần.

Một tay Thông Thiên tóm lấy, thu tiểu bạch xà đi.

"Lần sau gặp lại!" Thông Thiên Thánh Nhân nói.

"Tam ca nhận lấy!" Giang Thần lấy ra mười vò Túy Sinh Mộng Tử Tiên Nhượng cực phẩm đưa tới.

"Thú vị đấy!" "Tam ca ta không khách sáo với đệ nữa." Thông Thiên Thánh Nhân sảng khoái cười.

Y thu mười vò Túy Sinh Mộng Tử Tiên Nhượng cực phẩm vào, tay phải vung lên, phá vỡ không gian, thân hình loáng một cái liền trực tiếp xuyên vào.

Theo y rời đi, không gian vỡ nát tự mình khép lại.

"Hay rồi đây." Giang Thần mắt sáng rỡ.

"Phá Vọng Kim Đồng!" Y vận dụng thiên phú thần thông, vội vàng xem xét tình hình bên Bất Chu Sơn, dưới sự dò xét của Phá Vọng Kim Đồng, toàn bộ tình hình bên Bất Chu Sơn đều nằm trong tầm mắt Giang Thần.

Tên ngốc Chuẩn Đề vẫn ung dung ngồi đó, nhắm mắt trầm tư, không biết đang tính toán điều gì.

Bảy tám phút sau.

Thân ảnh Thông Thiên Thánh Nhân xuất hiện, phá vỡ không gian, bá đạo giáng xuống đỉnh Bất Chu Sơn.

Tay phải y vỗ xuống, một đạo kiếm khí khủng bố bùng phát từ lòng bàn tay.

Theo một đạo kiếm khí chém ra, trời đất thất sắc, trong phạm vi ức vạn dặm toàn bộ chìm vào bóng tối, cỗ sức mạnh tuyệt thế trấn áp tất cả đó, hướng về phía Chuẩn Đề Thánh Nhân mà trấn áp.

"Ngọa tào!" "Thông Thiên sư huynh có ý gì?" Chuẩn Đề Thánh Nhân giật nảy mình, trực tiếp buột miệng chửi thề.

Nhìn thấy đạo kiếm khí khủng bố trấn áp, trong đó ẩn chứa sức mạnh hủy diệt, ngay cả y cũng cảm thấy da đầu tê dại.

Y tung quyền đấm ra, trực tiếp phá vỡ không gian, nhanh chóng xuyên vào.

Trong vài cái chớp mắt, toàn bộ thân người y trực tiếp độn vào trong Hỗn Độn mênh mông.

Theo y rời đi, đạo kiếm khí uy lực khủng bố đó cũng theo đó độn vào không gian, truy đuổi vào trong Hỗn Độn mênh mông.

"Hừ!" "Dám giở trò với Bản Giáo chủ, lên trời xuống đất, dù có trốn vào trong Hỗn Độn cũng có thể thoát được ư?

Chuẩn Đề quá đa tâm rồi." Thông Thiên Thánh Nhân lạnh lùng hừ một tiếng.

Cả người y hóa thành một đạo độn quang, nhanh chóng lao vào trong Hỗn Độn.

Theo Thông Thiên Thánh Nhân động thủ, các Thánh Nhân khác trong Hồng Hoang đại địa đều không còn bình tĩnh được nữa.

Trong đó kinh ngạc nhất là Thái Thanh Thánh Nhân và Nguyên

Thủy Thiên Tôn.

Thấy hành động điên cuồng của Thông Thiên Thánh Nhân, trong lòng hai vị Thánh Nhân đầu tiên nghĩ rằng Thông Thiên Thánh Nhân điên rồi!

Mới cách đây không lâu vừa bị hai người kia liên thủ hành một trận, mới được bao lâu đã lại gây sự với tên ngốc Chuẩn Đề rồi?

Trầm ngâm.

Hai người quyết định đi xem, lập tức cất bước, hòa vào trong Hỗn Độn.

Tình hình bên Nữ Oa nương nương cũng vậy, thấy Thông Thiên Thánh Nhân rời khỏi chỗ Giang Thần liền bùng phát.

Nàng đoán có chuyện gì đó, tám phần có liên quan đến Giang Thần.

Nghĩ vậy, Nữ Oa nương nương quyết định tiến vào Hỗn Độn xem sao, vạn nhất lát nữa đối đầu thì cũng có thể giúp Thông Thiên Thánh Nhân một tay.

Dù sao, vì sự xuất hiện của Giang Thần, mối quan hệ giữa hai bên cũng khá tốt.

Ít nhất là tốt hơn rất nhiều so với nguyên tác.

Tây Phương Linh Sơn.

Tiếp Dẫn mặt đầy mộng lung, bị làn sóng thao tác thần sầu trước mắt làm cho choáng váng, thấy sư đệ tiến vào Hỗn Độn, bị Thông Thiên Thánh Nhân truy đuổi, với tư cách sư huynh y tất phải đi một chuyến.

Y phá vỡ không gian, vội vàng chạy tới vị trí của Chuẩn Đề Thánh Nhân.

Trong hồ.

Sau khi thấy Thông Thiên Thánh Nhân đuổi theo tên ngốc Chuẩn Đề tiến vào Hỗn Độn, Giang Thần liền thu hồi Phá Vọng Kim Đồng.

Một số chuyện biết đại khái là được rồi, không cần thiết phải truy tận gốc rễ.

Lúc này.

Giang Thần từ trong hồ đi lên, lấy ghế nằm đặt ở bờ, lười biếng thả cần câu.

"Đinh!

Câu được ba vạn năm tu vi!" "Đinh!

Câu được ba mươi sáu đạo Thiên Cương Đạo Pháp!" "Đinh!

Câu được một vạn phần bữa ăn sang trọng!" "Đinh!

Câu được Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo Diệt Thế Huyền Thiên Thương!" Đến đây, toàn bộ Mồi Câu mà Giang Thần tích trữ bấy lâu đã tiêu hao sạch.

Nhưng thu hoạch cũng vô cùng phong phú.

Tổng cộng câu được hai vạn năm tu vi!

Ba mươi sáu đạo Thiên Cương Đạo Pháp!

Một vạn phần bữa ăn sang trọng!

Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo Diệt Thế Huyền Thiên Thương!

"Ngọa tào!" "Lần này vận khí cũng quá tốt rồi đi?

Lại còn câu được Ba Mươi Sáu Đạo Thiên Cương Đạo Pháp và Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo Diệt Thế Huyền Thiên Thương ư?" Giang Thần hiếm thấy lại buột miệng chửi thề một câu.

Thứ thực sự khiến y coi trọng là Ba Mươi Sáu Đạo Thiên Cương

Đạo Pháp, uy năng cường đại, có uy năng thần quỷ khó lường.

Chương 173

Mỗi một môn Thiên Cương Đạo Pháp đều là công pháp cường hãn nghịch thiên trực chỉ Đại Đạo.

Nói không khách khí, trong Hồng Hoang đại địa có người nắm giữ Ba Mươi Sáu Đạo Thiên Cương Đạo Pháp, nhưng người có thể lĩnh ngộ đến đại thành thì lại không có.

Ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân cũng không được, dù là Hồng Quân Đạo Tổ cao cao tại thượng, e rằng cũng không hoàn toàn nắm giữ Thiên Cương Đạo Pháp.

Có thể nói.

Nắm giữ Ba Mươi Sáu Đạo Thiên Cương Đạo Pháp, đạo hạnh của Giang Thần tuy không thay đổi, nhưng về mặt chiến lực, lại cường hãn hơn quá nhiều, không biết mạnh hơn bao nhiêu lần nữa!

Ba Mươi Sáu Đạo Thiên Cương Đạo Pháp, mỗi một môn Thiên Cương Đạo Pháp đều là đại thần thông đỉnh tiêm.

Trong đó bao gồm Di Giải Tạo Hóa, Điên Đảo Âm Dương, Di Tinh Hoán Đẩu, Phiên Giang Giảo Hải, Tung Địa Kim Quang, Ngũ Hành Đại Độn, v.v.

Tổng cộng ba mươi sáu môn, mỗi môn đều là thần thông chân chính ẩn chứa lực lượng pháp tắc.

Ngoài Ba Mươi Sáu Đạo Thiên Cương Đạo Pháp ra.

Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo Diệt Thế Huyền Thiên Thương, ẩn chứa bốn mươi tám đạo Tiên Thiên Cấm Chế.

Thuộc về sát đạo công phạt chí bảo, so với Tiên Thiên Chí Bảo Thí Thần Thương cũng chỉ kém một chút Tiên Thiên Cấm Chế mà

thôi.

Uy năng cường hãn, có vô cùng diệu dụng.

Bàn về lực tấn công, trừ Tiên Thiên Chí Bảo Thí Thần Thương có thể áp chế một bậc ra.

Hỗn Độn Chung, Bàn Cổ Phiên các loại, về mặt lực tấn công, đều không thể sánh bằng nó.

Có thể thấy nó mạnh mẽ đến nhường nào.

Đương nhiên.

Diệt Thế Huyền Thiên Thương tuy công kích vô cùng, nhưng ngoài tấn công ra, lại không có thuộc tính nào khác, là một sát đạo công phạt chí bảo thuần túy.

Không giống như Hỗn Độn Chung, Bàn Cổ Phiên ngoài lực tấn công mạnh mẽ ra, lực phòng ngự cũng tương tự cường đại, và còn có một số diệu dụng khác.

Từ ghế nằm đứng dậy, câu cá ư?

Câu cái lông ấy, nên đi tu luyện thôi.

Y thu ghế nằm và cần câu vào, hóa thành một đạo độn quang, trong vài cái chớp mắt liền phá không rời đi.

Nửa tháng sau.

Giang Thần dừng lại trong một sơn cốc.

Tay phải y vung lên, trên dãy núi bên cạnh khai phá ra một động phủ tạm thời, sau đó bố trí trận pháp cấm chế, bao phủ cả động núi đó.

Y lấy ra Tử Khí Bồ Đoàn, đặt trên giường đá.

"Rút ra hai vạn năm tu vi!" Tu vi bàng bạc hùng hậu xuất hiện

trong cơ thể Giang Thần, giây tiếp theo, cỗ tiên lực khổng lồ đó xung kích về phía tứ chi bách mạch của Giang Thần, dường như muốn trong giây tiếp theo, trực tiếp khiến Giang Thần bị căng nứt nổ tung.

Nhưng với sự tích lũy của Giang Thần hiện giờ, chỉ hai vạn năm tu vi, muốn ở trước mặt Giang Thần mà làm mưa làm gió ư?

Hoàn toàn không đủ để nhìn!

Theo Thái Dương Phần Thiên Chân Kinh vận chuyển, hai vạn năm tu vi, giống như những con hồ điệp vậy, ngoan ngoãn dựa theo lộ tuyến vận chuyển của Thái Dương Phần Thiên Chân Kinh, nhanh chóng vận chuyển, bị hấp thu luyện hóa.

Năm mươi năm sau.

Giang Thần tỉnh lại từ trạng thái tu luyện, hai vạn năm tu vi, giờ đây toàn bộ đều bị luyện hóa sạch, trở thành một phần của bản thân.

Sau khi hấp thu hai vạn năm tu vi, đạo hạnh của Giang Thần lại hùng hậu thêm một phần.

Tích lũy cũng trở nên càng thêm cường đại, chỉ bàn về nội tình, hiện tại Giang Thần có thể nói là vô cùng cường hãn.

"Rút ra ba mươi sáu Thiên Cương Đạo Pháp!" Một cỗ cảm giác huyền diệu bàng bạc truyền vào trong não Giang Thần.

Ngoài các thần thông Phiên Giang Giảo Hải, Di Giải Tạo Hóa, Ngũ Hành Đại Độn mà y đã nắm giữ ra, các thần thông khác giống như được diễn luyện vạn lần vậy, bao gồm cả các áo nghĩa trong đó, toàn bộ xuất hiện trước mặt Giang Thần, được Giang Thần lĩnh ngộ.

Thời gian như khói, thoáng chốc.

Trong khoảnh khắc liền trôi qua tròn hai trăm năm.

Một ngày, Giang Thần mở đôi mắt.

“Hô!” “Cuối cùng cũng nắm giữ toàn bộ Ba Mươi Sáu Đạo Thiên Cương Đạo Pháp, mỗi lần đều nhờ vào Ba Mươi Sáu Đạo Thiên Cương Đạo Pháp, lĩnh ngộ được lực lượng pháp tắc ẩn chứa trong Ba Mươi Sáu Đạo Thiên Cương Đạo Pháp.” “Cũng là một niềm vui bất ngờ, tuy chỉ là chút ít, nhưng cũng mạnh mẽ.” Giang Thần khẽ cười, thở dài ra một hơi trọc khí.

Về Ba Mươi Sáu Đạo Thiên Cương Đạo Pháp, độ thông thạo đều đã đạt mức tối đa, trực tiếp đạt tới cảnh giới đại thành.

Vật phẩm hệ thống câu được, lại cường đại đến thế.

Cuộc đời dùng hack, không cần giải thích nhiều.

“Rút ra Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo Diệt Thế Huyền Thiên Thương!” Một cây trường thương đen nhánh như mực, toàn thân trên dưới khảm nạm từng đạo tử kim ngọc phù thần kỳ, quang mang đen vàng lưu chuyển, uy năng khủng bố, từ Diệt Thế Huyền Thiên Thương truyền ra.

Đặc biệt là cỗ sát khí bàng bạc ẩn chứa trong đó, quả thực quá cường đại.

Trong vài hơi thở ngắn ngủi, liền bao phủ toàn bộ sơn động.

Trong toàn bộ động phủ, tràn ngập những sát khí này.

Nếu người tu vi yếu kém tiến vào bên trong, e rằng sẽ ngay lập tức bị cỗ sát khí bàng bạc này nuốt chửng, sau đó mê thất, chết không thể chết hơn được nữa.

Cường giả cảnh giới Đại La Kim Tiên, nếu không cẩn thận, không chết cũng phải lột một lớp da.

Nếu bị Diệt Thế Huyền Thiên Thương làm bị thương, dù là Chuẩn Thánh Đại Năng, cũng phải biết chữ “chết” viết thế nào.

“Đây là Diệt Thế Huyền Thiên Thương ư?” “Không tệ!

Từ giờ trở đi, nó sẽ là Bản Mệnh Linh Bảo của Bản tọa.” Giang Thần hài lòng gật đầu.

Vật phẩm hệ thống thần cấp câu được, bao gồm cả Tiên Thiên Linh Bảo, các Tiên Thiên Cấm Chế bên trong đều không cần Giang Thần luyện hóa.

Từ khoảnh khắc câu được, các Tiên Thiên Cấm Chế bên trong đều đã bị Giang Thần nắm giữ toàn bộ.

Như cánh tay sai khiến, chỉ đâu đánh đó, mạnh mẽ một cách khủng khiếp.

“Có Diệt Thế Huyền Thiên Thương, điểm yếu về mặt công kích cũng đã bị triệt để loại bỏ.” “Sau này phòng ngự có Tiên Thiên Cực Phẩm Công Đức Linh Bảo Tịnh Thế Bạch Liên, công kích có Diệt Thế Huyền Thiên Thương, lại phối hợp Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn, có mười hai viên Định Hải Thần Châu, thần cản giết thần, phật cản diệt phật, ta vô địch!” Giang Thần bá khí ngút trời.

Rời khỏi sơn động.

Giang Thần đứng trong sơn cốc, nhìn về phía Thiên Đình.

Chương 174

"Cũng đã qua một thời gian rồi, hai con chim lông tạp ở Thiên Đình kia chắc phải có tin tức gì rồi chứ?" Nói xong.

Giang Thần vận dụng thiên phú thần thông Phá Vọng Kim Đồng, nhìn về phía Thiên Đình.

Dưới sự dò xét của Phá Vọng Kim Đồng, trận pháp cấm chế trong Thiên Đình hoàn toàn chỉ là vật bài trí, căn bản không thể ngăn cản Giang Thần dò xét.

Y đảo một vòng trong Lăng Tiêu Bảo Điện, liền nhìn thấy bóng dáng hai con chim lông tạp là Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Ngoài hai người đó ra.

Còn có Phục Hy, Côn Bằng Yêu Sư.

Bốn người đang thương lượng chuyện.

"Tam Giới Lục Đạo!" Y lại vận dụng thiên phú thần thông, xem xét tình hình bên Thiên Đình, dưới sự lắng nghe của Tam Giới Lục Đạo, những lời mà Đế Tuấn và đám người kia đang nói, toàn bộ đều bị Giang Thần nghe rõ mồn một, không thể thoát khỏi tai Giang Thần.

"Thiên Hậu mang thai." "Bản Đế vận dụng thần thông tra xem, lại là Thập Tử Liên Tinh hiếm thấy." "Kỳ dự sinh sẽ là một trăm năm nữa, việc ta cần làm bây giờ là phong tỏa tin tức, tăng cường cảnh giới của Thiên Đình đại quân, bảo vệ tốt mẫu tử!" "Để tránh tin tức bị rò rỉ, khiến đám man di Vu Tộc có được tin tức, sau đó tập kích, gây bất lợi cho mẫu tử." "Ngoài đám man di này ra, cũng phải đề phòng những kẻ tiểu nhân ti tiện khác." "Khó tránh khỏi vào những thời khắc quan trọng, sẽ có một số kẻ tiểu nhân ti tiện, đánh chủ ý lên

Thiên Đình của ta." "Tuy ta không sợ, nhưng không thể không cẩn thận ứng đối." Đế Tuấn trầm giọng nói.

"Đại ca cứ yên tâm!" "Có ta ở đây, nếu có kẻ nào dám đến Thiên Đình giương oai, ta nhất định sẽ dạy nó cách làm người ngay lập tức." "Một tên giết một, hai tên giết một đôi!" "Còn đám man di Vu Tộc kia, dưới sự trấn áp của Hỗn Độn Chung, cũng chỉ có một con đường chết mà thôi." "Ngoài ra." "Thiên Đình hiện tại có trăm ức Yêu Tộc đại quân, đại thần thông giả vô số, có trận pháp cấm chế uy lực cường đại bảo vệ, bất kể là ai, đều chỉ có một con đường chết mà thôi." Đông Hoàng Thái Nhất sát khí ngút trời.

Tay phải y nắm Hỗn Độn Chung, ở đó phô trương.

Một vẻ có ta ở đây, mọi việc sẽ bình an vô sự.

"Thiên Đế nếu không yên tâm." "Bản Hoàng có thể bố trí một tòa trận pháp uy lực cường đại ở tẩm cung, bảo vệ nơi đó thật chắc chắn." "Không phải Bản Hoàng tự khoe, với tài nghệ trận pháp của Bản Hoàng, trong Hồng Hoang trừ Thông Thiên Thánh Nhân ra, cũng không còn ai có thể thắng Bản Hoàng ba phần về trận pháp." Phục Hy nói.

"Vậy thì làm phiền Hy Hoàng." Đế Tuấn khẽ cười.

"Ừm." Phục Hy gật đầu.

Côn Bằng Yêu Sư cũng không biết đang nghĩ gì, không mở miệng.

Sau khi bàn bạc xong chuyện này, mọi người liền rời đi.

Giang Thần cũng thu hồi Tam Giới Lục Đạo và Phá Vọng Kim Đồng hai môn thiên phú thần thông, lông mày nhíu chặt lại.

"Kỳ lạ!" "Hai con heo yêu mà chỉ có một con mang thai?

Con heo yêu nào không mang thai?" "Đã mang thai, lại là huyết

mạch của heo yêu bình thường, dù trong cơ thể có công đức khi Thiên Hôn thì cũng không thể thai nghén ra mười tiểu Kim Ô Hậu Thiên được chứ?" "Chẳng lẽ trong đó có kẻ đang giở trò?" Giang Thần thầm đoán.

Y càng lúc càng cảm thấy khả năng này rất lớn, trong cõi u minh, dường như có ẩn tình trong bóng tối, những chuyện mà y không hề biết.

Lắc đầu.

Giang Thần không nghĩ nữa, mười tiểu Kim Ô xuất thế, khi thai nghén sẽ có Thái Dương Chân Hỏa, cũng khá có chút tác dụng, nhân tiện đi Thiên Đình một chuyến, đoạt lấy bản nguyên Thái Dương Chân Hỏa đó.

Nghĩ vậy.

Giang Thần không chần chừ nữa, thời gian trì hoãn ở đây càng lâu, biến cố càng lớn.

Y vận dụng Thai Dịch Hóa Hình môn Thiên Cương đại thần thông, biến hóa thành một con muỗi, bay về phía Thiên Đình.

Lần này Giang Thần không vận dụng Hóa Hồng Độn Thuật nữa, Hóa Hồng Độn Thuật là chiêu bài quá hiển mắt, dễ dàng bại lộ thân phận.

Dù sao, trong Hồng Hoang đại địa, người nắm giữ môn đại thần thông đỉnh tiêm này, trên mặt nổi chỉ có hai con chim lông tạp ở Thiên Đình kia.

Tung Địa Kim Quang thì khác, không có ẩn họa này.

Ba ngày sau.

Giang Thần dừng lại trên Cửu Thiên.

Vài đạo kim quang bay từ phía trước tới, tốc độ đều rất nhanh, lao về phía trước.

"Kỳ lạ!" "Người của Phật Môn?

Sao lại xuất hiện ở đây?

Chẳng lẽ lại có động thái mới ư?" Trong lòng Giang Thần vô cùng khó hiểu.

Bốn người phía trước, ai nấy đều là Đại La Kim Tiên, người dẫn đầu càng là Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Phật lực tỏa ra từ trên người họ cũng không quá thuần túy, thỉnh thoảng còn có chút yêu lực phát ra, xem ra vừa mới tu luyện Phật pháp không lâu.

"Chẳng lẽ bốn người này đều là Yêu Tộc nhân?" "Trong khoảng thời gian gần đây, bị tên ngốc Chuẩn Đề kia vừa mới chiêu mộ vào Phật Môn ư?" Giang Thần thầm đoán.

Nhìn bóng lưng bốn người, trong mắt y hàn mang lóe lên.

"Đã để Bản tọa gặp phải rồi, các ngươi xui xẻo thật." Giang Thần cười lạnh một tiếng.

Y cũng không chần chừ, ngự Tung Địa Kim Quang, lao thẳng về phía trước.

Vài phút sau.

Kim quang lóe lên, trên Cửu Thiên hiện ra thân ảnh Giang Thần, chặn trước mặt đám người, chắn đường đi của bốn người.

"Dưới tay Bản tọa thiếu vài con chó giữ nhà!" "Bốn người các ngươi không tệ, trời sinh hữu duyên với Bản tọa, không ngại cân nhắc, làm chó của Bản tọa thì sao?" Giang Thần mặt không biểu cảm.

"Phóng túng!" "To gan lớn mật, dám chắn đường ta, còn dám nói

muốn ta làm chó của ngươi, tìm chết!" Chiến Đấu Phật giận dữ nói.

"Sao, không dám đáp ứng ư?" "Hừ!" "Bần tăng chính là Chiến Đấu Phật, đệ tử thân truyền của Chuẩn Đề Thánh Nhân!

Đạo hạnh cao thâm, thần thông cường đại, thân phận tôn quý, ngươi cũng xứng sao?" Chiến Đấu Phật cười lạnh.

Nói rồi.

Hắn nhìn Giang Thần, toàn thân Giang Thần bị lực lượng pháp tắc bao phủ, căn bản không thể nhìn rõ mặt y.

"Đầu voi đuôi chuột!" "Có bản lĩnh thì lộ mặt ra, để Bần tăng xem ngươi là ai!" Chiến Đấu Phật lạnh lùng nói.

"Đã cho mặt mà không biết giữ mặt!" Giang Thần ánh mắt lạnh đi.

Y trực tiếp xông lên phía trước, tốc độ quả thực quá nhanh.

Sau khi nắm giữ Ba Mươi Sáu Đạo Thiên Cương Đạo Pháp, các đại thần thông đỉnh tiêm mà Giang Thần có thể vận dụng, quả thực quá nhiều.

"Di Tinh Hoán Đẩu!" Lòng bàn tay vỗ ra, che trời lấp đất, bao phủ hơn trăm vạn vạn dặm, toàn bộ thiên địa tối sầm, dường như chìm vào trong bóng tối.

Lực lượng kinh khủng, từ bàn tay khổng lồ che trời lấp đất đó truyền ra, từ trên trời giáng xuống, bá đạo trấn áp về phía bốn người.

Cảm nhận được sức mạnh áp bách khủng bố truyền từ lòng bàn tay Giang Thần, sắc mặt bốn người Chiến Đấu Phật đại biến.

"Vận dụng Thánh Nhân Kim Quang!" Chiến Đấu Phật vội vàng nhắc nhở một câu.

Chương 175

"Ừm." Ba người còn lại vội vàng gật đầu.

Thánh Nhân Kim Quang là kim quang hộ thể do Chuẩn Đề Thánh Nhân ban cho, ngoài hộ thể ra, còn có lực tấn công mạnh mẽ.

Vô số vạn đạo Phật quang, từ trên người ba người tỏa ra, bao phủ hoàn toàn ba người, giống như được mạ vàng trên bề mặt cơ thể, chỉ nhìn vẻ ngoài thì quả thực có chút cảm giác cao cấp.

Ngay cả khí thế mà bốn người tỏa ra cũng trở nên mạnh mẽ hơn không ít.

"Thánh Nhân Kim Quang ư?" "Chó má gì chứ!

Chẳng qua chỉ là Phật lực do Thánh Nhân tùy tiện nói ra mà chủ động huyễn hóa hình thành thôi." "Người khác có lẽ sẽ kiêng dè ba phần, nhưng trong mắt Bản tọa, với bốn tên rác rưởi các ngươi thì không đủ để nhìn đâu!" Giang Thần bá khí ngút trời.

Di Tinh Hoán Đẩu thế không giảm, hung hãn bá đạo trấn áp về phía bốn người.

Đặc biệt là cỗ uy năng cường hãn hủy diệt tất cả ẩn chứa trong đó, quả thực quá cường đại.

Cường giả Đại La Kim Tiên đại viên mãn, đối mặt với cỗ uy năng khủng bố này, cũng phải cảm thấy da đầu tê dại.

Không cần nói nhiều.

Với sự gia trì của Thánh Nhân Kim Quang, bốn người tự tin bùng nổ, mạnh mẽ không có bạn, dường như toàn bộ thiên địa đều lấy họ làm chủ tể, cuồng ngạo không có bạn.

Ngay cả linh bảo phòng ngự cũng lười vận dụng, hoặc có lẽ bốn người muốn vận dụng linh bảo phòng ngự, nhưng trong tay cũng không có linh bảo.

Bọn họ xuất thân yêu quái, nửa đường xuất gia gia nhập Phật giáo.

Hơn nữa Phật giáo bản thân cũng vô cùng nghèo, trong tay cũng không có mấy kiện linh bảo ra hồn, sắt tốt đương nhiên phải dùng vào chỗ sắc bén.

Bốn người lấy ra linh bảo của riêng mình, quả thực đủ loại đủ kiểu.

Nhưng đẳng cấp lại vô cùng thấp kém, toàn bộ đều là Hậu Thiên Linh Bảo, mạnh nhất cũng chỉ là Hậu Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo.

Bốn cường giả cấp bậc Đại La Kim Tiên, thân gia tài sản lại ít ỏi như vậy, nói ra thật không khỏi thành trò cười.

Bốn người sử dụng chiêu mạnh nhất, lại vận dụng Thánh Nhân Kim Quang gia trì.

Bùng phát ra uy năng cực lớn, cho rằng dựa vào đó có thể trấn áp được Giang Thần.

Nhưng cách nghĩ của họ, quả thực quá đơn giản.

Đơn giản đến mức khiến người ta nghi ngờ nhân sinh.

Giây tiếp theo.

Bàn tay khổng lồ từ trên trời giáng xuống, bá đạo trấn áp lên binh khí của bốn người.

Cỗ sức mạnh hủy diệt vô thượng ẩn chứa trong đó, có Giang Thần gia trì, quả thực quá khủng bố.

Chỉ một lần chạm mặt, liền phá hủy toàn bộ binh khí trong tay bốn

người.

Thế không giảm, mang theo bá đạo lôi đình trấn áp tất cả, trong ánh mắt kinh hãi của bốn người, hướng về phía bốn người mà trấn áp.

"Đừng!" Rắc.

Liên tiếp bốn tiếng thân thể vỡ nát vang lên, dưới sự trấn áp của bàn tay khổng lồ che trời khủng bố kia, bốn người ngay cả một chút sóng gió cũng không tạo ra được, liền bị Giang Thần mạnh mẽ trấn áp.

"Đi!" Giang Thần tay phải vung lên.

Một luồng hỏa diễm rơi xuống thi thể bốn người, cháy bừng dữ dội.

Trong mười mấy hơi thở ngắn ngủi, liền thiêu cháy thi thể bốn người thành tro bụi.

Tay phải y vung lên.

Y thu hỏa diễm và thần thông vào, liếc nhìn về phía Thiên Đình, Giang Thần không chần chừ nữa.

Y lại lần nữa biến hóa thành một con muỗi, độn vào không trung, bay đi.

Chuyện xảy ra ở đó, không kinh động bất kỳ ai.

Ngoại trừ Chuẩn Đề Thánh Nhân.

Lúc này.

Y vẫn ngồi trên đỉnh Bất Chu Sơn, luôn chú ý đến phương hướng Thiên Đình.

Khoảng thời gian trước bị Thông Thiên Thánh Nhân truy sát, cứ

thế đuổi vào trong Hỗn Độn mênh mông, cuối cùng trong lúc bất đắc dĩ, đành phải cứng rắn đánh một trận với Thông Thiên Thánh Nhân.

Nhưng Thông Thiên Thánh Nhân thật sự tàn nhẫn, vừa ra tay liền dùng Trảm Tiên Kiếm Trận, trực tiếp bày ra Trảm Tiên Kiếm Trận, uy năng đó thì khỏi phải nói, suýt chút nữa đã đánh cho y hoa mắt chóng mặt.

May mắn sư huynh kịp thời đến, như vậy, hai người cùng lên, bị Thông Thiên Thánh Nhân đè xuống đất mà cọ xát dữ dội.

Trảm Tiên Kiếm Trận phi tứ thánh bất khả phá, chỉ có hai sư huynh đệ y, hậu quả có thể biết.

Mãi sau Thái Thanh Thánh Nhân, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Nữ Oa nương nương mới đến.

Nữ Oa nương nương vì duyên cớ của Giang Thần, có mối quan hệ vô cùng tốt với Thông Thiên Thánh Nhân, tự nhiên sẽ không động thủ.

Thái Thanh Thánh Nhân và Nguyên Thủy Thiên Tôn, mới đoạn thời gian trước vừa đánh một trận với Thông Thiên Thánh Nhân.

Dù sao cũng là huynh đệ mà!

Huynh đệ trong nhà đối phó người ngoài, khi chưa có Phong Thần thì đương nhiên sẽ không giúp người ngoài.

Thế là ba người họ ở đó xem kịch, cho đến khi Thông Thiên Thánh Nhân hoàn toàn sảng khoái rồi mới dừng lại.

Sau đó y chỉ vào mũi hai người mà mắng một trận tàn nhẫn, bảo hai người sau này đi lại trong Hồng Hoang đại địa thì phải thành thật một chút, đừng có chơi nổi, cũng đừng hãm hại người khác!

Nếu không.

Bài học vừa rồi chỉ mới là bắt đầu, phía sau còn nhiều.

Rồi tiêu sái ngự độn quang rời đi.

Tiếp Dẫn vốn định bảo Chuẩn Đề quay về, nhưng Chuẩn Đề lại từ chối.

Nhân tài Tây Phương quả thực quá điêu linh rồi, nếu cứ vậy mà về, chẳng làm được việc gì, muốn Phật giáo quật khởi triệt để, không biết phải đợi đến bao giờ.

Thế là Chuẩn Đề Thánh Nhân lại mang theo "trọng trách", vẫn ngồi trên đỉnh Bất Chu Sơn.

Nhìn về phía Kim Ngao Đảo, vẻ mặt cười lạnh.

"Thông Thiên khiến Bần tăng lần này mất mặt!" "Ngày sau Bần tăng nhất định sẽ bắt ngươi phải trả lại cả gốc lẫn lãi!" Chuẩn Đề Thánh Nhân trong lòng thề độc.

Chương 176

Bỗng nhiên.

Lông mày y nhíu chặt lại, sát khí khủng bố bùng phát từ trong cơ thể.

"To gan lớn mật!" "Ngay cả người Bần tăng vừa mới chiêu mộ vào Phật giáo mà cũng dám giết!

Bần tăng thề, nhất định sẽ nghiền xương thành tro, khiến ngươi chết không có chỗ chôn!" Chuẩn Đề Thánh Nhân lửa giận ngút trời.

Y trực tiếp vận dụng Thiên Đạo chi lực bắt đầu thôi toán, xem ai đã giết bốn người Chiến Đấu Phật.

Một lát sau.

Chuẩn Đề Thánh Nhân triệt để không bình tĩnh được nữa, đã vận dụng Thiên Đạo chi lực rồi, lại không thể thôi diễn ra tin tức của tên tặc tử, có chút táng tâm bệnh cuồng.

"Ai?

Rốt cuộc là ai đang âm thầm nhắm vào Bần tăng?" "Chẳng lẽ lại là Thông Thiên Thánh Nhân ư?

Đúng vậy!

Nhất định là y, trừ y ra, những người khác căn bản không dám đối địch với ta!" "Hoặc là không thèm xuất thủ!" "Thù mới hận cũ, mối lương duyên này ta đã triệt để kết với ngươi, ngày sau nhất định sẽ bắt ngươi phải trả lại tất cả!" Chuẩn Đề Thánh Nhân sát khí đằng đằng.

Y uất ức nắm chặt quyền, nếu không kiêng dè Trảm Tiên Kiếm

Trận của Thông Thiên Thánh Nhân, y đã sớm xông tới đánh càn rồi.

Một lát sau.

Chuẩn Đề Thánh Nhân liền điều chỉnh lại tâm thái của mình, lạnh lùng nhìn về phía Thiên Đình.

"Sắp rồi!" "Một khi đứa bé sinh ra, cũng là lúc Phật giáo ta nghênh đón Phật Tổ giáng lâm." Ba tháng sau.

Giang Thần lại lần nữa ở Nam Thiên Môn.

Lần trước toàn bộ Nam Thiên Môn đều bị y phá hủy, mới được bao lâu, Nam Thiên Môn đã được xây dựng lại.

Uy năng mạnh hơn trước ba phần, ngay cả trận pháp cấm chế bố trí xung quanh cũng được cường hóa gấp mười mấy lần.

Ngoài ra.

Còn có một vị Đại Năng Chuẩn Thánh trung kỳ trấn thủ ở đó, nhìn từ khí tức tỏa ra, hẳn là đã chém thiện thi và ác thi, thực lực cường đại, không hề tầm thường.

Ngoài ra, xung quanh còn có năm trăm vạn Yêu Tộc đại quân, trấn thủ tại Nam Thiên Môn, quả thực điên rồ.

Yêu Tộc đại quân có thể đóng quân tại Thiên Đình, không một ai là bình thường, toàn bộ đều là tinh nhuệ trong số tinh nhuệ.

"Mẹ kiếp, điên hết rồi à!" "Phái nhiều yêu binh như vậy trấn thủ Nam Thiên Môn, hai con chim lông tạp kia muốn làm gì vậy?" "Chẳng lẽ mang thai sinh tiểu yêu mà cần phải làm ầm ĩ đến thế sao?" Giang Thần đại kinh.

Trầm ngâm.

Giang Thần quyết định biến hóa lại, biến thành một hạt bụi, bay lơ lửng vào bên trong.

Không chỉ có trận pháp cấm chế ở Nam Thiên Môn lưu chuyển, bảo vệ nơi đó thật chắc chắn.

Ngoài ra.

Trên không Nam Thiên Môn, còn có một cái Chiếu Yêu Kính cỡ siêu lớn, uy năng cường đại, có uy năng thần quỷ khó lường, mạnh hơn cái Chiếu Yêu Kính trước đây quá nhiều.

Nhưng Giang Thần cũng đâu phải kẻ tầm thường.

Đại Đạo Liễm Tức Quyết hoàn mỹ thu liễm khí tức, từ căn bản mà thu liễm.

Tác dụng của Thai Dịch Hóa Hình cũng tương tự, từ bản nguyên mà thay đổi dung mạo, v.v. của một người.

Mạnh như Nam Thiên Môn, dù có Chiếu Yêu Kính được luyện chế lại với uy lực càng mạnh mẽ hơn, có một vị Đại Năng Chuẩn Thánh trung kỳ, và hàng trăm vạn Yêu Tộc đại quân trấn thủ ở đó.

Nhưng trước mặt Giang Thần, vẫn không có một chút tác dụng nào.

Không thể không nói Giang Thần quả thực quá cường hãn.

Mạnh mẽ không có bất kỳ bạn bè nào, có thực lực như vậy mà kiêu trương.

Trong lòng Giang Thần không hề có chút gợn sóng nào, liền lọt qua dưới mí mắt của đám người đó.

Sau khi tiến vào Thiên Đình, tốc độ của Giang Thần không hề tăng nhanh, vẫn giữ tốc độ chậm rãi, bay về phía trước.

Ngay cả khi chưa vào.

Giang Thần đã biết phòng ngự của Thiên Đình đã tăng cường hơn trăm lần.

Nhưng khi thực sự nhìn thấy, y bị hành động táng tâm bệnh cuồng của Thiên Đình làm cho giật mình.

Trong Thiên Đình rộng lớn.

Hầu như khắp nơi đều có Yêu Tộc đại quân tuần tra cảnh giới, những người này thực lực đều vô cùng cường đại.

Trận pháp cấm chế toàn bộ được mở ra, một khi phát hiện bất kỳ dị thường nào, liền sẽ mạnh mẽ động thủ.

Khống chế thân thể.

Tại một góc khuất mù mịt của Thiên Đình, y lại biến hóa thành một con muỗi, bay về phía tẩm cung.

Hai con heo yêu kia ở đâu, trong lòng y rõ như ban ngày.

Không cần tốn sức đi tìm.

Một tuần sau.

Giang Thần dừng lại bên ngoài tẩm cung.

Nhìn lực lượng phòng ngự trước mắt, y lại lần nữa bị chấn kinh.

"Ngọa tào!

Đông Hoàng Thái Nhất lại thật sự chạy đi trông cửa sao?" "Đặc mã cũng quá điên rồ rồi đi?

Lại treo Hỗn Độn Chung lơ lửng trên toàn bộ tẩm cung, bảo vệ toàn bộ cung điện thật chắc chắn." "Có Tiên Thiên Chí Bảo thì cũng cần phải phô trương đến vậy chứ?" Giang Thần trong lòng thổ tào.

Ngoài Đông Hoàng Thái Nhất ra, xung quanh còn có Yêu Tộc cường giả cấp Đại La.

Với đội hình cường đại như vậy, bất kể là ai, đều không dám tự ý xông vào, trừ phi thực sự đã chán sống rồi.

“Trận pháp cấm chế có thể phá!” “Nhưng Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung thì không, xem ra cũng chỉ có thể đợi tên ngốc Chuẩn Đề kia ra tay thôi.” “Bản tọa lại đi hôi của, nếu không, nếu bây giờ động thủ, cái giá phải trả và thu hoạch sẽ không thành tỷ lệ thuận.” Giang Thần lắc đầu.

Chương 177

Nghĩ vậy.

Trong lòng y liền có quyết định, trong một khoảng thời gian, cứ ở Thiên Đình đã, không đi đâu cả.

Đợi đến khi hai con heo yêu kia sinh con, lúc đó hẵng ra tay.

Rời khỏi tẩm cung, bay về phía Cửu Thiên phía trên, mục tiêu lần này của Giang Thần chính là Chư Thiên Tinh Thần.

Càng lên phía trên, lực lượng phòng ngự của Thiên Đình càng vô cùng yếu ớt.

Vài tháng sau.

Giang Thần dừng lại trong Cửu Thiên Tinh Thần, nhìn những tinh thần trải dài vô tận trước mắt, đặc biệt là tinh thần chi lực bàng bạc hùng hậu ẩn chứa trong các tinh thần, hài lòng gật đầu.

"Tìm một nơi yên tĩnh để tu luyện!" "Mượn lực Chư Thiên Tinh Thần để luyện thể, đợi đến khi màn kịch hay bắt đầu thì hẵng ra tay." Giang Thần cười nói.

Y thi triển Tung Địa Kim Quang đến cực hạn, nhanh chóng lao về phía trước.

Nửa tháng sau.

Giang Thần dừng lại ở một góc trong Cửu Thiên Tinh Thần.

Nơi đây tuy vô cùng hẻo lánh, nhưng tinh thần chi lực lại không thiếu chút nào, vừa vặn thích hợp để tu luyện Cửu Cửu Hỗn Nguyên Huyền Công.

Nhìn một lát.

Giang Thần không lập tức tu luyện, một khi tu luyện, sẽ tạo thành động tĩnh cực lớn.

Nếu bố trí một tòa trận pháp cấm chế uy lực cực lớn xung quanh, sẽ không có nguy hiểm này, cũng sẽ không bị bại lộ.

Hai tay y bấm quyết, từng đạo ấn pháp liên tiếp từ trong tay đánh xuống.

Lấy nơi đây làm trung tâm, bao phủ toàn bộ phạm vi mấy chục vạn trượng.

"Chí Tôn Vô Địch Già Thiên Đại Trận!" Giang Thần khẽ gầm một tiếng.

Một tòa trận pháp uy lực cường đại, xông thẳng lên trời, uy năng khủng bố, bao phủ hoàn toàn mảnh thiên địa này.

Dưới sự bao phủ của Chí Tôn Vô Địch Già Thiên Đại Trận, người ngoài đừng hòng phát hiện tình hình bên trong.

Trừ phi dùng mắt thường tra xem, nếu không căn bản không thể phát hiện.

"Đến lúc tu luyện rồi!" Trong mắt Giang Thần tinh quang lóe lên.

Bước chân y sải một bước, khi xuất hiện lần nữa, liền đã ở bên trong Chí Tôn Vô Địch Già Thiên Đại Trận.

"Tất cả đến với Bản tọa đi!" Giang Thần khẽ gầm một tiếng.

Hai tay y đột nhiên tóm lấy, lực hút khủng bố, từ lòng bàn tay bùng phát, đồng thời vận chuyển Cửu Cửu Hỗn Nguyên Huyền Công đến cực hạn, cường hãn đến cực hạn, dưới sự dẫn dắt của cỗ lực hút cực lớn đó, chỉ thấy Chư Thiên Tinh Thần chi lực.

Lấy Giang Thần làm trung tâm, hướng về phía Giang Thần, hình thành một cơn lốc xoáy cực lớn, xung kích vào trong cơ thể y.

Tinh Thần chi lực vô cùng bá đạo, khủng bố.

Nó muốn ngay lập tức làm cơ thể Giang Thần căng nứt nổ tung, nếu người khác dám luyện hóa Tinh Thần chi lực như vậy, e rằng sẽ ngay lập tức bị căng nứt nổ tung.

Cũng may là Giang Thần, lực lượng nhục thân quả thực quá cường đại, mới có thể chịu đựng được.

Theo thời gian trôi qua.

Một chút lượng Tinh Thần chi lực, không đủ cho Giang Thần tu luyện sử dụng.

"Tất cả đến với ta đi!" Giang Thần lại lần nữa khẽ gầm một tiếng.

Lực hút lại tăng lên, điên cuồng hấp dẫn Chư Thiên Tinh Thần chi lực.

Vô số tinh thần trên trời chuyển động, vô số vạn đạo Tinh Thần chi lực rải xuống, tiến vào trong trận pháp, gần như đặc sệt thành chất lỏng, hình thành một cơn lốc xoáy bão tinh thần khổng lồ, sau đó bị Giang Thần hấp thu luyện hóa.

May mắn Giang Thần có tiên kiến chi minh, đã bố trí trận pháp cấm chế ở đây, nếu không, động tác bàng bạc như vậy, đã sớm bị hai con chim lông tạp kia phát hiện rồi.

Dù sao đây cũng là địa bàn của bọn họ.

Theo thời gian trôi qua.

Trong nháy mắt, liền trôi qua tròn năm trăm năm.

Một ngày.

Giang Thần đang tu luyện, dường như tiến vào một trạng thái huyền chi lại huyền nào đó.

Đôi mắt vẫn luôn nhắm chặt, vào một khắc này, đột nhiên mở ra.

“Đại Tinh Thần Phá Bại Thần Quyền!” Giang Thần khẽ gầm một tiếng.

Quyền mang khủng bố, không có dấu hiệu báo trước nào mà tung ra.

Vô số đạo tinh quang từ bề mặt quyền kích xạ ra, đồng thời phía sau y hiện ra một dòng sông Chư Thiên Tinh Thần.

Oanh!

Quyền mang đánh vào không trung, tiếng nổ khủng bố, lấy nơi đây làm trung tâm, truyền đi khắp bốn phương tám hướng.

Trong cỗ khí bạo khủng bố đó, tất cả mọi thứ xung quanh, toàn bộ đều bị vô tình phá hủy sạch.

Quét sạch phạm vi mấy trăm vạn trượng, mới triệt để dừng lại.

Đợi đến khi tất cả khói tan mây tản.

Giang Thần nhìn lực phá hoại vừa gây ra, vẻ mặt kinh ngạc.

“Không ngờ năm trăm năm trôi qua.” “Thần thông Bản tọa tùy ý sáng tạo ra, lại có uy năng cực lớn đến vậy, cũng quá mạnh mẽ rồi đi?” Giang Thần đại kinh.

Đại Tinh Thần Phá Bại Thần Quyền, không phải Nguyên Thần thần thông.

Mà là một môn nhục thân thần thông đích thực, uy lực cường hãn vô cùng, có uy lực thần quỷ khó lường.

Hiệu quả vừa rồi là minh chứng tốt nhất, nếu uy lực không đủ cường đại, thì sao có thể xuất hiện cảnh tượng vừa rồi?

“Chỉ bàn về uy lực, Đại Tinh Thần Phá Bại Thần Quyền đủ sức

sánh ngang với đại thần thông đỉnh tiêm như Tụ Lý Càn Khôn." Giang Thần cười nói.

Có Đại Tinh Thần Phá Bại Thần Quyền, những thiếu sót về nhục thân thần thông đã được bù đắp.

Nhìn về phía Thiên Đình, trong mắt Giang Thần tinh quang lóe lên.

Chương 178

"Cũng không biết bên Thiên Đình có động tĩnh gì." "Con heo yêu kia rốt cuộc đã sinh chưa." Nghĩ vậy, Giang Thần vận dụng Phá Vọng Kim Đồng để xem xét.

Đôi mắt kim quang lóe lên, dưới sự dò xét của Phá Vọng Kim Đồng, toàn bộ tình hình trong Thiên Đình đều xuất hiện trước mặt Giang Thần.

Nhanh chóng ánh mắt Giang Thần liền rơi xuống người hai con heo yêu kia.

Trong tẩm cung Thiên Đình.

Con heo yêu đang mang thai kia, bụng phình to, nằm trên giường.

Nhìn bộ dạng này, xem ra sắp đến lúc sinh tiểu Kim Ô rồi, nếu không cũng sẽ không như vậy.

Xung quanh có hơn trăm thị nữ hầu hạ, ngay cả con chim lông tạp Đế Tuấn kia cũng ở trong cung điện.

"Nếu Bản tọa đoán không sai." "Mười tiểu Kim Ô xuất thế, hẳn là vào khoảng thời gian này, đến lúc đi rồi." Giang Thần nói.

Y hóa thành một đạo độn quang, trực tiếp biến mất khỏi chỗ cũ, lao xuống phía dưới.

Vừa mới động thân, Giang Thần lại dừng lại.

"Di!" "Chuyện gì vậy?

Trong Cửu Thiên Tinh Thần, lại có tinh thần ba động truyền ra?

Chẳng lẽ ở đây ngoài ta ra, còn có người khác ẩn nấp tu luyện thần thông?" Giang Thần vẻ mặt khó hiểu.

Đồng thời vận dụng Phá Vọng Kim Đồng, và Tam Giới Lục Đạo hai đại thiên phú thần thông, lấy y làm trung tâm, nhìn về phía bốn phương tám hướng.

Dưới sự dò xét của hai đại thiên phú thần thông nghịch thiên.

Tình hình bên Cửu Thiên Tinh Thần, toàn bộ xuất hiện trong tầm mắt Giang Thần.

Một canh giờ sau.

"Tìm thấy rồi!" Giang Thần nói.

Trong sự theo dõi lén lút của Phá Vọng Kim Đồng, một người toàn thân bao phủ trong hắc bào, chỉ lộ ra hai con mắt, đang khoanh chân ngồi ở vị trí góc đông của Cửu Thiên Tinh Thần.

Y điên cuồng vận chuyển công pháp, hấp thu Tinh Thần chi lực.

Tuy việc hấp thu Chư Thiên Tinh Thần chi lực không nhanh bằng Giang Thần, tốc độ luyện hóa cũng không nhanh bằng Giang Thần.

Nhưng có thể hấp thu Chư Thiên Tinh Thần chi lực, không phải là một chuyện đơn giản.

Tu vi của y cũng không thấp, là một cường giả Đại La Kim Tiên đại viên mãn.

Khí tức tỏa ra từ trên người y, Giang Thần có chút quen thuộc, hình như đã từng gặp ở đâu đó.

Xung quanh y bố trí một tòa trận pháp ẩn nấp khí tức, nhưng lại là cấp thấp, không thể so sánh với trận pháp cấm chế mà Giang Thần bố trí.

"Vì sao Bản tọa lại cảm thấy từ trên người người này có một cỗ khí tức quen thuộc, vô cùng đáng ghét?" Giang Thần hồ nghi.

Trong đầu y linh quang chợt lóe, hiểu ra rồi.

Khi Vu Yêu đại chiến, ở hồ nước trên Bất Chu Sơn, khí tức của tên Ma Đầu thần bí bị chém giết trong tế đàn, và khí tức tỏa ra từ trên người y, gần như y hệt, cả hai giống như được khắc ra từ một khuôn vậy.

"Chẳng lẽ tên hắc bào nhân trước mắt này, có liên hệ với tên Ma Đầu trong tế đàn kia?" Giang Thần thầm đoán.

Y càng lúc càng cảm thấy khả năng này rất lớn.

"Đã gặp phải rồi, Bản tọa miễn phí tặng ngươi một vé máy bay." "Ngươi sẽ bị triệt để xóa tên khỏi Hồng Hoang đại địa." Giang Thần sắc mặt lạnh như băng.

Hưu!

Kim quang lóe lên, y sử dụng Thai Dịch Hóa Hình đại thần thông đỉnh tiêm, biến hóa thành một con muỗi, ngự Tung Địa Kim Quang, bay về phía trước.

Vài canh giờ sau.

Dưới sự toàn lực di chuyển của Giang Thần, Giang Thần liền đã đến nơi.

Y dừng lại ngoài trăm trượng.

Khoảng cách đã gần, xung quanh toàn bộ bị ma khí khủng bố bao phủ, cỗ ma khí này quả thực quá cường đại.

Dường như vô cùng vô tận vậy, bao phủ toàn bộ nơi đó.

Nhìn tên Ma Đầu đang tu luyện, Giang Thần bay về phía y.

Một lát sau.

Giang Thần liền xuất hiện ở phía sau y.

"Đại Tinh Thần Phá Bại Thần Quyền!" Giang Thần lạnh lùng hừ

một tiếng.

Vô số đạo tinh thần hà quang, từ bề mặt quyền bùng phát, dòng sông Chư Thiên Tinh Thần, từ phía sau hiện ra.

Uy năng khủng bố, uy chấn vạn cổ, hung hãn bá đạo trấn áp về phía y.

Bành!

Giây tiếp theo, một quyền ẩn chứa uy năng vô thượng của Giang Thần, đánh vào người hắc bào nhân.

Một tòa tháp nhỏ màu đen, từ trong cơ thể y lao ra, bảo vệ y thật chắc chắn.

Khí tức Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo, từ tòa tháp nhỏ màu đen trước mắt tỏa ra.

Uy năng cường đại, ẩn chứa uy năng cực hạn.

Nó đã ngăn cản được một quyền của Giang Thần, nhưng không thể phủ nhận uy năng một quyền của Giang Thần quả thực quá khủng bố, dù bị tháp nhỏ màu đen chống đỡ.

Nhưng cỗ uy năng cực hạn khủng bố đó, vẫn xuyên thấu tháp nhỏ màu đen, truyền vào trong cơ thể y.

Phốc xuy!

Hắc bào nhân như bị trọng thương, thêm vào việc tu luyện bị gián đoạn, có thể nói là thương càng thêm thương, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, toàn bộ thân người y bị thương vô cùng nghiêm trọng.

Y lại mượn xung lực của một quyền đó, ngự độn quang lao ra ngoài.

Cách vạn trượng, hắc bào nhân lạnh lùng nhìn Giang Thần, sát khí

khủng bố, trấn áp lên người Giang Thần.

Giang Thần không hề động đậy, dường như những sát khí trước mắt này, toàn bộ đều là vật bài trí vậy.

“Ai?

Chương 179

Vì sao lại muốn đánh lén Bản Tôn?" "Bản Tôn và ngươi xưa nay không oán, gần đây không thù, vì sao lại làm như vậy?" Hắc bào nhân mặt âm trầm.

"Thuần túy là nhìn ngươi không vừa mắt!" "Bản tọa giết người từ trước đến nay đều không cần lý do, nếu cứng nhắc phải có lý do, ừm, thì là ngươi đáng chết!" Giang Thần bình tĩnh nói.

"Phóng túng!" "Một tên Đại La Kim Tiên hậu kỳ nho nhỏ, đạo hạnh không cao bằng Bản Tôn, ai đã cho ngươi loại dũng khí này?

Dám ở trước mặt Bản Tôn làm càn ư?

Thật sự coi Bản Tôn không làm gì được ngươi sao?" Hắc bào nhân đại nộ.

"Đừng giả vờ nữa." "Trước một quyền vừa rồi của Bản tọa, ngươi đã bị trọng thương, nếu có khả năng chống đỡ, cũng sẽ không kéo dài đến bây giờ." Giang Thần vẻ mặt châm chọc.

Y lấy Diệt Thế Huyền Thiên Thương ra, sát phạt chi khí vô thượng, từ trường thương bùng phát.

Đặc biệt là cỗ sát khí ngút trời trong đó, quả thực quá khủng bố.

"Tiên Thiên Chí Bảo Thí Thần Thương!" Sắc mặt hắc bào nhân biến đổi, thất sắc mà kêu lớn.

Cẩn thận nhìn một lát, vẻ kinh hãi trên mặt y biến mất.

"Chó má Thí Thần Thương, vốn là giả!" "Chỉ là một cây trường thương bình thường thôi, suýt chút nữa đã dọa Bản Tôn giật mình!" Hắc bào nhân vẻ mặt cười lạnh.

“Giả ư?” “Chỉ cần có thể giết được là được!” Giang Thần vẻ mặt khinh thường.

Hưu!

Thân thể y loáng một cái, ngự độn quang lao lên như điện chớp.

Diệt Thế Huyền Thiên Thương tỏa ra hà quang khủng bố, theo Giang Thần vung vẩy, sát khí khủng bố phối hợp với tiên lực, ngưng tụ thành một con trường long khổng lồ dài hàng trăm vạn trượng, uy năng khủng bố.

Từ trên trời giáng xuống.

Cỗ uy năng hủy diệt tất cả trên trường long khổng lồ đó, bá đạo đánh về phía hắc bào nhân.

Khí tức toàn thân hắc bào nhân, toàn bộ đều bị phong tỏa, đối mặt với một kích hung hãn của Giang Thần, ngoài việc cứng rắn chống đỡ ra, không còn phương pháp nào khác.

“Mê muội không linh hoạt!” “Đã sốt ruột tìm chết đến vậy, Bản Tôn nếu không thành toàn, thì có chút phụ lòng một phen dụng tâm lương khổ này!

Bản Tôn sẽ tiễn ngươi lên đường.” Hắc bào nhân lạnh lùng hừ một tiếng.

“Đi!” Tay phải y vung lên.

Tòa tháp nhỏ màu đen trên đỉnh đầu y loáng cái, tỏa ra vô số đạo hà quang xuyên thẳng lên trời, đồng thời huyễn hóa thành kích thước mấy chục vạn trượng, bá đạo trấn áp về phía Giang Thần.

Nhìn bộ dạng này, muốn triệt để trấn áp Giang Thần.

Không chỉ bị trọng thương, lại còn có thể điều động tháp nhỏ màu đen, hiện tại vết thương cũng vô cùng nghiêm trọng.

“Không tự lượng sức!” Giang Thần vẻ mặt khinh thường.

Diệt Thế Huyền Thiên Thương bá đạo đánh vào trên tháp nhỏ màu đen, lực lượng kinh khủng, trực tiếp đánh tháp nhỏ màu đen từ trên Cửu Thiên rơi xuống, ngay cả một chút sóng gió cũng không tạo ra được.

Cường hãn đến mức này, khủng bố một cách hoang đường.

“Hàng Long Phục Hổ!” Pháp quyết trong tay Giang Thần đánh ra, vận dụng đại thần thông đỉnh tiêm trong Ba Mươi Sáu Thiên Cương.

Đồng thời vận chuyển Cửu Cửu Hỗn Nguyên Huyền Công đến cực hạn, sức mạnh diệt thế, từ trong cơ thể bùng phát, dưới sự gia trì của Hàng Long Phục Hổ, sức mạnh tăng lên mấy ngàn lần, đạt tới một trình độ vô cùng khủng bố.

“Ăn của Bản tọa một thương!” Giang Thần quát lên.

Người thương hợp nhất, huyễn hóa thành một đạo trường thương khổng lồ dài hàng trăm vạn trượng, sát khí vô biên vô tận từ trên trường thương bùng phát.

Theo Giang Thần hướng về phía trước mà oanh sát.

Nơi nó đi qua, không gian xung quanh, toàn bộ đều bị phá vỡ, vô số đạo không gian loạn lưu quét ra.

“Đáng chết!” “Muốn giết Bản Tôn, Bản Tôn sẽ liều mạng với ngươi!” Hắc bào nhân đại nộ.

Y lấy ra toàn bộ bảy tám kiện linh bảo trên người, có Hậu Thiên Linh Bảo, có hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo.

“Nổ!” Hắc bào nhân quát.

Oanh!

Những linh bảo đó tự bạo, đám mây nấm khổng lồ, từ vụ tự bạo

linh bảo truyền ra, hình thành uy năng cực lớn, trấn áp về phía Giang Thần.

Giang Thần không hề sợ hãi, không một chút e ngại.

Công kích sắc bén do người thương hợp nhất hóa thành, trực tiếp oanh vào đám mây nấm từ vụ tự bạo linh bảo đó.

Xích!

Chỉ trong ba giây ngắn ngủi, đám mây nấm do linh bảo tự bạo hóa thành đã bị Giang Thần bá đạo phá vỡ.

Sau đó Giang Thần thế không giảm, lại lần nữa trấn áp về phía y.

Đối mặt với một kích uy lực vô thượng của Giang Thần, dưới sự trấn áp của cỗ khí thế cường đại đó, hắc bào nhân căn bản không thể động đậy.

Nếu không bị thương, có lẽ còn có thể liều mạng.

Nhưng thân đã trọng thương, dù có bản lĩnh trời ban, cũng vô lực cứu vãn.

"Đừng giết ta. ....." Xích!

Lời của hắc bào nhân chưa dứt, Diệt Thế Huyền Thiên Thương bá đạo oanh sát vào người y, uy năng vô thượng bùng phát, oanh sát toàn bộ thân người y.

Cỗ sát khí hủy diệt trong trường thương, trực tiếp xông vào trong cơ thể y, hóa thành một đạo huyết diễm, cháy bừng điên cuồng, trong vài hơi thở ngắn ngủi, hắc bào nhân liền triệt để thân tử đạo tiêu.

Bao gồm cả chân linh, toàn bộ đều bị trấn áp.

Biến mất khỏi Hồng Hoang đại địa.

Thu hồi Diệt Thế Huyền Thiên Thương, nhìn hắc bào nhân đã

chết, Giang Thần vẻ mặt khinh thường.

"Một chút đạo hạnh con con, lại dám ở trước mặt Bản tọa phóng túng, cũng không biết ai đã cho ngươi dũng khí lớn đến vậy!" Giang Thần châm chọc.

Y giải trừ thần thông, nhìn tòa tháp nhỏ màu đen trên mặt đất.

"Hừm!" Tay phải y vung lên, tòa tháp nhỏ màu đen loáng một cái, liền rơi vào trong tay Giang Thần.

Nắm tòa tháp nhỏ màu đen, Giang Thần cẩn thận đánh giá.

Chương 180

“Lại còn ẩn chứa bốn mươi tám đạo Tiên Thiên Cấm Chế ư?” “Công thủ kiêm bị?

Cũng là một kiện Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo không tồi!” Giang Thần khẽ cười.

Y thu tòa tháp nhỏ màu đen vào, bây giờ không phải lúc tra xem.

Nhìn về phía Thiên Đình, bên tẩm cung đã tăng cường rất nhiều lực lượng thủ vệ.

Bảo vệ tẩm cung thật chắc chắn, trong bóng tối ẩn giấu rất nhiều đại thần thông giả đỉnh tiêm.

“Xem ra heo yêu sắp sinh rồi.” Trong mắt Giang Thần tinh quang lóe lên.

Y lại lần nữa biến hóa thành một con muỗi, bay xuống phía dưới.

Bất Chu Sơn.

Chuẩn Đề Thánh Nhân vẫn luôn ngồi trên đỉnh núi nhắm mắt trầm tư, bỗng nhiên vào một thời điểm này mở đôi mắt.

Nhìn về phía Thiên Đình, khóe miệng y nhếch lên, vẻ mặt cười lạnh.

“Màn kịch hay sắp bắt đầu rồi ư?” “Không tệ!

Đến lúc Bần tăng động thân rồi.” Chuẩn Đề Thánh Nhân khẽ cười.

Tâm thần y khẽ động, một đạo thân ảnh từ trong cơ thể y bước ra, ẩn nấp trong hư không, ngoài y ra, không ai nhìn thấy.

Ác Thi.

“Tham kiến Bản Tôn!” Ác Thi cung kính hành lễ.

“Ừm.” Chuẩn Đề Thánh Nhân gật đầu.

“Tiếp theo xem Đạo hữu đấy!” “Bản Tôn cứ yên tâm!

Nhất định sẽ không để Bản Tôn thất vọng.” Ác Thi cung kính đáp.

“Thực lực của ngươi, Bần tăng tin tưởng.” “Đi đi!” Chuẩn Đề Thánh Nhân gật đầu.

“Vâng Bản Tôn!” Ác Thi đáp.

Tiếng nói vừa dứt, Ác Thi biến mất không thấy tăm hơi.

Bên dưới chân núi Bất Chu Sơn, trong một hang động tối tăm, sát khí khủng bố bao phủ toàn bộ hang động tối tăm.

Dưới sự phong tỏa của một tòa Tiên Thiên Đại Trận, một chút khí tức bên trong cũng không thể tiết lộ ra ngoài.

Chuẩn Đề Thánh Nhân ngồi trên đỉnh Bất Chu Sơn, cũng không phát hiện tình hình bên dưới.

Tại trung tâm hang động, có một hồ nước màu đen.

Một cây hoa sen đen, đang sinh trưởng trong hồ nước.

Nó khinh thường liếc nhìn Chuẩn Đề đang ngồi trên đỉnh Bất Chu Sơn, rồi lại liếc nhìn Thiên Đình.

“Thành hay không thì xem lần này.” Từ trong hoa sen đen truyền ra một tiếng cười lạnh.

Ngay sau đó, một đạo hắc sắc ma ảnh từ trong hoa sen đen lao ra, nhanh chóng bay về phía Thiên Đình.

Theo việc Thiên Hậu Thiên Đình sắp sinh con, trong một thời gian, trong Hồng Hoang đại địa, trong bóng tối lại nổi lên phong vân ngút trời.

Bất kể ngoại giới thay đổi thế nào.

Giang Thần lúc này, đã đến Thiên Đình.

Y hóa thành con muỗi, trực tiếp ở trong hồ sen bên ngoài tẩm cung.

Đúng như câu nói, nơi càng nguy hiểm lại càng an toàn.

"Lúc này tên ngốc Chuẩn Đề kia chắc phải động thủ rồi chứ!" Giang Thần thầm nói.

Nhìn lực lượng phòng ngự cường đại bên ngoài, y tiếp tục ẩn nấp ở đây.

Theo thời gian trôi qua, trong Thiên Đình xuất hiện một cỗ sát khí nồng nặc, lan tràn khắp toàn bộ Thiên Đình, ngay cả lực lượng thủ vệ cũng lại lần nữa được tăng cường.

Giang Thần cũng không biết đã qua bao lâu, y dựa vào cảm giác, hình như có người từ Nam Thiên Môn đi lên.

"Lẽ nào là tên lừa ngốc Chuẩn Đề kia sao?" "Chắc chắn rồi!" "Ngoài y ra, lúc này ai dám lên Thiên Đình, cũng chẳng ai dám lên Thiên Đình." Giang Thần nói.

"Phá Vọng Kim Đồng!" Giang Thần vận dụng thiên phú thần thông, hướng Nam Thiên Môn quan sát.

Dưới sự tra xét của Phá Vọng Kim Đồng, tình hình xảy ra ở Nam Thiên Môn lập tức hiện rõ trước mặt Giang Thần, không chút che giấu.

Một cường giả Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn lén lút xuất hiện bên ngoài Nam Thiên Môn.

Thân pháp ẩn nấp của y khá cao minh, khiến người canh giữ Nam Thiên Môn không hề phát giác.

Ngay cả Chiếu Yêu Kính cũng không phát hiện ra y.

Toàn thân y bao phủ trong một tầng sương mù mờ ảo, như mộng ảo, không thể thấy rõ chân tướng.

Nếu không nhờ Phá Vọng Kim Đồng quá lợi hại, thì e rằng cũng không thể nhìn thấu Thiên Đình.

"Kẻ này tám phần là ác thi của tên lừa ngốc Chuẩn Đề kia!" "Nếu không thì cũng không thể qua mắt Chiếu Yêu Kính ở Nam Thiên Môn, cùng với một Đại Năng Chuẩn Thánh trung kỳ trấn giữ." Giang Thần nói.

Trong tầm mắt chăm chú của Giang Thần, đạo thân ảnh kia lén lút tiến vào.

Y dừng lại một chút dưới Chiếu Yêu Kính, nhìn Chiếu Yêu Kính, lộ vẻ khinh thường.

Ánh mắt khiêu khích như muốn nói: "Một cái Chiếu Yêu Kính cỏn con cũng dám vô lễ với bần tăng sao?" "Đồ vớ vẩn!" Dừng lại vài giây, kẻ này không chần chừ nữa, bước vào bên trong.

"Không được!" "Bản tọa cũng phải giúp một tay!

Để y thu hút đủ hỏa lực." Giang Thần ánh mắt lạnh lẽo, lộ ra nụ cười lạnh.

Y vận dụng lực lượng Thời Gian Pháp Tắc, trên đỉnh đầu đối phương xuất hiện một quyền ấn khổng lồ hoàn toàn ngưng tụ từ lực lượng Thời Gian Pháp Tắc, giáng xuống trấn áp.

Mặc dù khoảng cách xa, nhưng hoàn toàn do lực lượng Thời Gian Pháp Tắc ngưng tụ thành, tất cả đều là chuyện nhỏ.

Ác thi của Chuẩn Đề Thánh Nhân căn bản không ngờ tới cảnh tượng trước mắt.

Hoặc giả, y không ngờ lại có người có thể nhìn thấu tung tích của y, còn vận dụng lực lượng Thời Gian Pháp Tắc để trấn áp.

Tuy một chút Thời Gian Pháp Tắc chi lực, đối y mà nói, hoàn toàn không đáng nhắc tới, nhưng lại là Thời Gian Pháp Tắc chi lực...

Chương 181

Giang Thần toàn lực xuất thủ, lấy Nam Thiên Môn làm trung tâm, yêu binh xung quanh, vị Đại Thần Thông Giả Chuẩn Thánh trung kỳ kia, bao gồm cả ác thi của Chuẩn Đề Thánh Nhân, tất cả đều bị định trụ.

Giây tiếp theo.

Quyền ấn sắt từ Thời Gian Pháp Tắc giáng xuống, bá đạo trấn áp lên ác thi của Chuẩn Đề Thánh Nhân.

"Rầm!" Tiếng nổ khí khủng khiếp truyền ra từ người y.

Sức mạnh khổng lồ kia bị kim quang hộ thể của Chuẩn Đề Thánh Nhân chặn lại.

Y không bị tổn thương thực chất, nhưng tung tích của y lại bị một quyền từ Thời Gian Pháp Tắc kia trực tiếp lộ ra.

Sau khi uy áp của quyền ấn tan đi, ác thi của Chuẩn Đề Thánh Nhân hiện rõ nguyên hình tại chỗ.

Vài trăm vạn yêu binh, cùng với vị Đại Năng Chuẩn Thánh trung kỳ kia, nhìn chằm chằm đầy hung hãn.

"Đồ chó gan to lớn!" "Dám tự tiện xông vào Thiên Đình của ta!

Nếu không phải thần thông bản vương cường đại, pháp lực vô biên, nhìn thấu tung tích của ngươi, lại bức ngươi hiện nguyên hình, thì không chừng thật sự để ngươi trà trộn vào trong!

Này!

Tất cả lên cho bản vương, tóm lấy tên súc sinh này!" Vị Đại Năng Chuẩn Thánh dẫn đầu trơ tráo nói.

Y đem công lao bức Chuẩn Đề hiện nguyên hình, gán lên đầu mình.

"Giết!" Năm trăm vạn đại quân Yêu Tộc, kết thành chiến trận, cầm binh khí hung hãn xông về phía ác thi của Chuẩn Đề Thánh Nhân trấn áp.

Nhất thời, uy năng khủng khiếp lấy Nam Thiên Môn làm trung tâm, truyền đi khắp bốn phương tám hướng.

"Khốn kiếp!" "Dám phá hoại chuyện tốt của bản lão tổ, bản lão tổ thề!

Nhất định phải thiên đao vạn quả ngươi, khiến ngươi chết không có chỗ chôn!" Ác thi của Chuẩn Đề Thánh Nhân sát khí ngút trời.

Đối mặt với chiến trận do năm trăm vạn đại quân Yêu Tộc kết thành, phối hợp với nhau xông tới.

Y không hề có chút sợ hãi nào, phảng phất trong mắt y, những đại quân Yêu Tộc trước mặt này đều là lũ kiến hôi.

"Chết cho bản lão tổ!" Ác thi của Chuẩn Đề Thánh Nhân gầm lên một tiếng.

Bàn tay y cuồng bạo vỗ ra, uy năng khủng khiếp bùng nổ từ lòng bàn tay.

Vô số vạn đạo hà quang đỏ rực như máu, cường ngạnh đánh lên người những yêu binh đó.

Bất kể ai cản đường phía trước, y đều cường ngạnh phá tan.

Chỉ một chiêu, những tiểu yêu đó liền bị đánh bay ra ngoài, chết vô số.

Năm trăm vạn đại quân Yêu Tộc, tất cả đều tan tác, không hề có chút năng lực phản kháng nào.

“Đến lượt ngươi rồi!” Ác thi của Chuẩn Đề Thánh Nhân mặt lạnh như băng, lãnh đạm nhìn vị Đại Năng Chuẩn Thánh kia.

Y dậm chân một cái, khí thế khủng khiếp bùng nổ từ trong cơ thể.

Y hướng về phía vị Đại Năng Yêu Tộc kia trấn áp, dưới sự trấn áp của khí thế cường đại đó, vị Đại Năng Yêu Tộc cảm thấy uy áp cực lớn.

Đến cả hô hấp cũng trở nên vô cùng khó khăn.

Thấy bàn tay khổng lồ che trời của đối phương càng lúc càng gần, nếu không phản kháng nữa, có khả năng sẽ chết hẳn tại đây.

“Muốn giết bản vương, ngươi chưa đủ tư cách!” Vị Đại Năng Yêu Tộc kia gầm lên một tiếng.

Y điều động toàn bộ tinh khí thần trong cơ thể, đồng thời lấy ra Tiên Thiên Trung Phẩm Linh Bảo Oanh Thiên Lưu Tinh Chùy.

“Phá cho bản vương!” Y đem toàn bộ yêu lực rót vào Oanh Thiên Lưu Tinh Chùy, uy năng khủng khiếp cực hạn bùng nổ từ Oanh Thiên Lưu Tinh Chùy trong tay.

Y thô bạo nện vào bàn tay khổng lồ bao trùm trời đất của Chuẩn Đề Thánh Nhân.

“Ầm!” Trời đất rung chuyển, phảng phất chìm vào bóng tối.

Sóng khí cuồng bạo quét ngang, phá hủy toàn bộ Nam Thiên Môn thành hư không, ngay cả Chiếu Yêu Kính vừa mới luyện chế ra, trước sức mạnh cuồng bạo đó cũng bị bá đạo phá hủy hoàn toàn.

Chờ mọi thứ tan biến, vị Đại Năng Yêu Tộc kia bị đánh trọng thương, há miệng phun ra một ngụm máu tươi, nặng nề ngã vật xuống đất, nửa ngày không bò dậy nổi.

“Dám phá hoại chuyện tốt của bản lão tổ, chết cho bản lão tổ!” Ác

thi của Chuẩn Đề Thánh Nhân gầm lên một tiếng.

Thân thể y chợt lóe, liền xuất hiện trên không.

Y cong ngón tay điểm một cái, một thanh cự kiếm có thể chém đứt mọi thứ, bá đạo giáng xuống từ trời, hướng về phía y trấn áp.

Uy năng của thanh cự kiếm đó thật sự quá khủng khiếp, đặc biệt là uy năng diệt thế ẩn chứa bên trong.

"Bệ hạ cứu mạng!" Thấy cảnh này, vị Đại Năng Yêu Tộc biết rõ không thể chống đỡ, vội vàng kêu cứu.

"Phóng tứ!" "Tên tiểu tặc kia, dám chạy đến Thiên Đình của ta giương oai, chết cho bản hoàng!" Phục Hi lạnh lùng hừ một tiếng.

Y từ trên trời giáng xuống, xuất hiện trước mặt.

Y cầm một thanh trường kiếm mãnh liệt chém xuống, phá tan thần thông của đối phương.

Ngay sau đó, lại có một đạo thân ảnh từ trên trời giáng xuống, không phải ai khác, chính là Côn Bằng Yêu Sư.

Ngoài y ra, các cường giả Thiên Đình khác cũng đã đến, bao vây ác thi của Chuẩn Đề Thánh Nhân chặt chẽ.

"Đồ yêu nghiệt to gan!" "Nếu thức thời thì mau thúc thủ chịu trói!" Côn Bằng Yêu Sư lạnh lùng quát một tiếng.

"Ai da!" "Bản lão tổ vốn dĩ không ra tay, chỉ muốn lặng lẽ quan sát." "Nhưng đã cứng rắn ép bản lão tổ ta phải động thủ, vậy thì hôm nay bản lão tổ sẽ chơi đùa với các ngươi một trận ra trò!" Ác thi của Chuẩn Đề Thánh Nhân bình tĩnh nói.

Y một tay chộp, một thanh trường kiếm đen kịt như mực ngưng tụ ra, tản mát khí tức Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo.

Ngoài thanh trường kiếm này ra, y kinh ngạc phát hiện không còn

linh bảo nào khác có thể sử dụng.

Hoặc là uy năng quá kém, lấy ra sẽ mất mặt.

Hoặc là phẩm cấp quá thấp, không phù hợp với thân phận Đại Thần Thông Giả.

"Trảm!" Ác thi của Chuẩn Đề Thánh Nhân dẫn đầu động thủ.

Một đạo kiếm mang sắc bén lớn hàng trăm vạn trượng, bùng nổ từ trường kiếm trong tay y, tản mát sát khí ngút trời, bao trùm Côn Bằng và Phục Hi, chém về phía hai người.

"Không biết tự lượng sức mình!" Phục Hi và Côn Bằng Yêu Sư đồng thời lạnh lùng hừ một tiếng.

Hai người điều khiển linh bảo, xông tới.

Chương 182

Ầm ầm ầm...

Nhất thời, ba người đại chiến cùng một chỗ.

Mặc dù ác thi của Chuẩn Đề Thánh Nhân mạnh mẽ, nhưng Phục Hi và Côn Bằng cũng không phải hạng xoàng.

Với Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo trong tay, hai người họ gần như đè y xuống đất mà ma sát.

Đặc biệt là sau khi hai người vận dụng Tam Thi, sáu người vây công một người, ác thi của Chuẩn Đề Thánh Nhân càng có nỗi khổ khó nói.

Bị sáu người đánh cho không còn chút khí phách nào.

Nếu không dựa vào tu vi cường hãn chống đỡ, lúc này e rằng đã sớm bị bắt rồi.

Theo thời gian trôi qua, ác thi của Chuẩn Đề Thánh Nhân càng lúc càng sốt ruột.

Muốn đột phá vòng vây, lại không có chút biện pháp nào.

Giang Thần bình tĩnh nhìn cảnh này trong mắt, thấy ác thi của Chuẩn Đề Thánh Nhân bị Phục Hi đè xuống đất hung hăng ma sát, khóe miệng y nhếch lên, lộ ra nụ cười lạnh.

"Tên lừa ngốc Chuẩn Đề này không phải rất thích tính kế người khác sao?" "Thế nào?

Bị người khác tính kế, mùi vị chắc không dễ chịu nhỉ?" Giang Thần nói.

Bỗng nhiên.

Trong tầm mắt của Phá Vọng Kim Đồng, lại có một đạo ma ảnh màu đen từ hạ giới đi lên, xuất hiện bên ngoài Nam Thiên Môn.

“Kỳ lạ!” “Lại có người nữa sao?

Tên gia hỏa này lại chỉ là Đại La Kim Tiên Đại Viên Mãn?

Trên người y tản mát ra khí tức tà ác, có chút quen thuộc, khiến người ta vô cùng chán ghét.” “Khí tức trên người y gần như giống hệt với hai tên hắc bào nhân trước đó, lẽ nào là cùng một bọn?” “Haha...” Nụ cười trên mặt Giang Thần nở rất vui vẻ.

“Đã đến rồi, bản tọa sẽ tặng một phần đại lễ.” Giang Thần nói.

“Thời Gian Pháp Tắc!” Y lại lần nữa vận dụng lực lượng Thời Gian Pháp Tắc, từ trên trời giáng xuống, xuất hiện trên đỉnh đầu đối phương, trấn áp xuống.

Hắc bào nhân sững sờ, nhìn đại chiến trong Nam Thiên Môn, chưa kịp hoàn hồn, thần thông của Giang Thần đã trấn áp tới.

Khi y kịp phản ứng, quyền mang hóa từ Thời Gian Pháp Tắc đã oanh sát tới.

Ngay cả ác thi của Chuẩn Đề Thánh Nhân, trong lúc không kịp phòng bị, cũng bị định trụ tại chỗ.

Huống hồ gì...

Y trực tiếp bị định trụ tại chỗ, giây tiếp theo quyền mang oanh thẳng lên người y.

Tuy rằng bị một tấm khiên màu đen chặn lại, nhưng như vậy, lực lượng tàn lưu của Thời Gian Pháp Tắc truyền vào cơ thể y, cũng khiến y chấn động vô cùng khó chịu.

“Phụt!” Y cảm thấy ngọt ở ngực, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi.

Chờ khi lực lượng Thời Gian Pháp Tắc hoàn toàn biến mất, đám người xung quanh mới phản ứng lại.

Nhìn hắc bào nhân đột nhiên xuất hiện, từng người đều ngây người.

Ngay cả ác thi của Chuẩn Đề Thánh Nhân cũng ngây người, không dám tin nhìn cảnh tượng trước mắt, mọi thứ như đang nằm mơ vậy.

"Ngươi là ai?" "Vì sao lại xuất hiện ở đây?" Ác thi của Chuẩn Đề Thánh Nhân đẩy Phục Hi ra, lạnh lùng nhìn hắc bào nhân.

"Hừ!" "Bản tọa là ai, ngươi không cần biết!

Cứ từ từ chơi đùa ở đây đi!

Bản tọa có việc phải đi trước một bước." Hắc bào nhân lạnh lùng cười một tiếng.

Y hóa thành một đạo khói đen, trực tiếp biến mất tại chỗ.

"?Đi đâu?" "Ngươi coi đây là chỗ nào?" Côn Bằng Yêu Sư lạnh lùng cười một tiếng.

"Thôn Thiên Phệ Địa!" Lực hút khủng khiếp bùng nổ từ miệng y, bao trùm toàn bộ phạm vi vài chục vạn trượng, bá đạo nuốt chửng.

Trước lực hút khủng khiếp đó, mặc dù hắc bào nhân có thể ẩn nấp thân hình, qua mắt người khác.

Nhưng y không thể thoát khỏi lực hút cuồng bạo đó, giây tiếp theo, y trực tiếp bị ép hiện nguyên hình.

Y đội một tấm khiên màu đen lên đầu, chặn toàn bộ lực hút khủng khiếp đó ở bên ngoài.

Lực hút bùng nổ từ Côn Bằng Yêu Sư, dù có cường đại đến đâu, rốt cuộc cũng không thể làm gì được tấm khiên màu đen kia.

Vô số vạn đạo hà quang màu đen, bùng nổ từ tấm khiên màu đen.

Chặn toàn bộ lực hút khủng khiếp đó ở bên ngoài.

Hơn chục hơi thở sau.

Côn Bằng Yêu Sư dừng lại, thấy thiên phú thần thông của mình không có tác dụng với y, dù có hút tiếp cũng không thể gây tổn hại, phí công vô ích.

"Một Đại La Kim Tiên nhỏ bé, vậy mà lại có thể chống đỡ được thiên phú thần thông của bản yêu sư." "Xem ra linh bảo trên đầu ngươi không tầm thường, chờ khi bản yêu sư bắt được ngươi, tất cả bảo vật trên người ngươi đều thuộc về bản yêu sư." Côn Bằng Yêu Sư nói với vẻ nóng bỏng.

Thân thể y chợt lóe, lao đi như điện xẹt.

Uy áp khủng khiếp, bá đạo trấn áp lên người y, trường kiếm màu đen trong tay mãnh liệt chém ra, một đạo kiếm mang khổng lồ dài hàng trăm vạn trượng, phong tỏa tất cả đường né tránh, hướng về phía y trấn áp.

Nếu bị một kiếm chém trúng, chắc chắn phải chết.

Hắc bào nhân cũng biết, với trạng thái hiện tại, y căn bản không thể chống đỡ được đòn sấm sét của Côn Bằng Yêu Sư.

"Già Thiên Hoán Nhật!" Hắc bào nhân gầm nhẹ một tiếng.

Y hai tay niết quyết, thi triển ra đại thần thông khủng khiếp.

Toàn bộ Thiên Đình chìm vào bóng tối, ma khí vô tận bao trùm Thiên Đình.

Trước ma khí hùng hậu cuồn cuộn đó, dù vận dụng thần thức tra xét cũng không có chút tác dụng nào.

Làm xong tất cả.

Hắc bào nhân trực tiếp độn vào không gian, lao thẳng về phía trước.

Ác thi của Chuẩn Đề Thánh Nhân phản ứng cũng vô cùng nhanh chóng, đâu dám chần chừ ở tại chỗ, mặc dù trong lòng rất tò mò hắc bào nhân là ai, lại có thần thông cổ quái như vậy.

Nhưng cơ hội khó có được, hiện tại chính là thời điểm tốt nhất để thoát thân.

Chương 183

Y cũng phá không gian, lóe lên như điện xẹt tiến vào.

Mãi đến bảy tám phút sau, ma khí bao trùm Thiên Đình mới biến mất.

Chờ khi mọi thứ khôi phục quang đãng, sắc mặt Phục Hi và Côn Bằng Yêu Sư vô cùng khó coi.

Hai người liên thủ, có vô số đại quân Thiên Đình tương trợ, vậy mà lại để hai tên kia trốn thoát.

"Truy!" "Bất kể cái giá nào cũng phải tìm ra, đồng thời truyền lệnh cho Đông Hoàng, nói cho Đông Hoàng biết, hai tên tặc tử đã trà trộn vào Thiên Đình, bất kể thế nào cũng không được rời khỏi tẩm cung." Phục Hi lạnh mặt ra lệnh.

Lập tức, tiểu yêu tướng bên cạnh truyền đi tình hình.

Trong Liên Hoa Hồ.

Giang Thần vẫn ẩn mình ở đó, tình hình Nam Thiên Môn không hề thoát khỏi tầm mắt y, tất cả đều nằm trong sự giám sát của y.

"Già Thiên Hoán Nhật?" "Lại có thể qua mặt sự dò xét của Phục Hi, thong dong rời đi như vậy sao?" "Rốt cuộc hắc bào nhân là ai?

Vì sao trong tay y lại có nhiều linh bảo như thế?

Lại có thần thông uy lực cường đại như vậy?" Giang Thần lộ vẻ khó hiểu.

Y trầm ngâm.

Trong lòng Giang Thần lập tức có quyết định, y lại lần nữa thi triển hai đại thiên phú thần thông Phá Vọng Kim Đồng và Tam Giới

Lục Đạo, hướng về Thiên Đình mà tra xét.

Dưới sự tra xét của hai đại thiên phú thần thông, mọi tình huống xảy ra trong Thiên Đình đều hiện ra trước mặt Giang Thần, không thể độn hình, cũng không thể ẩn tàng.

Hai canh giờ sau.

Toàn bộ Thiên Đình rộng lớn đều bị Giang Thần tra xét một lượt, cuối cùng y đã tìm thấy hắc bào nhân ở một góc khuất.

Còn ác thi của Chuẩn Đề Thánh Nhân thì trốn ở một nơi khác.

Lúc này hắc bào nhân ẩn nấp ở đó, bất động, tránh né sự tra xét của đại quân Thiên Đình.

Quan sát một lúc.

Giang Thần liền thu hồi tầm mắt, ánh mắt dừng lại trên tẩm cung.

Đông Hoàng Thái Nhất nhận được tin tức, trấn thủ trong tẩm cung, ngay cả đại quân bên trong cũng được tăng cường lần nữa.

Ngoài Đông Hoàng Thái Nhất ra, Thập Đại Yêu Thần, cùng các cường giả khác, tất cả đều đã đến đó.

Họ trấn thủ ở đó, bảo vệ tẩm cung kín kẽ không kẽ hở.

Trận pháp cấm chế vận chuyển, uy năng được thi triển đến tối đa, bảo vệ tòa cung điện đó.

"Không tống được con chim tạp mao Đông Hoàng Thái Nhất ra ngoài, có Hỗn Độn Chung trấn thủ ở đó." "Muốn trà trộn vào cung điện, thật sự rất khó!

Xem ra phải đổi một phương pháp khác rồi." "Lúc này, kẻ sốt ruột nhất chắc chắn là ác thi của Chuẩn Đề Thánh Nhân và hắc bào nhân kia.

Hai người họ nhất định sẽ không từ bỏ." "Nếu không, kế hoạch của hai người sẽ thất bại hoàn toàn." Trong lòng Giang Thần ý niệm chuyển động cực nhanh.

Một lát sau.

Giang Thần liền cười, cười rất vui vẻ.

Y có thể ngồi yên, nhưng kẻ địch e rằng không thể ngồi yên.

Hà tất phải chủ động xuất kích?

Chỉ cần chờ hai người kia ra tay là được.

Nghĩ vậy.

Giang Thần điều khiển thân hình, không một tiếng động tiến vào trong hồ.

Một lát sau.

Giang Thần liền đến đáy hồ, dừng lại ở đó.

"Cứ từ từ chơi đi, bản tọa sẽ câu cá trước." "Chờ khi bắt đầu, bản tọa sẽ ra tay." Giang Thần mỉm cười.

Y lấy cần câu ra, bắt đầu câu cá trong hồ.

Có Đại Đạo Liễm Tức Quyết, có Thai Dịch Hóa Hình, căn bản không cần lo lắng bị người khác phát hiện.

Đông Hoàng Thái Nhất tự mình ra tay, cũng đừng hòng phát hiện tung tích Giang Thần, huống chi là những người khác.

Mặt khác.

Thiên Đình bên kia đang tăng cường lực lượng, tìm kiếm hai tên tặc tử kia, vô số đại quân Thiên Đình xuất động, muốn tìm ra hai tên tặc tử đó.

Ngay cả Phục Hi, Côn Bằng Yêu Sư cũng đã gia nhập hàng ngũ

tìm kiếm.

Nhưng dù tìm kiếm thế nào, cũng không thể tìm thấy hai người.

Theo thời gian trôi qua, ác thi của Chuẩn Đề Thánh Nhân và hắc bào nhân dần dần hội hợp lại với nhau.

Hoặc là hai người họ có cảm ứng với nhau, tựa hồ đều biết rằng, chỉ dựa vào sức mạnh của bản thân, muốn không một tiếng động tiến vào tẩm cung, căn bản không thể làm được, huống chi là mưu đồ phía sau.

Tại một góc khuất kín đáo, ác thi của Chuẩn Đề Thánh Nhân và hắc bào nhân hội hợp lại.

"Ngươi là ai?" Ác thi của Chuẩn Đề Thánh Nhân mặt âm trầm hỏi.

"Ngươi lại là ai?" Hắc bào nhân hỏi ngược lại.

"Ngươi không xứng biết tên bản lão tổ!" "Hừ!" "Nếu không có bản tọa, hiện tại ngươi đã bị vây công, nào có thể thoát ra.

Kế hoạch lần này tất sẽ thất bại, muốn thành công, đoạn nhiên không có bất kỳ khả năng nào." Hắc bào nhân lạnh lùng cười.

"Ngươi tin không, bản lão tổ bây giờ sẽ ra tay bắt ngươi?" "Sau đó tra tấn ép cung?" Ác thi của Chuẩn Đề Thánh Nhân nheo mắt lại.

"Ngươi có thể thử xem!" "Nhưng ta khuyên ngươi tốt nhất nên suy nghĩ kỹ rồi hãy động thủ, nếu không một khi thất bại, mưu đồ lần này sẽ công cốc." Hắc bào nhân không hề sợ hãi.

Ác thi của Chuẩn Đề Thánh Nhân nhìn chằm chằm y một lúc, trong lòng cũng không biết nghĩ gì, cuối cùng thu hồi uy áp.

"Được!" "Bản lão tổ đồng ý hợp tác với ngươi, nhưng ngươi phải truyền dạy đại thần thông Già Thiên Hoán Nhật cho bản lão tổ." "Nếu

không, đừng hòng bản lão tổ hợp tác với ngươi.” Ác thi của Chuẩn Đề Thánh Nhân đưa ra điều kiện.

“Có thể!” “Nhưng ngươi phải đi dẫn dụ Đông Hoàng Thái Nhất ra ngoài, nếu không có Hỗn Độn Chung bảo vệ tẩm cung, ta có cố gắng thế nào cũng đừng hòng phá vỡ mà trà trộn vào cung điện.” Hắc bào nhân nói.

“Được!” “Bản lão tổ sẽ kéo chân bọn chúng một khắc (15 phút), sau một khắc, mỗi người tùy thủ đoạn.” Ác thi của Chuẩn Đề Thánh Nhân gật đầu.

Chương 184

“Được!” Hắc bào nhân đáp.

Y lấy ra một khối ngọc giản, trên đó ghi chép đại thần thông đỉnh tiêm Già Thiên Hoán Nhật, đem đại thần thông đỉnh tiêm đó giao cho y.

Nhận lấy ngọc giản.

Ác thi của Chuẩn Đề Thánh Nhân cẩn thận kiểm tra một lượt, với đạo hạnh của y, là thật hay giả, nhìn một cái là biết.

“Yên tâm đi!” “Hợp tác với loại ngoan nhân như ngươi, bản tọa đâu dám lấy đồ giả để lừa gạt!

Cũng không dám giở trò trên môn thần thông này.” Hắc bào nhân mặt mày bình tĩnh.

Một lát sau.

Ác thi của Chuẩn Đề Thánh Nhân, thu lấy ngọc giản.

“Bản lão tổ đoán, còn một năm nữa tiểu Kim Ô sẽ xuất thế.” “Trong khoảng thời gian này ta sẽ tạm tránh phong đầu, chờ khi tiểu Kim Ô sắp xuất thế, ta sẽ ra tay.” Ác thi của Chuẩn Đề Thánh Nhân bình tĩnh nói.

“Được!” Hai người thương lượng xong tất cả, lập tức tìm một chỗ để ẩn mình lần nữa. ...

Dưới đáy Liên Hoa Hồ.

Tình hình xảy ra bên hai người họ, tất cả đều nằm dưới sự linh thính (nghe lén) của Tam Giới Lục Đạo.

“Thú vị thật!” “Hai tên gia hỏa này lại hợp tác với nhau sao?

Cũng có chút ý nghĩa.” “Đáng tiếc là mình không có được đại thần thông Già Thiên Hoán Nhật, nếu có được môn đại thần thông này, sau này làm những chuyện khác sẽ tiện lợi hơn nhiều.” Giang Thần lắc đầu.

“Đinh!

Câu được 10.000 năm tu vi!” “Đinh!

Câu được đại thần thông đỉnh tiêm [Già Thiên Hoán Nhật]!” “Đinh!

Câu được Phù Bùng Nổ Tiềm Năng *1 lá!” “Đinh!

Câu được 100 triệu công đức!” Đến đây, toàn bộ mồi câu trên người Giang Thần đã tiêu hao hết, nhưng thu hoạch lại vô cùng phong phú, những thứ câu được, tất cả đều là cực phẩm, không có một món nào kém.

Ngay cả tu vi cũng câu được một vạn năm.

“Ngọa tào!” “Lại câu được đại thần thông đỉnh tiêm Già Thiên Hoán Nhật sao?” Giang Thần kinh ngạc lớn, hiếm khi buột miệng chửi thề một câu.

Chưa từng có lần câu cá nào mà phần thưởng lại bá đạo như thế này.

Ngoài tu vi ra, còn câu được nhiều thứ như vậy.

Nói tóm lại, mạnh!

Mạnh không có đối thủ.

Y thu cần câu lại.

Giang Thần trầm ngâm, nhìn về phía tẩm cung.

Trong mắt y tinh quang lấp lánh, đang nhanh chóng tính toán.

Lần này câu được nhiều bảo vật như vậy, nếu không tu luyện thì thật lãng phí.

Nhưng lại ngay dưới mí mắt đối phương, nghĩ vậy, Giang Thần cũng có chút khó xử.

Nhưng ai mà biết, đó chỉ là chuyện của một khoảnh khắc.

Rất nhanh.

Trong lòng Giang Thần lập tức hạ quyết tâm, làm luôn!

Có một năm thời gian, chỉ cần tốc độ nhanh một chút, lại có Đại Đạo Liễm Tức Quyết, hẳn là không có vấn đề gì.

Y hai tay niết quyết, từng đạo trận pháp cấm chế, liên tiếp từ tay y đánh ra, rơi xuống xung quanh.

Một mặt bố trí trận pháp, một mặt vận dụng Đại Đạo Liễm Tức Quyết, bao phủ chặt chẽ nơi này.

Dưới sự bao phủ của Đại Đạo Liễm Tức Quyết, mọi chuyện xảy ra dưới đáy hồ không hề kinh động bất kỳ ai.

Một khắc sau.

"Thành!" Giang Thần hai tay đánh ra một đạo pháp quyết, đem đạo pháp quyết cuối cùng đánh xuống.

Trận pháp vận chuyển, bao phủ toàn bộ đáy hồ.

"Không tệ!" "Con chim tạp mao phía trên kia, có lẽ đánh vỡ đầu cũng không nghĩ tới, phía dưới lại có người ẩn nấp." Giang Thần hài lòng gật đầu.

Y lấy ra Tử Khí Bồ Đoàn đặt trên mặt đất, ngồi trên Tử Khí Bồ Đoàn.

"Trích xuất một vạn năm tu vi!" Tu vi hùng hậu cuồn cuộn, tiến

vào cơ thể Giang Thần, theo Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh vận chuyển, nhanh chóng bị luyện hóa hấp thu.

Ba tháng sau.

Một vạn năm tu vi, dưới sự luyện hóa toàn lực của Giang Thần, tất cả đều bị hấp thu.

Sau khi dung hợp một vạn năm tu vi, khí tức tản mát ra từ người Giang Thần lại lần nữa hùng hậu hơn một phần.

"Trích xuất Già Thiên Hoán Nhật!" Một luồng tin tức huyền diệu khó lường, truyền vào Nguyên Thần của Giang Thần, như thể đã diễn luyện vô số lần.

Mặc dù môn đại thần thông đỉnh tiêm này vô cùng huyền ảo, khó tu luyện.

Nhưng phàm là thứ gì câu được, độ thông thạo đều tự động đạt đến tối đa.

Chưa đầy một tháng.

Môn đại thần thông đỉnh tiêm, Già Thiên Hoán Nhật, liền hoàn toàn bị Giang Thần nắm giữ.

"Thì ra là thế!" "Uy năng của môn đại thần thông Già Thiên Hoán Nhật này lại cường đại như vậy, sở hữu uy năng khủng khiếp đến thế." "Nếu tên hắc bào nhân kia tu luyện đại thành, e rằng toàn bộ Hồng Hoang đại địa đều sẽ bị bao phủ trong bóng tối vô tận." Giang Thần cảm thán một câu.

"Trích xuất 100 triệu công đức!" Kim quang công đức nồng đậm hùng hậu lơ lửng trong không trung, từng đạo tiếp từng đạo, hướng về xung quanh mà xung kích.

"Một trăm triệu công đức này dùng để rèn đúc linh bảo rồi." "Tạm

thời không đề thăng Hạt Giống Sáng Thế Thanh Liên.” Giang Thần nói.

Y lấy Diệt Thế Huyền Thiên Thương ra, Diệt Thế Huyền Thiên Thương vừa xuất hiện, sát khí khủng khiếp bùng nổ từ trong Diệt Thế Huyền Thiên Thương.

Sát khí cường đại, tựa hồ muốn đục thủng cả trời đất một lỗ hổng khổng lồ.

Chương 185

May mắn xung quanh có trận pháp cấm chế do Giang Thần bố trí, cùng Đại Đạo Liễm Tức Quyết thu liễm khí tức, nếu không thì sát khí khủng khiếp đó đã sớm dẫn sự chú ý của người khác rồi.

Một khi đến lúc đó, sẽ vô cùng phiền phức.

Dù sao phía trên có hai con chim tạp mao, cùng vô số đại quân Thiên Đình đang chằm chằm nhìn.

"Đi!" Giang Thần vung tay phải.

Y đem một trăm triệu công đức, toàn bộ đánh vào trong Diệt Thế Huyền Thiên Thương.

"Ong!" Chỉ thấy Diệt Thế Huyền Thiên Thương mãnh liệt chấn động, dưới sự gia trì của một trăm triệu công đức, nó phóng ra từng đạo kim quang ngút trời, uy áp càng thêm cường hoành, bùng nổ từ trong Diệt Thế Huyền Thiên Thương, hướng về xung quanh mà xung kích.

Kim quang công đức chói mắt, kéo dài trọn một tuần lễ, mới biến mất.

Sau khi dung hợp một trăm triệu công đức, Diệt Thế Huyền Thiên Thương cũng hoàn toàn thay đổi.

Mặc dù là Tiên Thiên Cực Phẩm Công Kích Linh Bảo, nhưng lại biến thành Tiên Thiên Cực Phẩm Công Đức Linh Bảo.

Giết người không dính nhân quả.

Ngay cả sát khí hùng hậu bên trong thân thương, cũng có thể khống chế.

Cường hãn đến mức này, khủng khiếp không thể tả.

Uy năng nghịch thiên, khai thiên tích địa.

Dùng một từ để hình dung, mạnh!

Dùng một câu để hình dung, mạnh không có đối thủ.

Thật sự quá khủng khiếp rồi.

Đánh giá cây trường thương trước mắt, Giang Thần càng nhìn, trong lòng càng vô cùng hài lòng.

Y vung tay phải, thu Diệt Thế Huyền Thiên Thương lại.

Y đứng dậy từ mặt đất, thu Tử Khí Bồ Đoàn, bình tĩnh nhìn cảnh vật phía trên.

"Vở kịch hay sắp bắt đầu rồi nhỉ!" Y lấy ra một vò Tiên Nhưỡng Túy Sinh Mộng Tử cực phẩm, cùng một bữa ăn thịnh soạn, Giang Thần liền ăn.

Vừa ăn vừa chờ đợi màn kịch lớn khai mạc.

Một năm thời gian, nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, chớp mắt đã trôi qua.

Một ngày.

Bụng của yêu nữ càng lúc càng lớn, đau đớn kêu la trong cung điện, nhìn bộ dạng như sắp sinh.

Việc liên quan đến hài tử của mình, Đế Tuấn như kiến bò trên chảo nóng, sốt ruột đi đi lại lại tại chỗ.

Đồng thời y hạ lệnh, nghiêm ngặt phòng thủ tẩm cung, bất kể giá nào cũng phải bảo vệ sự an toàn bên trong.

Ngay cả Phục Hi và Côn Bằng Yêu Sư cũng đã đến, cùng Đông Hoàng Thái Nhất, bảo vệ nơi đây kín kẽ không kẽ hở, không cho một

con ruồi bay vào.

Trong một góc khuất nào đó của Thiên Đình.

Ác thi của Chuẩn Đề Thánh Nhân, bỗng nhiên mở hai mắt.

"Vở kịch hay sắp bắt đầu rồi, đến lúc ta ra tay rồi." "Lát nữa bản lão tổ sẽ dẫn dụ ba người Đông Hoàng Thái Nhất đi, còn Đế Tuấn giao cho ngươi!

Nhớ kỹ, chỉ có một khắc thời gian." "Sau một khắc, ta nhất định phải rời khỏi đây." Ác thi của Chuẩn Đề Thánh Nhân nhắc nhở một câu.

"Yên tâm đi!" "Trong vòng một khắc, đủ để hoàn thành việc này." Hắc bào nhân nặng nề gật đầu.

Hiển nhiên y cũng hiểu rõ tầm quan trọng của sự việc.

"Hành động!" Hai người điều khiển thân thể, hướng về tẩm cung mà đi.

Trong Liên Hoa Hồ.

Tình hình trên Thiên Đình, tất cả đều bị Giang Thần nhìn trong mắt.

"Đến rồi sao?" "Đợi lâu như vậy, vở kịch hay cuối cùng cũng bắt đầu rồi." Giang Thần trong mắt tinh quang lấp lánh.

Y từ trên ghế nằm đứng dậy, thu ghế nằm lại, cùng với trận pháp cấm chế xung quanh cũng vậy, tất cả đều thu lại.

Y thi triển Thai Dịch Hóa Hình biến thành một con muỗi, ẩn mình trong Liên Hoa Hồ, chờ đợi hai người kia đến.

Một canh giờ sau.

Trong tầm mắt của Phá Vọng Kim Đồng của Giang Thần, ác thi

của Chuẩn Đề Thánh Nhân và hắc bào nhân đã đến đó.

Họ dừng lại bên ngoài tẩm cung.

Hai người nhìn trận thế cường đại trước mắt, hàng trăm triệu đại quân Thiên Đình, trận pháp cấm chế toàn bộ mở ra, có Thập Đại Yêu Thần, ba người Đông Hoàng Thái Nhất, các loại linh bảo tản mát ra từng đạo hà quang ngút trời.

Hai người cũng giật mình kinh hãi, lần này thật sự cảm thấy sợ hãi.

Nếu có gì đó ứng phó không đúng, e rằng cái mạng nhỏ sẽ phải giao lại hoàn toàn ở đây.

"Ngươi có mười phần nắm chắc để kéo chân con chim tạp mao Đế Tuấn kia không?" Ác thi của Chuẩn Đề Thánh Nhân hỏi với vẻ không yên tâm.

"Chỉ cần ngươi có thể kéo chân ba người Đông Hoàng Thái Nhất trong một khắc." "Ta có thể kéo chân Đế Tuấn trong một khắc, trong vòng một khắc, tuyệt đối không để y có thể đi chi viện." Hắc bào nhân mặt mày nghiêm túc.

"Động thủ!" Ác thi của Chuẩn Đề Thánh Nhân gật đầu.

Giây tiếp theo.

Ác thi của Chuẩn Đề Thánh Nhân nhanh chóng xông ra, khí thế khủng khiếp bùng nổ từ trong cơ thể ác thi, bao trùm Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hi, Côn Bằng Yêu Sư, hướng về ba người mà trấn áp.

Đồng thời, trường kiếm trong tay y chém ra, bổ xuống một đạo kiếm mang khổng lồ dài hàng vạn trượng cuốn thẳng lên trời.

Uy áp hủy diệt bùng nổ từ đạo kiếm mang đó, chém về phía ba

người.

Đông Hoàng Thái Nhất và những người khác, vẫn luôn trong trạng thái cảnh giác cao độ.

Chuyện xảy ra một năm trước, họ đâu thể dễ dàng quên đi.

Hai kẻ đó trà trộn vào Thiên Đình, đến nay vẫn không biết trốn ở góc nào của Thiên Đình, gần như đã lật tung Thiên Đình lên mà vẫn không tìm thấy tung tích hai người.

Đương nhiên họ không thể lơ là chủ quan, đặc biệt là lúc này, yêu nữ sắp sinh.

Lòng họ càng thêm đề phòng cao độ, âm thầm cảnh giới.

Chương 186

Thấy ác thi của Chuẩn Đề Thánh Nhân ra tay, Đông Hoàng Thái Nhất cũng không động thủ, y vẫn trấn thủ tại chỗ, Hỗn Độn Chung phóng ra vô số đạo hà quang, bao phủ tẩm cung.

Phục Hi và Côn Bằng Yêu Sư hai người nhìn nhau một cái, sau đó gật đầu.

Thần thông uy lực cường đại, từ trong tay hai người thi triển ra.

Chém về phía ác thi của Chuẩn Đề Thánh Nhân.

"Ầm!" Ba người tấn công trên cửu thiên, hung hăng va chạm vào nhau, sóng khí khủng khiếp, truyền đi khắp bốn phương tám hướng.

Trước sóng khí cường đại đó, tất cả mọi thứ xung quanh đều bị phá hủy.

Ngay cả đại quân Thiên Đình trấn thủ ở đó, cũng không thể không tạm thời rút lui ba phần, bởi vì cuộc chiến ở đẳng cấp như vậy, họ hoàn toàn không thể tham dự vào.

Nhưng họ cũng không từ bỏ, dưới sự dẫn dắt của Thập Đại Yêu Thần, họ vận chuyển trận pháp cấm chế đến cực hạn, bảo vệ nơi đây chặt chẽ, phòng thủ kín kẽ không kẽ hở.

Bảo vệ tẩm cung.

"Hừ!" "Bản lão tổ xem ngươi có thể chống đỡ được mấy chiêu." Ác thi của Chuẩn Đề Thánh Nhân lạnh lùng cười một tiếng.

"Già Thiên Hoán Nhật!" Đại thần thông đỉnh tiêm thi triển ra, toàn bộ trời đất trực tiếp chìm vào bóng tối, một số người tu vi yếu kém, trước thần thông này, trực tiếp mê thất, ngăn cản tất cả thần niệm tra xét.

Họ bất lực quanh quẩn tại chỗ, không biết nên làm thế nào.

"Trường Kiếm Pháp Tắc!" Ác thi của Chuẩn Đề Thánh Nhân lại lần nữa gầm nhẹ một tiếng.

Y không tiếc hủy diệt Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo trong tay, trích xuất lực lượng pháp tắc bên trong, sau đó lại vận dụng lực lượng pháp tắc của bản thân, hình thành một thanh cự kiếm hủy diệt lớn hàng trăm vạn trượng, bá đạo chém thẳng vào Hỗn Độn Chung.

Cảnh tượng đột ngột này, đánh cho ba người Đông Hoàng Thái Nhất một đòn bất ngờ không kịp trở tay.

Chờ khi ba người kịp phản ứng.

Chiêu thức đỉnh phong ngưng tụ của Chuẩn Đề Thánh Nhân đã oanh thẳng lên Hỗn Độn Chung.

Mạnh mẽ như Hỗn Độn Chung, trước một kích đỉnh phong của Chuẩn Đề Thánh Nhân, trước lực lượng khổng lồ đó, cũng bị chém bay ra ngoài.

Nó trực tiếp bay khỏi cung điện, mọi thứ xung quanh đều bị Hỗn Độn Chung phá hủy.

"Trấn áp cho bản lão tổ!" Một kích đắc thủ, ác thi của Chuẩn Đề Thánh Nhân thừa thắng xông lên, lại lần nữa thi triển đại thần thông đỉnh tiêm, bao trùm ba người Đông Hoàng Thái Nhất bên trong, bá đạo oanh sát.

Đại thần thông Già Thiên bao phủ trời đất, vẫn chưa hoàn toàn tan biến.

Cảm nhận uy hiếp tử vong, ngay cả Đông Hoàng Thái Nhất cũng không thể quan tâm nhiều như vậy nữa.

"Thằng khốn này!" "Đ* m* dám lén lút tấn công Thiên Đình, bản

hoàng muốn xé xác ngươi thành vạn đoạn!" Đông Hoàng Thái Nhất mặt mũi dữ tợn gào thét.

Y một tay chiêu, thu Hỗn Độn Chung trở về.

Không có Hỗn Độn Chung, thực lực sẽ bị suy yếu.

Chỉ có Hỗn Độn Chung trong tay, toàn bộ thực lực mới có thể phát huy tối đa.

Thương thế trước đó bị Giang Thần đánh cũng đã hồi phục rồi.

Y đem yêu lực rót vào Hỗn Độn Chung, Hỗn Độn Chung mãnh liệt chấn động, phóng ra vô số vạn đạo hà quang ngút trời, bốn loại sức mạnh thuộc tính hoàn toàn khác nhau là đất, gió, nước, lửa xông ra, bá đạo trấn áp về phía ác thi của Chuẩn Đề Thánh Nhân.

Phục Hi và Côn Bằng Yêu Sư hai người cũng không rảnh rỗi.

Đại thần thông đỉnh tiêm thi triển ra, giết về phía ác thi của Chuẩn Đề Thánh Nhân.

Đối mặt với ba người vây công, mạnh mẽ như ác thi của Chuẩn Đề Thánh Nhân, cũng bị ba người đè xuống đất hung hăng ma sát.

Ngay cả liều cả mạng già để chống đỡ, cũng chỉ có thể miễn cưỡng kéo chân ba người.

Nhưng y lại phải chịu thêm nhiều hỏa lực hơn từ ba người.

Thấy ác thi của Chuẩn Đề Thánh Nhân đã thành công kéo chân ba người Đông Hoàng Thái Nhất, mặc dù bị áp chế thê thảm, hắc bào nhân cũng không thể quan tâm nhiều như vậy nữa.

Thành hay không thành là ở lần này rồi, y lập tức hóa thành một đạo độn quang, xông vào trong tẩm cung.

Trong Liên Hoa Hồ.

Giang Thần trong mắt tinh quang lấp lánh.

"Sắp bắt đầu rồi sao?

Đến lúc bản tọa hành động rồi." Giang Thần nói.

Y điều khiển thân thể hướng về phía trước bay đi.

Còn về đại chiến của những người kia, thì kệ họ.

Không có Hỗn Độn Chung bao phủ tẩm cung, dù Thập Đại Yêu Thần dẫn dắt đại quân Thiên Đình, vận dụng trận pháp cấm chế, bảo vệ toàn bộ tẩm cung chặt chẽ, vẫn không có chút tác dụng nào, huống chi là những người khác.

Trước Phá Vọng Kim Đồng, tất cả đều là đồ bày biện.

Nhưng hắc bào nhân cũng không biết dùng phương pháp gì, hóa thành một đạo khói đen, cũng trà trộn từ bên ngoài vào.

Nhìn bóng lưng y, Giang Thần như có điều suy nghĩ.

"Hắc bào nhân rốt cuộc là ai?" "Lại có thể nắm giữ nhiều thần thông uy lực cường đại như vậy?" Thấy đối phương xông vào trong tẩm cung, vừa hay lúc này, y đã ở bên cạnh Đế Tuấn.

Giang Thần lạnh lùng cười một tiếng.

Kệ ngươi là ai, dám cản trở chuyện tốt của bản tọa, tất cả đều là kẻ địch của bản tọa, tất cả đều trấn áp!

"Định!" Y điều động lực lượng Thời Gian Pháp Tắc, lại lần nữa trấn áp lên người đối phương không chút báo trước, dưới sự trấn áp của lực lượng Thời Gian Pháp Tắc, hắc bào nhân trực tiếp bị định trụ tại chỗ.

Cảnh tượng đột ngột này, không chỉ Đế Tuấn ngây người, ngay cả hắc bào nhân cũng ngây người.

Mặc dù hắc bào nhân biết, ngoài hai người bọn họ ra, Thiên Đình không chừng có thế lực thứ ba, nhưng suốt một năm qua, y đã dùng đủ mọi phương pháp tìm kiếm, cũng không tìm thấy tung tích Giang Thần.

Việc đã đến nước này, y cũng chỉ có thể càng thêm cẩn thận phòng bị, đồng thời hành sự theo kế hoạch.

Ai đ* m* ngờ, vào thời điểm quan trọng này, Giang Thần lại đột nhiên nhảy ra từ phía sau, định trụ y.

Đế Tuấn là người đầu tiên hoàn hồn, thấy hắc bào nhân liền nổi trận lôi đình.

"Đồ yêu nghiệt to gan!" "Dám xông thẳng vào Thiên Đình của bản đế, chết cho bản đế!" Hà Đồ Lạc Thư mang theo sức mạnh hủy diệt tất cả, thô bạo nện xuống, trấn áp tới.

Nhìn thấy sắp trấn áp lên người hắc bào nhân, thì luồng lực lượng Thời Gian Pháp Tắc định trụ kia lại biến mất.

Hắc bào nhân tuy giật nảy mình một cái, nhưng trên mặt không lộ ra quá nhiều kinh hoảng, mọi thứ đều nằm trong dự liệu của y.

Chương 187

"Thiên Ma Pháp Thân!" Hắc bào nhân gầm nhẹ một tiếng.

Y hai tay niết quyết, biến hóa thành thân hình cao hàng trăm vạn trượng, uy áp khủng khiếp bùng nổ từ trong cơ thể y, đạo hạnh tạm thời thăng lên Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Vừa hay lúc này, Đế Tuấn điều khiển Hà Đồ Lạc Thư bá đạo nện xuống.

Hắc bào nhân lộ vẻ khinh thường.

"Phá cho bản tọa!" Quyền ấn sắt nện ra, vô số vạn đạo ma quang bùng nổ từ mặt quyền, oanh lên Hà Đồ Lạc Thư.

"Ầm!" Khí bạo cường đại truyền ra từ chỗ hai bên giao thủ, quét ngang xung quanh.

Trước làn sóng khí cuồng bạo đó, tất cả mọi thứ xung quanh đều bị trấn áp.

Sau một kích.

Hắc bào nhân liền liên tiếp lùi về phía sau hàng trăm vạn trượng mới dừng lại, nhưng một kích của Đế Tuấn dùng Hà Đồ Lạc Thư nện xuống, lại bị y chặn đứng hoàn toàn.

"Phí công Thiên Đình chúa tể!" "Đế Tuấn chỉ có chút thực lực này sao?

Bản tọa còn cảm thấy mất mặt thay!" Hắc bào nhân lộ vẻ khinh thường.

"Già Thiên Hoán Nhật!" Đại thần thông đỉnh tiêm thi triển, Thiên Đình tối sầm, lại lần nữa chìm vào bóng tối, nhân cơ hội này, hắc bào

nhân vung tay phải, một đạo khói đen từ ống tay áo y xông ra, bay về phía cung điện.

"Hừ!" "Muốn ăn đồ độc?

Còn lâu nhé." Giang Thần lạnh lùng cười một tiếng.

Y thi triển Tung Địa Kim Quang đến cực hạn, xông vào trong cung điện.

Già Thiên Hoán Nhật có thể che giấu tầm nhìn của người khác, nhưng không thể che khuất tầm nhìn của y.

Đi trước một bước.

Giang Thần tiến vào trong cung điện, vừa hay lúc này khói đen của hắc bào nhân cũng xông vào.

"Luyện hóa!" Giang Thần lạnh lùng hừ một tiếng.

Y lật tay phải, ngọn lửa khủng khiếp bùng nổ từ lòng bàn tay, hóa thành một tấm lưới lửa khổng lồ, từ trên trời giáng xuống, vây khốn đạo khói đen kia.

Ngọn lửa điên cuồng cháy, bất kể đạo khói đen giãy giụa thế nào, rốt cuộc cũng không thể thoát ra khỏi lưới lửa của Giang Thần.

Theo Giang Thần gia tăng Mặt Trời Phần Thiên Chân Viêm, đạo khói đen nhanh chóng bị luyện hóa.

Bên ngoài cung điện.

Hắc bào nhân triệt để sốt ruột, đã phải trả cái giá lớn như vậy, nếu không thu được chút thành quả nào, kế hoạch lại thất bại, y sẽ hoàn toàn phát điên.

Cảm nhận tình hình của khói đen, hắc bào nhân nổi giận ngút trời.

"Khốn kiếp!" "Dám phá hoại chuyện tốt của bản tọa, bản tọa

muốn ngươi chết không có chỗ chôn!" Hắc bào nhân sát khí ngút trời.

Y xoay người xông vào trong cung điện.

"Phóng tứ!" "Ngươi coi đây là nhà ngươi sao??

Muốn đi đâu thì đi?

Đã hỏi ý bản đế chưa?" Đế Tuấn triệt để đại nộ.

Y trực tiếp triệu hoán Tam Thi ra.

Điều khiển Hà Đồ Lạc Thư thô bạo nện về phía hắc bào nhân.

"Cút cho bản tọa!" Hắc bào nhân đại nộ.

Thần thông thi triển, quyền ấn sắt oanh ra, từng quyền tiếp từng quyền, bá đạo nện về phía Đế Tuấn, muốn bức Đế Tuấn lùi lại.

"Không biết tự lượng sức mình!" "Bản đế tuy không biết ngươi làm sao từ Đại La Kim Tiên thăng lên Chuẩn Thánh hậu kỳ, nhưng nhất định đã phải trả cái giá cực lớn." "Nếu không căn bản không thể đề thăng như vậy!" "Nhưng trước mặt bản đế, loại rác rưởi như ngươi, không thể lật nổi sóng gió." Đế Tuấn lạnh lùng cười một tiếng.

Thái Dương Chân Hỏa cũng được thi triển ra, ba người vây công một người, cộng thêm Hà Đồ Lạc Thư.

Hắc bào nhân lúc này quả là khó chịu, bị đè xuống đất mà ma sát thảm hại.

Như Đế Tuấn đã nói, y chỉ có sức lực phòng thủ, ngay cả sức lực giãy giụa cũng không còn.

"Đ* m* mày không phải thằng ngu sao?" "Có người chạy vào trong cung điện của mày, bất lợi cho con của mày, đ* m* mày không đi xử lý, lại cứ quấn lấy bản tọa, đ* m* mày bị bệnh à!" Hắc bào nhân gầm lên.

“Trong cung điện có trận pháp cấm chế do Hy Hoàng và bản đế bố trí.” “Cường giả cùng cảnh giới muốn xông vào, cũng đoạn vô một chút khả năng nào!

Còn ngươi, chết cho bản đế đi!” Đế Tuấn lạnh lùng hừ.

Y lại thi triển thần thông càng mạnh mẽ hơn, thô bạo trấn áp về phía hắc bào nhân.

Đối mặt với công kích điên cuồng của Đế Tuấn, hắc bào nhân lúc này thật sự khó chịu.

Bị đánh cho thật sự không còn chút khí phách nào.

Nhìn về phía cung điện, mặc dù sốt ruột, nhưng lại không tìm thấy bất kỳ phương pháp nào.

Trong cung điện.

“Luyện hóa cho bản tọa!” Giang Thần gầm nhẹ một tiếng.

Y đem Mặt Trời Phần Thiên Chân Viêm, cùng lực lượng Hỏa Chi Pháp Tắc vận chuyển đến cực hạn, uy năng khủng khiếp, cứng rắn luyện hóa một luồng khói ma đó.

Làm xong tất cả.

Giang Thần thu thần thông lại, bình tĩnh liếc nhìn hướng bên ngoài.

Hắc bào nhân dưới sự oanh sát của Đế Tuấn, có thể nói là hiểm tượng hoàn sinh, suýt nữa quỳ xuống đất mà kêu ba ba rồi.

“Thần thông có thể tạm thời đề thăng đạo hạnh lên Chuẩn Thánh hậu kỳ sao?” Giang Thần không hiểu.

Y nhìn một lúc, liền thu hồi ánh mắt.

Nhìn trận pháp cường hoành bao phủ toàn bộ cung điện, khóe

miệng y nhếch lên, lộ vẻ khinh thường.

"Trừ Hỗn Độn Chung phong tỏa không gian tự thành một phương thế giới ra." "Những cái trận pháp cấm chế chó má khác, trước mặt bản tọa, tất cả đều là rác rưởi." Giang Thần lộ vẻ khinh thường.

"Phá Vọng Kim Đồng!" Hai mắt kim quang lấp lánh, y vận dụng thiên phú thần thông, tra xét vị trí yếu điểm của trận pháp cấm chế trước mắt.

Dưới sự tra xét của Phá Vọng Kim Đồng, yếu điểm của trận pháp cấm chế trước mắt, tất cả đều bộc lộ trước mặt Giang Thần.

Chương 188

Nhưng đạo hạnh của Giang Thần quá thấp, Phá Vọng Kim Đồng tuy rằng vô cùng cường đại, có thể nhìn thấu yếu điểm của trận pháp cấm chế đó.

Nhưng với tu vi hiện tại của y, ít nhất phải mất vài ngày mới có thể tìm thấy yếu điểm của trận pháp cấm chế đó.

E rằng đến lúc đó, chiến đấu bên ngoài đã kết thúc rồi.

"Xem ra chỉ có thể vận dụng Phù Bùng Nổ Tiềm Năng rồi." Giang Thần mặt mày bình tĩnh.

Y cách không chộp một cái, lấy Phù Bùng Nổ Tiềm Năng ra, dán lên người.

Kim quang lấp lánh, dưới sự gia trì của Phù Bùng Nổ Tiềm Năng, đạo hạnh của Giang Thần tạm thời thăng lên Chuẩn Thánh trung kỳ mới dừng lại.

Sức mạnh hủy diệt, tuần hoàn trong cơ thể, thật sự quá cường đại rồi.

"Sức mạnh Chuẩn Thánh trung kỳ?" "Thật sự quá mạnh rồi." Giang Thần cảm thán một câu.

Y lại lần nữa thi triển Phá Vọng Kim Đồng, tra xét trận pháp cấm chế trước mắt.

Theo đạo hạnh của Giang Thần đề cao, uy năng của Phá Vọng Kim Đồng lần đầu tiên được triển hiện ra.

Trận pháp cấm chế trước mắt, chưa đầy ba phút đã bị Giang Thần nhìn thấu.

“Xong!” Giang Thần mắt sáng ngời.

Thân thể y chợt lóe, lao vào trong trận pháp cấm chế như điện xẹt.

Pháp quyết trong tay đánh xuống, khai mở ra một con đường, xông về phía trước.

Hơn chục hơi thở sau.

Giang Thần liền xuất hiện trong cung điện.

Cung điện rộng lớn, ngoài một số cung nữ ra, không còn bất kỳ ai khác.

Xem ra Đế Tuấn rất yên tâm về nơi này, cũng phải thôi, bên ngoài có nhiều cường giả Thiên Đình trấn thủ như vậy, bên trong có trận pháp cấm chế uy lực cường đại bảo hộ, nếu có người có thể đột phá phòng ngự vòng ngoài.

Vậy thì phòng ngự bên trong, tự nhiên cũng không thể ngăn cản.

Dù sao, chi bằng tử chiến đến cùng ở bên ngoài.

“Lại tiện cho bản tọa rồi.” Giang Thần nói.

Y vung tay phải, lực lượng Thời Gian Pháp Tắc đánh xuống, định trụ toàn bộ cung nữ trong đại điện.

Vừa hay lúc này, trong cung điện truyền ra tiếng trẻ con khóc, không chỉ một tiếng.

“Sinh rồi sao?” “Xem ra bản tọa đến đúng lúc quá nhỉ!” Giang Thần mỉm cười.

Y tiến vào trong cung điện.

Mười tiểu Kim Ô nằm trên giường, dù vừa mới sinh ra, vẫn tràn đầy linh tính, xung quanh chúng, vờn quanh sức mạnh hỏa hệ khủng khiếp.

Hiện tại mọi thứ, tất cả đều bị Giang Thần định trụ.

Muốn phản kháng, căn bản là không thể.

"Sức mạnh hỏa hệ hùng hậu thật, không hổ là hậu duệ của con chim tạp mao kia, phi phàm bất phàm." "Hiện tại thì lại thành toàn cho bản tọa rồi." Giang Thần mỉm cười.

Y liếc nhìn yêu nữ, sau đó ánh mắt dừng lại trên mười tiểu Kim Ô.

"Ra cho bản tọa!" Giang Thần lạnh lùng hừ một tiếng.

Y hai tay niết quyết, từng đạo ấn pháp liên tiếp từ trong tay y đánh xuống lên người mười tiểu Kim Ô.

Lần này là để rút đi một nửa bản nguyên chi lực của mười tiểu Kim Ô.

Bị rút đi một nửa bản nguyên chi lực, cũng sẽ không làm tổn hại bản nguyên, nhiều nhất là bị trọng thương.

Chỉ cần dùng bảo vật rồi tĩnh dưỡng một đoạn thời gian nữa, là có thể hoàn toàn khôi phục.

Thiên Đình gia đại nghiệp đại, hoàn toàn không phải chuyện gì to tát.

Một lát sau.

Dưới sự cường hành rút lấy của Giang Thần, mười tiểu Kim Ô đau đớn kêu thảm thiết, một nửa bản nguyên của mỗi đứa đều bị Giang Thần trích xuất ra.

Mười đạo Hỏa Chi Bản Nguyên chi lực lơ lửng trong không trung, tản mát sức mạnh hùng hậu cuồn cuộn.

"Thu!" Giang Thần vung tay phải.

Y thu lấy mười đạo bản nguyên chi lực trên không trung.

Y liếc nhìn những tiểu Kim Ô nằm trên giường nửa sống nửa chết, trầm ngâm, trong lòng liền có quyết định.

Dù sao tiểu Kim Ô cũng có một số tác dụng, vạn nhất xảy ra ngoài ý muốn, thật sự chết rồi, cũng sẽ vô cùng phiền phức.

"Hòa Giải Tạo Hóa!" Một đạo kim quang đánh xuống lên mười tiểu Kim Ô, dưới sự bao phủ của đạo kim quang đó, thương thế trên người mười tiểu Kim Ô, trong vài phút ngắn ngủi, thương thế bề mặt đều đã hồi phục.

Nhưng bản nguyên chi lực bị tổn thương, lại không hề hồi phục.

Cần phải dựa vào thiên tài địa bảo, cùng với sự thúc đẩy của thời gian, mới có thể hồi phục.

"Nên rời khỏi đây rồi." Giang Thần cười nói.

Chuyến đi Thiên Đình lần này, tuy có chút phiền phức, may mắn là mọi thứ đều hoàn mỹ hoàn thành.

Y vung tay phải, thu hồi toàn bộ lực lượng Thời Gian Pháp Tắc xung quanh.

Thân thể y chợt lóe, trực tiếp độn vào không gian, hướng ra bên ngoài.

Không còn lực lượng Thời Gian Pháp Tắc trấn áp, mười tiểu Kim Ô bị rút đi một nửa bản nguyên.

Không thể nhịn được nữa, chúng kêu thảm thiết thê lương.

Cách cả trận pháp cấm chế, cũng có thể nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của mười tiểu Kim Ô.

Lúc này, vừa hay Giang Thần đã ra khỏi trận pháp cấm chế, đến bên ngoài.

Huyết mạch tương liên, nghe thấy tiếng kêu thảm thiết thê lương

của mười tiểu Kim Ô truyền ra từ bên trong.

Đế Tuấn đại nộ, ngọn lửa giận dữ khủng khiếp bùng nổ.

"Đồ hỗn trướng!" "Dám lừa gạt bản đế, động đến con trai bản đế, chết đi!" Đế Tuấn mặt mày dữ tợn gào thét.

Chương 189

Y hai tay niết quyết, từng đạo pháp quyết nhanh chóng đánh xuống.

Y điều động Hà Đồ Lạc Thư, phóng ra hà quang ngút trời, uy năng khủng khiếp bùng nổ.

"Chết đi!" Giây tiếp theo.

Thái Dương Chân Hỏa vờn quanh trên Hà Đồ Lạc Thư, uy năng vô thượng bùng nổ từ hai kiện linh bảo, bá đạo nện lên người hắc bào nhân.

Đối mặt với một kích đầy phẫn nộ của Đế Tuấn, sắc mặt hắc bào nhân đại biến.

"Thiên Ma Thần Quyền!" Hắc bào nhân điều động toàn bộ ma lực trong cơ thể, rót vào thần thông, một đạo quyền mang khủng bố lớn hàng trăm vạn trượng quét ngang, bá đạo nện về phía Hà Đồ Lạc Thư.

"Định!" Giang Thần ánh mắt lạnh lẽo.

Y ra tay không chút báo trước, lấy đạo hạnh Chuẩn Thánh trung kỳ thi triển lực lượng Thời Gian Pháp Tắc.

Cho dù chỉ nắm giữ một thành lực lượng Thời Gian Pháp Tắc, cũng không phải thứ hắc bào nhân có thể chống đỡ được.

Trước lực lượng Thời Gian Pháp Tắc đột ngột đó, hắc bào nhân, bao gồm cả thân thể y, không một chút báo trước bị định trụ.

Giây tiếp theo.

Một kích đầy phẫn nộ của Đế Tuấn, nện lên người y.

"Đ* m*..." "Ầm!" Lời của hắc bào nhân chưa dứt, một kích bùng

nổ đầy phẫn nộ của Đế Tuấn, liền nện lên người y.

Đồng thời Thiện Thi và Ác Thi của Đế Tuấn cũng không rảnh rỗi, thần thông oanh sát lên người hắc bào nhân.

Trước thần thông cường đại của ba người Đế Tuấn, hắc bào nhân trực tiếp bị trấn áp.

Ngay cả chân linh cũng bị Thái Dương Chân Hỏa thiêu thành tro bụi.

Giải quyết xong hắc bào nhân, Đế Tuấn lòng vẫn lo lắng cho hài tử của mình, không dám chần chừ tại chỗ, vội vàng xông vào bên trong.

"Thằng đần!" Giang Thần lắc đầu.

Ác thi của Chuẩn Đề Thánh Nhân chưa giải quyết, đ* m* lại chạy đi xem con của mình?

Y điều khiển độn quang, Giang Thần hướng ra bên ngoài bay đi.

Một lát sau.

Y liền đến chỗ ác thi của Chuẩn Đề Thánh Nhân, đại chiến kịch liệt, truyền ra từ chỗ hai bên giao thủ, từng đạo tiếp từng đạo, truyền đi khắp bốn phương tám hướng.

Dưới sự vây công của ba người Đông Hoàng Thái Nhất, ác thi của Chuẩn Đề Thánh Nhân, có thể nói là vô cùng uất ức.

Bị đè xuống đất hung hăng ma sát, lại bị đánh cho không còn chút khí phách nào.

"Đã làm một không làm hai không xong!" "Bản tọa lại tặng một phần lễ vật nữa." Giang Thần lạnh lùng cười một tiếng.

Y không một tiếng động đến sau lưng ác thi của Chuẩn Đề Thánh Nhân, lại lần nữa vận dụng lực lượng Thời Gian Pháp Tắc, toàn lực

trấn áp xuống.

Ác thi của Chuẩn Đề Thánh Nhân đang chống đỡ thần thông của ba người Đông Hoàng Thái Nhất, căn bản không ngờ, vào lúc này, lại có người lén lút tấn công từ phía sau.

Thậm chí vận dụng lực lượng Thời Gian Pháp Tắc, trấn áp lên người y.

Dưới sự bất ngờ không kịp phòng bị, y trực tiếp bị lực lượng Thời Gian Pháp Tắc định trụ.

Đồng thời trong lòng y cũng hiểu rõ, kẻ nào đang lén lút tấn công, nhất định là tên tặc tử kia trước đó, lúc ở Nam Thiên Môn đã dùng lực lượng Thời Gian Pháp Tắc ám toán một lần, hiện tại lại muốn ám toán lần thứ hai.

Nghĩ vậy, ác thi của Chuẩn Đề Thánh Nhân trong lòng nổi giận ngút trời.

Y hận không thể thiên đao vạn quả tên tặc tử lén lút tấn công kia, đồng thời phấn lực điều động lực lượng pháp tắc, muốn tránh thoát sự trấn áp của lực lượng Thời Gian Pháp Tắc.

Một chút thời gian như vậy, đối với Đại Năng chân chính mà nói, đã đủ để sử dụng rồi.

Ba người Đông Hoàng Thái Nhất mắt sáng người, làm sao có thể bỏ qua cơ hội tốt trước mắt này.

"Chết đi!" Hỗn Độn Chung, cùng các Tiên Thiên Linh Bảo đỉnh tiêm khác, phóng ra uy áp khủng khiếp, bá đạo oanh sát lên người ác thi của Chuẩn Đề Thánh Nhân.

Mạnh mẽ như ác thi của Chuẩn Đề Thánh Nhân, dưới sự oanh kích của nhiều linh bảo đỉnh tiêm như vậy, nhục thân cũng trong nháy mắt bị phá hủy.

Không đợi chân linh của y trốn thoát, Giang Thần lại lần nữa vận dụng lực lượng Thời Gian Pháp Tắc, thô bạo trấn áp lên người y.

Dưới sự trấn áp của lực lượng Thời Gian Pháp Tắc, chân linh của y trực tiếp bị định trụ tại chỗ, muốn trốn thoát cũng không thể làm được.

"Thái Dương Chân Hỏa!" Đông Hoàng Thái Nhất lạnh lùng hừ một tiếng.

Ngọn lửa khủng khiếp từ trên trời giáng xuống, rơi lên người y, hướng về phía y thiêu đốt, dưới sự thiêu đốt khủng khiếp đó, chân linh của y không có thủ đoạn phòng ngự, trực tiếp bị cứng rắn thiêu đốt thành tro tàn.

"Xong việc!" Giang Thần mắt sáng ngời.

Lập tức y điều khiển độn quang, hướng về Nam Thiên Môn mà bay đi.

Một cảnh tượng đột ngột như vậy khiến Đông Hoàng Thái Nhất cùng hai người kia lập tức sững sờ, từng người một không dám tin nhìn nhau, cứ như thể mọi chuyện vừa rồi chỉ là một giấc mơ.

"Chuyện gì vậy?" "Tên kia chết rồi sao?" Đông Hoàng Thái Nhất có chút ngẩn ngơ.

"Bản hoàng dường như cảm nhận được một luồng Thời Gian Pháp Tắc chi lực." "Vào khoảnh khắc mấu chốt khi y ra tay, đã bị Thời Gian Pháp Tắc chi lực cố định lại, sau đó khi thần thông của ta giáng xuống, liền có cảnh tượng trước mắt này, trực tiếp bị ta trấn áp." Phục Hy trầm tư nói.

Là một đại sư trận pháp, mặc dù pháp tắc mà y lĩnh ngộ không phải là Thời Gian Pháp Tắc chí tôn, nhưng cũng không hề kém, đối với Thời Gian Pháp Tắc chi lực có sự cảm ứng vô cùng mẫn cảm.

“Chẳng lẽ trong bóng tối còn có thế lực thứ ba?” “Xem ra dường như không phải đối đầu, nếu không cũng sẽ không ra tay giúp ta.” Đông Hoàng Thái Nhất sắc mặt nghiêm túc.

“A!” “Dám rút đi nguyên bản chi lực của mười đứa con ta, bản đế thề, bất kể ngươi trốn ở đâu, nhất định sẽ thiên đao vạn quả, băm thây vạn đoạn!” Đột nhiên, tiếng gào thét phẫn nộ của Đế Tuấn truyền ra từ cung điện.

“Không ổn!” “Ta mau đi thôi, bên cung điện có chuyện!” Đông Hoàng Thái Nhất biến sắc, hô một tiếng, dẫn đầu lao về phía cung điện.

Phục Hy và Côn Bằng Yêu Sư liếc nhìn nhau, rồi theo sau Đông Hoàng Thái Nhất, lao về phía trước.

Những chuyện xảy ra bên Thiên Đình, Giang Thần không quan tâm, mục tiêu của hắn đã đạt được.

Lúc này, hắn đã ở trong Nam Thiên Môn, lạnh nhạt liếc nhìn những người vẫn còn trấn thủ ở đó, rồi ngự độn quang lao xuống.

Có Đại Đạo Liễm Tức Quyết và Thai Dịch Hóa Hình hai môn đại thần thông đỉnh tiêm này, căn bản không thể bị phát hiện.

Rời Thiên Đình.

Giang Thần không dám chần chừ một khắc nào, đổi hướng, vội vàng độn đi về phía trước.

Oanh!

Đột nhiên, cả trời đất chấn động mạnh, như thể một trận đại địa chấn vạn cấp đang xảy ra.

Chương 190

Uy áp khủng bố truyền đến từ đỉnh Bất Chu Sơn.

Từng luồng sức mạnh cường đại bao trùm toàn bộ lối ra Thiên Đình, xem ra là muốn tìm ra kẻ tiểu nhân đang ẩn mình trong bóng tối.

"Ngọa tào!" "Chuẩn Đề ngốc lừa phát điên rồi sao?

Chẳng lẽ không sợ bại lộ, gây ra kịch biến?" Giang Thần hiếm khi thốt ra một câu thô tục.

Hắn điên cuồng vận chuyển Đại Đạo Liễm Tức Quyết đến cực hạn, tránh né sự dò xét của Thiên Đạo chi lực.

Đồng thời, hắn bất động trên cửu thiên, kiên nhẫn so tài.

Cùng với thời gian trôi đi.

Từng đạo độn quang liên tiếp bắn ra từ Thiên Đình, có những đại thần thông giả tu vi thông thiên, cũng có hàng vạn đại quân.

Từng người từng người khí thế hung hăng, lao về phía Hồng Hoang đại địa.

Nhìn bộ dạng đó, rõ ràng là đã vâng lệnh của Đế Tuấn, muốn tìm ra tên chuột nhắt đã gây rối Thiên Đình trước đó.

Sau đó.

Ngay cả Côn Bằng Yêu Sư và Phục Hy, cùng với Đông Hoàng cũng dẫn đại quân từ Thiên Đình xuất phát, vội vã đi về Hồng Hoang đại địa.

Toàn bộ Thiên Đình nghiêm túc đề phòng, tiến vào trạng thái cảnh giới.

Về phần Thiên Đạo chi lực mà Chuẩn Đề ngốc lừa bao phủ bên

ngoài Thiên Đình, khi đại quân Thiên Đình xuất phát, nó liền biến mất.

"Cái ngốc lừa này đúng là đủ cẩn thận." "Bề ngoài thì rút đi Thiên Đạo chi lực, nhưng thực tế lại trốn trong bóng tối rình mò, quả nhiên là chẳng cần chút mặt mũi nào." Giang Thần hừ lạnh một tiếng.

Ngay lập tức không còn chậm trễ thời gian nữa, hắn đổi hướng, lao về phía Bồng Lai Tiên Đảo.

Chuyện ở đó tạm thời đã giải quyết xong, đợi Chuẩn Đề ngốc lừa lần sau mưu tính, sẽ mất một khoảng thời gian, trong khoảng thời gian này, hắn có thể ở Bồng Lai Tiên Đảo tu luyện thật tốt.

Ba mươi năm sau.

Độn quang của Giang Thần lóe lên, liền dừng lại bên ngoài Bồng Lai Tiên Đảo.

"Cuối cùng cũng về nhà rồi." Giang Thần khẽ mỉm cười.

Hắn vung tay phải.

Mở ra trận pháp cấm chế bên ngoài Bồng Lai Tiên Đảo, nhanh chóng xông vào.

Chỉ vài lần lóe lên, hắn đã dừng lại ở trung tâm hồ.

Lười biếng nằm trên ghế tựa, nhìn về phía cung điện bên cạnh, Thường Hi và Hi Hòa đang tu luyện.

"Hai chị em này đúng là đủ liều mạng." "Đã nhiều năm như vậy, kể từ lần bế quan trước đến nay, vẫn chưa từng xuất quan." Giang Thần lắc đầu cảm thán một câu.

Hắn vung tay phải.

Lấy ra một bữa ăn sang trọng, bày lên trên bàn, còn có một vò Tiên Nhưỡng Túy Sinh Mộng Tử cực phẩm.

Hắn vừa ăn vừa thưởng thức tình hình xung quanh.

Xích!

Không gian vỡ vụn, đúng lúc này, bị người ta dùng đại thần thông cưỡng ép xé rách ra, một thân ảnh từ bên trong bước ra.

Người đó không ai khác, chính là Oa Nữ Tiên Cô.

Khác với mọi ngày, hôm nay Oa Nữ Tiên Cô đặc biệt xinh đẹp, vốn là một mỹ nhân đỉnh tiêm, hôm nay nàng mặc một bộ váy ngắn màu đen gợi cảm, hoàn hảo khoe ra thân hình.

Đôi chân ngọc trần trụi, lay động một tầng hào quang trắng, bao phủ toàn thân nàng.

Kết hợp với khí chất cao quý thoát tục kia, quả thực đẹp đến bùng nổ.

"Ồ!" "Không bế quan sao?

Có rảnh rỗi rồi à?" Giang Thần lộ vẻ khó hiểu, hiếu kỳ hỏi.

"Không hoan nghênh ta sao?" Oa Nữ Tiên Cô hỏi.

"Nuôi nàng cả đời cũng không thành vấn đề." "Chỉ sợ nàng không muốn thôi." Giang Thần khẽ mỉm cười.

Hắn lấy ra một chiếc ghế tựa, ra ý mời nàng ngồi xuống.

Oa Nữ Tiên Cô cũng không khách khí, ngồi xuống bên cạnh Giang Thần, nhận lấy mỹ tửu Giang Thần đưa, mở vò, lười biếng uống một hơi, rồi mới đặt vò rượu xuống.

"Thật sảng khoái!" "Bản cung phát hiện ở bên ngươi thật sự rất thoải mái, mọi việc đều không cần lo nghĩ, cũng không cần hỏi, chỉ cần ăn ngon là được." Oa Nữ Tiên Cô cười nói.

"Đó là đương nhiên." "Cá nhân ta tương đối lười biếng, thích ăn

khắp mỹ thực Hồng Hoang đại địa, nếu nói về ăn uống, tuyệt đối không ai có thể sánh bằng ta." "Hơn nữa thế giới bên ngoài hỗn loạn như vậy, Thiên Địa Lượng Kiếp lại bắt đầu rồi." "Nếu dính vào nhân quả lượng kiếp, vạn nhất phải sinh tử đạo tiêu thì sao?" Giang Thần cười lắc đầu.

"Lạc lạc!" "Cái tên ngươi đúng là đủ lười biếng, thảo nào không câu cá, mà là đang trên con đường câu cá, ta giờ mới hiểu." Oa Nữ Tiên Cô liếc hắn một cái.

"Ha ha." Giang Thần cười lớn một tiếng.

"Nói chính sự đi?" "Nàng có rảnh rỗi đến đây sao?

Không giống tính cách của nàng chút nào." "Lần này đúng là không có việc gì." "Chỉ là trong lòng có chuyện rất không vui, muốn ra ngoài giải khuây." "Không ngờ đi đi lại lại liền đến đây." Oa Nữ Tiên Cô có chút không vui.

"Cái tên đại ca kia lại đến làm phiền nàng sao?" Giang Thần hỏi.

"Không phải." "Bằng hữu của đại ca ta, liên thủ làm phiền ta, ta lại không tiện từ chối, khiến trong lòng rất không vui." Oa Nữ Tiên Cô thành thật nói.

"Cứ uống rượu trước đã, lát nữa ta sẽ dạy nàng một cách." Giang Thần hô một tiếng.

"Ừm." Oa Nữ Tiên Cô gật đầu.

Hai người uống rượu.

Nửa canh giờ sau, hai người đều đã ăn gần xong.

"Bây giờ nói được rồi chứ!" "Rốt cuộc có cách nào tốt để tránh được tình huống như vậy không?" Oa Nữ Tiên Cô hỏi.

"Cách làm cũng vô cùng đơn giản." "Xem nàng có thể hạ quyết

tâm tàn nhẫn hay không, đương nhiên, nếu lòng nàng không đủ độc ác, ta có dạy cho nàng thì nàng cũng không dùng được." Giang Thần lắc đầu.

"Xem này." "Đơn giản thôi." "Chỉ cần khi bị làm phiền nữa, nàng cứ tàn nhẫn ấn họ xuống đất mà ma sát một trận, chẳng phải mọi chuyện sẽ được giải quyết hết sao?" "Mặc kệ đó là bằng hữu của đại ca nàng, cũng không phải bằng hữu của nàng, cứ đánh cho tới chết." "Ta không tin, nàng có thể chịu đựng áp lực, mà lại không sợ bị đánh." Giang Thần bày ra ý đồ xấu.

"Làm vậy thật sự được sao?" "Vạn nhất có chuyện gì thì sao?" Oa Nữ Tiên Cô nói ra nỗi lo trong lòng.

Phanh!

Chương 191

Giang Thần cốc vào đầu nàng, dùng sức xoa xoa tóc nàng, làm rối tung mái tóc.

"Đồ ngốc!" "Sao mà ngốc vậy?

Chẳng phải ta đã dạy nàng cách rồi sao?

Một trận không được, thì hai trận, nếu hai trận cũng không được, thì cứ đánh tiếp." "Đánh cho đến khi nào họ chịu thua thì thôi, ta không tin, trong Hồng Hoang đại địa có người không sợ bị đánh." Giang Thần sắc mặt nghiêm túc.

Thấy Oa Nữ Tiên Cô chần chừ, Giang Thần quyết định thêm dầu vào lửa, chơi một chiêu ác hơn, để ngọn lửa cháy mãnh liệt hơn nữa.

"Làm người nhất định phải tàn nhẫn!" "Nếu không đủ tàn nhẫn, người chịu thiệt chỉ có nàng, càng nhún nhường, đối phương càng được đằng chân lân đằng đầu!" "Ngược lại, chỉ cần thái độ thể hiện cứng rắn hơn một chút, bày tỏ rõ ràng quan điểm, bọn họ sẽ tồn tại kính sợ, không dám gây khó dễ nữa!" "Thậm chí ngay cả nghị luận sau lưng cũng không dám!" Giang Thần nói.

"…" Oa Nữ Tiên Cô cạn lời.

Làm nửa ngày, cứ tưởng Giang Thần có cách hay, hóa ra vẫn là chiêu cũ!

Nàng nghiêm túc trầm ngâm, xem xét lại những lời Giang Thần nói từ đầu đến cuối.

"Ồ!" "Dường như đúng là như vậy, mặc dù cách này vô cùng đơn giản, thậm chí hơi thô bạo!

Nhưng hiệu quả thật sự rất tốt, nếu làm theo cách của Giang

Thần, chỉ cần đủ tàn nhẫn, thì không có chuyện gì là không giải quyết được.” Oa Nữ Tiên Cô trong lòng sáng ra.

“Cảm ơn đã chỉ điểm!” “Ồ!” “Tam ca đến rồi sao?” Giang Thần đột nhiên chỉ vào phía sau, cố ý làm một biểu cảm vô cùng khoa trương.

Oa Nữ Tiên Cô sững sờ, theo bản năng quay đầu nhìn lại.

Phía sau trống không, đừng nói người, ngay cả một bóng ma cũng không thấy.

“Không ổn!

Bị lừa rồi.” Oa Nữ Tiên Cô trong lòng thầm hô.

Đợi đến khi nàng hoàn hồn, một nụ hôn nhẹ đã đặt lên má nàng, rồi hắn lại nằm thoải mái trên ghế tựa.

“!” Oa Nữ Tiên Cô sắc mặt trầm xuống.

Nàng cố ý giữ vẻ mặt lạnh lùng, nhưng trong lòng lại không nổi lên chút giận dữ nào.

Ngược lại, còn có chút kinh hỉ.

“Ai!” “Ta thật sự không cố ý mà, nàng đừng dùng ánh mắt đó nhìn ta, vừa rồi ta thật sự không cố ý, chỉ là phong thái quá lớn, nhất thời không cẩn thận thôi.” Giang Thần mặt dày nói.

“…” Oa Nữ Tiên Cô cạn lời.

Bồng Lai Tiên Đảo, bên ngoài có một tòa trận pháp cấm chế uy lực cường đại thủ hộ, nói trắng ra, dù gió bên ngoài có gào thét tận trời, cũng không thể thổi vào Bồng Lai Tiên Đảo.

“Chuyện vừa rồi, coi như là báo thù lần trước đi.” “Ta có việc, đi trước đây.” Oa Nữ Tiên Cô đứng dậy khỏi ghế tựa, nàng không thể ở lại đây nữa.

Vừa định xé rách không gian rời đi, nàng lại nhớ ra một chuyện.

Bước chân vừa cất lên lại dừng lại.

“Ta có một chuyện không hiểu, muốn thỉnh giáo ngươi.” “Nói đi!” “Không phải ta khoác lác, chỉ cần ta muốn, bất kỳ chuyện gì xảy ra trong Hồng Hoang đại địa, không có chuyện gì là ta không biết.” Giang Thần vỗ ngực, lại khoe khoang.

“Vạn nhất đại ca ta lại tìm ta làm phiền thì sao?” Oa Nữ Tiên Cô nói ra nỗi lo trong lòng.

Phanh!

Giang Thần lại cốc vào đầu nàng một cái.

“Đồ ngốc!” “Sao mà vấn đề đơn giản như vậy cũng không hiểu?

Thật ra vấn đề này rất đơn giản, thật đấy, không tin nàng có thể động não mà xem.” “Được rồi, xem ra như thế này.” “Cho dù có đánh vỡ đầu nàng, nàng cũng không thông, ta hoàn toàn nhìn ra rồi, nàng muốn lười biếng.” Giang Thần lắc đầu.

“…” Oa Nữ Tiên Cô cạn lời.

“Đại ca!” “Cho dù bằng hữu của đại ca nàng có quan hệ tốt đến mấy, thì có thể tốt đến mức nào chứ?

Nếu đại ca nàng thật sự đến tìm, nàng cũng có thể bán thảm.” “Bán thảm?” “Cái này hơi không phù hợp với thân phận của ta, truyền ra ngoài chẳng phải là tự vả vào mặt sao?” Oa Nữ Tiên Cô lắc đầu.

“Vậy cũng được!” “Hoàn toàn có thể ấn đại ca nàng xuống đất, hung hăng ma sát một trận, như vậy, đại ca nàng chẳng phải sẽ ngoan ngoãn sao?” Giang Thần nhún vai, quẳng cho nàng một ánh mắt ngu ngốc.

“Được rồi.” “Coi như ta chưa từng hỏi chuyện này.” Lắc đầu, Oa

Nữ Tiên Cô trực tiếp xé rách không gian rời đi.

Đợi đến khi nàng hoàn toàn biến mất.

Giang Thần đứng dậy khỏi ghế tựa, thu ghế tựa lại.

"Ai!" "Ta còn chưa bắt nạt đủ mà, nàng đã đi rồi sao?" Lắc đầu, Giang Thần ngự độn quang tiến vào cung điện của mình.

Hắn lấy ra Tử Khí Bồ Đoàn, bày trên giường đá.

Tay phải lật một cái, lấy ra mười đoàn nguyên bản Tiểu Kim Ô.

Ngọn lửa khủng bố phát ra từ mười đoàn nguyên bản Tiểu Kim Ô, trước nhiệt độ cường hoành kia, không gian xung quanh kịch liệt bốc cháy.

Từng luồng khí sóng màu trắng sữa truyền ra, dường như không thể chịu đựng nổi ngọn lửa cuồng bạo kia.

"Không hổ là Bổn Mệnh Hỏa Diễm của Tam Túc Kim Ô." "Cũng không uổng công bản tọa tốn hao nhiều sức lực như vậy, ẩn náu ở Thiên Đình lâu như thế, mới lấy được mười đoàn nguyên bản Tiểu Kim Ô." "Tuy là Hậu Thiên Bản Nguyên, nhưng chỉ cần luyện hóa mười đoàn nguyên bản này, uy năng của Thái Dương Chân Hỏa tất sẽ tăng lên gấp đôi." Giang Thần sắc mặt nghiêm túc.

Hắn há miệng nuốt, rồi thổ ra Thái Dương Chân Hỏa.

Thái Dương Chân Hỏa vừa xuất hiện, uy áp cường hoành tỏa ra, trực tiếp bao phủ ngọn lửa của mười đoàn nguyên bản Tiểu Kim Ô, áp chế chúng chết cứng, khiến chúng ngay cả nhúc nhích cũng vô cùng khó khăn.

Đồng thời, trong Thái Dương Chân Hỏa truyền ra một luồng chấn động cực lớn, muốn nuốt chửng mười đoàn nguyên bản Tiểu Kim Ô trước mắt.

“Quả nhiên là như vậy!” Trong mắt Giang Thần tinh quang lóe lên.

“Luyện hóa!” Hắn vung tay phải, Thái Dương Chân Hỏa bao trùm mười đoàn nguyên bản Tiểu Kim Ô.

Thoáng chốc, thời gian như khói, chỉ trong chớp mắt, hai trăm năm đã trôi qua.

Hai trăm năm trong Hồng Hoang đại địa cũng không thái bình, nhân mã Thiên Đình như phát điên, điên cuồng tìm kiếm kẻ chủ mưu trong Hồng Hoang đại địa.

Đồng thời, bọn họ thu gom tài nguyên trong Hồng Hoang đại địa, chuẩn bị khôi phục nguyên bản của mười Tiểu Kim Ô.

Ngay cả địa bàn Vu tộc, nhân mã Thiên Đình cũng từng xâm phạm.

Vì thế.

Song phương đã bùng nổ hết lần này đến lần khác chiến tranh, so với trận Vu Yêu đại chiến lần thứ nhất, những trận chiến trước mắt này chẳng qua chỉ là món khai vị.

Thiên Đình gây ra động tĩnh lớn như vậy, chuyện xảy ra ở Thiên Đình hai trăm năm trước, tự nhiên không thể che giấu được nữa.

Chương 192

Có liên quan đến việc Thiên Hậu lâm bồn, vô số đại thần thông giả xuất hiện.

Vây công Thiên Đình, dùng đại thần thông cứng rắn đánh cho đại quân Thiên Đình tan tác như nước chảy.

Ngay cả Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất hai con chim tạp mao kia, dưới sự trấn áp của những đại thần thông giả này, cũng bị ấn xuống đất mà ma sát điên cuồng.

Có thể nói là khổ không tả xiết.

Cuối cùng, những đại thần thông giả xông vào Thiên Đình kia, trước mặt bọn họ, cứng rắn rút đi một nửa nguyên bản chi lực từ bên trong mười Tiểu Kim Ô.

Ngoài phiên bản tương đối gần với sự thật này, còn có vô số phiên bản khác.

Trong đó, phiên bản khoa trương nhất là.

Một vị đại thần thông giả tu vi thông thiên, một mình một ngựa giết thẳng lên Thiên Đình.

Quyền đánh Nam Thiên Môn, chân đá Bắc Thiên Môn, đứng trên Lăng Tiêu Bảo Điện, chỉ vào mũi Đế Tuấn mà mắng chửi thậm tệ, tuyên bố: "Vợ ngươi là vợ ta, quyền lực của ngươi là quyền lực của ta." "Nếu không muốn chết, mau giao Thiên Đế bảo tọa ra." Sau đó Đế Tuấn không phục, dẫn theo Thiên Đình cùng một đám cường giả hung hăng lao đến.

Trong một khoảng thời gian, có thể nói là trời đất thất sắc, trên ba mươi ba tầng trời, cuộc chém giết đó quả là thảm liệt.

Nghe nói, hàng trăm tỷ đại quân Thiên Đình, trước mặt vị đại thần thông giả kia, ngay cả một chiêu cũng không đỡ nổi.

Liền bị một bàn tay khổng lồ cuồng bạo từ trên trời giáng xuống, bá đạo trấn áp.

Rồi sau đó.

Vị đại thần thông giả tu vi thông thiên kia, bay lên một cước, thô bạo đá vào người Đế Tuấn và những người khác, trực tiếp đá từng người bất tỉnh nhân sự.

Bọn họ hôn mê mấy chục năm, mới tỉnh lại.

Đợi đến khi tỉnh lại, huyết mạch của mười Tiểu Kim Ô cũng đã bị vị đại thần thông giả kia cưỡng ép rút đi.

Đó không phải trọng điểm.

Trọng điểm là Thiên Hậu của Thiên Đình cũng bị vị đại thần thông giả kia cướp đi.

Trong một khoảng thời gian, khắp Hồng Hoang đại địa đều lưu truyền chuyện Thiên Đình, bất kể là phiên bản nào, tóm lại thì mặt mũi của Thiên Đình đều đã mất sạch.

Vì thế Đế Tuấn lại một lần nữa nổi trận lôi đình, phái đại quân trấn áp những kẻ lan truyền lời đồn kia.

Ngay cả khi Yêu tộc toàn lực khai hỏa, vẫn không thể trấn áp được lời đồn.

Ngay cả những tiểu yêu tầng thấp nhất trong Yêu tộc, sau khi gặp nhau ở nơi vắng vẻ, liền mở miệng nói: “Thiên Đế bị người ta ấn xuống đất ma sát, Thiên Hậu bị người ta cướp đi, ngay cả huyết mạch của mười Thái Tử cũng bị người ta cưỡng ép rút.” Sau đó một người khác liền làm động tác “suỵt”.

Rồi nhìn trái nhìn phải một cái, thấy không có ai, liền đáp: "Nghe nói rồi!

Gặp phải chuyện lớn như vậy, Thiên Đế nổi giận cũng là điều dễ hiểu." …… Bất kể thế giới bên ngoài biến hóa thế nào, Bồng Lai Tiên Đảo những năm này vẫn vững như Thái Sơn.

Một ngày.

Giang Thần mở đôi mắt, hai đạo tinh quang lóe lên rồi vụt tắt.

"Hô!" "Cuối cùng cũng đã luyện hóa toàn bộ mười đoàn nguyên bản Tiểu Kim Ô chi lực." "May mắn là y như bản tọa dự liệu, sau khi luyện hóa mười đoàn nguyên bản Tiểu Kim Ô chi lực, uy năng của Thái Dương Chân Hỏa đã tăng lên gấp đôi." "Chỉ riêng uy năng Thái Dương Chân Hỏa, hai con chim tạp mao Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, về uy năng cũng không thể sánh bằng, muốn ấn chúng xuống đất mà hành hạ, hoàn toàn dư sức." Giang Thần mỉm cười hài lòng.

Nhìn về phía Thiên Đình.

Tinh quang trong mắt lóe lên, một ý nghĩ táo bạo hơn nữa xuất hiện trong lòng hắn.

"Nếu luyện hóa được nguyên bản chi lực của hai con chim tạp mao kia." "Chỉ sợ Thái Dương Chân Hỏa của bản tọa, sẽ đạt đến một trình độ vô cùng khủng bố." Giang Thần nghiêm túc nói.

Chuyện này không vội, hai con chim tạp mao kia cũng không phải kẻ tầm thường.

Ước tính phải đợi đến khi Vu Yêu đại chiến lần thứ ba, mới có thể lấy được nguyên bản của hai người.

Chuyện này cần phải mưu tính kỹ lưỡng, thời gian còn lại cho hắn vô cùng dồi dào.

Hắn vung tay phải.

Những năm này Giang Thần thu thập được Yêu tộc huyết mạch, Vu tộc huyết mạch, và thi thể của hai tộc, toàn bộ đều xuất hiện trong cung điện.

May mắn là trong cung điện có Tu Di Động Thiên trận pháp cấm chế, mới có thể chứa đựng toàn bộ, nếu không, đống tạp vật khổng lồ như vậy sớm đã lấp đầy cung điện rồi.

Sát khí ngút trời truyền ra từ những huyết mạch và thi thể này.

Nhìn đống huyết mạch và thi thể trước mắt, Giang Thần khẽ mỉm cười.

"Đến lúc tinh lọc những huyết mạch này, dung hợp làm một rồi." "Đi!" Hắn vung tay phải, Thái Dương Chân Hỏa cuộn một cái, từ trong lòng bàn tay lao ra, bao trùm toàn bộ những huyết mạch và thi thể trên mặt đất, bắt đầu điên cuồng luyện hóa.

Quá trình này không thể hoàn thành trong thời gian ngắn, dù sao thì những huyết mạch và thi thể mà Giang Thần tích trữ bấy lâu nay thực sự quá nhiều.

Ngay cả khi toàn lực vận dụng Thái Dương Chân Hỏa, lại phối hợp với Hỏa Chi Pháp Tắc chi lực, cùng Mặt Trời Phần Thiên Chân Viêm, kết quả vẫn như cũ.

Cùng với thời gian trôi đi.

Chớp mắt đã trôi qua trọn vẹn một nghìn năm.

Trong suốt một nghìn năm, Giang Thần vẫn luôn điên cuồng luyện hóa những huyết mạch và thi thể này.

Trải qua một nghìn năm luyện hóa, những huyết mạch và thi thể Vu Yêu hai tộc trên mặt đất, toàn bộ đều bị Giang Thần luyện hóa

sạch sẽ.

Tất cả nguyên bản trong huyết mạch và thi thể của Vu Yêu hai tộc, toàn bộ đều bị Giang Thần chiết xuất ra.

Một đoàn tinh huyết lớn bằng mười cái chum nước, lơ lửng giữa không trung, phát ra sức mạnh khủng bố bàng bạc, sát khí kinh khủng truyền ra từ đoàn tinh huyết siêu cấp khổng lồ này, biểu hiện quá mức cường hoành.

"Cuối cùng cũng xong rồi." "Suýt nữa mệt chết bản tọa." Giang Thần xoa mũi, lộ vẻ cười khổ.

Nhìn đoàn tinh huyết khổng lồ trước mắt, dưới sự luyện hóa của Thái Dương Chân Hỏa, Mặt Trời Phần Thiên Chân Viêm, Hỏa Chi Pháp Tắc, toàn bộ đều được tinh lọc.

Có thể nói đoàn tinh huyết trước mắt vô cùng thuần túy, không có một chút tạp chất nào.

Nếu không quá kén chọn, luyện hóa hết lần này đến lần khác, ước tính lượng tinh huyết sẽ lớn hơn gấp mấy chục lần.

"Không biết huyết mạch Tam Túc Kim Ô, sau khi thôn phệ đoàn huyết mạch hỗn hợp này, sẽ phát sinh sự tiến hóa như thế nào." Trong mắt Giang Thần tinh quang lóe lên.

Ở đây.

Giang Thần quyết định thử nghiệm, để một thứ cực phẩm như vậy mà không dùng, không phải tính cách của Giang Thần.

"Nuốt cho bản tọa!" Giang Thần gầm nhẹ một tiếng.

Hắn há miệng nuốt, hóa thành một cái miệng khổng lồ che trời, nuốt chửng đoàn tinh huyết cực lớn vô cùng trước mắt.

Đoàn tinh huyết khổng lồ kia vừa vào bụng, liền hóa thành một

luồng sức mạnh huyết mạch cuồng bạo, xông thẳng vào cơ thể Giang Thần, dường như muốn ngay lập tức làm cơ thể Giang Thần nổ tung.

Chương 193

Đặc biệt là sát khí ẩn chứa trong đó, đã vượt quá tổng hòa trước đây.

Thực sự quá mức bàng bạc, bàng bạc đến mức Giang Thần cũng phải kinh ngạc.

Như một biển lớn cuồng bạo chảy xiết, vô biên vô tận, kéo dài vô cùng.

"Ngọa tào!" "Đoàn tinh huyết sau khi tinh lọc này cũng quá mạnh rồi chứ?" Giang Thần hiếm khi thốt ra một câu thô tục.

Mà nhục thân hắn vô cùng cường hãn, đã tu luyện Cửu Cửu Hỗn Nguyên Huyền Công đến tầng thứ bảy, cường hoành vô địch.

Đại Vu so với lực lượng nhục thân của hắn, cũng phải rơi vào thế hạ phong.

Một tay đánh nát Tiên Thiên Hạ Phẩm Linh Bảo, Tiên Thiên Trung Phẩm Linh Bảo, đơn giản như uống nước.

Đồng thời, hắn tu luyện nguyên thần, Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh cũng đã tu luyện đến tầng thứ bảy, cường đại đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Hai môn công pháp này đều trực chỉ Hỗn Nguyên Đại Đạo, là công pháp cấp bậc nghịch thiên.

Một khi Giang Thần tu luyện xong tầng thứ chín, sẽ có thể chứng đạo Hỗn Nguyên, ngưng tụ Hỗn Nguyên Đạo Quả.

Lúc đó, Thiên Đạo Thánh Nhân, trước mặt Giang Thần, tất cả đều là kiến hôi.

Không sảng khoái thì trực tiếp một quyền giáng xuống, không có chuyện gì là không giải quyết được.

Nếu có, thì hai quyền, trấn áp tất cả những kẻ không phục.

"Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh!" "Cửu Cửu Hỗn Nguyên Huyền Công!

Tất cả vận chuyển cho bản tọa!" Giang Thần gầm nhẹ một tiếng.

Đồng thời, hắn vận chuyển hai môn công pháp nghịch thiên đến cực hạn, uy năng khủng bố trán phóng, từng đạo hào quang rực rỡ, chiếu rọi ra vô số vạn đạo tường thụy, tràn ngập khắp cung điện.

Thân ảnh Tam Túc Kim Ô cũng từ phía sau Giang Thần hiển lộ ra, hóa thành một đoàn mặt trời, điên cuồng xoay tròn sau lưng Giang Thần.

Uy lực hỏa diễm khủng bố, từ trên người Tam Túc Kim Ô bùng phát.

Từng đạo nối tiếp từng đạo, vô cùng vô tận.

Như vậy.

Áp lực mà Giang Thần phải chịu quá mức bàng bạc, nỗi đau như vặn vẹo kia, dường như muốn ngay lập tức hủy diệt hắn hoàn toàn.

Hắn như một thánh đấu sĩ vĩnh viễn không biết mệt mỏi, không ngừng luyện hóa. …… Chỉ trong chớp mắt đã trôi qua trọn vẹn hai nghìn năm.

Trải qua hai nghìn năm luyện hóa, sức mạnh khủng bố ẩn chứa trong đoàn tinh huyết kia, toàn bộ đều bị Giang Thần luyện hóa hấp thu.

Lực lượng huyết mạch trong đó, cũng bị Tam Túc Kim Ô hoàn toàn thôn phệ.

Sau khi thôn phệ huyết mạch trong đoàn tinh huyết kia, uy năng huyết mạch của Tam Túc Kim Ô, đã tăng lên gấp đôi.

Phải biết rằng, Tiên Thiên huyết mạch, mỗi khi muốn tăng tiến một chút, đều vô cùng khó khăn.

Nhưng Giang Thần lại cứng rắn tăng tiến lên gấp đôi, khiến uy năng của nó trở nên càng cường đại và khủng bố hơn.

Đồng thời.

Khí thế của bản thân Giang Thần cũng đã ngưng tụ đến đỉnh phong, đạt đến một trình độ vô cùng khủng bố.

"Đến lúc đột phá Đại La Kim Tiên Đại Viên Mãn rồi!" "Vừa hay thừa dịp khí thế này, thử đột phá xem sao, dù thất bại bản tọa cũng không mất gì." Giang Thần trong mắt tinh quang lóe lên.

"Đột phá cho bản tọa!" Hắn điều động luồng sức mạnh khổng lồ trong cơ thể, lao về phía bình cảnh.

Tích lũy của Giang Thần thực sự quá hùng hậu.

Ngay cả tích lũy của Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh cũng là gấp mấy trăm lần, thậm chí mấy nghìn lần công pháp khác.

Nhưng dùng tinh huyết được tinh lọc từ ức vạn cường giả Vu Yêu hai tộc, và thi thể của họ, sức mạnh ẩn chứa trong đó bàng bạc đến cực điểm.

Ca sát!

Dưới sự trùng kích của luồng sức mạnh khổng lồ kia, bình cảnh vẫn luôn cản trở phía trước, không còn cách nào ngăn cản Giang Thần nữa, trực tiếp bị phá vỡ.

Giang Thần cũng thuận lợi đột phá Đại La Kim Tiên Đại Viên Mãn.

Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh lại một lần nữa vận chuyển, bá đạo thôn phệ tiên khí hùng hậu xung quanh.

Lấy cung điện của Giang Thần làm trung tâm, tiên khí hùng hậu trong toàn bộ Bồng Lai Tiên Đảo, nhanh chóng lao về phía Giang Thần.

Hình thành một luồng xoáy tiên khí khổng lồ, theo sự vận chuyển của Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh, nhanh chóng bị Giang Thần thôn phệ hấp thu.

Luyện hóa bao nhiêu thì bấy nhiêu!

Ba tháng sau.

Giang Thần tỉnh lại từ tu luyện, mở đôi mắt.

Hai đạo tinh quang từ trong đôi mắt bắn ra, oanh tạc vào không gian.

Không gian vỡ vụn, vô số luồng không gian loạn lưu, từ không gian vỡ vụn lao ra, kéo dài thật lâu, rồi mới biến mất.

"Hô!" "Cuối cùng cũng đột phá Đại La Kim Tiên Đại Viên Mãn, đồng thời huyết mạch Tam Túc Kim Ô cũng đã tiến hóa một lần." "Hiện tại lực lượng huyết mạch của bản tọa, lại mạnh hơn Tam Túc Kim Ô gấp đôi." "Cái tên Tam Túc Kim Ô này, không thể đại diện cho lực lượng huyết mạch cường đại của bản tọa." "Ừm, sau này huyết mạch của bản tọa sẽ gọi là Đại Ma Thần Tam Túc Kim Ô huyết mạch!" Trầm ngâm, Giang Thần liền đặt tên lại cho huyết mạch của mình.

Ngoài huyết mạch tiến hóa ra.

Ngay cả thần thông mà Giang Thần nắm giữ cũng vậy, bất luận là Thái Dương Chân Hỏa hay Hóa Hồng Độn Thuật, theo huyết mạch Tam Túc Kim Ô tiến hóa thành Đại Ma Thần Tam Túc Kim Ô huyết

mạch.

Uy năng đều tăng vọt lên gấp đôi.

Dưới cùng một cảnh giới.

Chỉ riêng bằng lực lượng huyết mạch, Giang Thần có thể một mình đánh hai người.

Nhờ vào Đại Ma Thần Tam Túc Kim Ô huyết mạch, hắn có thể ấn Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất hai con chim tạp mao kia xuống đất mà ma sát điên cuồng.

Muốn tàn nhẫn bao nhiêu thì tàn nhẫn bấy nhiêu, không cần giải thích.

Hắn nhảy xuống từ giường đá, vung tay phải, thu Tử Khí Bồ Đoàn lại.

Mở trận pháp cấm chế, bước ra ngoài.

"Ồ!" "Chỉ có một người thôi sao?" Giang Thần lộ vẻ khó hiểu, ở bên hồ nhỏ kia, Thường Hi một mình đứng đó.

Chương 194

Ngay cả khi nàng xuất quan rồi, hắn cũng không chú ý.

"Đang suy tư gì sao?" Giang Thần hỏi sau lưng nàng.

"Không có." "Chỉ là có vài chuyện, ta có chút nhập tâm thôi." Thường Hi lắc đầu.

"Hi Hòa đâu rồi?" "Đang tu luyện, sắp đột phá Đại La Kim Tiên hậu kỳ rồi." Thường Hi giải thích.

"Ừm." Giang Thần gật đầu.

Ánh mắt rơi vào người Thường Hi, trải qua những ngày tu luyện này, Thường Hi đã đột phá Đại La Kim Tiên hậu kỳ trước Hi Hòa một bước.

"Không tệ!" "Tuy có Nguyệt Quế Thụ trợ giúp, nhưng có thể trong thời gian ngắn như vậy, đột phá Đại La Kim Tiên hậu kỳ, đủ để chứng minh thiên phú của nàng." Giang Thần hài lòng gật đầu.

"Tất cả đều do chủ nhân dạy bảo tốt." "Nô tỳ không dám nhận công." Thường Hi nói.

"A a." Giang Thần khẽ mỉm cười.

Không nói nhiều, hắn vung tay phải, thi triển Điểm Thạch Thành Kim môn Thiên Cương đại thần thông.

Kim quang lóe lên, xung quanh ngưng tụ thành một cái bàn đá, và ba cái ghế đá.

"Ngồi đi!" Giang Thần chỉ chỉ ghế đá.

Hắn lấy ra một bữa ăn sang trọng, bày trên bàn đá, còn có hai vò Bách Hoa Tiên Nhưỡng Quả Tửu cực phẩm.

“Chủ nhân.” Thường Hi gật đầu, ngồi xuống ghế đá.

“Trước mặt ta đừng câu nệ, cũng đừng có bất kỳ gánh nặng tâm lý nào.” “Ăn cơm trước đã.” Giang Thần hô một tiếng.

Hắn mở vò rượu, uống một ngụm, cầm đũa ăn.

Mỹ thực bày trước mắt, hương vị thật sự quá mức dụ người, Thường Hi cũng không thể chống lại sự dụ hoặc của mỹ thực.

“Có gì cứ nói thẳng đi!” “Trước mặt bản tọa, không có gì tốt để che giấu.” Giang Thần nhún vai.

Thường Hi cắn chặt răng, không lập tức mở miệng, xem ra đang trầm ngâm, Giang Thần cũng không quấy rầy, đợi khi nàng muốn nói, tự nhiên sẽ nói.

Hắn uống Bách Nguyệt Quang Tiên Những cực phẩm, ăn bữa ăn sang trọng trước mắt.

Khoảng một lát sau.

Thường Hi cuối cùng cũng hạ quyết tâm trong lòng, nàng ngẩng khuôn mặt tuyệt thế xinh đẹp lên, nhìn chằm chằm Giang Thần, không hề lùi bước.

“Chủ nhân không ghét ta sao?” Thường Hi phức tạp nói.

“Ghét bỏ?” “Vì sao lại như vậy?” Giang Thần kinh ngạc.

“Kể từ khi hai chị em ta bị bắt đã lâu như vậy.” “Ngoài việc chỉ đạo ta tu luyện ra, không có chuyện gì khác, đã nhiều năm như vậy rồi.” “Hơn nữa với dung mạo và căn cước của hai chị em ta, tuy không sánh bằng những đại thần thông giả đỉnh tiêm kia.” “Nhưng cũng vô cùng cường đại, thế mà trước mặt chủ nhân, hai chị em ta, lại trở thành không khí.” Trong đó, Thường Hi tràn đầy ủy khuất.

Nếu lại thúc ép thêm chút nữa, không chừng nàng sẽ khóc ngay lập

tức.

Phanh!

Giang Thần không kiềm được cốc vào đầu nàng một cái, rồi làm rối tung mái tóc.

"Nói vớ vẩn gì vậy?" "Bản tọa lúc nào xem hai chị em nàng là không khí?

Hai chị em nàng chính là Tiên Thiên Căn Nguyên, tuy trong Tiên Thiên Căn Nguyên tương đối yếu, nhưng cũng là Tiên Thiên Căn Nguyên." "Về căn nguyên thì hiếm ai có thể sánh bằng." "Hơn nữa hai chị em nàng không chỉ xinh đẹp, thiên phú tốt như vậy, lại thiện giải nhân ý, còn biết nấu cơm nữa." "Món cơm nàng nấu ngon như vậy, tốt như vậy biết tìm ở đâu ra?" "Năm đó bản tọa chẳng phải cũng ra tay đánh lén trước, đánh ngất hai chị em nàng, rồi sau đó cướp hai nàng về sao?" "Chẳng lẽ nhanh vậy đã quên rồi sao?" Giang Thần hỏi ngược lại.

"A!" "Chủ nhân không nói, ta suýt nữa quên mất rồi." "Năm đó nhân lúc ta và muội muội đang tu luyện, người đã vận dụng Thời Gian Pháp Tắc chi lực, trước tiên cố định ta lại, sau đó không hề có dấu hiệu nào xuất hiện phía sau ta, đánh lén ta, làm ta ngất đi." Thường Hi kinh hô một tiếng.

"Bây giờ nàng còn cảm thấy ta ghét bỏ sao?" "Coi nàng là không khí?

Nếu coi nàng là không khí, những năm qua, bản tọa cũng sẽ không chỉ đánh lén hai người!" Giang Thần nói.

"Ừm." Thường Hi đỏ mặt gật đầu.

"Đúng vậy mà!" Giang Thần khẽ mỉm cười.

Uống xong một vò Bách Nguyệt Quang Tiên Nhưỡng cực phẩm,

hắn đứng dậy từ ghế đá.

Chắp tay sau lưng, nhìn ra bên ngoài.

"Tam Giới Lục Đạo!" Hắn vận dụng thiên phú thần thông để tra xét tình hình trong Hồng Hoang đại địa, dưới sự tra xét của thiên phú thần thông Tam Giới Lục Đạo, những tình huống xảy ra trong Hồng Hoang đại địa, toàn bộ đều không thể che giấu, hiện ra trước mắt Giang Thần.

Trải qua mấy nghìn năm thời gian nghỉ ngơi.

Bất luận là Vu Yêu hai tộc, đều đã khôi phục một chút nguyên khí.

Về phần quân đội mà hai con chim tạp mao kia phái ra, tất cả đều đã trở về.

Nhưng những năm này, lại khiến Hồng Hoang đại địa gà bay chó sủa, không thể yên ổn.

Chỉ cần cảm thấy nơi nào đáng ngờ, hoặc người nào đáng ngờ, liền trực tiếp xông đến bắt giữ.

Mặc kệ đúng sai, cứ bắt trước đã.

Đến cuối cùng.

Tất cả mọi người đều nhìn ra, Thiên Đình phát nộ là thật, nhưng lại muốn mượn cơn giận này, bắt giữ nhiều đại thần thông giả hơn nữa.

Chỉ cần không có bối cảnh, không có chỗ dựa, tất cả đều là đối tượng bắt giữ.

Khi mạnh mẽ nhất, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, Côn Bằng Yêu Sư ba người thậm chí còn hội hợp lại với nhau.

Đến nỗi cuối cùng.

Những tán tu trong Hồng Hoang đại địa kia, tất cả đều tìm một nơi ẩn mình, ngoan ngoãn trốn tránh, tuyệt đối không xuất đầu lộ diện.

Chính vì vậy, khiến người của Thiên Đình không có manh mối.

Hồng Hoang đại địa rộng lớn không tìm thấy đại thần thông giả nào, mới hạ lệnh trở về.

"Thú vị!" "Không ngờ Đế Tuấn con chim tạp mao kia, lại có chút thủ đoạn, lại có thể nghĩ ra cách như vậy." Giang Thần nhếch mép, mang theo một tia châm chọc.

"Chủ nhân đang làm gì vậy?" Thường Hi đi đến.

"Không có gì." Giang Thần lắc đầu.

"Chủ nhân dạy ta tu luyện đi!" Giang Thần xoay người, nghiêm túc nhìn nàng.

"Nàng đã suy nghĩ kỹ chưa?" "Ừm." "Từ khoảnh khắc chủ nhân đánh lén ta, ta đã nhận ra rồi, kiếp này không hối hận." Thường Hi sắc mặt nghiêm túc.

Chương 195

"Tốt!" "Nếu đã suy nghĩ kỹ rồi, bản tọa sẽ chỉ điểm nàng tu luyện, đi theo ta!" Giang Thần gật đầu.

Một tuần sau.

Giang Thần lại một lần nữa đứng bên hồ nhỏ, còn Thường Hi đã trở về cung điện của mình để tu luyện.

"Cũng tốt." "Ừm, thơm thật." Giang Thần khẽ mỉm cười.

"Cũng không biết nguyên bản chi lực của mười Tiểu Kim Ô ở Thiên Đình kia, đã khôi phục hay chưa." Trong lòng, Giang Thần vận dụng thiên phú thần thông để tra xét.

Vạn nhất đã khôi phục rồi thì sao?

Lại có thể vặt lông một phen nữa.

"Phá Vọng Kim Đồng!" Đôi mắt kim quang lóe lên, thiên phú thần thông thi triển, nhìn về phía Thiên Đình để tra xét.

Dưới sự tra xét của Phá Vọng Kim Đồng, những trận pháp cấm chế kia của Thiên Đình, giống như bày trí, hoàn toàn không có chút tác dụng nào.

Nhanh chóng.

Giang Thần liền tìm thấy mười Tiểu Kim Ô kia trong Thiên Đình.

Khi chúng mới sinh ra, bị Giang Thần cứng rắn rút đi một nửa nguyên bản chi lực, mới mấy nghìn năm không gặp, nguyên bản chi lực bị rút đi, toàn bộ đều đã khôi phục rồi.

"Ngọa tào!" "Không hổ là Thiên Đình, quả nhiên là tài đại khí thô, dùng chút thời gian như vậy đã khôi phục nguyên bản chi lực bị tiêu

hao sao?" "Cũng tốt lắm!

Bản tọa lại có thể vặt lông rồi." Giang Thần khẽ mỉm cười.

Hưu!

Hắn ngự Đại Ma Thần Hóa Hồng Độn Thuật, lao ra bên ngoài.

Chỉ vài lần lóe lên, liền trực tiếp biến mất.

Nếu chỉ nói về tốc độ, thì nhanh hơn trước vô số lần, thực sự quá mức cường đại.

Rời Bồng Lai Tiên Đảo.

Giang Thần cũng không vội vã đi Hồng Hoang đại địa, hắn muốn đợi.

Đợi đến khi Chuẩn Đề Thánh Nhân không cần mặt mũi kia ra tay, mưu tính mười Tiểu Kim Ô một phen, rồi đợi y lén lút hạ giới, lúc đó hắn liền ra tay, bắt lấy mười Tiểu Kim Ô, lại lần nữa rút lấy nguyên bản chi lực trong cơ thể chúng.

Về phần Chuẩn Đề ngốc lừa, Ác Thi của y đã bị đánh nát.

Hiện tại y đang trong thời gian tu dưỡng, may mắn là Thiên Đạo Thánh Nhân, nắm giữ tài nguyên lại nhiều.

Khôi phục Ác Thi bị đánh nát, chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Hắn đổi hướng, đi về phía Tam Tiên Đảo.

Chuyện xảy ra ở Vô Danh Đảo lần trước, Giang Thần vẫn luôn ghi nhớ trong lòng.

Đã lâu như vậy, bất kể thế nào, hắn cũng phải đi xem một chút.

Ba tháng sau.

Giang Thần dừng lại, đứng trên cửu thiên, nhìn xuống Tam Tiên

Đảo.

Lấy Tam Tiên Đảo làm trung tâm, nơi đây đang bị người khác vây công.

Trận pháp cấm chế trên đảo toàn bộ đã được mở ra, vận chuyển đến cực hạn, phòng thủ kín kẽ.

Nhưng những người vây công Tam Tiên Đảo cũng cường đại, số lượng không ít.

Một con hổ yêu nửa bước Chuẩn Thánh, dẫn theo hơn nghìn tên Yêu tộc, điên cuồng công kích trận pháp cấm chế của Tam Tiên Đảo, muốn phá hủy trận pháp cấm chế của Tam Tiên Đảo.

Hắn thì chắp tay sau lưng, đứng giữa không trung, bình tĩnh nhìn cảnh tượng trước mắt.

Thấy đám Yêu tộc vây công đã lâu như vậy, vẫn không phá được trận pháp cấm chế.

Con hổ yêu cầm đầu triệt để nổi giận.

"Một lũ phế vật!" "Đã công kích ròng rã ba năm, vẫn không phá được tòa trận pháp cấm chế trước mắt này, đúng là đang làm mất mặt bản vương!" Hổ yêu đại nộ.

Một tay y vồ một cái, một cây chiến chùy khổng lồ lấp lánh vô số vạn đạo hào quang màu tím, xuất hiện trong tay y.

Nắm chặt cán chiến chùy, khí thế khủng bố từ trong cơ thể hổ yêu bùng phát ra, không hề che giấu chút nào.

Uy năng nửa bước Chuẩn Thánh, che trời lấp nhật.

"Oanh Thiên Tam Thức!" Hổ yêu gầm nhẹ một tiếng.

Y toàn lực điều động yêu lực trong cơ thể, rót vào cán cự chùy trong tay, mạnh mẽ vung về phía trước.

Một đạo chùy mang khổng lồ quét ngang mấy chục vạn trượng, chém đứt trời đất, mang theo sự bá đạo trấn áp tất cả, nơi nó đi qua, không gian xung quanh toàn bộ vỡ vụn, hung hăng giáng xuống trên Hộ Đảo Đại Trận của Tam Tiên Đảo.

Không hổ là siêu cấp phòng ngự trận pháp mà ba chị em Vân Tiêu bố trí trên đảo, uy năng cường đại.

Ngay cả khi cứng rắn chịu đựng một kích của hổ yêu.

Tòa siêu cấp phòng ngự đại trận này, vẫn không vỡ vụn, kiên cường chống đỡ.

Trận pháp vận chuyển, mượn sức mạnh hủy diệt tất cả kia.

Chỉ trong vài nhịp thở, lại khôi phục như ban đầu.

"Ừm?" "Cản được sao?

Bản vương muốn xem, các ngươi có thể chống đỡ được bao lâu." Hổ yêu hừ lạnh một tiếng.

Yêu khí ngút trời, y nắm chặt cự chùy, từng đạo nối tiếp từng đạo, giáng xuống trên phòng ngự đại trận của Tam Tiên Đảo.

Trong đảo.

Vân Tiêu đang bế quan, đã đến thời khắc mấu chốt của đột phá.

Nếu lúc này xuất quan, tất cả nỗ lực trước đó đều sẽ đổ sông đổ biển, thậm chí còn có nguy hiểm tẩu hỏa nhập ma.

Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu đứng bên hồ, nhìn những tên Yêu tộc đang điên cuồng công kích trận pháp bên ngoài.

Và con hổ yêu cầm đầu kia, sát khí ngút trời.

"Hừ!" "Đám Yêu tộc này gan chó lớn thật, nếu không phải đại tỷ hiện tại đang bế quan, vào thời khắc mấu chốt." "Bằng không sao?

Chương 196

Chết bao nhiêu thì chết bấy nhiêu, tuyệt đối khiến bọn chúng có đi không có về.” Bích Tiêu sát khí ngút trời.

“Hiện tại không phải lúc nói những lời này.” “Việc cấp bách là, ta nhất định phải bảo vệ tốt đại tỷ, đảm bảo đại tỷ đột phá lần này, không bị bất kỳ sự quấy rầy nào.” “Bất luận thế nào cũng phải ngăn cản những kẻ này ở bên ngoài.” Quỳnh Tiêu sắc mặt nghiêm túc.

“Ừm.” Bích Tiêu gật đầu, cũng biết được sự nghiêm trọng của sự việc.

Trên cửu thiên.

Giang Thần thu tất cả mọi thứ phía dưới vào trong mắt.

“Vân Tiêu sắp đột phá rồi sao?” “Thảo nào lại không có người chủ trì Tam Tiên, nếu không, bằng mấy tên tiểu nhân nhảy nhót này, cũng muốn phá hủy trận pháp của Tam Tiên Đảo sao?

Hoàn toàn là nằm mơ giữa ban ngày.” Giang Thần lộ vẻ khinh thường.

Nhìn xuống đám hổ yêu đang ra sức công kích trận pháp cấm chế.

Sát khí của Giang Thần ngút trời, ngay cả người của hắn cũng dám động, đám gia hỏa này đúng là đã ăn gan hùm mật báo, nếu không tỏa cốt dương hôi, băm thây vạn đoạn, căn bản sẽ không biết sợ hãi.

“Đại Ngũ Hành Thần Quang!” Giang Thần hừ lạnh một tiếng.

Hắn vung tay phải, một đạo thần quang khổng lồ lớn bảy tám chục vạn trượng, từ trên trời giáng xuống, mang theo uy năng trấn áp tất cả, bá đạo trấn áp về phía đám hổ yêu, bao trùm toàn bộ bọn chúng.

Trước Ngũ Hành Thần Quang.

Toàn bộ đám Yêu tộc, bao gồm cả hổ yêu, từng tên một đều cảm nhận được uy hiếp tử vong.

Nếu ứng đối không thỏa đáng, bất cứ lúc nào cũng sẽ bị trấn áp bên trong.

Muốn lật mình?

Căn bản là không thể.

"Khốn kiếp!" "Tên tiểu bối kia, dám phá chuyện tốt của bản vương, chết đi cho bản vương!" Hổ yêu nộ hống một tiếng.

Y nắm chặt cự chùy, toàn bộ yêu lực rót vào bên trong, thô bạo vung về phía Đại Ngũ Hành Phá Thiên Thần Quang.

Cự lực bùng phát, dường như muốn dựa vào sức mạnh dã man kia để phá vỡ tất cả.

Những thuộc hạ xung quanh kia, từng tên một cũng không hề nhàn rỗi.

Toàn bộ đều từ bỏ công kích trận pháp, phóng ra đại chiêu, oanh kích về phía Đại Ngũ Hành Phá Thiên Thần Quang, muốn ngăn cản đòn tất sát của Giang Thần.

Nhưng thực sự thì quá nhiều rồi.

Đại Ngũ Hành Phá Thiên Thần Quang, Giang Thần cố ý làm vậy, là để che mắt.

Thực tế thì sát chiêu thực sự của Giang Thần, còn ở phía sau.

"Đứng yên cho bản tọa!" Hắn điều động Thời Gian Pháp Tắc chi lực, trấn áp về phía bọn chúng, dưới sự trấn áp của Thời Gian Pháp Tắc chi lực, từng tên một, dù có bản lĩnh trời ban lớn đến mấy, cũng chỉ có kết cục bị trấn áp.

Muốn phản kháng?

Căn bản không làm được.

Hoặc là, đám Yêu tộc, bao gồm cả hổ yêu, căn bản không ngờ, Giang Thần lại có hậu chiêu như vậy.

Trong một khoảng thời gian, toàn bộ đều bị cố định lại, bất luận giãy giụa thế nào, cũng không thể nhúc nhích, trong ánh mắt tràn đầy kinh hoàng.

Nếu có thể quay lại.

Tuyệt đối sẽ không vây công Tam Tiên Đảo, sẽ bỏ chạy càng xa càng tốt ngay lập tức.

Đáng tiếc trên đời không có hai chữ hối hận.

"Đại Ma Thần Thái Dương Chân Hỏa!" Giang Thần vung tay phải.

Ngọn lửa khủng bố, từ lòng bàn tay cuộn ra, lượn lờ một vòng trên bầu trời, hóa thành ngọn lửa khổng lồ lớn mấy chục vạn trượng, bao trùm toàn bộ từng tên một, kịch liệt thiêu đốt.

Trước ngọn lửa thiêu đốt tất cả này.

Đám người do hổ yêu cầm đầu, ngay cả nhúc nhích cũng vô cùng khó khăn, đừng nói là phản kháng.

Trong khoảnh khắc.

Liền bị ngọn lửa bá đạo kia, thiêu đốt thành tro tàn, ngay cả một chút dấu vết cũng không còn sót lại.

Hắn vẫy tay phải.

Thu Đại Ma Thần Thái Dương Chân Hỏa lại.

"Không tệ!" "Không uổng công bản tọa đã tốn nhiều nỗ lực như

vậy.” Giang Thần hài lòng gật đầu.

Nhìn cự chùy rơi xuống mặt biển, Giang Thần một tay vồ lấy, nắm chặt cây cự chùy đó trong tay.

Không phải một kiện linh bảo bình thường, lại là một kiện Tiên Thiên Hạ Phẩm Linh Bảo, uy năng không tệ.

Hắn lật tay phải, thu cây cự chùy đó lại.

Thân thể hắn khẽ chớp, Giang Thần dừng lại bên ngoài Tam Tiên Đảo.

“Bạn cũ đến rồi, không mở cửa nghênh tiếp sao?” “Đây không phải đạo đãi khách đâu.” Giang Thần cười nói.

Âm thanh dưới sự gia trì của thần thông, truyền vào bên trong trận pháp, truyền đi khắp nơi.

Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu hai chị em, lúc này đang tìm cách, chuẩn bị ứng phó với hổ yêu và đám người bên ngoài.

Nhưng đúng lúc này, âm thanh quen thuộc của Giang Thần, từ bên ngoài truyền vào.

“Ừm?” “Tiếng của Giang Thần!

Nhị tỷ, ta không cần lo lắng nữa rồi, Giang Thần đã đến, vậy đám yêu quái bên ngoài kia, nhất định đều đã bị giải quyết rồi.” Bích Tiêu kích động nói.

Trận pháp cấm chế mở ra.

Thân ảnh Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu, từ bên trong bước ra.

“Lâu rồi không gặp.” Giang Thần khẽ mỉm cười.

Trong lòng có chút ngượng ngùng, nhưng trên mặt lại không hề thay đổi.

“Ngươi đến rồi sao?” Bích Tiêu kích động xông tới, ôm cánh tay Giang Thần mà lắc lư.

“Bản tọa bói toán một quẻ, thấy có nạn.” “Sau đó cố ý đến kịp, thế nào, có bất ngờ không?" Kích động không kích động?” Giang Thần giả vờ khoe khoang.

Chương 197

“Cũng có chút lương tâm đấy chứ.” “Lần này ngươi đến cũng khá kịp thời, nếu mà đến muộn hơn chút nữa.” “Trận pháp của Tam Tiên Đảo chúng ta, chỉ sợ không thể kiên trì được bao lâu nữa, e rằng lúc đó thật sự sẽ bị đánh nát rồi.” Bích Tiêu nói.

“Khái!

Khái!” Quỳnh Tiêu cố ý ho khan một tiếng, đặc biệt nhắc nhở Bích Tiêu.

Bích Tiêu sững sờ, thuận theo ánh mắt của nhị tỷ nhìn sang.

Thấy mình lại đang ôm cánh tay Giang Thần, sắc mặt đỏ bừng, như một quả táo đỏ chín mọng, vội vàng buông ra.

“Ta… ta không cố ý!” Bích Tiêu ấp úng.

“Ta biết nàng không cố ý.” “Là cố ý mà.” Giang Thần cười nói.

“…” Bích Tiêu cạn lời.

“Ha ha!” Giang Thần cười lớn xoa xoa tóc nàng.

“Đi thôi!” “Chúng ta vào trong đi!

Chuyện này không tiện nói ở đây.” Quỳnh Tiêu hô một tiếng.

“Ừm.” Giang Thần gật đầu.

Vào trong đảo, Quỳnh Tiêu vung tay phải, lại một lần nữa khởi động trận pháp cấm chế của Tam Tiên Đảo, hào quang lưu chuyển, lại một lần nữa bao trùm Tam Tiên Đảo.

Một lát sau.

Dưới sự dẫn dắt của hai người, Giang Thần dừng lại ở trung tâm

hồ nhỏ.

Hắn lấy ra ghế tựa, lười biếng nằm trên ghế tựa, rồi lấy cần câu ra, ném xuống, bắt đầu câu cá.

"Ặc!" "Sao mà ngươi thích câu cá thế?

Mỗi lần gặp ngươi, không phải đang câu cá, thì là đang trên đường đi câu cá." "Chẳng lẽ câu cá thật sự ngon đến vậy sao?" "Lùi thêm một bước mà nói, cho dù câu cá có ngon, dùng câu thẳng câu cá, không có mồi câu, chẳng phải là lãng phí thời gian sao?" Bích Tiêu cạn lời.

"Nàng không hiểu niềm vui của việc câu cá." "Tự nhiên sẽ không biết câu cá ngon đến mức nào, đợi sau này nàng hiểu được hàm nghĩa của việc câu cá, nàng sẽ hiểu rốt cuộc câu cá ngon đến mức nào." Giang Thần khẽ mỉm cười.

Hắn lật tay phải.

Lấy ra một bữa ăn sang trọng, bày trên bàn đá, có ba vò Bách Hoa Tiên Nhưỡng Quả Tửu cực phẩm, làm động tác mời.

Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu liếc nhìn nhau, rồi ngồi xuống ghế đá.

"Đám yêu quái kia, vì sao vô duyên vô cớ lại công kích Tam Tiên Đảo?" Giang Thần uống một ngụm quả tửu, hỏi ra nghi vấn trong lòng.

Phải biết rằng, nơi đây chính là đạo trường của đệ tử Thánh Nhân.

Ở đây tác oai tác quái, chẳng lẽ không sợ Thánh Nhân báo thù?

Thánh Nhân không xuất diện lấy lớn hiếp nhỏ, tùy tiện hô một tiếng, có thể triệu tập một đám sư huynh đệ, trước số lượng tuyệt đối, không có chuyện gì là không giải quyết được.

Nếu có, thì là số lượng chưa đủ nhiều.

"Chuyện cụ thể thế nào, ta cũng không rõ." "Từ ba năm trước đã

như vậy rồi, lúc đó đại tỷ đang bế quan, đám người kia bắt đầu vây công trận pháp, ban đầu ta cũng không để ý." "Cùng với thời gian trôi đi, càng ngày càng nhiều người vây công trận pháp của Tam Tiên Đảo." "Đến bây giờ đã đủ để hình thành uy hiếp đối với Tam Tiên Đảo, nếu ngươi không kịp thời đến, thắng bại rốt cuộc thế nào, vô cùng khó đoán." Quỳnh Tiêu giải thích.

Nàng kể lại sự việc từ đầu đến cuối, nguyên nhân và hậu quả.

"Chẳng lẽ có người đang âm mưu gì sao?" "Nếu không như vậy, đám người kia cũng không thể vô duyên vô cớ công kích trận pháp, càng không dám mạo hiểm đắc tội Thánh Nhân, ra tay với các nàng." "Tất cả đều chỉ về phía kẻ chủ mưu phía sau, có người muốn đối phó với các nàng, đạt được một loại bí mật không thể nói ra." Giang Thần trầm ngâm nói.

"Mưu tính ta sao?" "Ta chẳng có gì, cũng không tranh chấp với ai khác, ẩn mình tránh thế, ai sẽ mưu tính ta chứ?" "Chẳng lẽ không sợ ta báo thù?" Quỳnh Tiêu không hiểu.

"Nàng hãy nhìn kỹ xem." "Chuyện này bề ngoài nhìn có vẻ vô cùng đơn giản, nhưng thực tế lại khác, có thể điều động một hổ yêu nửa bước Chuẩn Thánh, cùng mấy chục Đại La Kim Tiên, mấy trăm Thái Ất Kim Tiên tạo thành đội hình sang trọng để vây công." "Nếu không có chút thế lực nào, người bình thường căn bản không làm được." "Đừng nói gì đến chuyện khác." Giang Thần sắc mặt nghiêm túc.

"Giang Thần, mau nói đi." "Rốt cuộc ai đang mưu tính ta, bản cung đi làm thịt hắn!" Bích Tiêu sát khí ngút trời.

Nàng đã lấy Kim Giao Tiễn ra, có vẻ như chỉ cần một lời không hợp là sẽ ra tay đánh nhau.

Phanh!

Giang Thần không kiềm được cốc vào đầu nàng.

"Tính cách bốc đồng như vậy, không thể sửa đổi một chút sao?" "Nếu cứ tiếp tục như thế, không chừng có ngày sẽ chiêu rước đại họa, mang đến tai họa hủy diệt cho chính nàng, thậm chí cả người thân của nàng." "Không vì mình, cũng phải vì hai tỷ tỷ và đại ca của nàng." Giang Thần cảnh cáo một câu.

"Lại đánh đầu ta." "Chẳng lẽ ngươi không biết sao?

Đầu của nữ nhân không thể đánh sao?

Đánh rồi sẽ phải trả giá đắt sao?" Bích Tiêu đáng thương hề hề nói.

Giang Thần cũng không để ý.

Hắn uống một ngụm Bách Hoa Tiên Nhưỡng Quả Tửu cực phẩm, nghiêm túc suy nghĩ, rồi mới tiếp tục nói.

"Nếu bản tọa đoán không sai." "Đằng sau chuyện này, nhất định không thể thiếu bóng dáng của hai con chim tạp mao Thiên Đình kia!

Trừ bọn chúng ra, những người khác, căn bản không có gan lớn đến vậy, dám tìm các nàng gây phiền phức." Giang Thần nói.

"Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất?" "Tự nhiên lại bất lợi với ta sao?

Ta lại không hề trêu chọc bọn chúng?" Trong lòng, Quỳnh Tiêu mắt sáng lên, nghĩ đến một khả năng.

"Chẳng lẽ là vì Vu Yêu đại chiến lần thứ nhất?" "Muốn tính sổ sau?" Quỳnh Tiêu đoán.

"Không sai!" "Theo hiểu biết của ta về hai con chim tạp mao kia, đa phần là chúng đang tính sổ sau." "Lần này chúng làm khá sạch sẽ, bề ngoài nhìn thì nhân mã vây công Tam Tiên Đảo và Thiên Đình

không có chút quan hệ nào." "Thực tế lại bị âm thầm khống chế, nếu không, cho hổ yêu mượn mấy cái gan cũng không dám chạy đến vây công Tam Tiên Đảo." "Chẳng lẽ không sợ Thánh Nhân báo thù?

Chẳng lẽ không sợ bị nhân mã Tiệt Giáo vây công?" Giang Thần nói ra suy đoán của mình.

Sự thật, đúng như hắn đã đoán.

Lần này nhân mã vây công Tam Tiên Đảo, đích xác là do hai con chim tạp mao Thiên Đình kia phái đến.

Mục đích cũng vô cùng đơn giản, báo thù!

"Gan to thật, dám mưu tính ta!" "Không được, nếu không trút được cục tức này, trong lòng ta sẽ không thoải mái!" Bích Tiêu đại nộ.

Giang Thần vung tay gõ vào đầu nàng, bĩu môi lườm một cái, "Một chút đạo hạnh thôi mà cũng muốn thể hiện?

Bảo ta thể hiện sao?

Là công khai đến Thiên Đình đơn đấu, thu thập đám tiểu yêu của Thiên Đình, rồi chờ chúng lạc đàn thì từng đứa một xử lý?

Hay là cầu cứu sư môn, để Thông Thiên Thánh Nhân ra tay giúp, kéo theo cả đám sư huynh đệ của ngươi cùng đi?" "Bảo ta giúp ngươi thể hiện sao?" Giang Thần hỏi ngược lại.

Chương 198

"Không được sao?" "Được thì được!

Dù sao Tiệt Giáo cũng là đại giáo, nghiệp lớn, có một vị Thánh Nhân chống lưng, chỉ cần Thông Thiên Thánh Nhân ra tay, không có chuyện gì là không giải quyết được." "Nhưng ngươi nghĩ xem, nếu Thông Thiên Thánh Nhân một khi đã ra tay, các Thánh Nhân khác sẽ nhìn thế nào?

Chẳng lẽ bọn họ sẽ khoanh tay đứng nhìn?" "Hơn nữa, đây là thiên địa lượng kiếp, thế nào là thiên địa lượng kiếp?

Ngay cả Thánh Nhân cao cao tại thượng, trong trận thiên địa lượng kiếp này, nếu ứng phó không khéo." "Sẽ bị dính đủ loại nhân quả lượng kiếp, tuy không đến mức tổn lạc, nhưng cũng sẽ gặp phải phiền phức lớn." "Nhẹ thì giáo phái diệt vong, nặng thì bị Hồng Quân Đạo Tổ cấm túc." Nghe lời Giang Thần, thấy Bích Tiêu lộ vẻ không phục, Giang Thần lại nói, "Ta biết Thánh Nhân không thể xuất thủ, vậy kéo đồng môn sư huynh đệ ra tay thì sao?" "Cách này cũng không tệ, nhưng ngươi nghĩ đi.

Ngay cả lão sư của ngươi cũng không dám khinh suất xuất thủ trong thiên địa lượng kiếp này, đám sư huynh đệ của ngươi thì làm được gì?" "Nói trắng ra mà không khách khí thì, từng đứa một tu vi đều chưa luyện đến nơi đến chốn." "Nếu dám ra tay, hai con chim tạp mao của Thiên Đình kia, e rằng sẽ dạy cho các ngươi cách làm người ngay lập tức." "Có bao nhiêu diệt bấy nhiêu." "Thậm chí không cần đích thân ra tay, chỉ cần phát tán phong thanh ra ngoài, tự nhiên sẽ có người giúp chúng ra tay." Giang Thần bĩu môi.

"Nghiêm trọng vậy sao?" Bích Tiêu kinh hãi.

“Chứ ngươi nghĩ sao?

Chẳng lẽ thiên địa lượng kiếp thành trò đùa con nít?” Giang Thần hỏi ngược.

“Vậy sao ngươi có thể ba lần bảy lượt ra tay trong thiên địa lượng kiếp?” “Lần đầu tiên Vu Yêu đại chiến, ngươi còn giết cả nhân mã hai tộc mà?” Bích Tiêu không phục hỏi. ‘Bốp!’ Giang Thần lại gõ thêm một cái.

“Người với người không giống nhau.” “Sao có thể đem ta và ngươi ra so sánh chứ?” Giang Thần hỏi ngược.

“……” Bích Tiêu lại lần nữa cạn lời, bị Giang Thần đả kích.

Bích Tiêu đảo mắt, một kế liền hiện lên trong đầu, nàng có một ý hay tuyệt vời.

“Ngươi có thể giúp ta mà!” Bích Tiêu bỗng nhiên nói.

Giang Thần giả vờ không nghe thấy, không chút biểu tình, không dính dáng gì.

Vừa uống rượu trái cây Tiên Nhưỡng Bách Hoa cực phẩm, vừa ăn bữa tiệc xa hoa.

“Tam muội lại bốc đồng rồi!” “Chẳng lẽ quên lời đại tỷ dặn trước đó sao?

Đại tỷ đã bảo gặp chuyện gì cũng phải bình tĩnh, ngàn vạn lần đừng lỗ mãng, không nghe lời đại tỷ sao?” Quỳnh Tiêu nói.

“Ta biết rồi mà!” Bích Tiêu thè lưỡi.

Nàng chủ động ôm cánh tay Giang Thần, ra sức lay lay, “Giang Thần, ta đâu phải người ngoài chứ.” “Chúng ta đều là người nhà mà, ta cũng luôn xem ngươi là người nhà, ngươi không thể làm vậy được!” “Ta bây giờ đang gặp phiền phức, bị đám súc sinh Thiên Đình

kia ức hiếp.” “Ngươi cũng ức hiếp Đạo trường của ta nữa, nếu không nể mặt ta và nhị tỷ, thì cũng phải nể mặt đại tỷ chứ!” “Ưm, ta nói cho ngươi một bí mật nha.” “Đại tỷ ta vẫn luôn lén lút thầm mến ngươi đó, ngươi biết không?” Bích Tiêu chớp chớp mắt. ‘Phụt!’ Quỳnh Tiêu vừa uống rượu vào miệng thì phun ra, vừa vặn phun đầy mặt Bích Tiêu.

Nàng vội vàng lau rượu ở khóe miệng, bực bội nhìn Bích Tiêu, “Tam muội nói bậy bạ gì đó?

Nếu đại tỷ mà nghe thấy, nhất định phải dạy dỗ ngươi một trận ra trò!” Quỳnh Tiêu lườm một cái.

“Nhị tỷ cũng quá làm quá lên rồi đó!

Nhìn xem, phun đầy mặt ta rượu rồi, còn làm bẩn cả y phục của ta nữa.” Bích Tiêu cạn lời.

Lau sạch rượu trên mặt, nàng nghiêm túc nhìn Giang Thần, “Ta thật sự không đùa với ngươi đâu, đại tỷ ta thật lòng thích ngươi đó.” “Mặc kệ ngươi tin hay không, dù sao ta thì tin rồi!” “Đương nhiên rồi, ta nói cho ngươi tin tức quan trọng như vậy, ngươi không có chút biểu thị gì sao?” “Ưm, ta cá nhân cũng dễ hài lòng thôi.” “Hai con chim tạp mao kia dám phái người công kích Tam Tiên Đảo của ta, bản lĩnh lớn đến vậy sao, đã đột phá Đại La Kim Tiên Đại Viên Mãn rồi thì, giúp ta dạy dỗ chúng một trận thật tốt!

Dạy chúng cách làm người.” “Để chúng hiểu một đạo lý, dám đắc tội Tam Tiên Đảo của ta, cái thá gì Thiên Đình Chí Tôn.” “Tất cả đều phải quỳ xuống đất mà hát ‘Chinh phục’.” Bích Tiêu nói.

“Giang Thần đừng nghe nàng nói bậy!

Cũng đừng để ý nàng, tam muội hơi bốc đồng rồi, nói chuyện không suy nghĩ.” Quỳnh Tiêu nói.

“Bích Tiêu nói đúng.” “Bằng hữu của ta, đã bị ức hiếp, nếu không đòi lại món nợ này thật tốt, không khiến hai con chim tạp mao của Thiên Đình kia phải trả cái giá cực lớn, truyền ra ngoài chẳng phải là đang vả vào mặt ta sao?” “Chẳng phải là đang thể hiện ta dễ ức hiếp sao?” Nói xong, Giang Thần nghiêm túc nhìn Bích Tiêu, dưới ánh mắt mong đợi của nàng, hắn xoa xoa tóc nàng, làm tóc nàng rối bù.

“Đừng hoảng!” “Ta sẽ khiến Thiên Đình phải trả cái giá cực lớn vì chuyện này, dám giở trò, dám âm thầm phái người công đánh Tam Tiên Đảo, ta nhất định sẽ bắt chúng phải trả gấp mười gấp trăm lần.” Giang Thần nghiêm mặt nói.

“Giang Thần nói thật đó sao?” “Ngàn vạn lần đừng bị tam muội lừa!

Nàng đang lừa ngươi đó!

Nhất định phải tỉnh táo.” Quỳnh Tiêu vội vàng nói.

“Ưm.” “Ta trong lòng rất rõ ràng, chuyện này ta tự có chừng mực.” Giang Thần gật đầu.

Mặc kệ, chuyện giữa hắn và Vân Tiêu thành sự thật.

Hai con chim tạp mao Thiên Đình kia, dám động đến người của hắn, là điều không thể dung thứ.

“Ta biết Giang Thần nhất định sẽ ra tay.” “Nhất định sẽ không làm ta thất vọng, nam tử hán đại trượng phu phải như vậy chứ.” “Người khác đã dám động đến ta, vậy ta cũng không sợ, trực tiếp chơi khô máu, sợ cái quái gì!” “Yên tâm, tuy ta không thể hỗ trợ về hành động, nhưng về mặt tinh thần, nhất định sẽ cổ vũ cho ngươi.” Bích Tiêu nghiêm mặt, vẫy vẫy tay nói.

“Ha ha!” Giang Thần bật cười.

“Đang nói chuyện gì vậy?” “Nói gì mà vui vẻ thế!” Bỗng nhiên,

một tiếng cười lanh lảnh như chuông bạc vang lên.

Một đạo độn quang màu trắng lóe lên, dừng lại trước mặt Giang Thần và những người khác.

Người đó không ai khác, chính là Vân Tiêu, vừa mới xuất quan, khí tức trên người chưa hoàn toàn ổn định, nhưng rõ ràng đã đột phá Đại La Kim Tiên Đại Viên Mãn.

"A!

Đại tỷ đột phá rồi sao?" Bích Tiêu hé miệng nhỏ, cả người kinh ngạc.

Nàng cẩn thận đánh giá Vân Tiêu từ trên xuống dưới, càng nhìn càng kinh ngạc, "Đại La Kim Tiên Đại Viên Mãn sao?

Chúc mừng đại tỷ, ta biết đại tỷ nhất định làm được." "Bây giờ nhìn xem, quả nhiên không làm ta thất vọng." Bích Tiêu khen ngợi.

"Ài!" Vân Tiêu lắc đầu.

Nàng ngồi xuống ghế đá.

Giang Thần lấy ra một vò Tiên Nhưỡng Bạch Nguyệt Quang cực phẩm đưa cho nàng.

Hắn vung tay phải, lại lấy ra một bữa tiệc xa hoa bày lên bàn.

"Không chờ được nữa phải không?

Cứ ăn chút gì lót dạ trước đã, rồi sau đó." Giang Thần cười chào hỏi.

"Ưm." Vân Tiêu gật đầu.

Trong lòng nàng rất phức tạp, chuyện lần trước vẫn còn rõ mồn một, như thể vừa mới xảy ra ngày hôm qua, như có con nai nhỏ đang nhảy loạn trong lồng ngực.

Nhưng Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu đang ở đây, có vài lời nàng không thể mở miệng trước mặt hai người.

Nàng mở vò Tiên Nhưỡng Bạch Nguyệt Quang cực phẩm ra, nhấp một ngụm đầy tao nhã.

Mùi rượu nồng đậm từ Tiên Nhưỡng Bách Hoa Tiên Nhưỡng Bạch Nguyệt Quang lan tỏa, thơm ngát vô cùng.

Chương 199

Lại còn có tiên lực nồng đậm, thật sự quá ngon.

Vân Tiêu chỉ đơn giản nhấp một ngụm, liền hoàn toàn bị hấp dẫn.

Nàng liên tục uống mấy ngụm, mới đặt vò rượu xuống.

“Rượu ngon!” “Đây là thứ rượu ngon nhất ta từng uống, không có thứ hai!” Vân Tiêu khen ngợi.

“Đủ uống!” Giang Thần chỉ nói hai từ đơn giản.

Có thể với Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu, nghe vậy chẳng có gì đặc biệt, nhưng Vân Tiêu lại có thể hiểu được ý nghĩa ẩn chứa trong hai từ đó. ‘Chỉ cần ngươi gật đầu, ta nguyện ý để ngươi uống cả đời.’ “Cảm ơn!” Vân Tiêu nói.

Nàng cầm đũa ăn.

“Vừa nãy các ngươi đang nói chuyện gì vậy?” “Nói gì mà vui vẻ thế!” Vân Tiêu tò mò hỏi.

“Trước đó có người tấn công Tam Tiên Đảo của ta.” “Giang Thần suy đoán, hẳn là hai con chim tạp mao của Thiên Đình phái tới, đang chuẩn bị trả thù đây này!” Bích Tiêu nói trước.

“Trả thù sao?” “Giang Thần muốn trả thù?

Chẳng lẽ muốn cứng đối cứng với chúng sao?” Vân Tiêu lộ vẻ lo lắng.

“Có rất nhiều cách để trả thù.” “Không nhất định phải cứng đối cứng!

Một trong những cách đơn giản và trực tiếp nhất, đó là giở trò.” “Trốn trong bóng tối mà giở trò.” Giang Thần nói.

“Ta đi cùng ngươi.” “Nếu không ngươi đi một mình, ta không yên tâm!” Vân Tiêu cũng nói.

“Ê!

Đại tỷ còn xốc nổi hơn cả ta sao?

Không phải thường xuyên nói phải tam tư hậu hành?

Phải mưu định rồi mới hành động sao?

Sao lần này lại vậy?” “Chẳng lẽ vì Giang Thần quá đẹp trai, mà đại tỷ muốn thay đổi phong cách từ trước tới nay sao?” Bích Tiêu lộ vẻ khó hiểu. ‘Bốp!’ Vân Tiêu vung tay gõ một cái vào đầu nàng, lườm một cái, “Nói bậy bạ gì đó?

Chuyện này dù sao cũng là vì ta, ngươi xem kỹ đi, Giang Thần lần này kịp thời ra tay, giúp ta rất nhiều, lần này lại trả thù Thiên Đình, đối địch với cả Yêu tộc.” “Là bằng hữu, ta sao có thể khoanh tay đứng nhìn chứ?” “Nếu thật sự như vậy, danh tiếng của ta chẳng phải hoàn toàn thối nát sao?” Vân Tiêu nghiêm chỉnh nói.

“Nói thì đúng là không sai.” “Nhưng Giang Thần vừa nãy đã nói rồi, đặc biệt phân tích rồi.” “Trong trận thiên địa lượng kiếp này, chúng ta không thích hợp ra tay, lão sư cũng không thích hợp ra tay.” “Một khi dính líu thêm nhiều nhân quả thiên địa lượng kiếp, tất yếu sẽ rất phiền phức.” “Đến lúc đó sẽ có nguy hiểm rất lớn.” “Chiến đấu thì ta không sợ, chỉ sợ liên lụy đến người khác.” Bích Tiêu nói.

“Bích Tiêu nói đúng!” “Không có công đức linh bảo trấn áp khí vận, nếu ra tay trong trận thiên địa lượng kiếp này, sẽ rất phiền phức.” “Hơn nữa, người nhiều chưa chắc đã tác dụng lớn, binh quý ở tinh, không quý ở đa, là đạo lý này.” Giang Thần nghiêm mặt nói.

“Thật sự không cần ta ra tay sao?” Vân Tiêu lại hỏi.

“Thật sự không cần ngươi ra tay!” “Nếu cần ngươi ra tay, ta còn

khách khí với ngươi sao?" Giang Thần khẽ cười.

"Vậy ngươi chú ý an toàn." "Nếu có chỗ nào cần ta giúp đỡ, cứ việc mở miệng, ta nói ai đến thì người đó sẽ đến." Vân Tiêu nói.

"Ưm." Giang Thần cười gật đầu.

Hắn uống một ngụm rượu, rồi đặt chén rượu xuống.

"Tu vi của các ngươi thăng tiến quá chậm." "Đặc biệt là ở phương diện lĩnh ngộ pháp tắc, còn chậm hơn nữa!

Phải biết các ngươi là đệ tử thân truyền của Thánh Nhân, tu luyện đến bây giờ, trừ Vân Tiêu đạt Đại La Kim Tiên Đại Viên Mãn ra." "Hai người còn lại không quá tệ thì cũng là Đại La Kim Tiên hậu kỳ, tuy sắp đột phá rồi." "Chỉ kém một bước lâm môn, nhưng một bước lâm môn đó cũng không dễ đột phá như vậy đâu." Nói xong, Giang Thần dừng lại, rồi tiếp tục nói, "Thế này đi!

Hay là ta luận đạo với các ngươi đi!

Trao đổi kinh nghiệm tu luyện thế nào?" Giang Thần đề nghị.

"Được!" Vân Tiêu không chút nghĩ ngợi đáp ứng.

"Đừng vội." "Ta ăn chút gì lót dạ trước đã, rồi sau đó luận đạo cũng không muộn." Giang Thần khẽ cười.

Nửa canh giờ sau.

Bốn người Giang Thần ăn no uống đủ, đứng dậy khỏi ghế đá.

Hai bên cách nhau khoảng ba mét.

Vô số vạn đạo hà quang từ trong cơ thể Giang Thần bắn ra, chiếu sáng toàn bộ cơ thể hắn, từ từ phát sáng, trừ lực chi pháp tắc chưa hiển lộ ra, tất cả pháp tắc chi lực mà hắn nắm giữ đều đã hiển lộ.

Hiểu biết của Giang Thần về đại đạo, hóa thành một đám khánh

vân khổng lồ, xuất hiện trên đỉnh đầu, từng đạo linh âm đại đạo từ trong khánh vân đỉnh đầu truyền ra.

Ba chị em Vân Tiêu cũng vậy, hiển lộ các pháp tắc chi lực mà mình nắm giữ.

Hiểu biết của ba chị em về đại đạo, tất cả đều hiển lộ.

Dưới sự tương phản giữa hai bên, đừng thấy ba chị em có tới ba người, nhưng về mặt hiểu biết đại đạo, thực sự không sâu sắc bằng Giang Thần.

"Ta xin 'phao chuyên dẫn ngọc' trước, giảng giải đại đạo." "Rồi sau đó đến lượt các ngươi giảng." Giang Thần cười nói.

"Được!" Vân Tiêu cười đáp ứng.

Ngay lập tức, Giang Thần không chần chừ, giảng giải đại đạo mà mình đã lĩnh ngộ.

Từ con đường tu luyện cơ bản nhất, rồi từng chút từng chút một giảng giải.

Linh âm hoàn toàn do đại đạo hóa thành, vang vọng giữa trời đất.

Sau đó, Giang Thần lại giảng giải pháp tắc chi đạo.

Tất cả những lĩnh ngộ về pháp tắc chi lực của hắn đều được giảng giải ra.

Dựa vào 'Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh' làm nền tảng, việc giảng đạo hoàn toàn dư sức.

Thoáng cái ba tháng trôi qua.

Một ngày, Giang Thần dừng lại, cùng với việc đại đạo hắn giảng cũng dừng lại, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, vô số đạo dị tượng đều biến mất.

Giang Thần cũng không thúc giục ba người, thấy ba người đang chìm đắm trong lĩnh ngộ, hắn mỉm cười nhìn họ.

Hắn lấy ra một vò Tiên Nhưỡng Bạch Nguyệt Quang cực phẩm, lười biếng uống.

Rượu vào bụng, có một mùi vị đặc biệt.

Khoảng hai canh giờ sau.

Chương 200

Dưới ánh mắt Giang Thần, Vân Tiêu là người đầu tiên tỉnh lại từ trạng thái đó.

Mấy ngày nghe Giang Thần giảng đạo, nàng thu hoạch phong phú.

Bất kể là tâm cảnh, hay hiểu biết về đại đạo, đều tốt hơn nàng rất nhiều.

Ngay cả những chỗ trước đây không hiểu, bây giờ cũng hoàn toàn minh ngộ.

Có thể nói.

Lần giảng đạo của Giang Thần, ngang bằng với vạn năm khổ tu.

Hiệu quả mạnh mẽ bùng nổ.

Thấy Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu vẫn chưa tỉnh lại trong khi ngộ đạo, Vân Tiêu khẽ mỉm cười, nụ cười bao hàm tất cả, tất cả đều không nói thành lời.

Thoáng chốc.

Đã ba ngày trôi qua, Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu cũng lần lượt mở mắt vào lúc này.

Đại đạo mà Giang Thần giảng, đã được hai người hoàn toàn tiêu hóa.

Những thu hoạch đạt được, tuy không khoa trương như Vân Tiêu.

Nhưng cũng vô cùng mạnh mẽ.

Vốn dĩ hai người đang ở trạng thái sắp đột phá, lúc này một nửa bước đã đặt chân vào ngưỡng cửa đột phá.

Chỉ cần bế quan, nhiều nhất trong vòng một trăm năm là có thể đột phá Đại La Kim Tiên Đại Viên Mãn.

Những chỗ không hiểu trong quá trình tu luyện, cũng đều được giải đáp.

Dù sao Giang Thần tu luyện là 'Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh', một công pháp nghịch thiên trực chỉ Hỗn Nguyên Đại Đạo.

Hắn là một kẻ ngoan độc nắm giữ bảy tám loại pháp tắc chi lực, thậm chí cả Lực Chi Pháp Tắc, Thời Gian Pháp Tắc, Ngũ Hành Đại Đạo Pháp Tắc Chi Lực.

Có may mắn được nghe một lần giảng đạo ở Tử Tiêu Cung.

Lại có các bảo vật như mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay, tích lũy về đại đạo vô cùng hùng hậu.

Đại đạo mà hắn giảng tự nhiên phi phàm, uy lực mạnh mẽ.

Có được những thu hoạch trước mắt này, tất cả đều nằm trong dự liệu.

"Đã lĩnh ngộ xong rồi sao?" Giang Thần cười hỏi.

"Ưm." "Đại đạo mà Giang Thần giảng rất hữu ích cho ta, sau khi nghe xong đại đạo của ngươi, ta bất cứ lúc nào cũng có thể bước vào Đại La Kim Tiên Đại Viên Mãn." "Chỉ cần bế quan, nhiều nhất trong vòng trăm năm là có thể đột phá Đại La Kim Tiên Đại Viên Mãn." Bích Tiêu kích động nói.

"Tam muội nói đúng!" "Lần này thật sự nhờ ơn ngươi, nếu không có ngươi, ta cũng không thể bù đắp những thiếu sót của bản thân." "Càng không thể trong thời gian ngắn như vậy, tìm được cơ duyên đột phá, càng không thể ấn chứng với đại đạo của bản thân." Quỳnh Tiêu lộ vẻ cảm kích.

“Đều là người nhà, không cần khách sáo như vậy.” Giang Thần nói.

“Đến lượt ta rồi, ta xin ‘phao chuyên dẫn ngọc’ trước vậy!” Vân Tiêu khẽ cười.

Ngay lập tức nàng vận dụng pháp lực, hiển lộ vô số đạo dị tượng khổng lồ, ngay cả pháp tắc chi lực cũng từ trong cơ thể hiển lộ ra.

Tuy dị tượng không hoành tráng bằng Giang Thần, nhưng cũng không kém.

Cũng vô cùng mạnh mẽ, vô cùng hùng vĩ.

Vân Tiêu cũng không chần chừ, bắt đầu giảng đạo.

Cũng giống như Giang Thần, nàng bắt đầu từ những điều cơ bản nhất, theo lời giảng của nàng, linh âm đại đạo hiển hóa, dễ hiểu.

Giang Thần nghe rất chăm chú.

Tuy là giảng đạo ở cùng cấp bậc, nhưng ‘đá có thể dùng để mài ngọc’.

Dùng đạo của người khác, để ấn chứng đại đạo của mình, bù đắp những thiếu sót trong đại đạo.

Thoáng chốc ba tháng trôi qua.

Một ngày, Vân Tiêu dừng việc giảng đạo, mỉm cười nhìn Giang Thần, vừa vặn đối diện với ánh mắt của Giang Thần.

“Nhanh như vậy đã hoàn toàn minh ngộ rồi sao?” Vân Tiêu kinh ngạc, trên mặt viết đầy sự không thể tin được.

Phải biết rằng đạo mà nàng giảng, tuy không thể so sánh với đại đạo mà Giang Thần giảng, nhưng cũng vô cùng phi phàm, thế mà Giang Thần, lại có thể trong thời gian ngắn như vậy, hoàn toàn thấu hiểu đại đạo mà nàng giảng.

Từ đó có thể thấy.

Tiềm năng của Giang Thần, rốt cuộc mạnh mẽ đến nhường nào.

Nói không khách khí một chút, tiềm năng của Giang Thần hơn ba người họ rất nhiều.

"Ài!" "Toàn bộ lĩnh ngộ rồi." Giang Thần khẽ cười.

Thấy Vân Tiêu bắc rối, trên mặt mang theo một tia khó hiểu, hắn lập tức nói, "Đại đạo mà ngươi giảng cũng phi thường bất khả.

Một bên nghe đạo, một bên ấn chứng với đại đạo của ta, lĩnh ngộ nhanh hơn, đạt được hiệu quả gấp đôi." "Khiến ta tai mắt được mở mang, có những cảm ngộ mới mẻ." Giang Thần nói.

"Tốt rồi." "Ta sợ nó không hữu ích với ngươi." Vân Tiêu nói.

"Đại tỷ đã giảng xong rồi, bây giờ đến lượt ta." Quỳnh Tiêu nói.

Ngay lập tức nàng bắt đầu giảng.

Tuy ba chị em Vân Tiêu đều xuất thân từ một mạch Thông Thiên Thánh Nhân, tu luyện đều là thượng thanh tiên pháp, nhưng về lĩnh ngộ đại đạo, đều khác nhau.

Khi Quỳnh Tiêu giảng xong đại đạo, Bích Tiêu tiếp tục giảng.

Đại đạo mà Bích Tiêu giảng đơn giản và trực tiếp hơn nhiều, dùng một câu để hình dung, 'một lời không hợp là động thủ'.

Trên đời này không có chuyện gì mà một quyền không giải quyết được, nếu có, thì là hai quyền.

Nàng đi theo Sát Chi Đại Đạo, vô cùng mạnh mẽ.

Khi hai người đều giảng xong, nửa năm sau.

"Đại đạo mà các ngươi giảng đều có sở trường riêng." "Đều trực chỉ đại đạo pháp môn, chỉ cần kiên trì đi theo, là có thể đi càng ngày

càng xa trên con đường đại đạo này.” Giang Thần nói.

“Đó là đương nhiên.” “Ngươi cũng không nhìn xem chúng ta là ai, đại đạo lĩnh ngộ sao có thể tầm thường được?” Nói đến đây, sắc mặt Bích Tiêu bỗng nhiên thay đổi.

“A!

Chương 201

Không ổn rồi.” “Ta, ta hình như sắp đột phá rồi, không được!

Ta phải lập tức quay về bế quan, không nói chuyện nữa.” Nàng bỏ lại một câu, Bích Tiêu ngự một đạo độn quang, vội vàng lao về phía động phủ của mình.

Tốc độ thật sự quá nhanh, trong vài cái chớp mắt, liền biến mất.

“Ta hình như cũng vậy!” “Đại tỷ và Giang Thần hai người cứ nói chuyện thoải mái đi, ta cũng đi bế quan đây.” Quỳnh Tiêu cũng vậy.

Không đợi Giang Thần và Vân Tiêu mở miệng, nàng ngự độn quang, vội vàng lao về phía cung điện của mình.

Trong nháy mắt.

Tại chỗ chỉ còn lại Giang Thần và Vân Tiêu.

“Hai người họ à!” “Tính cách quá cấp bách.” Vân Tiêu lắc đầu.

“Ưm.” Giang Thần cười gật đầu.

Vào lúc này, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

“Đinh!

Câu được ba mươi năm tu vi!” “Đinh!

Câu được Đại Âm Dương Hoan Hỷ Hỗn Nguyên Công!” “Đinh!

Câu được một lần nghe giảng đạo lần thứ hai của Tử Tiêu Cung!” …… “Đinh!

Câu được Tiên Thiên Chí Bảo Hồng Mông Tử Khí Bồ Đoàn!” Đến đây, toàn bộ ‘ngư nhị’ mà Giang Thần đã tích lũy mấy năm nay đều đã tiêu hao hết.

Nhưng thu hoạch lại vô cùng phong phú.

Tổng cộng câu được ba vạn năm tu vi.

Những thứ còn lại, tất cả đều là cực phẩm.

"Giang Thần!" Vân Tiêu bỗng nhiên hạ xuống bên cạnh hắn, sắc mặt cổ quái, mang theo một tia mong đợi.

"Chờ ta một chút!" "Ta đi bế quan trước, sẽ xuất quan ngay." Giang Thần ngượng ngùng đứng dậy.

Hắn thu ghế nằm và cần câu lại, trực tiếp nhảy vào trong hồ nước.

Hai tay kết ấn, từng đạo trận pháp cấm chế, liên tiếp từ tay hắn đánh xuống, trong chốc lát, liền bao phủ toàn bộ hồ nước.

"Triệu hồi Tiên Thiên Chí Bảo Hồng Mông Tử Khí Bồ Đoàn!" Một cái bồ đoàn màu tím lơ lửng giữa không trung, tỏa ra vô số vạn đạo hà quang màu tím, bao phủ toàn bộ thiên địa xung quanh.

Linh âm đại đạo chí lý ẩn chứa, truyền ra từ Tiên Thiên Chí Bảo Hồng Mông Tử Khí Bồ Đoàn này.

Dù không ngồi lên trên đó, dưới sự bao phủ của hà quang màu tím.

Đều thu hoạch vô cùng, hiểu biết về đại đạo, đột nhiên xuất hiện trong nguyên thần.

"Tiên Thiên Chí Bảo Hồng Mông Tử Khí Bồ Đoàn sao?" "Cũng quá mạnh mẽ đi?

Bản tọa vậy mà chưa từng tu luyện." "Dưới sự bao phủ của nó, lĩnh ngộ đại đạo như bật hack vậy, tốc độ thăng tiến chóng mặt." "Ngay cả các pháp tắc mà bản tọa nắm giữ, dưới sự bao phủ của nó, cũng đang từ từ thăng tiến." "Lực Chi Pháp Tắc Chi Lực cũng vậy." "Không hổ danh là Tiên Thiên Chí Bảo, uy năng quả nhiên phi phàm."

Giang Thần hài lòng gật đầu.

Nắm giữ Tiên Thiên Chí Bảo Hồng Mông Tử Khí Bồ Đoàn này, hắn lộ vẻ tiếc nuối.

Bảo vật tuy tốt, nhưng tiếc là một món chí bảo phụ trợ.

Nếu là một món chí bảo tấn công hoặc phòng ngự, thì tốt biết mấy?

Khi đó lực chiến đấu của hắn, tất sẽ tăng lên vô số lần, đạt đến một trình độ cực kỳ khủng bố.

Lắc đầu.

Giang Thần cảm thấy mình hơi tham lam rồi, có thể có được một món Tiên Thiên Chí Bảo, dù là loại phụ trợ, vận khí cũng đã rất tốt rồi.

Hắn đặt Tiên Thiên Chí Bảo Hồng Mông Tử Khí Bồ Đoàn xuống đất.

Cũng không chần chừ, trực tiếp ngồi lên trên, ở cự ly gần, cảm nhận uy năng của món chí bảo phụ trợ này.

Không hổ danh là Tiên Thiên Chí Bảo, hiệu quả mạnh mẽ.

Vô số đạo hồng mông tử quang bao phủ toàn bộ Giang Thần.

Đại đạo chí lý và pháp tắc chi lực, điên cuồng truyền vào đầu Giang Thần, như bật hack vậy, bày tất cả mọi thứ ra trước mặt hắn, chỉ cần làm theo từng bước mà tu luyện là được.

Ngay cả Giang Thần không tự mình tu luyện, dưới sự gia trì của Tiên Thiên Chí Bảo Hồng Mông Tử Khí Bồ Đoàn.

Đạo hạnh trong cơ thể hắn, và pháp tắc chi lực, đều đang từ từ thăng tiến.

“Không hổ danh là chí bảo phụ trợ!” “Bản tọa chỉ cần không ngừng tu luyện, cứ ngồi trên đó, dưới sự gia trì của Hồng Mông Tử Khí Bồ Đoàn, cũng có thể đứng trên đỉnh cao, trở thành một đại thần thông giả hàng đầu.” Giang Thần cười nói.

“Triệu hồi ba vạn năm tu vi!” Giây tiếp theo.

Một cỗ tu vi khổng lồ và hùng hậu, chủ động truyền vào cơ thể Giang Thần.

Nó hoành hành ngang dọc trong cơ thể Giang Thần, dường như muốn ngay lập tức, làm cơ thể Giang Thần nổ tung.

Nhưng chỉ với chút tu vi đó, mà cũng muốn làm mưa làm gió trong cơ thể Giang Thần sao?

Thật nực cười.

“Cho bản tọa trấn áp!” Giang Thần lạnh lùng hừ một tiếng.

Hắn vận chuyển ‘Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh’, điên cuồng luyện hóa cỗ tu vi khổng lồ trong cơ thể.

Dưới sự luyện hóa của ‘Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh’, cỗ tu vi đó đang nhanh chóng được luyện hóa.

Thoáng chốc vài chục năm trôi qua.

Một ngày, Giang Thần mở mắt, hai đạo tinh quang lóe lên rồi tắt.

“Hô!” “Cuối cùng cũng luyện hóa được ba vạn năm tu vi rồi.” Giang Thần khẽ cười.

Luyện hóa ba vạn năm tu vi, những lợi ích đạt được cũng rất lớn.

Đạo hạnh lại tiến thêm một bước, ngay cả hiểu biết về đại đạo và pháp tắc chi lực cũng vậy.

“Triệu hồi Đại Âm Dương Hoan Hỷ Hỗn Nguyên Công!” Một khí

tức huyền diệu vô thượng, chủ động truyền vào cơ thể Giang Thần.

Chủ động hòa làm một thể với Giang Thần, như diễn luyện vô số vạn lần, nhanh chóng được Giang Thần nắm giữ.

Chương 202

‘Đại Âm Dương Hoan Hỷ Hỗn Nguyên Công’ cũng là một công pháp cấp bậc nghịch thiên trực chỉ Hỗn Nguyên Đại Đạo.

Tu luyện ra âm dương pháp tắc chi lực.

Không nhất thiết phải âm dương trung hòa, mới có thể phát huy uy lực mạnh nhất của môn công pháp này.

Một tuần sau.

Giang Thần mở mắt, ‘Đại Âm Dương Hoan Hỷ Hỗn Nguyên Công’ đã được hắn hoàn mỹ nắm giữ.

Độ thành thạo đạt mức tối đa, trực tiếp đạt đến đại thành.

“Môn công pháp này rất hay.” “Tốc độ tu luyện vô cùng nhanh, đáng tiếc một mình tu luyện thì tốc độ lại chậm, nhất định phải có hai người cùng tu luyện mới được.” Giang Thần sờ mũi cười khổ một tiếng.

Còn lại một lần cơ hội nghe giảng đạo lần thứ hai của Tử Tiêu Cung.

Đây là một thứ tốt, lần đầu tiên nghe giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, hắn đã thu hoạch vô cùng.

Lần giảng đạo thứ hai mà Hồng Quân giảng, toàn bộ đều liên quan đến Đại La Chi Đạo, đối với Giang Thần hiện tại mà nói, vô cùng quan trọng.

Tuy với đạo hạnh của hắn, lại tu luyện ‘Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh’, có hay không lần giảng đạo thứ hai cũng không sao.

Nhưng học hỏi ưu điểm của trăm nhà, để lớn mạnh bản thân, mới

là trọng điểm của trọng điểm.

"Triệu hồi cơ hội nghe giảng đạo lần thứ hai của Tử Tiêu Cung!" 'Oong!' Một trận trời đất quay cuồng, cảm giác quen thuộc đó lại xuất hiện.

Khi Giang Thần hồi thần, hắn lại xuất hiện trong Tử Tiêu Cung.

Đồng thời lấy hắn làm trung tâm, trong vòng ức vạn dặm tiên linh khí, điên cuồng dũng mãnh đổ về.

Theo sự hấp thu của Giang Thần, nhanh chóng bị 'Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh' luyện hóa.

Vân Tiêu đứng bên bờ hồ, vừa định nói chuyện, thì cái tên này đã viện cớ bế quan, nhảy vào trong hồ, căn bản không cho nàng mở miệng.

Khi nàng còn đang chần chừ có nên rời đi để tu luyện hay không, tiên linh khí xung quanh, dũng mãnh đổ về phía nàng.

Tiên linh khí hùng hậu bàng bạc, gần như đã ngưng tụ thành thể lỏng.

Thật sự quá hùng hậu.

"Ách!" "Hắn đang làm gì vậy?

Gây ra động tĩnh lớn như vậy, cũng quá khoa trương đi?" Vân Tiêu kinh ngạc, đôi mắt đẹp của nàng gần như muốn rơi ra ngoài.

Nàng cố gắng muốn nhìn xuyên qua trận pháp cấm chế trong hồ, nhưng dù cố gắng thế nào, cũng không thể nhìn xuyên qua trận pháp cấm chế trong hồ.

"Bản lĩnh của tên này về trận pháp cấm chế, cũng mạnh mẽ đến vậy sao." Vân Tiêu bực bội vung tay.

Trong hồ nước.

Giang Thần nghiêm túc lắng nghe Hồng Quân Đạo Tổ giảng đạo.

Tuy Hồng Quân Đạo Tổ là một lão già âm hiểm, đã hố chết vô số người, nhưng Đại La Kim Tiên Chi Đạo mà hắn giảng, đích xác vô cùng mạnh mẽ.

Tất cả các áo nghĩa của Đại La Kim Tiên đều được giảng giải một lần.

Ba nghìn năm thời gian tưởng chừng chậm, thực tế lại nhanh.

Ba nghìn năm trong Tử Tiêu Cung, bên ngoài không quá ba trăm năm.

Một ngày, Giang Thần tỉnh lại từ trạng thái tu luyện, Đại La Kim Tiên Chi Đạo mà Hồng Quân Đạo Tổ giảng, tất cả đều đã được hắn lĩnh ngộ.

Ngay cả đạo hạnh trong lần nghe đạo này, cũng tiến thêm một phân, lợi ích đạt được càng vô cùng.

Khiến nền tảng của hắn trở nên vững chắc và hùng hậu hơn.

“Nền tảng đã vững chắc.” “Sau này sẽ không còn bất kỳ nỗi lo lắng nào nữa.” Giang Thần nói.

Hắn nhảy xuống từ Tiên Thiên Chí Bảo Hồng Mông Tử Khí Bồ Đoàn, vung tay phải, thu lại tất cả trận pháp cấm chế đã bố trí xung quanh. ‘Vù!’ Hắn vừa mới thu lại trận pháp cấm chế đã bố trí xung quanh, một thân ảnh như tia chớp từ trên lao xuống.

Dừng lại trước mặt hắn, người đó chính là Vân Tiêu.

“Ê!” “Xong rồi sao?” Giang Thần lộ vẻ khó hiểu, tò mò hỏi.

“Ta sợ ngươi gặp nguy hiểm, đặc biệt chạy đến đây.” Nói xong.

Vân Tiêu đánh giá Giang Thần từ trên xuống dưới một lượt, dường như muốn nhìn xuyên qua hắn.

“Không sao chứ?” “Cảm ơn ngươi đã quan tâm!” “Ta không sao, vẫn luôn trong trạng thái tu luyện, làm sao ta có thể gặp chuyện gì được?” Giang Thần lắc đầu, khẽ cười.

“Không sao thì ta yên tâm rồi.” Vân Tiêu khẽ mỉm cười.

“À đúng rồi, cái này cho ngươi.” Vừa nói, Giang Thần lật tay phải, lấy Tử Khí Bồ Đoàn ra, đưa cho nàng.

“Tiên Thiên Hạ Phẩm Linh Bảo Tử Khí Bồ Đoàn.” “Chỉ cần khi tu luyện, ngồi lên trên đó, sẽ có lợi ích vô cùng lớn.” “Bất kể là tham ngộ Đại Đạo Chi Lực, lĩnh ngộ pháp tắc chi lực, đều đạt được hiệu quả gấp đôi.” Giang Thần giới thiệu.

“A!” “Thứ này thật sự quá quý trọng, ta không thể nhận.” Vân Tiêu lập tức lắc đầu từ chối.

“Cho ngươi thì ngươi cứ cầm lấy.” “Muốn khách sáo với ta sao?” Giang Thần bực bội lườm một cái.

“Ưm.” “Cảm ơn, vậy ta nhận lấy.” Vân Tiêu không biết phải nói gì, đỏ mặt gật đầu, thu Tử Khí Bồ Đoàn lại.

“Phong cảnh ở đây thật đẹp.” Nói xong, Vân Tiêu lại im lặng.

Giang Thần ngẩn người, nhìn cảnh sắc xung quanh.

Cả người hắn suýt nữa thì ngớ ra, phong cảnh xung quanh đẹp sao?

Đẹp ở chỗ nào chứ?

Đẹp cái quỷ ấy!

Nhưng Giang Thần cũng không phải tên ngốc, nếu không hiểu được lời nói của nàng, thì thật sự có thể đi mua một miếng đậu phụ mà đâm đầu vào tường chết đi cho rồi.

“Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu hai người đang bế quan sao?” Giang

Thần hỏi.

Lời vừa hỏi ra, Giang Thần liền hối hận.

Hắn sở hữu hai loại thiên phú nghịch thiên, hai người kia có đang bế quan hay không, chỉ cần dùng thần thông thiên phú hơi kiểm tra là biết rồi, cần gì phải hỏi ra?

Ngay khi hắn định dùng thần thông thiên phú để kiểm tra.

Chương 203

Vân Tiêu lúc này mở miệng.

“Ưm.” Vân Tiêu đỏ mặt gật đầu.

“Ha ha!” Giang Thần cười lớn một tiếng.

Hai tay vung lên, trận pháp cấm chế trước đó đã bị thu lại, lại lần nữa được bố trí xung quanh.

Một khắc sau.

Một tòa trận pháp uy lực mạnh mẽ được bố trí xong, lại lần nữa bao phủ toàn bộ hồ nước.

Trừ phi Thông Thiên Thánh Nhân đích thân ra tay, nếu không muốn phá hủy tòa trận pháp này, hoàn toàn không có khả năng nào cả.

“Điểm Thạch Thành Kim!” Giang Thần cong ngón tay trỏ.

Hắn vận dụng đại thần thông đỉnh cao của Thiên Cương, biến hóa thành một chiếc giường lớn siêu mềm mại.

“Vân Tiêu!” Giang Thần bỗng nhiên gọi một tiếng.

“Ưm.” Vân Tiêu đỏ mặt gật đầu.

Nửa tháng sau.

Giang Thần vung tay phải, thu lại trận pháp.

Hai thân ảnh, như tia chớp từ dưới đáy hồ lao ra, đứng trên bờ.

“Bí mật giữa ta và ngươi, không được nói ra ngoài.” Vân Tiêu nghiêm mặt nói.

“Ưm.” “Yên tâm, chuyện này ta sẽ không nói với ai đâu.” “Khi nào rảnh rỗi, có thể đến đạo trường của ta ngồi chơi.” Giang Thần nói.

Hắn lấy ra một miếng ngọc giản, khắc họa một lộ tuyến đồ trên đó.

"Căn cứ vào lộ tuyến ghi trên đó, ngươi có thể đến đạo trường của ta." "Đạo trường của ta không giống đạo trường bình thường, bên ngoài có trận pháp cấm chế bảo vệ, ta đã ghi chú trên đó rồi, làm theo phương pháp phá trận trên đó, có thể mở trận pháp cấm chế, tiến vào đạo trường của ta." Giang Thần giới thiệu.

"Ưm." Vân Tiêu gật đầu.

"Hai người họ sắp xuất quan rồi." "Ta đi khỏi đây trước, lần sau ta sẽ ghé thăm thật kỹ." Giang Thần khẽ cười.

"Vạn sự cẩn thận một chút." "Nếu gặp phải chuyện không thể giải quyết, nhất định đừng cố chấp, phải đặt an toàn của bản thân lên hàng đầu." Vân Tiêu dặn dò một câu.

"Ưm." Giang Thần gật đầu.

Ngay lập tức không chần chừ, cả người ngự một đạo độn quang, trực tiếp phá không rời đi.

Trong vài cái chớp mắt, liền biến mất, như thể từ trước đến giờ chưa từng xuất hiện.

Thấy Giang Thần ngự độn quang rời đi.

Vân Tiêu thu lại tầm mắt, tuy trong lòng nàng vô cùng luyến tiếc.

Nhưng nàng ngự độn quang, trở về cung điện của mình tu luyện. …… Rời khỏi Tam Tiên Đảo.

Giang Thần vừa định ngự độn quang rời đi, bỗng nhiên, không gian vỡ nát, bị người dùng đại thần thông đại pháp lực xé toạc ra một cách cưỡng bức, một thân ảnh từ trong không gian vỡ nát bước ra.

Người đó không ai khác, chính là Thông Thiên Thánh Nhân.

“Ê!” “Tam ca đến sao?” Thấy người, Giang Thần kinh ngạc, lộ vẻ khó hiểu, tò mò hỏi.

“Không hoan nghênh ta sao?” “Ta đến bây giờ có phải không đúng lúc không?” Tam ca đùa.

“Ha ha!” “Tam ca nói gì vậy chứ?

Bất kể lúc nào, ta đều hoan nghênh ngươi.” Giang Thần cười nói.

Ngay lập tức cong ngón tay trỏ.

Vận dụng đại thần thông đỉnh cao của Thiên Cương là ‘Điểm Thạch Thành Kim’, ngưng tụ thành một chiếc bàn đá.

Rồi lấy ra hai chiếc ghế nằm, bày trên mặt đất, làm động tác mời.

“Tiểu hữu, ghế nằm ở đây ngồi thật thoải mái!” Thông Thiên Thánh Nhân cười cảm thán một câu.

Ngay lập tức ngồi xuống ghế nằm.

Giang Thần khẽ cười, cũng ngồi xuống ghế nằm, lại lấy ra một bàn tiệc xa hoa bày lên bàn ăn.

Lại lấy ra mười vò Tiên Nhưỡng Bạch Nguyệt Quang cực phẩm.

“Tam ca nếm thử xem rượu ta mới ủ mùi vị thế nào?” Giang Thần cười đề nghị.

“Ưm.” Thông Thiên Thánh Nhân mỉm cười gật đầu.

Nhưng không vội uống rượu, mà thích thú nhìn Giang Thần, “Người có thể hoàn toàn nắm giữ Thiên Cương Tam Thập Lục Đạo Pháp, gần như không có.” “Người có thể dùng Thiên Cương Tam Thập Lục Đạo Pháp để làm mấy chuyện nhỏ nhặt, ngươi là người đầu tiên.” Thông Thiên Thánh Nhân đùa.

“Hắc hắc!” “Không phải Tam ca đã nói rồi sao?

Nếu đổi thành người khác rồi, xem ta có thèm để ý không?" "Đừng uống rượu nữa, ngồi cũng không được đâu." Giang Thần nói.

"Ha ha!" Thông Thiên Thánh Nhân cười lớn một tiếng.

Mở vò rượu ra, trước tiên ngửi thử, mùi rượu nồng đậm từ trong vò rượu truyền ra, thật sự quá thơm.

Sau đó uống một ngụm, rượu vào bụng, đúng như Giang Thần đã nói.

Bất kể là về hương vị, hay các phương diện khác, đều hơn hẳn những loại rượu đã uống trước đây.

"Rượu ngon!" "Đây là thứ rượu ngon nhất ta từng uống, không có thứ hai!" "Mấy thứ rượu trước đây đã uống ư, dường như giống rác rưởi vậy, thật sự quá rác rưởi rồi." Thông Thiên Thánh Nhân lắc đầu cảm thán.

"Đó là đương nhiên." "Đó là thứ ta đặc biệt ủ cho Tam ca mà, mùi vị rượu sao có thể tầm thường được?" "Bất kể từ khâu chọn nguyên liệu, đến khâu ủ rượu, đều tốn vô số tâm huyết, mới có được mỹ tửu trước mắt này ra đời." "Đáng tiếc, tổng cộng chỉ có mười vò, không có thêm một vò nào nữa đâu." Giang Thần lắc đầu cảm thán một câu.

"Vậy sao?" "Nếu Bần đạo không đoán sai, tiểu hữu vừa nãy đã uống rất sảng khoái phải không?" Thông Thiên Thánh Nhân cười gian.

"Khụ!

Khụ!" "Tam ca nói gì vậy?

Ta hơi không hiểu?" Giang Thần giả vờ ngây ngô.

"Tam ca ta cũng là người nhà." "Đừng giả vờ nữa, trên người ngươi có mùi hương này, còn của ai, không cần ta nói ra nữa chứ?" Thông Thiên Thánh Nhân cười đùa.

Chương 204

“Hắc hắc!” “Đều không thể qua mắt được Tam ca.” “À đúng rồi Tam ca, ngươi cũng là người nhà mà, chẳng lẽ cũng có nữ tử mình thích sao?” “Không dẫn ra cho ta kiến thức sao?” Giang Thần lộ vẻ tò mò.

“Khụ!

Khụ!” Thông Thiên Thánh Nhân ho mạnh một tiếng, sắc mặt đỏ bừng.

“Uống rượu!

Uống rượu!” “Ta không nói chuyện khác nữa.” Thông Thiên Thánh Nhân vội vàng chuyển chủ đề.

“Tam ca không thành thật.” “Chúng ta quan hệ thế nào?

Có gì mà không thể nói?

Chẳng lẽ coi thường ta sao?

Cố ý giấu giếm ta sao?

Trong mắt Tam ca, ta đáng tin cậy đến vậy sao?” Giang Thần hỏi ngược lại.

“Quan hệ của chúng ta, tự nhiên phi thường bất đồng.” “Nếu không như vậy, Tam ca cũng không thể ngày ngày tìm ta uống rượu sao?” “Chẳng lẽ Tam ca không thích uống rượu sao?” “Chính vì quan hệ của chúng ta tốt, Tam ca mới khi nào rảnh rỗi, tìm ta uống rượu.” Thông Thiên Thánh Nhân nói.

Hắn mạnh mẽ rót một ngụm rượu vào miệng.

Thông Thiên Thánh Nhân lộ vẻ phức tạp.

“Năm đó Bần đạo vừa học nghệ thành công.” “Lang thang ở Hồng Hoang đại địa, tình cờ gặp một nữ tử, sau đó hai bên đều bị tài hoa của đối phương hấp dẫn.” “Đáng tiếc. ……” Nói đến đây, Thông Thiên Thánh Nhân không nói tiếp nữa.

Hắn cầm vò rượu, mạnh mẽ uống.

“Ta tưởng chuyện gì chứ!” “Hóa ra chỉ là chuyện nhỏ ấy à, nhìn Tam ca khó xử kìa.” “Ta đoán Tam ca nhất định là người có chủ nghĩa đàn ông gia trưởng, cuối cùng ngay cả tay đối phương cũng không dám nắm.” “Nếu không như vậy, cũng sẽ không có biểu cảm đó.” Nói xong.

Giang Thần khoác vai Thông Thiên Thánh Nhân.

“Tam ca, ta khinh thường ngươi!” “Chuyện này nếu đổi thành ta, ta sẽ biến sông nhỏ thành sông lớn.” “Không sinh ba năm đứa con thì không xong!” Giang Thần khinh thường.

“Ai!” “Bây giờ nói thêm cũng vô ích, chuyện đã qua, đều đã qua rồi.” Thông Thiên Thánh Nhân lắc đầu.

“Vô ích vô ích.” “Tục ngữ nói ‘cai xuất thủ thì xuất thủ, phong phong hỏa hỏa sấm cửu châu’!” “Có hoa phải hái ngay, đừng đợi hoa tàn rồi mới lắc đầu, không phải sao?

Nếu ban đầu dũng cảm hơn một chút, chủ động bước ra bước đó, bây giờ cũng sẽ không ra cái bộ dạng này.” “Ngày ngày sầu não.” “Cứ như ai cũng nợ tiền của ngươi vậy, chẳng còn chút niềm vui nhân sinh nào nữa.” Giang Thần đả kích.

“Hừ!” “Ngươi hiểu cái gì?

Tam ca ta lãng mạn, gọi là lãng mạn ngươi biết không?” Thông Thiên Thánh Nhân lườm một cái.

“Chó độc thân!” “Nói bậy!” Thông Thiên Thánh Nhân tức giận.

“Chẳng lẽ không phải sao?” “Nếu bây giờ ngươi có thể tìm được nàng, ta thừa nhận không phải.” Giang Thần nói.

“Thôi được rồi.” “Chó độc thân thì chó độc thân vậy!

Dù sao mấy năm nay, cũng đã quen rồi.” Thông Thiên Thánh Nhân lắc đầu.

“Ta điên mất!” “Tam ca không thể nào không giống vậy chứ!

Trong ấn tượng của ta, ngươi là người không sợ trời, không sợ đất, sao liên quan đến tình cảm cá nhân lại yếu đuối thế này?” Giang Thần lộ vẻ tò mò.

“Uống rượu!” “Ta không nói chuyện khác nữa.” Thông Thiên Thánh Nhân lắc đầu, che giấu sự ngượng ngùng.

Ngay lập tức hắn lại cầm một vò rượu khác uống.

Giang Thần lắc đầu, Thông Thiên Thánh Nhân đã không nói, hắn cũng không có cách nào khác!

Chẳng lẽ ép buộc sao?

Hơn nữa, quan trọng là hắn không có thực lực đó!

Cũng phải xem Thông Thiên Thánh Nhân có muốn hay không mới được.

Ngay lập tức hai người uống rượu giải sầu.

Hết vò này đến vò khác, mười vò Tiên Nhưỡng Bạch Nguyệt Quang cực phẩm, nhanh chóng được hai người uống gần hết.

“Muốn uống nữa không?” Giang Thần hỏi.

“Còn không?” Thông Thiên Thánh Nhân hỏi ngược lại.

“Vì ngươi thất tình, trong đây ta còn mười vò.” “Mười vò cuối cùng, uống hết là thật sự không còn nữa.” Giang Thần nói.

“Uống!” Thông Thiên Thánh Nhân nói.

Giang Thần cũng không phí lời, lấy ra mười vò Tiên Nhưỡng Bạch Nguyệt Quang cực phẩm.

Hai người lại lần nữa uống.

Mười vò Tiên Nhưỡng Bạch Nguyệt Quang cực phẩm, nhanh chóng lại được uống hết, lần này Thông Thiên Thánh Nhân không đòi uống nữa.

Ngay cả đồ ăn cũng đã ăn hết rồi, uống cái quái gì nữa.

“Tam ca nói đi!” “Lần này tìm ta có chuyện gì?” Giang Thần hỏi.

“Không phải chuyện của ta.” “Ngươi nhớ lần trước ta nói chuyện của người bạn kia không, gần đây gặp chút phiền phức, chuyện phiền não đặc biệt nhiều.” Thông Thiên Thánh Nhân nói.

“Chuyện của bạn bè.” “Là chuyện của ngươi, nói đi!

Lần này lại gặp chuyện gì rồi?” Giang Thần chủ động mở miệng, để tránh làm Thông Thiên Thánh Nhân ngượng ngùng.

“Muốn chơi một ván lớn.” “Không phải Vu Yêu lượng kiếp sao?

Trước đó không thu nhận rất nhiều môn nhân đệ tử sao?” “Muốn mượn trận Vu Yêu lượng kiếp này, để loại bỏ tất cả những đệ tử có tâm tính không chính trực ra khỏi giáo phái.” “Muốn ta hỏi xem ngươi có cách hay nào không.” Thông Thiên Thánh Nhân nói.

“Vị bằng hữu đó lo lắng về nhân quả giữa hai bên phải không?” Giang Thần nói.

“Chính là như vậy.” “Dù sao đã có duyên sư đồ, có quan hệ nhân quả, nên người bạn kia của ta mới cảm thấy phiền phức.” Thông Thiên Thánh Nhân mặt mày đau khổ.

Giang Thần không nói chuyện ngay lập tức.

Hắn đứng dậy khỏi ghế nằm, chắp hai tay sau lưng, nhìn vãn hà nơi chân trời.

Mãi một lúc lâu, Giang Thần mới lại mở miệng.

Chương 205

"Cách có thì có." "Nhưng mà hơi tàn nhẫn, xem vị bằng hữu kia có nhẫn tâm không." "Theo suy đoán của ta, hẳn là không nhẫn tâm được." "Nếu không, cũng sẽ không tạo thành cục diện hiện tại." Giang Thần lắc đầu.

"Cứ nói cách làm đi." "Xem phương pháp xong, sau khi quay về, ta sẽ khuyên nhủ thật tốt!" Thông Thiên Thánh Nhân mắt sáng lên.

"Rất đơn giản." "Không ủng hộ, cũng không phản đối." "Chỉ cần phát tán tin tức ra ngoài, nói rằng 'lão sư ủng hộ ta đến Hồng Hoang đại địa để tìm kiếm tài nguyên tu luyện'." "Nếu có ai nguyện ý đi, có thể vô thường lĩnh lấy một kiện linh bảo." "Như vậy, một số kẻ tâm tư bất chính, sẽ mắc câu." "Cứ làm theo kịch bản này, chỉ cần vị bằng hữu kia không đích thân thừa nhận, da mặt đủ dày, đủ vô địch, chuyện này không có chút vấn đề nào cả." Giang Thần nghiêm mặt nói.

"Cách làm như vậy mà cũng có thể nghĩ ra sao?" "Thật là nhân tài mà!" Thông Thiên Thánh Nhân cảm thán một câu.

Hắn đứng dậy khỏi ghế nằm.

Nghiêm túc nhìn Giang Thần một cái, rồi lấy ra một miếng ngọc giản, đưa miếng ngọc giản này cho Giang Thần.

"Trong đó có kinh nghiệm 'trảm tam thi' của Bần đạo, đối với ngươi, có lẽ sẽ có chút tác dụng." Nói xong, Thông Thiên Thánh Nhân phá vỡ không gian, trực tiếp rời đi.

"Ta điên mất!" "Đi rồi sao?" Giang Thần bực bội trợn trắng mắt.

Ánh mắt hắn đặt trên miếng ngọc giản trong tay.

Thần niệm quét qua, tiến vào bên trong ngọc giản để kiểm tra.

Một lát sau.

Giang Thần thu hồi thần niệm, cất ngọc giản đi.

“Trảm tam thi chi pháp sao?” “Mượn linh bảo để trảm ra tam thi?

Mượn đó đột phá Chuẩn Thánh sao?” “Con đường này tuy tốt, nhưng lại không thích hợp với bản tọa.” Giang Thần lắc đầu.

Hắn xử lý xong xung quanh.

Nhìn về hướng Thiên Đình, trong mắt Giang Thần lóe lên hàn quang.

“Hai con chim tạp mao kia, đến lúc tính sổ rồi.” Giang Thần cười lạnh một tiếng.

Ngay lập tức không chần chừ, ngự độn quang, bay về phía Hồng Hoang đại địa.

Ba tháng sau.

Giang Thần tiến vào Hồng Hoang đại địa, nhưng lại dừng lại.

Hắn nhìn trận chiến trước mặt.

Một vị đạo nhân và một đám Yêu tộc đang chém giết nhau, đừng thấy vị đạo nhân đó có tu vi Đại La Kim Tiên Đại Viên Mãn, nhưng hắn lại có một kiện Tiên Thiên Chí Bảo ‘Thái Cực Đồ’, bảo vệ kín kẽ.

Dù đối diện với hắn là chín tên Yêu tộc.

Mỗi tên đều là cường giả Đại La Kim Tiên Đại Viên Mãn.

Trong tay đều có Tiên Thiên Linh Bảo, đang vây công vị đạo nhân áo xanh.

Vị đạo nhân áo xanh không hề rơi vào thế hạ phong, đối mặt với các đòn tấn công, tất cả đều được đỡ xuống.

Hắn và đám Yêu tộc chém giết nhau, có qua có lại, đánh vui vẻ vô cùng.

Đồng thời ở vị trí trung tâm giữa hai bên, một chiếc búa khổng lồ màu tím được bao phủ bởi một đạo hà quang màu tím, bảo vệ nó ở giữa.

Nó tỏa ra khí tức Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo, bên cạnh chiếc búa khổng lồ màu tím này.

Lại có một cánh hoa.

Cánh hoa này cũng không phải bảo vật bình thường, vậy mà cũng tỏa ra khí tức Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo.

Hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo tỏa ra hà quang, hòa quyện vào nhau.

Nhìn kiểu này, hẳn là một cặp linh bảo uy lực mạnh mẽ.

"Thì ra là vậy!" "Chẳng trách lại chém giết nhau, đánh dữ dội đến thế, tự dưng xuất hiện hai kiện Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo, nếu có thể từ bỏ, đó mới là chuyện kỳ lạ." Giang Thần bỗng nhiên hiểu ra.

Ánh mắt hắn đặt trên vị đạo nhân trước mặt.

Đặc biệt là Tiên Thiên Chí Bảo 'Thái Cực Đồ' trong tay, Giang Thần đại khái đã đoán được thân phận của hắn.

"Chẳng lẽ là Huyền Đô Đại Pháp Sư sao?" "Đệ tử hệ của Thái Thanh Thánh Nhân?

Hẳn là vậy, nếu không, Tiên Thiên Chí Bảo 'Thái Cực Đồ' cũng sẽ không xuất hiện trong tay hắn." Giang Thần suy đoán.

Thấy trận chiến giữa hai bên càng ngày càng kịch liệt.

Một dáng vẻ bất tử bất hưu, trầm ngâm, trong lòng Giang Thần liền có ý định.

Hắn lặng lẽ xem kịch.

Chờ khi bọn họ đánh mệt rồi mới dùng thủ đoạn lôi đình, trấn áp bọn họ.

Nếu có thể.

Ưm!

Giang Thần không ngại 'hack' chiếc Tiên Thiên Chí Bảo 'Thái Cực Đồ', tiền đề là có thể tránh được sự truy sát của Thái Thanh Thánh Nhân.

Nếu không thể tránh được sự truy sát của Thái Thanh Thánh Nhân, bảo vật có tốt đến mấy, không có mạng mà hưởng thụ cũng chẳng có tác dụng gì.

Thời gian trôi qua, thoáng chốc, đã ba tháng trôi qua.

Ba tháng qua, Giang Thần vẫn luôn ẩn mình trong bóng tối xem kịch.

Đã đánh lâu như vậy, hai bên vẫn đang chơi chiến thuật tiêu hao.

Các loại thần thông chiêu thức đối công, sau đó Huyền Đô Đại Pháp Sư, đội Tiên Thiên Chí Bảo 'Thái Cực Đồ' trên đầu, cứng rắn chống đỡ tất cả các đòn tấn công.

Nhân cơ hội đó lại phóng một đợt chiêu lớn, đánh lui đối phương.

Nhưng ai cũng không làm gì được ai, vẫn tiếp tục dây dưa.

"Ngọa tào!" "Đánh không biết mệt à, bản tọa nhìn còn thấy mệt nữa là.

Một bên là đệ tử chính tông của Giáo phái hai đại, bên kia là đại tướng Thiên Đình, tổng cộng chín người, chém giết lâu như vậy, mà vẫn chưa phân thắng bại, thật sự hay ho vậy sao?" Giang Thần vô cùng cạn lời.

Hắn hoàn toàn bị đánh bại.

Nhìn hai kiện Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo trên mặt đất.

Giang Thần quyết định không đợi nữa.

Chương 206

Nếu cứ đợi tiếp, trận chiến giữa họ, không biết sẽ kéo dài đến bao giờ nữa.

Có lẽ có thể đấu đến hai trăm năm, thậm chí ba trăm năm, hoặc có thể lâu hơn nữa.

Ai có thể nói chính xác được chứ?

Thay vì như vậy, chi bằng ra tay giúp một tay, trấn áp tất cả bọn người này.

Nhưng Giang Thần sẽ không ngu ngốc mà dùng thân phận thật của mình ra tay.

Hắn còn đang chuẩn bị cướp đoạt Tiên Thiên Chí Bảo 'Thái Cực Đồ' nữa!

Nếu dùng thân phận thật của mình ra tay, vạn nhất sau này Thái Thanh Thánh Nhân truy sát thì sao? 'Vù!' Kim quang lóe lên, Giang Thần trực tiếp biến thành một vị cao tăng đắc đạo.

Khắp toàn thân phật quang lấp lánh, tỏa ra tu vi Đại La Kim Tiên Đại Viên Mãn.

Nói về việc đổ vỏ, ai có thể so sánh được với Chuẩn Đề Thánh Nhân chứ?

Hắn vận dụng 'Thai Dịch Hóa Hình' như tia chớp xuất hiện bên cạnh hai kiện bảo vật, khi cả hai bên đều chưa kịp phản ứng, bàn tay hắn nhanh chóng vươn ra, phá vỡ cấm chế trên hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo.

Hắn thu hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo đó lại.

Khí tức của hai kiện Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo bỗng nhiên biến mất, cảnh tượng bất ngờ này, khiến Huyền Đô Đại Pháp Sư, và chín tên đại thần thông giả Yêu tộc, tất cả đều ngẩn người.

Từng người một không dám tin nhìn cảnh tượng trước mắt, như thể đang nằm mơ vậy.

Có người dám dưới mí mắt của bọn họ, cướp đi Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo mà họ vẫn luôn canh giữ.

Hai kiện vừa bị cướp đi, ngay cả một chút nước canh cũng không để lại.

Chẳng lẽ họ đã chém giết lâu như vậy vô ích, tất cả đều làm áo cưới cho kẻ khác sao?

Nghĩ đến đây.

Hai bên trực tiếp ngừng tay, lạnh lùng quay lại, bao vây Giang Thần.

"Tên hòa thượng ngu ngốc của Tây Phương Giáo?" Huyền Đô Đại Pháp Sư lạnh lùng nói.

"Không sai!" "Bản Tôn đạo hiệu là Vạn Phật Chi Tổ!

Các ngươi không muốn chết thì nhanh chóng cút đi, nếu không bản tôn sẽ dùng thủ đoạn lôi đình, trấn áp từng đứa một các ngươi ở đây, khiến các ngươi chết không có chỗ chôn." Giang Thần sát khí ngút trời.

"Thằng hòa thượng thối tha to gan!" "Ngay cả Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn Thánh Nhân, cũng không dám ra tay sát thủ với Bần đạo!" "Ngươi thì hay rồi, chẳng qua chỉ là một Đại La Kim Tiên Đại Viên Mãn nhỏ nhoi, cũng dám đại ngôn bất tàm với Bần đạo, muốn chết!" Huyền Đô Đại Pháp Sư đại nộ.

“Người của Tây Phương Giáo?” “Mấy thằng hòa thượng ngu ngốc này to gan thật, dám ba lần bảy lượt chạy đến Đông Phương đại địa của ta làm càn, đã như vậy, thì từng đứa một đều có thể đi chết rồi!” Cường giả Yêu tộc sát khí ngút trời.

“Ha ha!” “Một đám gà đất chó sành, dựa vào cái gì mà cũng muốn ra tay với bản tôn?” “Nếu từng đứa đều vội vàng muốn chết, bản tôn không thành toàn thì thật là không phải với dụng tâm khổ cực của các ngươi.” Giang Thần sát khí ngút trời.

Khí thế khủng bố từ trong cơ thể hắn bùng phát.

Hắn lật tay phải, trực tiếp lấy ‘Diệt Thế Huyền Thiên Thương’ ra. ‘Diệt Thế Huyền Thiên Thương’ vừa xuất hiện, cỗ ba động khổng lồ tỏa ra, khí tức chuyên thuộc về Tiên Thiên Cực Phẩm Sát Phạt Linh Bảo, thật sự quá mạnh mẽ.

“Cho bản tôn chết đi!” Giang Thần gầm lên một tiếng.

Hắn nắm chặt ‘Diệt Thế Huyền Thiên Thương’ hung hãn xông lên.

“Định!” Giang Thần vận dụng Thời Gian Chí Tôn Pháp Tắc Chi Lực, không hề có dấu hiệu báo trước mà trấn áp lên người Huyền Đô Đại Pháp Sư.

Bị đánh bất ngờ.

Dưới sự trấn áp của Thời Gian Chí Tôn Pháp Tắc Chi Lực, hắn bị định tại chỗ.

Chỉ cần cho hắn một giây, hắn có thể vận dụng Tiên Thiên Chí Bảo ‘Thái Cực Đồ’, phá vỡ Thời Gian Chí Tôn Pháp Tắc Chi Lực.

Nhưng một giây đó, Giang Thần cũng sẽ không cho.

Một giây vô cùng quan trọng, liên quan đến thắng bại của trận

chiến này.

Nếu cho Huyền Đô Đại Pháp Sư, thì làm sao mà trấn áp hắn được.

Trong ánh mắt ngơ ngác của Huyền Đô Đại Pháp Sư, Giang Thần trực tiếp xuất hiện trước mặt hắn, bàn tay ấn vào Tiên Thiên Chí Bảo 'Thái Cực Đồ'.

"Cho bản tôn đi!" Hắn âm thầm vận dụng Ngũ Hành Đại Đạo Pháp Tắc Chi Lực, và Ngũ Hành Thần Quang, mạnh mẽ túm lấy, cưỡng bức cắt đứt liên hệ giữa Tiên Thiên Chí Bảo 'Thái Cực Đồ' và hắn.

Tiên Thiên Chí Bảo 'Thái Cực Đồ' vốn là chí bảo của Thái Thanh Thánh Nhân, không phải chí bảo của Huyền Đô Đại Pháp Sư.

Hắn chỉ mượn để phòng thân.

Nếu không.

Nếu Huyền Đô Đại Pháp Sư hoàn toàn luyện hóa Tiên Thiên Chí Bảo 'Thái Cực Đồ', thì đám cặn bã Yêu tộc trước mắt này, e rằng đã sớm bị trấn áp.

Muốn làm nên sóng gió, cũng không thể, nói gì đến chuyện khác.

Đối mặt với cảnh tượng này, trong lòng Huyền Đô Đại Pháp Sư như nhỏ máu.

Ánh mắt có thể giết người, nếu không bị định trụ không thể mở miệng, hắn nhất định sẽ gầm lên một tiếng, bắt Giang Thần đặt bảo vật xuống.

Nhưng không thể. 'Xoẹt!' Tiên Thiên Chí Bảo 'Thái Cực Đồ' từ đỉnh đầu Huyền Đô Đại Pháp Sư, bị Giang Thần cướp đi một cách thô bạo.

Hắn không thèm nhìn, trực tiếp ném vào không gian hệ thống.

Trong không gian hệ thống, Giang Thần không tin Thái Thanh Thánh Nhân có thể kiểm tra được.

Nếu như vậy, Giang Thần cũng chỉ có thể chấp nhận.

Vừa vặn lúc này, Huyền Đô Đại Pháp Sư cũng đã phá vỡ phong ấn, thấy Tiên Thiên Chí Bảo 'Thái Cực Đồ' vậy mà bị đối phương cướp đi một cách thô bạo.

Vậy mà không thể cảm ứng được.

Huyền Đô Đại Pháp Sư hoàn toàn bùng nổ.

"Tiên Thiên Chí Bảo 'Thái Cực Đồ' của ta!" Hắn trực tiếp hai tay kết ấn, thi triển 'Pháp Tướng Thiên Địa', ba đầu sáu tay, hóa thân thành người khổng lồ khủng bố cao mấy chục vạn trượng.

Sáu nắm đấm mạnh mẽ đập xuống, hung hãn oanh sát về phía Giang Thần.

"Tốt lắm!" "Ăn một thương của bản tôn đây!" Giang Thần lộ vẻ trào phúng.

Chương 207

'Diệt Thế Huyền Thiên Thương' mạnh mẽ oanh ra, sát khí khủng bố ngưng tụ thành một con ác long viễn cổ, phối hợp với sức mạnh cuồng bạo, oanh vào sáu cánh tay. 'Rầm!' Khí lãng hủy diệt, từ chỗ giao thủ của hai bên truyền ra, cuốn về bốn phương tám hướng.

Trước cỗ khí lãng cuồng bạo đó.

Thân ảnh Huyền Đô Đại Pháp Sư chật vật lùi về phía sau.

Tim hắn ngọt lịm, trước 'Diệt Thế Huyền Thiên Thương', tim hắn ngọt lịm, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, cả người dưới một đòn tấn công, bị thương không hề nhẹ.

Nếu không phải nội tình sâu dày.

E rằng dưới một đòn hủy diệt của Giang Thần, không chỉ không bị thương, mà còn bị trấn áp.

Một đòn đắc thủ, Giang Thần thừa thắng xông lên.

Nắm chặt 'Diệt Thế Huyền Thiên Thương' bùng phát uy năng khủng bố, lại lần nữa quét ngang giữa trời đất, uy năng vô thượng dường như muốn xé toạc cả trời đất, sát khí vô biên vô tận từ trên thân thương bùng phát.

Sát khí ngập trời ngưng tụ thành một con chân long khổng lồ cao mấy chục vạn trượng, điên cuồng bay lượn giữa trời đất.

Bao phủ Huyền Đô Đại Pháp Sư bên trong, đơn giản bá đạo mà oanh sát xuống.

Nếu bị một đòn này đánh trúng.

Huyền Đô Đại Pháp Sư có mười cái đầu, cũng phải chết chắc.

Thật trùng hợp không ngờ.

Chín tên đại yêu Đại La Kim Tiên Đại Viên Mãn của Yêu tộc kia, lúc này cũng từ bên cạnh xông lên.

"Đi chết đi!" Chín người gầm lên một tiếng.

Thần thông đạo pháp phối hợp với binh khí, cuốn động uy lực khủng bố, phong tỏa tất cả các đường né tránh của Giang Thần, đập xuống về phía hắn.

"Bản tôn không đi tìm phiền phức của các ngươi." "Sáu tên rác rưởi kia thì hay rồi, vậy mà dám tìm phiền phức với bản tôn sao?" "Nếu đã muốn tìm chết, bản tôn thành toàn!" Giang Thần sát khí ngút trời.

Hắn nắm chặt 'Diệt Thế Huyền Thiên Thương' quét ngang, con ác long mấy chục vạn trượng gào thét bay ra, oanh vào binh khí của sáu người.

Tuy đạo hạnh của mọi người đều xấp xỉ nhau, đều là Đại La Kim Tiên Đại Viên Mãn.

Nhưng công pháp tu luyện thật sự quá rác rưởi.

Binh khí cũng vô cùng rác rưởi, thần thông cũng vậy, trước mặt Giang Thần căn bản không đáng xem. 'Rắc rắc rắc……' Chỉ trong một lần đối mặt, binh khí trong tay chín người, liền bị Giang Thần thô bạo đánh nát, gãy nát không thể gãy hơn được nữa.

Tuy 'Diệt Thế Huyền Thiên Thương' thấp hơn Tiên Thiên Chí Bảo 'Thái Cực Đồ' một cấp nhỏ.

Nhưng Tiên Thiên Chí Bảo 'Thái Cực Đồ' là chí bảo phòng ngự, Huyền Đô Đại Pháp Sư chỉ mượn dùng, căn bản không nắm giữ.

Nhưng Giang Thần thì khác.

Hắn hoàn mỹ luyện hóa ‘Diệt Thế Huyền Thiên Thương’, Tiên Thiên Cực Phẩm Công Phạt Linh Bảo.

Uy năng mạnh mẽ vô cùng, trừ Tiên Thiên Chí Bảo ‘Thí Thần Thương’ đã biến mất từ lâu có thể tạm thời đè ép một chút ra.

Các Tiên Thiên Linh Bảo khác, tất cả đều là đàn em. ‘Diệt Thế Huyền Thiên Thương’ một đòn quét ngang, liền bá đạo phá hủy binh khí trong tay chín người.

Trong ánh mắt kinh hoàng của chín người, nó thô bạo đập vào linh bảo phòng ngự trên người chín người.

Trong một lần đối mặt, linh bảo phòng ngự của họ liền bị phá hủy.

Rồi đập vào linh quang hộ thể, lại lần nữa phá hủy linh quang hộ thể.

Thấy cảnh tượng này.

Sắc mặt chín người đại biến.

Nếu linh quang hộ thể lại bị phá hủy, thì thật sự chỉ có một con đường chết mà thôi.

Họ vội vàng vận dụng thần thông, liều mạng chống cự.

May mắn là chín người liên thủ, cũng miễn cưỡng kiên trì được.

“Tử Tiêu Thần Lôi!” Lúc này, Huyền Đô Đại Pháp Sư từ bên cạnh xông lên.

Hắn vung tay phải.

Mấy vạn đạo Tử Tiêu Thần Lôi từ lòng bàn tay oanh ra, mỗi một đạo thần lôi màu tím ngưng tụ thành một con chân long, mỗi một con chân long đều sở hữu sức mạnh hủy diệt, oanh về phía Giang Thần.

“Tử Tiêu Thần Lôi sao?” “Tuy vô cùng mạnh mẽ, nhưng tu luyện chưa tốt, Tử Tiêu Thần Lôi thi triển ra từ tay ngươi, cũng không mạnh đến vậy!” Giang Thần khí phách ngút trời, căn bản không để đối phương vào mắt.

“Dịch Tinh Hoán Đấu!” Đại thần thông đỉnh cao Thiên Cương thi triển ra, quyền mang khủng bố, phối hợp với uy năng của ‘Cửu Cửu Hỗn Nguyên Huyền Công’, đơn giản thô bạo oanh xuống. ‘Rào rào rào……’ Tử Tiêu Thần Lôi vừa mới ra tay, trực tiếp bị một quyền uy năng vô thượng của Giang Thần phá hủy.

Chút Tử Tiêu Thần Lôi còn lại, rơi vào người Giang Thần, căn bản không thể gây hại cho hắn.

Tất cả đều bị nhục thân khủng bố của Giang Thần luyện hóa hấp thu.

Uy lực của ‘Dịch Tinh Hoán Đấu’ không hề giảm sút, vẫn bá đạo trấn áp về phía Huyền Đô Đại Pháp Sư.

“Thiên Cương Tam Thập Lục Đỉnh Tiêm Đạo Pháp sao?” “Vậy mà đã tu luyện ‘Dịch Tinh Hoán Đấu’ đến đại thành rồi sao?” Sắc mặt Huyền Đô Đại Pháp Sư biến đổi.

Đối mặt với quyền mang oanh sát, hắn không dám có bất kỳ sự lơ là nào.

“Nhất Khí Hóa Tam Thanh!” Huyền Đô Đại Pháp Sư gầm nhẹ một tiếng.

Giây tiếp theo!

Ba người giống hệt nhau, không trung xuất hiện, đứng bên cạnh.

Đều là Đại La Kim Tiên đại viên mãn đạo hạnh.

Pháp tướng Thiên Địa, ba đầu sáu tay được thi triển từ ba hóa

thân.

Biến thành người khổng lồ cao mấy chục vạn trượng.

“Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ của ta!” Huyền Đô Đại Pháp Sư gầm lên một tiếng giận dữ, hô hoán ba hóa thân, một lần nữa thi triển đại thần thông đỉnh cấp, đánh tới Giang Thần.

Mỗi nơi đi qua, không gian vang lên tiếng nổ khí lưu khổng lồ, sóng khí cuồng bạo, từng đợt nối tiếp từng đợt, điên cuồng lan truyền ra xung quanh.

Chương 208

Trước luồng khí bạo cường hoành, mọi thứ xung quanh đều bị hủy diệt vô tình.

Lấy Giang Thần làm trung tâm, luồng uy năng xé rách mọi thứ, trấn áp vạn vật thiên địa kia bùng nổ.

Đối mặt với thần thông công kích của bốn người, Giang Thần bá khí ngút trời, không hề có chút sợ hãi, dường như thần thông của bốn người chỉ là lũ tép riu mà thôi.

"Hừ!

Bản tọa đã có thể từ tay ngươi cướp đoạt Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ, còn đè ngươi xuống đất mà ma sát, lẽ nào sẽ sợ Nhất Khí Hóa Tam Thanh?" Giang Thần lộ vẻ châm chọc.

"Cửu Cửu Hỗn Nguyên Huyền Công!" Hắn vận chuyển công pháp, thôi phát thần lực nhục thân đến cực hạn, sau đó vận dụng Lực Chi Pháp Tắc.

Sức mạnh bùng nổ điên cuồng lưu chuyển trong cơ thể.

Dù Giang Thần đứng yên bất động tại chỗ, uy năng trấn áp tất cả kia thật sự quá cường hoành.

Cường hoành vô địch, có thể xưng là cử thế vô song.

Hắn một lần nữa thi triển Di Tinh Hoán Đấu, vô số vạn đạo hà quang từ quyền ảnh bắn ra, từng quyền nối tiếp từng quyền, hung hãn cuồng bạo đánh tới bốn người.

Ầm!

Giây tiếp theo.

Công kích của hai bên va chạm dữ dội trên cửu thiên.

Sóng khí cuồng bạo từ nơi giao chiến lan ra, từng đợt nối tiếp từng đợt, vô tận kéo dài, quét về bốn phía.

Trước luồng sóng khí hủy diệt kia, mọi thứ xung quanh đều bị phá hủy hoàn toàn, không còn sót lại chút gì.

Chín đại yêu tộc trực tiếp bị chấn bay ra.

Trong mắt Giang Thần tinh quang lóe lên, bằng vào sức mạnh nhục thân cường đại, hắn ngăn chặn toàn bộ luồng sóng khí cuồng bạo đó, không để nó làm tổn thương mình.

Nhìn Huyền Đô Đại Pháp Sư và ba hóa thân, trước luồng sóng khí khủng bố kia, dù liều mạng vận chuyển công pháp chống đỡ, vẫn không có hiệu quả.

Giống như chín đại yêu tộc, thân thể không kiểm soát được mà lùi lại phía sau.

Trong vòng vài hơi thở ngắn ngủi, đã liên tục lùi xa trăm vạn trượng.

"Không được nữa sao?

Nhiều người như vậy liên thủ, lại không đỡ nổi một chiêu của Bản tọa?

Yếu quá!" Giang Thần nhếch mép, lộ vẻ châm chọc.

Nắm chặt Diệt Thế Huyền Thiên Thương, hắn nhún chân một cái, lao tới.

Hung uy vô thượng từ Diệt Thế Huyền Thiên Thương bùng nổ.

"Ăn một thương của Bản tôn!" Giang Thần gầm nhẹ một tiếng.

Diệt Thế Huyền Thiên Thương bỗng nhiên biến lớn.

Trong vài hơi thở ngắn ngủi, hóa thành mấy chục vạn trượng.

Theo Giang Thần nắm chặt Diệt Thế Huyền Thiên Thương, đột nhiên rung lên một cái!

Luồng thần uy trấn áp tất cả, quét ngang thiên địa kia một lần nữa bùng nổ, bao trùm toàn bộ Huyền Đô Đại Pháp Sư, ba hóa thân và chín đại yêu tộc, hung hãn cuồng bạo đánh tới.

Xẹt xẹt xẹt… Mỗi nơi đi qua, không gian xung quanh vang lên một loạt tiếng nổ.

Không gian vỡ vụn, vô số luồng không gian hỗn loạn từ trong không gian vỡ nát quét ra, xông về bốn phía.

Vô cùng vô tận, dường như vĩnh viễn không có điểm cuối.

Trước một kích toàn lực bùng nổ của Giang Thần, Huyền Đô Đại Pháp Sư và đám người kia đều cảm nhận được nguy hiểm chết người.

Nguy hiểm từ sâu trong tâm khảm khiến sắc mặt bọn họ đại biến.

Nhưng một chiêu mạnh nhất được Giang Thần vận dụng toàn bộ nội tình, uy năng há có thể đơn giản?

“Đáng chết!

Ngươi có nội tình, rốt cuộc là người trong Phật môn nào?

Vì sao ta lại chưa từng nghe danh tiếng của ngươi?” Huyền Đô Đại Pháp Sư sắc mặt đại biến, gào thét khản cả giọng.

Nhìn chín đại yêu tộc bên cạnh.

“Không muốn chết thì tất cả thi triển nội tình!

Bùng nổ tất cả chiêu mạnh nhất!

Nếu không, hôm nay tất cả chúng ta đều phải chết ở đây.” Huyền

Đô Đại Pháp Sư lên tiếng nhắc nhở.

Nói xong, cũng không quan tâm sống chết của chín người kia, trực tiếp tung đại chiêu.

"Thái Thanh Đại Thủ Ấn!" Cùng với ba hóa thân, tất cả đều quán tiên lực vào trong đó.

Bốn cự chưởng khủng bố che trời lấp đất, bao trùm cả thương khung, chỉ thấy thiên địa tối sầm, tất cả đều chìm vào bóng tối.

Uy năng hủy diệt mọi thứ ẩn chứa trong lòng bàn tay thật sự quá khủng bố.

Đặc biệt là bốn cự chưởng khủng bố đồng thời từ thiên địa trấn áp xuống.

Uy năng càng thêm cường hãn, không còn đơn giản là một cộng một bằng hai nữa.

Chín đại yêu tộc nhìn nhau.

Sắc mặt ngưng trọng gật đầu, bọn họ cũng không phải đồ ngu, đều cảm nhận được nguy hiểm chết người từ một chiêu của Giang Thần.

Giống như Huyền Đô Đại Pháp Sư đã nói, nếu từng người một không liều mạng tung đại chiêu.

Chín người lập tức không dám che giấu bất cứ điều gì.

Điều động thần thông mạnh nhất, uy năng vô thượng, từ trong tay thi triển ra.

Không gian chấn động, không khí vang lên một loạt tiếng nổ.

Lấy Giang Thần làm trung tâm, tất cả đường lui của hắn đều bị phong tỏa.

Đơn giản bá đạo, mang theo quyết tâm tất sát, đánh tới Giang Thần.

Chương 209

Trong khoảnh khắc.

Tất cả đường tránh né xung quanh Giang Thần đều bị phong tỏa.

Trừ con đường đối kháng trực diện, không còn phương pháp nào khác.

Nhưng Giang Thần không hề có chút sợ hãi, nắm chặt Diệt Thế Huyền Thiên Thương, vẫn hung hãn đánh tới.

Ầm ầm ầm… Thần thông của hai bên va chạm dữ dội giữa thiên địa.

Sóng khí hủy diệt khổng lồ từ nơi giao chiến lan ra, quét về bốn phương tám hướng.

Mọi thứ xung quanh, trước luồng sóng khí hủy diệt kia, đều bị phá hủy tan tành, không còn sót lại chút cặn bã nào.

Sóng khí khủng bố kéo dài rất lâu, mới dần biến mất, dường như chưa từng xuất hiện.

Đợi đến khi mọi thứ lắng xuống, nguyên chỗ hiện ra thân ảnh của hai bên.

Huyền Đô Đại Pháp Sư cùng chín đại yêu tộc, nằm vật ra đất như chó chết, toàn thân đều bị máu tươi nhuộm đỏ, trông thảm thương không gì tả xiết.

Ba hóa thân của Huyền Đô Đại Pháp Sư, trước luồng sóng khí hủy diệt mọi thứ vừa rồi, đều bị phá hủy, không còn sót lại chút cặn bã nào.

“Ngươi chỉ có chút thủ đoạn này thôi sao?

Thật sự quá yếu!" Giang Thần lộ vẻ khinh thường.

Đứng yên tại chỗ, vẫn nguyên vẹn.

Mặc dù luồng sóng khí vừa rồi rất đáng sợ, nhưng nhục thân của hắn thật sự quá cường hãn, đã chặn đứng toàn bộ.

Nắm Diệt Thế Huyền Thiên Thương lại vung một cái, uy năng vô thượng bùng nổ, đánh tới bọn họ.

"Ngươi muốn giết người diệt khẩu?

Ta chính là đệ tử đời thứ hai của Nhân Giáo, đồ đệ đầu tiên của Thái Thanh Thánh Nhân!" Huyền Đô Đại Pháp Sư sắc mặt đại biến.

"Đệ tử đời thứ hai của Nhân Giáo?

Trước mặt Bản tôn đều là cẩu xực!

Bản tôn sẽ giết đệ tử đời thứ hai của Nhân Giáo ngươi!" Giang Thần sát khí ngút trời.

Uy năng của Diệt Thế Huyền Thiên Thương không những không giảm yếu, ngược lại càng trở nên cường hoành hơn.

Uy năng khủng bố, che trời lấp đất.

Mỗi nơi đi qua, không gian nổ tung, uy áp cường hoành càn quét, đơn giản thô bạo trấn áp tới hắn.

Thấy cảnh này, Huyền Đô Đại Pháp Sư giật mình hoảng sợ.

Thấy Giang Thần không hề nhượng bộ, gan dạ trong lòng đã sớm tan biến.

Hắn không dám chần chừ một khắc nào nữa, lấy ra Thái Thanh Ngọc Phù, bất chấp nguyên khí trọng thương, quán tiên lực vào Thái Thanh Ngọc Phù.

Ong!

Chỉ thấy Thái Thanh Ngọc Phù chấn động dữ dội, uy năng khủng bố từ Thái Thanh Ngọc Phù bùng nổ.

Từng đạo hà quang đen trắng phá vỡ không gian, mở ra một cánh cổng khổng lồ, bao trùm Huyền Đô Đại Pháp Sư, đưa hắn trực tiếp xuyên qua không gian.

Trong chớp mắt, đã biến mất không còn dấu vết.

Không gian vỡ vụn lại khép lại, nguyên chỗ không còn bóng dáng Huyền Đô Đại Pháp Sư.

Chín đại thần thông giả yêu tộc còn lại sắc mặt đại biến.

Thấy Giang Thần nắm Diệt Thế Huyền Thiên Thương trấn áp tới, lại thấy Huyền Đô Đại Pháp Sư trong khoảnh khắc đã không còn tung tích, hắn bỏ mặc bọn họ lại, một mình chạy trốn.

Nộ hỏa ngút trời, hối hận vì vừa rồi đã liên thủ với hắn.

Nếu không làm vậy, vừa rồi đã sớm chạy trốn, há lại ngu ngốc ở lại chịu chết?

Thấy mũi thương càng lúc càng gần, chín người không còn ngồi yên chờ chết nữa, dồn dập mở miệng cầu xin tha mạng.

"Đừng giết ta!

Ta nguyện ý thần phục!" Chín người dùng hết sức lực còn lại trong cơ thể, gào lớn.

Xẹt!

Mũi thương dừng lại ở cổ chín người, bất động.

Chín người cảm nhận được uy năng diệt thế từ mũi thương truyền đến, dường như chỉ cần tiến thêm một chút, có thể trấn áp toàn bộ chín người.

Thấy cảnh này, chín người đang thót tim mới thở phào nhẹ nhõm.

“Tiền bối tha mạng!

Chúng ta nguyện ý thần phục, nguyện ý thả lỏng thần hồn, để tiền bối gieo xuống linh hồn cấm chế!

Nguyện ý phát thệ với Thiên Đạo, kiếp này kiếp sau thề chết hiệu trung Phật giáo!

Tuyệt đối không hai lòng, cũng tuyệt đối không phản bội.” Chín người nói.

Giang Thần nhếch miệng cười, nụ cười quỷ dị, mang theo vẻ châm chọc.

“Nguyện ý thần phục?” Giang Thần nheo mắt.

“Vâng.” Chín người liều mạng gật đầu, không hề do dự.

“Ai!

Thật sự quá yếu!

Bằng chín phế vật các ngươi, muốn bái nhập Phật giáo?

Sao không tự soi gương xem có đủ tư cách không!

Kiếp sau đầu thai, mắt sáng lên một chút, đừng chọc vào người không nên chọc, lại mất mạng nhỏ của mình.” Giang Thần lạnh lùng nói.

“Đừng…” Không đợi chín người nói hết câu, Giang Thần Diệt Thế Huyền Thiên Thương đâm mạnh về phía trước.

Bùm bùm bùm… Liên tục chín tiếng thi thể vỡ nát vang lên, bao gồm cả chân linh, trong nháy mắt đều bị đánh giết.

Chương 210

"Cháy!" Giang Thần vẫy tay phải, giữa thiên địa xuất hiện một luồng hỏa diễm, rơi xuống người bọn họ, bao trùm thi thể vỡ nát của chín người, cháy dữ dội.

Trong vài hơi thở ngắn ngủi, chín người liền bị thiêu rụi.

Ngay cả dấu vết xung quanh cũng bị Giang Thần xử lý sạch sẽ.

Làm xong tất cả, Giang Thần nhìn Diệt Thế Huyền Thiên Thương trong tay, nhẹ nhàng lắc đầu, lộ vẻ thở dài.

"Vì một kiện Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ, sau này ở mặt nổi chiến đấu, lại không thể vận dụng Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo Diệt Thế Huyền Thiên Thương, không biết có đáng giá hay không." Giang Thần nói.

Hắn thu Diệt Thế Huyền Thiên Thương vào không gian hệ thống.

Linh bảo này sau này không thể dùng nữa, nếu không sẽ phải gánh nhân quả rất lớn.

Hắn không chần chừ thời gian nữa.

Vận chuyển Đại Đạo Liễm Tức Quyết đến cực hạn, thu liễm toàn bộ khí tức của mình.

Vận dụng đại thần thông Thai Dịch Hóa Hình Môn đỉnh cấp, lắc mình biến hóa thành một con muỗi, trực tiếp phá vỡ không gian, xông vào bên trong.

Vận chuyển độn thuật đến cực hạn, không chần chừ một khắc.

Cả người nhanh như một tia chớp, vài lần chớp động đã hoàn toàn biến mất. … Một khắc sau khi Giang Thần rời đi.

Khí thế khủng bố từ trên trời giáng xuống, bao trùm toàn bộ Hồng Hoang đại địa.

Uy áp Thánh Nhân, quán tuyệt chư thiên, trấn áp lên tất cả sinh linh trên Hồng Hoang đại địa.

Trước luồng uy áp khổng lồ kia, tất cả sinh linh trong Hồng Hoang đại địa, như đang khổ sở giãy dụa trong tận thế.

Quỳ rạp xuống đất, không dám thở dốc, sợ rằng giây tiếp theo, sẽ bị luồng khí thế khủng bố kia trấn áp.

Không gian vỡ vụn.

Hai thân ảnh từ trong đó bước ra.

Một thân ảnh chính là Huyền Đô Đại Pháp Sư vừa mới chạy trốn, một thân ảnh khác, chính là Thái Thanh Thánh Nhân.

Mặc một bộ đạo bào đen trắng, tay cầm một cây phất trần.

Trên đạo bào thêu đồ án âm dương thái cực, tóc bạc phơ, ánh mắt sắc bén, tràn đầy cảm giác áp bức.

Đặc biệt là luồng khí thế phát ra từ người đối phương, uy chấn chư thiên, thật sự quá cường hoành.

"Ở đây?" Thái Thanh Thánh Nhân lạnh mặt, không biểu cảm.

"Vâng." Huyền Đô Đại Pháp Sư tuy không muốn thừa nhận, nhưng là thật.

"Hừ!

Ngươi nghĩ rằng xử lý sạch sẽ dấu vết là có thể thoát khỏi sự tìm kiếm của Thiên Đạo Thánh Nhân sao?" Thái Thanh Thánh Nhân cười lạnh một tiếng.

Vận dụng đại thần thông, bắt đầu thôi diễn.

Một phút trôi qua.

Thái Thanh Thánh Nhân cau mày.

Mười phút trôi qua.

Thái Thanh Thánh Nhân sát khí ngút trời, khí thế như hồng, thôi diễn đến cực hạn.

Một canh giờ sau.

Nộ hỏa bị Thái Thanh Thánh Nhân áp chế, không thể nhịn được nữa.

"Lực lượng Thiên Đạo!" Thái Thanh Thánh Nhân gầm lên một tiếng.

Vận dụng lực lượng Thiên Đạo bắt đầu thôi diễn, dưới sự thôi diễn của lực lượng Thiên Đạo, một lần nữa lại bế tắc.

Bất kể hắn điều động lực lượng Thiên Đạo thôi diễn thế nào, vẫn không thu được chút tin tức hữu ích nào.

Mọi thứ đều như đá chìm đáy biển, không một gợn sóng.

"Sao lại như vậy?

Bản Thánh toàn lực điều động lực lượng Thiên Đạo, vì sao lại không thể thôi diễn ra tung tích của hắn?" Thái Thanh Thánh Nhân bạo nộ.

Nhìn về phía Tây, nộ hỏa hóa thành cửu thiên lôi đình, bá đạo trấn áp tới.

"Cái tên ngốc lừa kia!

Đặc nương khi người quá đáng!

Dám cướp đoạt Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ của Bản Thánh, Bản Thánh muốn trấn áp Tây Phương Linh Sơn!" Thái Thanh Thánh

Nhân gầm thét.

Uy áp Thánh Nhân khủng bố, từng đạo nối tiếp từng đạo, lấy Tây Phương Linh Sơn làm trung tâm, hung hãn cuồng bạo trấn áp tới.

"Đi!

Vi sư dẫn ngươi đi giết tên ngốc lừa kia!" Thái Thanh Thánh Nhân sát khí ngút trời.

Cùng Huyền Đô Đại Pháp Sư bước chân một cái, dung nhập vào thiên địa, vội vã tới Tây Phương Linh Sơn.

Hành động của hắn, lập tức kéo theo sự chú ý của tất cả đại năng Hồng Hoang. … Kim Ngao Đảo.

Bích Du Cung.

Thông Thiên Thánh Nhân đang ngồi trên bồ đoàn, đột nhiên mở đôi mắt.

Nhìn về phía Tây Phương Linh Sơn, lộ vẻ thích thú.

"Thú vị!

Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ bị người ta cướp đi, lại còn dẫn tiểu Huyền Đô giết lên Linh Sơn?" Thông Thiên Thánh Nhân lộ vẻ trêu tức.

Ngay sau đó cười phá lên, cười vô cùng vui vẻ.

Hắn đứng dậy khỏi bồ đoàn.

Chương 211

Nhìn về phía Tây Phương Linh Sơn.

"Thú vị!

Nếu đã như vậy, bần đạo cũng đi hóng chuyện!

Đúng như câu nói, đánh nhau huynh đệ thân thiết, ra trận cha con một lòng, đại ca đều làm rồi, là tam đệ sao ta có thể khoanh tay đứng nhìn, chẳng phải quá không hợp tình hợp lý sao?" Thông Thiên Thánh Nhân cười đầy ẩn ý.

Tay phải vung lên, phá vỡ không gian, không chần chừ nữa, trực tiếp bước vào trong không gian.

Bên kia.

Côn Luân Sơn.

Ngọc Hư Cung.

Chuyện xảy ra trên Hồng Hoang đại địa, Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ mà Thái Thanh Thánh Nhân giao cho Huyền Đô Đại Pháp Sư hộ thân bị người cướp mất, chuyện trọng đại như vậy, há có thể giấu được Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Đại ca làm gì vậy?

Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ bị người cướp mất, cũng không cần phải tức giận đến vậy chứ?

Dù sao Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ cũng là pháp bảo bản mệnh của ngươi, đã sớm được ngươi luyện hóa hoàn toàn, có thể dựa vào cảm ứng trong cõi u minh mà tìm kiếm Thái Cực Đồ.

Cần gì phải làm ầm ĩ đến vậy?

Dù gì cũng là thủ lĩnh Tam Thanh, Bàn Cổ Chính Tông, đại đệ tử đứng đầu của sư phụ, làm như vậy không sợ mất mặt sao?

Đem mặt mũi vứt đi đâu rồi?" Nguyên Thủy Thiên Tôn lắc đầu, trầm ngâm.

Trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn đã có quyết định, đứng dậy khỏi mặt đất, vừa định hành động, đột nhiên mày nhíu lại.

Trong cảm ứng, Thông Thiên Thánh Nhân lại vào lúc này hành động, vội vã tới Tây Phương Linh Sơn.

"Cái tên Thông Thiên này muốn làm gì?

Chẳng lẽ đi giúp đại ca sao?

Nếu đã như vậy, ta không đi, nếu ta đi, ba người đánh một, người khác lại cho rằng Tam Thanh chúng ta ỷ đông hiếp ít!

Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

Hắn tiếp tục bắt đầu ngộ đạo.

Bên ngoài tam thập tam thiên.

Oa Hoàng Cung.

Nữ Oa Nương Nương từ trong bế quan mở đôi mắt, hai đạo tinh quang lóe lên.

Gần đây, dựa theo phương pháp Giang Thần đưa, dọn dẹp hai con tạp mao điểu (quạ lai) Thiên Đình đến mức phục tùng, quả thật không gì sảng khoái bằng!

Không còn phiền não, tâm trạng Nữ Oa Nương Nương vô cùng nhẹ nhàng.

Cảm nhận được hành động của Thái Thanh Thánh Nhân và Thông Thiên Thánh Nhân, Nữ Oa Nương Nương lộ vẻ khó hiểu.

“Kỳ lạ!

Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ của Thái Thanh Thánh Nhân bị cướp mất, hắn đi Tây Phương Linh Sơn để đòi lại công đạo, tiện thể cướp lại linh bảo.

Còn tên Thông Thiên kia đi đâu?

Chẳng lẽ đi giúp đỡ sao?

Nhưng cũng không đúng, với mối quan hệ giữa hai người họ, lần trước Thông Thiên đã đánh một trận, dù Thái Thanh Thánh Nhân có bị người ta đè xuống đất mà ma sát, với tính cách của tên Thông Thiên kia, không thừa cơ lên đá vài cước đã là tốt lắm rồi, giúp đỡ là tuyệt đối không thể.

Bây giờ là sao?

Chẳng lẽ mặt trời mọc đằng Tây rồi sao?” Nữ Oa Nương Nương khó hiểu, trong lòng đầy nghi hoặc.

Thấy Thông Thiên Thánh Nhân sắp tới Tây Phương Linh Sơn, nàng nhếch môi cười, đứng dậy khỏi nhuyễn tháp, nhìn về phía Tây Phương Linh Sơn, lộ vẻ thích thú.

“Hí kịch hay sao có thể thiếu Bản cung?” Phá vỡ không gian, thân thể nàng thoắt cái, trực tiếp xuyên vào trong.

Bên kia.

Tây Phương Linh Sơn.

Thái Thanh Thánh Nhân dẫn theo Huyền Đô Đại Pháp Sư sát khí ngút trời phá vỡ không gian, xuất hiện tại Tây Phương Linh Sơn.

Lạnh lùng nhìn hai tên ngốc lừa Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

“Lão đạo nghĩ các ngươi đều đã biết rồi chứ?

Thành thật giao Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ cho lão đạo, rồi giao kẻ đó cho lão đạo xử trí, chuyện này coi như xong.

Nếu không, lão đạo hôm nay sẽ san bằng Tây Phương của các ngươi!

Đè hai người các ngươi xuống đất mà ma sát hung hãn." Thái Thanh Thánh Nhân trực tiếp thả lời tàn nhẫn.

"Đại sư huynh không nhầm lẫn chứ?

Với bản lĩnh của sư điệt, có Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ trợ giúp, trừ hai chúng ta ra, trong Linh Sơn căn bản không ai là đối thủ của hắn.

Hơn nữa, trong Linh Sơn của chúng ta, mèo lớn mèo nhỏ cũng chỉ hai ba con, cũng không làm được gì." Tiếp Dẫn Thánh Nhân cau mày, vô cớ bị gánh oan, uất ức đến mức muốn thổ huyết.

"Ồ, ngươi không tính giao Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ của lão đạo ra sao?" Thái Thanh Thánh Nhân mặt mày âm trầm.

"Đại sư huynh thật sự không phải chúng ta làm.

Cho chúng ta mấy cái lá gan, chúng ta cũng không dám đối địch với ngươi!" Tiếp Dẫn Thánh Nhân vô cùng ủy khuất.

"Được!

Ngươi muốn tham lam Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ của lão đạo, vậy thì dưới tay xem cao thấp đi!" Thái Thanh Thánh Nhân bạo nộ.

Tay phải vung lên, truyền tống Huyền Đô Đại Pháp Sư sang một bên.

Hai tay niết quyết, trực tiếp thi triển Nhất Khí Hóa Tam Thanh.

Ba thân ảnh giống hệt nhau, từ trong cơ thể hắn xuất hiện.

Sau đó Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp từ trong cơ thể lơ lửng ra, xuất hiện trên đỉnh đầu, phát ra từng đạo kim quang, bao trùm Thái Thanh Thánh Nhân.

Chương 212

Dưới sự bảo hộ của Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp, tiên thiên lập ở thế bất bại.

"Chiến!" Thái Thanh Thánh Nhân gầm nhẹ một tiếng.

Dẫn đầu xông lên, lấy ra một kiện Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo là cái chùy, coi như gạch, thô bạo hung hãn đập xuống.

Uy năng khủng bố, từ cái chùy đó bùng nổ, bao trùm Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, đánh tới bọn họ.

Ba hóa thân cũng lập tức xông lên.

Các loại đại thần thông đỉnh cấp thi triển ra, tất cả đều là đại thần thông đỉnh cấp, phối hợp cùng Thái Thanh Thánh Nhân đánh tới.

Trong khoảnh khắc.

Uy năng khủng bố, hoàn toàn bao trùm phương thiên địa này, trấn áp lên người hai người, phong tỏa đường lui của hai người.

"Đại sư huynh thật sự không phải chúng ta làm!

Xin dừng tay, nghe chúng ta giải thích!" Tiếp Dẫn sắc mặt càng thêm khổ sở.

Lúc này đành cùng Chuẩn Đề hai người động thủ, mỗi người lấy ra linh bảo, bắt đầu chiến đấu.

Ầm ầm ầm… Thánh Nhân giao chiến, tuyệt đối hủy thiên diệt địa.

Huống hồ Thái Thanh Thánh Nhân mang theo nộ khí, không hề che giấu, mang theo nộ hỏa cuồng bạo, các loại đại thần thông đỉnh cấp thi triển ra, điều động lực lượng Thiên Đạo, mỗi một kích đều ẩn chứa uy năng hủy thiên diệt địa.

Phối hợp với Nhất Khí Hóa Tam Thanh, một mình đối địch với hai người, vẫn không hề yếu thế.

Hai bên đánh qua đánh lại.

Nhưng Tây Phương thảm rồi.

Dưới sự công kích giao chiến liên tiếp của ba người, vô số sơn mạch bị phá hủy.

"Thái Thanh Thánh Nhân khi người quá đáng!

Hai sư huynh đệ ta đã nhẫn nhịn hết lần này đến lần khác, ngược lại, ngươi lại không biết tốt xấu đến vậy, hủy hoại căn cơ Tây Phương của ta, sư đệ cũng đừng lưu thủ nữa, chiến!" "Nếu ta không phát uy, ngươi thật sự coi hai sư huynh đệ ta dễ bắt nạt sao?" Tiếp Dẫn Thánh Nhân đại nộ.

Lúc này hai người không còn lưu thủ.

Toàn lực công kích Thái Thanh Thánh Nhân, theo hai người bùng nổ, các loại đại thần thông đỉnh cấp thi triển ra, đánh qua đánh lại.

Vào lúc này, một tiếng cười lạnh vang lên.

"Hai tên ngốc lừa các ngươi thật to gan!

Ngay cả đại ca của bần đạo cũng dám bắt nạt, hai tên không biết xấu hổ lại đánh một người, thật sự coi huynh đệ ta dễ bắt nạt sao?

Đại ca đừng sợ, đệ giúp một tay!" Trong lúc nói chuyện, Thông Thiên Thánh Nhân từ trong không gian bước ra.

Không cho hắn cơ hội mở miệng, ngay cả Thái Thanh Thánh Nhân cũng vậy.

Thông Thiên Thánh Nhân cũng không cho hắn cơ hội mở miệng.

Trực tiếp lấy ra Tru Tiên Kiếm Trận.

“Đi!” Thông Thiên Thánh Nhân tay phải vung lên.

Lập tức bố trí Tru Tiên Kiếm Trận xuống, thô bạo gia nhập chiến trường.

“Cho bần đạo chém!” Thông Thiên Thánh Nhân gầm lên một tiếng.

Điều động Tru Tiên Kiếm Trận, kiếm khí khủng bố ngưng tụ.

Kiếm khí khổng lồ cao vạn trượng, không chỉ một hai đạo, uy năng hủy diệt tất cả, từ kiếm khí này bùng nổ, phong tỏa Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người, bá đạo trấn áp tới.

Mỗi nơi đi qua, không gian vang lên từng tiếng nổ lớn, trực tiếp vỡ vụn, biến thành một mảnh phế tích, diễn hóa Hỗn Độn!

“Thông Thiên khi người quá đáng!” Chuẩn Đề không thể nhịn được nữa, sắc mặt dữ tợn gào thét.

“Hừ!

Cho phép hai người đánh một, không cho phép ta hai đánh hai sao?

Dám bắt nạt đại ca của bần đạo, dám cướp đoạt Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ của đại ca, bần đạo sẽ khiến các ngươi phải đền bù gấp mười trăm lần!” Thông Thiên Thánh Nhân cười lạnh.

Vận chuyển uy lực Tru Tiên Kiếm Trận đến cực hạn.

Tru Tiên Kiếm Trận vừa ra, phi Tứ Thánh bất khả phá.

Chỉ có hai người, từ đầu đến cuối bị Thông Thiên Thánh Nhân đè xuống đất mà ma sát.

Thêm vào đó bên cạnh còn có một Thái Thanh Thánh Nhân, càng bị ma sát thảm hơn.

Toàn thân chỗ nào cũng có vết máu, vô cùng chật vật, như một dã

nhân, không hề có chút sức phản kháng.

Mặc dù trong lòng Thái Thanh Thánh Nhân vô cùng uất ức, cũng vô cùng khó hiểu vì Thông Thiên Thánh Nhân lại giúp đỡ hắn.

Nhưng những điều đó không quan trọng, dù thế nào cũng phải lấy lại Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ.

Không gian vỡ vụn!

Thân ảnh Nữ Oa Nương Nương từ trong đó bước ra.

Thấy Thông Thiên Thánh Nhân bày Tru Tiên Kiếm Trận, cùng với Thái Thanh Thánh Nhân, đè hai tên ngốc lừa Tây Phương xuống đất mà ma sát điên cuồng, khóe miệng nàng hàm tiếu, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Trên mặt lại nghiêm túc.

"Hai người khi người quá đáng!

Bắt nạt Đông Phương chúng ta không có người sao?

Lại dám đè cả đại sư huynh và tam sư huynh xuống đất mà ma sát.

Bản cung tức giận, hôm nay nhất định phải đòi lại công đạo cho các ngươi.

Nếu không trả lại Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ của đại sư huynh, Bản cung sẽ giúp đại sư huynh san bằng Tây Phương!" Nữ Oa Nương Nương sát khí ngút trời.

Mở miệng đội một cái mũ lớn, sau đó thôi diễn tất cả nhân quả lên người Thái Thanh Thánh Nhân.

Nàng chỉ giúp đỡ, những chuyện khác không liên quan đến nàng, nếu có nhân quả, cũng tìm Thái Thanh Thánh Nhân.

Tay phải lật một cái, lấy ra Sơn Hà Xã Tắc Đồ và Hồng Tú Cầu

cùng các Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo khác, trực tiếp đánh tới Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Chương 213

Ra tay liền là đại chiêu.

“Đa tạ Nữ Oa sư muội tương trợ!

Đệ thay đại ca cám ơn, chúng ta ghi nhớ nhân tình này!

Nếu sau này có chỗ cần giúp đỡ, đại ca tuyệt đối sẽ không chối từ.

Thánh Nhân một lời hứa, thiên địa cộng minh!” Thông Thiên Thánh Nhân chớp chớp mắt.

Trực tiếp định tính chuyện này.

Hơn nữa, hắn cũng giúp đỡ, Thái Thanh Thánh Nhân nợ Nữ Oa Nương Nương nhân quả, tự nhiên hắn cũng phải nợ.

Dù hai người có san bằng Tây Phương Linh Sơn, nhân quả cũng là Thái Thanh Thánh Nhân và hai người Tây Phương gánh chịu.

Ai bảo cướp đoạt Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ của Thái Thanh Thánh Nhân.

Còn về thật giả, cái đó quan trọng sao?

Huyền Đô Đại Pháp Sư làm chứng nhân.

Thái Thanh Thánh Nhân uất ức đến mức muốn thổ huyết, muốn bịt miệng Thông Thiên Thánh Nhân.

Nhưng là nhân quả Thánh Nhân a!

Một lúc nợ hai cái, mẹ nó đùa lớn rồi chứ?

Không phải vì cướp đoạt Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ, Thái Thanh Thánh Nhân cũng cắn răng nghiến lợi chấp nhận.

“Tam đệ nói đúng!

Hôm nay các ngươi cũng phải giao Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ ra, nếu còn ngoan cố không hiểu chuyện, lão đạo cũng sẽ san bằng Tây Phương!

Sẽ cùng các ngươi đánh đến thiên hoang địa lão!" Thái Thanh Thánh Nhân cũng hoàn toàn phát điên.

Cứ như vậy.

Toàn bộ Tây Phương Linh Sơn, dưới sự công kích của bọn họ.

Gần như đều bị phá hủy tan tành, đặc biệt là đại bản doanh của Phật giáo, lại càng là đối tượng được Thông Thiên Thánh Nhân đặc biệt chiếu cố.

Từng đạo Tru Tiên Kiếm Khí chém ra.

Mỗi nơi đi qua, tất cả linh mạch, sơn mạch, vân vân, đều bị phá hủy tan tành.

Đại chiến giữa các Thánh Nhân, chiến đấu giữa năm vị Thánh Nhân, đã thu hút toàn bộ tầm mắt của các đại thần thông giả trong Hồng Hoang.

Giang Thần cũng vậy.

Sau khi trấn áp chín đại yêu tộc kia, hắn liền vận dụng đại thần thông bỏ chạy.

Chạy mãi rất xa, mới dừng lại.

Trốn trong một sơn lâm lão lâm vô danh, nằm trên ghế dựa, lấy ra một phần bữa ăn xa hoa, uống tiên nhưỡng Bạch Nguyệt Quang cực phẩm, cái đó gọi là tiêu sái tự tại.

"Ối!

Đánh rồi sao?

Thông Thiên Thánh Nhân và Nữ Oa Nương Nương đi đâu vậy?

Chẳng lẽ thuần túy đi đánh nhau sao?" Giang Thần lộ vẻ thích thú.

Với sự hiểu biết của hắn về Thông Thiên Thánh Nhân và Nữ Oa Nương Nương, hắn lập tức hiểu rõ ý đồ của từng người.

Có đánh là có phúc.

"Cũng biết lựa chọn thời cơ đấy chứ.

Lựa chọn vào lúc này ra tay." Giang Thần cười nói.

Hắn uống tiên những Bạch Nguyệt Quang cực phẩm, ăn bữa ăn xa hoa, sau đó lấy cần câu ra, ném vào hồ nước bắt đầu câu cá.

Cuộc sống thật sự quá thơm.

Dưới sự chú ý của Giang Thần, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người, bị đè xuống đất mà ma sát điên cuồng, muốn phản kháng?

Đừng hòng.

Huống chi những chuyện khác.

"A!

Đừng đánh nữa, đại sư huynh xin hãy nghe đệ nói một lời!" Tiếp Dẫn vội vàng mở miệng kêu lên.

Thông Thiên Thánh Nhân và Nữ Oa Nương Nương vẫn không ngừng.

Ngược lại còn tăng thêm công kích, càng cuồng bạo hơn đánh tới.

Thái Thanh Thánh Nhân trong lòng cũng kìm nén nộ hỏa, vô cớ nợ hai nhân tình, hắn muốn.

Há có thể thoải mái?

Không đánh một trận sảng khoái, há có thể dừng tay?

Chẳng mấy chốc tiếng kêu của Tiếp Dẫn liền bị tiếng kêu thảm thiết thay thế.

Thời gian trôi nhanh như ngựa trắng vụt qua khe cửa.

Trong nháy mắt đã trôi qua ba năm.

"Đại sư huynh đệ cầu xin ngươi!

Đừng đánh nữa, dù sao đi nữa, đệ cũng nhận thua!

Nếu còn đánh nữa, cả Tây Phương sẽ bị hủy diệt mất." Tiếp Dẫn Thánh Nhân thê lương cầu xin tha mạng.

"Chuẩn Đề ánh mắt kia là sao?

Kiêu ngạo, lạnh mặt, không phục?

Không sao, ta tiếp tục chiến đấu, bần đạo muốn cùng ngươi giao đấu một trận thật ra trò." Thông Thiên Thánh Nhân lạnh lùng nói.

Chương 214

… Chuẩn Đề trong lòng muốn khóc, đối diện với ánh mắt của Thông Thiên Thánh Nhân, Chuẩn Đề Thánh Nhân trong lòng vô cùng uất ức.

Đã bị người ta đè xuống đất mà ma sát điên cuồng, còn muốn hắn bồi lễ xin lỗi, có thiên lý sao?

Không vì Tây Phương, dù trong lòng vạn lần không muốn, trên mặt cũng phải chịu đựng mà cầu toàn!

"Sư đệ đừng ngây ra đó nữa!

Vì Tây Phương chúng ta, sư huynh cầu xin ngươi, hãy đồng ý với Thông Thiên sư huynh đi!" Tiếp Dẫn cầu xin.

"Nghe sư huynh!" Chuẩn Đề trong lòng điên cuồng chảy máu.

"Thông Thiên sư huynh ta sai rồi.

Cầu xin đại nhân có đại lượng, đừng so đo với ta, hãy coi ta như một cái rắm mà bỏ qua đi!" Chuẩn Đề Thánh Nhân nhận túng.

"Nhìn thấy các ngươi ngoan ngoãn như vậy, bản sư huynh đại nhân có đại lượng, không so đo với các ngươi.

Không cướp đi Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ của đại ca ta, các ngươi nhất định phải trả lại!

Nếu dám không trả, bần đạo không nhận các ngươi, đại ca của bần đạo cũng không nhận các ngươi!" Nói đến đây, Thông Thiên Thánh Nhân cố ý dừng lại, sau đó mới tiếp tục nói.

"Bần đạo và Nữ Oa sư muội thì không sao, cũng chỉ chạy chân một chút, đền bù hay không đền bù thật sự không sao cả." Thông

Thiên Thánh Nhân một lần nữa nhấn mạnh ba chữ "không sao cả".

"……" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người cạn lời, nếu thật sự không sao cả, cần gì phải nhấn mạnh hai lần?

"Tam đệ nói đúng!

Hôm nay các ngươi cũng phải giao Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ ra, nếu còn ngoan cố không hiểu chuyện, lão đạo cũng sẽ san bằng Tây Phương!

Sẽ cùng các ngươi đánh đến thiên hoang địa lão!" Thái Thanh Thánh Nhân lạnh lùng nói.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người bất lực nhìn nhau.

Sắc mặt khổ sở, không cần cố ý nặn ra, nước mắt cũng có thể tuôn như mưa.

Không dám không, nhưng lại không dám từ chối!

Trước đó đã nói bao nhiêu lần không rồi, nếu còn tiếp tục không, chẳng phải sẽ liên lụy cả Tây Phương sao.

Trong lúc bất đắc dĩ, hai người đành nhận thua.

"Đại sư huynh chuyện này muốn chúng ta đền bù thế nào?

Hãy ra một cái giá đi, dù thế nào chúng ta cũng chấp nhận!" Tiếp Dẫn nói.

"Giao Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ cho lão đạo!

Sau đó giao tên hung thủ ra, rồi bồi thường phí tổn tinh thần cho tam đệ và Nữ Oa sư muội hai người, chuyện này coi như xong.

Nếu còn ngoan cố không hiểu chuyện!

Ta không ngại đánh một trận nữa!" Thái Thanh Thánh Nhân lạnh lùng nói.

“Đại sư huynh ta thật sự không có Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ!

Nếu ngươi muốn ta giao Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ, vậy thì chúng ta chiến đi!

Cùng lắm là hủy diệt Linh Sơn sau đó, hai sư huynh đệ ta đi tìm sư phụ cáo trạng.

Ta không tin ta chịu ủy khuất lớn như vậy, sư phụ sẽ không đứng ra chủ trì công đạo cho ta.

Không chừng sẽ tìm ra một vùng lớn cho chúng ta ở Đông Phương.” Tiếp Dẫn nói thẳng thừng.

“Ngươi coi lão đạo là trẻ con ba tuổi sao?

Ai sẽ tin những lời đó của ngươi?

Hôm nay một câu nói, chuyện này rốt cuộc giải quyết thế nào?

Nếu không đưa ra một cái gì đó, vậy thì tiếp tục chiến đi!” Thái Thanh Thánh Nhân lạnh lùng nói.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người nhìn nhau.

Mặt hai người, lập tức càng thêm khổ sở.

Nước mắt khổ sở đều viết đầy trên mặt.

“Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ ta thật sự không lấy ra được.

Vì đại sư huynh đã để hai sư huynh đệ ta bồi thường rồi, bất kể chuyện này sai ở ai, ta nhất định sẽ chịu trách nhiệm đến cùng.

Xin đại sư huynh ở đây chờ ta, cho phép ta ra ngoài một chuyến.” Tiếp Dẫn nói.

“Lão đạo nể mặt ngươi!” Thái Thanh Thánh Nhân gật đầu.

Lúc này Tiếp Dẫn gật đầu với Chuẩn Đề, hai người ngự độn

quang, xông về giữa thiên địa.

Vài lần lóe lên, đã rời khỏi Hồng Hoang đại địa, vội vã tới bên ngoài tam thập tam thiên.

"Đại sư huynh không sợ hai người họ bỏ chạy không quay lại sao?" Nữ Oa Nương Nương trêu chọc một câu.

"Dám sao?

Không phải lão đạo coi thường họ, trừ phi hai người họ từ bỏ cơ nghiệp Tây Phương hoàn toàn, không hoàn thành đại hồng vận đã phát thệ khi thành Thánh, đối địch với Thiên Đạo!

Nếu không hai người họ căn bản không dám chạy trốn!" Thái Thanh Thánh Nhân nắm chắc phần thắng.

"Đi mượn linh bảo!

Nếu ta đoán không sai, hai người họ hẳn là đi mượn linh bảo ở chỗ sư phụ.

Nếu không bằng thân gia của hai người họ, bán cả hai người họ đi, cũng không lấy ra được." Thông Thiên Thánh Nhân lắc đầu.

Sự thật đúng như Thông Thiên Thánh Nhân đã nói, hai người họ đang đi mượn linh bảo ở chỗ Hồng Quân Đạo Tổ.

Khoảng ba ngày sau.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người một lần nữa quay lại, dừng lại trước mặt mọi người.

"Để các vị chờ lâu rồi." Tiếp Dẫn cau mày nói.

Hắn lấy ra hai kiện Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo, lần lượt giao cho Thông Thiên Thánh Nhân và Nữ Oa Nương Nương.

Chương 215

"Đây là phí lao vụ của Thông Thiên sư huynh và Nữ Oa sư muội." Sau đó lại lấy ra hai kiện Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo, một kiện Tố Sắc Vân Giới Kỳ, một kiện Âm Dương Sơn Hà Đồ.

"Hai kiện linh bảo này dành cho đại sư huynh.

Tất cả đều là cực phẩm, coi như bồi thường Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ được không?

Sư đệ ở đây cam đoan, nếu phát hiện tung tích Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ, nhất định sẽ không tiếc bất cứ giá nào mà cướp đoạt, trả lại nguyên vật.

Nếu đại sư huynh không đồng ý, muốn tiếp tục chiến đấu, vậy thì đại sư huynh cứ lên đi!

Hai sư huynh đệ chúng ta sẽ tiếp nhận toàn bộ, lần này dù có đánh nổ tung Hồng Hoang đại địa, hai sư huynh đệ chúng ta cũng sẽ chơi cùng đại sư huynh đến tận hứng." Tiếp Dẫn sắc mặt nghiêm túc.

"Hừ!

Nể mặt sư phụ, chuyện lần này tạm thời bỏ qua.

Nghe đây, nếu trong vòng vạn năm, không lấy lại được Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ, lão đạo sẽ một lần nữa đến tìm!" Thái Thanh Thánh Nhân lạnh lùng nói.

Hắn thu hai kiện Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo.

"Thông Thiên, Nữ Oa sư muội, chuyện lần này lão đạo ghi nhớ trong lòng.

Sau này nếu có chỗ cần giúp đỡ cứ việc mở lời, lão đạo tuyệt đối

sẽ không cau mày!" Thái Thanh Thánh Nhân nói.

"Vì đại sư huynh đã nói vậy.

Đệ cũng không khách sáo nữa, sau này nếu có cần, nhất định sẽ không khách khí với đại sư huynh." Nữ Oa Nương Nương kiều tiếu nói.

"Có muốn đến chỗ lão đạo ngồi không?" Thái Thanh Thánh Nhân hỏi.

"Thôi đi.

Oa Hoàng Cung có chút chuyện cần xử lý, không làm phiền đại sư huynh." Nữ Oa Nương Nương lắc đầu.

"Cũng tốt!" Thái Thanh Thánh Nhân gật đầu.

Dẫn theo Huyền Đô Đại Pháp Sư một lần nữa phá không rời đi.

Sau khi hắn đi, Nữ Oa Nương Nương và Thông Thiên Thánh Nhân nhìn nhau, lúc này phá vỡ không gian cũng cùng nhau rời đi.

Nguyên chỗ chỉ còn lại Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người.

"Sư đệ phiền phức rồi!

Nhất định phải tìm ra kẻ đứng sau, cái nồi này ta không thể gánh!" Tiếp Dẫn sát khí đằng đằng. … Thấy vở kịch hay đã kết thúc.

Giang Thần lúc này thu thần thông lại, vở kịch hay vừa rồi thật sự vô cùng đặc sắc, đáng tiếc quá ngắn.

Còn chưa xem đã kết thúc hoàn toàn.

Thu lại tầm mắt.

Giang Thần lộ vẻ thích thú.

"Lần này đủ khiến hai tên ngốc lừa Tây Phương đau đầu rồi.

Cả linh mạch Tây Phương gần như bị hủy hoại, ngay cả một số

đệ tử, cũng trong trận đại chiến này, bị luồng sóng khí khủng bố từ hai bên giao chiến diệt sát.

Đi mượn vài kiện linh bảo của Hồng Quân Đạo Tổ, khoản nợ này từ từ tính!" Giang Thần uống một ngụm tiên nhưỡng Bạch Nguyệt Quang cực phẩm.

Đột nhiên.

Không gian vào lúc này vỡ vụn.

Hai thân ảnh từ trong đó bước ra, không phải ai khác, chính là Thông Thiên Thánh Nhân và Nữ Oa Nương Nương.

Nhưng trước mặt Giang Thần, hai người không hề công khai thân phận, cố ý giả bộ.

Nếu thật sự làm vậy, e rằng hai bên ngay cả bạn bè cũng không thể làm.

"Ngươi cũng tự tại đấy chứ.

Một mình ở đây câu cá, ăn bữa ăn xa hoa, uống tiên nhưỡng cực phẩm, cuộc sống thật sự không còn gì để nói." Oa Nữ Tiên Cô cười trêu chọc một câu.

"So với ngươi, ta sống thật sự quá mệt mỏi!

Cả ngày không bận cái này thì bận cái kia, một khắc cũng không ngừng nghỉ." Thông Thiên Thánh Nhân cười trêu chọc một câu.

"Tam ca, Oa Nữ Tiên Cô đừng trêu chọc ta.

Ta cũng muốn bận như vậy, nhưng quan trọng là ta không có thực lực đó!

Ta muốn cũng không làm được.

Ngươi nói ta phải làm sao?" Giang Thần bất đắc dĩ xoa mũi cười

khổ một tiếng.

“A!

Sống trong phúc không biết phúc, rõ ràng cuộc sống tốt đẹp như vậy.

Lại không biết tốt xấu đến vậy, nếu có thể, ta cũng nguyện ý như thế.” Oa Nữ Tiên Cô không vui lườm một cái.

“Nếu ngươi cảm thấy tốt đẹp như vậy.

Có muốn ở lại làm bạn với ta không?” Giang Thần chớp chớp mắt.

“……” Oa Nữ Tiên Cô cạn lời.

Muốn thèm thân thể ta đến vậy sao?

Có cần phải khoa trương đến vậy không?

Cũng không cần phải thể hiện trước mặt người ngoài chứ?

“Cái kia… Ta ở đây có hơi thừa không?

Nếu cần, cứ việc mở lời, bần đạo lúc nào cũng có thể rời đi.” Thông Thiên Thánh Nhân trêu chọc một câu.

“Tam ca xem náo nhiệt, không chê náo nhiệt lớn sao!

Sao không thể khiêm tốn một chút?

Chương 216

Quá phô trương sẽ rước lấy phiền phức vào thân." Giang Thần lườm một cái.

Tay phải lật một cái, lấy ra hai cái ghế dựa, đặt bên cạnh.

Oa Nữ Tiên Cô ngồi bên cạnh Giang Thần, lười biếng nằm trên ghế dựa, khẽ đung đưa.

Thông Thiên Thánh Nhân thì nhẹ nhàng hơn nhiều, cười tủm tỉm nhìn Giang Thần, ý tứ không cần nói cũng hiểu.

Dường như đang ngầm nói: "Ta đã chuẩn bị xong rồi, sao ngươi lại không lấy bữa ăn xa hoa ra?" Giang Thần lấy ra hai phần bữa ăn xa hoa, bày ra trước mặt.

Hai phần bữa ăn xa hoa vừa xuất hiện, hương vị nồng đậm, từ bữa ăn xa hoa tỏa ra.

Hắn lại lấy ra mười vò tiên nhưỡng Bạch Nguyệt Quang cực phẩm, bày trên bàn.

"Mời!" Giang Thần làm một thủ thế mời.

"Thú vị!

Ta thích tính cách sảng khoái như vậy, bần đạo quả nhiên không nhìn lầm người." Thông Thiên Thánh Nhân cười lớn nói.

Cầm một vò tiên nhưỡng Bạch Nguyệt Quang cực phẩm uống một ngụm.

Rượu vào bụng, hương vị rượu nồng đậm kia, thật sự quá mỹ vị.

Như nhân gian cực phẩm, dù đã uống hết rượu, nhưng cảm giác khiến người ta nhớ mãi không quên kia, vẫn còn lưu luyến.

“Thật mỹ vị!

Dù đã uống một ngụm, nhưng mỗi lần uống rượu, đều có một cảm giác đặc biệt.” Thông Thiên Thánh Nhân khen ngợi.

“Khà khà!

Nếu không ngon, sao có thể khiến Tam ca mê mẩn đến vậy?” Oa Nữ Tiên Cô kiều tiếu nói.

“Đúng vậy.” Thông Thiên Thánh Nhân cười lớn gật đầu.

Thấy Giang Thần gắp một cái đùi gà siêu lớn, đặt vào bát Oa Nữ Tiên Cô, Thông Thiên Thánh Nhân mắt sáng lên, như phát hiện ra một lục địa mới, khoa trương nhìn hai người.

Ánh mắt đó, dường như muốn nhìn thấu Giang Thần.

“Có gì đó mờ ám?” Thông Thiên Thánh Nhân trêu chọc hai người đầy ẩn ý.

Ánh mắt xuyên thấu kia, dường như muốn nhìn thấu hai người.

Oa Nữ Tiên Cô dù đã trải qua vô số chuyện, đối mặt với cảnh tượng trước mắt, cũng có chút ngơ ngác.

Nàng đỏ mặt, má phiếm hồng, nhìn lên trời, trong lòng cũng không biết nghĩ gì, không mở miệng.

“Tam ca ghen thì cứ nói thẳng ra đi.

Cần gì phải vậy?

Chẳng phải một cái đùi gà sao?

Ta lại gắp cho ngươi một cái lớn nữa.” Giang Thần khẽ mỉm cười.

Gắp một cái đùi gà lớn, đặt vào bát Thông Thiên Thánh Nhân.

“Tam ca, bây giờ ta đang làm gì?” Giang Thần hỏi.

“Bạn bè!” Thông Thiên Thánh Nhân kìm nén nửa ngày, kìm ra được hai chữ.

“Không đúng mà!

Mọi người chẳng phải đều là bạn bè sao?

Giữa bạn bè, chẳng lẽ gắp một cái đùi gà, có gì không ổn sao?

Chẳng lẽ giữa chúng ta cũng có bí mật?” Giang Thần chớp chớp mắt.

“Khặc!” Thông Thiên Thánh Nhân hung hăng uống một ngụm rượu.

Giang Thần xoa xoa mái tóc của Oa Nữ Tiên Cô, làm rối tung mái tóc, Oa Nữ Tiên Cô một lần nữa đỏ mặt, giận dỗi liếc hắn một cái.

Dường như đang nói: “Đừng làm loạn!

Tam ca ở đây!” Có bài học vừa rồi, Thông Thiên Thánh Nhân lần này không dám mở miệng nữa.

Sợ Giang Thần lại dùng thủ đoạn tương tự, cũng xoa xoa đầu hắn, và mái tóc, nếu thật sự như vậy, chẳng phải sẽ xấu hổ chết sao.

“À đúng rồi Tam ca, lần này có chuyện gì sao?

Chẳng lẽ muốn cùng ta câu cá sao?” Giang Thần hỏi.

“Cũng không phải chuyện lớn gì.

Trước đó đã được xem miễn phí một vở kịch hay, rất đặc sắc, Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề Thánh Nhân bị Thái Thanh Thánh Nhân, Thông Thiên Thánh Nhân, Nữ Oa Thánh Nhân ba người hợp lực đè xuống đất mà ma sát điên cuồng.

Cứ thế mà cầu xin tha mạng, trông thảm thương không gì tả xiết.

Ngươi không nhìn thấy, nếu nhìn thấy, cũng sẽ không nhịn được

mà vỗ tay khen ngợi.

Trong trận chiến lần này, nói về biểu hiện của Thông Thiên Thánh Nhân, vô cùng bắt mắt.

Bày Tru Tiên Kiếm Trận ra, từ đầu đến cuối, gần như đè hai người xuống đất mà ma sát." Thông Thiên Thánh Nhân tự bán tự khen.

"Tam ca lại không phải đang làm gì hai người họ.

Chẳng phải xem kịch thôi sao, kích động cái gì?" Giang Thần không vui lườm một cái.

"Ta, ta…" Thông Thiên Thánh Nhân ấp úng nửa ngày, cũng không nói ra được một câu nào.

"Đừng có ta ta… Ngươi cứ uống rượu đi, những chuyện khác ta cũng không quản.

Nói thật, ta thật sự rất khó chịu với hai tên ngốc lừa Tây Phương kia.

Nhìn bọn họ ăn hành, trong lòng ta vô cùng vui vẻ." Giang Thần vỗ vỗ vai hắn, cười nâng vò rượu.

"Ha ha!

Ngươi nói đúng, chỉ cần nhìn thấy hai tên ngốc lừa Tây Phương ăn hành, thật sự rất sảng khoái!

Chúng ta uống rượu!" Thông Thiên Thánh Nhân cười lớn nói.

Chương 217

Ba người cầm vò rượu cụng vào nhau, uống một ngụm lớn.

Đặt vò rượu xuống, cầm đũa ăn.

"Lần này, sẽ không chỉ vì ăn ké rượu đơn giản như vậy chứ?" Giang Thần chủ động hỏi.

"Ăn ké rượu là một mặt.

Mặt khác, thuần túy không có việc gì, có một chút tò mò!" Thông Thiên Thánh Nhân đặt vò rượu xuống.

"Tam ca lại khách khí với ta rồi sao?

Có lời gì không thể nói thẳng?

Giữa chúng ta, cần gì phải vậy?" Giang Thần nhún vai.

"Thật ra cũng không phải chuyện của ta.

Chuyện của vị bằng hữu kia của ta, ngươi cũng biết, vị bằng hữu kia của ta khá phiền phức, có việc hay không có việc đều thường xuyên quấn lấy ta, đặc biệt là khi gặp phiền phức, lại càng khoa trương hơn.

Nếu không đưa ra một cách giải quyết phiền phức của hắn, hắn có thể quấn lấy ta đến thiên hoang địa lão.

Dù biển cạn đá mòn, cũng sẽ như vậy." Thông Thiên Thánh Nhân nói.

Phụt!

Oa Nữ Tiên Cô trực tiếp phun toàn bộ rượu vừa uống ra.

May mà Thông Thiên Thánh Nhân né nhanh, nếu không, nhất định

sẽ bị phun đầy mặt.

“Tam ca ta không cố ý đâu.

Ừm, ta thật sự không cố ý, nhất định phải tin ta.” Oa Nữ Tiên Cô cố nhịn cười nói.

“Tin mới là lạ!” Thông Thiên Thánh Nhân không vui lườm một cái.

Sau đó ánh mắt rơi xuống người Giang Thần.

“Ừm, Tam ca!

Ta sẽ cố gắng giúp ngươi tìm ra một phương pháp vẹn cả đôi đường.” Giang Thần gật đầu.

“Lần trước dựa theo phương pháp của ngươi, sau khi trở về ta đã nói với vị bằng hữu kia của ta.

Hắn cũng làm theo, hiệu quả khá tốt.

Nhưng có một số người, vẫn luôn ở trong đạo trường không chịu ra ngoài.

Tâm tính của những người đó không được tốt lắm, vị bằng hữu kia của ta nếu cưỡng ép ra tay thì không tốt lắm, nếu không ra tay thì để lại trong đó, cũng là một tai họa.” Thông Thiên Thánh Nhân cầu cứu.

“Phương pháp thật sự rất đơn giản.

Hãy để vị bằng hữu kia tuyên bố trước mặt tất cả đệ tử rằng hắn sẽ du sơn ngoạn thủy, trong thời gian ngắn sẽ không trở về.

Cũng không giảng đạo nữa, sau đó làm cho tiên khí trên đảo trở nên mỏng manh một chút.

Chẳng phải tất cả vấn đề đều được giải quyết sao?” Giang Thần

đưa ra ý kiến quỷ quái.

“Thật sự có hiệu quả sao?

Sẽ không làm lợn lành thành lợn què chứ?” Thông Thiên Thánh Nhân lộ vẻ lo lắng.

“Sợ gì?

Trời sập có vị bằng hữu kia chống đỡ, chỉ cần vị bằng hữu kia bình an vô sự, không ai có thể lay chuyển được dù chỉ một phân hào.” Giang Thần lườm một cái.

“Bần đạo hiểu rồi.” Thông Thiên Thánh Nhân bừng tỉnh đại ngộ gật đầu.

Lấy ra Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo mà Tiếp Dẫn vừa bồi thường, tiện tay ném cho Giang Thần.

“Đỡ lấy!” Thông Thiên Thánh Nhân nói.

“Tam ca nhiệt tình như vậy, ta cũng không khách khí với Tam ca nữa.

Nếu còn tiếp tục từ chối, chẳng phải quá không nể mặt Tam ca sao.” Giang Thần nhếch miệng cười, thu lấy kiện linh bảo mà Thông Thiên Thánh Nhân ném.

“Chuyện của bần đạo đã giải quyết.

Không làm phiền hai người nữa, ở đây từ từ nói chuyện, bần đạo đi trước một bước.” Thông Thiên Thánh Nhân nói.

Hắn đứng dậy khỏi ghế dựa.

Tay phải vung lên, trực tiếp phá vỡ không gian rời đi.

Sau khi hắn rời đi, không gian vỡ vụn lại khép lại.

Nguyên chỗ chỉ còn lại Giang Thần và Oa Nữ Tiên Cô hai người.

“A!

Ngươi nhìn ta làm gì?

Chẳng lẽ mặt ta mọc hoa sao?” Oa Nữ Tiên Cô lộ vẻ khó hiểu.

“Đẹp hơn hoa.” Giang Thần nhếch miệng cười, mỉm cười xoa xoa má nàng.

“Ngươi!” Oa Nữ Tiên Cô đỏ mặt tức giận.

“Đừng có ngươi ta… Nàng có chuyện gì tìm ta sao?” Giang Thần hỏi.

“Không có việc gì.

Ta thuần túy đi ngang qua, thấy Tam ca, liền đi theo xem một chút, tiện thể ăn ké một bữa cơm mỹ vị.” Oa Nữ Tiên Cô lắc đầu.

“Vị đại ca kia, và những bằng hữu của đại ca, gần đây đều đã yên tĩnh rồi sao?” Giang Thần lộ vẻ tò mò.

“Cũng tốt rồi.

Cũng không phải đồ ngu, biết rằng nếu còn làm loạn như vậy, đối với họ không có chút lợi ích nào.

Hơn nữa dựa theo phương pháp của ngươi, đem tất cả bọn họ đè xuống đất mà đánh một trận dữ dội.

Ra tay trước mặt mọi người, cũng phải giữ thể diện.” Oa Nữ Tiên Cô nói.

Chương 218

“Tốt.

Như vậy ta yên tâm rồi.” Giang Thần gật đầu.

“À đúng rồi, lúc nào ngươi sẽ xuất hiện trên Hồng Hoang đại địa?

Không đi bế quan sao?

Chẳng lẽ bế quan không thơm?

Không cần tu luyện sao?” Oa Nữ Tiên Cô lộ vẻ khó hiểu.

“Tu luyện?

Chuyện không thể!

Hiện tại không thể, sau này cũng tuyệt đối không thể!

Chẳng lẽ câu cá không thơm?

Vừa có thể giải trí, vừa có thể cảm nhận phong cảnh thiên nhiên tươi đẹp, tốt biết bao?” Giang Thần nhún vai.

“A!

Ta cũng lười rồi, ta đi về trước đây.” Oa Nữ Tiên Cô đứng dậy khỏi ghế dựa.

Giang Thần ra tay nhanh như chớp, nắm lấy cánh tay mềm mại của nàng, đột nhiên kéo mạnh một cái.

Sau đó trong ánh mắt kinh ngạc của nàng, hôn lên.

Vài phút sau, mới buông ra!

“Hừ!” Oa Nữ Tiên Cô kiều hát một tiếng.

Phá vỡ không gian trực tiếp rời đi.

“Đi rồi sao?

Có thời gian thường xuyên đến ăn cơm nha!” Giang Thần cười lớn nói.

Thu lại ánh mắt.

Một lần nữa ngồi xuống ghế dựa.

“Đinh!

Câu được ba vạn năm tu vi!” “Đinh!

Câu được một ức công đức!” “Đinh!

Câu được một nghìn vò tiên nhưỡng Bạch Nguyệt Quang cực phẩm!” … “Đinh!

Câu được một vạn phần lẩu siêu xa hoa, tự mang các loại đồ ăn kèm!” “Đinh!

Câu được một tấm thẻ sử dụng Hồng Mông Dung Lô!” Đến đây, toàn bộ mồi câu mà Giang Thần tích lũy bao nhiêu năm nay, đều tiêu hao hết.

Nhưng thu hoạch cũng vô cùng phong phú.

Ngay cả thẻ sử dụng Hồng Mông Dung Lô cũng câu được, thật sự mạnh mẽ bùng nổ, vô cùng khoa trương.

Bất kể hiệu quả thế nào, chỉ nghe cái tên thôi, đã vô cùng cường hãn.

Hắn đứng dậy khỏi ghế dựa.

Thu cần câu và ghế dựa lại, câu cá cái quái gì nữa!

Về nhà tu luyện đi, chẳng lẽ tu luyện không thơm?

Độn quang lóe lên, Giang Thần ngự một đạo độn quang phá không rời đi.

Một tuần sau.

Giang Thần dừng lại trong một sơn động vô cùng hẻo lánh, tạm thời khai thác ra một động phủ.

Hai tay niết quyết, bố trí trận pháp cấm chế xung quanh, bao trùm toàn bộ bên trong.

Làm xong tất cả, Giang Thần lấy ra Hồng Mông Tử Khí Bồ Đoàn, bày trên giường đá, ngồi trên giường đá.

"Rút ra ba vạn năm tu vi!" Lần này câu được tu vi khá nhiều, tổng cộng tích lũy ba vạn năm tu vi.

Oanh!

Năng lượng hùng hậu tràn vào cơ thể, hóa thành một luồng hồng lưu cuồn cuộn, xông về tứ chi bách mạch của Giang Thần.

Thời gian như khói, ngựa trắng thoảng qua khe cửa, chớp mắt đã trôi qua tròn hai trăm năm.

Một ngày nọ.

Đang trong lúc tu luyện, Giang Thần đột nhiên mở bừng hai mắt.

Xoẹt!

Trong đôi mắt lóe lên hai đạo tinh quang rồi vụt tắt, bắn ra từ khóe mắt.

Không gian chấn động, phát ra tiếng nổ khí bạo cuồng bạo.

Phải một lúc lâu sau, mới hoàn toàn biến mất.

"Hô!

Chút tu vi này yếu quá a!

Muốn đột phá, cần phải tích lũy thêm nhiều nữa, chỉ một chút này không đủ." Giang Thần thở dài ra một ngụm trọc khí.

Đối mặt với kết quả này, y cũng vô cùng bất lực.

Ngoài sự bất lực ra, cũng không còn cách nào khác.

“Rút ra một ức công đức!” Giây tiếp theo, một ức công đức lơ lửng giữa không trung, kim quang công đức mênh mông nồng đậm tỏa ra, quả thực quá hùng hậu.

Kim quang công đức nồng đậm mênh mông, chiếu sáng toàn bộ sơn động.

Từng đạo, từng đạo tiếp nối nhau.

Chương 219

“Ai!

Một ức công đức nhìn thì có vẻ nhiều, nhưng thực tế lại vô cùng thiếu thốn, muốn bồi dưỡng Hạt Giống Sáng Thế Thanh Liên, còn nhiệm trọng đạo viễn a!” Giang Thần cảm thán một câu.

Y lấy Định Hải Thần Châu ra.

Trực tiếp đánh một ức công đức vào bên trong Định Hải Thần Châu.

Dưới sự tưới tắm của một ức công đức, Hạt Giống Sáng Thế Thanh Liên lại lớn thêm một chút.

Mọc ra mầm non, lại lớn thêm một vòng.

Đồng thời, từng đạo hỗn độn hà quang bao phủ toàn bộ không gian Định Hải Thần Châu.

Cùng lúc đó, từ Hạt Giống Sáng Thế Thanh Liên truyền ra một luồng khí tức thần bí cường đại.

“Di!

Khí tức Đại Đạo?

Chẳng lẽ Sáng Thế Thanh Liên cũng ẩn chứa Tam Thiên Đại Đạo?” Giang Thần mắt sáng rực.

Nhưng hiện tại rất khó xác nhận.

Dù sao thì luồng khí tức Đại Đạo trước mắt quá yếu, không cách nào hoàn toàn xác định được.

Y cất Định Hải Thần Châu đi.

Lấy ra Thẻ Sử Dụng Hồng Mông Dung Lô, rồi dùng nó.

Vô số đạo hồng mông hà quang lấp lánh, giây tiếp theo, một tòa Hồng Mông Dung Lô cao chín trượng chín xuất hiện giữa không trung.

Toàn bộ Hồng Mông Dung Lô có tổng cộng chín chân, ẩn chứa các đồ án như Hỗn Độn Vạn Vật, Tạo Hóa Vô Song.

Bên trong Hồng Mông Dung Lô, một tầng hỏa diễm đang bốc cháy.

Lửa cháy hừng hực, ngọn lửa vượng thịnh cường đại, từng đạo nối tiếp từng đạo, uy lực ẩn chứa cường hãn hơn Thái Dương Chân Hỏa của Giang Thần gấp vô số lần.

"Hồng Mông Dung Lô?

Uy lực này cũng quá cường đại rồi đi?

Đặc biệt là ngọn lửa cổ xưa ẩn chứa trong Hồng Mông Dung Lô, e rằng Thiên Đạo Thánh Nhân đụng phải, cũng phải 'uống một hũ' a!" Giang Thần lộ vẻ chơi đùa.

Trầm ngâm.

Trong lòng Giang Thần đã có quyết định, "Đã liều thì phải tới bến, không chết thì vạn vạn năm an nhàn, nếu bỏ lỡ cơ hội tốt thế này, há chẳng phải phí hoài sao." Nhưng điều y phải lo lắng hiện tại lại là Thái Thanh Thánh Nhân tra xét.

Vạn nhất khi luyện hóa Tiên Thiên Thái Cực Đồ mà bị Thái Thanh Thánh Nhân phát hiện, thì rắc rối lớn rồi.

"Làm thôi!

Chết thì cùng lắm ngửa mặt lên trời, không chết thì sống vạn vạn năm!

Bất kể kết quả thế nào, liều thôi!

Cùng lắm thì từ nay về sau, cứ mãi trên đường bỏ chạy, hoặc là trên con đường chuẩn bị bỏ chạy!" Giang Thần hạ quyết tâm.

Lập tức lấy Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ ra, nhanh như chớp ném vào trong Hồng Mông Dung Lô.

Trong toàn bộ quá trình, Giang Thần liên tục thi triển Đại Đạo Liễm Tức Quyết, thu liễm hoàn hảo khí tức của Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ.

Sau khi ném vào Hồng Mông Dung Lô, nắp lò liền đóng lại.

Bên trong Hồng Mông Dung Lô cách tuyệt khí tức, đừng nói Thánh Nhân, ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ cũng không thể phát hiện.

Huống chi là Thái Thanh Thánh Nhân.

"A!" Giang Thần khẽ gầm một tiếng.

Hai tay niết quyết, rót tiên lực trong cơ thể vào bên trong Hồng Mông Dung Lô.

Giây tiếp theo.

Dưới sự dẫn dắt của tiên lực, Hồng Mông Dung Lô tự động vận chuyển, bề ngoài nhìn như không có biến hóa, nhưng thực tế nhiệt độ bên trong lại vô cùng khủng bố.

Dưới sự luyện hóa điên cuồng của Hồng Mông Dung Lô, ngay cả Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ cũng không thể chịu đựng được ngọn lửa khổng lồ và khủng bố ấy.

Nó đang bị luyện hóa điên cuồng.

Dấu ấn Thái Thanh Thánh Nhân còn sót lại bên trong cũng đang bị luyện hóa nhanh chóng.

Cứ theo tình huống hiện tại, sẽ không mất bao lâu, Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ sẽ hoàn toàn thay đổi diện mạo, xuất hiện trở lại trong Hồng Hoang đại địa.

Giang Thần cũng không nhàn rỗi, hai tay niết quyết, từng đạo trận pháp cấm chế được đánh vào trong Hồng Mông Dung Lô.

Y khống chế Hồng Mông Dung Lô, thay đổi hình dáng của Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ.

Những thứ khác không quan trọng, nhưng hình dáng lại vô cùng quan trọng.

Nhất định phải thay đổi tốt.

Thuộc tính của Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ cũng phải thay đổi, nếu không thay đổi gì, một khi Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ xuất thế, phiền phức khi đó thật sự lớn.

May mắn là có Hồng Mông Dung Lô tương trợ, mọi chuyện đều không thành vấn đề.

Mặc dù khó khăn, nhưng lại thắng ở sự ổn định.

Theo thời gian trôi đi, dưới sự cưỡng ép thay đổi của Giang Thần.

Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ đang biến đổi thành một hình dạng khác.

Mặc dù là Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng bất luận ngoại quan hay thuộc tính đều đã phát sinh biến hóa long trời lở đất.

Thuộc tính âm dương bị chuyển hóa thành bốn loại thuộc tính Địa Phong Thủy Hỏa hoàn toàn khác biệt.

Ngoại hình chuyển biến thành hình tứ giác đồ, mỗi một góc đều ẩn chứa một loại thuộc tính.

Bốn góc vừa vặn ẩn chứa bốn loại thuộc tính Địa Phong Thủy

Hỏa hoàn toàn khác nhau, đồng thời chủ về phòng ngự, lực phòng ngự vô song, Hồng Hoang đệ nhất, có thể trấn áp khí vận.

Trong tu luyện không có khái niệm thời gian.

Vả lại, ở Hồng Hoang đại địa, thứ rẻ mạt nhất chính là thời gian.

Chương 220

Chớp mắt đã trôi qua tròn ba nghìn năm.

“Tiên Thiên Chí Bảo Cửu Thiên Thần Đồ!” Giang Thần hai tay niết quyết khẽ gầm một tiếng.

Nắp Hồng Mông Dung Lô mở ra, khí tức khủng bố, kèm theo vô số vạn đạo hà quang, từ đỉnh lò phát ra, quả thực quá hùng hậu, quá chói mắt.

Từng đạo, từng đạo điên cuồng công kích ra xung quanh.

Một kiện đồ án toàn thân màu hồng mông, lơ lửng bên trong Hồng Mông Dung Lô.

Cùng với sự xuất thế của Tiên Thiên Chí Bảo Cửu Thiên Thần Đồ, Hồng Mông Dung Lô cũng theo đó mà biến mất, cứ như thể từ trước tới nay chưa từng xuất hiện vậy.

Nhìn kiện Tiên Thiên Chí Bảo Cửu Thiên Thần Đồ trước mắt, tổng cộng ẩn chứa bốn mươi chín đạo tiên thiên cấm chế.

Chủ về phòng ngự, một khi triển khai, liền lập tức đứng ở thế bất bại.

“Thành công rồi.

Tuy rằng đã dùng trọn vẹn ba nghìn năm, nhưng tất cả đều đáng giá.” Giang Thần cười nói.

Y một tay vung lên, thu Tiên Thiên Chí Bảo Cửu Thiên Thần Đồ vào.

Y nhảy xuống khỏi giường đá.

Thu cả Hồng Mông Tử Khí Bồ Đoàn, mở trận pháp cấm chế,

bước ra ngoài.

“Hahaha!

Tâm trạng hôm nay đặc biệt vui vẻ, lừa được hai tên ngốc lừa của Tây Phương một vố, luyện hóa Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ thành Tiên Thiên Chí Bảo Cửu Thiên Thần Đồ, cảm giác này thật sảng khoái!” Giang Thần cười nói.

“Phá Vọng Kim Đồng!” Đôi mắt kim quang lóe lên, nhìn về phía Thiên Đình.

Dưới sự tra xét của Phá Vọng Kim Đồng, tình hình trong Thiên Đình toàn bộ đều hiện ra trước mặt Giang Thần, hoàn toàn không thể độn hình, cũng không thể ẩn giấu.

Mười con Kim Ô nhỏ đang vui vẻ bay lượn trong Thiên Đình, bay lên bay xuống, Thái Dương Chân Hỏa khủng bố từ trong cơ thể chúng bùng phát, từng đạo nối tiếp từng đạo, truyền ra xung quanh.

Thiên Đình rộng lớn, bất cứ nơi nào chúng đi qua, đều bị ngọn lửa khủng bố ấy bao phủ.

Không ai dám đến gần.

Ngay cả là Hậu Thiên tiểu Kim Ô, nhưng cũng không tầm thường.

Thái Dương Chân Hỏa mà chúng phóng thích ra, uy năng cũng vô cùng cường đại.

Ngay cả tu vi của chúng cũng đã đột phá Thái Ất Kim Tiên.

Mấy con Kim Ô lớn hơn, càng đã đột phá Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, cách Thái Ất Kim Tiên Đại Viên Mãn cũng không còn một bước xa.

“Có Thiên Đình chống lưng, lại thêm khí vận khổng lồ của Thiên Đình, tu vi cứ như tên lửa, vèo vèo thăng cấp.

Mười con Kim Ô nhỏ này vận khí cũng tốt đấy.

Đáng tiếc, từ khi sinh ra, vận mệnh của chúng đã được định đoạt rồi.

Cả đời dù có giãy giụa phản kháng thế nào, cuối cùng vẫn khó thoát khỏi quỹ đạo vận mệnh." Giang Thần nhếch khóe môi, mang theo một nụ cười đầy ẩn ý.

Y thu hồi tầm mắt.

Giang Thần luôn cảm thấy có gì đó không đúng, mười con Kim Ô nhỏ đều đã đột phá Thái Ất Kim Tiên, tên ngốc lừa Chuẩn Đề kia lại không có chút động tĩnh nào?

Chẳng lẽ vì lần trước bị Thái Thanh Thánh Nhân cùng đám người kia "chà xát trên mặt đất" mà trong lòng để lại bóng ma quá lớn ư?

Không thể nào a!

Với tính cách của tên ngốc lừa Chuẩn Đề kia, đừng nói chút trận địa nhỏ này, có mạnh hơn gấp mười, gấp trăm lần, y ta cũng sẽ không để trong lòng.

"Chẳng lẽ bây giờ không ở Tây Phương Linh Sơn ư?" Giang Thần thầm đoán.

Y càng ngày càng cảm thấy khả năng này rất lớn.

Ngoài khả năng này ra, cũng không còn khả năng nào khác.

"Phá Vọng Kim Đồng!" Đôi mắt kim quang lấp lánh, y lại lần nữa vận dụng Phá Vọng Kim Đồng tra xét tung tích của tên ngốc lừa Chuẩn Đề.

Dưới sự tra xét của Phá Vọng Kim Đồng, mọi thứ ở Tây Phương Linh Sơn hoàn toàn không thể độn hình.

Dù có ẩn mình trong hang chuột, Giang Thần cũng nhìn rõ mồn

một.

Dưới sự chú ý của Phá Vọng Kim Đồng, tất cả tình hình ở Tây Phương Linh Sơn đều hiện ra trước mặt Giang Thần.

Trong Tây Phương Linh Sơn.

Giờ đây chỉ còn một mình Tiếp Dẫn.

Tên ngốc lừa Chuẩn Đề đã biến mất.

Còn về Tiếp Dẫn, y đang bận rộn tu bổ linh mạch Tây Phương, khôi phục lại gia viên đã bị phá hủy.

Mặt y đắng nghét.

Có thể nói là đau khổ mà vẫn vui vẻ, cảm giác đó, như thể băng hỏa lưỡng trọng thiên, không hề quá lời.

Y thu hồi tầm mắt.

Trong mắt Giang Thần tinh quang lấp lánh, giờ đây có thể xác định rồi.

Tên ngốc lừa Chuẩn Đề, quả thực đã rời khỏi Tây Phương.

Bằng không, lúc này không thể nào để một mình Tiếp Dẫn tu sửa linh mạch Tây Phương Linh Sơn mà y ta lại thờ ơ không động đậy.

"Trò hay sắp bắt đầu rồi.

Bản tọa phải tìm một nơi thật tốt, chuẩn bị xem kịch.

Hơn nữa, mười con Kim Ô nhỏ cũng là món đồ tốt, xóa bỏ linh trí của chúng, luyện chế thành khôi lỗi, cũng vô cùng không tồi.

Chỉ riêng Thái Dương Chân Hỏa thôi, đã đủ dùng không hết, dùng không cạn." Giang Thần khẽ mỉm cười.

Y lấy ra một vò tiên nhưỡng Bạch Nguyệt Quang cực phẩm, điều khiển độn quang, bay về phía Bất Chu Sơn.

Bất Chu Sơn gần Thiên Đình, một khi mười con Kim Ô nhỏ kia từ trên trời xuống, đó chính là nơi động thủ tốt nhất.

Nửa năm sau.

Chương 221

Giang Thần dừng lại, có chút ngơ ngác, với tu vi hiện tại của y, thế mà lại có người dám cướp bóc, chặn đường y đi, không chê sống quá nhàn nhã sao?

Một đám thổ phỉ do yêu quái tập hợp lại, chặn hoàn toàn đường đi của Giang Thần.

Với ánh mắt lạnh lùng, chúng nhìn bộ y phục hoa lệ Giang Thần đang mặc, mắt sáng rực, lộ vẻ kích động, mặt mày tràn đầy hưng phấn.

Đặc biệt là con Lang Yêu cầm đầu, đôi mắt y ta gần như muốn bay ra khỏi hốc mắt.

Số lượng tuy đông, có đến hơn một trăm tên, nhưng đạo hạnh của chúng thật sự không thể chấp nhận được, vô cùng rác rưởi.

Ngay cả con Lang Yêu cầm đầu, đạo hạnh cũng không vượt quá Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ.

Trong thời Hồng Hoang, Đại La Kim Tiên đi khắp nơi, Thái Ất Kim Tiên còn không bằng chó, chút đạo hạnh này căn bản không đủ để nhìn.

"Giao ra bảo vật trên người, bản vương sẽ cho ngươi một cái chết thống khoái!

Nếu không biết điều, bản vương sẽ khiến ngươi nếm mùi sống không bằng chết!" Lang Yêu ác cầm siêu đại lang nha bổng, lạnh lùng chỉ vào Giang Thần.

"Ha ha." Giang Thần cười vô cùng vui vẻ.

"Cười?

Chẳng lẽ ngươi không nghe hiểu lời bản vương nói sao?

Muốn bản vương lặp lại một lần nữa?" Lang Yêu đại nộ.

"Một lũ châu chấu.

Thế mà ngay cả bản tọa cũng dám cướp, bản tọa thật sự rất tò mò, rốt cuộc là ai đã cho các ngươi dũng khí lớn đến vậy, dám kiêu căng trước mặt bản tọa?

Dám ngăn cản bản tọa, muốn cướp bóc bản tọa?" Giang Thần nheo mắt.

"Ha ha!

Tên tiểu tử thối ngươi nghĩ mình là ai?

Đệ tử Tam Giáo?

Đệ tử Tây Phương Giáo?

Hay là người của Thiên Đình Vu Tộc?

Bằng một tên tiểu tử mới ra đời, muốn thu thập ngươi, thật sự quá đơn giản." Lang Yêu cười lạnh một tiếng.

"Ồ?

Bản tọa sợ các ngươi không có bản lĩnh đó!" Giang Thần châm biếm.

"Hừ!

Có bản lĩnh đó hay không, lát nữa sẽ biết.

Các huynh đệ đừng ngây ra đó nữa, đã tên tiểu tử này muốn chết, thì đi cùng hắn chơi một chút!" Lang Yêu vung tay phải lên.

Đám yêu quái xung quanh lập tức xông lên, bao vây Giang Thần thành một vòng, ngăn không cho y nhân cơ hội này bỏ trốn.

"Dám làm càn trước mặt Đại Vương, chết tiệt tìm chết!" Một tiểu

yêu dẫn đầu không nhịn được nữa, gầm lên một tiếng.

Vung vẩy bàn tay đầy lông lá, thô bạo đơn giản vỗ về phía Giang Thần.

Thanh thế nhìn thì có vẻ hùng vĩ, yêu khí cuồn cuộn cũng rất lớn.

Nhưng thực tế không phải vậy.

Trước mặt Giang Thần, ngay cả một cọng rác cũng không bằng.

"Được lắm, được mặt rồi đúng không?

Dám chủ động động thủ, đã từng tên một muốn tìm chết, bản tọa thành toàn!" Sắc mặt Giang Thần trầm xuống.

Tay phải y vung lên.

Một đạo kim quang nhanh như chớp lao ra, dưới ánh mắt kinh hoàng của từng tên, đơn giản bá đạo trấn áp lên người chúng.

Rắc rắc rắc...

Chỉ thấy từng cái thân thể, liên tiếp vỡ nát, vô số đoàn huyết vũ rơi vãi trên mặt đất.

Toàn bộ trận chiến chưa đầy một giây, đám yêu quái xông lên đã bị Giang Thần bá đạo trấn áp.

Tại chỗ chỉ còn lại con Lang Yêu kia.

Nó không dám tin nhìn cảnh tượng trước mắt, mọi thứ như đang nằm mơ vậy.

"Chạy mau!" Hoàn hồn, Lang Yêu kinh hãi kêu to một tiếng, liều mạng thi triển độn pháp đến cực hạn, lao ra bên ngoài.

Nó muốn nhanh chóng thoát khỏi nơi nguy hiểm này.

"Nếu để ngươi chạy thoát!

Bản tọa còn mặt mũi nào mà ở lại đây lăn lộn nữa?" Giang Thần

lộ vẻ khinh thường.

"Đi!" Giang Thần tùy tay vung lên.

Giây tiếp theo.

Một đạo hỏa diễm khủng bố từ trên trời giáng xuống, mang theo uy lực trấn áp tất cả, bao phủ toàn bộ Lang Yêu.

Dưới ánh mắt kinh hoàng của nó, thân thể nó bốc cháy dữ dội.

Ngay cả ba hơi thở cũng không chống đỡ nổi, liền bị ngọn lửa khủng bố kia trực tiếp thiêu thành tro tàn, chết không thể chết hơn.

Giải quyết xong xuôi.

Thái Dương Hỗn Độn Thần Hỏa cuộn lại, một lần nữa trở về trong tay Giang Thần.

"Thời gian cũng gần đủ rồi, nên đi Thiên Đình thôi!" Trong mắt Giang Thần tinh quang lấp lánh.

Lập tức không trì hoãn thời gian nữa.

Thân thể y chợt lóe, trực tiếp biến mất khỏi chỗ cũ.

Y vận dụng Thai Dịch Hóa Hình, toàn bộ bản thân hóa thành một con muỗi, nhanh chóng bay về phía Thiên Đình, đồng thời vận chuyển Đại Đạo Liễm Tức Quyết đến cực hạn.

Chương 222

Giang Thần không dám đảm bảo tên ngốc lừa Chuẩn Đề kia hiện tại đang ở đâu.

Vạn nhất y ta cũng xuất hiện ở Thiên Đình, rồi động thủ trước, nếu như vậy, những nỗ lực bấy lâu nay của y chẳng phải đều lãng phí vô ích sao?

Y vận chuyển độn thuật đến cực hạn, bay về phía Thiên Đình.

Vài tháng sau.

Khi Giang Thần xuất hiện trở lại, y đã ở bên ngoài Thiên Đình.

Đứng trước Nam Thiên Môn.

Giang Thần lộ vẻ cảm thán.

"Thiên Đình quả nhiên là Thiên Đình, tài đại khí thô (giàu có, hào phóng).

Có tiền trong tay đúng là khác biệt, cho dù Nam Thiên Môn bị hủy nhiều lần đến vậy, vẫn có thể trong thời gian nhanh nhất, ngắn nhất, luyện chế lại nó, thủ đoạn này không phải người bình thường có thể sánh được." Giang Thần nói.

Thân thể y chợt lóe, trực tiếp từ bên ngoài tiến vào Thiên Đình.

Lần này y không đi đâu khác, trực tiếp tìm một nơi hẻo lánh gần đó để ở tạm.

Y vận dụng trận pháp cấm chế, bao phủ cung điện hẻo lánh đó, lấy ra một bữa tiệc xa hoa, cùng một vò tiên nhưỡng Bạch Nguyệt Quang cực phẩm, lười nhác mà uống.

Đồng thời, y vận dụng Phá Vọng Kim Đồng, cùng hai môn thiên

phú thần thông nghịch thiên Tam Giới Lục Đạo, bao phủ toàn bộ Thiên Đình.

"Mọi thứ đã chuẩn bị ổn thỏa.

Đợi tên ngốc lừa Chuẩn Đề kia cắn câu, tên ngốc lừa ngươi phải cố gắng đấy, đừng để bản tọa thất vọng." Trong mắt Giang Thần tinh quang lấp lánh.

Theo thời gian trôi đi.

Toàn bộ Thiên Đình nhìn thì có vẻ gió êm sóng lặng, nhưng thực tế lại có rất nhiều biến hóa.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất bắt đầu thường xuyên bế quan, dường như đi tìm cơ duyên vậy, cả ngày không bế quan thì cũng đang trên đường bế quan.

Phục Hy cũng vậy, trên Tiên Thiên Bát Quái lại có thành tựu mới.

Y cũng bận rộn bế quan, muốn nghiên cứu ra Tiên Thiên Bát Quái có uy lực càng cường đại, càng ác liệt.

Còn về tên Côn Bằng kia.

Chỉ cần Đế Tuấn không chủ động tìm, thì dù Đông Hoàng Thái Nhất có tìm cũng chẳng thèm để ý.

Y không có việc gì thì ở trong sào huyệt Bắc Minh lão sào, bế quan tu luyện.

Một mặt lợi dụng thân phận Thiên Đình Yêu Sư để tu luyện, lại không dính nhân quả, có thể nói là sống như cá gặp nước.

Nhưng càng như vậy, lại càng trở nên quỷ dị.

Đặc biệt là mười con Kim Ô nhỏ.

Bất kể chúng đi đâu, nhìn thấy cảnh sắc Hồng Hoang đại địa đẹp

đẽ nhường nào.

Cứ muốn thế này, muốn thế kia.

Ngay cả khi đang ngủ, cũng vậy, cũng có thể nghe thấy.

Nếu như trước đây, xảy ra tình huống quỷ dị như vậy, khẳng định không thể giấu được Đế Tuấn và những người khác.

Nhưng hiện tại, dưới sự tính toán của "người có tâm", tất cả đều bế quan tu luyện, Thiên Đình không có ai chủ trì.

Cũng không có ai dám hỏi chuyện của tiểu Kim Ô, có người dám hỏi.

Đồng thời, lá gan của mười con Kim Ô nhỏ cũng ngày càng lớn, khao khát cảnh sắc tươi đẹp trong Hồng Hoang đại địa.

Chúng muốn được mở mang tầm mắt, nhìn thấy thế giới phồn hoa hơn.

Nhưng Nam Thiên Môn lại có trọng binh canh giữ, nếu không có mệnh lệnh của Đế Tuấn.

Dù là Thập Đại Thái Tử của Thiên Đình, cũng không thể rời khỏi Thiên Đình, chỉ có thể ngoan ngoãn ở lại Thiên Đình.

Một ngày nọ.

Tiểu Kim Ô đột nhiên thần thần bí bí tiến vào cung điện, đồng thời đóng cửa điện lại, rồi mở trận pháp cấm chế.

"Các ca ca mau nhìn xem!" Tiểu Kim Ô hô lên một tiếng.

Giây tiếp theo.

Chín con Kim Ô còn lại đều vây quanh.

"Lão Thập, trong hồ lô của ngươi bán thuốc gì vậy?

Thần thần bí bí, làm như cái gì ấy." Lão Tam hậm hực lườm một

cái.

“Tam ca đừng có nói bậy!

Nếu ta không thần bí một chút, vạn nhất chuyện ta lén xuống Thiên Đình mà bị Phụ Hoàng biết được, chẳng phải sẽ bị ăn đòn chết ư?” Tiểu Kim Ô không phục nói.

“Lão Thập?

Ngươi có cách nào có thể lén lút rời khỏi Nam Thiên Môn sao?

Qua mặt bất cứ ai, không bị phát hiện sao?” Chín con Kim Ô còn lại nóng bỏng nhìn nó, ánh mắt dường như muốn xuyên thủng nó vậy.

“Đương nhiên rồi.

Nếu không như vậy, ta sẽ tỏ ra cẩn thận thế này ư?

Để có được phương pháp này, ta đã phí cả cửu ngưu nhị hổ chi lực, mới khó khăn lắm mới có được.

Vừa nãy Tam ca không tin, không tin thì thôi, thế mà lại quát ta, chẳng lẽ ta không cần chút thể diện nào sao?” Tiểu Kim Ô bắt đầu “phiêu” (tự mãn).

“Lão Thập, Tam ca không đúng!

Tam ca xin lỗi, đừng để trong lòng nhé.” Lão Tam vội vàng nhận thua.

“Bình thường đều là ta hầu hạ các ngươi.

Hôm nay các ngươi cũng hầu hạ ta đi, mỗi người rót cho ta một chén rượu, ta sẽ nói cho phương pháp.” Tiểu Kim Ô đắc ý nói.

“Lão Thập, không phải ngươi đang vênh váo đó chứ?

Chương 223

Gần đây lại bắt đầu ‘phiêu’ rồi sao?

Có chút quên mất mình là ai rồi đó, có cần mấy ca ca bọn ta giúp ngươi ‘thư giãn gân cốt’ không?” Lão Tam nheo mắt.

“Đừng mà!

Ta đùa thôi, chín vị ca ca đừng để trong lòng.” Tiểu Kim Ô vội vàng nhận thua.

Nó như hiến bảo, từ trong lòng lấy ra một chiếc gương nhỏ màu vàng.

Tỏa ra khí tức Tiên Thiên Hạ Phẩm Linh Bảo, một kiện Tiên Thiên Hạ Phẩm Linh Bảo loại đặc thù.

“Nó gọi là Bản Nguyên Nhất Khí Kính.

Ta tình cờ có được, tuy là Tiên Thiên Hạ Phẩm Linh Bảo, nhưng có thể che giấu khí tức, phàm là bị nó bao phủ, trừ khi sở hữu loại thần thông đồng tử đặc thù, nếu không căn bản không thể nhìn thấy.

Ta trước đây đã thử rồi, từ đây ra thẳng Nam Thiên Môn, đám thủ vệ ở đó căn bản không nhìn thấy.” Tiểu Kim Ô giải thích.

“Lão Thập hay lắm!

Để chờ ngày này, ta đã chờ lâu lắm rồi, ở Thiên Đình lâu như vậy, chưa từng được thấy Hồng Hoang đại địa ra sao, nếu cứ thế này nữa, ta sẽ phát điên mất.

May mà Bản Nguyên Nhất Khí Kính của Lão Thập có được cũng quá kịp thời, nếu không ta không biết sẽ bị giam cầm đến bao giờ nữa.” Lão Đại kích động nói.

Lập tức, mười con Kim Ô nhỏ không trì hoãn thời gian nữa, để lại một vài thủ đoạn nhỏ đánh lạc hướng trong cung điện.

Sau đó dùng Bản Nguyên Nhất Khí Kính bao phủ mình, bay ra bên ngoài.

Trong cung điện.

Giang Thần đã chứng kiến toàn bộ cảnh tượng, khóe môi nhếch lên, mang theo một nụ cười đầy ẩn ý.

"Xem ra tên ngốc lừa kia thật sự bị đánh sợ rồi.

Ngay cả kế sách cũng lén lút như vậy!" Giang Thần lắc đầu.

Thân thể chợt lóe, Giang Thần liền biến mất khỏi chỗ cũ.

Y không tiếp tục ở lại đó nữa, xử lý sạch sẽ tất cả dấu vết để lại, bay về phía Nam Thiên Môn.

Nhưng trong lòng lại vô cùng kỳ lạ.

Ở đó lâu như vậy, không nhìn thấy tên ngốc lừa Chuẩn Đề kia.

"Chẳng lẽ tên ngốc lừa đó không ở đây?

Nếu tên ngốc lừa Chuẩn Đề không ở đây, thì y ta dùng thủ đoạn gì để hoàn thành kế hoạch này?

Chẳng lẽ bản tôn ẩn nấp ở một nơi nào đó, còn ba thi phân thân của y ta chạy đi làm việc sao?" Giang Thần thầm nói.

Y càng ngày càng cảm thấy khả năng này rất lớn.

Ngoài khả năng này ra, những khả năng khác đều vô cùng nhỏ, ngay cả Thánh Nhân cũng không thể dễ dàng qua mặt Thiên Đình, tránh khỏi tầm mắt của chúng.

Điều này khiến Giang Thần càng tự tin hơn một phần về hành động lần này.

Chỉ bằng Tam Thi, Giang Thần sẽ không để vào mắt.

Ngay cả bản tôn (Chuẩn Đề) đích thân đến, Giang Thần cùng lắm cũng chỉ "kỵ đạn" (né tránh).

Ra khỏi Nam Thiên Môn, Giang Thần theo sát phía sau đám tiểu Kim Ô.

Chúng không biết, có người đang theo dõi phía sau, ở đó còn đang tự mãn, cho rằng mình đã vui vẻ trốn thoát khỏi Thiên Đình.

Nhưng chúng đâu hay, từ khoảnh khắc rời khỏi Thiên Đình, chúng đã rơi vào hiểm cảnh.

Chớp mắt đã trôi qua tròn ba tháng.

Cách Thiên Đình một đoạn khoảng cách, mười con Kim Ô nhỏ mới thấp thỏm buông lỏng.

Chúng nhìn thấy, nơi này đã cách Thiên Đình rất xa.

Phụ Hoàng lại đang bế quan, có làm náo loạn cả trời ở đây, cũng sẽ không có ai biết, càng không thể có ai phát hiện.

"Thu!" Tiểu Kim Ô hai tay niết quyết, thu Bản Nguyên Nhất Khí Kính lại.

"Lão Thập làm tốt lắm.

Lần này cuối cùng cũng làm được một chuyện đẹp đẽ, thỏa mãn tâm nguyện của mấy ca ca bọn ta, trốn thoát khỏi Thiên Đình.

Nếu cứ tiếp tục ở đó nữa, nhất định ta sẽ phát điên mất." Lão Tam nói.

"Đương nhiên rồi.

Ngươi cũng không nhìn xem ta là ai?

Ta chính là Thập Thái Tử của Thiên Đình, trên đời này chỉ cần là

chuyện ta muốn làm, chưa từng có việc gì không làm được, đừng nói chút chuyện nhỏ nhặt trước mắt.

Chuyện lớn đến đâu, khó đến mấy, chỉ cần ta nguyện ý, đều có thể làm được hết." Tiểu Kim Ô bắt đầu khoác lác.

Đằng nào khoác lác cũng không mất mạng, không khoác lác thì phí.

"Ha ha!" Chín con Kim Ô còn lại, tất cả đều bị nó chọc cười.

"Đại ca, chúng ta thử so tài đi!

Xem ai có độn thuật nhanh nhất, ai có Thái Dương Chân Hỏa uy lực cường đại hơn?" Lão Tam đề nghị.

"Đề nghị của Tam ca hay lắm!

Đừng nhìn tu vi của ta không cao thâm, nhưng trên phương diện tu luyện hai môn thần thông, ta dám vỗ ngực đảm bảo, tuyệt đại đa số người ở đây, đều không bằng ta!" Tiểu Kim Ô lộ vẻ đắc ý.

Ba ba ba...

Đáp lại nó lại là một loạt gõ đầu.

"Đã tự tin như vậy, chúng ta hãy so tài một chút, để ngươi hiểu một đạo lý, sở dĩ có đệ đệ, là vì ca ca vĩnh viễn mạnh hơn ngươi!" Đại Kim Ô nói.

Sau khi thương lượng xong xuôi mọi thứ.

Đám Kim Ô, từng con một không trì hoãn thời gian nữa, lập tức bắt đầu so tài.

Lấy nơi này làm trung tâm.

Chương 224

Từng con một thi triển thần thông, độn pháp đến cực hạn.

Chúng điều khiển Hóa Hồng Độn Thuật, toàn thân trên dưới bao quanh bởi ngọn lửa khủng bố, lao về phía trước nhanh như chớp.

Tốc độ nhanh, nhanh như một tia sét.

Bản thể Kim Ô khổng lồ bay lượn giữa trời đất, toàn lực phóng thích Thái Dương Chân Hỏa, căn bản không hề cân nhắc Hồng Hoang đại địa bên dưới liệu có chịu đựng nổi hay không.

Sự phi hành đó gọi là hung hãn.

Bản thể Kim Ô vạn trượng, Thái Dương Chân Hỏa cháy hừng hực, quả thực quá khủng bố, cả mười con.

Nơi chúng đi qua.

Hồng Hoang đại địa bên dưới, toàn bộ đều bị hủy diệt hoàn toàn, ngay cả một mảnh vụn lành lặn cũng không còn sót lại.

Sơn mạch bị thiêu rụi, đại địa nứt toác, sông ngòi khô cạn...

Vô số sinh linh Hồng Hoang, vì hành động của mười con Kim Ô nhỏ mà bị gián tiếp hại chết.

Bất kể chúng có nhận hay không, một phần nhân quả khổng lồ sẽ giáng lên người chúng, nếu không chịu đựng nổi, thì sẽ giáng xuống Thiên Đình, tóm lại là phải có người gánh vác.

Vì hành động ngu xuẩn này, phải trả giá cực lớn.

Giang Thần bình tĩnh nhìn cảnh tượng bên dưới, trong lòng y bỗng hiểu ra.

"Thì ra là vậy!

Nếu không phải bản tọa thân mang Phá Vọng Kim Đồng, cảm thấy mấy con Kim Ô nhỏ này không đúng, lập tức tra xét chúng một cách kỹ lưỡng, không chừng thật sự không thể phát hiện ra sự khác lạ trên người chúng.

Tên ngốc lừa Chuẩn Đề kia cũng thật sự đủ độc ác.

Đường đường là một trong Tam Thi của Thánh Nhân, thế mà lại động tay động chân trên thần hồn của chúng." Giang Thần lộ vẻ châm biếm.

Y nhìn bóng dáng mười con Kim Ô nhỏ phía trước.

Trong mắt Giang Thần hàn quang lóe lên.

"Dấu ấn thần hồn do Tam Thi của Chuẩn Đề để lại đã biến mất, đến lúc rút bản nguyên trong cơ thể chúng rồi." Nghĩ vậy.

Giang Thần không trì hoãn thời gian nữa.

Thân thể y chợt lóe, biến mất khỏi chỗ cũ.

Khi xuất hiện trở lại, y đã ở trên không.

Không còn dấu ấn linh hồn của tên ngốc lừa Chuẩn Đề, bằng mấy thứ rác rưởi này, hoàn toàn không đáng kể, Thái Dương Chân Hỏa chúng phát ra, càng không chịu nổi một đòn.

"Cũng khá tốt đấy.

Không ngờ mười con Kim Ô nhỏ này lại tu luyện Thái Dương Chân Hỏa đạt được một chút hỏa hậu rồi, như vậy, bản tọa sẽ rút lấy chín thành chín bản nguyên Thái Dương Chân Hỏa, dung hợp chúng, rồi dùng Thái Dương Hỗn Độn Thần Hỏa luyện hóa.

Uy năng của Thái Dương Hỗn Độn Thần Hỏa sẽ có thể lên một tầm cao mới." Giang Thần thầm nói.

"Định!" Y ra tay nhanh như chớp, vận dụng lực lượng pháp tắc

thời gian, định trụ mười con Kim Ô nhỏ trước mắt.

Dưới ánh mắt ngơ ngác, kinh ngạc của chúng.

Giang Thần lại lần nữa ra tay.

"Điên Đảo Âm Dương!" Lần này Giang Thần đã sử dụng môn đại thần thông đỉnh cấp Điên Đảo Âm Dương, bao phủ toàn bộ vùng trời đất này, đồng thời thiên cơ cũng bị che giấu.

Bất kể chuyện gì xảy ra ở đây, người ngoài đều không thể biết được.

Thân thể y chợt lóe, nhanh như chớp xuất hiện trên đỉnh đầu mười con Kim Ô.

Vô số đạo Phật quang lấp lánh, Giang Thần lại lần nữa biến hóa thành một vị cao tăng đắc đạo.

Chuẩn bị vu oan giá họa, lại lần nữa ném nồi đen cho hai tên ngốc lừa Tây Phương kia.

"Đều về bản tôn đây!" Giang Thần hừ lạnh một tiếng.

Lòng bàn tay y đột nhiên nắm lại, lực hút khủng bố từ lòng bàn tay bùng phát ra, bá đạo nuốt chửng mười con Kim Ô.

Trước lực hút khủng bố ấy, mười con Kim Ô từng con một không thể kiểm soát mà run rẩy.

Tiếng kêu thảm thiết bi ai, từng đạo nối tiếp từng đạo, liên tiếp từ miệng chúng truyền ra, đau đớn đến sống dở chết dở.

Mười đạo bản nguyên Thái Dương Chân Hỏa, từ trong cơ thể mười con Kim Ô cuộn ra, bay về phía lòng bàn tay Giang Thần.

Ngọn lửa khủng bố, theo Thái Dương Chân Hỏa bay lên không trung mà bùng phát.

“A...!” Tiếng kêu thảm thiết thê lương, liên tiếp từ miệng mười con Kim Ô nhỏ truyền ra.

Nhưng tất cả xung quanh.

Đều đã bị Giang Thần dùng thần thông bao phủ, cho dù chúng có kêu đến khản cả cổ họng, người ngoài cũng không thể nghe thấy.

Càng không thể phát hiện tình huống bên trong.

Cùng với việc Thái Dương Chân Hỏa bị Giang Thần cưỡng chế đoạt ra, mười con Kim Ô nhỏ đau đớn đến sống dở chết dở.

Nếu không phải chúng không thể động đậy, thì lúc này đã sớm từ trên Cửu Thiên, hung hăng ngã xuống đất.

Hoặc là ngất đi, sau đó lại tỉnh lại dưới sự kích thích của cơn đau.

Cứ thế lặp đi lặp lại, vĩnh viễn không ngừng.

“Chậm quá.

Xem ra phải tăng tốc độ một chút, nếu không, nếu xảy ra biến cố khác, thì sẽ phiền phức rồi.” Trong mắt Giang Thần tinh quang lấp lánh.

“Đều về bản tọa đây!” Lòng bàn tay y đột nhiên nắm lại, lực hút khủng bố từ lòng bàn tay bùng phát, bá đạo nuốt chửng bản nguyên chi lực trong cơ thể mười con Kim Ô nhỏ.

Ngọn lửa khổng lồ ngưng thực, ngưng tụ thành hư ảnh Tam Túc Kim Ô, lần lượt từ trong cơ thể mười con Kim Ô nhỏ lao ra.

Vài phút sau.

Dưới sự bùng nổ toàn lực của Giang Thần, bản nguyên hỏa diễm trong cơ thể mười con Kim Ô nhỏ, gần như toàn bộ đều bị Giang Thần cưỡng chế rút ra.

Rút đi chín thành chín, chỉ còn lại một chút đáng thương.

Cùng với việc bản nguyên hỏa diễm bị rút đi, mười con Kim Ô nhỏ lần này có thể nói là nguyên khí đại thương thật sự.

Chương 225

Trước đó còn một bộ dạng sống động như rồng như hổ, bây giờ trực tiếp tê liệt trên Cửu Thiên.

Nếu không phải có tiên lực của Giang Thần gia trì, thì lúc này đã sớm từ trên Cửu Thiên rơi xuống.

Vì vậy.

Bề mặt cơ thể chúng cũng bị tiên huyết nhuộm đỏ, dáng vẻ vô cùng thảm thương, như một huyết nhân vậy.

Nhìn thoáng qua.

Giang Thần liền thu hồi ánh mắt.

"Bản tọa lần này đúng là xem màn hay!" Giang Thần cười lạnh một tiếng.

Tay phải y vung lên.

Thu tất cả thần thông đã bố trí xung quanh lại, không còn tiên lực gia trì trên người mười con Kim Ô nhỏ, mười con Kim Ô nhỏ không kiểm soát được mà rơi xuống mặt đất.

Xác định xung quanh không để lại dấu vết, Giang Thần không trì hoãn thời gian nữa.

Một tay vung lên, phá vỡ không gian trực tiếp rời đi.

Sau khi tiến vào không gian, Giang Thần thi triển đại thần thông đỉnh cấp Thai Dịch Hóa Hình, biến hóa thành một con muỗi, vận chuyển độn thuật đến cực hạn, nhanh chóng bay về phía trước.

Ngay khi Giang Thần vừa rời đi, mười con Kim Ô nhỏ thảm hại đâm vào các dãy núi bên dưới.

Oành oành oành...

Liên tiếp mười tiếng núi non vỡ nát vang lên.

Ngay cả khi bị Giang Thần cưỡng chế rút đi chín thành chín bản nguyên hỏa diễm, tổn thương nguyên khí, nhưng Tam Túc Kim Ô dù sao cũng là Tam Túc Kim Ô, lực lượng nhục thân vẫn không hề nhỏ.

Dựa vào man lực nhục thân, cộng thêm sức mạnh của cú rơi, chúng thô bạo đâm nát toàn bộ dãy núi bên dưới.

Chút Thái Dương Chân Hỏa còn sót lại, điên cuồng thiêu đốt trên núi.

Trong thời gian ngắn ngủi, toàn bộ dãy núi liền bị thiêu rụi.

Ngọn lửa vượng thịnh khủng bố, từng đạo nối tiếp từng đạo, điên cuồng cuộn trào ra xung quanh.

Vài phút sau.

Liền hình thành một đạo hỏa diễm khủng bố rộng hàng chục vạn công lý.

Mới chỉ là bắt đầu, theo thế lửa lan tràn, ngọn lửa khủng bố vẫn tiếp tục cuộn trào ra xung quanh.

Dường như sẽ vĩnh viễn không ngừng lại vậy.

Tiếng kêu thảm thiết thê lương, càng không ngừng từ miệng mười con Kim Ô nhỏ truyền ra, lan tỏa ra xung quanh.

Trên một đỉnh núi nào đó.

Chuẩn Đề Thánh Nhân đang tọa thiền bế mục dưỡng thần.

Đột nhiên y cảm thấy một dự cảm không lành, vội vàng mở bừng hai mắt.

Ngón trỏ tay phải bắt đầu thôi diễn, thôi diễn nguồn gốc của tin

tức không lành ấy.

Giây tiếp theo.

Chuẩn Đề Thánh Nhân nổi giận đùng đùng, sát khí khủng bố từ trong cơ thể bùng phát, cuộn trào khắp trời đất, nếu không thu liễm nhanh, e rằng đã sớm kinh động các Thánh Nhân khác.

Cứ như vậy.

Luồng khí thế khổng lồ ấy, cũng suýt chút nữa trấn áp tất cả sinh linh gần đó đến sụp đổ.

"Kẻ nào làm!

Cưỡng chế rút đi chín thành chín bản nguyên hỏa diễm trong cơ thể mười con Kim Ô nhỏ, phá hỏng chuyện tốt của bần tăng!

Các ngươi đợi đấy, tốt nhất đừng để bần tăng tra ra, nếu không, bần tăng nhất định sẽ khiến các ngươi sống không bằng chết!" Chuẩn Đề Thánh Nhân đại nộ.

Y không dám trì hoãn thêm một khắc nào ở chỗ cũ nữa.

Ở đây càng lâu, đối với y mà nói, càng vô cùng bất lợi.

Việc khẩn cấp nhất.

Nhân lúc hai con chim tạp mao ở Thiên Đình kia chưa kịp phản ứng, phải nghĩ cách khôi phục bản nguyên bị tổn thương của mười con Kim Ô nhỏ.

Sau đó để chúng tiếp tục diễn theo kịch bản đã định sẵn.

Hưu!

Một tay vung lên, Chuẩn Đề Thánh Nhân trực tiếp phá vỡ không gian, nhanh như chớp chuyển vào.

Giây tiếp theo.

Khi y xuất hiện trở lại, y đã ở chỗ mười con Kim Ô nhỏ.

Nhìn mười con Kim Ô nhỏ nằm bất động trên đất, như một con chó chết, Chuẩn Đề Thánh Nhân phẫn nộ ngút trời, hận không thể xé nát toàn bộ vùng trời đất này.

"Đáng chết!

Thảm hại hơn cả trong tưởng tượng của bần tăng!" Chuẩn Đề Thánh Nhân mặt mày âm trầm.

Y không màng những thứ khác, tay phải vung lên, vận dụng Thiên Đạo chi lực, che giấu thiên cơ của vùng trời đất này, thân thể chợt lóe, lại lần nữa biến hóa thành một dáng vẻ khác, dừng lại trước mặt mười con Kim Ô nhỏ.

"Bản tọa tu Bồ Đề, các ngươi gặp được bản tọa là phúc khí tu từ kiếp trước!" Chuẩn Đề Thánh Nhân bắt đầu "làm màu".

Phanh!

Thấy Chuẩn Đề, mười con Kim Ô hai mắt trợn ngược, tưởng nhầm Chuẩn Đề Thánh Nhân đến để thu thập chúng, hai mắt liền trợn ngược, trực tiếp ngất xỉu tại chỗ.

"..." Chuẩn Đề Thánh Nhân câm nín.

Kịch bản còn chưa đọc xong, mẹ kiếp mười con Kim Ô đã ngất xỉu rồi ư?

Có cần phải khoa trương đến vậy không?

Y lắc đầu.

Vận dụng Thiên Đạo chi lực trước tiên bảo vệ mười con Kim Ô nhỏ, sau đó lấy ra một số bảo vật nghịch thiên, bao gồm Hạt Giống Công Đức Kim Liên, đánh vào trong cơ thể chúng, ổn định vết thương, khôi phục bản nguyên chi lực đã tiêu hao.

Chương 226

Ở một bên khác.

Sau khi Giang Thần hoàn thành mục đích, liền vận dụng đại thần thông rời đi, bay về phía Bất Chu Sơn.

Trong quá trình đi đường, y cũng không quên thi triển thần thông, tra xét tình huống của mười con Kim Ô nhỏ.

Thấy một người ăn mặc như đạo sĩ xuất hiện, tự xưng tu Bồ Đề, khóe môi Giang Thần nhếch lên, lộ vẻ khinh thường.

"Đã vội vã rồi sao?

Còn muốn ở trên trời kia, hai con chim tạp mao kia chưa kịp phản ứng, mà đã khôi phục bản nguyên trong cơ thể mười tên này?

Sau đó tiếp tục hành sự theo kế hoạch?

Tính toán cũng không tồi đấy, đáng tiếc lại dùng sai chỗ rồi.

Bản tọa ngược lại muốn xem xem ngươi rốt cuộc lấy gì để khôi phục bản nguyên chi lực của mười con Kim Ô nhỏ đó." Giang Thần cười lạnh một tiếng.

Y vận chuyển Kim Ô Hóa Hồng Độn Thuật đến cực hạn, bay về phía Bất Chu Sơn.

Vài tháng sau.

Một bóng người chợt lóe, từ trên trời giáng xuống, xuất hiện trong Bất Chu Sơn.

Người đó không ai khác, chính là Giang Thần đang gấp rút.

Y tìm một nơi yên tĩnh ở lưng chừng núi.

Sau đó, y lao thẳng xuống hồ nước.

Dưới đáy hồ, y khai thác một động phủ tạm thời, hai tay niết quyết, từng đạo trận pháp cấm chế, liên tiếp từ trong tay y đánh ra, bao phủ nơi đó.

Một canh giờ sau.

Giang Thần dừng lại, mọi thứ xung quanh đều đã bố trí xong xuôi.

Với trình độ trận pháp hiện tại của y, nếu không phải tu vi, thì ngay cả Thông Thiên Thánh Nhân đích thân đến, muốn phá vỡ trận pháp y bố trí, cũng không phải là chuyện đơn giản có thể làm được.

Mạnh mẽ đến mức không cần giải thích.

Y lấy ra Hồng Mông Tử Khí Bồ Đoàn, đặt trên giường đá.

Ngồi trên giường đá, tay phải y vung lên, lấy ra mười đoàn bản nguyên tiểu Kim Ô đã rút trước đó.

Mười đoàn bản nguyên tiểu Kim Ô vừa xuất hiện, liền tỏa ra một luồng lực lượng kinh khủng.

Thái Dương Chân Hỏa bốc cháy, uy năng thiêu đốt tất cả ấy, thiêu đốt không gian biến dạng, truyền ra từng đạo khí lãng màu trắng sữa, liên tiếp truyền ra xung quanh.

"Đợi lâu như vậy.

Cuối cùng cũng chờ được rồi, hy vọng đừng để bản tọa thất vọng!" Trong mắt Giang Thần tinh quang lấp lánh.

"Thái Dương Hỗn Độn Thần Hỏa!" Giang Thần khẽ gầm một tiếng.

Lòng bàn tay y lật một cái, ngọn lửa khủng bố từ lòng bàn tay bùng phát.

Vừa mới xuất hiện, cái khí thế bá đạo thiêu đốt thiên địa vạn vật, dường như muốn thiêu rụi cả trời đất thành tro tàn, từ trên Thái Dương Hỗn Độn Thần Hỏa truyền ra.

Quả thực quá cường hãn, uy lực cũng quá cường đại.

"Nuốt cho bản tọa!" Giang Thần tay phải vung lên, Thái Dương Hỗn Độn Thần Hỏa đột nhiên cuộn một cái, bao phủ mười đoàn Thái Dương Chân Hỏa trước mắt.

Mười đoàn Thái Dương Chân Hỏa trong nháy mắt bị Thái Dương Hỗn Độn Thần Hỏa thôn phệ.

Trước mặt Thái Dương Hỗn Độn Thần Hỏa, mười đoàn Thái Dương Chân Hỏa hoàn toàn là rác rưởi.

Ngay cả một chút sóng gió cũng không thể gây ra, huống chi là những chuyện khác.

Theo thời gian trôi đi.

Mười đoàn bản nguyên tiểu Kim Ô, nhanh chóng bị Giang Thần hấp thu luyện hóa, làm Thái Dương Hỗn Độn Thần Hỏa lớn mạnh.

Chớp mắt đã trôi qua tròn ba năm.

"Hô!

Cuối cùng cũng luyện hóa toàn bộ mười đoàn bản nguyên tiểu Kim Ô rồi, y hệt như bản tọa dự liệu, hấp thu bản nguyên chi lực của mười đoàn tiểu Kim Ô.

Uy năng của Thái Dương Hỗn Độn Thần Hỏa quả thực đã tăng gấp đôi, so với trước đây, trở nên càng thêm cường đại." Giang Thần thở dài ra một ngụm trọc khí.

Y nhảy xuống khỏi Hồng Mông Tử Khí Bồ Đoàn, tay phải vung lên, thu Hồng Mông Tử Khí Bồ Đoàn lại.

Y cũng thu hồi các trận pháp cấm chế đã bố trí xung quanh.

Thân thể chợt lóe, trực tiếp xuất hiện ở bờ hồ.

Y lấy ra ghế nằm, lười nhác nằm trên ghế.

Lấy ra một bữa tiệc xa hoa, cùng một vò tiên nhưỡng Bạch Nguyệt Quang cực phẩm, lười nhác mà uống.

"Đã trôi qua lâu như vậy rồi.

Cũng không biết bên tên ngốc lừa Chuẩn Đề kia hiện tại tình huống?

Đã khôi phục tổn thương cho mười con Kim Ô nhỏ chưa?" Nghĩ vậy, Giang Thần đồng thời vận dụng Phá Vọng Kim Đồng và thiên phú thần thông Tam Giới Lục Đạo, bắt đầu tra xét.

Dưới sự tra xét của hai đại thiên phú thần thông nghịch thiên.

Kết giới mà tên ngốc lừa Chuẩn Đề bố trí, tuy rằng có thể che giấu thiên cơ, qua mặt tầm mắt của tất cả mọi người, nhưng lại không thể qua mắt Giang Thần, toàn bộ đều bị Giang Thần nhìn rõ mồn một.

Một cái ao nước lớn màu vàng kim, bên trong bày biện đủ loại nghịch thiên chi vật, những bảo vật bình thường hiếm thấy, giờ đây như rác rưởi, toàn bộ đều bị ném vào trong ao nước.

Luồng sức mạnh hùng hậu mênh mông ấy, quả thực quá khiến người ta kinh hãi.

Người bình thường, ngay cả một phàm nhân, chỉ cần tùy tiện hít một hơi, liền có thể đắc đạo thành tiên.

Nếu uống một giọt, chứng đạo Kim Tiên đạo quả hoàn toàn không thành vấn đề.

Nhưng như vậy.

Chuẩn Đề Thánh Nhân vẫn cảm thấy không đủ, vẫn liên tiếp lấy ra đủ loại bảo vật, ném vào trong ao nước màu vàng kim.

Cùng với mỗi kiện bảo vật được ném vào, sắc mặt Chuẩn Đề Thánh Nhân lại càng khổ sở thêm một phần.

Chương 227

Ban đầu sắc mặt y đã vô cùng khổ sở rồi, như thể ai đó nợ tiền y vậy.

Bây giờ lại càng khổ sở hơn, gần như bằng mặt mướp đắng.

Ở vị trí trung tâm của ao nước màu vàng kim, mười con Kim Ô nhỏ an an tĩnh tĩnh bị ao nước màu vàng kim nhấn chìm.

Lực lượng khủng bố mênh mông xung quanh, điên cuồng chuyển vào trong cơ thể chúng.

Đồng thời, công pháp chúng tu luyện, dưới sự giúp đỡ của Chuẩn Đề Thánh Nhân, nhanh chóng vận chuyển.

Nuốt chửng những linh lực hùng hậu trong ao nước màu vàng kim kia.

Cứ theo tốc độ hiện tại, để khôi phục bản nguyên bị tổn thương.

Muốn khôi phục toàn bộ bản nguyên bị tổn thương, không thể trong thời gian ngắn mà làm được.

Không có vài chục năm, thậm chí cả trăm năm công phu, hoàn toàn không thể làm được.

Nhìn một lúc, Giang Thần liền thu hồi ánh mắt.

"Không ngờ tên ngốc lừa Chuẩn Đề kia trên người cũng có khá nhiều bảo vật đấy chứ!

Mới thế này thôi, đã khôi phục được gần một thành bản nguyên rồi." Giang Thần cười một cách ẩn ý.

Y thu hồi Phá Vọng Kim Đồng, cùng thiên phú thần thông Tam Giới Lục Đạo.

Tên ngốc lừa Chuẩn Đề kia đã muốn làm vậy, thì cứ để y ta từ từ làm.

Đợi khi bản nguyên chi lực của mười con Kim Ô nhỏ đã khôi phục hoàn toàn, thì có thể "thu hoạch" thêm một đợt nữa.

Vừa uống tiên nhưỡng Bạch Nguyệt Quang cực phẩm, vừa ăn bữa tiệc mỹ vị.

Nói sao mà sướng được.

"Tiểu hữu cũng khá tự tại đấy chứ." Đột nhiên, một giọng nói đầy ẩn ý vang lên.

Ngay sau đó, thân thể Hậu Thổ Nương Nương chợt lóe, khi xuất hiện trở lại, nàng đã ở trước mặt Giang Thần.

"Di!

Ngươi lại xuất hiện ở đây sao?" Giang Thần lộ vẻ tò mò.

"Không mời ta ngồi xuống vừa ăn vừa trò chuyện sao?" Hậu Thổ Nương Nương mỉm cười nói.

"Được!" Giang Thần sảng khoái đáp ứng.

Y lấy ra một chiếc ghế nằm đặt trên đất, làm một thủ thế mời, ý bảo nàng ngồi xuống.

Hậu Thổ Nương Nương cũng không khách khí, thân thể chợt lóe, trực tiếp ngồi xuống chiếc ghế nằm.

"Tiếp lấy!" Giang Thần lấy ra một vò tiên nhưỡng Bạch Nguyệt Quang cực phẩm ném qua.

"Lạc lạc!

Uống rượu ngon quen rồi, uống rượu khác cứ như nước rác vậy, chẳng có chút cảm giác nào." Hậu Thổ Nương Nương yểu điệu cười

nói.

Nàng mở vò rượu, há miệng uống.

Rượu vào bụng, cảm giác mỹ vị ấy lại lần nữa truyền đến, quả thực quá ngon.

Ngay cả khi nàng đã uống không chỉ một hai lần, nhưng mỗi lần uống rượu ngon, đều bị thứ rượu ngon này chinh phục, thật sự mỹ diệu, cũng vô cùng tuyệt vời.

Một vò rượu liền bị nàng uống cạn một hơi.

Nàng ném vò rượu xuống, mỉm cười nhìn Giang Thần, ý tứ không cần nói cũng hiểu.

"Không đủ sao?

Thôi được!

Nhìn bộ dạng quen thuộc của nàng, ta vẫn còn đây." Giang Thần cười, xoa xoa tóc nàng, làm tóc nàng rối bời.

Y lại lần nữa lấy ra mười vò tiên nhưỡng Bạch Nguyệt Quang cực phẩm, đặt trên bàn.

"Đừng chỉ lo uống rượu, thử xem mấy món này vị đạo thế nào." Giang Thần cười gọi một tiếng.

"Này, làm rối tóc ta rồi!" Sắc mặt Hậu Thổ Nương Nương chợt biến, mang theo một tia không tự nhiên.

Mà nhiều hơn lại là nhiễm một tầng hồng hào, như ráng chiều vừa mới xuất hiện vậy.

"Đừng có làm quá lên thế.

Ta vẫn luôn coi ngươi là huynh đệ, làm rối tóc ngươi rồi sao?

Chẳng lẽ ngươi không coi ta là huynh đệ của ngươi?" Giang Thần

cố ý làm ra vẻ kinh ngạc.

“Không!

Ta cũng vẫn luôn coi ngươi là khuê mật, đã xoa thì cứ xoa, không sao đâu.” Hậu Thổ Nương Nương phản ứng cũng không chậm.

“Đợi câu này của nàng đấy.” Giang Thần thầm nghĩ.

Y lại lần nữa vươn tay, làm rối tóc nàng.

Lần này Hậu Thổ Nương Nương trực tiếp lườm một cái, cũng không nói gì nữa.

“Đừng ngây ra nữa, thử xem các món ta làm thế nào?” Giang Thần gọi một tiếng.

“Ừm.” Hậu Thổ Nương Nương gật đầu.

Nàng cũng không nhàn rỗi, cầm đũa ăn.

Món ăn vừa vào miệng, quả thực quá ngon.

Nàng đã ăn rất nhiều món ngon, nhưng những món ăn trước đây, so với cái này, hoàn toàn là rác rưởi.

Không nói một lời.

Hậu Thổ Nương Nương cầm đũa cứ thế cắm đầu ăn, ngàn lời vạn ý đều nằm trong món ăn, nói nhiều làm gì, không bằng ăn thêm một chút.

Chẳng lẽ ăn như vậy không thơm sao?

“Đừng vội!

Chương 228

Ăn chậm thôi, không đủ thì ta còn nữa!

Yên tâm đi, không có ai tranh giành với ngươi đâu.” Giang Thần khẽ mỉm cười.

Y lại lần nữa lấy ra một bữa tiệc xa hoa, đặt trên bàn.

Thấy lại có một bữa tiệc mới xuất hiện, Hậu Thổ Nương Nương mới chậm lại tốc độ.

Sắc mặt nàng hơi hồng, vì hành động vừa rồi, tỏ ra có chút ngại ngùng.

“Khiến ngươi chê cười rồi.

Những món ăn này thật sự quá ngon, vừa nãy ta đã không nhịn được.” Hậu Thổ Nương Nương nói.

“Bạn tốt của ta.

Chẳng lẽ giữa bạn tốt với nhau, cần phải che giấu sao?

Ăn đi, ăn đi, ngàn vạn lần đừng khách khí với ta.

Nếu không đủ, ta còn nữa.” Giang Thần ôm vai nàng nói.

“...” Hậu Thổ Nương Nương câm nín.

Nàng hậm hực liếc y một cái, “Nhìn chằm chằm ta làm gì?

Cần phải nói vòng vo như vậy sao?

Đang kiểm tra trí thông minh của ta à?” Nàng lắc đầu.

Hậu Thổ Nương Nương cũng không nói gì nữa, cầm đũa lại tiếp tục ăn.

Vừa ăn vừa uống tiên nhưỡng Bạch Nguyệt Quang cực phẩm,

không thể tả được sự mỹ diệu.

“Đúng rồi, ngươi lại xuất hiện ở đây sao?

Chẳng lẽ lại gặp chuyện phiền lòng gì ư?” Giang Thần tò mò hỏi.

“A!

Gần đây tâm trạng của ta vô cùng không tốt, chuyện ở nhà.” Hậu Thổ Nương Nương đặt đũa xuống, cười khổ lắc đầu.

“Chuyện gì thì cứ nói thẳng.

Chỉ cần ta có thể giúp, nhất định sẽ không trì hoãn.” Giang Thần nói.

“Ban đầu ta không có cách nào hay.

Nhưng sau khi gặp ngươi, ta có cảm giác, dù là chuyện khó giải quyết đến mấy, một khi có ngươi ở đây, thì không có chuyện gì là không giải quyết được.” Hậu Thổ Nương Nương khẽ mỉm cười.

“Cảm tình ta trong lòng nàng có vị trí cao như vậy sao?

Tin tưởng ta đến thế ư?

Chuyện gì cũng có thể dàn xếp được sao?” Giang Thần xoa mũi cười khổ nhún vai.

“Ừm.” Hậu Thổ Nương Nương nặng nề gật đầu.

Lập tức nàng cũng không giấu giếm nữa, nói ra toàn bộ tiền căn hậu quả của sự việc.

“Lần trước sau khi nghe lời khuyên của ngươi.

Về nhà ta liền nói chuyện với mấy ca ca, sau đó cùng với gia tộc đối phương đại chiến một trận.

Cuối cùng cả hai bên đều bị tổn thương, tuy ta không chiếm được lợi lộc gì, nhưng đối phương cũng không chiếm được lợi lộc gì.

Nhưng gần đây, không biết vì sao, trong lòng ta vẫn luôn không yên tĩnh.

Dường như trong cõi u minh có chuyện không hay sắp xảy ra, nếu không chuẩn bị trước, đối với ta mà nói, thậm chí sẽ là một trận đại kiếp.

Nhưng bất luận ta xem xét thế nào, cuối cùng vẫn không hiểu." Hậu Thổ Nương Nương nói ra nỗi lo lắng trong lòng.

"Trực giác của phụ nữ thật sự đáng sợ!" Giang Thần trong lòng thầm nói một tiếng.

Y nhìn thẳng vào ánh mắt nàng.

Trầm ngâm, sau đó Giang Thần nói.

"Thực ra chuyện này cũng vô cùng đơn giản.

Trước đây ta đã nói với ngươi rồi, bất kể làm chuyện gì, đều phải tính toán cho tương lai, chuẩn bị một chút hậu chiêu.

Tuy ngươi đã nghe vào, và cũng đã làm vậy.

Đã đặt một số huyết mạch tộc nhân vào chỗ ta bảo quản, nhưng chỉ bằng chút đó là không đủ.

Có những lúc, lòng dạ của ngươi cần phải lớn!

Lớn đủ để bao dung tất cả, đừng câu nệ vào một tiểu tiết nào đó." Nghĩ vậy.

Giang Thần cố ý dừng lại.

Y vô cùng nghiêm túc nhìn Hậu Thổ Nương Nương.

"Có một điểm cũng là quan trọng nhất.

Trận chiến kéo dài, liệu ngươi có lường trước được hậu quả của nó không?

Bất luận ai thắng ai thua, nhân quả tạo thành là khổng lồ, ngươi có thể gánh vác được không?

Đến lúc đó, nhân quả khổng lồ ấy, ngươi lấy gì để đền bù?

Lấy toàn bộ tộc nhân của ngươi để đền bù sao?" Giang Thần hỏi ngược lại.

"..." Hậu Thổ Nương Nương câm nín.

Nàng bị Giang Thần phản bác đến mức không nói được gì.

"Thực ra ngươi cũng đừng nản lòng, phàm chuyện gì cũng nên nhìn về mặt tốt.

Cũng đừng quá sợ hãi, bất kỳ chuyện gì cũng có hai mặt, vả lại thời gian hiện tại vô cùng sung túc.

Chỉ cần chịu khó dùng tâm mà làm, thì không có chuyện gì là không làm được.

Chương 229

Ừm, ta đề nghị ngươi nên đi dạo nhiều hơn ở Hồng Hoang đại địa, không chừng sẽ có thu hoạch mới!

Nhưng phàm chuyện gì khi đưa ra quyết định, nhất định phải tìm ta thương lượng, để ta giúp ngươi, tốt hơn là nắm chắc phương hướng!

Ngàn vạn lần đừng đầu óng nóng, mặc kệ đúng sai, trực tiếp ra tay!" Cuối cùng, sắc mặt Giang Thần nghiêm túc.

"Ừm." Hậu Thổ Nương Nương tuy không biết Giang Thần vì sao lại như vậy, nhưng nàng vô điều kiện tin tưởng Giang Thần.

Giang Thần đã nói vậy, thì sẽ không lừa nàng.

"Phiền não đã được giải quyết rồi.

Bây giờ nàng có vui vẻ hơn một chút không?" Giang Thần cười hỏi.

"Ừm.

Được ngươi chỉ điểm như vậy, toàn bộ tâm trạng của ta đều nhẹ nhõm đi rất nhiều, bất kỳ chuyện gì cũng nên nói ra, tìm một người để chia sẻ, bất luận tâm trạng hay những thứ khác đều sẽ nhẹ nhõm hơn nhiều." Hậu Thổ Nương Nương cười nói.

"Di!

Nhìn kia?" Giang Thần đột nhiên khoa trương chỉ lên bầu trời nói.

Hậu Thổ Nương Nương ngẩn ra, vô thức xoay người, nhìn về phía sau.

Phía sau trống rỗng, chẳng có gì cả.

Khi nàng còn đang nghi ngờ, Giang Thần nhanh như chớp tiến đến.

“Chụt!” Y nhẹ nhàng chạm một cái vào má nàng, sau đó lại trở về vị trí cũ.

“Vừa nãy gió lớn quá, thổi ta sang bên đó.

Thật ngại quá.” Giang Thần nói một cách nghiêm túc.

“Ha ha!” Hậu Thổ Nương Nương trực tiếp bị y chọc cười.

“Đừng ngây ra nữa.

Mau ăn đi!

Không ăn nữa món ăn nguội rồi sẽ không ngon đâu.” Giang Thần cười gọi một tiếng.

“Ừm.” Hậu Thổ nương nương cười khẽ gật đầu.

Hai người vừa vui vẻ trò chuyện, vừa dùng bữa thịnh soạn.

Hai canh giờ sau, Hậu Thổ nương nương đứng dậy khỏi ghế nằm, chắp tay sau lưng, nhìn về Cửu Thiên.

“Ta phải đi rồi.” “Đa tạ chiêu đãi, còn về những tinh huyết kia, cứ để lại đó, ta mang theo không tiện.” Hậu Thổ nương nương khẽ mỉm cười.

“Mọi người đều là bằng hữu.” “Bạn bè giúp đỡ lẫn nhau, không phải là điều nên làm sao?” Giang Thần lắc đầu.

Hậu Thổ nương nương đột nhiên tiến lên một bước, đầy ẩn ý nhìn Giang Thần.

“Ngươi không thèm thân thể của ta sao?” Đối mặt với cảnh tượng bất ngờ này, Giang Thần giật mình, không dám tin nhìn Hậu Thổ nương nương.

Trong lúc hắn đang ngây người, Hậu Thổ nương nương nhanh như chớp chạm một cái, hôn nhanh lên má hắn.

Khoảnh khắc tiếp theo, nàng phá vỡ không gian, trực tiếp độn không rời đi.

Đợi đến khi không gian khép lại, Giang Thần mới hoàn hồn.

"Ách!" "Ý gì đây?

Chẳng lẽ đây là báo đáp ư?

Không thể nào, không thể nào, đừng có đánh lén, Bản tọa còn chưa kịp phản ứng, một chút ý tứ cũng không có." Giang Thần sờ mũi cười khổ, âm thầm lắc đầu.

Hắn thu chiếc ghế nằm mà Hậu Thổ nương nương vừa ngồi, nằm ườn trên ghế, lười biếng nhìn về hướng Chuẩn Đề đạo sĩ ngốc nghếch kia.

Dưới sự kiểm tra của hai môn thần thông thiên phú Phá Vọng Kim Đồng và Tam Giới Lục Đạo, những chuyện xảy ra bên đó đều hiện rõ trước mặt Giang Thần mà không hề có bất kỳ che giấu nào.

Với sự trợ giúp của đủ loại bảo vật nghịch thiên từ Chuẩn Đề đạo sĩ ngốc nghếch, nguyên lực trong mười con Kim Ô nhỏ đã hồi phục được hai thành.

Càng về sau, tốc độ hồi phục càng chậm, e là phải mất một hai trăm năm nữa, nguyên lực bị tổn thương của mười con Kim Ô nhỏ mới có thể hoàn toàn khôi phục.

Giang Thần thu ánh mắt lại, trầm ngâm, trong lòng đã có quyết định.

Còn một thời gian nữa nguyên lực của mười con Kim Ô nhỏ mới hồi phục, hắn tranh thủ quãng thời gian này đi dạo một vòng ở Hồng

Hoang đại địa, tiện thể thu thập thêm một ít bảo vật.

Xuy!

Hắn ngự một đạo độn quang, lao về phía Hồng Hoang đại địa.

Phá Vọng Kim Đồng và Tam Giới Lục Đạo hai môn thần thông thiên phú luôn được mở, bật chế độ "nhặt bảo vật" ở Hồng Hoang đại địa.

Phàm là những thứ có giá trị, bất cứ nơi nào Giang Thần đi qua, đều bị hắn thu lại hết, không để sót một chút gì có giá trị.

Tranh thủ lúc Hồng Hoang đại địa chưa bị phá nát, nhặt thêm nhiều bảo vật.

Thời gian trôi như thoi đưa, chớp mắt đã trôi qua tròn một trăm năm.

Trong một trăm năm này, Giang Thần hoặc là đang nhặt bảo vật ở Hồng Hoang đại địa, hoặc là đang trên đường nhặt bảo vật.

Nói chung là vận khí không tồi, thậm chí còn nhặt được hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo, một kiện Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo và một kiện Tiên Thiên Hạ Phẩm Linh Bảo, những bảo vật cực kỳ hiếm có.

Một ngày nọ, Giang Thần ngự một đạo độn quang, lóe lên rồi dừng lại trên một đỉnh núi.

Hắn lại bị bao vây.

"Thú vị!" "Bản tọa còn chưa đi tìm phiền phức của các ngươi, mà các ngươi lại dám chạy đến tìm phiền phức của Bản tọa." "Nếu đã đến rồi, nếu không cho một bài học khắc cốt ghi tâm, e là các ngươi lại nghĩ Bản tọa dễ bị ức hiếp!" Giang Thần cười lạnh.

Ba kẻ Nhiên Đăng đạo nhân, Từ Hàng đạo nhân, và Văn Thù đạo

nhân lén lút tiếp cận.

Dưới sự bao phủ của một kiện Tiên Thiên Linh Bảo, bọn họ hoàn toàn che giấu khí tức của bản thân, xuất hiện phía sau Giang Thần, xem ra là muốn đánh lén hắn.

Ngay khi chỉ còn cách Giang Thần mấy ngàn trượng, Giang Thần lại ra tay đúng lúc.

"Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn!" Giang Thần quát lên, lấy Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn ra, hóa thành mấy chục vạn trượng lớn, vô số vạn đạo kim quang từ Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn bùng nổ, một luồng lực lượng kinh khủng cuốn tới, bá đạo trấn áp về phía ba kẻ Nhiên Đăng đạo nhân.

"Không hay!" "Chúng ta bị phát hiện rồi!" Nhiên Đăng đạo nhân biến sắc, vội vàng lấy Nhiên Đăng Xích ra, vận dụng Nhiên Đăng Xích nện về phía Giang Thần.

Từ Hàng đạo nhân và Văn Thù đạo nhân cũng phản ứng cực nhanh, đồng thời lấy Linh Bảo ra, một cái cây dương liễu, một cái chuông nhỏ màu xanh, từ trong tay hai người bắn ra, oanh kích về phía Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn.

Chương 230

Oanh!

Sóng khí khủng bố bùng nổ từ sự giao thủ của hai bên, xông kích về bốn phía.

Sau một đòn, Giang Thần đứng yên bất động, còn ba kẻ Nhiên Đăng đạo nhân lại lùi xa mấy ngàn trượng mới dừng lại.

Không phải ba người bọn họ quá yếu, mà là Giang Thần quá mạnh.

"Ba kẻ các ngươi to gan thật!" "Ngay cả Bản tọa cũng dám đánh lén, Bản tọa thật sự rất tò mò, rốt cuộc ai đã cho các ngươi cái gan lớn như vậy, để các ngươi dám đánh lén Bản tọa?" "Chẳng lẽ các ngươi cho rằng dựa vào Thánh nhân phía sau, là có thể làm càn sao?" Giang Thần châm chọc.

"Đơn giản là nói bậy bạ!" "Khi nào chúng ta đánh lén?

Hồng Hoang rộng lớn như vậy, chẳng lẽ chúng ta đi trên đường, lại đánh lén sao?" "Ngược lại, ngươi là kẻ đầu tiên động dụng Linh Bảo ra tay với chúng ta, ta muốn hỏi, ngươi có ý đồ gì?" Bị Giang Thần vạch trần, Nhiên Đăng đạo nhân không hề hoảng sợ, ngược lại còn đánh trống lảng.

Bọn họ đã theo dõi Giang Thần mấy ngày rồi.

Từ những thần thông mà Giang Thần thể hiện, cùng với Linh Bảo hắn lộ ra khi trấn áp Yêu tộc mà xem, tên tiểu tử này giàu có đến chảy mỡ.

Hơn nữa, giữa hai bên vốn đã có thù hận, trước đây đã từng giao thủ, bị Giang Thần đè xuống đất mà ma sát.

Bây giờ ba người tự cảm thấy bất kể là thần thông hay Linh Bảo, đều mạnh hơn hắn quá nhiều.

Sau khi bàn bạc, bọn họ mới quyết định ra tay với Giang Thần.

"Nếu không cho ba kẻ các ngươi chút thể diện, e là ba kẻ các ngươi không đổ Hoàng Hà thì không chảy nước mắt sao?

Được!

Vậy thì hãy ở lại đây đi!" Giang Thần sát khí ngút trời, tâm thần khẽ động, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên từ đỉnh đầu xông ra, bảo vệ bản thân vững chắc.

Chân khẽ nhích, nhanh như điện lao tới.

"Chết đi cho Bản tọa!" Hắn nắm Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn, quán Tiên lực vào trong đó, bá đạo đơn giản trấn áp xuống.

Không gian vỡ nát, vô số đạo không gian loạn lưu cuộn ra, theo Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn nhanh chóng xuất hiện.

Chỉ vừa mới bắt đầu, Giang Thần thân thể chấn động, biến mất khỏi chỗ cũ, khi xuất hiện lần nữa, đã ở trên đỉnh đầu ba kẻ kia.

"Di Tinh Hoán Đấu!" Bàn tay vàng khổng lồ vỗ ra, che trời lấp đất, bao phủ toàn bộ vùng thiên địa này, diệt sát về phía ba kẻ kia.

Đồng thời, trong lòng thầm tiếc nuối, nếu không phải Diệt Thế Huyền Thiên Thương không thể động dụng, hắn cũng không đến nỗi phải dùng thần thông đối địch.

Dù sao, với đạo hạnh hiện giờ của Giang Thần, cộng thêm nội tình thâm hậu, sức mạnh bùng nổ ra cũng quá kinh khủng.

"Không hay!" "Chúng ta đã đánh giá thấp hắn!

Đều đừng có giữ lại!" Nhiên Đăng đạo nhân biến sắc, không ngờ khi gặp lại, Giang Thần lại trở nên lợi hại đến thế… (Xin toàn bộ

đăng ký, xin tự động đăng ký nhé!) (Chỉ cần thành tích tốt, tác giả nhất định sẽ liều mạng cập nhật!

Sẽ có tiếp theo.) Ba người vội vàng lấy phòng ngự Linh Bảo ra, bao bọc bảo vệ bản thân.

Đồng thời vận dụng công kích Linh Bảo, liều mạng quán Tiên lực vào, uy năng khủng bố từ trong tay ba kẻ Nhiên Đăng đạo nhân bùng phát, oanh kích về phía Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn.

Thần thông đạo pháp được ba người thi triển, bùng phát uy năng mạnh mẽ, vỗ về phía Di Tinh Hoán Đấu của Giang Thần.

Khoảnh khắc tiếp theo, Linh Bảo và thần thông đạo pháp của hai bên va chạm dữ dội trên Cửu Thiên.

Luồng thần uy diệt thế đó cuộn trào thiên địa, sóng khí cuồng bạo nối tiếp nhau, truyền đi khắp bốn phương tám hướng.

Các dãy núi, ngọn núi xung quanh, tất cả đều bị luồng sóng khí kinh khủng đó phá hủy.

"Cũng có chút thú vị!" "Không ngờ lại có thể chặn được một đòn tùy tiện của Bản tọa, xem ra Bản tọa đã đánh giá thấp ba phế vật các ngươi rồi." "Thôi được!

Bản tọa sẽ lấy chút bản lĩnh thật sự ra chơi đùa với ba phế vật các ngươi một trận ra trò." Giang Thần khóe miệng nhếch lên, mang theo vẻ khinh thường, căn bản không thèm để ba phế vật đó vào mắt.

"Đại Đạo Cửu Chuyển Cực Công!" Giang Thần khẽ gầm, vận chuyển Đại Đạo Cửu Chuyển Cực Công đến cực hạn, uy năng kinh khủng bùng phát từ trong cơ thể.

Vô số vạn đạo kim quang từ trong cơ thể bắn ra, nối tiếp nhau bắn ra ngoài, thực sự quá mạnh mẽ.

Sức mạnh cuồng bạo ẩn chứa trong thân thể, dường như chỉ cần một quyền nhẹ nhàng, cũng có thể đánh nát vùng thiên địa này.

"Hàng Long Phục Hổ!" Giang Thần khẽ gầm, thi triển ra đại thần thông đỉnh cấp trong Ba Mươi Sáu Thiên Cương Đạo Pháp, sức mạnh tăng lên mấy trăm lần, đạt đến một trình độ kinh khủng hơn nữa.

Thân thể chấn động, trực tiếp xuất hiện trước mặt ba người.

Nắm đấm bá đạo oanh ra, vô số vạn đạo kim quang từ mặt quyền bắn ra, nơi nào đi qua, không gian vỡ nát, vô số đạo khí lưu hỗn độn bắn ra.

Một quyền trông có vẻ đơn giản bình thường, lại ẩn chứa thần uy vô thượng, bao phủ ba kẻ Nhiên Đăng đạo nhân, ngoan độc oanh sát xuống.

"Già Thiên Đạo Tôn khinh người quá đáng!" "Chúng ta đi trên đường, lại muốn giết người diệt khẩu, chúng ta cũng không dễ bị ức hiếp đâu!" Nhiên Đăng đạo nhân gầm lên giận dữ.

Ba người lại lần nữa thi triển thần thông đạo pháp, liều mạng thi triển thần thông, oanh sát về phía nắm đấm của Giang Thần.

Uy áp cuồng bạo bao phủ toàn bộ vùng thiên địa này.

Luồng bá đạo trấn áp tất cả, hủy thiên diệt địa đó, thực sự quá mạnh mẽ.

Nhưng trước quyền mang khủng bố của Giang Thần, tất cả đều tan nát.

Khoảnh khắc tiếp theo, nắm đấm của Giang Thần ngoan độc nện lên Linh Bảo của ba kẻ Nhiên Đăng đạo nhân.

Cát sát!

Một tiếng vỡ nát giòn tan vang lên, Linh Bảo của Nhiên Đăng đạo

nhân, kẻ chịu trận đầu tiên, chỉ trong một thoáng đã bị oanh sát bá đạo.

Tiếp theo là Linh Bảo của Từ Hàng đạo nhân và Văn Thù đạo nhân.

Dưới sự gia trì của sức mạnh thuần túy từ Hàng Long Phục Hổ, cộng thêm Đại Đạo Cửu Chuyển Cực Công, thần uy bùng phát ra thực sự quá kinh khủng.

Cát sát!

Cát sát!

Lại hai tiếng vỡ nát giòn tan vang lên, Linh Bảo của Từ Hàng đạo nhân và Văn Thù đạo nhân, thô bạo bị nghiền nát tan tành.

Không còn Linh Bảo cản trở, bốn người trực tiếp giao chiến trên không trung.

Dù quyền mang của Giang Thần bị Linh Bảo của ba người cản lại, nhưng luồng thần uy hủy thiên diệt địa ẩn chứa trong đó, chỉ giảm đi một chút xíu, rồi oanh lên thần thông của ba người.

Cát sát!

Lại liên tiếp ba tiếng vỡ nát vang lên, trước quyền mang khủng bố của Giang Thần, cánh tay của ba kẻ Nhiên Đăng đạo nhân, chỉ trong một thoáng đã bị oanh nát bá đạo.

Đồng thời, ba người dưới luồng sức mạnh cuồng bạo đó, nhanh chóng bay ngược ra sau, giống như những cánh diều đứt dây, trong lúc bay ngược ra, há miệng phun ra một ngụm máu tươi, nhuộm đỏ cả bầu trời.

Chương 231

"Ba kẻ các ngươi gộp lại chỉ có chút thực lực đó thôi sao?" "Bản tọa còn chưa xuất lực, đã sắp không chịu nổi rồi sao?" "Nói thật, ba kẻ các ngươi cũng quá yếu đi?

Ngay cả thể diện của Thánh nhân cũng bị ba kẻ các ngươi làm mất hết rồi!" Giang Thần khóe miệng nhếch lên, lộ vẻ châm chọc.

Thân thể chấn động, trực tiếp biến mất khỏi chỗ cũ, lao sát về phía ba người.

"Già Thiên Đạo Tôn đừng có khinh người quá đáng!" Thấy Giang Thần lại truy sát tới, ba kẻ Nhiên Đăng đạo nhân biến sắc, kinh khủng gào thét.

Lúc này bọn họ đều bị trọng thương, ngay cả việc lấy ra Nguyên Thủy Lệnh Phù cũng vô cùng khó khăn.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn Giang Thần lao tới, khoảng cách càng ngày càng gần.

"Khinh người thì sao!

Ngươi có thể làm gì Bản tọa?" Giang Thần cười khinh thường, trực tiếp xuất hiện trên đỉnh đầu ba người.

"Cố định cho Bản tọa!" Hắn trực tiếp vận dụng lực lượng pháp tắc thời gian, trấn áp trên đỉnh đầu ba người, cố định ba người lại.

Trong ánh mắt kinh hãi tột độ của ba người, hắn xuất hiện trước mặt bọn họ, vỗ bàn tay ra, Tiên lực hóa thành xiềng xích sắt, trực tiếp xông vào trong cơ thể ba người, phong tỏa xương tỳ bà của bọn họ.

Làm xong tất cả, Giang Thần dừng lại trước mặt ba người, trêu tức nhìn bọn họ.

“Cũng khá kiêu ngạo nhỉ!” “Ngay cả Bản tọa cũng dám đánh lén, Bản tọa thật sự rất tò mò, rốt cuộc ai đã cho các ngươi cái gan đó, để các ngươi làm như vậy?” Giang Thần cười lạnh.

“Già Thiên Đạo Tôn rốt cuộc muốn làm gì?” “Chúng ta là người của Xiển Giáo, sư phụ là Nguyên Thủy Thiên Tôn, nếu ngươi dám động đến chúng ta, sư phụ sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu!” Từ Hàng đạo nhân nói một cách ra vẻ hung hăng nhưng trong lòng yếu ớt đe dọa.

Bốp!

Bốp!

Ánh mắt Giang Thần lạnh đi, trực tiếp cho hai cái tát mạnh, giáng xuống mặt hắn, để lại hai vết tát đỏ chót trên má hắn.

“Tốt nhất là ngoan ngoãn một chút cho Bản tọa.” “Nếu không, Bản tọa không ngại để ngươi thường xuyên nếm trải mùi vị sống không được chết không xong!” Giang Thần mặt lạnh như băng.

“Ngươi dám!” Từ Hàng đạo nhân giận dữ, đặc biệt cảm nhận được cơn đau rát trên mặt, từ khi xuất đạo đến nay, hắn chưa từng chịu vũ nhục lớn đến vậy.

Nhưng bây giờ lại bị Giang Thần khinh bỉ đến mức này, ngay tại chỗ bị tát hai cái.

“Dám cãi lại sao?” “Bản tọa muốn xem cái mồm thối của ngươi rốt cuộc cứng đến mức nào!” Giang Thần cười lạnh, nắm lấy tóc hắn, nhấc hắn lên khỏi mặt đất, tay phải giơ lên, tát xuống nghe rôm rốp.

Bốp bốp bốp… Một loạt tát tai, giáng xuống mặt Từ Hàng đạo nhân, những tiếng tát giòn tan vang lên liên tiếp.

Nhiên Đăng đạo nhân và Văn Thù đạo nhân thấy cảnh này, giật mình hoảng sợ, hai người rụt rè cúi thấp đầu, căn bản không dám

ngẩng lên, sợ rằng ngẩng lên sẽ thu hút sự chú ý của Giang Thần, rồi bị đè xuống đất mà đánh cho một trận thừa sống thiếu chết.

Tử lộ của Từ Hàng đạo nhân bày ra trước mắt, hai người bọn họ đâu dám tự tìm sự khó chịu.

Tát một hồi, Giang Thần mạnh bạo ném hắn xuống đất… (Xin toàn bộ đăng ký, xin tự động đăng ký nhé!) (Chỉ cần thành tích tốt, tác giả nhất định sẽ liều mạng cập nhật!

Sẽ có tiếp theo.) Đi đến trước mặt hắn, đứng trên cao nhìn xuống.

"Ngươi, ngươi muốn làm gì?" Từ Hàng đạo nhân mặt lộ vẻ kinh hoàng, sợ hãi lùi về phía sau.

"Bản tọa cho ngươi động sao?" Giang Thần cười lạnh, chân phải giẫm lên mặt hắn, đè cả người hắn xuống đất mà nghiền nát.

Hắn "thân mật" tiếp xúc với mặt đất, cảm giác ẩm ướt từ đất truyền đến, cùng với sự tự tôn bị chà đạp nát bấy, cái cảm giác đó thật sự quá khó chịu, giống như dao đâm vào tim, đau đến chết đi sống lại, còn khó chịu hơn bị giết.

Từ Hàng đạo nhân muốn phản kháng, nhưng lại không dám.

Đặc biệt là sau khi xương tỳ bà bị phong tỏa, hắn càng không dám càn rỡ.

Nếu bây giờ phản kháng, trong tình huống tiên linh lực đều không thể điều động, chẳng phải là tự tìm khó coi sao?

Hắn nhục nhã nắm chặt nắm đấm, trong lòng lửa giận ngút trời.

"Nhìn cái vẻ của ngươi!" "Dường như rất tức giận a!

Muốn đấu tay đôi với Bản tọa sao?" Giang Thần lộ vẻ châm chọc, lực chân lại gia tăng, dùng sức ma sát đầu hắn xuống mặt đất.

"Bản tọa muốn xem xương của ngươi rốt cuộc cứng đến mức

nào!" Giang Thần cười lạnh.

Bùn đất bay tung tóe, liên tục vỗ vào mặt Từ Hàng đạo nhân.

Từ Hàng đạo nhân thề, từ trước đến nay hắn chưa từng nhục nhã như ngày hôm nay.

Vừa nãy còn dám biểu hiện ra mặt, bây giờ càng không dám biểu hiện ra.

Mấy phút sau, sự tự tôn của Từ Hàng đạo nhân không thể chịu đựng thêm nữa, trực tiếp bị nghiền nát tan tành.

"Ta sai rồi!" "Cầu xin ngươi hãy thả ta ra như một cái rắm đi!" Từ Hàng đạo nhân mở miệng cầu xin.

"Vừa nãy không phải rất kiêu ngạo sao?" "Giờ lại mở miệng cầu xin rồi?

Trực tiếp giả vờ rụt rè rồi sao?" "Bản tọa còn tưởng ngươi sẽ cứng rắn mãi chứ, không ngờ cũng là một tên hèn nhát!" Giang Thần lộ vẻ khinh thường, thu chân về, không thèm nhìn hắn lấy một cái.

Ánh mắt rơi vào Nhiên Đăng đạo nhân và Văn Thù đạo nhân.

Thấy ánh mắt trêu tức của Giang Thần nhìn tới, hai người giật mình hoảng sợ.

Bài học của Từ Hàng đạo nhân vừa nãy vẫn còn sờ sờ ra đó, hai người bọn họ đâu dám để Giang Thần đè xuống đất mà ma sát, đánh cho một trận thừa sống thiếu chết.

Chẳng phải là tự tìm khó coi sao?

"Già Thiên Đạo Tôn muốn làm gì?" "Chúng ta đều là người văn minh, tục ngữ nói quân tử động khẩu bất động thủ, có chuyện gì chúng ta cứ nói rõ ràng, có thể không động thủ thì đừng động thủ." Nhiên Đăng đạo nhân vội vàng nói.

“Nhiên Đăng sư thúc nói đúng!” “Chúng ta đều là người hiểu chuyện, quân tử động khẩu bất động thủ, chuyện gì có thể dùng miệng giải quyết thì đừng dùng tay giải quyết.” “Mọi người đều giảng đạo lý, không có chuyện gì không thể nói thông.” Văn Thù đạo nhân vội vàng phụ họa.

“Ồ?” “Nếu Bản tọa thuần túy là nhìn các ngươi không vừa mắt, muốn đánh các ngươi một trận thì sao?” Giang Thần khóe miệng nhếch lên, lộ vẻ trêu tức.

Hai người ngẩn ra, không dám tin nhìn Giang Thần, chưa kịp hoàn hồn, Giang Thần đã nhanh như điện lao tới, quyền đấm cước đá, những đòn sấm sét giáng xuống người hai người, đè hai người xuống đất mà dùng sức ma sát.

Sau đó, quyền nào ra quyền đó, nặng tay đến mức nào thì nặng tay đến mức đó.

“A!

Đừng đánh nữa, ta sai rồi a…” Tiếng kêu thảm thiết bi ai, phát ra từ miệng hai người.

Đau đến mức hai người, giống như những con chó chết, kêu la thảm thiết ở đó.

Từ Hàng đạo nhân thấy cảnh này, không biết vì sao, tóm lại trong lòng hắn vô cùng vui vẻ.

Có lẽ hắn cho rằng, vừa nãy mình bị đánh một trận, không dễ chịu gì, cũng phải để hai người bọn họ khó chịu chứ!

Nhưng trên mặt hắn cũng không hề biểu hiện ra, núp ở bên cạnh lặng lẽ xem kịch hay.

Chương 232

Một canh giờ sau, Giang Thần dừng lại, vỗ vỗ tay mãn nguyện, cái cảm giác vừa rồi thật sự không thể sướng hơn!

Thật sự quá vui vẻ.

Hắn ngồi xuống đối diện ba người, lấy ra một vò Tiên Nhưỡng cực phẩm Bạch Nguyệt Quang, nhìn ba người.

"Nói đi!" "Chuyện này tính đền bù thế nào?

Nếu không cho Bản tọa một câu trả lời thỏa đáng, Bản tọa nhất định sẽ nghiền xương cốt ba kẻ các ngươi thành tro bụi!

Thần hồn đánh vào Cửu U, khiến các ngươi chết không có chỗ chôn!" Giang Thần sát khí ngút trời.

Đối mặt với ánh mắt tràn đầy sát khí của Giang Thần, ba kẻ Nhiên Đăng đạo nhân đều giật mình hoảng sợ, đặc biệt là Nhiên Đăng đạo nhân và Văn Thù đạo nhân, toàn thân đầy máu, trông thảm hại đến mức nào thì thảm hại đến mức đó, không có một chỗ nào còn nguyên vẹn.

Thấy ánh mắt lạnh như băng của Giang Thần nhìn tới, thân thể bọn họ đều run rẩy vì căng thẳng.

Nếu không phải xương tỳ bà bị phong tỏa, toàn thân tu vi không thể vận dụng, lúc này, nhất định sẽ cút càng xa càng tốt, tuyệt đối sẽ không còn nán lại đây.

"Ngươi, ngươi muốn bồi thường gì?" Nhiên Đăng đạo nhân cẩn thận dè dặt hỏi dò.

"Được!" "Các ngươi nói như vậy, Bản tọa cũng là một người giảng đạo lý, vậy thì hãy bồi thường đi!" "Trước hết, tinh thần Bản

tọa bị kinh hãi nghiêm trọng, ít nhất phải có mười kiện Tiên Thiên Linh Bảo mới có thể bù đắp." "Hơn nữa, Bản tọa vừa nãy vận dụng thần thông, tiêu hao quá lớn, nguyên khí đại thương, không có mười kiện Tiên Thiên Linh Bảo cũng không thể hồi phục!" "Lại bị các ngươi làm trì hoãn, quấy rầy Bản tọa đi tìm bảo vật." "Chẳng lẽ các ngươi không biết mỗi phút mỗi giây của Bản tọa, đều có giá trị bằng mấy kiện Tiên Thiên Linh Bảo sao?" "Không đủ một ngày, cứ tính tròn một ngày đi!

Cho các ngươi hai mươi bốn kiện Tiên Thiên Linh Bảo." "Bản tọa giúp các ngươi tính toán một chút, muốn bù đắp sai lầm này, tổng cộng phải bồi thường Bản tọa bốn mươi tám kiện Tiên Thiên Linh Bảo." Giang Thần nghiêm túc nói.

"Đây không phải là đi cướp sao!" "Ngươi coi Tiên Thiên Linh Bảo đều là cải trắng sao?

Mở miệng là bốn mươi tám kiện?

Giết ta đi, cũng không thể nào lấy ra nhiều Tiên Thiên Linh Bảo như vậy!" Từ Hàng đạo nhân cũng không chịu nổi, mở miệng phun ra.

"Được!" "Vậy Bản tọa sẽ giết các ngươi!" Giang Thần ánh mắt lạnh đi, lấy Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn ra, thần uy khủng bố từ trong Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn bùng phát.

"Đừng động thủ!" "Chúng ta cho là được không?" Văn Thù đạo nhân vội vàng mở miệng nói.

"Bây giờ không phải bốn mươi tám kiện nữa, đã tăng thêm hai kiện là năm mươi kiện!" Giang Thần cười lạnh.

Từ Hàng đạo nhân lần này học khôn rồi, không dám mở miệng phản bác nữa.

Sợ Giang Thần thật sự dùng Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn nện

xuống người hắn, cho dù là đệ tử Xiển Giáo, cũng không dám lấy cái mạng nhỏ của mình ra mà đùa giỡn.

"Chúng ta cho!" Văn Thù đạo nhân cứng rắn nói.

"Thật sảng khoái!" "Bản tọa thích giao thiệp với những người sảng khoái như vậy." Giang Thần hài lòng gật đầu.

"Hãy thề với Thiên Đạo đi!" "Không cần Bản tọa dạy các ngươi nữa chứ?" Giang Thần nói.

Ba người nhìn nhau một cái, sau đó ngoan ngoãn thề với Thiên Đạo! … (Xin toàn bộ đăng ký, xin tự động đăng ký nhé!) (Chỉ cần thành tích tốt, tác giả nhất định sẽ liều mạng cập nhật!

Sẽ có tiếp theo.) "Giao Linh Bảo ra đi!" "Chỗ Bản tọa không cung cấp dịch vụ ghi nợ đâu." Giang Thần nheo mắt.

"Kia, kia… chúng ta trên người không có nhiều Linh Bảo như vậy." "Có thể ghi nợ được không?" Nhiên Đăng đạo nhân cứng rắn hỏi.

"Ngươi nghĩ sao?" Giang Thần cười lạnh.

"Nhưng ta trên người thật sự không có nhiều Linh Bảo như vậy a!" "Giết ta cũng không có nhiều Linh Bảo như vậy!

Hay là ta đưa ngươi một phần trước, số Linh Bảo còn lại ghi nợ được không?

Yên tâm, ta sẽ trả lãi.

Ta nhất định sẽ không thiếu một kiện Linh Bảo nào." Nhiên Đăng đạo nhân nói.

"Có thể!" "Một trăm năm tăng thêm một kiện Tiên Thiên Linh Bảo, lãi chồng lãi, giới hạn một nghìn năm phải trả hết tất cả Linh Bảo và lãi." Giang Thần nói.

“Được!” Ba người nhìn nhau một cái, sau đó cứng rắn gật đầu.

“Còn ngây ra đó làm gì?” “Lấy hết Linh Bảo trên người ra, số còn lại thì viết giấy nợ!” Giang Thần quát.

Ba kẻ Nhiên Đăng đạo nhân nhìn nhau một cái, mặc dù trong lòng không đồng ý, nhưng lại không dám từ chối.

Theo yêu cầu của Giang Thần, ngoan ngoãn lấy hết Linh Bảo trên người ra.

Một lúc sau, Giang Thần nhìn hai mươi mấy kiện Tiên Thiên Linh Bảo trên mặt đất, lông mày nhíu chặt lại.

“Chỉ có chừng này sao?” “Không còn nữa à?

Đùa ta à?

Dù gì cũng là Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo, có cả phó giáo chủ, mà chỉ có chừng ấy gia sản?

Cũng có mặt mũi ra ngoài lăn lộn sao?” Giang Thần lạnh lùng nói.

Thấy Giang Thần ẩn ý có dấu hiệu phát điên, ba kẻ Nhiên Đăng đạo nhân giật mình hoảng sợ.

“Thật đó!

Ta không lừa ngươi!” “Tất cả gia sản đều ở đây, nếu có một chút giấu giếm, ta nguyện chết không được yên!

Hơn nữa, Tiên Thiên Linh Bảo cũng vô cùng trân quý, không phải cải trắng đâu, cho dù thân phận ta phi phàm, muốn có Tiên Thiên Linh Bảo cũng vô cùng khó khăn a!” Nhiên Đăng đạo nhân vội vàng giải thích.

“A!” “Nhiên Đăng sư thúc nói đúng, Tiên Thiên Linh Bảo thật sự quá khó có được.” “Với thân phận ta, cũng không thể có quá nhiều Tiên Thiên Linh Bảo!

Hơn nữa, ta đâu phải không muốn viết giấy nợ, không trả lãi, bất kể thiếu bao nhiêu, ta cũng sẽ tìm mọi cách thanh toán." Văn Thù đạo nhân phụ họa.

"Viết đi!" "Muốn Bản tọa mời các ngươi sao?" Giang Thần lạnh lùng nhìn bọn họ.

Đối mặt với ánh mắt lạnh như băng của Giang Thần, ba người căn bản không dám nói không.

Lấy ra một khối ngọc giản trống, ngoan ngoãn viết xuống.

Một lúc sau, ba người cung kính đưa giấy nợ đã viết xong cho Giang Thần, sau đó chớp chớp mắt, đáng thương nhìn Giang Thần, chờ đợi Giang Thần trả lời.

"Cút đi!" "Về sau thấy tên Bản tọa thì tốt nhất cút càng xa càng tốt, nếu còn dám lởn vởn trước mặt Bản tọa, Bản tọa có cách khiến các ngươi chết không có chỗ chôn!" Giang Thần mặt lạnh như băng.

"!!!" "Chúng ta cút!" Ba kẻ Nhiên Đăng đạo nhân thậm chí không dám thở mạnh một cái, gật đầu khom lưng, một mực xin lỗi, sau đó bỏ chạy về phía sau.

Vừa mới chạy được một trăm bước, Nhiên Đăng đạo nhân lại dừng lại.

"Sư thúc sao vậy?" Thấy Nhiên Đăng đạo nhân dừng lại, Từ Hàng đạo nhân và Văn Thù đạo nhân lộ vẻ khó hiểu.

"Hắn không giải khai tỳ bà cốt cho chúng ta." "Ba người chúng ta hiện giờ như vậy, chẳng phải là tự tìm đường chết sao?

Chương 233

Nếu gặp phải kẻ có thực lực thông thiên, hoặc là yêu quái vượt trội, chẳng phải chúng ta thật sự phải bỏ mạng ở đây sao?" Nhiên Đăng đạo nhân bực bội vỗ đầu.

Ba người đột ngột quay người lại, vừa vặn thấy ánh mắt lạnh nhạt của Giang Thần nhìn tới.

"Cút!" Giang Thần quát lên.

"!!!" "Chúng ta cút!" Nhiên Đăng đạo nhân giật mình hoảng sợ, ngay cả một câu thừa cũng không dám nói.

Chạy bán sống bán chết, lao về phía trước, xem ra là muốn nhanh chóng thoát khỏi đây, sợ rằng nếu còn nán lại, sẽ chọc giận Giang Thần, triệt để bị Giang Thần trấn áp ở đây.

Đợi sau khi ba người rời đi, Giang Thần mới thu ánh mắt lại, lộ vẻ khinh thường.

Đệ tử truyền nhân của Nguyên Thủy Thiên Tôn thì sao?

Phó giáo chủ Xiển Giáo thì sao?

Chẳng phải vẫn bị đè xuống đất mà ma sát, ngay cả một gợn sóng cũng không nổi lên sao?

Hắn lại lần nữa vận dụng Phá Vọng Kim Đồng và Tam Giới Lục Đạo thần thông thiên phú, kiểm tra tình hình bên Chuẩn Đề đạo sĩ ngốc nghếch kia.

Dưới sự kiểm tra của hai đại thần thông thiên phú nghịch thiên, tình hình bên đó, tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát của Giang Thần, không có một chút che giấu nào.

Nguyên lực bị rút cạn của mười con Kim Ô nhỏ, dưới sự hồi phục của Chuẩn Đề đạo sĩ ngốc nghếch, đã hồi phục được trọn vẹn năm thành.

Cùng với việc Chuẩn Đề Thánh nhân không ngừng ném bảo vật vào, vô số vạn đạo hào quang từ trong đó bắn ra, bao phủ toàn bộ vùng thiên địa này.

Sức mạnh to lớn kinh khủng, nối tiếp nhau, từ trong đó phát ra.

Xem một lúc, Giang Thần liền thu ánh mắt lại, nhưng vẫn để tâm chú ý, một khi nguyên lực của mười con Kim Ô nhỏ hoàn toàn khôi phục, đó sẽ là lúc hắn ra tay lần nữa.

"Cũng không biết tình hình bên Thiên Đình bây giờ ra sao." "Hai con chim tạp mao đó, chẳng lẽ đang bế quan sao?" "Không phát hiện mười con Kim Ô nhỏ biến mất sao?" Giang Thần thầm nghĩ.

Sau đó, hắn vận dụng thần thông thiên phú, nhìn về phía Thiên Đình.

Dưới sự kiểm tra của hai môn thần thông thiên phú nghịch thiên Phá Vọng Kim Đồng và Tam Giới Lục Đạo, tình hình Thiên Đình, tất cả đều hiện rõ trước mặt Giang Thần.

Hắn nhanh chóng tìm thấy tung tích của hai con chim tạp mao đó trong Cửu Thiên Tinh Thần.

Lúc này, hai con chim tạp mao đang tu luyện, chìm đắm trong bế quan.

Từ khí tức phát ra quanh thân mà xem, có vẻ như đang bế quan vào thời điểm mấu chốt, trong thời gian ngắn, không thể xuất quan.

Hắn quét mắt ngang qua, tiếp tục kiểm tra trong Thiên Đình.

Tình hình của những người khác cũng vậy, hoặc là đang bế quan

tu luyện thần thông, hoặc là đang cảm ngộ đại đạo, hoặc là đang huấn luyện đại quân.

Còn về tình hình của mười con Kim Ô nhỏ, dường như bị người ta cố ý che giấu vậy.

Có được câu trả lời mình muốn, Giang Thần liền thu ánh mắt lại.

"Thật sự đủ tàn nhẫn!" "Để tiêu diệt Vu Yêu hai tộc, không ngờ ngay cả Thiên Đạo cũng ra tay rồi, vãi chưởng, không tiếc ban cho hai con chim tạp mao một chút tạo hóa, kéo chân cả Thiên Đình, để Chuẩn Đề cái tên ngốc kia bố cục." Giang Thần cười lạnh.

Sau đó, Giang Thần lại quay người, nhìn về phía Vu Tộc.

Tình hình bên Vu Tộc, cũng y hệt như bên Thiên Đình, lực lượng đại kiếp, nối tiếp nhau, như trời long đất lở bao phủ toàn bộ bầu trời Vu Tộc.

Những điều này đều là nhân quả mà Vu Tộc đã gieo, nếu không nhờ Phá Vọng Kim Đồng mạnh mẽ, căn bản không thể nhìn thấy.

"Lực lượng nhân quả hùng hậu thật." "Chẳng trách cuối cùng kết cục của Vu Tộc lại thảm đến vậy." Giang Thần bỗng nhiên ngộ ra… (Xin toàn bộ đăng ký, xin tự động đăng ký nhé!) (Chỉ cần thành tích tốt, tác giả nhất định sẽ liều mạng cập nhật!

Sẽ có tiếp theo.) Xem một lúc, Giang Thần liền thu tầm mắt lại, những chuyện này đều không liên quan gì đến hắn.

Bất kể Vu Yêu hai tộc đấu đá thế nào, hắn chỉ cần làm tốt chuyện của mình là được.

Núp lùm phát triển, đợi đến khi hai bên đấu đến lưỡng bại câu thương, hắn sẽ nhặt tiện nghi để tự cường lớn bản thân là được.

"Nếu đã có một khoảng thời gian." "Vậy thì tìm một chỗ câu cá,

đợi khi nguyên lực của mười con Kim Ô nhỏ hoàn toàn khôi phục, rồi ra tay, bắt hết từng con một." Giang Thần mắt tinh quang lóe lên, thi triển Đại Ma Thần Hóa Hồng Độn Thuật, cả người hóa thành một đạo kim quang biến mất không thấy tăm hơi.

Một tuần sau, Giang Thần dừng lại trong một dãy núi hẻo lánh.

Hắn đứng trên Cửu Thiên, nhìn xuống cảnh sắc bên dưới.

"Không tệ!" "Mặc dù tiên khí ở đây không nồng đậm, nhưng vị trí lại tốt, vô cùng yên tĩnh, dùng để câu cá thì không còn gì thích hợp hơn." Giang Thần mỉm cười gật đầu, độn quang lóe lên, trực tiếp từ không trung đáp xuống mặt đất.

Hắn dừng lại bên một con sông.

Tay phải vung lên, lấy ghế nằm ra, lười biếng nằm trên ghế, cái cảm giác đó thật sự không thể tả nổi sự thoải mái.

Hắn lấy cần câu ra, ném vào dòng sông, bắt đầu câu cá.

Hắn lấy Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn ra, sau đó lại lấy những kiện Tiên Thiên Linh Bảo thừa ra từ chỗ ba kẻ Nhiên Đăng đạo nhân.

Hơn hai mươi kiện Tiên Thiên Linh Bảo đặt cùng một chỗ, châu quang bảo khí, lấp lánh những đạo hào quang, phát tán ra xung quanh.

Mặc dù đều là Tiên Thiên Hạ Phẩm Linh Bảo, công năng vô cùng gà mờ, nhưng cũng là Tiên Thiên Linh Bảo, có còn hơn không chứ!

"Hãy luyện hóa hết những Tiên Thiên Linh Bảo này." "Sau đó dung hợp toàn bộ nguyên lực ẩn chứa trong Tiên Thiên Linh Bảo vào trong Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn, tăng cường uy năng của Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn." Giang Thần mặt mũi nghiêm túc.

"Đại Ma Thần Hỗn Độn Thần Hỏa!" Giang Thần khẽ gầm, tay phải lật một cái, trong lòng bàn tay xuất hiện một đoàn hỏa diễm kinh

khủng, bao phủ toàn bộ những Tiên Thiên Linh Bảo đó, đồng thời vận dụng Bản Nguyên Phá Cấm chi Pháp, phá vỡ cấm chế trên những Tiên Thiên Linh Bảo đó, bắt đầu luyện hóa.

Thời gian trôi như thoi đưa, chớp mắt đã trôi qua tròn ba trăm năm.

Một ngày nọ, Giang Thần đang luyện hóa Tiên Thiên Linh Bảo, đột nhiên mở mắt.

Hắn nhìn nguyên lực của những Tiên Thiên Linh Bảo đang lơ lửng trong không trung trước mặt, hài lòng gật đầu.

"Đã đến lúc dung hợp những cấm chế Tiên Thiên này, và nguyên lực của Tiên Thiên Linh Bảo, vào trong Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn rồi." "Chỉ cần dung hợp những thứ này vào, uy năng của Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn ít nhất có thể tăng lên gấp đôi, tiến giai đến tầng thứ Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo.

Khi đó, uy lực bùng phát ra, tuyệt đối có thể hủy thiên diệt địa." Giang Thần mắt tinh quang lóe lên.

"Đi!" Tay phải vung lên, đánh toàn bộ nguyên lực của những Tiên Thiên Linh Bảo đó, và cấm chế Tiên Thiên, vào trong Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn.

Ông!

Vô số vạn đạo kim quang từ trong Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn bùng phát, xông kích ra xung quanh.

Bao phủ toàn bộ vùng thiên địa này, khí thế cường hãn, nối tiếp nhau, từ Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn phát ra, thực sự quá mạnh mẽ.

"Vãi chưởng!" "Lại gây ra động tĩnh lớn như vậy sao?" Giang Thần lẩm bẩm một câu.

Hai tay bấm quyết, từng đạo ấn pháp liên tiếp từ trong tay đánh xuống, trong mười mấy hơi thở, đã bố trí một tòa trận pháp có uy lực mạnh mẽ xung quanh, bao phủ toàn bộ vùng thiên địa này.

Cùng với sự xuất hiện của trận pháp, uy áp khủng bố phát ra từ Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn, tất cả đều bị che phủ.

Chương 234

“Hô!” “Cuối cùng cũng xong rồi, nếu tốc độ chậm hơn một chút nữa, e là sẽ gây ra động tĩnh không nhỏ.” Giang Thần thở dài một hơi.

Nhìn Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn đang dung hợp, hài lòng gật đầu.

Hắn lấy ra một vò Tiên Nhưỡng cực phẩm Bạch Nguyệt Quang, cùng một phần bữa ăn sang trọng, thong thả dùng bữa.

“Cũng không biết tình hình bên Chuẩn Đề đạo sĩ ngốc nghếch kia bây giờ ra sao rồi.” Giang Thần nói.

Sau đó, hắn vận dụng Phá Vọng Kim Đồng và Tam Giới Lục Đạo hai đại thần thông thiên phú nghịch thiên, kiểm tra tình hình bên đó.

Dưới sự kiểm tra của hai đại thần thông thiên phú nghịch thiên, tình hình bên Chuẩn Đề đạo sĩ ngốc nghếch kia, tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát.

Lúc này, Chuẩn Đề đạo sĩ ngốc nghếch đã ngừng tiếp tục bỏ linh dược vào trong thủy trì.

Hắn ngồi trên đất bế mục dưỡng thần, lặng lẽ chờ đợi mười con Kim Ô nhỏ hồi phục.

Với sự trợ giúp của vô số bảo vật nghịch thiên, nguyên lực của mười con Kim Ô nhỏ, bây giờ đã hồi phục chín thành, cách hoàn toàn khôi phục, không còn xa nữa.

Chỉ còn thiếu một thành nữa, là có thể hoàn toàn khôi phục.

“Không ngờ trong thời gian ngắn như vậy, đã sắp hoàn toàn khôi phục rồi sao?” “Không hổ là Thánh nhân, tốc độ này quả nhiên không tầm thường.” Giang Thần cảm thán một câu.

Hắn để lại một đạo tâm thần, luôn chú ý tình hình bên mười con Kim Ô nhỏ, rồi thu ánh mắt lại.

Nhìn Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn trước mặt, lắc đầu.

"Tốc độ dung hợp quá chậm rồi." "Xem ra ta phải ra tay giúp một tay rồi." Giang Thần mặt mũi nghiêm túc, không còn trì hoãn thời gian, hai tay bấm quyết, từng đạo ấn pháp liên tiếp từ trong tay đánh xuống, rơi lên Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn, đẩy nhanh tốc độ dung hợp của Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn.

Cứ như vậy lại trôi qua trọn vẹn ba mươi năm.

"Dung hợp cho Bản tọa!" Giang Thần khẽ gầm, đánh xuống đạo pháp quyết cuối cùng trong tay, kim quang chói mắt khủng bố, từ Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn phát ra, uy áp hủy thiên diệt địa, nối tiếp nhau, từ trong Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn bùng phát.

Liên tục kéo dài rất lâu mới hoàn toàn nội liễm.

"Cuối cùng cũng xong rồi." Giang Thần mặt lộ vẻ cười khổ.

Một tay vẫy gọi, Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn lại rơi vào trong tay hắn, so với trước đây, uy năng của Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn, trở nên càng khủng bố hơn.

Chỉ riêng việc đặt trong lòng bàn tay, cái cảm giác đó đã khác biệt rồi.

"Đi!" Giang Thần tay phải vung lên, ném Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn ra, vô số vạn đạo kim quang từ trên Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn bùng phát, hóa thành mấy chục vạn trượng lớn, uy năng kinh khủng, mạnh mẽ oanh kích lên một ngọn núi khổng lồ.

Bành!

Toàn bộ ngọn núi, dưới luồng lực lượng kinh khủng đó, chỉ trong

một thoáng đã bị oanh nát bá đạo, ngay cả một chút cặn cũng không còn.

Giang Thần không hề vận dụng một chút sức mạnh nào, chỉ dựa vào uy lực bản thân của Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn.

"Về." Giang Thần một tay vẫy gọi, Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn trên Cửu Thiên lượn một vòng, lại thu nhỏ thành kích thước ban đầu, trong một thoáng lóe lên, đã rơi vào trong tay Giang Thần.

"Không hổ là Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo ẩn chứa ba mươi sáu đạo cấm chế Tiên Thiên." "Uy lực cường hãn, thần uy bùng phát ra, cũng không phải Tiên Thiên Linh Bảo bình thường có thể sánh bằng." Giang Thần cười nói… (Xin toàn bộ đăng ký, xin tự động đăng ký nhé!) (Chỉ cần thành tích tốt, tác giả nhất định sẽ liều mạng cập nhật!

Sẽ có tiếp theo.) Miệng há ra nuốt chửng, thu Chí Tôn Vô Địch Phiên Thiên Ấn đã được luyện chế lại vào trong.

Đột nhiên, tiếng câu cá lại vang lên đúng lúc này.

"Đinh!

Câu được ba vạn năm tu vi!" "Đinh!

Câu được một ức công đức!" "Đinh!

Câu được một vạn phần bữa ăn sang trọng, và một vạn phần lẩu!" … "Đinh!

Ngài câu được cơ hội giảng đạo lần thứ ba của Tử Tiêu Cung!" Đến đây, toàn bộ mồi câu tích lũy trên người Giang Thần đều tiêu hao hết, dường như chưa từng xuất hiện vậy.

Thu hoạch cũng vô cùng phong phú, tổng cộng câu được năm vạn năm tu vi, cộng thêm những thứ tốt đẹp kể trên.

Hắn đứng dậy khỏi ghế nằm, tay phải vung lên, thu lại toàn bộ ghế nằm và cần câu.

Ánh mắt quét qua, mười con Kim Ô nhỏ đang chữa thương, nguyên lực chưa hoàn toàn khôi phục.

"Thời gian Bản tọa có vẻ khá đủ." "Nếu đã như vậy, trước tiên hãy hấp thu những Linh Bảo đó, sau đó mới ra tay với mười con Kim Ô nhỏ." Giang Thần mắt tinh quang lóe lên, không còn trì hoãn thời gian nữa, tung người nhảy vọt, nhanh chóng nhảy vào dòng sông trước mặt, một lúc sau, đã đến đáy sông.

Tay phải vung lên, vô số đạo kiếm khí bắn ra, nhanh như điện khai mở một hang động tạm thời xung quanh, đồng thời hai tay bấm quyết, từng đạo trận pháp cấm chế, liên tiếp từ trong tay đánh xuống, bố trí xung quanh, bao phủ nơi đây.

Một canh giờ sau, mọi thứ đều xong xuôi, một tòa trận pháp hoàn chỉnh có uy lực cường hãn đã được bố trí xong.

Uy năng khủng bố xông thẳng lên trời, bao phủ nơi đây.

Sau đó, hắn lấy Hồng Mông Tử Khí Bồ Đoàn ra, đặt trên thạch sàng, ngồi trên Hồng Mông Tử Khí Bồ Đoàn.

"Trích xuất năm vạn năm tu vi!" Khoảnh khắc tiếp theo, năm vạn năm tu vi lóe lên, rồi chuyển vào trong cơ thể Giang Thần.

Lực lượng khổng lồ kinh khủng, dường như muốn trong khoảnh khắc tiếp theo, nghiền nát thân thể Giang Thần, nhưng trước mặt Giang Thần, căn bản không đáng kể.

Với tu vi thân thể khủng bố, nội tình thâm hậu của Giang Thần, sao có thể để chút sức mạnh trước mắt vào mắt?

"Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh trấn áp cho Bản tọa!" Giang Thần khẽ gầm, vận chuyển công pháp đến cực hạn, uy năng khủng

bố, bao phủ toàn bộ tu vi cường hãn đó.

Cùng với việc Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh vận chuyển đến cực hạn, luồng sức mạnh khổng lồ đó, liên tiếp bị luyện hóa, hóa thành Tiên lực tinh thuần nhất, chìm đắm trong cơ thể Giang Thần, hóa thành Tiên lực tinh thuần nhất.

Thời gian trôi như thoi đưa, chớp mắt đã trôi qua trọn vẹn một trăm năm.

"Hô!" "Cuối cùng cũng hấp thu hết toàn bộ năm vạn năm tu vi rồi." Giang Thần thở dài một hơi.

Sau khi luyện hóa năm vạn năm tu vi, mặc dù đạo hạnh của hắn không tăng lên, nhưng căn cơ lại trở nên càng thêm hùng hậu, ngay cả khí thế phát ra, cũng trở nên càng mạnh mẽ hơn.

"Cũng khá tốt." "Thật sự vô cùng không tồi." Giang Thần cười nói.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn lấy ra một ức công đức, nhìn một ức công đức trước mặt.

Kim quang công đức nồng đậm hùng vĩ, chiếu sáng cả thiên địa, luồng uy năng cường hãn cực hạn đó, thực sự quá mạnh mẽ.

Đặc biệt là luồng uy năng ẩn chứa trong công đức, mạnh mẽ, cũng vô cùng khủng bố.

Trầm ngâm, trong lòng Giang Thần đã có quyết định, một ức công đức sẽ không dùng để bồi dưỡng Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, trước tiên hãy đánh vào trong Cửu Thiên Thần Đồ.

Cửu Thiên Thần Đồ là Tiên Thiên Chí Bảo, do Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ diễn luyện lại.

Có tất cả uy năng của Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ, ngoài ra,

luồng uy năng cường hãn trấn áp tất cả đó, thật sự quá kinh khủng.

"Đi!" Giang Thần tay phải vung lên, đánh toàn bộ một ức công đức trước mặt vào trong Tiên Thiên Chí Bảo Cửu Thiên Thần Đồ.

Chương 235

Oanh!

Vô số vạn đạo kim quang từ trong Tiên Thiên Chí Bảo Cửu Thiên Thần Đồ bùng phát, luồng uy năng diệt thế đó, nối tiếp nhau, uy chấn chư thiên, cường hãn một cách kinh khủng.

Toàn bộ hang động trong khoảng thời gian đó, tất cả đều bị luồng kim quang nồng đậm cường hãn đó bao phủ.

Giang Thần bình tĩnh nhìn cảnh tượng trước mắt, thu toàn bộ cảnh tượng trước mắt vào trong mắt, không nói một lời.

Cũng không biết đã trôi qua bao lâu, một ức công đức toàn bộ dung hợp vào trong Tiên Thiên Chí Bảo Cửu Thiên Thần Đồ, so với trước đây, trong Cửu Thiên Thần Đồ có thêm một luồng thần vận không nhìn thấy.

Mặc dù uy năng không tăng lên bao nhiêu, nhưng trên phương diện thần diệu, lại trở nên mạnh mẽ hơn nữa.

"Không tồi!" "Một ức công đức không hề lãng phí, bây giờ Cửu Thiên Thần Đồ đã biến đổi thành Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo." "Có thể trấn áp khí vận, có Tiên Thiên Chí Bảo trấn áp khí vận, đủ để đảm bảo khí vận sẽ không bị thất thoát." "Điểm không hoàn mỹ duy nhất, công đức thật sự quá ít, nếu lực lượng công đức nhiều hơn một chút nữa, thì càng hoàn mỹ hơn." Giang Thần sờ mũi cười khổ lắc đầu.

Miệng há ra nuốt chửng, thu Tiên Thiên Chí Bảo Cửu Thiên Thần Đồ vào.

Tay phải lật một cái, lấy ra một tấm thẻ màu tím, chính là thẻ ngộ đạo nghe giảng lần thứ ba của Tử Tiêu Cung.

Cộng thêm hai tấm thẻ ngộ đạo nghe giảng Tử Tiêu Cung đã sử dụng trước đây, vừa vặn ba cơ hội nghe giảng Tử Tiêu Cung.

Dưới sự giúp đỡ của hệ thống, cho dù năm đó Giang Thần không tiến vào Tử Tiêu Cung, nhưng bây giờ cũng đã được bổ sung đầy đủ.

"Nếu để người khác biết." "Bản tọa lại có phương pháp có thể mô phỏng lại cảnh giảng đạo năm xưa của Tử Tiêu Cung, chắc là đều sẽ phát điên mất!

Sẽ không tiếc bất cứ giá nào mà tranh đoạt chứ?" Giang Thần đắc ý cười một tiếng, bóp nát tấm thẻ nghe giảng Tử Tiêu Cung lần thứ ba trong tay.

Ông!

Cả người hắn chấn động, lại lần nữa tiến vào trạng thái thần kỳ đó.

Hồng Quân Đạo Tổ cao ngồi trên chủ vị, ba ngàn thính giả Tử Tiêu Cung ngồi trên mặt đất.

Cùng với sự xuất hiện của Giang Thần, Hồng Quân Đạo Tổ bắt đầu giảng đạo.

Đại đạo được giảng lần thứ ba, chính là pháp Trảm Tam Thi, có thể trảm bỏ tam thi, chứng đạo Chuẩn Thánh, với tiền đề là phải có Linh Bảo tốt.

Uy lực của Linh Bảo càng mạnh, uy năng của tam thi trảm ra cũng càng mạnh mẽ.

Ngược lại, uy năng của Linh Bảo càng yếu, uy năng của tam thi trảm bỏ cũng càng yếu.

Ngoài pháp Trảm Tam Thi, các pháp môn như Dĩ Lực Chứng Đạo, Công Đức Thành Thánh cũng được Hồng Quân Đạo Tổ giảng giải

từng cái một, hiệu quả vô cùng mạnh mẽ.

Không biết vì sao, Giang Thần luôn cảm giác Hồng Quân Đạo Tổ dường như đã giữ lại một tay.

Cụ thể là ở đâu, cũng không nói rõ được.

Ba ngàn năm ở Tử Tiêu Cung, ở bên ngoài không phải là ba trăm năm.

Một ngày nọ, Giang Thần tỉnh lại từ việc nghe giảng đạo.

Hai mắt hai đạo tinh quang lóe lên, từ trong hai mắt bắn ra, oanh kích trên không trung, bùng phát uy năng khủng bố.

Kéo dài rất lâu mới biến mất.

"Đạo Trảm Tam Thi quả nhiên có độc!" "Không phải độc bình thường, ai tu luyện người đó xui xẻo!" Giang Thần cười lạnh một tiếng… (Xin toàn bộ đăng ký, xin tự động đăng ký nhé!) (Chỉ cần thành tích tốt, tác giả nhất định sẽ liều mạng cập nhật!

Sẽ có tiếp theo.) Nếu là người khác, thật sự chưa chắc có thể phát hiện ra.

Nhưng Giang Thần thì khác.

Hắn tu luyện Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh, có Cửu Cửu Hỗn Nguyên Huyền Công, nắm giữ Ba Mươi Sáu Thiên Cương Đạo Pháp, Bảy Mươi Hai Địa Sát Đạo Thuật, lĩnh ngộ lực lượng Pháp tắc, Thời Gian Pháp tắc, Không Gian Pháp tắc, Đại Ngũ Hành Pháp tắc, Kiếm chi Pháp tắc và các lực lượng đại đạo pháp tắc khác.

Lại nghe Hồng Quân Đạo Tổ giảng đạo hai lần trước đó.

Trên phương diện đại đạo của bản thân, không ai có thể sánh bằng.

Đạt đến một trình độ vô cùng khủng bố, đại đạo lần thứ ba mà

Hồng Quân Đạo Tổ giảng, nhìn thì là pháp Trảm Tam Thi thành Thánh, thực chất lại là một cái hố trời to lớn.

Một câu nói, ai tu luyện người đó xui xẻo, muốn xoay chuyển tình thế cũng không làm được.

Một khi tu luyện, trảm ra một tam thi, tất cả thiên phú nghịch thiên, cả đời cũng triệt để phế bỏ, chỉ có thể tiếp tục lãng phí trên con đường Trảm Tam Thi.

Dù dốc sức cả đời, cũng không thể chứng đạo Hỗn Nguyên, nhiều nhất chỉ có thể tu luyện Trảm Tam Thi đại viên mãn.

Đương nhiên, nếu có vận đạo lớn như Tam Thanh, có vận may của Nữ Oa nương nương, hoặc giả như hai tên ngốc nghếch ở phương Tây kia, từ khi mới sinh ra, Thiên Đạo đã thiếu một nhân quả khổng lồ, sau đó dùng vị Thánh để bồi thường, thì lại là chuyện khác.

"Nhìn thì không lộ vẻ gì." "Thực chất lại tóm gọn tất cả mọi người vào một lưới, không ai có thể lay chuyển vị trí của y, thật sự đủ tàn nhẫn!

Nhìn thì vì chúng sinh Hồng Hoang, công bằng công chính, truyền thụ đạo pháp mà mình nắm giữ ra." "Thực chất lại giấu tất cả mọi người trong một cái lồng." Giang Thần cười lạnh một tiếng, đứng dậy khỏi Hồng Mông Tử Khí Bồ Đoàn, thu Hồng Mông Tử Khí Bồ Đoàn lại.

Đồng thời cũng thu lại toàn bộ trận pháp cấm chế đã bố trí trong hang động.

Đồng thời Phá Vọng Kim Đồng và Tam Giới Lục Đạo thần thông thiên phú, kiểm tra tình hình của mười con Kim Ô nhỏ.

Dưới sự kiểm tra của Tam Giới Lục Đạo và Phá Vọng Kim Đồng, tình hình của mười con Kim Ô nhỏ, hiện rõ ràng trước mặt Giang

Thần.

Lúc này, nguyên lực bị Giang Thần rút đi của mười con Kim Ô nhỏ, đã hoàn toàn khôi phục.

Chuẩn Đề Thánh nhân cái tên ngốc nghếch đó biến mất không thấy tăm hơi, mười con Kim Ô nhỏ, đang vui vẻ bay lượn trên Hồng Hoang đại địa, sau đó, tự do tự tại.

Nhưng lại bay về phía Vu Tộc.

So với trước đây, tính tình trở nên càng thêm cuồng bạo, trực tiếp thi triển uy năng Thái Dương Chân Hỏa đến tối đa, bất kể tình hình bên dưới ra sao, vẫn cứ mặc sức làm càn.

Thấy Hồng Hoang đại địa bên dưới bị thiêu đốt, luồng hỏa diễm ngút trời, cuộn trào ra xung quanh, chúng mặt lộ vẻ kích động, tiếng cười không kiêng nể gì vang vọng khắp thiên địa.

Nối tiếp nhau, dường như vĩnh viễn không ngừng lại.

Ngoài ra, mười con Kim Ô nhỏ, dường như đang thi đấu, xem ai có lực phá hoại lớn nhất, xem ai gây ra sát thương mạnh nhất, xem ai phun Thái Dương Chân Hỏa nhiều nhất, lấy đó làm thú vui, phá hoại Hồng Hoang đại địa.

Nếu ở địa bàn Yêu tộc thì cũng thôi, chỉ cần Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất hai con chim tạp mao đó còn ở đó, không ai dám càn rỡ, dám động đến mười đứa trẻ đó.

Dù có đốt nát Hồng Hoang đại địa, cũng sẽ không có ai dám tìm phiền phức.

Nhưng mười con Kim Ô nhỏ, đã hoàn toàn mất đi lý trí, hiện tại chúng bay ra khỏi phạm vi địa bàn Yêu tộc rồi, mười đứa trẻ đó vẫn không hề hay biết, tiếp tục lêu lổng về phía trước, dường như phía trước có thứ gì đó hấp dẫn vậy.

Xem một lúc, Giang Thần liền thu ánh mắt lại, mắt tinh quang lóe lên.

“Kế hoạch nhanh như vậy đã bắt đầu rồi sao?” “Muốn chỉnh mười con Kim Ô nhỏ vào chỗ chết a!

Vừa hay lại tiện nghi cho Bản tọa, đi theo thôi.” “Bất kể là bản nguyên Thái Dương Chân Hỏa của Kim Ô nhỏ, hay lực huyết mạch của Khoa Phụ, đều là những thứ tốt khó có được, không thể lãng phí như vậy.” Giang Thần khẽ mỉm cười.

Xuy!

Chương 236

Kim quang lóe lên, thi triển Đại Ma Thần Hóa Hồng Độn Thuật, cả người hắn chấn động, trực tiếp biến mất khỏi chỗ cũ, dường như chưa từng xuất hiện vậy.

Đồng thời Đại Đạo Liễm Tức Quyết vận chuyển điên cuồng, hoàn hảo thu liễm khí tức phát ra trên người, không để lộ ra một chút nào.

Hắn lao về phía mười con Kim Ô nhỏ.

Ba tháng sau, Giang Thần đã đuổi kịp mười con Kim Ô nhỏ.

Ở cự ly gần, hắn đánh giá mười con Kim Ô nhỏ trước mặt, Giang Thần mặt lộ vẻ cười lạnh.

Thật sự khá thú vị, Chuẩn Đề cái tên ngốc nghếch đó lại không yên tâm, trên người mười đứa trẻ đó, đã để lại một đạo thần thức cảm ứng yếu ớt.

Thấy không biết xấu hổ, nhưng chưa từng thấy lại không biết xấu hổ đến mức này.

"Hừ!" "Trên người mười đứa trẻ đó bố trí một đạo thần thức cảm ứng, lại có thể làm gì?

Trong mắt Bản tọa, có cũng như không." Giang Thần lộ vẻ khinh thường, vận dụng Thiên Cương Đỉnh Tiêm Đại Thần Thông Thai Dịch Hóa Hình môn, biến hóa thành một con muỗi, theo sau mười đứa trẻ đó.

Giữ một khoảng cách nhất định, cứ như vậy từ xa theo dõi.

Hỏa diễm khủng bố, lan tràn trên Cửu Thiên, bao phủ toàn bộ vùng thiên địa này.

Đồng thời Thái Dương Chân Hỏa giống như không đáng giá vậy, từ trên người mười con Kim Ô nhỏ phát ra, rơi xuống mặt đất.

Hỏa diễm ngút trời, nối tiếp nhau, từ bên dưới bốc lên.

Đội quân Vu Tộc bên dưới, trước mặt Thái Dương Chân Hỏa và các loại hỏa diễm khủng bố khác, ngay cả khả năng phản kháng cũng không có.

Phàm là bị Thái Dương Chân Hỏa chạm vào, trong khoảnh khắc, đều bị thiêu thành tro bụi, ngay cả một chút cặn cũng không còn.

Đồng thời luồng hỏa diễm khủng bố đó, điên cuồng lan tràn ra xung quanh.

Những tộc nhân Vu Tộc bình thường bên dưới, trước mặt luồng hỏa diễm khủng bố đó, từng người một chết thảm.

Tất cả đều bị luồng hỏa diễm khủng bố đó bao phủ, mặc dù mười con Kim Ô nhỏ chưa tu luyện Thái Dương Chân Hỏa đến mức tối đa, nhưng uy lực của Thái Dương Chân Hỏa vẫn không thể xem nhẹ.

Phàm là những kẻ tu vi không đủ cao sâu, trước mặt Thái Dương Chân Hỏa khủng bố đó, trong khoảnh khắc, đều bị thiêu sống.

Những người có lực lượng thân thể tương đối cao sâu, trước mặt luồng hỏa diễm bá đạo đó, cũng không thể kiên trì quá lâu, liền bị luồng hỏa diễm khủng bố đó thiêu sống.

Cùng với phạm vi của Thái Dương Chân Hỏa khuếch đại, không ngừng xông kích ra xung quanh, càng ngày càng nhiều tộc nhân Vu Tộc, chết dưới Thái Dương Chân Hỏa.

Thấy cảnh tượng bên dưới, càng ngày càng nhiều tộc nhân Vu Tộc bị thiêu sống, mười con Kim Ô nhỏ biểu hiện vô cùng vui vẻ, không những không thu liễm, ngược lại càng thêm không kiêng nể gì.

Điên cuồng điều động Thái Dương Chân Hỏa, tiếp tục thiêu đốt xuống bên dưới.

Luồng lực lượng hỏa diễm cực hạn đó, thực sự quá mạnh mẽ.

Toàn bộ thiên địa này, đều bị bao phủ trong đó.

"Ngu xuẩn!" "Lúc này không mau chạy đi, lại dám tiếp tục lêu lổng trong địa bàn Vu Tộc, không phải tìm chết sao?" Giang Thần mặt lộ vẻ châm chọc… (Xin toàn bộ đăng ký, xin tự động đăng ký nhé!) (Chỉ cần thành tích tốt, tác giả nhất định sẽ liều mạng cập nhật!

Sẽ có tiếp theo.) Giang Thần thấy mười con Tiểu Kim Ô chẳng những không chút kiềm chế, trái lại càng lúc càng điên cuồng.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, chúng đã giết hại hơn trăm vạn tộc nhân Vu tộc.

Theo sự lan tràn của ngọn lửa, càng ngày càng nhiều người của Vu tộc chết trong tay chúng.

Giang Thần vẻ mặt khinh thường.

Muốn chúng diệt vong, cần phải để chúng điên cuồng trước đã.

Nếu không làm càn cho đủ, thì sao có thể điên cuồng đến cùng chứ?

Hắn tiếp tục không động thanh sắc theo sau mười con Tiểu Kim Ô, xem chúng biểu diễn.

Chớp mắt đã trôi qua ba tháng ròng.

Sau ba tháng, mười con Tiểu Kim Ô vẫn luôn giết người phóng hỏa trên địa bàn Vu tộc, ước chừng hơn một ngàn vạn tộc nhân Vu tộc đã bị thiêu chết.

Đồng thời, biển lửa khủng bố bao trùm toàn bộ địa bàn Vu tộc phía dưới.

Sức phá hoại do Thái Dương Chân Hỏa tạo thành càng thêm mạnh mẽ, vô số núi non, đại địa bị đốt cháy, bùng lên dữ dội.

Từng đạo, từng đạo, ngọn lửa vượng thịnh cuồn cuộn khắp cả trời đất.

Hậu quả gián tiếp gây ra cũng vô cùng nghiêm trọng.

Vô số người vì thế mà chết thảm.

Một cỗ lực nhân quả khổng lồ như vậy gia trì lên người mười con, hủy diệt chút lý trí cuối cùng của chúng.

Khiến chúng hoàn toàn mê muội, bị lực nhân quả bao trùm.

Dưới sự gia trì của lực nhân quả hùng hậu như vậy, từng con càng thêm điên cuồng.

Nếu trước đây mười con còn có chút cố kỵ, nhưng sau thời gian dài phóng hỏa hoành hành, trong lòng chúng không còn chút e ngại nào nữa.

Chúng điên cuồng thôi động ngọn lửa, thiêu đốt những người Vu tộc phía dưới.

Ngọn lửa hùng hùng thiêu đốt, thực sự quá vượng thịnh.

"Thời gian… Đã qua lâu như vậy, cường giả Vu tộc chắc hẳn sắp xuất hiện rồi chứ!" Giang Thần nheo mắt.

Đột nhiên.

Trong cảm ứng của Giang Thần, một cỗ sát khí khổng lồ xông thẳng lên trời, từ phía dưới bốc lên.

"Cuối cùng cũng tới rồi sao?" Giang Thần nheo mắt.

Một gã tráng hán khổng lồ, tản mát ra thực lực khủng bố của Đại Vu đỉnh phong, khí thế cường hoành, điên cuồng xông thẳng lên trời

đất, thực sự quá mạnh mẽ.

Trong tay y cầm một cây búa lớn, không phải Khoa Phụ thì còn ai được nữa?

"Tên nghiệt súc lông lá khốn kiếp!" "Lão tử không đi Thiên Đình làm càn, mẹ nó lại dám chạy đến địa bàn Vu tộc của lão tử mà gây sự, hôm nay lão tử nhất định phải chém các ngươi thành thịt băm!" Khoa Phụ gầm lên một tiếng giận dữ, đuổi theo mười con Tiểu Kim Ô.

Mười con Tiểu Kim Ô sợ hết hồn, liều mạng thi triển Hóa Hồng Độn Thuật, xông về phía trước, muốn thoát khỏi nơi thị phi này.

Nhất thời, chúng biến mất khỏi chỗ cũ, đồng thời Thái Dương Chân Hỏa điên cuồng vận chuyển trên thân thể, bùng phát ra uy năng hỏa diễm khủng bố, điên cuồng thiêu đốt địa bàn Vu tộc.

Khoa Phụ phía sau liều mạng truy đuổi, một cảnh tượng dở khóc dở cười xuất hiện.

Đừng nhìn thực lực Khoa Phụ cao, trong số tất cả Đại Vu, thứ hạng của y cũng rất cao, nhưng lại không đuổi kịp mười con Tiểu Kim Ô, bị bỏ xa một đoạn.

Chương 237

Mười con Tiểu Kim Ô đang liều mạng bỏ chạy, thấy cảnh này, nội tâm vốn đang căng thẳng đều thả lỏng hết.

Hóa ra, Khoa Phụ không đuổi kịp chúng nó a!

Sợ cái quái gì chứ.

"Ha ha!" "Tên man di kia!

Không phải ngươi rất kiêu ngạo sao?

Không phải muốn chém ta vạn đao sao?

Ngươi đuổi kịp ta rồi hãy nói!

Nhìn cái tốc độ của ngươi kìa, bò như rùa ấy, còn chẳng bằng cả nương tử của ngươi, đơn giản là đừng quá chậm chạp chứ!" Đại Kim Ô điên cuồng trào phúng.

"Đại ca nói đúng!" "Tên man di kia tốc độ bò như rùa ấy, muốn đuổi kịp ta?

Đơn giản là nói bậy nói bạ." Tam hoàng tử châm chọc.

Một đám Kim Ô hò hét trên bầu trời.

Điều kỳ lạ là, ngoài Khoa Phụ ra, Vu tộc cũng không có Đại Vu nào khác xuất hiện.

Khoa Phụ vốn mang theo lửa giận ngút trời, bị mười con Tiểu Kim Ô chọc tức như vậy, đơn giản là tam thi bạo khiêu, càng thêm phẫn nộ.

"Lão tử thề!" "Không tiếc bất cứ giá nào, cũng phải trấn áp toàn bộ mười con Tiểu Kim Ô này!" Khoa Phụ gào thét với vẻ mặt dữ tợn, điên cuồng đuổi theo mười con Tiểu Kim Ô.

Nhưng bất kể y bùng nổ thế nào, giới hạn đã rõ ràng, cho dù liều mạng bùng nổ, vẫn không có tác dụng gì.

So với Hóa Hồng Độn Thuật, tốc độ của y quá chậm.

Không thể tạo ra chút sóng gió nào.

Càng như vậy, mười con Tiểu Kim Ô càng thêm kiêu ngạo.

Theo thời gian trôi qua, càng ngày càng nhiều người Vu tộc bị mười con Tiểu Kim Ô thiêu chết.

Giang Thần đi theo phía sau, thu tất cả cảnh tượng vào mắt.

"Thì ra là thế!" "Thủ đoạn thật lớn, vậy mà lại muốn tế toàn bộ Vu tộc." "Để chúng tự tương tàn!

Không đúng, Khoa Phụ là Đại Vu đỉnh phong, thực lực vô cùng khủng bố, nếu thật sự giao chiến, dù là Chém Thi Chuẩn Thánh, cũng chưa chắc đã áp chế được y." "Khoa Phụ không giỏi tốc độ, theo lý mà nói, với tu vi nhục thân Đại Vu đỉnh phong, không thể nào không đuổi kịp mười con Tiểu Kim Ô." "Cho dù thi triển Hóa Hồng Độn Thuật, nhưng dưới sự áp chế của cảnh giới tuyệt đối, vẫn không được!" "Để hai tộc sớm bùng nổ đại chiến, ván cờ này thật sự quá lớn." Giang Thần cười lạnh một tiếng, ngước nhìn bầu trời, trong mắt tinh quang lóe lên.

E rằng vị kia cũng đã nhúng tay vào, nếu không không thể nào bố trí ra cục diện khổng lồ như vậy.

Theo thời gian trôi qua, chớp mắt đã hai ngàn năm ròng.

Khoa Phụ vẫn luôn đuổi theo sau mười con Tiểu Kim Ô, muốn bắt chúng lại, nhưng dù y có cố gắng thế nào, vẫn không thể đuổi kịp.

Cho dù đã dốc hết sức, vận dụng đủ loại bí pháp bản nguyên, kết quả vẫn như cũ, không thay đổi được hiện trạng trước mắt, bắt được

mười con Tiểu Kim Ô.

Mười con Tiểu Kim Ô dựa vào Hóa Hồng Độn Thuật, vẫn luôn bỏ Khoa Phụ lại phía sau.

Đồng thời, Thái Dương Chân Hỏa nồng đậm bàng bạc phát ra từ người chúng.

Dưới hai ngàn năm này, số lượng tộc nhân Vu tộc chết dưới Thái Dương Chân Hỏa thực sự quá nhiều.

Vô số bộ lạc bị ngọn lửa thiêu thành tro tàn, không còn một chút dấu vết nào.

Núi non, đại địa cũng đều như vậy.

Cho đến bây giờ, lực bản nguyên trong cơ thể Khoa Phụ đã tiêu hao gần hết.

Y chỉ còn dựa vào một hơi thở để duy trì, một khi không thể thở nổi, có khả năng sẽ thân tử đạo tiêu.

Ngoài ra, trong hai ngàn năm này, ngoài Khoa Phụ ra, lại không có Đại Vu nào khác xuất hiện, càng đừng nói đến Tổ Vu.

Một ngày nọ, mười con Tiểu Kim Ô bay đến một vùng biển mênh mông vô tận, lượn lờ trên mặt biển, nhìn Khoa Phụ vẫn theo sau, vẻ mặt khinh thường, trên mặt tràn đầy sự khinh bỉ.

"Tên man di đó đã đuổi theo ta hai ngàn năm rồi." "Không thấy mệt sao?

Vu tộc cũng chỉ hữu danh vô thực, bên ngoài nhìn có vẻ rất mạnh mẽ, nhưng thực tế lại yếu như chó." "Đại ca nói đúng!" "Đám man di Vu tộc, đứa nào đứa nấy đều là phế vật." "Cái loại phế vật như vậy mà cũng dám mơ tưởng đấu với Thiên Đình của ta, hoàn toàn nực cười, cũng không chịu soi gương mà xem mình có xứng đáng không."

“Vu tộc bẩm sinh đều là phế vật.” “Từ Tổ Vu cho đến tộc nhân Vu tộc bình thường, tất cả đều là phế vật!

Không có một ai hữu dụng.” “Trong hai ngàn năm qua, nhiều tộc nhân Vu tộc như vậy bị ta thiêu cháy sạch sẽ, dùng một câu để hình dung, tất cả đều là rác rưởi.” Mười con Tiểu Kim Ô vẻ mặt khinh thường, chế giễu trên Cửu Thiên.

Giang Thần nhìn cảnh này, vẻ mặt khinh bỉ.

“Không biết sống chết!” “Bị người ta tính kế bao nhiêu năm mà không hề hay biết, lại còn dám đắc ý!

Đáng đời chết hết.” “Nếu không phải thực lực Khoa Phụ bị áp chế, bằng mười con Tiểu Kim Ô này, e rằng đã sớm bị đánh thành tro tàn.” “Nhưng như vậy cũng tốt, tiếp theo Bản tọa lại tiện lợi hơn nhiều.” Giang Thần cười lạnh một tiếng.

Khoa Phụ lại một lần nữa bị kích nộ.

Đã đuổi theo hai ngàn năm ròng!

Vậy mà không đuổi kịp mười con Tiểu Kim Ô, đối với y mà nói, đó là một sự sỉ nhục sâu sắc.

Ngoài ra, rất nhiều tộc nhân Vu tộc đã bị mười con đó thiêu chết.

Món nợ máu nhất định phải dùng máu để trả, phải chém mười con Tiểu Kim Ô vạn đao, y không nuốt trôi cục tức này.

“A!” “Mười tên nghiệt súc chỉ biết chạy!

Có bản lĩnh thì đứng lại cho lão tử, ta quang minh chính đại mà đánh một trận!” Khoa Phụ gầm lên giận dữ.

“Ngươi cho ta giống ngươi sao?” “Chạy trốn cũng là một thủ đoạn đối địch!

Gọi là chiến thuật thả diều, mẹ nó ngươi không biết sao?” “Bản

hoàng tử quên mất, người Vu tộc đều là lũ đần, một chữ cũng không biết.” Đại hoàng tử tiếp tục châm chọc.

“A!” “Mười tên nghiệt súc khi người quá đáng!

Thật sự cho rằng ta không có chút biện pháp nào sao?

Lão tử thành toàn các ngươi!” Khoa Phụ hoàn toàn bạo tẩu.

Xùy!

Vô số vạn đạo thanh quang, từ trong cơ thể y bùng phát ra, thần uy khủng bố, từng đạo, từng đạo, lan tràn khắp trời đất.

Đồng thời, thân thể y, trong nháy mắt hóa thành cự nhân cao mấy chục vạn trượng.

Thần uy khủng bố che trời lấp đất, đặc biệt là cỗ sát khí ngút trời ẩn chứa trong cơ thể y, thực sự quá mạnh mẽ.

Chương 238

"Không hay rồi!" "Tên man di này muốn phóng đại chiêu!" Đại hoàng tử sắc mặt biến đổi, hô lớn một tiếng.

Mười con Tiểu Kim Ô cưỡi một đạo độn quang, vội vàng xông về phía trước.

Sau khi bay một lúc, thấy Khoa Phụ không đuổi theo, mười con Tiểu Kim Ô liền dừng lại.

Vẻ mặt khó hiểu nhìn Khoa Phụ đang đứng yên tại chỗ, như thể đang nhìn một kẻ ngốc vậy.

"Mẹ nó không phải bị đuổi đến ngu rồi chứ?" "Thi triển thần thông Pháp Tướng Thiên Địa, muốn dọa ta sao?

Cũng không chịu soi gương mà xem mình có xứng đáng không!" Đại hoàng tử tiếp tục châm chọc, điên cuồng kéo thù hận.

"Hừ!" Khoa Phụ lạnh lùng hừ một tiếng, há miệng hung hăng nuốt vào, lực hấp dẫn khủng bố bùng phát ra từ miệng y.

Khoảnh khắc tiếp theo, nước biển phía dưới, cuồn cuộn cuộn một vòng giữa trời đất, xông thẳng vào miệng Khoa Phụ, trong thời gian ngắn ngủi, đã bị y nuốt chửng rất nhiều.

Mười con Tiểu Kim Ô thấy cảnh này, tất cả đều ngây người.

Nhìn cảnh tượng đó, chúng ngây người hồi lâu giữa trời đất mà vẫn chưa hoàn hồn.

"Đại ca đang làm gì vậy?" "Không đuổi kịp ta, lẽ nào muốn dùng thủy công?

Chẳng lẽ không biết, như vậy hoàn toàn lạc đề sao?" Tam Kim Ô

tiếp tục châm chọc.

“Cẩn thận một chút.” “Ta bay cao hơn một chút, xông lên trời, rồi lại tìm cách khác.” Đại hoàng tử nói.

“Ừm.” Các Kim Ô khác gật đầu.

Ngay lập tức không chần chừ nữa, cưỡi độn quang, xông thẳng lên Cửu Thiên.

Bay mãi cho đến khi lên đến Cửu Thiên, chúng mới hoàn toàn dừng lại, đứng trên Cửu Thiên, nhìn xuống tình hình bên dưới.

“Tử chiến đến cùng?” “Khoa Phụ thật sự đã liều mạng rồi!

Ngay cả phương pháp độc ác như vậy cũng có thể dùng ra, xem ra Khoa Phụ thật sự đã liều mạng rồi!” “Nếu một đòn thành công, mười con Tiểu Kim Ô tất nhiên sẽ chết không nghi ngờ gì.” “Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, hai con chim lông lá đó, dưới uy lực cường đại như vậy, chống đỡ cũng vô cùng khó khăn.” Giang Thần trong mắt tinh quang lóe lên.

Mười con Tiểu Kim Ô có thể không hiểu điều đó đại biểu cho điều gì.

Nhưng với đạo hạnh và nhãn lực của Giang Thần, sao có thể không hiểu được?

Khoa Phụ đã chuẩn bị tử chiến đến cùng, một khi thành công, mười con Tiểu Kim Ô chắc chắn sẽ chết.

Khi đó, với uy lực của cả vùng biển mênh mông vô tận, một khi bùng phát ra nhất định sẽ kinh thiên động địa.

Theo sự nuốt chửng của Khoa Phụ, nước biển mênh mông phía dưới đang nhanh chóng giảm đi, trong khoảng thời gian ngắn ngủi, đã gần như biến mất.

Nếu không có bất ngờ xảy ra, mười con Tiểu Kim Ô hôm nay chắc chắn sẽ chết.

Nhưng vào lúc này, bất ngờ đã xảy ra.

Hoặc giả, Chuẩn Đề, tên ngốc không biết xấu hổ đó, đã mưu tính bấy lâu nay, sao có thể để kế hoạch sắp hoàn thành lại công cốc chứ?

Y trong bóng tối đã dùng đại thần thông, đánh một giọt Trọng Nguyên Chi Thủy vào trong nước biển.

Trọng Nguyên Chi Thủy không phải là nước bình thường, một giọt cũng nặng vạn vạn cân, có uy năng hủy thiên diệt địa.

"Quả nhiên đã ra tay!" "Ngay cả bảo vật tàn nhẫn như vậy cũng vận dụng, Chuẩn Đề ngốc lư thật sự đủ tâm ngoan độc a!

Vì đạt được mục đích, lại có thể vô liêm sỉ đến mức này." Giang Thần thu tất cả cảnh tượng vào mắt, vẫn ẩn mình trong bóng tối, lạnh lùng quan sát cảnh tượng trước mắt.

Khoa Phụ không hề biết Chuẩn Đề vị Thánh Nhân kia, lại vô liêm sỉ đến vậy, lại âm thầm dùng thủ đoạn, đánh Trọng Nguyên Chi Thủy vào nước biển, để y nuốt vào.

Dưới sự nuốt chửng liều mạng của y, nước biển phía dưới càng ngày càng ít.

Ba ngày sau, Khoa Phụ dừng lại, nước biển phía dưới đã bị nuốt chửng hoàn toàn.

Nuốt chửng nhiều nước biển như vậy, uy năng khủng bố bùng phát từ cơ thể Khoa Phụ, uy áp toàn bộ trời đất, tất cả đều bị bao trùm trong đó.

"Mười tên nghiệt súc, bây giờ đều có thể đi chết rồi!" Khoa Phụ gào thét với vẻ mặt dữ tợn.

Y nhón chân một cái, trực tiếp nhảy khỏi mặt đất, xông thẳng lên Cửu Thiên.

Khí thế đã ủ lâu, vào khoảnh khắc này toàn bộ bùng phát ra.

"Trấn áp cho lão tử!" Khoa Phụ gầm lên giận dữ, há miệng hung hăng phun ra, vô tận nước biển từ miệng y tuôn ra, bao trùm toàn bộ vùng trời đất này, hóa thành một con rồng biển khổng lồ mênh mông vô tận.

Cỗ thần uy hủy thiên diệt địa bùng phát từ biển lôi đình này, mang theo sự bá đạo trấn áp tất cả, lao thẳng về phía mười con Tiểu Kim Ô.

Nơi nó đi qua, không gian giữa trời đất đều bị cỗ lực lượng cường hoành khủng bố này phá hủy hoàn toàn, vô số đạo khí lưu hỗn độn cuồn cuộn.

"Không hay rồi!" "Tên man di này vậy mà lại dùng đại chiêu, ta mau chạy!" Đại hoàng tử sắc mặt biến đổi, vội vàng hô một tiếng, dẫn đầu xông thẳng lên Cửu Thiên một lần nữa.

Mấy con Tiểu Kim Ô khác phản ứng cũng không chậm, thi triển độn thuật đến cực hạn, liều mạng xông thẳng lên trời đất.

Hóa Hồng Độn Thuật được thi triển đến xuất thần nhập hóa, nhưng con rồng biển khổng lồ hóa thành từ vô tận nước biển, tốc độ cũng vô cùng nhanh.

Mười phút sau, con rồng biển khủng bố đó đã sắp đuổi kịp mười người, nhưng vào lúc này, dị biến lại một lần nữa xảy ra.

Con rồng biển khổng lồ trực tiếp xông ra, vậy mà lại uốn một vòng trên Cửu Thiên, sau đó lại từ trên trời đất rơi xuống, uy lực càng thêm mạnh mẽ bùng phát từ vùng nước biển này, cỗ uy năng trấn áp tất cả, lao thẳng về phía Khoa Phụ.

Nhìn dáng vẻ này, như muốn trấn áp Khoa Phụ triệt để vậy.

Khoa Phụ sau khi thi triển một đòn, đã tiêu hao hết chút sức lực cuối cùng trong cơ thể, trực tiếp từ trên Cửu Thiên ngã xuống đất khô cằn.

Nhìn con rồng biển càng lúc càng gần, đặc biệt là cỗ uy năng khủng bố phát ra từ nó, khóe miệng y nhếch lên, mang theo một nụ cười khinh thường.

Lý trí mê muội, vào khoảnh khắc này cũng hơi tỉnh táo lại.

"Ta hiểu rồi." "Khoảnh khắc này từ khi bắt đầu, từ đầu đến cuối đều là một ván cờ, trách sao ta đuổi theo lâu như vậy, mà các Đại Vu khác của Vu tộc đều không phát hiện." "Với tu vi nhục thân của ta, cho dù độn pháp không đủ, cũng không thể nào không đuổi kịp." "Vô số vạn tộc nhân Vu tộc đã chết… các vị Tổ Vu đại nhân không thể nào không phát hiện!

Hóa ra tất cả, đã sớm được tính kế." "Thật đáng thương!

Thật nực cười!" "Kẻ tính kế lão tử, lão tử chết, cũng phải sống chết nguyền rủa ngươi!

Không được chết tử tế." Khoa Phụ ngửa mặt lên trời gào thét.

Nhìn thấy rồng biển càng lúc càng gần, Giang Thần trong mắt tinh quang lóe lên.

"Đến lúc Bản tọa ra tay rồi." Giang Thần thầm nhủ một tiếng.

Xùy!

Thân thể y chợt lóe, trực tiếp biến mất khỏi chỗ cũ.

Chương 239

Khi con rồng biển khổng lồ trên Cửu Thiên sắp lao xuống, con ruồi hóa thành trực tiếp rơi xuống người Khoa Phụ.

Oành!

Đúng lúc này, rồng biển hung hăng lao xuống.

Uy áp khủng bố, cùng dòng nước mênh mông, cuồn cuộn xông thẳng về bốn phương tám hướng, từng đạo, từng đạo, hoàn toàn bao phủ vùng trời đất này.

Thiên cơ tạm thời bị che lấp, Giang Thần nhân cơ hội hiếm có này, hung hăng ra tay tóm một cái, rút hết huyết mạch trong cơ thể Khoa Phụ ra.

Hoàn thành tất cả.

Giang Thần nhân lúc tất cả mọi người đều không chú ý đến tình hình bên cạnh, trực tiếp phá không rời đi, không chần chừ một giây phút nào tại chỗ cũ.

Trong vài lần chớp động, liền biến mất.

Cỗ khí lãng cuồng bạo đó, kéo dài ròng rã nửa canh giờ mới hoàn toàn biến mất, mặt đất xung quanh, hầu như đều bị cỗ khí lãng cuồng bạo này phá hủy hoàn toàn.

Ngay cả một chút dấu vết cũng không còn sót lại bao nhiêu.

Thi cốt Khoa Phụ đã hoàn toàn không còn.

Mười con Tiểu Kim Ô ngơ ngác nhìn cảnh tượng phía dưới, từng con vẻ mặt kinh ngạc, mang theo sự không thể tin được, vậy mà đã bị giải quyết sao?

Lẽ nào thật sự là chân mệnh thiên tử?

Đại thế sở hướng?

Ngay cả ông trời cũng đứng về phía chúng, âm thầm giúp đỡ?

Nếu không, thì sao lại chết?

Nghĩ đến đây, mười con Tiểu Kim Ô càng thêm ngạo mạn.

Chúng thậm chí không chú ý, so với trước đây, chúng trở nên càng thêm phẫn nộ, lý trí hoàn toàn bị nuốt chửng, không còn chút nào đáng nói.

"Hóa ra, bản thái tử còn tưởng Khoa Phụ lợi hại đến đâu, hóa ra chỉ hữu danh vô thực, yếu ớt như vậy!" "Ai mà chẳng nói được!

Ta còn chưa động thủ, chỉ đơn giản vỗ cánh một cái, liền chém chết y rồi." "Khinh!

Cái Vu tộc Đại Vu chó má gì chứ, hóa ra cũng chỉ có thế!

Ta còn chưa ra tay, cũng chưa ẩn mình, liền kết thúc rồi." Mười con Tiểu Kim Ô khinh thường bàn luận.

Không lâu sau, mười con Tiểu Kim Ô liền bàn luận ra một kết quả, đó là tiếp tục đi gây sự ở Vu tộc, thay Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất gánh vác áp lực.

Giết thêm nhiều tộc nhân Vu tộc, cùng Đại Vu.

Để Yêu tộc xưng bá Vu tộc, trở nên đơn giản hơn một chút.

Bàn bạc xong xuôi tất cả, mười con Tiểu Kim Ô vỗ cánh, cưỡi Hóa Hồng Độn Thuật, tiếp tục xông về phía trước.

Giang Thần nhìn cảnh này, vẻ mặt khinh thường.

"Lúc này không mau quay về, còn dám đi gây sự." "Chê chết chưa đủ nhanh, sống quá sung sướng rồi a!" Giang Thần cười lạnh một

tiếng, trầm ngâm, trong lòng liền có quyết định.

Hắn không lập tức theo sau, mà đổi một hướng khác, tìm một nơi vô cùng hẻo lánh, yên tĩnh để dừng lại.

Tay phải vung lên, vô số đạo kiếm khí bắn ra, tại chỗ khai thác tạm thời một động phủ, sau đó bố trí trận pháp và cấm chế, thân thể chợt lóe, nhanh chóng xông vào.

Hắn lấy ra Hồng Mông Tử Khí Bồ Đoàn, đặt trên giường đá.

Ngồi trên giường đá, tay phải vung lên, lấy ra huyết mạch và thi cốt của Khoa Phụ.

Sau khi chết, cỗ uy áp khủng bố đó bùng phát từ thi cốt Khoa Phụ, như mặt trời giữa trưa.

Nhìn huyết mạch và thi cốt Khoa Phụ trước mắt, Giang Thần không lập tức hành động, mà rơi vào trầm tư.

"Đồ vật đúng là đồ tốt." "Với tu vi nhục thân hiện tại của Bản tọa, nếu luyện hóa huyết mạch Khoa Phụ, Cửu Cửu Hỗn Nguyên Huyền Công cũng chưa chắc có thể đột phá tầng thứ tám, nhục thân chứng đắc Chuẩn Thánh đạo quả." "Thay vì như vậy, chi bằng luyện chế huyết mạch và thi cốt Khoa Phụ thành khôi lỗi." "Vạn nhất thành công, sẽ có thêm một tôn khôi lỗi thực lực cường đại, nếu thất bại, cũng không lãng phí chút huyết mạch và thi cốt nào." "So với thu hoạch, hoàn toàn tỷ lệ thuận, hơn rất nhiều." Giang Thần hạ quyết tâm.

Ngay lập tức không chần chừ nữa, cứ thế mà làm.

Tay phải lật một cái, lấy ra Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Sinh Mệnh Chi Thủy.

Hai loại bảo vật vừa xuất hiện, cỗ thần uy tản mát ra, thực sự quá mạnh mẽ.

Trước đây khi Giang Thần nặn đất tạo người đã thất bại, lần này cũng không biết có thể nặn đất tạo người thành công hay không.

Nhìn những bảo vật trên mặt đất.

Địa lợi, nhân hòa, chỉ còn xem thiên thời, xem tên lão thiên gia có phối hợp hay không.

"Lần này nhất định phải thành công!" Giang Thần trong mắt tinh quang lóe lên.

"Đại Ma Thần Thái Dương Chân Hỏa!" Giang Thần gầm nhẹ một tiếng, tay phải lật một cái, lòng bàn tay xuất hiện một đạo hỏa diễm, uy lực khủng bố, từ Đại Ma Thần Thái Dương Chân Hỏa bùng phát ra, từng đạo, từng đạo, điên cuồng thiêu đốt.

Cỗ hỏa diễm vượng thịnh đó, dường như muốn thiêu cháy sạch sẽ vạn vật trong trời đất vậy.

Trước cỗ uy lực hỏa diễm cường hoành đó, cỗ uy năng hủy thiên diệt địa, dường như muốn thiêu cháy sạch sẽ vạn vật trong trời đất vậy, vô cùng cường hoành, vô cùng cuồng bạo.

"Đi!" Giang Thần tay phải vung lên.

Đại Ma Thần Thái Dương Chân Hỏa cuộn một vòng, hóa thành một con quạ lửa khủng bố, rơi xuống thi cốt và huyết dịch Khoa Phụ, ngọn lửa hùng hùng thiêu đốt, thực sự quá vượng thịnh.

Bao trùm huyết mạch và thi cốt Khoa Phụ, bắt đầu luyện hóa.

Ấn pháp trong tay biến hóa, theo ý nghĩ trong lòng, kịch liệt biến hóa.

Từng đạo, từng đạo, đề thuần sát khí trong thi cốt và huyết mạch, loại bỏ tạp chất, giữ lại tinh hoa, khiến nó trở nên càng mạnh mẽ hơn.

Quá trình này không thể hoàn thành trong thời gian ngắn.

Thời gian trôi nhanh như ngựa trắng vụt qua khe cửa, chớp mắt đã hai trăm năm ròng.

Một ngày nọ, Giang Thần trong mắt tinh quang lóe lên, nhìn huyết mạch và thi cốt Khoa Phụ sắp luyện chế thành công trước mắt, đặc biệt là cỗ uy năng khủng bố phát ra từ đó, thực sự quá mạnh mẽ.

Vô số vạn đạo kim quang, từ thi cốt Khoa Phụ sau khi đề thuần phát ra, từng đạo, từng đạo, mạnh mẽ mà cũng vô cùng khủng bố.

Ngay cả huyết mạch cũng được đề thuần một lần, trở nên càng cường hoành vô cùng.

"Tổng cộng đã hoàn thành bước đầu tiên rồi." "Thành hay không là nhờ bước tiếp theo!" Giang Thần trong mắt tinh quang lóe lên.

"Định!" Tay phải vung lên, bao trùm Cửu Thiên Tức Nhưỡng, dùng Đại Ma Thần Thái Dương Chân Hỏa bắt đầu luyện chế, nếu không luyện chế, e rằng Cửu Thiên Tức Nhưỡng không thể chịu nổi cỗ uy năng khủng bố bên trong.

Chương 240

Cứ như vậy, Cửu Thiên Tức Nhưỡng cũng bị Giang Thần luyện chế chín lần, luyện chế đến cực hạn, không thể tinh tiến thêm nữa, mới dừng lại.

Khống chế Cửu Thiên Tức Nhưỡng, nặn ra một hình người.

Không ngờ không phải Nhân tộc, mà là tộc Elf, có hai cái tai đáng yêu.

Khi mô hình được nặn ra, Giang Thần tay phải vung lên, đánh thi cốt Khoa Phụ đã thu nhỏ vào trong.

Oành!

Thi cốt Khoa Phụ vừa tiến vào bên trong, cỗ uy áp cuồng bạo ẩn chứa trong đó, dường như muốn trong khoảnh khắc tiếp theo, làm nổ tung thân thể do Cửu Thiên Tức Nhưỡng hóa thành.

"Định!" Giang Thần lạnh lùng hừ một tiếng, điều động lực lượng Pháp Tắc Thời Gian, trấn áp lên thi cốt, đồng thời thi triển Hòa Giải Tạo Hóa và Vô Trung Sinh Hữu trong ba mươi sáu đỉnh cấp Đạo pháp, bắt đầu sáng tạo và dung hợp.

Quá trình này không cho phép một chút sơ suất nào.

Cho dù có lực lượng Pháp Tắc Thời Gian tương trợ, cũng không dễ dàng hoàn thành.

Khi thi cốt Khoa Phụ và Cửu Thiên Tức Nhưỡng hoàn toàn dung hợp vào làm một, kim quang phát ra càng thêm rực rỡ, bao trùm toàn bộ vùng trời đất này.

May mắn là trong sơn động, có trận pháp cấm chế đỉnh cấp do Giang Thần bố trí, chặn đứng tất cả dị tượng khổng lồ đó.

Nếu không, động tĩnh do dị tượng đó tạo thành, e rằng sẽ quét sạch cả Hồng Hoang đại địa.

"Bước quan trọng nhất." Giang Thần trong mắt tinh quang lóe lên.

Một ngón tay điểm một cái, đánh tất cả huyết mạch trên mặt đất vào trong.

Cùng lúc đó, Tam Quang Thần Thủy cũng được đánh vào.

Theo huyết mạch và Tam Quang Thần Thủy cùng lúc tiến vào Cửu Thiên Tức Nhưỡng, người tộc Elf do nó hóa thành dường như có sinh mệnh, phát ra từng đạo tiếng mạch đập.

"Dung hợp cho Bản tọa!" Giang Thần gầm lên giận dữ.

Đã đến thời khắc then chốt của sự dung hợp, lúc này, không cho phép một chút sai sót nào.

Nếu không, tất cả nỗ lực trước đây, toàn bộ đều sẽ công cốc, hóa thành hư vô.

Hắn vận chuyển lực lượng Pháp Tắc Thời Gian đến cực hạn, toàn bộ trấn áp lên trên.

Hòa Giải Tạo Hóa liều mạng thi triển, sáng tạo ra người tộc Elf.

Theo thời gian trôi qua, sắc mặt Giang Thần vô cùng khó coi, tiên lực trong cơ thể như đập vỡ đê, nhanh chóng tiêu hao.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, tiên lực hầu như tiêu hao cạn kiệt.

May mắn là trên người Giang Thần có quá nhiều các loại đan dược cực phẩm, bảo vật, có thể nhanh chóng khôi phục tiên linh lực đã tiêu hao.

Dưới sự trợ giúp của những đan dược và bảo vật đó, tiên lực đã tiêu hao cạn kiệt trong cơ thể Giang Thần đều được khôi phục.

Có đủ tiên lực để chống đỡ.

Giang Thần nhanh chóng luyện chế, từng đạo, từng đạo, luyện chế người tộc Elf trước mắt.

Cũng không biết đã bao lâu, Giang Thần cảm thấy người tộc Elf đã được luyện chế đến đỉnh phong, đến lúc xuất thế rồi.

"Ra cho Bản tọa!" Giang Thần gầm nhẹ một tiếng, ấn pháp trong tay biến hóa, từng đạo, từng đạo, liên tiếp đánh xuống.

Theo những ấn pháp đó rơi xuống thân thể tộc Elf.

Theo lời Giang Thần, quang mang khủng bố, quét sạch vô số vạn trượng, từng đạo, từng đạo, từ trên thân thể đó phát ra.

Dưới sự chiếu rọi của quang mang đó, thân thể trước mắt, tự hành động.

Ngay cả dung mạo vốn mơ hồ, cũng nhanh chóng trở nên rõ ràng.

Một vị trung niên đại hán tướng mạo khôi ngô, xuất hiện giữa không trung, khí thế khủng bố, từ trong cơ thể y phát ra.

Thiên hoa biến trụy, địa dũng kim liên.

Vô số đạo dị tượng hiển lộ trong sơn động, bao trùm toàn bộ sơn động.

Kéo dài rất lâu, mới biến mất.

Nơi rõ ràng nhất, chính là đôi tai của y, thực sự quá lớn.

"Thành công rồi!" "Bản tọa thật sự đã sáng tạo ra tộc nhân Elf, không chỉ có thân thể cường hoành, còn có thể tu luyện nguyên thần, thật sự hoàn mỹ!" Giang Thần kích động nói.

Sau khi bình tĩnh lại, Giang Thần dường như đã nhận ra điều gì, sắc mặt đại biến.

“Không hay rồi!” “Bản tọa suýt chút nữa quên mất điều quan trọng nhất?

Sáng tạo ra một chủng tộc, tuy có thể đạt được công đức lớn như trời, thậm chí như Nữ Oa nương nương, nhờ vào lực lượng công đức, chứng đạo thành Thánh.” “Tối thiểu cũng có thể như Minh Hà lão tổ, tuy không thể chứng đạo thành Thánh, nhưng lại có thể đạt được công đức lớn như trời.” “Nhưng cũng thành toàn Thiên Đạo, bổ sung Thiên Đạo bất túc, nói như vậy, chẳng phải gián tiếp giúp đỡ Thiên Đạo sao?” Giang Thần thầm nhủ.

Trong lòng Giang Thần, hắn sẽ không vì chút công đức này, mà gián tiếp giúp đỡ Thiên Đạo, để Thiên Đạo hoàn thiện.

Còn về công đức ư?

Chỉ cần câu cá, lẽ nào lại thiếu công đức?

Trong lòng Giang Thần, tay phải lật một cái, vội vàng lấy ra Định Hải Thần Châu chứa hạt sen Thanh Liên Sáng Thế ba mươi sáu phẩm đó.

Tâm thần khẽ động, thu người tộc Elf này vào.

“Hù!” “Suýt nữa thì hỏng bét rồi.” Giang Thần thở ra một hơi dài.

May mắn là phản ứng khá nhanh, nếu không, mọi chuyện thật sự phiền phức rồi.

Thân thể chợt lóe, trực tiếp tiến vào không gian của Định Hải Thần Châu.

Nhìn người tộc Elf đang ngơ ngác đứng yên tại chỗ, Giang Thần hài lòng mỉm cười.

“Từ bây giờ ngươi chịu trách nhiệm canh giữ hạt sen Thanh Liên Sáng Thế ba mươi sáu phẩm này.” “Bản tọa sẽ truyền thụ cho ngươi

một môn thần thông vô thượng." "Sau này ở trong đó chăm chỉ tu luyện, không có lệnh của Bản tọa, không được đi đâu cả." Giang Thần phân phó.

"Lão tổ tông!" Người tộc Elf cung kính đáp.

Xùy!

Chỉ thấy ngón tay trỏ của Giang Thần kim quang lóe lên, nhanh như chớp điểm vào mi tâm của y, truyền thụ Thượng Thanh Tiên Pháp và Cửu Chuyển Huyền Công cho y.

Hoàn thành tất cả, Giang Thần liền thu tay lại.

"Ở trong đó tu luyện cho tốt." "Nếu có chỗ nào không hiểu, cứ tùy thời hỏi lão tổ này, chỉ cần trong đó gọi lão tổ này, ta sẽ có thể nghe thấy tên của ngươi." Giang Thần phân phó.

Chương 241

“Lão tổ tông!” Người tộc Elf cung kính đáp.

Xùy!

Thân thể chợt lóe, Giang Thần liền rời khỏi động thiên của Định Hải Thần Châu, một lần nữa xuất hiện trong sơn động.

Nhìn cảnh sắc giữa trời đất xung quanh, khóe miệng Giang Thần nhếch lên, lộ ra một nụ cười lạnh lùng.

“Người tộc Elf đầu tiên đã được sáng tạo ra.” “Chỉ cần có đủ dược liệu, là có thể sáng tạo ra người tộc Elf thứ hai, thứ ba, thậm chí nhiều hơn nữa!” “Mười con Tiểu Kim Ô lần này ta sẽ không giết một con nào cả, ta muốn xem, không có Tiểu Kim Ô, ngươi lấy gì làm mặt trời.” Giang Thần cười lạnh một tiếng.

Tay phải vung lên, thu Hồng Mông Tử Khí Bồ Đoàn, mở trận pháp cấm chế, thân thể chợt lóe, trực tiếp rời khỏi chỗ cũ.

Khi hắn xuất hiện trở lại, đã ở bên ngoài sơn động.

“Phá Vọng Kim Đồng!” Vận dụng hai đại thần thông thiên phú, tra xét tung tích của mười con Tiểu Kim Ô lúc này.

Một lát sau, dưới sự tra xét của hai đại thần thông nghịch thiên Phá Vọng Kim Đồng và Tam Giới Lục Đạo, Giang Thần nhanh chóng tìm thấy vị trí của mười con Tiểu Kim Ô.

Đầu mười con Tiểu Kim Ô đó thật sự đủ cứng, đã đến lúc này rồi, vậy mà vẫn còn đang gây sự.

Cứ gây sự mãi, gây sự không ngừng.

Chúng làm càn trên địa bàn Vu tộc, có thể là đã trấn áp Khoa Phụ,

khiến chúng có thêm dũng khí.

Chúng thấy, dường như Đại Vu của Vu tộc cũng không đáng sợ đến thế, chỉ là không đáng một đòn mà thôi.

Đúng là như vậy.

Chỉ cần Tổ Vu không xuất quan, chúng là tồn tại vô địch.

Lại có Đại Vu khác xuất hiện, chỉ cần chạy đủ nhanh, thi triển Hóa Hồng Độn Thuật đến cực hạn, không đuổi kịp thì mọi thứ đều vô ích.

Chính vì vậy, mười con Tiểu Kim Ô mới dám điên cuồng thôi động Thái Dương Chân Hỏa, thi triển uy năng Thái Dương Chân Hỏa đến tối đa, tiếp tục phóng hỏa trên địa bàn Vu tộc.

Vô số tộc nhân Vu tộc, chết dưới Thái Dương Chân Hỏa của mười con Tiểu Kim Ô.

Đồng thời, tin tức về việc Đại Vu Khoa Phụ bị mười con Tiểu Kim Ô chém giết, cũng đã hoàn toàn lan truyền trong Vu tộc, dưới sự kiểm soát cố ý của một số người, tin tức không truyền đến tai Tổ Vu.

Chỉ lưu truyền trong tầng lớp trung hạ của Vu tộc.

Một ngày nọ, một vị đại hán tướng mạo anh tuấn, sau lưng đeo cung tiễn, xuất quan từ bế quan.

Y là Hậu Nghệ, Đại Vu của Vu tộc.

Sau khi biết Khoa Phụ bị mười con Tiểu Kim Ô diệt sát, cùng với hàng chục triệu tộc nhân chết dưới Thái Dương Chân Hỏa của mười con Tiểu Kim Ô, Hậu Nghệ trực tiếp nổi giận đùng đùng, ngay lập tức truy sát mười con Tiểu Kim Ô.

Nghĩ đến đây, Giang Thần thu hồi tầm mắt, trong mắt tinh quang lóe lên.

“Trò hay sắp bắt đầu rồi.” “Thật sự khiến người ta vô cùng mong đợi, đến lúc đó, ta sẽ thu thập toàn bộ mười con Tiểu Kim Ô này.” Giang Thần cười lạnh một tiếng.

Ngay lập tức không chần chừ nữa, thân thể chợt lóe, trực tiếp biến mất khỏi chỗ cũ.

Vận chuyển Đại Đạo Liễm Tức Quyết đến cực hạn, nhanh như chớp lao về phía vị trí của mười con Tiểu Kim Ô.

Ba tháng sau, Giang Thần đã đến nơi mười con Tiểu Kim Ô đang ở, mười con Tiểu Kim Ô lúc này, vẫn đang tiếp tục gây sự trên trời.

Khác biệt là, lần này người truy sát là Hậu Nghệ, không phải Khoa Phụ.

Hậu Nghệ lúc này vô cùng phẫn nộ, sắp lật tung trời đất rồi.

“Đáng chết!” “Sao lại như vậy?

Với cung tiễn của ta, ngay cả gần mười tên nghiệt súc đó cũng không được?” Hậu Nghệ sắc mặt phẫn nộ, nắm chặt tay, lửa giận ngút trời bùng phát từ cơ thể y, dường như muốn lật tung trời đất vậy.

“Ha ha!” “Cả buổi còn tưởng ngươi mạnh đến đâu, hóa ra cũng chỉ có thế!

Lại muốn dùng cung tiễn bắn ta sao?

Cũng không chịu soi gương mà xem mình có đủ tư cách không!” “Cung tiễn bình thường, vậy mà cũng muốn phá vỡ phòng ngự Thái Dương Chân Hỏa của ta sao?” “Hoàn toàn là nằm mơ giữa ban ngày!” “Kết cục của ngươi cũng giống như tên man di trước đó, đều sẽ chết dưới Thái Dương Chân Hỏa của ta!

Chờ giải quyết ngươi xong, ta sẽ đi diệt sát các Đại Vu khác.”

“Thu dọn sạch sẽ đám man di dám phạm thượng này.” Đại Kim Ô đắc ý cười lớn.

“Có bản lĩnh thì xuống đây cho ta!” “Ta quang minh chính đại mà đánh một trận!” Hậu Nghệ sắc mặt dữ tợn, gào thét phẫn nộ.

Cỗ lửa giận ngút trời đó, dường như muốn lật tung trời đất vậy.

Từ đó có thể thấy, Hậu Nghệ lúc này rốt cuộc giận dữ đến mức nào.

“Hừ!” “Ngươi cho ta là đồ ngốc sao?

Có bản lĩnh thì đuổi theo ta, chờ đuổi kịp ta rồi hãy nói, nếu không có bản lĩnh đó, mau cút đi!

Đừng có ở trước mặt ta mà làm mất mặt.” “Đệ đệ, chúng ta đi!

Đổi một hướng khác, tiếp tục thu hoạch đám rác rưởi Vu tộc phía dưới!” Đại Kim Ô hô một tiếng, dẫn theo chín con Tiểu Kim Ô khác, đổi một hướng, bay về phía địa bàn Vu tộc.

“Đáng chết!” “Đứng lại cho ta!” Hậu Nghệ sắc mặt dữ tợn gào thét, lửa giận khủng bố bùng phát trong cơ thể.

Y dốc toàn lực truy sát mười con Tiểu Kim Ô.

Giống như Khoa Phụ, Hậu Nghệ cũng là một Đại Vu đỉnh cấp.

Nhưng dù y có cố gắng thế nào cũng không đuổi kịp mười con Tiểu Kim Ô, dường như trong cõi u minh, tốc độ của y bị áp chế.

Nhưng y lại không cảm thấy được, nhìn y, giống như đã dốc hết toàn lực vậy.

Dường như Hóa Hồng Độn Thuật của mười con Tiểu Kim Ô, thật sự quá nhanh.

Y liều mạng truy đuổi, nhưng vẫn không thể đuổi kịp.

“Kịch bản không đúng rồi!” “Mười con Tiểu Kim Ô không phải có chín con Tiểu Kim Ô chết dưới mũi tên của Khoa Phụ sao?

Bây giờ cung tiễn không có tác dụng sao?” Trong lòng, Giang Thần đột nhiên vỗ đầu một cái, nghĩ đến một khả năng khác.

Chuẩn Đề Thánh Nhân, tên ngốc đó, đã âm thầm tính kế tất cả.

Biết rõ cung tiễn của Hậu Nghệ không có tác dụng, lẽ nào không đi ban tặng cung tiễn sao?

Nếu vậy, làm sao kéo được thù hận giữa Vu và Yêu tộc?

Hơn nữa, mười con Tiểu Kim Ô giết càng nhiều tộc nhân Vu tộc, gây ra sức phá hoại càng lớn, kéo càng nhiều thù hận, đến lúc đó lại đưa thần cung và thần tiễn đến trước mặt Hậu Nghệ.

Có thần cung và thần tiễn trong tay, sợ không thể chém giết Tiểu Kim Ô sao?

Chương 242

"Chuẩn Đề Thánh Nhân tên ngốc đó thật sự đủ tàn nhẫn." "Để đạt được kế hoạch, vậy mà ngay cả phương pháp vô liêm sỉ như vậy cũng có thể sử dụng, ước chừng trong Hồng Hoang đại địa, trên phương diện không biết xấu hổ, không còn ai hơn được y." Giang Thần cười lạnh một tiếng, không động thanh sắc đi theo phía sau y.

Chuẩn Đề tên ngốc đó đang tính kế, ta cũng đang tính kế.

Ta muốn xem, hai bên ai có thể tính kế ai, ai lại cao tay hơn.

Theo thời gian trôi qua, càng ngày càng nhiều tộc nhân Vu tộc chết dưới Thái Dương Chân Hỏa của mười con Tiểu Kim Ô, ngay cả địa bàn Vu tộc, cũng bị Thái Dương Chân Hỏa bao trùm.

Ngọn lửa đại hỏa hùng hùng vượng thịnh, từng đạo, từng đạo, liên tiếp cuồn cuộn về xung quanh.

Khói đen ngút trời, bao trùm toàn bộ bầu trời.

Sức phá hoại gây ra, thực sự quá lớn.

Nhưng như vậy, cũng không thấy Đại Vu nào khác của Vu tộc, hoặc Tổ Vu xuất hiện ngăn cản tất cả, dường như tất cả đều không hề hay biết.

Chớp mắt đã trôi qua tròn một trăm năm.

Trong một trăm năm này, số lượng tộc nhân Vu tộc chết dưới Thái Dương Chân Hỏa của mười con Tiểu Kim Ô, cộng thêm những tộc nhân Vu tộc đã bị thiêu cháy trước đó, vượt quá một ức.

Thiêu cháy nhiều tộc nhân Vu tộc như vậy, phần nhân quả gây ra thực sự quá lớn.

Gia trì lên người mười con Tiểu Kim Ô, cùng với cả Thiên Đình, Yêu tộc.

Tuy hiện tại chưa hiển lộ ra, nhưng một khi vận mệnh Thiên Đình không thể chống đỡ được cỗ nhân quả đó, khi đó nhân quả khổng lồ sẽ bùng phát.

"Ta muốn giết mười tên nghiệt súc đó!" "Ăn thịt chúng, uống máu chúng!" Hậu Nghệ sắc mặt dữ tợn, gào thét phẫn nộ.

Lửa giận khủng bố, từng đạo, từng đạo, liên tiếp vang vọng giữa trời đất.

Từng khối đá khổng lồ, từ trong tay y liên tiếp bay ra, lao thẳng về phía mười con Tiểu Kim Ô trên Cửu Thiên.

Cho dù sức mạnh nhục thân của y kinh người, nhưng dưới sự tính kế của Chuẩn Đề tên ngốc đó, sao có thể cho y toại nguyện?

Chỉ thấy những tảng đá khổng lồ đó, chưa kịp bắn đến trước mặt mười con Tiểu Kim Ô, liền bị ngọn lửa khủng bố phát ra từ người chúng, thiêu cháy hoàn toàn.

Trước Thái Dương Chân Hỏa, tất cả công kích đều vô ích.

"Ha ha!" "Đừng phí sức nữa, thật sự quá yếu!

Bằng ngươi mà muốn làm hại ta sao?

Hoàn toàn là nằm mơ giữa ban ngày!" "Đại ca nói đúng!" "Đám người Vu tộc, ngay cả chút nhãn lực cũng không có, rõ ràng không có chút thực lực nào, lại muốn đấu với ta, cũng không chịu soi gương mà xem mình có đủ tư cách không!" "Cút về nhà đi!" "Đừng có ở đây mà làm mất mặt nữa, đuổi theo thì cũng chết, cũng giống như tên man di trước đó, chết dưới tay ta!" Mười con Tiểu Kim Ô trên trời điên cuồng trào phúng, đủ loại lời lẽ khó nghe, liên tiếp từ miệng chúng thốt ra.

Muốn khó nghe đến đâu, liền khó nghe đến đó.

"A!" "Mười tên nghiệt súc khi người quá đáng!" Hậu Nghệ uất ức nắm chặt tay, sắc mặt dữ tợn nhìn mười con Tiểu Kim Ô, ánh mắt phẫn nộ đó, dường như muốn lật tung trời đất vậy.

Bàn chân y hung hăng đạp xuống đất, trực tiếp nhảy khỏi mặt đất, xông thẳng lên trời đất.

"Đi chết cho lão tử!" Hậu Nghệ sắc mặt dữ tợn gào thét.

Nắm chặt tay, thô bạo đơn giản lao thẳng về phía mười con Tiểu Kim Ô.

Cảnh tượng dở khóc dở cười xuất hiện.

Đừng nhìn uy lực một quyền đó ngút trời, ngay cả không gian cũng bị đánh nát, vô số đạo không gian loạn lưu cuồn cuộn, xông thẳng về bốn phương tám hướng.

Vô số đạo khí lãng hỗn độn, từng đạo, từng đạo, liên tiếp cuồn cuộn từ trong không gian vỡ nát.

Nơi nó đi qua, tất cả xung quanh, đều bị vô tình phá hủy.

Ngay cả một chút dấu vết nguyên vẹn cũng không còn sót lại.

Nhưng y không đuổi kịp mười con Tiểu Kim Ô, không phải không được, mà là bị người ta hãm hại.

Phanh!

Đúng lúc này, Hậu Nghệ từ trên trời rơi xuống đất, cỗ sức mạnh cường hoành do sự hạ xuống mang lại, trực tiếp làm nát mặt đất, xuất hiện một khe nứt khủng bố, lan tràn về xung quanh.

Kéo dài rất lâu, mới làm tiêu tan cỗ sức mạnh khổng lồ đó.

Dị biến cũng theo đó mà xảy ra.

Vô số vạn đạo hà quang màu vàng, từ trong mặt đất vỡ nát bốc lên, từng đạo, từng đạo, cuồn cuộn về bốn phương tám hướng.

Một cây chiến cung khổng lồ, chín mũi tên vàng, từ dưới đất xông thẳng lên trời, lơ lửng giữa không trung.

Kim quang lưu chuyển.

Trên chiến cung hiển lộ ba chữ lớn "Xạ Nhật Cung", trên mũi tên cũng vậy, cũng hiển lộ ba chữ lớn "Xạ Nhật Tiễn", tản mát ra khí tức Linh Bảo Tiên Thiên Hạ Phẩm.

Uy áp cường hoành, từng đạo, từng đạo, từ Xạ Nhật Cung và Xạ Nhật Tiễn trước mắt phát ra, cỗ uy năng quét ngang tất cả, trấn áp chư thiên, thực sự quá mạnh mẽ.

"Ha ha……" "Trời giúp ta rồi!

Mười tên nghiệt súc không phải rất kiêu ngạo sao?

Lão tử muốn xem, lần này các ngươi kiêu ngạo thế nào, lão tử lần này muốn thu dọn sạch sẽ các ngươi!" Hậu Nghệ sát khí ngút trời.

Đã nhẫn nhịn bấy lâu nay, cuối cùng cũng chờ được cảnh này, không thể như vậy được nữa.

Nợ máu nhất định phải dùng máu để trả, chỉ có như vậy, mới có thể báo thù rửa hận cho những tộc nhân Vu tộc đã chết, cùng Đại Vu Khoa Phụ.

"Cho ta!" Hậu Nghệ gầm nhẹ một tiếng, nhanh như chớp tóm lấy Xạ Nhật Cung và Xạ Nhật Tiễn trong tay.

"Trò hay sắp bắt đầu rồi." Giang Thần mắt sáng rực.

Nắm Xạ Nhật Cung và Xạ Nhật Tiễn, tựa như cánh tay vậy, như một phần thân thể của y.

Loại cảm giác huyết mạch tương liên đó, dường như bẩm sinh đã

tồn tại.

Hậu Nghệ, đối mặt với loại cảm giác này cũng không nhịn được gật đầu.

"Cái cảm giác này…" "Có Xạ Nhật Cung và Xạ Nhật Tiễn tương trợ, ta muốn xem lần này các ngươi còn trốn tránh thế nào!" Hậu Nghệ lạnh lùng nói, ánh mắt lạnh lẽo, bắn ra sát khí ngút trời, không hề che giấu, lạnh lùng nhìn mười con Tiểu Kim Ô trên trời.

Ánh mắt lạnh nhạt đó, dường như xuyên qua trời đất, muốn chém giết mười con Tiểu Kim Ô vậy.

Cường hoành đến mức này, lợi hại không thể tả.

"Không hay rồi!" "Sáo trang Linh Bảo Tiên Thiên Hạ Phẩm, một bộ!

Hai thứ đó cộng gộp lại uy lực bùng phát ra, đều có thể sánh ngang với Linh Bảo Tiên Thiên Thượng Phẩm, ta mau chạy!" Đại Kim Ô sắc mặt đại biến, vội vàng hô một tiếng, dẫn theo chín con Tiểu Kim Ô khác trốn lên Cửu Thiên.

Chương 243

Chín con Tiểu Kim Ô khác tốc độ cũng không chậm, dưới tình huống sinh tử cận kề, từng con dốc hết toàn lực, trốn lên trời, muốn trong thời gian đầu tiên thoát khỏi nơi thị phi này.

Chúng sợ tiếp tục chần chừ ở đây, e rằng sẽ có họa sát thân.

Đặc biệt là khi Xạ Nhật Cung và Xạ Nhật Tiễn xuất hiện, chúng cảm nhận được nguy hiểm bản năng, nếu không chạy trốn, thật sự khó thoát khỏi kiếp nạn.

"Đáng chết!" "Tên man di này vận khí sao lại tốt đến vậy?

Ngay cả trên đường cũng có thể nhặt được sáo trang Linh Bảo Tiên Thiên Hạ Phẩm!

Sao ta lại không có vận khí tốt như vậy?" Con Kim Ô nhỏ nhất không cam lòng gào thét.

"Phong thủy luân phiên chuyển." "Bây giờ mới định chạy khỏi đây?

Không cảm thấy đã quá muộn sao?

Khi giết tộc nhân Vu tộc của ta, cùng Đại Vu Khoa Phụ, các ngươi không như bây giờ sao?" "Muốn đi đâu?

Tất cả đều phải ở lại cho ta!" Hậu Nghệ sát khí ngút trời.

Sát khí khủng bố, bùng phát từ cơ thể Hậu Nghệ.

Y giương cung đặt tên, một mũi Xạ Nhật Tiễn nhanh như chớp đáp lên Xạ Nhật Cung.

Hà quang khủng bố, từ trên cung tiễn phát ra.

Cỗ cảm giác trấn áp tất cả, diệt thế đó, thực sự quá khủng bố.

“Đi chết cho ta!” Hậu Nghệ gầm lên giận dữ.

Xùy!

Khoảnh khắc tiếp theo, Xạ Nhật Tiễn mang theo một tiếng phá không kinh thiên động địa, nhanh chóng bắn ra.

Cỗ uy năng hủy diệt tất cả, nơi nó đi qua, không gian vỡ nát, từng đạo không gian loạn lưu cuồn cuộn.

Chỉ thấy Xạ Nhật Tiễn lóe lên, liền không còn tung tích.

Nhưng nhìn từ vết nứt không gian vỡ nát, chỉ một mũi Xạ Nhật Tiễn, đã khóa chặt một con Tiểu Kim Ô.

Lên trời xuống đất, chạy đến chân trời góc bể, cũng khó thoát khỏi sự diệt sát của mũi Xạ Nhật Tiễn này.

“Mau tránh ra!” Con Kim Ô thứ chín, thấy vậy, vội vàng xông ra, dùng thân thể của mình, chắn trước mặt lão thập.

Phanh!

Ngọn lửa hùng hùng thiêu đốt, bùng cháy trên Cửu Thiên, tiếng nổ lớn vang vọng giữa trời đất.

“Già Thiên Tế Nhật!” Giang Thần mắt sáng rực, trực tiếp thi triển đại thần thông đỉnh cấp ngang tầm ba mươi sáu Đạo pháp Thiên Cương, cưỡng chế che lấp vùng trời đất này.

Nhất thời, lấy đây làm trung tâm, cả trời đất chìm vào bóng tối, không thấy năm ngón tay.

Dưới sự khống chế cố ý của Giang Thần, thi thể con Kim Ô thứ chín bị diệt sát, biến mất khỏi không trung, nhưng thực tế lại bị hắn âm thầm ẩn giấu.

Duy chỉ còn lại bóng dáng chín con Kim Ô khác hiển lộ, không thể ẩn hình, toàn thân bốc cháy ngọn lửa, thực sự quá chói mắt, muốn ẩn

giấu, cũng không thể ẩn giấu được.

“Tổng cộng đã thu được hai con rồi.” Giang Thần kích động nói.

Với tâm tính của hắn, đối mặt với cảnh này, lúc này cũng khó mà giữ được bình tĩnh nữa.

Hắn trực tiếp dùng đại thần thông phá vỡ không gian.

Thân thể chợt lóe, xuất hiện tại thi thể con Kim Ô đã chết đó, tay phải vung lên, thu thi thể lão cửu vào.

Hoàn thành tất cả, Giang Thần lại một lần nữa ẩn mình trong không trung, vận chuyển Đại Đạo Liễm Tức Quyết đến cực hạn.

Cảm giác trộm vặt dưới sự chú ý của vô số đại năng, thực sự quá kích thích.

Sơ suất một chút, sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.

May mắn là thần thông đỉnh cấp Già Thiên Tế Nhật đủ mạnh, lại có Đại Đạo Liễm Tức Quyết tương trợ, trong thời gian ngắn ngủi thì vẫn an toàn vô sự.

“Ha ha!” “Khoa Phụ, cùng tất cả hai lang đã chết của Vu tộc ta!” “Các ngươi thấy không?

Ta đã báo thù cho các ngươi rồi, diệt sát một con Tiểu Kim Ô, còn lại chín con Tiểu Kim Ô, chờ ta diệt sát toàn bộ chín con Tiểu Kim Ô này xong.” “Ta sẽ đi đồ sát đám nghiệt súc Yêu tộc kia, trấn áp toàn bộ.” “Dám chạy đến địa bàn Vu tộc của ta mà làm càn, ta muốn từng đứa một phải chết không có đất chôn thân!” Hậu Nghệ sát khí ngút trời, điên cuồng ngửa mặt lên trời gào thét.

Tay phải y tóm một cái, lại một lần nữa nắm một mũi Xạ Nhật Tiễn đáp lên Xạ Nhật Cung.

Vô số vạn đạo hà quang, lại một lần nữa từ trên cung tiễn xông

thẳng lên trời, cỗ sức mạnh trấn áp tất cả, hủy thiên diệt địa đó, thực sự quá mạnh mẽ, lại một lần nữa khóa chặt một con Tiểu Kim Ô.

"Lão cửu!" "Hậu Nghệ đáng chết, dám giết huynh đệ của ta, bản hoàng tử thề!

Lần này trở về Thiên Đình xong, nhất định phải bẩm báo phụ hoàng, phái khiển đại quân, chém giết ngươi sạch sẽ!" Đại Kim Ô sắc mặt dữ tợn gào thét.

"Huynh đệ đều mau tăng tốc bay, ngàn vạn lần đừng chần chừ." "Ta không tin, tốc độ cung tiễn có thể đuổi kịp tốc độ Hóa Hồng Độn Thuật của ta!" Đại Kim Ô hô lớn.

Nhưng đã lầm rồi.

Trước đây Khoa Phụ và Hậu Nghệ bị áp chế, bây giờ đến lượt chúng bị áp chế.

Hóa Hồng Độn Thuật của Kim Ô, bị áp chế thành độn thuật bình thường, chúng không hề hay biết.

Tám con Tiểu Kim Ô còn lại, làm sao đã từng thấy trận chiến như vậy.

Lúc này tất cả đều sợ vãi ra quần, cứ thế đi theo sau Đại Kim Ô, chạy về phía trước.

Nhìn dáng vẻ này, như muốn nhanh chóng thoát khỏi nơi thị phi này.

Nhưng thật sự đã quá muộn.

Ván cờ đã được bố trí, thời khắc kiêu ngạo đã qua, bây giờ đến lượt Hậu Nghệ phát huy rồi.

Nhìn cảnh này, Giang Thần vẻ mặt khinh thường, khoanh tay đứng nhìn, ẩn mình giữa trời đất, xem trò hay.

“Đi chết đi!” Hậu Nghệ lại một lần nữa gầm nhẹ một tiếng, kéo dây cung đến tối đa, sau đó hung hăng buông ra, Xạ Nhật Tiễn từ trong tay bắn ra.

Mang theo thần uy khủng bố, phá vỡ không gian, khi xuất hiện trở lại, đã bắn trúng một con Tiểu Kim Ô.

Thấy lại có một con Tiểu Kim Ô bị giải quyết, Giang Thần vẻ mặt kích động, nhanh chóng xông ra, không tiếng động thu con Kim Ô đó vào.

Tiếp theo, Hậu Nghệ như thể đã bật hack vậy.

Liên tục bắn ra sáu mũi tên, lại một lần nữa bắn chết sáu con Tiểu Kim Ô.

Chương 244

Cộng thêm hai con Tiểu Kim Ô đã bắn chết trước đó, tổng cộng đã bắn chết tám con Tiểu Kim Ô, cho đến bây giờ, trong tay y chỉ còn lại một mũi Xạ Nhật Tiễn.

"Đáng chết!" "Sao lại như vậy?

Xạ Nhật Tiễn chỉ còn lại một mũi?

Ta phải bắn thế nào đây?" Hậu Nghệ nhíu chặt mày.

Nhìn hai con Tiểu Kim Ô còn lại trên Cửu Thiên.

Hậu Nghệ sát khí ngút trời, bắn chết một con, không phải là mục tiêu của y.

Mục tiêu của y là giải quyết toàn bộ mười tên nghiệt súc đó, trấn áp chúng ở đây, nếu để một con trốn thoát.

Thì những tộc nhân Vu tộc đã chết, cùng Đại Vu Khoa Phụ, ai sẽ báo thù?

Trong lòng Hậu Nghệ vô cùng uất ức, Xạ Nhật Tiễn đáp trên dây cung, âm tình bất định nhìn hai con Tiểu Kim Ô trên trời.

"Trong tay ta chỉ còn lại một mũi tên." "Ở đây có ta cản, ngươi mau rời khỏi đây." "Hãy nhớ kỹ, không tiếc bất cứ giá nào thi triển Hóa Hồng Độn Thuật quay về Thiên Đình, bẩm báo chuyện này cho phụ hoàng và thúc thúc Đông Hoàng Thái Nhất, để phụ hoàng báo thù cho chúng ta!" Đại Kim Ô vội vàng nói.

"Không!

Đại ca đi đâu ta đi đó, ta một mình quay về, ta không đi!" Tiểu Kim Ô đẫm lệ lắc đầu.

“Mệnh lệnh!

Mau cút đi cho ta!

Nếu không cút nữa, huynh đệ ta hôm nay đều sẽ chết ở đây, ngay cả một người quay về báo tin cho phụ hoàng cũng không có!” “Lẽ nào muốn huynh đệ ta chết uổng ở đây?

Dưới Cửu Tuyền, chết không nhắm mắt?” Đại Kim Ô gầm lên giận dữ.

“……” Tiểu Kim Ô đau lòng, nước mắt lại không thể kiểm soát, từng đạo, từng đạo chảy ra, làm ướt khóe mắt, rơi xuống mặt đất.

“Đứng ngây ra đó làm gì?” “Không mau cút đi cho ta!” Đại Kim Ô lại một lần nữa gầm nhẹ một tiếng.

“Đại ca bảo trọng!” “Yên tâm!

Ta nhất định sẽ nói với phụ hoàng, để phụ hoàng phát binh, bắn giết toàn bộ đám man di Vu tộc này ở đây.” Tiểu Kim Ô phát ngoan.

“Đi sao?” “Giết nhiều tộc nhân Vu tộc của ta, cùng Đại Vu Khoa Phụ, hai tên súc sinh lông lá các ngươi đều phải ở lại cho ta!” Hậu Nghệ sát khí ngút trời, trực tiếp nhắm mắt lại.

Tinh khí thần tập trung đến đỉnh phong, dựa vào cảm giác trong cõi u minh, lại một lần nữa kéo Xạ Nhật Cung.

Vô số vạn đạo kim quang, theo Xạ Nhật Cung được kéo ra, bùng phát từ trên cung tiễn.

Phong tỏa trời đất, uy năng cường hoành bùng phát từ Xạ Nhật Cung.

Khi cỗ sức mạnh hủy diệt tất cả ngưng tụ đến đỉnh phong.

Hậu Nghệ cũng vào lúc này mở mắt.

“Tất cả đều đi chết cho ta!” Hậu Nghệ gầm lên giận dữ.

Xùy!

Khoảnh khắc tiếp theo, Xạ Nhật Tiễn nhanh như chớp bắn ra, không gian vỡ nát, thần uy vô thượng từ Xạ Nhật Tiễn bùng phát, xông thẳng lên Cửu Thiên.

“Mau chạy!” Thấy cảnh này, Đại Kim Ô sắc mặt biến đổi, không màng tất cả muốn đẩy Tiểu Kim ra, để nó đi trước.

Nếu không có bất ngờ xảy ra, Tiểu Kim Ô có lẽ thật sự đã thoát khỏi đây.

Giống như trong nguyên tác, mười con chỉ chết chín con, còn một con sống sót.

Nhưng bây giờ thì đơn giản quá rồi.

Giang Thần vẫn ẩn mình trong bóng tối, đang chờ thi thể của chúng, đã đến lúc này rồi, lại có thể để chúng chạy thoát sao?

“Lúc này mới định chạy?

Hỏi Bản tọa chưa?” Giang Thần khóe miệng nhếch lên, vẻ mặt khinh thường.

“Pháp tắc thời gian định cho Bản tọa!” Hắn âm thầm điều động lực lượng Pháp Tắc Thời Gian, trấn áp lên người hai con.

Chỉ cố định hai con trong một giây, hoàn thành tất cả, Giang Thần liền thu hồi Pháp Tắc Thời Gian.

Cũng trong một giây ngắn ngủi đó, có một số chuyện đã trở thành định cục.

Xạ Nhật Tiễn phá không mà đến, mang theo uy năng khủng bố, một mũi tên song điêu, trực tiếp bắn xuyên qua cơ thể hai con.

Oành!

Oành!

Tiếng nổ khủng bố vang lên, trực tiếp trấn áp mạnh mẽ hai con.

"Xong rồi!" Giang Thần vẻ mặt kích động, thân thể chợt lóe, nhanh như chớp xuất hiện tại thi thể hai con, thu thi thể hai con vào.

Hoàn thành tất cả, Giang Thần vận chuyển Đại Đạo Liễm Tức Quyết đến cực hạn, không dám chần chừ một khoảnh khắc nào ở đây nữa.

Thời gian chần chừ ở đây càng lâu, càng vô cùng nguy hiểm.

Lần mưu tính này đều đã thực hiện được, đến lúc rời khỏi đây, tìm một nơi núp lùm, tiêu hóa thật tốt những gì đã xảy ra.

Hắn phá vỡ không gian, nhanh như chớp chuyển vào.

Theo Giang Thần rời đi, không còn sự chống đỡ của hắn, thần thông đại Già Thiên Tế Nhật đang bao phủ vùng trời đất này, cũng theo đó biến mất, dường như từ đầu đến cuối chưa từng xuất hiện.

Rất lâu sau, Hậu Nghệ mới hoàn hồn, cả người trực tiếp ngơ ngác.

"Ta đã làm được sao?" "Một mũi tên song điêu?

Chẳng lẽ tiễn thuật của ta lại lên một tầng cao mới sao?" "Ha ha……" "Khoa Phụ!

Cùng những hai lang Vu tộc đã chết của ta, các ngươi thấy không?

Ta đã diệt sát toàn bộ mười tên nghiệt súc, báo thù cho các ngươi rồi." "Dưới Cửu Tuyền, các ngươi cũng có thể nhắm mắt rồi." Hậu Nghệ kích động ngửa mặt lên trời khóc lớn, trông như một kẻ điên.

Vài canh giờ sau, khi tâm trạng Hậu Nghệ bình ổn lại, y quay

người vội vã về Vu tộc, muốn đi bẩm báo Tổ Vu, tổng công Thiên Đình.

Đỉnh Bất Chu Sơn.

Nhận ra tình hình bên cạnh, Chuẩn Đề Thánh Nhân nhanh như chớp mở mắt, trong ánh mắt bắn ra hai đạo lửa giận ngút trời.

Chương 245

"Không thể nào!" "Chỉ có chín mũi Xạ Nhật Tiễn, với kế hoạch của bần tăng, sao có thể diệt sát mười con Tiểu Kim Ô được?" "Ai đã âm thầm tính kế?

Tốt nhất đừng để bần tăng biết, nếu không bần tăng nhất định sẽ chém ngươi vạn đao!" Chuẩn Đề Thánh Nhân sát khí ngút trời.

Lửa giận khủng bố từ trong cơ thể bùng phát, uy chấn chư thiên, bao trùm toàn bộ vùng trời đất này.

Đồng thời, y dùng đại thần thông bắt đầu suy diễn, muốn tra rõ mọi việc, nhưng kết quả lại khiến y thất vọng.

Dù y có suy diễn thế nào, vẫn không thể suy ra chút tin tức nào liên quan đến Giang Thần.

Dường như căn bản không có ai âm thầm ra tay vậy.

Vào lúc này, không còn mười con Tiểu Kim Ô, cả Hồng Hoang đại địa vào lúc này chìm vào bóng tối.

Một trăm năm sau, Giang Thần dừng lại bên một con sông hẻo lánh, tay phải vung lên, ở đáy sông khai thác tạm thời một động phủ.

Hai tay niệm quyết, từng đạo trận pháp cấm chế, liên tiếp từ trong tay đánh xuống.

Trong chốc lát, liền bố trí một trận pháp cấm chế uy lực cường đại trong động phủ, bao trùm chặt chẽ nơi đó.

Sau đó lấy ra Hồng Mông Tử Khí Bồ Đoàn, đặt trên giường đá.

Hắn không vội tu luyện, nhìn bầu trời đêm bên ngoài vẫn một màu đen kịt, cả Hồng Hoang đại địa chìm vào hoảng loạn.

Khóe miệng hắn nhếch lên, mang theo một nụ cười thú vị.

"Không muốn tính kế à?" "Lần này Bản tọa muốn xem, ngươi có thể tính kế thế nào!" "Không có Tiểu Kim Ô, ngươi lấy gì chiếu rọi Hồng Hoang đại địa!

Nếu có bản lĩnh, cứ để Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất chiếu rọi Hồng Hoang đại địa đi, coi như ta chưa nói gì." Giang Thần cười lạnh một tiếng.

"Đại Đạo Liễm Tức Quyết!" Tay phải vỗ một cái, thôi động Đại Đạo Liễm Tức Quyết, từng luồng sương mù trắng sữa tuôn ra từ lòng bàn tay, trong chốc lát đã bao phủ toàn bộ sơn động.

Dưới sự che giấu của Đại Đạo Liễm Tức Quyết, sơn động này dường như không hề tồn tại.

Ngay cả khi Thiên Đạo Thánh Nhân ra tay cũng không thể suy diễn ra sự hiện diện của nó.

Hoàn tất mọi việc, Giang Thần vẫn còn lo lắng trong lòng, đến lúc này mới thả lỏng.

Việc phải làm tiếp theo thật sự quá khó tin.

Nếu để ngoại giới phát hiện, một khi lộ ra một chút phong thanh, sẽ kéo theo vô vàn phiền phức.

Cũng để tránh rước lấy những phiền toái không đáng có vào thân.

Y lấy ra mười thi thể Tiểu Kim Ô, những thi thể này đều còn nguyên vẹn không tổn hại.

Sau đó lại lấy ra Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tam Quang Thần Thủy.

Muốn tạo ra tộc Elf, những thứ này thiếu một thứ cũng không được.

Dù thiếu thứ nào cũng không thể tạo ra được.

Từng kiện bảo vật lơ lửng giữa không trung, hào quang rực rỡ nồng đậm, cùng khí thế cường hoành phát ra từ những bảo vật này.

Nhìn những bảo vật đó, Giang Thần mỉm cười gật đầu.

"Trước hết phải chiết xuất bản nguyên từ mười con Tiểu Kim Ô.

Bằng không, một khi bản nguyên trong cơ thể chúng hoàn toàn tiêu tán, sẽ không thể chiết xuất được nữa." Giang Thần sắc mặt nghiêm túc.

"Bản nguyên Hỏa chi ra đây!" Giang Thần khẽ gầm một tiếng.

Ấn pháp trong tay biến đổi, đánh xuống mười thi thể Tiểu Kim Ô.

Giây tiếp theo, những ngọn lửa bùng cháy dữ dội, tất cả đều là Thái Dương Chân Hỏa, lơ lửng bay ra từ mười thi thể Tiểu Kim Ô.

Không gian xung quanh, dưới sự thiêu đốt của Thái Dương Chân Hỏa đáng sợ, phát ra từng luồng khí lãng màu trắng sữa, bị thiêu đốt đến biến dạng.

Nhưng trước mặt Giang Thần, ngọn lửa này không đáng kể, thật sự quá yếu.

Muốn gây ra một chút sóng gió cũng không thể.

"Tất cả vào đây!" Giang Thần há miệng nuốt, một lực hút đáng sợ bùng phát từ miệng, bao trùm lấy bản nguyên Thái Dương Chân Hỏa.

Giây tiếp theo, chỉ thấy toàn bộ lực lượng bản nguyên hỏa này đều chuyển vào miệng Giang Thần.

Toàn bộ quá trình kéo dài ba ngày mới dừng lại.

Đến đây, tất cả bản nguyên hỏa diễm trong mười con Tiểu Kim Ô đều bị Giang Thần chiết đi, không còn một chút uy lực hỏa diễm nào.

Theo luồng Thái Dương Chân Hỏa hùng vĩ đáng sợ kia nhập bụng, hóa thành sức mạnh cuồng bạo, ngang dọc xông thẳng trong cơ thể Giang Thần, dường như muốn ngay lập tức làm nổ tung thân thể y.

Nhưng trước mặt Giang Thần, đám lửa nhỏ nhoi này không thể nào kiêu căng được.

"Trấn áp cho Bản tọa!" Giang Thần hừ lạnh một tiếng.

Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh bỗng nhiên vận chuyển, thần uy đáng sợ bùng phát, bắt đầu nuốt chửng Thái Dương Chân Hỏa khổng lồ hùng hậu trong cơ thể.

Thái Dương Chân Hỏa trước đó còn kiêu căng, giờ phút này lập tức sợ hãi, biến thành cháu trai.

Theo Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh vận chuyển, chúng bị Giang Thần hấp thu luyện hóa, trở thành sức mạnh bản nguyên nhất, chìm đắm trong cơ thể Giang Thần.

Sau đó được luyện hóa bởi Đại Ma Thần Thái Dương Chân Hỏa, làm cường đại thêm Đại Ma Thần Thái Dương Chân Hỏa.

Thời gian trôi mau, thấm thoát như thoi đưa.

Chỉ trong nháy mắt, đã trôi qua trọn vẹn một năm.

Trong vòng một trăm năm, toàn bộ tâm thần Giang Thần đều đặt vào tu luyện.

Một ngày nọ, Giang Thần mở đôi mắt.

Xoẹt!

Hai luồng hàn mang lóe lên trong đôi mắt, bắn ra ngoài, khuấy động sức mạnh khổng lồ trong không trung rồi mới hoàn toàn dừng lại.

"Cuối cùng cũng hấp thu sạch Thái Dương Chân Hỏa này rồi.

Dung hợp bản nguyên Thái Dương Chân Hỏa, uy năng của Đại Ma Thần Thái Dương Chân Hỏa đã tăng lên gấp mười lần." Giang Thần lộ vẻ kích động.

Bàn tay phải lật một cái, lòng bàn tay xuất hiện một đoàn hỏa diễm màu đen thuần túy.

Hỏa diễm trước đó có màu vàng kim, giờ đã biến đổi thành màu đen, ngay cả khi Giang Thần không cố ý thôi động, uy năng đáng sợ phát ra từ trong hỏa diễm đã càn quét thiên địa, trấn áp tất cả.

Chương 246

Không gian vỡ vụn, dường như bị thiêu đốt, vĩnh viễn không thể khép lại.

"Mạnh!

Mạnh đến mức khó tin!

Giờ đây, Đại Ma Thần Thái Dương Chân Hỏa cũng giống như Vô Thượng Đạo Đình, sẽ trở thành lá bài tẩy của Bản tọa.

Hoặc là không dùng, một khi dùng đến, nhất định sẽ kinh thiên động địa.

Ước tính toàn bộ Hồng Hoang đại địa, không có ngọn lửa nào mạnh hơn Đại Ma Thần Thái Dương Chân Hỏa nữa." Giang Thần sắc mặt nghiêm túc nói.

Tay phải vung lên, y thu hồi Đại Ma Thần Thái Dương Chân Hỏa.

Nhìn mười thi thể Tiểu Kim Ô, cùng với Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tam Quang Thần Thủy, Giang Thần cười rất vui vẻ, lại có thêm mười tộc nhân Elf.

"Ra đây cho ta!" Giang Thần quát.

Từng đạo ấn pháp từ trong tay y, liên tiếp đánh xuống, rơi trên mười thi thể Tiểu Kim Ô, bắt đầu chiết xuất cốt hải và lực lượng huyết mạch.

Mấy canh giờ sau, cốt hải và lực lượng huyết mạch của mười con Tiểu Kim Ô đều bị Giang Thần rút ra hoàn toàn.

"Đi!" Giang Thần nói.

Y dùng Cửu Thiên Tức Nhưỡng bắt đầu nặn đất tạo người, đồng

thời thi triển đại thần thông Hòa Giải Tạo Hóa trong Tam Thập Lục Thiên Cương Đạo Pháp, nặn ra mười mô hình người, lơ lửng giữa không trung.

Hoàn thành tất cả, Giang Thần vung tay phải, đưa toàn bộ mười cốt hải và huyết mạch Kim Ô vào.

"Vào!" Tam Quang Thần Thủy xung quanh như điện xẹt xông vào, hòa làm một.

Sức mạnh như bùng nổ, bùng phát từ trong cơ thể mười người, bành trướng đến cực hạn, dường như muốn ngay lập tức bùng nổ hoàn toàn.

"Pháp tắc Thời gian trấn áp cho Bản tọa!" Giang Thần hừ lạnh một tiếng.

Y điều động lực lượng Pháp tắc Thời gian một cách thuần thục, trấn áp lên mười cơ thể.

Dưới sự trấn áp của lực lượng Pháp tắc Thời gian, mười cơ thể đang bành trướng đều dừng lại.

Giang Thần không dám trì hoãn một khắc nào, một mặt vận dụng Hòa Giải Tạo Hóa, tạo ra mười cơ thể, một mặt tiêu hao lực lượng Pháp tắc Thời gian, cố định tất cả để không bị sụp đổ.

Trong tu luyện không có khái niệm thời gian.

Thời gian ở Hồng Hoang là thứ rẻ mạt nhất, chỉ trong nháy mắt đã trôi qua trọn vẹn năm trăm năm.

Trong năm trăm năm, Giang Thần liên tục tạo ra mười cơ thể.

May mắn là trên người y có đủ bảo vật, trong những năm này mới kiên trì được.

Cộng thêm Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh cấp lực, luyện hóa

tiên khí đủ nhanh, mới có thể giúp y luôn trụ vững.

“Tất cả tỉnh lại cho Bản tọa!” Giang Thần quát.

Giọng nói y dường như hàm chứa một loại ma lực nào đó, theo lời y dứt, mười tộc nhân Elf từ từ mở đôi mắt.

“Thu!” Thấy họ tỉnh lại, Giang Thần vung tay phải, không dám trì hoãn một giây.

Y lấy ra Định Hải Thần Châu, thu mười tộc nhân Elf vào.

Đồng thời, thân hình y lóe lên, bước vào bên trong Định Hải Thần Châu.

Nhìn mười tộc nhân Elf, Giang Thần lộ ra nụ cười.

Mười người này giống hệt tộc nhân Elf y đã tạo ra trước đó, ngoài nhục thân cường hãn ra, còn có thể tu luyện nguyên thần.

“Kính chào Lão tổ!” Mười tộc nhân Elf cung kính hành lễ.

“Ừ.” Giang Thần hài lòng gật đầu.

Vừa lúc, tộc nhân Elf y tạo ra trước đó cũng từ bên ngoài trở về, cung kính quỳ trên mặt đất hành lễ.

“Được rồi!

Bản Lão tổ đặt tên cho các ngươi đi!” Trầm ngâm một lát, Giang Thần nói.

“Từ bây giờ, ngươi sẽ là Giang Nhất.” “Mười người còn lại bắt đầu từ Giang Nhị, cho đến Giang Thập Nhất.” Giang Thần tùy hứng nói.

Y là người khá lười nhác, những chuyện đơn giản như đặt tên thì cứ trực tiếp một chút là tốt nhất.

Không cần những cái tên quá hay, dù hay đến mấy cũng chẳng có

tác dụng gì.

“Đa tạ Lão tổ ban tên!” Đám tộc nhân Elf kích động quỳ trên mặt đất tạ ơn.

“Từ bây giờ, Giang Nhất sẽ phụ trách truyền thụ tu luyện, truyền thụ thần thông đạo pháp.

Nếu gặp phải chỗ không hiểu, có thể hỏi Bản Lão tổ.” Giang Thần phân phó.

“Tuân lệnh Lão tổ!” Giang Nhất cung kính đáp.

“Chuyện này giao cho ngươi rồi.

Ở đây ngoan ngoãn tu luyện, mau chóng đề thăng tu vi.” Chúc phúc một câu, Giang Thần liền rời khỏi không gian thế giới này.

Khi y xuất hiện lần nữa, đã ở trong sơn động trước đó.

Vung tay phải, y thu hồi Hồng Mông Tử Khí Bồ Đoàn, sau đó cũng thu luôn trận pháp cấm chế bố trí quanh sơn động.

Hoàn tất mọi việc, Giang Thần từ trong dòng sông đi lên, đứng bên bờ, nhìn thế gian đen kịt, vẫn u ám không ánh sáng, không một chút tươi sáng nào.

Toàn bộ thiên địa đều bị bóng tối bao phủ.

Không gian đen kịt đến mức không thể nhìn thấy năm ngón tay, nhìn mười con Tiểu Kim Ô bị diệt, không có ai thay thế Thái Dương, hào quang chiếu rọi Hồng Hoang đại địa, hiện tại cũng chưa khôi phục.

Đồng thời, nhân quả, oán niệm và sát khí giữa trời đất, tràn ngập khắp nơi, bao phủ toàn bộ thiên địa.

Đặc biệt là trong phạm vi địa bàn của Yêu tộc và Vu tộc.

Lực lượng nhân quả quấn quýt lẫn nhau, hình thành sát kiếp đáng sợ, vô cùng khủng khiếp.

Ngoài ra.

Linh Sơn phương Tây Phật quang trùng thiên, vô số tiếng Phạm âm tụng xướng, truyền ra từ Linh Sơn phương Tây, chặn đứng toàn bộ lực lượng nhân quả đáng sợ kia ở bên ngoài.

Xem ra Chuẩn Đề Thánh Nhân tên ngốc này bày kế diệt mười con Tiểu Kim Ô, cái hậu quả phải gánh chịu thật sự quá lớn, ngay cả Thiên Đạo cũng không nhìn nổi.

Chương 247

Giáng xuống vô số nhân quả, bao vây Linh Sơn.

Nếu không có hai vị Thiên Đạo Thánh Nhân tọa trấn, cùng Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên trấn áp khí vận đại giáo, e rằng lúc đó, mọi chuyện sẽ không đơn giản như bây giờ.

Nhìn một hồi, Giang Thần liền thu hồi ánh mắt, nheo mắt lại, khóe miệng nở nụ cười.

"Trò chơi tiếp theo mới gọi là hay.

Bản tọa xem các ngươi còn diễn trò thế nào nữa." Giang Thần cười lạnh một tiếng.

Vung tay phải, y lấy ra một chiếc ghế nằm đặt trên mặt đất, sau đó lại lấy cần câu ra bắt đầu câu cá.

Tiếp đó, y lấy ra một bữa ăn sang trọng, một vò tiên nhưỡng thượng phẩm Bạch Nguyệt Quang, và một nồi lẩu, bắt đầu ăn.

"Lẩu sảng thật.

Mùi vị đúng là tuyệt đỉnh, lại thêm rượu nữa thì mỹ mãn, cuộc sống nhỏ này quả thực sướng không tả nổi a!

Cũng không biết Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất hai con chim tạp mao kia bây giờ thế nào rồi?

Đã tỉnh khỏi bế quan chưa?" Giang Thần vừa uống tiên nhưỡng thượng phẩm Bạch Nguyệt Quang vừa nghĩ.

"Phá Vọng Kim Đồng!

Tam Giới Lục Đạo!" Y vận dụng hai đại thiên phú thần thông, nhìn về phía cửu thiên.

Dưới sự quan sát của hai đại thần thông nghịch thiên này, tình hình Thiên Đình không chút che giấu nào hiện ra trước mắt Giang Thần.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất hai con chim tạp mao kia đã tỉnh rồi.

Còn Phục Hy và Yêu Sư Côn Bằng vẫn đang bế sinh tử quan.

Trừ phi xuất quan, bằng không, ai cũng không thể quấy rầy.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Đế Tuấn mặt âm trầm ngồi trên long ỷ, lửa giận đáng sợ đã hoàn toàn ngưng tụ thành thực chất, sát khí ngút trời, từng đạo từng đạo truyền đi khắp bốn phương tám hướng.

Ngay cả Đông Hoàng Thái Nhất cũng vậy, lửa giận đáng sợ của y dường như muốn thiêu rụi thiên địa thành một hố trời khổng lồ.

Nắm đấm y siết chặt trong sự tủi nhục.

Mắt đỏ ngầu, sát khí ngút trời.

"Đại ca!

Bọn man di Vu tộc ức hiếp người quá đáng!

Ta không chịu nổi nữa rồi!" "Phát binh đi!

Ta đi giết bọn chúng!" Đông Hoàng Thái Nhất gầm lên giận dữ.

"Bệ hạ không được!" Cửu Anh vội vàng đứng ra nói.

"Phóng túng!

Có phần ngươi nói chuyện sao?

Câm miệng lại cho Bản hoàng!" Đông Hoàng Thái Nhất hừ lạnh một tiếng.

Cửu Anh rụt cổ lại, không dám thở mạnh một hơi, sợ rằng giây

tiếp theo sẽ chọc giận lửa giận đáng sợ của Đông Hoàng Thái Nhất.

“Thái Nhất, tạm thời bình tĩnh.

Món nợ này Bản đế sẽ không bỏ qua đâu, dám giết mười người con của Bản đế, Bản đế thề!

Nhất định phải quét sạch đám man di Vu tộc này!

Nếu không trấn áp toàn bộ bọn chúng, Bản đế khó mà giải mối hận trong lòng.” Nói xong, Đế Tuấn ánh mắt nhìn về phía Cửu Anh.

“Có chuyện gì?” Đế Tuấn lạnh lùng nói.

Đối mặt với ánh mắt đáng sợ của Đế Tuấn, luồng hàn quang đó xuyên thẳng vào lòng người, khiến Cửu Anh trong lòng hoảng sợ, tràn đầy căng thẳng, không dám thở mạnh một hơi nào.

“Bệ hạ!

Trận pháp mà người và Đông Hoàng đang lĩnh ngộ vẫn chưa hoàn toàn thấu hiểu!

Hơn nữa, Hy Hoàng và Yêu Sư hai người đang bế sinh tử quan, lúc này ra tay, đối với chúng ta vô cùng bất lợi.

Nếu muốn báo thù, muốn quét sạch đám man di đáng chết kia, không cần giết một nửa lưu một nửa.

Nếu đợi Bệ hạ và Đông Hoàng lĩnh ngộ được trận pháp uy lực ngập trời kia, rồi đợi Hy Hoàng và Yêu Sư hai người xuất quan, chúng ta hãy ra tay.

Đến lúc đó, Vu tộc sẽ không thể chống đỡ nổi, dù mười hai Tổ Vu cùng nhau ra tay, cũng sẽ trở thành vong hồn dưới tay Bệ hạ, bị trấn áp hoàn toàn.” Cửu Anh cứng rắn nói.

“Hừ!

Chẳng lẽ mười đứa con của ta chết oan uổng sao?

Để hung thủ Hậu Nghệ kia tiêu dao ngoài vòng pháp luật ư?" Đông Hoàng Thái Nhất gào thét không cam lòng.

Luồng khí thế đáng sợ kia, bá đạo trấn áp lên người Cửu Anh.

Dưới sự trấn áp của khí thế uy năng ngập trời của Đông Hoàng Thái Nhất, y trực tiếp bị trấn áp quỳ rạp xuống đất, không dám thở mạnh một hơi nào, mồ hôi lạnh túa ra từ trán, làm ướt đẫm y phục.

"Thần, thần có thể nghĩ ra một phương pháp khác, có thể trừ bỏ Hậu Nghệ, sau đó lại trừ bỏ các Đại Vu khác của Vu tộc.

Từng Đại Vu đáng chết kia, từng kẻ một sẽ bị loại bỏ.

Chờ đến khi Bệ hạ lĩnh ngộ trận pháp kia, Hy Hoàng và Yêu Sư lại xuất quan, lúc đó Vu tộc sẽ hoàn toàn bị xóa tên khỏi Hồng Hoang đại địa." Cửu Anh cứng rắn nói.

"Có phương pháp tốt để giải quyết Hậu Nghệ sao?" Đế Tuấn lúc này mới mở miệng.

Đông Hoàng Thái Nhất cũng thu hồi luồng khí thế đáng sợ đang trấn áp trên người Cửu Anh.

"Bệ hạ, thần sợ nói ra sẽ bị trách tội!" Thân thể Cửu Anh run rẩy càng dữ dội hơn.

"Nói!" Đế Tuấn lạnh mặt quát khẽ một tiếng.

"Thần, thần có thể sử dụng mỹ nhân kế.

Hậu Nghệ dù lợi hại đến mấy cũng chỉ là một Đại Vu, tục ngữ nói anh hùng khó qua ải mỹ nhân, chỉ cần thần vận dụng tốt, không tốn một binh một tốt cũng có thể tru sát Hậu Nghệ." Cửu Anh cúi đầu nói.

Chương 248

“Mỹ nhân kế?” “Đó là một phương pháp không tồi, nhưng ta phái ai đi?” Đế Tuấn trầm ngâm, sau đó nói.

“Thần, thần không dám.” Cửu Anh vội vàng quỳ trên mặt đất, đầu đập mạnh xuống đất.

“Nói!” Đế Tuấn quát.

“Người này nhất định phải có khí chất vô song, thân phận tôn quý.

Dưới một người, trên vạn người, thiên mệnh bất phàm mới được.” Cửu Anh run rẩy nói.

Rầm!

Đế Tuấn nổi giận lôi đình, mạnh mẽ vỗ xuống long ỷ, lửa giận đáng sợ không thể nhịn được nữa, trực tiếp bùng phát.

“Lá gan chó thật lớn!

Ngươi muốn Bản đế phái Thiên Hậu xuống sao?” Đôi mắt Đế Tuấn phun lửa, nếu không còn một chút lý trí, Cửu Anh lúc này e rằng chết thế nào cũng không biết.

“Có, có thể phái Tam Thi hạ giới.

Với vẻ đẹp và khí chất cao quý của Thiên Hậu, nhất định có thể hoàn thành nhiệm vụ một cách hoàn hảo.” Cửu Anh căng thẳng nói.

“Vô sỉ!

Hai người kia chỉ có đạo hạnh Thái Ất Kim Tiên, dù có Thiên Đình khí vận gia trì, cũng chưa đột phá Đại La, chứng đắc Đại La Đạo Quả, nói cho Bản đế biết làm sao phái Tam Thi hạ giới?

Chẳng lẽ muốn Bản đế tự mình hạ giới, đối với một Hậu Nghệ

nhỏ bé mà thi triển mỹ nhân kế sao?

Bản đế còn cần thể diện nữa không?

Truyền ra ngoài, Bản đế còn có thể ở Hồng Hoang đại địa này được nữa không?

Chẳng phải sẽ trở thành trò cười của toàn bộ Hồng Hoang sao?

Vì giải quyết một Đại Vu của Vu tộc, mà ngay cả Thiên Hậu cũng không giữ nổi." Đế Tuấn nổi giận đùng đùng.

"Bệ hạ tha mạng!" Cửu Anh liên tục dập đầu cầu xin tha mạng, không dám thở mạnh một hơi.

"Tên súc sinh!

Dám bất kính với Thiên Hậu, cút ngay!" Đông Hoàng Thái Nhất đột nhiên hừ lạnh một tiếng.

Nhanh như chớp tung một cước, đá vào người Cửu Anh, cưỡng ép y bay ra ngoài.

Một cước mang theo lửa giận của Đông Hoàng Thái Nhất, trực tiếp đá Cửu Anh trọng thương, khi bay ngược ra ngoài, y phun ra một ngụm máu tươi, bay thẳng vào Nam Thiên Môn mới dừng lại.

Sau đó Đế Tuấn hạ lệnh mọi người lui ra, cùng Đông Hoàng Thái Nhất bí mật thương lượng.

"Thú vị!

Xem ra con chim tạp mao Đế Tuấn kia lần này thật sự động lòng rồi, nếu không thì Cửu Anh bây giờ đã là một người chết, chứ không phải còn sống.

Chỉ là Bản tọa tò mò, mỹ nhân kế rốt cuộc sẽ được thi triển khi nào?" Giang Thần nhìn toàn bộ cảnh tượng xảy ra trong Lăng Tiêu Bảo Điện, khóe miệng nhếch lên, mang theo một nụ cười trêu tức.

Đột nhiên.

Không gian vỡ vụn, như bị một bàn tay lớn xé toang.

Một thân ảnh tuyệt mỹ từ trong không gian vỡ nát bước ra, không ai khác chính là Oa Nữ Tiên Cô.

“Ngươi thật là tiêu sái tự tại.

Mỗi ngày không câu cá ở đây thì câu cá ở kia, hoặc là đang trên đường đi câu cá.

Cả Hồng Hoang đại địa rộng lớn gần như đều bị ngươi câu sạch rồi.” Oa Nữ Tiên Cô cười đùa một câu.

Thân hình nàng khẽ động, dừng lại bên cạnh Giang Thần.

“Tàm tạm thôi!

Nhàn rỗi không có việc gì, không bằng ở đây chơi đùa cho vui.” Giang Thần cười toét miệng.

“Cũng tốt.” Oa Nữ Tiên Cô cười nói.

Giang Thần vung tay phải, lấy ra một chiếc ghế nằm đặt bên cạnh.

“Mời!” Giang Thần nói.

Oa Nữ Tiên Cô cũng không khách khí, ngồi xuống bên cạnh Giang Thần, lười biếng ngồi trên ghế nằm, cả người thả lỏng tự tại vô cùng.

Nàng nhận lấy tiên nhưỡng thượng phẩm Bạch Nguyệt Quang mà Giang Thần đưa, mở ra, lười biếng nhấp một ngụm.

Rượu vào bụng, cảm giác thơm ngon đó thật sự tuyệt vời.

Oa Nữ Tiên Cô trước đây đã uống vô số lần, nhưng mỗi lần uống đều có một cảm nhận khác biệt.

Hoàn hảo không tì vết, đẹp như tiên cảnh nhân gian.

“Thật thơm!” Oa Nữ Tiên Cô khen ngợi.

Ánh mắt nàng rơi xuống nồi lẩu và các món ăn kèm xung quanh.

“Đây là gì?” Oa Nữ Tiên Cô lộ vẻ hiếu kỳ.

“Lẩu.

Ta mới nghiên cứu ra một món ăn này, mùi vị tuyệt vời, ngon vô cùng, ăn vào cảm giác đặc biệt sảng khoái, ngươi thử xem.” Giang Thần cười mời.

“Ừ.” Oa Nữ Tiên Cô gật đầu.

Nàng cầm đũa, gắp một miếng thịt lẩu bỏ vào miệng.

Cảm giác ngon tuyệt vời đó thật sự quá mê hoặc, quá ngon.

Đủ cay, đủ vị, cực kỳ tuyệt.

“Ngon quá!” “So với các món ăn ngon khác cũng không hề kém cạnh, đặc biệt có mùi vị, nếu ngươi nghiên cứu ra sớm hơn, ta đã không phải đợi đến bây giờ mới được ăn.” Oa Nữ Tiên Cô cười ngọt ngào.

“Ha ha...

Nếu đã nghiên cứu ra ngon như vậy, thì không ăn sao được.” Giang Thần đắc ý cười.

Y xoa xoa mái tóc đẹp của Oa Nữ Tiên Cô, dường như đã thành thói quen.

Chương 249

Oa Nữ Tiên Cô cũng không để ý, bị xoa nhiều lần đến mức cũng quen rồi, chỉ tức giận lườm Giang Thần một cái, rồi tiếp tục ăn.

Nếu cảnh tượng này mà để người ngoài nhìn thấy, Nữ Oa Nương Nương đại danh đỉnh đỉnh lại bị người ta xoa tóc, e rằng sẽ làm rớt hàm vô số đại năng Hồng Hoang.

“Lần này có rảnh không?” Giang Thần hỏi.

“Ở nhà chán quá, lại có nhiều chuyện phiền lòng.

Một lũ không biết điều cứ đến làm phiền ta, khóc lóc mè nheo như đàn bà vậy, nếu không phải bọn chúng là bạn của đại ca ta, thì ta đã sớm một chưởng vỗ chết, giải quyết hết rồi.” Oa Nữ Tiên Cô bực bội nói.

Nàng hung hăng uống cạn vò tiên nhưỡng thượng phẩm Bạch Nguyệt Quang trong tay.

Ánh mắt nàng nhìn Giang Thần, như thể đang nói, rượu hết rồi, lấy thêm vò nữa ra.

“À!” Giang Thần cười lắc đầu.

Y lấy ra mười vò tiên nhưỡng thượng phẩm Bạch Nguyệt Quang, đặt trên bàn.

Oa Nữ Tiên Cô cũng không nói gì, lại lấy một vò tiên nhưỡng thượng phẩm Bạch Nguyệt Quang nữa, uống cạn một hơi, ném vò rượu rỗng xuống đất, rồi lại cầm đũa tiếp tục ăn.

“Ta cũng không hiểu.” “Sao mỗi ngày lại có nhiều chuyện phiền lòng đến vậy?

Không thể yên ổn một chút sao?

Chẳng lẽ như vậy không thơm sao?

Cứ nhất định phải khiến bản thân mình thương tích đầy mình?

Khiến người khác chán ghét sao?" Oa Nữ Tiên Cô lắc đầu.

"Người với người khác nhau.

Đừng có đặt bọn họ lên cao sang như vậy, ít kỳ vọng thôi, nếu không kỳ vọng càng lớn, thất vọng càng lớn.

Suốt ngày làm mình không vui, chẳng lẽ mỗi ngày vui vẻ hoàn thành việc không thơm sao?" Giang Thần vỗ vỗ vai nàng an ủi.

"Đúng vậy." "Vui vẻ mới là quan trọng nhất." Oa Nữ Tiên Cô gật đầu.

"Vậy là được rồi.

Nào, ta uống rượu!

Còn những chuyện khác không cần, tất cả đều nằm trong rượu.

Nói đi, kim triêu có rượu kim triêu say, bận tâm nhiều làm gì?" Giang Thần hô một tiếng.

Cầm vò rượu cụng với nàng, hai người lại tiếp tục uống.

Rượu vào bụng, mùi rượu nồng đậm đó thật sự quá hoàn mỹ.

Vừa uống rượu, vừa ăn bữa ăn sang trọng và lẩu, khỏi phải nói tiêu sái tự tại đến mức nào, sảng khoái còn hơn cả thế.

"Ai!" "Hồng Hoang đại địa mấy trăm năm không có mặt trời rồi, cũng không biết những ngày như vậy phải kéo dài bao lâu nữa." Oa Nữ Tiên Cô đột nhiên thở dài.

"Trời muốn mưa, mẹ muốn lấy chồng.

Đã xảy ra chuyện rồi, ta còn có thể làm gì?

Dù có bất cam lòng đến mấy, cũng chỉ có thể chờ đợi.

Hơn nữa, trời sập thì có người cao hơn chống đỡ.

Mặt trời sao có thể vô duyên vô cớ biến mất, nếu không có người động tay động chân, liệu chuyện này có xảy ra không?" Giang Thần nói.

"Đúng vậy.

Đã có người làm như vậy, thì phải trả giá cho hành vi của mình.

Ta muốn xem lần này bọn chúng làm sao biến ra một mặt trời, nếu không biến ra được mặt trời, chỉ riêng cái nhân quả đó thôi cũng đủ để chúng chịu rồi." Oa Nữ Tiên Cô hừ lạnh một tiếng.

"Xem ngươi lo lắng kìa.

Chuyện này lại chẳng liên quan gì đến chúng ta, quản nhiều làm gì?

Nào, ta tiếp tục uống rượu." Giang Thần cười xoa xoa tóc nàng.

Cầm vò rượu cụng với nàng, hai người lại tiếp tục uống.

Vừa uống rượu, vừa ăn bữa ăn ngon lành.

Cảm giác, nhịp điệu này quả thực sảng khoái không tả nổi a!

Nửa buổi sau.

Rượu và đồ ăn đã hết, Oa Nữ Tiên Cô cũng đứng dậy khỏi ghế nằm.

"Thời gian cũng không còn sớm nữa.

Ta nên về rồi, có rảnh ta lại đến tụ họp." Oa Nữ Tiên Cô nói.

"Khoan đã." Giang Thần đột nhiên mở lời.

"Chuyện gì?" Oa Nữ Tiên Cô lộ vẻ khó hiểu.

“Còn chưa thưởng cho nàng mà!” Giang Thần nói.

Khi nàng chưa kịp phản ứng, y nhanh như điện xẹt hôn nhẹ lên má nàng một cái, rồi lập tức thu người lại.

“Đây là báo thù của lần này.” Giang Thần nói.

“Lạc lạc!” “Một lần không đủ, phải hai lần mới được.” Oa Nữ Tiên Cô đột nhiên cười một tiếng.

Nhanh như điện xẹt hôn nhẹ lên trán Giang Thần một cái, rồi lập tức thu người lại.

“Bản cung đi đây!” Nàng để lại một câu nói, Oa Nữ Tiên Cô liền biến mất không thấy tăm hơi, dường như chưa từng xuất hiện vậy.

“A a.” Nhìn bóng lưng nàng rời đi, Giang Thần sờ mũi cười khổ một tiếng.

Y có cảm giác mình bị nàng làm cho hư rồi.

Nữ Oa Nương Nương càng ngày càng nghịch ngợm rồi a!

Y tiếp tục nằm trên ghế nằm.

Chương 250

"Đinh!

Câu được năm mươi năm tu vi!" "Đinh!

Câu được ba mươi mảnh Pháp tắc Tạo Hóa!" "Đinh!

Câu được ba mươi mảnh Pháp tắc Không Gian!" .....

"Đinh!

Câu được hai ức Công Đức!" Đột nhiên, âm báo của Hệ thống không có dấu hiệu báo trước vang lên.

"Ngọa tào!" "Lần này lại đại bạo sao?

Bùng ra nhiều phần thưởng như vậy?

Vận khí Bản tọa cũng quá tốt rồi đi?" Giang Thần mắt sáng rực, lộ vẻ không dám tin.

Hoàn hồn.

Y vội vàng đứng dậy khỏi ghế nằm, vung tay phải, thu ghế nằm lại.

Thân thể y lóe lên, trực tiếp nhảy vào trong dòng sông, không trì hoãn một khắc nào.

Tiến vào lòng sông, dưới đáy sông, y vung tay phải, khai thác một sơn động mới, sau đó bố trí một số trận pháp cấm chế, bảo vệ chặt chẽ nơi đó.

Dưới sự bảo hộ của trận pháp cấm chế, nơi đó được phòng thủ kín như bưng, người khác muốn phát hiện cũng không thể.

Y lấy ra Hồng Mông Tử Khí Bồ Đoàn, đặt trên giường đá.

Ngồi trên Hồng Mông Tử Khí Bồ Đoàn.

Tâm thần y khẽ động, lấy ra phần thưởng câu cá lần này.

Tổng cộng câu được năm vạn năm tu vi, vô cùng cường hãn, với tâm tính của Giang Thần, đối mặt với phần thưởng này cũng có chút kích động.

Dưới sự khống chế của Giang Thần.

Năm vạn năm tu vi lập tức lóe lên, nhanh như điện xẹt chuyển vào trong cơ thể Giang Thần.

Sức mạnh khổng lồ vừa mới tiến vào cơ thể, liền hóa thành hồng lưu cuồng bạo, dường như muốn ngay lập tức làm nổ tung thân thể Giang Thần.

Nhưng sức mạnh này thật sự quá yếu, với nội tình hiện tại của Giang Thần, cùng sức mạnh nhục thân đáng sợ, đừng nói năm vạn năm tu vi, thêm năm vạn năm nữa, y cũng sẽ không nhíu mày.

Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh tự động vận chuyển, điên cuồng luyện hóa luồng sức mạnh khổng lồ đáng sợ kia.

Dưới sự vận chuyển và luyện hóa của Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh, năm vạn năm tu vi đang nhanh chóng bị luyện hóa.

Cũng không biết đã bao lâu.

Khi Giang Thần kết thúc tu luyện, năm vạn năm tu vi đều bị Giang Thần luyện hóa hấp thu, trở thành một phần bản năng.

"Hô!

Chỉ còn một bước nữa là có thể đột phá Bán Bộ Chuẩn Thánh, xem ra cần tích lũy một thời gian nữa.

Tuy nhiên, nội tình hiện tại của Bản tọa cũng vô cùng đáng sợ, cường đại đến mức này, dù đạo hạnh không đề cao, nhưng thực lực

lại đề cao rất nhiều.” Giang Thần cười nói.

“Chiết xuất ba mươi mảnh Pháp tắc Tạo Hóa!” Chỉ thấy những mảnh Pháp tắc Tạo Hóa chủ động hóa thành lực lượng Pháp tắc Tạo Hóa, chuyển vào cơ thể Giang Thần, dung nhập vào thân thể y, theo công pháp vận chuyển, nhanh chóng bị Giang Thần hấp thu luyện hóa.

Sau khi hấp thu ba mươi mảnh Pháp tắc Tạo Hóa, tạo nghệ của Giang Thần trên Pháp tắc Tạo Hóa đã đạt đến ba thành, uy năng đáng sợ, cường đại đến mức khó tin, có sức mạnh thần quỷ khó lường.

Tiếp đó là mảnh Pháp tắc Không Gian, ba mươi mảnh Pháp tắc Không Gian hóa thành lực lượng Pháp tắc Không Gian, chuyển vào cơ thể Giang Thần, dung hợp với Giang Thần.

Lực lượng Pháp tắc Không Gian hùng vĩ nồng đậm, tỏa ra từng luồng kim quang, bao phủ toàn bộ sơn động.

Cũng không biết đã bao lâu.

Lực lượng Pháp tắc Không Gian này liền hoàn toàn bị Giang Thần hấp thu luyện hóa, trở thành một phần của bản thân y.

Luyện hóa lực lượng Pháp tắc Không Gian này, cộng thêm lực lượng Pháp tắc Không Gian mà Giang Thần đã nắm giữ trước đó, hiện tại tạo nghệ trên Pháp tắc Không Gian đã đạt đến bốn thành.

“Hô!

Thực lực Bản tọa lại tăng lên một bước nữa rồi.

Nếu có đủ nhiều mảnh Pháp tắc, chưa chắc Bản tọa không thể đạt được thành tựu lớn hơn.

Đáng tiếc, lực lượng Pháp tắc vô cùng hiếm có, trừ việc câu cá ra, chỉ dựa vào lĩnh ngộ thì khó hơn lên trời.” Giang Thần thở dài một hơi trọc khí.

Với điều này, tạo nghệ của y trên lực lượng Pháp tắc hiện tại cũng vô cùng lợi hại.

Tuy đạo hạnh không đề cao, nhưng sức chiến đấu lại trở nên cường hãn hơn rất nhiều.

Ngoài ra, còn có hai ức Công Đức.

Trong đó, Giang Thần mắt sáng rực, thấy được một khả năng tuyệt vời.

Công đức là vạn kim du, nếu dùng lực lượng công đức để tạo ra tộc nhân Elf, hiệu quả chẳng phải sẽ càng cường đại hơn sao?

Nghĩ vậy, Giang Thần không trì hoãn thời gian nữa, thân hình y lóe lên, trực tiếp biến mất khỏi chỗ cũ.

Khi xuất hiện lần nữa, y đã ở trong không gian Định Hải Thần Châu chứa hạt giống Sáng Thế Thanh Liên.

Vung tay phải, y lấy ra hai ức Công Đức.

Chỉ thấy hai ức Công Đức vừa xuất hiện, kim quang công đức phát ra chiếu sáng toàn bộ động thiên.

Vô số vạn đạo hào quang, từng đạo từng đạo, điên cuồng truyền đi khắp xung quanh.

Y liếc nhìn những công đức đó, sau đó ánh mắt rơi trên hạt giống Sáng Thế Thanh Liên.

"Để lại một ức công đức để tạo tộc nhân Elf.

Sau đó đưa một ức công đức vào hạt giống Sáng Thế Thanh Liên." Nghĩ vậy, Giang Thần không trì hoãn thời gian, vung tay phải, đưa một ức lực lượng công đức vào hạt giống Sáng Thế Thanh Liên.

Một ức lực lượng công đức vừa tiến vào hạt giống Sáng Thế Thanh Liên, hào quang càng thêm cường đại rực rỡ, từ hạt giống Sáng

Thế Thanh Liên bắn ra, từng đạo từng đạo, dường như vĩnh viễn không ngừng, điên cuồng càn quét ra bên ngoài.

Toàn bộ quá trình kéo dài rất lâu mới dừng lại.

Đến khi một ức lực lượng công đức hoàn toàn bị hạt giống Sáng Thế Thanh Liên hấp thu.

Vốn dĩ nó chỉ nhú ra một cái đầu, có vẻ như mới bắt đầu nảy mầm.

Chương 251

Giờ thì đã hoàn toàn sinh trưởng, tuy chỉ nhỏ bằng hai ngón tay, nhưng uy lực vẫn không thể xem thường.

Đặc biệt là luồng thanh quang phát ra từ trên đó, tràn đầy sức mạnh thần bí và mênh mông.

"Lại còn sinh trưởng nữa sao?

Thật là một niềm vui bất ngờ, xem ra sau này phải dùng thêm một ít lực lượng công đức để tưới tiêu cho hạt giống Sáng Thế Thanh Liên rồi.

Nếu nó trưởng thành, đó chính là lúc Bản tọa treo đánh Thiên Đạo Thánh Nhân." Giang Thần kích động nói.

Y thu hồi ánh mắt, nhìn mười một tộc nhân Elf đang quỳ trên mặt đất.

"Được rồi.

Tất cả đi xuống tu luyện đi!

Không có việc gì thì đừng quấy rầy Bản Lão tổ." Giang Thần vẫy tay.

"Tuân lệnh Lão tổ!" Mười một tộc nhân Elf cung kính đáp.

Bọn họ căn bản không dám trái lệnh Giang Thần.

Chờ sau khi bọn họ đi, Giang Thần ngồi trong hạt giống Sáng Thế Thanh Liên, toàn thân được hào quang từ sen phát ra bao phủ.

Ánh sáng vạn trượng bao trùm toàn bộ cơ thể y.

Y lấy ra Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Thần Thủy.

“Thành hay không là xem lần này.

Hy vọng sau này có thể thành công!” Giang Thần trong lòng nghiêm túc nói.

“Hòa Giải Tạo Hóa!” Y vận dụng siêu cấp đại thần thông ghi lại trong ba mươi sáu Thiên Cương Đạo Pháp, bắt đầu nặn đất tạo người, đồng thời phối hợp với lực lượng Pháp tắc Tạo Hóa và Tam Quang Thần Thủy.

Dưới sự trợ giúp của ba thành lực lượng Pháp tắc Tạo Hóa, quá trình Giang Thần nặn đất tạo người thật sự vô cùng đơn giản.

Chẳng mấy chốc, mười tộc nhân Elf lại được tạo ra, tất cả đều là nữ, có hai tai nhỏ đáng yêu, đôi chân dài miên man, vô cùng xinh đẹp quyến rũ.

“Đi!” Ánh mắt Giang Thần tinh quang lấp lánh.

Có thành công hay không, xem lần này.

Theo một ức lực lượng công đức tiến vào trong cơ thể mười tộc nhân Elf, vô số vạn đạo kim quang, từ trong cơ thể mười tộc nhân Elf bắn ra, chiếu sáng hoàn toàn cả không gian này.

Trong cơ thể mỗi tộc nhân Elf, Giang Thần đều đưa vào một ngàn vạn công đức.

Trông có vẻ ít, nhưng thực tế lại vô cùng nhiều.

Dưới sự chú ý của Giang Thần, mười tộc nhân Elf, sau khi hấp thu lực lượng công đức này, đều có dấu hiệu của sự sống.

“Lúc này không tỉnh, còn đợi đến bao giờ?

Tỉnh lại cho Bản tọa!” Giang Thần quát.

Giọng nói y như ẩn chứa một loại ma lực nào đó, dưới tiếng quát khẽ, mười nữ tộc nhân Elf đều tỉnh lại, mở đôi mắt.

“Kính chào Lão tổ!” Mười nữ tộc nhân Elf cung kính quỳ trên mặt đất hành lễ.

“Đứng dậy đi!” Giang Thần vẫy tay, ý bảo tất cả đứng dậy.

“Đa tạ Lão tổ ân tứ.” Mười người tạ ơn.

“Từ bây giờ, liền gọi Thần Nhất đến Thần Thập.” Giang Thần thật sự khá lười, ngay cả việc đặt tên cho mười người cũng rất tùy ý.

“Đa tạ Lão tổ ban tên!” Mười nữ tộc nhân Elf kích động nói.

“Ừ.” Giang Thần hài lòng gật đầu.

“Bản Lão tổ bây giờ sẽ truyền thụ cho các ngươi một bộ vô thượng pháp môn.

Sau này cứ ở đây mà tu luyện cho tốt, đợi đến khi tu vi đột phá Đại La Kim Tiên thì mới xuất quan.” Giang Thần nói.

Ngón trỏ kim quang lấp lánh, nhanh như điện xẹt đánh vào giữa trán mười người.

Mười đạo kim quang tiến vào giữa trán mười người, mãi một lúc lâu, mười người mới mở đôi mắt.

Giang Thần đã truyền thụ Thượng Thanh Tiên Pháp và Cửu Chuyển Huyền Công cho mười người, cùng với các đại thần thông đỉnh tiêm như Hàng Long Phục Hổ, Pháp Tướng Thiên Địa, Ba Đầu Sáu Tay, Di Tinh Hoán Đẩu.

“Đa tạ Lão tổ ban pháp!” Mười người kích động quỳ xuống đất tạ ơn.

“Ừ.” Giang Thần hài lòng gật đầu.

Ánh mắt y rơi trên mười một tộc nhân Elf nam kia.

Bàn tay phải lật một cái, lại lấy ra một viên Định Hải Thần Châu

khác.

“Bản Lão tổ sẽ đổi cho các ngươi một nơi tu luyện.

Từ nay về sau, cứ ở động thiên đó mà tu luyện cho tốt là được.” Giang Thần nói.

“Tuân lệnh Lão tổ!” Mười một người cung kính đáp.

“Thu!” Giang Thần vung tay phải, thu toàn bộ mười một tộc nhân Elf nam vào trong một viên Định Hải Thần Châu khác.

“Bản Lão tổ đi đây!” “Cung tiễn Lão tổ!” Mười nữ tộc nhân Elf quỳ trên mặt đất.

Vút!

Kim quang lóe lên, Giang Thần lại xuất hiện trong sơn động bên ngoài.

Y vung tay phải, thu lại toàn bộ trận pháp cấm chế đã bố trí xung quanh.

Bước chân y khẽ động, rời khỏi sơn động, đứng trên mặt đất.

Nhìn thế gian vẫn đen kịt một mảng, khóe miệng Giang Thần nhếch lên, mang theo một nụ cười đầy ẩn ý.

“Xem ra chuyện lần này, Chuẩn Đề Thánh Nhân tên ngốc kia phải chịu phản phệ không nhỏ a!

Đã qua lâu như vậy rồi, vậy mà vẫn chưa làm ra mặt trời thay thế, cũng chẳng ai thèm làm.

Vậy cũng tốt, để Bản tọa làm ra một cái mặt trời thay thế.

Hắc hắc!

Chương 252

Chỉ riêng lực lượng công đức thôi, đã vô cùng vô tận rồi.” Giang Thần cười nói.

Nghĩ vậy, Giang Thần vừa định hành động, lại nhớ ra một chuyện.

“Hậu Nghệ bây giờ có bị Thường Nga hại chết không?” “Phá Vọng Kim Đồng!” Đôi mắt kim quang lấp lánh, y vận dụng thiên phú thần thông, nhìn về phía địa bàn Vu tộc.

Dưới sự quan sát của Phá Vọng Kim Đồng, tình hình xảy ra ở Vu tộc không thể che giấu, đều bị Giang Thần nhìn thấy rõ ràng.

Dưới sự quan sát của Phá Vọng Kim Đồng.

Toàn bộ tình hình Vu tộc hiện ra trước mắt Giang Thần, trong đó bao gồm cả Hậu Nghệ.

Lúc này.

Hậu Nghệ và yêu quái heo biến hóa thành phụ nữ sống cùng nhau, trong cơ thể Hậu Nghệ đã bị hạ một loại mãn tính độc dược.

Theo tình hình hiện tại, cách cái chết hoàn toàn nhiều nhất chỉ còn vài trăm năm nữa, Hậu Nghệ sẽ bị độc chết sống sờ sờ.

Đến lúc đó, Vu tộc có giỏi đến mấy cũng không thể cứu sống Hậu Nghệ.

Nhìn thấy điều này.

Giang Thần thu hồi ánh mắt, khóe miệng nhếch lên, mang theo một nụ cười đầy ẩn ý.

“Đám cháu trai Thiên Đình này quả thật đủ độc ác.

Lại thật sự phái yêu quái heo xuống trần, vậy cũng tốt, màn kịch

hay mới càng thêm đặc sắc.” Giang Thần cười lạnh một tiếng.

Vút!

Kim quang lóe lên, tại chỗ không còn bóng dáng Giang Thần.

Để luyện chế ra một mặt trời nhân tạo, các dược liệu cần dùng cũng vô cùng hà khắc.

Dù Hồng Hoang đại địa có nhiều bảo vật, nhưng nơi có thể dùng để luyện chế mặt trời thì lại rất ít.

Hầu như không có, nếu không, với uy năng của Chuẩn Đề Thánh Nhân, cũng không thể kéo dài đến bây giờ mà vẫn chưa luyện chế ra mặt trời nhân tạo.

Lần này Giang Thần cần tìm bảo vật luyện chế mặt trời nhân tạo, trên người y có cành cây Tiên Thiên Phù Tang Thụ, và một số dược liệu thuộc tính hỏa khác.

Nhưng nếu chỉ dựa vào đó mà luyện chế ra một mặt trời, thì không đủ.

Bởi vì thiếu mất một kiện bảo vật quan trọng nhất, đó là yêu quái có sức mạnh thuộc tính hỏa.

Trong Hồng Hoang đại địa, trên con đường hỏa diễm, có thể sánh ngang với Tam Túc Kim Ô chỉ có Phượng Hoàng nhất tộc.

Nhưng Phượng Hoàng nhất tộc tuy hiện tại thực lực không bằng trước, nhưng dù sao cũng từng là một trong những kẻ cầm đầu, lạc đà gầy vẫn hơn ngựa béo, rốt cuộc trong tộc bọn họ ẩn giấu bao nhiêu nội tình, không ai biết.

Giang Thần sẽ không đi chọc cái phiền phức đó.

Hơn nữa Phượng Hoàng nhất tộc hiện tại trấn áp Hồng Hoang đại địa, hóa thân thành một trong Tứ Linh, động đến sẽ kéo theo nhân quả.

Chẳng lẽ ngươi không thấy Chuẩn Đề Thánh Nhân cũng không dám tùy tiện động đến Phượng Hoàng nhất tộc sao?

Nếu không, mặt trời nhân tạo đã sớm được giải quyết rồi.

Tuy Phượng Hoàng nhất tộc không thể động, nhưng các chủng tộc khác, dù so với Phượng Hoàng nhất tộc có kém một chút, nhưng phối hợp với nhiều thủ đoạn của Giang Thần, cùng với những dược liệu quý giá kia, thì cũng đủ dùng rồi.

Trong đó, Hỏa Phượng nhất tộc là phù hợp nhất.

Mục tiêu lần này của Giang Thần chính là Hỏa Phượng nhất tộc, chỉ cần bắt hạ một con, sau đó dùng bí pháp luyện chế, có thể luyện chế thành mặt trời nhân tạo.

Đến lúc đó chiếu rọi Hồng Hoang đại địa, công đức quang liên tục không ngừng, nằm mơ cũng có thể cười tỉnh.

Mười năm sau.

Giang Thần đã đến địa bàn của Hỏa Phượng nhất tộc, Hỏa Phượng nhất tộc là yêu tộc, lão tổ của họ là một đại thần thông giả Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Vị này dẫn theo phần lớn tộc nhân Hỏa Phượng trấn thủ trong Thiên Đình.

Tuy những tộc nhân Hỏa Phượng còn lại ở đây cũng có cường giả tọa trấn, nhưng tu vi mạnh nhất cũng chỉ là Đại La Kim Tiên đại viên mãn mà thôi.

Đạo hạnh như vậy, Giang Thần không hề đặt vào mắt.

Lão tổ Hỏa Phượng nhất tộc không có ở đây, đến lúc cần ra tay thì sẽ ra tay.

Giang Thần tuyệt đối sẽ không mềm lòng, trấn áp toàn bộ bọn

chúng mới là vương đạo.

Đột nhiên.

Dưới ánh mắt chú ý của y, một thiếu nữ trẻ tuổi đang bị một đám tộc nhân Hỏa Phượng nhất tộc truy sát.

“Ha ha...

Bách Hoa Tiên Tử không chạy thoát được đâu, bây giờ ngươi đã trọng thương, hao hết tất cả tiềm năng trong cơ thể, cũng không chạy xa được mấy.

Nếu biết điều, mau sớm ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói, đỡ phải chịu những tra tấn vô ích.

Nếu không, một khi Bản công tử bắt được ngươi, nhất định sẽ khiến ngươi thường xuyên nếm trải mùi vị sống không được, chết không xong!” Hỏa Trung Lân đắc ý cười lớn.

Một đám người thôi động độn thuật, không tiếc bất cứ giá nào đuổi giết Bách Hoa Tiên Tử ở phía trước.

Khoảng cách giữa hai bên đang không ngừng được rút ngắn.

Theo tình hình hiện tại, nhiều nhất là một canh giờ nữa, nàng sẽ bị bắt.

Nhưng bất ngờ lại xảy ra.

Bách Hoa Tiên Tử trước đó đã đại chiến một trận với một đám người, rõ ràng không địch lại, bị một đám người vây công khắp người đều là vết thương.

Lúc này vết thương trong cơ thể bùng phát, trong quá trình chạy trốn, tim nàng nghẹn lại, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi.

Phốc xuy!

Giây tiếp theo, cả người nàng trực tiếp ngã vật xuống đất.

Thật khéo, nàng vừa hay ngã vật xuống bên cạnh Giang Thần.

"..." Giang Thần cạn lời.

Cái quỷ gì vậy?

Bản tọa chỉ muốn đi đường yên tĩnh, tự nhiên trên trời lại rớt bánh từ trên trời xuống sao?

Chương 253

Chuyện này, đúng là như vậy.

Mặc dù không phải ý muốn của Giang Thần, nhưng sự việc đã như vậy, thì còn có thể làm gì nữa?

Chỉ đành thản nhiên chấp nhận thôi!

"Ngươi không sao chứ?" Giang Thần hỏi.

Y dừng lại trước mặt nàng, vung tay phải, đỡ nàng từ dưới đất dậy.

Không thể không nói Bách Hoa Tiên Tử thật sự rất đẹp, dáng người bốc lửa, làn da trắng nõn như tuyết, ngũ quan tinh xảo, là một mỹ nữ hiếm có.

"Ta không sao!" "Vị công tử mau rời khỏi đây, nếu không, một khi bị thiếu tộc trưởng Hỏa Phượng nhất tộc Hỏa Trung Lân bắt được, nhất định sẽ không có kết cục tốt đẹp." Bách Hoa Tiên Tử vội vàng nói.

"Thiếu tộc trưởng Hỏa Phượng nhất tộc?" "Không tệ!

Vận khí Bản tọa khá tốt, ở vùng biên giới này mà cũng có thể gặp được tộc nhân Hỏa Phượng, đỡ cho Bản tọa không ít công sức." Giang Thần khẽ cười, không hề để ý đến Hỏa Phượng nhất tộc.

Trong mắt y, cái gọi là Hỏa Phượng nhất tộc, chẳng qua cũng chỉ là rác rưởi mà thôi.

Dám chọc vào Bản tọa, Bản tọa sẽ trực tiếp trấn áp toàn bộ.

Còn những thứ khác, tất cả đều không quan trọng.

"Vị công tử không biết Hỏa Phượng nhất tộc lợi hại đâu.

Thần thông thuộc tính hỏa mà bọn họ thi triển, có uy lực hủy thiên diệt địa, một khi bùng phát, Đại La Thần Tiên hạ phàm cũng không thể chống đỡ nổi.

Hơn nữa tu vi của bọn họ đều vô cùng cao sâu, yếu nhất cũng là Thái Ất Kim Tiên, thiếu tộc trưởng Hỏa Phượng nhất tộc, lại có tu vi Đại La Kim Tiên.

Ta, cũng là một Đại La Kim Tiên, cũng không thể chống đỡ nổi, bị một đám người ấn xuống đất điên cuồng chà đạp.

Nếu không phải ta có nhiều át chủ bài, cùng một số linh bảo phòng ngự, e rằng lúc đó, đã sớm bị một đám người bắt được, cũng không thể trốn thoát đến bây giờ.

Công tử ý tốt ta xin ghi nhận, nghe ta khuyên một câu, mau chóng rời khỏi đây đi!" Bách Hoa Tiên Tử lộ vẻ sốt ruột.

"Không cần.

Ngươi cứ đứng đó xem, xem Bản tọa làm sao một quyền diệt sát đám phế vật này." Giang Thần khí phách ngút trời.

Y căn bản không thèm để đám phế vật trước mặt vào mắt.

"Đi?" "Đã hỏi qua Bản công tử chưa?" Hỏa Trung Lân đắc ý nói.

Y dẫn một đám người từ trên trời giáng xuống, bao vây Giang Thần và Bách Hoa Tiên Tử.

Ánh mắt y như mèo vờn chuột, tràn đầy vẻ trêu tức, dường như giây tiếp theo, y có thể tùy lúc trấn áp Giang Thần.

"Bách Hoa Tiên Tử cũng giỏi chạy thật!

Trong thời gian ngắn như vậy mà lại chạy đến đây, nếu không phải Bản công tử có chút thủ đoạn, hôm nay e rằng đã để ngươi chạy thoát rồi.

Nhưng bây giờ thì sao?

Chẳng phải vẫn rơi vào tay Bản công tử sao?

Bản công tử vừa mới nói rồi, chạy đến chân trời góc bể cũng không thoát khỏi lòng bàn tay Bản công tử.” Nói đến đây, Hỏa Trung Lân cố ý dừng lại.

Ánh mắt lạnh băng nhìn Giang Thần.

“Ngươi là kẻ nào?

Lại dám chạy đến quản chuyện của Bản công tử?

Tìm chết!

Ngươi cũng không nhìn xem đây là địa bàn của ai, là địa bàn của Hỏa Phượng nhất tộc chúng ta, trong phạm vi địa bàn của ta, dù có giỏi đến mấy cũng chỉ có một con đường chết mà thôi.” Hỏa Trung Lân sắc mặt lạnh băng.

Đám thuộc hạ y mang theo, để phối hợp, liền điều động khí thế trong cơ thể, hung mãnh bá đạo trấn áp về phía Giang Thần.

Khí thế khổng lồ khuấy động phong vân khổng lồ, như dãy núi liên miên vô tận, đơn giản bá đạo trấn áp lên người Giang Thần.

Nhìn thấy bộ dạng đó, dường như muốn hoàn toàn trấn áp Giang Thần tại chỗ, khiến y không thể động đậy, nhưng y lại không nhìn xem mình gặp phải ai.

Chỉ là khí thế uy áp nhỏ nhoi mà cũng muốn trấn áp Giang Thần sao?

Đừng nói là họ, ngay cả đại thần thông giả đạo hạnh Chuẩn Thánh, Giang Thần cũng tuyệt đối sẽ không sợ hãi.

“Một chút thực lực cỏn con, lại dám lấy ra khoe khoang trước mặt Bản tọa?

Ai đã cho ngươi dũng khí?

Lương Tĩnh Như sao?" Giang Thần hừ lạnh một tiếng.

Như sấm sét nổ vang, tiếng khí bạo đáng sợ vang lên bên tai bọn chúng.

Y đơn giản thô bạo phá tan từng luồng khí thế trấn áp, đồng thời chấn bay bọn chúng ra ngoài.

Phốc xuy...

Từng người một, khi bay ngược ra ngoài, tim nghẹn lại, liên tiếp phun ra một ngụm máu tươi, dường như không chịu nổi luồng uy áp khổng lồ đó.

Tại chỗ chỉ còn lại Hỏa Trung Lân một mình.

Hoàn hồn, Hỏa Trung Lân không dám tin nhìn cảnh tượng trước mắt, những gì y nghĩ trong lòng đều viết hết lên mặt.

Hoảng sợ, kinh hãi, sợ hãi... các loại biểu cảm đều hiện ra.

Nhưng dường như y đã hiểu ra, nội tâm hoảng loạn lập tức bình tĩnh lại.

"Đây là địa bàn của Hỏa Phượng nhất tộc ta.

Ngươi cũng là một cường giả Đại La, tu vi chẳng qua cũng chỉ ngang với Bản công tử mà thôi.

Bản công tử chỉ cần một tiếng ra lệnh, liền có thể điều động đại phê cường giả đến vây quét, khiến ngươi không có chỗ chôn thân!

Đơn đả độc đấu, loại hàng hóa như ngươi, chưa chắc đã là đối thủ của Bản công tử." "Bản công tử cho ngươi hai lựa chọn.

Lựa chọn thứ nhất, ngoan ngoãn thần phục Bản công tử, làm tùy tùng của Bản công tử.

Chuyện ngươi đắc tội Bản công tử vừa rồi, sẽ xóa bỏ hết.

Chương 254

Nếu không biết điều, Bản công tử có thủ đoạn, sẽ dạy ngươi làm người thế nào!

Đảm bảo ngươi không thể bước ra khỏi đây nửa bước.” Hỏa Trung Lân sát khí ngút trời.

Y dậm chân một cái, khí thế Đại La Kim Tiên đáng sợ bùng phát từ trong cơ thể, như mây hà mênh mông, uy chấn thiên địa, bao trùm phạm vi hàng trăm vạn công lý, đơn giản bá đạo trấn áp lên người Giang Thần.

Nơi y đi qua, trong không gian phát ra từng tiếng khí bạo khổng lồ, dường như không thể chịu đựng nổi luồng uy áp cuồng bạo đó.

“Không biết tự lượng sức.

Một con súc sinh lông lá Đại La Kim Tiên sơ kỳ nhỏ bé, lại dám kiêu ngạo trước mặt Bản tọa?

Bản tọa thật sự rất tò mò, rốt cuộc ai đã cho ngươi dũng khí lớn như vậy?

Dám làm oai làm quái trước mặt Bản tọa?” Giang Thần lộ vẻ khinh thường.

Đối mặt với luồng uy áp cường đại mà Hỏa Trung Lân trấn áp tới, y chỉ nhẹ nhàng vung tay.

Dường như trong một cái vung tay đó, hàm chứa uy năng cuồng bạo vô thượng, trực tiếp phá tan khí thế trấn áp của Hỏa Trung Lân.

Toàn bộ quá trình thật sự quá đơn giản.

“Quỳ xuống cho Bản tọa!” Giang Thần gầm nhẹ một tiếng.

Khí thế Đại La Kim Tiên đại viên mãn toàn bộ bùng phát, như Trường Hà mênh mông, uy chấn thiên địa, bao trùm phương viên hàng trăm vạn công lý, đơn giản bá đạo trấn áp lên người y.

Phịch một tiếng!

Trước khí thế cường hãn của Giang Thần, Hỏa Trung Lân sao có thể chống đỡ nổi?

Trực tiếp trong một đòn, liền bị Giang Thần bá đạo trấn áp quỳ rạp xuống đất, đầu gục sát mặt đất, dù có dùng hết toàn lực giãy giụa, trên người phát ra thanh quang lấp lánh.

Đạo hạnh Đại La Kim Tiên sơ kỳ toàn lực bùng phát, vẫn không thể thoát khỏi, bị trấn áp quỳ ở đó, ngay cả động đậy cũng không thể.

"Bản tọa đã nói rồi.

Một đám rác rưởi, dựa vào loại rác rưởi như các ngươi, lại dám kiêu ngạo trước mặt Bản tọa.

Không phải lão thọ tinh treo cổ, chê sống không đủ phiền sao?" Giang Thần khóe miệng nhếch lên, lộ vẻ khinh thường.

Ánh mắt y rơi trên những tộc nhân Hỏa Phượng xung quanh, đối mặt với ánh mắt của Giang Thần, đám người trong lòng hoảng sợ, như bị mãnh thú hồng thủy viễn cổ nhìn chằm chằm, không dám thở mạnh một hơi.

Sợ rằng giây tiếp theo, sẽ rước họa sát thân.

Nhưng mục đích lần này của Giang Thần là để giải quyết bọn chúng.

Sao lại có thể bỏ dở giữa chừng?

"Chết!" Giang Thần hừ lạnh một tiếng.

Vung tay phải, từng đạo kiếm khí đáng sợ từ đầu ngón tay bắn ra,

trong khoảnh khắc lóe lên trong gió, trực tiếp hóa thành hàng chục đạo kiếm khí đáng sợ.

Mỗi đạo kiếm khí đều lớn hàng chục vạn trượng, uy năng đáng sợ bùng phát từ trong những kiếm khí đó.

Trong ánh mắt kinh hãi của bọn chúng, kiếm khí chém giết lên từng người một, trấn áp toàn bộ bọn chúng.

Ngay cả chân linh cũng không thoát khỏi kiếp nạn, liền chết không có chỗ chôn thân.

Sau khi giải quyết xong.

Ánh mắt lạnh lùng của Giang Thần rơi trên người Hỏa Trung Lân.

"Ngươi, ngươi muốn làm gì?

Bản công tử là thiếu tộc trưởng Hỏa Phượng nhất tộc, Hỏa Phượng nhất tộc chúng ta là người của Thiên Đình, lão tổ còn là một đại thần thông giả Chuẩn Thánh sơ kỳ, nếu ngươi dám động đến ta, Hỏa Phượng nhất tộc tuyệt đối sẽ không buông tha ngươi!

Nếu biết điều, mau sớm ngoan ngoãn thả Bản công tử ra, nếu không sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu." Hỏa Trung Lân sắc mặt trắng bệch, bên ngoài hung dữ nhưng bên trong yếu ớt đe dọa.

"Mục đích lần này của Bản tọa là vì Hỏa Phượng nhất tộc.

Ngươi nghĩ Bản tọa sẽ thả ngươi sao?" Giang Thần khóe miệng nhếch lên, lộ vẻ khinh thường.

"Không sợ Hỏa Phượng nhất tộc ta báo thù sao?" "Chẳng lẽ không sợ đại quân Thiên Đình truy sát?

Lên trời xuống đất, khắp Hồng Hoang đại địa này, tuyệt đối sẽ không có nơi nào để ngươi ẩn thân!" Hỏa Trung Lân lộ vẻ kinh hoàng.

Nếu không bị khí thế của Giang Thần trấn áp, quỳ trên mặt đất

triệt để mất đi khả năng hành động, lúc này hắn đã sớm chạy xa vạn dặm, tuyệt đối sẽ không còn ở đây mà dây dưa nữa.

Giờ chỉ còn cách dùng lời lẽ đe dọa Giang Thần, hòng khiến hắn dừng tay.

Nhưng thật sự là lắm lời rồi.

"Bản tọa làm việc." "Luôn thuận theo ý mình, cứ thế mà hành động!

Đợi Bản tọa bắt xong, sẽ đi diệt cả Hỏa Phượng nhất tộc." Giang Thần lộ vẻ khinh thường.

Thân hình chợt lóe, chớp mắt đã xuất hiện trước mặt hắn.

"Mau cho Bản tọa phong ấn!" Giang Thần lạnh lùng hừ một tiếng.

Tiên lực hóa thành xiềng xích sắt, bá đạo xông thẳng vào cơ thể Hỏa Trung Lân, trong lúc hắn còn chưa kịp phản ứng, đã phong ấn Tỳ Bà Cốt trong cơ thể hắn.

Hắn vung tay phải, thu Hỏa Trung Lân vào Tụ Lý Càn Khôn.

Xong xuôi mọi việc, ánh mắt Giang Thần rơi trên người Bách Hoa Tiên Tử.

"Chuyện của ngươi đã giải quyết xong, đến lúc quay về rồi." Giang Thần bình tĩnh nói.

"Đa tạ công tử đã cứu mạng thiếp thân." "Nếu không có công tử, e rằng lần này thiếp thân thật sự sẽ rơi vào tay tiểu nhân, chỉ e lúc đó thật sự lành ít dữ nhiều.

May mắn thay có công tử ở đây, đại ân đại đức của công tử, thiếp thân vĩnh viễn không quên." Bách Hoa Tiên Tử lộ vẻ cảm kích.

Nói đến đây, nàng cố ý dừng lại, đỏ mặt nói: "Công tử bây giờ có thời gian không?

Nếu có thời gian, không bằng ghé đạo trường của thiếp thân một chuyến, sau đó hãy lên đường thì sao?" Bách Hoa Tiên Tử đề nghị.

"E rằng bây giờ không có thời gian." "Bản tọa có việc quan trọng cần làm." Giang Thần trầm ngâm, lắc đầu.

"Ồ!" Bách Hoa Tiên Tử khẽ đáp một tiếng, lộ vẻ thất vọng.

Mọi biểu cảm trong lòng nàng đều hiện rõ trên mặt, nhưng trong lòng không biết nghĩ gì, rồi nàng ngẩng đầu, kiên định nhìn Giang Thần.

Nàng lật tay, lấy ra một ngọc giản đưa cho Giang Thần.

Chương 255

"Công tử, ngọc giản này ghi lại vị trí đạo trường của thiếp thân.

Nếu có thời gian, không bằng ghé thăm một chuyến, thiếp thân nhất định sẽ dùng lễ nghi cao nhất để nghênh đón công tử." Bách Hoa Tiên Tử nói với vẻ chân thành.

"Được." "Nếu có rảnh, Bản tọa sẽ đến làm khách." Giang Thần gật đầu.

"Công tử bảo trọng, thiếp thân xin cáo từ." Nói xong, Bách Hoa Tiên Tử không chần chừ nữa, ngự một đạo độn quang, bay vút về phía chân trời.

Chỉ trong vài lần lóe sáng, nàng đã biến mất tại chỗ, như thể chưa từng xuất hiện.

Sau khi nàng đi, Giang Thần thu lại ánh mắt, nhìn về phía Hỏa Phượng tộc, sát cơ ngút trời trong mắt.

"Đến lúc giải quyết hết rồi, tiện thể rút cạn Hỏa Chi Bản Nguyên trong cơ thể chúng nó." "Tuy Hỏa Chi Bản Nguyên của Hỏa Phượng nhất tộc rất yếu, nhưng không chịu nổi số lượng lớn a!

Với một lượng lớn Hỏa Diễm chi lực như vậy, kết hợp lại, lấy Hỏa Trung Lân làm cơ sở, phối hợp với các loại thiên tài địa bảo khác, nhất định có thể luyện chế ra một Mặt trời nhân tạo!" Giang Thần tinh quang trong mắt lóe lên.

Vút!

Kim quang chợt lóe, thân ảnh Giang Thần biến mất khỏi chỗ cũ, ngự Đại Ma Thần Hóa Hồng Độn Thuật, lao về phía Hỏa Phượng nhất tộc.

Hai canh giờ sau.

Giang Thần đã xuất hiện trên không lãnh địa Hỏa Phượng nhất tộc, đứng trên Cửu Thiên, lạnh lùng nhìn xuống phía dưới.

Trong tầm mắt Giang Thần, cường giả mạnh nhất của cả Hỏa Phượng nhất tộc không hơn Đại La Kim Tiên đại viên mãn, ngoài ra không còn cường giả nào khác.

"Trời giúp ta vậy." Giang Thần khẽ cười.

Hắn vung tay phải, hỏa diễm khủng bố từ trên trời giáng xuống, từ trong tay rơi xuống, bao trùm lên những tộc nhân Hỏa Phượng nhất tộc bên dưới.

Mười mấy hơi thở sau.

Cùng với pháp quyết trong tay Giang Thần không ngừng biến hóa, hỏa diễm khủng bố hóa thành một trận pháp khổng lồ che trời, bao phủ toàn bộ phía dưới.

Là lực lượng Hỏa Chi Pháp Tắc thuần túy.

Uy lực của hỏa diễm rất mạnh, vừa rơi xuống đã hình thành một trận pháp hỏa diễm khổng lồ, bao trùm cả thiên địa.

Trước trận pháp hỏa diễm khủng bố này, toàn bộ Hỏa Phượng nhất tộc đều bị bao phủ.

Hỏa diễm điên cuồng thiêu đốt các tộc nhân Hỏa Phượng xung quanh, từng đợt từng đợt, kéo dài vô tận, hủy thiên diệt địa.

Một số người có tu vi yếu kém, trước hỏa diễm Phần Thiên Chử Hải này, chỉ trong vài hơi thở đã bị thiêu thành tro tàn, không còn lại một chút sóng gió nào, chết không thể chết hơn.

Phàm là tu vi dưới Kim Tiên, trong chớp mắt đều bị giải quyết.

Còn về các tộc nhân Hỏa Phượng nhất tộc từ Kim Tiên, Thái Ất

Kim Tiên trở lên, Giang Thần không lập tức lấy đi tính mạng.

Hắn dùng Hỏa Chi Pháp Tắc chi lực biến hóa ra hỏa diễm, bao vây tất cả, đánh cho trọng thương, thuận tiện sau này rút lấy Bản Nguyên chi lực trong cơ thể.

Biến cố đột ngột này khiến toàn bộ Hỏa Phượng nhất tộc không kịp trở tay.

Đến khi tất cả hoàn hồn, nhìn các tộc nhân không ngừng chết đi trước mắt, nộ hỏa ngút trời, sát khí khủng bố bùng phát từ trong cơ thể họ.

Với đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm Giang Thần trên Cửu Thiên, ánh mắt và bộ dạng đó, hận không thể thiên đao vạn quả, vạn kiếp bất phục Giang Thần.

"Tên nào láo xược!" "To gan lớn mật, dám xông vào Hỏa Phượng nhất tộc ta làm càn, dám dùng hỏa diễm thần thông thiêu đốt tộc nhân Hỏa Phượng nhất tộc ta, tìm chết!" Một tiếng gào thét phẫn nộ truyền ra từ cấm địa Hỏa Phượng nhất tộc.

Giây tiếp theo.

Khí thế cường hãn của Đại La Kim Tiên đại viên mãn từ phía dưới bùng phát, xông thẳng lên Cửu Thiên.

Phía sau hắn là một nhóm tộc nhân Hỏa Phượng, tất cả cộng lại có tới vài trăm người.

Trên Cửu Thiên, họ bao vây Giang Thần.

Cường giả Hỏa Phượng tộc dẫn đầu tên là Hỏa Thiên Dược, lão tổ Hỏa Phượng tộc không có ở đây, hắn phụ trách trấn giữ nơi này.

"Cho Bản trưởng lão bắt hắn!" Hỏa Thiên Dược vung tay mãnh liệt, nghiến răng nghiến lợi nói.

“Kính tuân trưởng lão đại nhân!” Các tộc nhân Hỏa Phượng nhất tộc xung quanh cung kính đáp.

Từng người từng người đã sớm mất kiên nhẫn, trước đây chưa được lệnh của Hỏa Thiên Dược, giờ nhận được lệnh, từng người nắm Linh Bảo, các loại thần thông uy lực cường hãn liên tiếp thi triển từ trong tay, đơn giản thô bạo xông thẳng về phía Giang Thần.

Nhìn bộ dạng đó, dường như muốn triệt để chém giết, trấn áp Giang Thần ở đây vậy.

Trong nhất thời.

Giữa thiên địa bắn ra vô số vạn đạo hà quang, bao phủ hoàn toàn nơi này.

Uy áp khủng bố từ trong tay họ bùng phát, phong tỏa mọi đường tránh né của Giang Thần.

Giang Thần bình tĩnh nhìn cảnh tượng trước mắt, không hề có chút sợ hãi nào.

Đến khi đối phương càng ngày càng gần, Giang Thần cuối cùng cũng động thủ.

Khí thế khủng bố bùng phát.

“Các ngươi được đằng chân lân đằng đầu rồi phải không?” Giang Thần mặt lạnh băng.

“Hỏa Chi Pháp Tắc!” Hắn khẽ điểm một cái, lực lượng Hỏa Chi Pháp Tắc càng thêm khủng bố, hóa thành vô số đạo hỏa long che trời, mỗi đầu hỏa diễm cự long đều uy lực cường hãn, có sức mạnh hủy thiên diệt địa, tổng cộng có vài trăm đầu, lao về phía các tộc nhân Hỏa Phượng nhất tộc.

Mặc cho đối phương thi triển ngàn vạn thần thông, vạn vật linh

bảo, nhưng trước mặt Giang Thần, tất cả đều là rác rưởi.

Cùng với hỏa diễm cự long càn quét, thần thông và linh bảo của họ trong khoảnh khắc đầu tiên đều bị phá hủy.

Ngay cả một chút giãy dụa cũng không làm được, toàn bộ quá trình chưa đến 0.1 giây.

Không phải họ quá yếu, mà Giang Thần thật sự quá cường hãn.

Bằng những thứ rác rưởi đó, trước mặt Giang Thần không đáng để xem.

Bốp bốp bốp...

Sau khi phá hủy từng thần thông, linh bảo của họ, hỏa diễm cự long oanh kích lên thân thể họ, sức mạnh cường hãn trực tiếp đánh cho từng người trọng thương, ngã nặng xuống đất.

Từ trên Cửu Thiên rơi xuống mặt đất, khiến mặt đất nứt toác, xuất hiện vô số hố sâu khổng lồ.

Trước một đòn này, tất cả đều mất đi khả năng hành động.

Hỏa Trung Lân cảm thấy ngọt ngào trong lồng ngực, há mồm phun ra một ngụm máu tươi.

Mặt hắn trắng bệch, nằm vật vã trên mặt đất như chó chết.

Chương 256

Giải quyết xong những tộc nhân Hỏa Phượng nhất tộc này, ánh mắt Giang Thần rơi trên người Hỏa Thiên Dược.

"Đến lượt ngươi." Giang Thần nhàn nhạt nói.

"Ngươi rốt cuộc là ai?

Vì sao muốn làm càn ở Hỏa Phượng nhất tộc ta?

Muốn bất lợi cho Hỏa Phượng nhất tộc ta?" Hỏa Thiên Dược mặt âm trầm hỏi.

"Bản tọa xưa nay không nói chuyện với người chết!" Giang Thần lộ vẻ châm biếm.

Thân hình chợt lóe, biến mất khỏi chỗ cũ.

Lực lượng Hỏa Chi Pháp Tắc phía sau hắn, hình thành một con sóng lửa khổng lồ cao mấy chục vạn trượng, theo sau hắn, cùng Giang Thần hành động.

"Chết!" Giang Thần lạnh lùng hừ một tiếng.

Hắn chộp một tay, uy năng khủng bố bùng phát, con sóng lửa khổng lồ mấy chục vạn trượng phía sau hắn, hình thành một bàn tay khổng lồ che trời, mạnh mẽ chộp về phía trước.

Nó phong tỏa mọi đường tránh né của Hỏa Thiên Dược, trong khoảnh khắc đó, dường như cả thiên địa đều đối địch với hắn, cùng nhau oanh sát hắn.

"Ta liều mạng với ngươi!" Hỏa Thiên Dược mặt dữ tợn, phẫn nộ gào thét.

Hắn lấy ra một kiện Linh Bảo, một thanh Linh Bảo Hạ Phẩm Tiên

Thiên tên Lôi Chùy, vô số tia sét màu bạc nhảy múa trên mặt chùy, sức mạnh khủng bố dường như muốn hủy diệt mọi thứ.

"Chết đi!" Hỏa Thiên Dược gầm lên giận dữ.

Hắn rót yêu lực vào Linh Bảo trong tay, bùng phát ra một đạo Lôi Long khổng lồ cao mấy chục vạn trượng, mạnh mẽ oanh sát về phía Giang Thần.

Thiên địa nứt nẻ, không gian vỡ vụn.

Sức mạnh hủy diệt, cùng với Lôi Chùy đánh ra, hung hãn oanh thẳng vào bàn tay lửa khổng lồ do Giang Thần thi triển.

Oanh!

Giây tiếp theo, thần thông của hai bên va chạm trên Cửu Thiên.

Lôi Chùy tuy mạnh, Hỏa Thiên Dược cũng là một cường giả Đại La Kim Tiên đại viên mãn, nhưng cũng phải xem so với ai.

Trước mặt Giang Thần, hắn thật sự quá yếu, ngay cả xách giày cho Giang Thần cũng không đủ tư cách, đừng nói đến những thứ khác.

Sau khi giằng co vài hơi thở, thần thông của Hỏa Thiên Dược, bao gồm cả Linh Bảo, đã bị Giang Thần bá đạo phá vỡ, không hề tạo ra một chút sóng gió nào.

Nó trực tiếp bị phá hủy cưỡng chế, khí lãng khủng bố càn quét xung quanh.

Giải quyết xong Lôi Đình Cự Chùy, bàn tay lửa khổng lồ vẫn không suy giảm thế công, mang theo uy năng vô thượng trấn áp tất cả, oanh sát lên người Hỏa Thiên Dược.

"Không...!" Hỏa Thiên Dược mặt biến sắc.

Đối mặt với cự thủ che trời trấn áp thô bạo của Giang Thần, cả

người hắn đều sợ tè ra quần.

Hắn muốn thi triển độn pháp ngay lập tức, nhanh chóng thoát khỏi nơi này, nhưng đã quá muộn rồi, chỉ với chút tốc độ đó mà muốn chạy trốn trước mặt Giang Thần sao?

Thật sự là si tâm vọng tưởng.

Bàn tay khổng lồ do Hỏa Diễm Pháp Tắc hóa thành, ẩn chứa uy lực thật sự quá cường hãn, nó phong tỏa mọi đường tránh né xung quanh, từ trên trời giáng xuống, trấn áp lên người hắn.

Rầm một tiếng!

Hỏa Thiên Dược trực tiếp bị đập thành thịt nát, chết không thể chết hơn, ngay cả một chút sóng gió cũng không còn.

Không phải hắn quá yếu, Giang Thần thật sự quá cường hãn.

"Thu!" Giang Thần chộp một tay.

Hắn chộp lấy Hỏa Diễm Bản Nguyên rơi ra từ xác Hỏa Thiên Dược, nhìn Hỏa Diễm Bản Nguyên trong lòng bàn tay, Giang Thần hài lòng gật đầu.

Hắn lật tay, thu nó vào.

"Không tệ." Giang Thần gật đầu.

"Trảm!" Hắn vung tay phải.

Vô số đạo kiếm khí từ trên trời giáng xuống, chém giết lên những tộc nhân Hỏa Phượng nhất tộc phía dưới, chém giết toàn bộ mấy trăm người.

Sau đó rút Hỏa Chi Bản Nguyên trong cơ thể họ ra.

"Tất cả mau đến với Bản tọa!" Giang Thần gầm nhẹ một tiếng.

Hai tay cách không chộp một cái, lực hút khủng bố bùng phát từ

lòng bàn tay.

Hơn trăm vạn tộc nhân Hỏa Phượng nhất tộc, đối mặt với sự bùng phát của Giang Thần, không hề có chút khả năng phản kháng nào, huyết mạch và Hỏa Chi Bản Nguyên chi lực trong cơ thể họ, tất cả đều bị cưỡng chế rút ra.

Mười mấy phút sau.

Giang Thần dừng lại, toàn bộ Hỏa Phượng nhất tộc giờ đã bị trấn áp.

Mục đích lần này cũng đã hoàn thành, hắn nhìn ngọn lửa đang bùng cháy dữ dội, cách không chộp một cái, những ngọn lửa phía dưới, tất cả đều rơi vào tay hắn, bị hắn thu lại.

Sau đó hắn lại dọn dẹp sạch sẽ những dấu vết xung quanh.

Giang Thần không chần chừ ở đó nữa, phá vỡ không gian, bước chân một cái, cả người đã tiến vào trong không gian.

Cùng với Giang Thần bước vào trong không gian, không gian vỡ vụn lại khép lại.

Một tháng sau.

Giang Thần dừng lại, tại một con sông lớn có phong cảnh tú lệ.

"Đã đến nơi rồi." Giang Thần gật đầu.

Hắn bước ra từ không gian vỡ vụn, nhìn bầu trời vẫn đen kịt vô tận, tinh quang trong mắt lóe lên.

"Công đức sắp đến tay rồi." Giang Thần cười nói.

Hắn nhảy vọt một cái, trực tiếp nhảy vào trong dòng sông.

Tiến vào đáy sông, ở đáy sông khai thác ra một động phủ, hai tay niệm quyết, từng đạo trận pháp cấm chế từ trong tay liên tiếp đánh

xuống, rơi xuống xung quanh sơn động, bao phủ hoàn toàn nơi này.

Một khắc đồng hồ sau.

"Lập!" Giang Thần gầm nhẹ một tiếng.

Chương 257

Trận pháp cấm chế ngút trời bao phủ toàn bộ sơn động, hà quang vận chuyển, uy năng bùng phát.

"Đến lúc bắt đầu luyện chế rồi." Giang Thần thầm nói.

Hắn lấy ra Bồ đoàn Hồng Mông Tử Khí, đặt trên giường đá, ngồi trên Bồ đoàn Hồng Mông Tử Khí.

Hắn phóng Hỏa Trung Lân ra.

Thấy Giang Thần, Hỏa Trung Lân lộ vẻ kinh hoàng, muốn bỏ chạy, nhưng Tỳ Bà Cốt lại bị phong tỏa, căn bản không làm được.

Hắn sợ hãi nhìn Giang Thần.

"Tiền bối tha mạng!

Ta biết sai rồi, chỉ cần tiền bối không giết ta, muốn ta làm trâu làm ngựa, ta cũng không nhíu mày." Hỏa Trung Lân mở miệng cầu xin.

"Ồn ào!" Ánh mắt Giang Thần lạnh đi.

Hắn khẽ điểm một cái, một đạo lực lượng Thời Gian Pháp Tắc trấn áp lên người Hỏa Trung Lân, khiến cả người hắn bị cấm ngôn.

Xong xuôi mọi việc, Giang Thần không chần chừ nữa, hai tay niệm quyết, từng đạo thủ quyết từ trong tay đánh xuống, rơi lên người Hỏa Trung Lân, bao phủ toàn bộ hắn.

"Thái Dương Chân Hỏa Đại Ma Thần!" Giang Thần quát lên.

Hắn há mồm phun ra một đạo hỏa diễm, chính là Thái Dương Chân Hỏa Đại Ma Thần, ngọn lửa này vừa xuất hiện, liền tản ra uy năng khủng bố bàng bạc, điên cuồng thiêu đốt giữa thiên địa.

Từng đạo từng đạo, dường như vô cùng vô tận.

Ngay cả khi Giang Thần không cố ý thôi động, Thái Dương Chân Hỏa Đại Ma Thần vẫn thiêu đốt không gian xung quanh vỡ nát, loạn lưu không gian khủng bố từ không gian vỡ nát càn quét ra, xông về phía xung quanh.

Trước ngọn lửa cường hãn, khủng bố này, dường như không có thứ gì có thể chống đỡ được.

"Đi!" Giang Thần vung tay phải.

Chỉ thấy Thái Dương Chân Hỏa Đại Ma Thần xoay tròn một cái, mang theo uy năng khủng bố, từ trên trời giáng xuống, rơi lên người Hỏa Trung Lân, bao phủ toàn bộ hắn.

Theo ý niệm của Giang Thần, bắt đầu luyện hóa.

Nửa canh giờ sau.

Một đoàn Mặt trời hoàn toàn do hỏa diễm hình thành, xuất hiện trong không trung, hỏa diễm cường hãn từ đoàn Mặt trời đó truyền ra, từng đạo từng đạo, truyền về phía xung quanh.

Uy lực ẩn chứa giữa các hỏa diễm, thật sự quá cường hãn.

Tuy kém so với Thái Dương Chân Hỏa, nhưng cũng không tầm thường, không phải là phàm phẩm.

Hắn lật tay.

Giang Thần lấy ra rất nhiều dược liệu đỉnh cấp trên người, cùng với huyết mạch và Hỏa Chi Bản Nguyên của Hỏa Phượng nhất tộc.

"Cho Bản tọa luyện hóa!" Giang Thần gầm nhẹ một tiếng.

Hắn điều động Thái Dương Chân Hỏa Đại Ma Thần, bao phủ toàn bộ những dược liệu đỉnh tiêm trước mắt, cùng với mấy ngàn phần Hỏa Diễm Bản Nguyên và huyết mạch chi lực của Hỏa Phượng nhất tộc, bắt đầu luyện hóa.

Quá trình này, không thể hoàn thành trong thời gian ngắn.

Thái Dương Chân Hỏa Đại Ma Thần là hỏa diễm đỉnh tiêm nhất Hồng Hoang, ngay cả Thái Dương Chân Hỏa và các loại hỏa diễm khủng bố khác cũng phải cúi đầu xưng thần trước nó.

Nhưng Mặt trời mà Giang Thần luyện chế lần này, dược liệu sử dụng, không có thứ nào không phải đỉnh tiêm.

Chỉ cần tùy tiện lấy một thứ ra ngoài, lập tức có thể gây ra chấn động lớn, khiến vô số đại thần thông giả chém giết đến đầu rơi máu chảy.

Ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân nhìn thấy cũng phải đỏ mắt.

Nhiều dược liệu như vậy, giờ đây giống như rau cải trắng, tất cả đều bị Giang Thần lấy ra.

Cùng với thời gian trôi qua, những dược liệu lơ lửng trong không trung.

Bao gồm Hỏa Chi Bản Nguyên và huyết mạch của Hỏa Phượng nhất tộc, đều bị luyện hóa.

"Cho Bản tọa dung hợp!" Tinh quang trong mắt Giang Thần lóe lên.

Đã đến lúc này rồi, hắn không dám lơ là, để công sức đổ sông đổ bể.

Ngay lập tức, hắn khống chế sức mạnh khổng lồ đó, dung hợp vào Mặt trời do Hỏa Trung Lân hóa thành.

Ong!

Uy năng khủng bố, từ Mặt trời do Hỏa Trung Lân hóa thành bùng phát ra, nhiệt độ khủng bố, từng đạo từng đạo, xông về phía xung quanh.

May mắn thay xung quanh có trận pháp cấm chế do Giang Thần bố trí, đã ngăn chặn toàn bộ ngọn lửa khổng lồ đó.

Nếu không, trước cảnh tượng vừa rồi, nó đã sớm xông ra ngoài rồi.

Giang Thần hai tay niệm quyết, trong tay không ngừng, liên tiếp đánh xuống, rơi lên đoàn Mặt trời nhân tạo trên không trung.

Dưới sự khống chế của Giang Thần, hai luồng sức mạnh cường đại dần dần dung hợp làm một.

Toàn bộ quá trình tuy có một chút bất ngờ xảy ra, nhưng dưới sự trấn áp của lực lượng Thời Gian Pháp Tắc của Giang Thần, tất cả đều tiến hành theo sự khống chế của Giang Thần.

Không hề có chút bất ngờ nào.

Thời gian trôi như thoi đưa, như khói mây.

Chớp mắt, đã trôi qua tròn hai trăm năm.

Một ngày.

Trong sơn động.

Giang Thần nhìn ngọn lửa đã dung hợp làm một, ngay cả tất cả Bản Nguyên trong ngọn lửa cũng đều đã dung hợp vào, hắn hài lòng gật đầu.

Một đoàn kiêu dương khổng lồ lơ lửng trong không trung, tản ra hỏa diễm màu vàng kim, từng đạo từng đạo xoay tròn, uy lực Phần Thiên Chử Hải đó, thật sự quá cường hãn.

Dung hợp rất nhiều dược liệu đỉnh tiêm, cùng với Hỏa Diễm Bản Nguyên và huyết mạch chi lực của Hỏa Phượng nhất tộc.

Đoàn kiêu dương trước mắt, tản mát ra uy lực, thật sự quá cường hãn.

“Không tệ.” “Tuy so với Thái Dương Chân Hỏa còn kém một chút, nhưng về bản chất, đã gần như tương đương rồi.” Giang Thần khẽ cười.

“Đi!” Ngay lập tức, Giang Thần vắt ra một giọt máu, giọt máu đó bị Đại Đạo Liễm Tức Quyết hoàn toàn bao bọc.

Ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân cũng không thể phát hiện sự tồn tại của giọt máu này.

Chương 258

Nó được Giang Thần đánh vào đoàn kiêu dương đó, sau đó hòa hợp hoàn mỹ với đoàn kiêu dương, không phân biệt ta ngươi.

"Xong rồi." "Đến lúc tế luyện đoàn kiêu dương này ra ngoài rồi." Tinh quang trong mắt Giang Thần lóe lên.

Hắn vung tay phải, thu đoàn kiêu dương đó lại.

Hắn mở trận pháp cấm chế, bước ra ngoài.

Ra khỏi đáy sông, đứng trên bờ, nhìn thiên địa vẫn đen kịt một mảng, Giang Thần ngay lập tức không chần chừ nữa, ngự độn quang lao về phía thiên địa, chỉ trong vài hơi thở, đã triệt để biến mất.

Một tuần sau.

Giang Thần dừng lại ở đỉnh cao nhất trên Cửu Thiên.

Đứng ở đây, có thể nhìn rõ toàn bộ cảnh sắc giữa Hồng Hoang đại địa.

Nhất lãm chúng sơn tiểu.

"Bản tọa muốn xem Mặt trời nhân tạo này, có thể thu được bao nhiêu công đức." Giang Thần thầm nghĩ.

Hắn lấy đoàn kiêu dương nhân tạo đó ra.

Cùng với sự xuất hiện của đoàn kiêu dương nhân tạo, uy năng hỏa diễm khủng bố, từ đoàn kiêu dương nhân tạo truyền ra.

Chiếu sáng cả thiên địa.

"Thiên Đạo ở trên." "Từ bây giờ, chính là Mặt trời!

Tam Túc Kim Ô!

Soi sáng Hồng Hoang đại địa, mang lại quang minh cho tất cả sinh linh Hồng Hoang đại địa.” Giang Thần cố ý khống chế giọng nói.

Oanh!

Cùng với lời Giang Thần vừa dứt, Thiên Đạo đã công nhận địa vị của Mặt trời nhân tạo này.

Lực lượng công đức vô tận, từ trên trời giáng xuống, chiếu sáng cả Hồng Hoang đại địa.

Lượng công đức trước mắt này, thật sự quá nhiều.

Chỉ thấy những công đức này chia thành hai đoàn, một nửa tiến vào bên trong Mặt trời nhân tạo, một nửa xông về phía Giang Thần.

“Cuối cùng cũng đến rồi.” “Bản tọa đợi chính là lúc này.” Mắt Giang Thần sáng rực.

Hắn vung tay phải.

Thu lại đoàn lực lượng công đức khổng lồ từ trên trời giáng xuống, không thèm nhìn đoàn kiêu dương đó, trực tiếp phá vỡ không gian, vận dụng đại thần thông Thiên Cương Đỉnh Tiêm Thai Dịch Hóa Hình Môn, cả người biến hóa thành một con muỗi.

Sau đó lại vận chuyển Đại Đạo Liễm Tức Quyết đến cực hạn, hoàn mỹ thu liễm khí tức trên người, xông về phía trước.

Chẳng mấy chốc, thân ảnh Giang Thần đã triệt để biến mất.

Còn về Mặt trời nhân tạo, dưới sự gia trì của công đức khổng lồ, đã hình thành Tam Túc Kim Ô Hậu Thiên, chiếu rọi Hồng Hoang đại địa.

Ngoài ra.

Tam Túc Kim Ô Hậu Thiên mỗi ngày tồn tại, đều sẽ không ngừng cung cấp lực lượng công đức cho Giang Thần.

Thiên địa nguyên bản đen kịt vô tận, cùng với Mặt trời nhân tạo của Giang Thần, dưới sự trợ giúp của công đức bàng bạc vô tận, đã tiến hóa thành Tam Túc Kim Ô Hậu Thiên, sở hữu một chút đặc tính của Tam Túc Kim Ô.

Hà quang chiếu rọi khắp Hồng Hoang đại địa, xua tan bóng tối.

Cảnh tượng đột ngột này, khiến tất cả đại thần thông giả tại chỗ, đều sững sờ.

Từng người từng người không thể tin được nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng thầm đoán, Mặt trời chẳng phải đã biến mất rồi sao?

Sao lại xuất hiện trở lại?

Lại có công đức khổng lồ như vậy, rốt cuộc là chuyện gì?

Ở đây, một số người có ý đồ khác, lập tức không còn bình tĩnh được nữa.

Trong đó, Chuẩn Đề Thánh Nhân là người sốt ruột nhất, nhìn Mặt trời đột nhiên xuất hiện giữa thiên địa Hồng Hoang, cả người hắn trực tiếp ngớ người ra.

Kể từ lần bị tính kế trước đó, vượt ra ngoài tầm kiểm soát của hắn, khiến mười con Kim Ô nhỏ đều bị Hậu Nghệ bắn chết, hắn đã mang món nợ nhân quả khổng lồ với Hồng Hoang thế giới.

Những ngày qua, hắn vẫn luôn tìm cách luyện chế Mặt trời nhân tạo.

Nhưng Mặt trời há lại dễ dàng luyện chế như vậy?

Các dược liệu cần thiết, không có thứ nào không phải thiên tài địa bảo, mỗi thứ đều là cực phẩm.

Đều là những dược liệu nghịch thiên vô cùng hiếm thấy giữa thiên

địa.

Ngay cả vật chủ yếu, hắn cũng đang khổ sở tìm kiếm.

Mỗi ngày chần chừ thêm một ngày, món nợ nhân quả lại tăng thêm một phần.

Đến bây giờ, món nợ nhân quả hắn đã phải chịu đựng, khiến hắn cảm thấy da đầu tê dại.

Nhưng vừa rồi, Hồng Hoang đại địa vốn luôn chìm trong bóng tối, vậy mà lại một lần nữa tái hiện quang minh.

Kiêu dương chiếu rọi vạn vật, chiếu sáng Hồng Hoang đại địa.

"Ai?" "Rốt cuộc là ai làm?

Cướp đi cơ duyên vốn thuộc về bần tăng?

Khiến bần tăng bỏ lỡ một cơ hội bù đắp nhân quả?" Chuẩn Đề Thánh Nhân cau chặt mày.

Nộ hỏa khủng bố bùng phát từ trong cơ thể hắn.

Lấy hắn làm trung tâm, giữa thiên địa truyền ra từng đạo tiếng động khủng bố.

Không gian vỡ nát, vô số loạn lưu không gian từ không gian vỡ nát càn quét ra.

Giây tiếp theo.

Thân ảnh Chuẩn Đề Thánh Nhân biến mất khỏi chỗ cũ, như thể chưa từng xuất hiện.

Khi hắn xuất hiện trở lại, đã ở đỉnh Cửu Thiên, đứng trong Tam Túc Kim Ô Hậu Thiên.

Hắn điều động Thiên Đạo chi lực, muốn tìm kiếm sự tồn tại của Giang Thần.

Chương 259

Nhưng Giang Thần lúc đó, đã sớm đi rồi.

Có Đại Đạo Liễm Tức Quyết, lại có Thai Dịch Hóa Hình đại thành, ngay cả Chuẩn Đề Thánh Nhân là Thiên Đạo Thánh Nhân, vẫn không tìm thấy một chút manh mối nào, đừng nói đến việc phát hiện tung tích Giang Thần.

"Kỳ lạ!" "Rốt cuộc là chuyện gì?

Vì sao bần tăng dốc toàn lực thúc đẩy, đồng thời điều động Thiên Đạo chi lực, mà lại không tìm thấy?" "Chẳng lẽ có Thiên Đạo Thánh Nhân khác âm thầm ra tay?

Hay vốn dĩ là kẻ nào?" Chuẩn Đề Thánh Nhân cau chặt mày.

Nhìn Tam Túc Kim Ô Hậu Thiên trước mắt, tuy trong lòng hận đến muốn chết, nhưng lại không có chút phương pháp nào.

Giờ bảo hắn ra tay với Tam Túc Kim Ô, hắn cũng không dám nữa.

Nếu lại làm hỏng Mặt trời này, nhân quả bùng phát ra khi đó, tuyệt đối sẽ hủy thiên diệt địa.

"Hừ!" "Bần tăng sẽ không bỏ qua đâu!" Chuẩn Đề Thánh Nhân lạnh lùng nói.

Ngay lập tức, hắn phá vỡ không gian, rời khỏi chỗ cũ.

Còn về giọt máu Giang Thần bố trí trong Tam Túc Kim Ô Hậu Thiên, nó hoàn mỹ dung hợp vào Tam Túc Kim Ô Hậu Thiên, bị Đại Đạo Liễm Tức Quyết ẩn nấp, nên hắn cũng không phát hiện được.

Ba năm sau.

Giang Thần dừng lại ở hang ổ cũ của mình, nhìn dãy núi phía

dưới.

Nơi mà hắn đã ở kể từ khi vừa xuyên không.

"Mấy năm không gặp, nơi đây vật đổi sao dời." "Được rồi, việc cấp bách bây giờ là tiêu hóa hết những công đức đó đã." Tinh quang trong mắt Giang Thần lóe lên.

Thân hình chợt lóe, từ trên mây lao xuống.

Trực tiếp tiến vào trong dòng sông, dừng lại ở đáy sông.

Động phủ mà hắn bố trí ở đây trước đó, không còn trận pháp cấm chế bảo vệ, mấy năm qua, dưới sự va đập của dòng sông, đã biến mất.

Ngay lập tức.

Giang Thần không chần chừ nữa, vung tay phải, từng đạo kiếm khí từ lòng bàn tay chém ra, trong chốc lát, lại một lần nữa khai thác ra một động phủ tạm thời ở đây.

Hai tay niệm quyết, từng đạo trận pháp cấm chế bao phủ nơi này.

Mười mấy hơi thở sau.

Giang Thần đã bố trí ở đây một trận pháp uy lực cường đại, bảo vệ nơi này vững chắc.

Với cảnh giới hiện tại của hắn, cùng với sự tinh thông trong trận pháp cấm chế, các Chuẩn Thánh đại năng cũng khó mà phát hiện ra nơi này một cách dễ dàng.

Đừng nói đến những người khác.

Xong xuôi mọi việc, Giang Thần lấy ra Bồ đoàn Hồng Mông Tử Khí, đặt trên giường đá.

Ngồi trên Bồ đoàn Hồng Mông Tử Khí, hắn vung tay phải, luồng

công đức khổng lồ mà hắn đã có trước đó, tất cả đều xuất hiện trong sơn động.

Lượng công đức này thật sự quá nhiều, số lượng cũng quá khổng lồ.

Nó tản ra vô số vạn đạo kim quang, từng đạo từng đạo, dường như vĩnh viễn không ngừng lại, chiếu sáng cả sơn động.

"Có tới năm ức công đức?" "Lượng công đức lần này chẳng phải quá nhiều sao?

Không ngờ Hồng Hoang đại địa rơi vào bóng tối lâu năm như vậy, có được lượng công đức lớn như thế này, hoàn toàn là chuyện nằm trong dự liệu." Giang Thần trầm ngâm, trong lòng liền chợt bừng tỉnh.

Hắn nhìn những công đức trước mắt, rơi vào trầm tư, những công đức này rốt cuộc phải sử dụng như thế nào?

Dùng toàn bộ công đức này để đánh vào Tam Thập Lục Phẩm Sáng Thế Thanh Liên, dùng những công đức này để tạo ra tộc Tinh Linh?

Sự cám dỗ của vế trước thật sự quá lớn, đối mặt với cảnh tượng trước mắt, ngay cả hắn cũng không thể chịu đựng được.

Còn về vế sau.

Tuy sau này có vô số lợi ích, nhưng đối với Giang Thần hiện tại mà nói, tạm thời không có chút tác dụng nào.

Trong lòng Giang Thần liền có lựa chọn.

Hắn thu Bồ đoàn Hồng Mông Tử Khí lại.

Lấy ra viên Định Hải Thần Châu chứa Sáng Thế Thanh Liên, thân hình chợt lóe, chớp mắt đã tiến vào bên trong viên Định Hải Thần Châu đó.

“Kính chào lão tổ!” Thấy Giang Thần xuất hiện, các nữ tộc Tinh Linh lập tức cung kính đứng dậy hành lễ.

“Ừm.” Giang Thần gật đầu.

Ánh mắt hắn lướt qua từng người, thu mọi biểu hiện của họ vào mắt.

“Không tệ.” “Đã đột phá Kim Tiên rồi sao?

Nguyên thần và nhục thân cùng lúc đạt Kim Tiên, khá lắm.” Giang Thần nói.

“Tất cả đều là lão tổ dạy dỗ có phương pháp.” “Nếu không có lão tổ, bằng chúng ta mà muốn đột phá cảnh giới Kim Tiên, cả đời không có chút khả năng nào.” “Đừng nói đến những cái khác.” Các nữ tộc Tinh Linh, từng người không dám nhận công, nịnh bợ Giang Thần.

“Các ngươi đều đi đến nơi khác tu luyện đi!” “Bản lão tổ tạm thời có chút việc cần xử lý.” Giang Thần phân phó.

“Lão tổ!” Mọi người cung kính đáp.

Ngay lập tức, họ ngự độn quang rời đi.

Đợi tất cả đi rồi, Giang Thần nhìn viên Tam Thập Lục Phẩm Thanh Liên trước mắt, lộ vẻ mong chờ, không biết lần này đưa năm ức công đức vào, viên Tam Thập Lục Phẩm Thanh Liên này có thể trưởng thành đến mức độ nào.

Giang Thần không chần chừ nữa, lấy ra năm ức công đức đó, vung tay phải, trực tiếp đánh vào bên trong viên Tam Thập Lục Phẩm Thanh Liên đó.

Ong!

Công đức linh quang ngút trời, từng đạo từng đạo, liên tiếp bùng phát ra, chiếu sáng cả vùng thiên địa.

Đồng thời, hỗn độn hà quang cường hãn, từ trong Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên tản ra.

Uy áp khủng bố, càn quét thiên địa.

Dường như trước uy áp cường đại này, mọi thứ giữa thiên địa, tất cả đều trở nên vô cùng nhỏ bé, không chịu nổi một đòn.

Giang Thần bình tĩnh nhìn cảnh tượng trước mắt, chờ đợi Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên xảy ra biến hóa.

Trong tầm mắt Giang Thần.

Chương 260

Toàn bộ quá trình kéo dài tròn hai canh giờ, trọn vẹn năm ức công đức, mới bị Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên hấp thu hoàn tất.

Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên trưởng thành thêm năm mươi centimet, kết ra ba mươi sáu lá non.

Từng đạo hỗn độn hà quang, từ trên Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên bùng phát ra.

Những hỗn độn hà quang này ẩn chứa lực lượng khủng bố, một khi bị chạm vào, người dưới cảnh giới Chuẩn Thánh, tất cả đều bị miểu sát.

Các đại năng cảnh giới Chuẩn Thánh, nếu không cẩn thận, bị những hỗn độn hà quang này chạm vào, không chết cũng phải lột một tầng da.

Ngoài ra.

Trong những hỗn độn hà quang này ẩn chứa khí tức đại đạo tinh thuần nhất, ẩn chứa Tam Thiên Đại Đạo, dù không quá rõ ràng, rất yếu ớt.

"Năm ức công đức mà chỉ xảy ra chút biến hóa này thôi sao?" "Xem ra Hỗn Độn Chí Bảo không dễ bồi dưỡng, theo tình hình hiện tại, muốn bồi dưỡng ra viên Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên, cần nhiều công đức hơn nữa." "Nhưng năm ức công đức này bỏ ra rất đáng giá, Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên đã trưởng thành thêm năm mươi centimet, nở ra ba mươi sáu lá non, ngay cả hỗn độn hà quang mà nó tản ra, uy năng cũng trở nên vô cùng cường hãn." "Đã thêm khí tức Tam Thiên Đại Đạo, không lãng phí chút nào." Giang

Thần hài lòng gật đầu.

"Các ngươi cứ ở đây tu luyện cho tốt, Bản lão tổ đi đây." Nói xong, Giang Thần trực tiếp phá vỡ không gian rời đi.

Ra khỏi động thiên nơi Định Hải Thần Châu tọa lạc, hắn vung tay phải, thu lại toàn bộ trận pháp cấm chế đã bố trí trong sơn động.

Ngay lập tức không chần chừ nữa.

Thân hình chợt lóe, biến mất khỏi chỗ cũ.

Khi hắn xuất hiện trở lại, đã ở trên bờ.

"Ôi!" "Nơi này hình như gần đạo trường của Bách Hoa Tiên Tử, đã vậy thì đến đạo trường của nàng làm khách đi." Giang Thần khẽ cười.

Hắn ngự độn quang, lao về phía đạo trường của Bách Hoa Tiên Tử.

Chỉ trong vài lần lóe sáng, tung tích Giang Thần đã biến mất giữa thiên địa.

Nửa tháng sau.

Giang Thần dừng lại ở một thung lũng khổng lồ.

Thung lũng trước mắt này rất lớn, còn vô cùng đẹp đẽ, ngoài ra, xung quanh vô cùng ẩn mật.

Nếu không có người dẫn đường, người bình thường khó mà tìm thấy nơi này, đừng nói đến những người khác.

"Không tệ." "Nơi này cũng khá tốt." Giang Thần khẽ cười.

Hắn vung tay phải, lấy ra một tấm truyền âm phù, trong không trung xoay tròn một cái, trực tiếp tiến vào bên trong đại trận trước mắt.

Vài phút sau.

Một thân ảnh từ bên trong nhanh chóng xông ra, không ai khác, chính là Bách Hoa Tiên Tử, nàng mặc một bộ váy ngắn màu vàng ngà, khoe trọn vẻ đẹp tuyệt sắc của mình.

"A!" "Công tử!" Thấy Giang Thần, Bách Hoa Tiên Tử lộ vẻ kích động.

Những suy nghĩ trong lòng nàng, tất cả đều thể hiện trên mặt.

"A!" "Lần trước chuyên môn mời Bản tọa, Bản tọa nếu không đến, há chẳng phải quá không nể mặt sao?

Trầm ngâm một lát, ta liền đến rồi." Giang Thần khẽ cười.

Trừ phi là đồ ngốc, mới nói thật là tiện đường.

"Ừm." Nghe lời Giang Thần nói, Bách Hoa Tiên Tử đỏ mặt gật đầu.

Nàng vung tay phải, mở trận pháp cấm chế đã bố trí bên ngoài, làm một động tác mời.

"Công tử mời!" Bách Hoa Tiên Tử mời.

Giang Thần cười cười, dưới sự dẫn dắt của nàng, bước vào bên trong đại trận.

Cùng với Giang Thần vừa bước vào, trận pháp cấm chế trước mắt lại khép lại.

So với bên ngoài, đạo trường của Bách Hoa Tiên Tử đơn thuần về cảnh quan quả thực đẹp tuyệt trần, không có gì để bàn cãi, giống như tiên cảnh nhân gian vậy, thật sự quá đẹp.

Các loại hoa đủ màu sắc, phủ kín trong đạo trường.

Hương thơm nồng nàn, từ những bông hoa đó truyền ra, thật sự

quá thơm.

Không hề có chút cảm giác không hài hòa nào, thật sự vô cùng đẹp đẽ.

“Không ngờ cảnh quan đạo trường lại đẹp đến vậy.” “Điểm duy nhất chưa hoàn hảo, chính là tiên linh khí ở đây không quá tốt, không đủ nồng đậm, nếu không nơi này sẽ là một đạo trường đỉnh tiêm.” Giang Thần bình luận.

“Công tử nói chí phải.” “Bách Hoa cũng biết điều đó, nhưng những nơi có tiên khí nồng đậm, không có nơi nào không bị các đại thần thông giả đó chiếm đóng, trở thành đạo trường của họ.” “Với thực lực mỏng manh của Bách Hoa, có được nơi này làm đạo trường, đã là rất tốt rồi.” Bách Hoa Tiên Tử cười lắc đầu.

“Lời ngươi nói cũng không sai.” “Khó được cái là, ngươi có thể nhìn thấu được.” Giang Thần cười nói.

“Lạc lạc.” Bách Hoa Tiên Tử khẽ cười duyên một tiếng.

Dưới sự dẫn dắt của nàng, hai người đi đến trung tâm đạo trường rồi dừng lại.

Một hồ nước nhỏ lung linh sóng biếc, nước hồ trong vắt nhìn thấy đáy, lấp lánh ánh sáng nhàn nhạt, một vài chú cá bơi lội trong nước.

“Công tử mời ngồi, Bách Hoa đi chuẩn bị rượu và thức ăn.” Bách Hoa Tiên Tử nói.

“Thật là làm phiền rồi.” Giang Thần nói.

Nhìn bóng dáng Bách Hoa Tiên Tử rời đi, hắn ngồi xuống ghế.

Hắn vung tay phải.

Lấy cần câu ra, khóe miệng nở nụ cười, Khương Thái Công câu cá, ai nguyện thì lên.

Cần câu này thật sự không tầm thường.

May mắn thay, mấy năm qua, Ngư Nhị tích trữ đủ nhiều rồi.

Hắn thả cần câu vào hồ nước, Giang Thần bắt đầu câu cá.

"Không biết tình hình bên Vu tộc bây giờ thế nào rồi, Hậu Nghệ có bị trừ đi không?" Giang Thần thầm nghĩ.

Trong lòng Giang Thần liền có quyết định.

"Phá Vọng Kim Đồng!" "Tam Giới Lục Đạo!" Hắn vận dụng hai đại thiên phú nghịch thiên, nhìn về phía Vu tộc.

Bảy tám phút sau.

Giang Thần liền tìm thấy bộ lạc của Hậu Nghệ, vừa vặn chứng kiến cảnh Trư Yêu biến hóa thành mỹ nhân ăn tiên đan, bay lên trời, Hậu Nghệ nước mắt lưng tròng đuổi theo, muốn giữ nàng lại...

Chương 261

Nhưng một cảnh tượng khó xử xuất hiện, Hậu Nghệ trước đó đã bị bí mật hạ rất nhiều độc dược kinh thế hãi tục.

Những độc dược này nhìn bề ngoài không đáng kể, nhưng thực tế uy lực lại vô cùng khủng bố.

Bị liên tục hạ độc nhiều năm như vậy, giờ đây tất cả bùng phát, hủy diệt toàn bộ bản lĩnh của hắn.

Hậu Nghệ bây giờ, ngay cả một phế nhân cũng không bằng.

Ngoài ra.

Những độc dược này đang ăn mòn sinh cơ của Hậu Nghệ, một khi sinh cơ của Hậu Nghệ bị ăn mòn hết, chính là lúc Hậu Nghệ thân tử đạo tiêu.

Khi đó.

Mọi bản lĩnh ngàn vạn của Hậu Nghệ, cũng chỉ có một kết cục là cái chết, muốn sống sót, hoàn toàn không có chút khả năng nào.

Ngay cả như vậy, Hậu Nghệ vậy mà hoàn toàn không hề hay biết.

Căn bản không biết rằng, nữ tử do Trư Yêu hóa thành, đang âm thầm ra tay với hắn, báo thù mối huyết hải thâm cừu mười con Kim Ô nhỏ bị diệt sát.

Hắn vẫn si tình một mảnh, nước mắt lưng tròng đuổi theo nữ tử xinh đẹp do Trư Yêu hóa thành.

Trên không trung.

Nữ tử do Trư Yêu hóa thành, bay càng lúc càng cao, tất cả biểu hiện của Hậu Nghệ, nàng đều nhìn rõ trong mắt.

“Giết mười đứa con của ta.” “Lại vũ nhục thân phận Bản Thiên Hậu, không chết thì ai chết?” Sâu trong ánh mắt Trư Yêu, hàn quang lóe lên, tràn đầy hận ý ngút trời.

Rầm!

Đột nhiên, Hậu Nghệ trượt chân, trực tiếp ngã xuống đất, đập vào một tảng đá khổng lồ thông thiên, đập đến đầu rơi máu chảy, khiến cả người hắn nhuộm đỏ, trông như một huyết nhân.

Điều đó cũng khiến hắn triệt để mất đi khả năng hành động.

Nhìn nữ tử do Trư Yêu hóa thành sắp biến mất.

Trên mặt Hậu Nghệ tràn ngập tuyệt vọng.

“Đừng mà!” “Ta cầu xin nàng quay lại đi!

Ta muốn cùng nàng vĩnh sinh vĩnh thế ở bên nhau.” Hậu Nghệ không cam tâm gào thét.

Vừa đúng lúc này, thân ảnh Trư Yêu biến mất hoàn toàn.

Phụt!

Hậu Nghệ không thể chịu đựng được nữa, cảm thấy ngọt ngào trong lồng ngực, há mồm phun ra một ngụm máu tươi, trực tiếp ngất xỉu, chết không thể chết hơn.

Nhìn thấy cảnh này.

Giang Thần liền thu lại ánh mắt, lộ vẻ khinh thường.

“Tình cảm thật đúng là thứ hại người.” “Ngay cả một Đại Vu của Vu tộc, trước mặt tình cảm, cũng không thể chống đỡ được, triệt để giao phó tính mạng nhỏ bé của mình ở đây.” “Ngay cả khi chết, cũng không biết mình chết vì cái gì.” Giang Thần cảm thán lắc đầu.

Ngay sau đó thu lại ánh mắt.

Hắn cũng thu lại thần thông Phá Vọng Kim Đồng, không còn chú ý đến tình hình bên Vu tộc nữa.

Bắt đầu câu cá.

Cứ như vậy, đơn giản hơn nhiều.

Khoảng một canh giờ sau, nàng mới trở về.

"Để công tử đợi lâu rồi, thật sự xin lỗi!" Bách Hoa Tiên Tử, đặt những món ăn đã làm xong lên bàn đá.

Các món ăn vô cùng phong phú, tổng cộng có mười món, mỗi món đều không trùng lặp.

Sơn hào hải vị, tập hợp vô số mỹ vị.

Sắc, hương, vị đều đủ, hình thức cực kỳ đẹp, quả thực đẹp đến phát nổ.

"Mấy món này đều do ngươi làm sao?" Giang Thần ngẩn ra, tò mò hỏi.

"A!" "Cũng không quá tốt, để công tử chê cười rồi." Bách Hoa Tiên Tử mặt đỏ lên.

"Ngươi quá khiêm tốn rồi." "Vô cùng hoàn mỹ rồi, bất kể về hình thức, sắc, hương, vị, đều siêu cấp tuyệt vời!

Khiến người ta không thể tìm ra chút khuyết điểm nào, nói không khách khí thì, e rằng ở Hồng Hoang đại địa, về mặt kỹ nghệ nấu ăn, thật sự không có mấy người có thể sánh bằng ngươi." Giang Thần khen ngợi.

"Ừm." Bách Hoa Tiên Tử đỏ mặt gật đầu.

Giang Thần vung tay phải, lấy ra một phần bữa ăn sang trọng, đặt trên bàn đá, sau đó lại lấy ra một phần lẩu, cùng với các loại gia vị đi kèm, còn có tiên nhưỡng cực phẩm Bạch Nguyệt Quang.

“Mời!” Giang Thần làm một động tác mời.

“A!” “Công tử, những thứ này là?” Bách Hoa Tiên Tử ngẩn ra, lộ vẻ không thể tin được.

“Những thứ này là ta làm lúc rảnh rỗi trước đây, ngươi thường nếm thử xem mùi vị thế nào?” “Còn có lẩu nữa, mùi vị cũng tuyệt vời không kém.” Giang Thần cười nói.

“Không ngờ công tử không chỉ đạo hạnh cao thâm.” “Ngay cả trình độ nấu ăn cũng đạt đến mức độ mạnh mẽ như vậy, thật sự khiến người ta khâm phục.” “Đã vậy thì, công tử và ta không bằng cùng nhau động thủ, thường xuyên nếm thử mùi vị món ăn của mỗi người xem sao?” Bách Hoa Tiên Tử đề nghị.

“Được.” Giang Thần cười gật đầu.

Hai người cầm đũa, bắt đầu ăn.

“Ừm.” “Không tệ!

Tay nghề của ngươi khá lắm.” Giang Thần mỗi món đều ăn một chút, cười gật đầu.

“Tay nghề của công tử mới gọi là cao thâm.” “Những món ăn mà Bách Hoa làm, so với những món ăn sang trọng và lẩu của công tử, chẳng khác gì chín trâu mất một sợi lông, căn bản không đáng để nhắc đến.” Bách Hoa Tiên Tử lắc đầu.

Nàng biết rõ món ăn của mình thế nào, tuy cũng vô cùng mỹ vị, nhưng so với bữa ăn sang trọng và lẩu của Giang Thần, thì kém xa rồi!

Hắn lật tay.

Bách Hoa Tiên Tử lấy ra vài hũ Bách Hoa Tiên Nhưỡng do mình ủ, mở nắp hũ ra, mùi rượu nồng nàn từ trong hũ rượu truyền ra.

“Là Bách Hoa Tiên Nhưỡng do ta ủ.” “Công tử nếm thử xem mùi vị thế nào?” Bách Hoa Tiên Tử tự tin cười.

Nàng nghĩ, những Bách Hoa Tiên Nhưỡng được ủ công phu này, dược liệu sử dụng đều là cực phẩm, nhất định có thể chinh phục được khẩu vị của Giang Thần.

“Không tệ.” “Ngửi mùi rượu này, liền biết đây là rượu ngon hiếm thấy, nếu không, cũng không thể có mùi rượu như vậy.” Giang Thần khen ngợi.

Chương 262

Hắn cầm hũ rượu uống một ngụm, mùi rượu nồng nàn truyền ra, thật sự quá mỹ vị.

Ngay cả Giang Thần đã quen với rượu ngon, nhưng khi uống, cũng không nhịn được bị mỹ vị đó làm cho động lòng.

Tuy loại rượu ngon này, không thể sánh bằng tiên nhưỡng cực phẩm Bạch Nguyệt Quang, nhưng cũng không kém, vô cùng tuyệt vời.

"Công tử thấy sao?" Thấy Giang Thần đặt hũ rượu xuống, Bách Hoa Tiên Tử không nhịn được hỏi.

"Không tệ." "Rượu ngon, rượu ngon vô cùng hiếm thấy." Giang Thần cười nói.

"Cũng không quá tốt đâu." "Chẳng qua là dược liệu sử dụng tốt hơn một chút mà thôi, thêm vào Bách Hoa tự mình ủ, mới có được mùi vị như bây giờ, nếu không, rượu chỉ có thể là rượu bình thường mà thôi." Lúc này, mắt Bách Hoa Tiên Tử sáng lên, nhìn tiên nhưỡng cực phẩm Bạch Nguyệt Quang mà Giang Thần đặt trên bàn đá, mắt nàng sáng rực.

"Đã là thứ có thể khiến công tử lấy ra." "Nhất định không phải là phàm phẩm, Bách Hoa muốn nếm thử tay nghề ủ rượu của công tử thế nào?" Bách Hoa Tiên Tử nói.

Giang Thần cười không nói.

Bách Hoa Tiên Tử mở hũ rượu ra, mùi rượu càng nồng nàn hơn, từ trong hũ rượu truyền ra.

Nếu chỉ so về mùi rượu, nó gấp Bách Hoa Tiên Nhưỡng vô số lần, thậm chí còn hơn.

Bách Hoa Tiên Tử ngẩn ra, sau đó lộ vẻ cười khổ, nàng cầm hũ rượu lên, há mồm uống.

Rượu nhập phúc, mùi vị đó thật sự mỹ đến phát nổ.

Bách Hoa Tiên Nhưỡng trước mặt tiên nhưỡng cực phẩm Bạch Nguyệt Quang, ngay cả xách giày cũng không đủ.

"Tay nghề ủ rượu của công tử cao siêu, Bách Hoa bội phục." "Nguyên bản Bách Hoa cho rằng, ở Hồng Hoang đại địa này, không có ai có thể sánh bằng ta về tài ủ rượu, không ngờ Bách Hoa trước đây lại cuồng vọng tự đại." "Chút kỹ thuật ủ rượu của Bách Hoa, so với công tử, hoàn toàn là ếch ngồi đáy giếng, không đáng để nhắc đến." Bách Hoa Tiên Tử cười khổ lắc đầu.

"Ngươi cũng đừng tự ti như vậy." "Kỹ thuật ủ rượu của ngươi, vô cùng tốt." "Đặc biệt là mỹ tửu ngươi ủ ra, e rằng ở Hồng Hoang đại địa này, trừ ta ra, không còn ai có thể sánh vai với ngươi trên con đường ủ rượu." Giang Thần nghiêm túc nói.

"Công tử đừng an ủi Bách Hoa." "Kỹ thuật của Bách Hoa, trong lòng có biết rõ tình hình." Bách Hoa Tiên Tử nói.

"Làm gì đây?" "Nào, uống rượu!

Hôm nay không say không về." Giang Thần cười hô một tiếng.

"Vâng, không say không về." Vẻ mặt tuyệt mỹ của Bách Hoa Tiên Tử, hiếm khi đỏ lên.

Ngay lập tức, hai người cầm đũa bắt đầu ăn.

Vừa ăn vừa trò chuyện, vô cùng vui vẻ.

Không ngờ thức ăn thật sự quá nhiều, Bách Hoa Tiên Tử ăn cơm như mèo nhỏ, đặc biệt chậm.

Lại thêm rượu ở bên cạnh, bữa ăn hai người đã ăn suốt ba ngày.

Bất kể là Giang Thần hay Bách Hoa Tiên Tử, đều không dùng tiên lực luyện hóa lượng rượu khổng lồ đó, mặc cho lượng rượu khổng lồ đó, được ủ trong cơ thể.

Tiên nhưỡng cực phẩm Bạch Nguyệt Quang cũng vậy, Bách Hoa Tiên Nhưỡng cũng vậy, tửu lực đều không thấp.

Không ngờ Bách Hoa Tiên Tử đã say mắt lờ đờ, nhưng nhục thân của Giang Thần cường hãn, chút tửu lực này, tuy khiến hắn vô cùng khó chịu, nhưng lại không thể say đổ.

Chẳng qua là có chút hơi men mà thôi.

"Công tử…" Bách Hoa Tiên Tử cúi gằm khuôn mặt tuyệt mỹ.

"Ngươi nói thật sao?" Giang Thần hỏi.

"Vâng." "Bách Hoa đã sớm chuẩn bị kỹ rồi, nếu không có công tử, có lẽ Bách Hoa bây giờ đã không còn tồn tại, thân tử đạo tiêu, vả lại công tử anh tuấn thần võ, khí chất phi phàm, từng cử chỉ hành động, đều mang theo khí thế vĩ đại." "Bách Hoa vô cùng kính phục." Bách Hoa Tiên Tử nói ra lời thật lòng.

"Đành vậy!" "Đã như vậy, ta mà còn khách sáo đẩy đưa, hay từ chối, e rằng quá không nể mặt.

Đã vậy, ta liền đồng ý vậy!" Giang Thần gật đầu.

Một tuần sau.

Giang Thần lại một lần nữa ngồi trên ghế nằm, sờ mũi cười khổ một tiếng, có chút dở khóc dở cười.

"Lại thêm một món nợ hồ đồ." Giang Thần nói.

"Đinh!

Câu được ba mươi năm tu vi!" "Đinh!

Câu được một ức công đức!" "Đinh!

Câu được một tấm Hồng Mông Tạo Hóa Hóa Thân Phù!" ...

"Đinh!

Câu được Tiên Thiên Linh Bảo *Bản phỏng chế Tiểu Âm Dương Hỗn Độn Chung!" Đến đây, tất cả Ngư Nhị mà Giang Thần tích trữ bấy lâu, toàn bộ đều tiêu hao hết.

Nhưng thu hoạch cũng vô cùng phong phú, tổng cộng câu được năm vạn năm tu vi.

Ngay cả những thứ khác, đều là cực phẩm hiếm thấy, vô cùng quý giá.

Đặc biệt là món cuối cùng, Tiên Thiên Linh Bảo cực phẩm phỏng chế Tiểu Âm Dương Hỗn Độn Chung, còn phỏng chế Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung, ngoại trừ vẻ ngoài màu đen trắng, nó còn tự mang hai loại thuộc tính Âm Dương hoàn toàn khác biệt.

Tích hợp công kích và phòng ngự làm một, uy lực cường hãn, có uy năng thần quỷ khó lường.

Một khi thi triển, uy năng bùng phát ra thật sự quá cường hãn.

"Vãi chưởng!" "Lần này câu được nhiều bảo vật đến vậy?

Vận khí của Bản tọa, chẳng phải quá tốt rồi sao?" Mắt Giang Thần sáng rực, với sự tu dưỡng của hắn, cũng vô cùng hiếm thấy khi hắn văng tục một câu.

Hắn đứng dậy khỏi ghế nằm, vung tay phải, thu cần câu và ghế nằm lại.

Câu cá cái chó gì nữa, đi tu luyện đây, chẳng lẽ tu luyện không thơm à?

Hắn liếc nhìn cung điện của Bách Hoa Tiên Tử, ừm, Bách Hoa

Tiên Tử quá mệt rồi, hiện đang nghỉ ngơi.

Vút!

Giang Thần ngay lập tức không chần chừ nữa, hóa thành một đạo độn quang, xông vào cung điện bên cạnh.

Hắn vung tay phải.

Vô số đạo trận pháp cấm chế, từ lòng bàn tay đánh xuống, bao phủ toàn bộ cung điện đó.

Khiến nơi này phòng thủ kín kẽ.

Xong xuôi mọi việc.

Chương 263

Giang Thần lấy ra Bồ đoàn Hồng Mông Tử Khí, đặt trên giường đá, cũng không chần chừ, ngồi trên Bồ đoàn Hồng Mông Tử Khí.

Tâm thần khẽ động, năm vạn năm tu vi hóa thành một luồng sức mạnh khổng lồ, chớp nhoáng chuyển vào cơ thể Giang Thần, xông thẳng vào tứ chi bách mạch trong cơ thể Giang Thần.

Luồng sức mạnh khổng lồ đó, vừa tiến vào cơ thể Giang Thần, dường như muốn ngay lập tức, khiến Giang Thần nổ tung vậy.

Nhưng Giang Thần là ai?

Bất kể là nguyên thần hay nhục thân, đều đã đạt đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong, lại tu luyện công pháp nghịch thiên trực chỉ Hỗn Nguyên Đại Đạo, thực lực khủng bố, há lại sợ chút sức mạnh nhỏ bé này.

"Cho Bản tọa trấn áp!" Giang Thần lạnh lùng hừ một tiếng.

Hắn vận chuyển Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh, bắt đầu luyện hóa luồng sức mạnh khổng lồ đó.

Dưới sự luyện hóa của Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh, luồng sức mạnh đó thật sự quá yếu, sau một vòng vận hành đại chu thiên, luồng sức mạnh khổng lồ đó, liền bị bá đạo trấn áp.

Đừng nói đến những thứ khác.

Tiếp theo liền bị hấp thu luyện hóa, hóa thành tiên lực tinh thuần nhất, chìm đắm trong tu luyện.

Thời gian trôi như thoi đưa, như khói mây, chớp mắt đã trôi qua tròn hai trăm năm.

“Hô!” “Cuối cùng cũng luyện hóa hết năm vạn năm tu vi rồi.” Giang Thần thở ra một hơi dài.

Tuy là năm vạn năm tu vi, nhưng luyện hóa nó, vẫn không đột phá Bán Bộ Chuẩn Thánh.

Không phải công pháp của Giang Thần không được, cũng không phải nguyên nhân khác, thật sự là để đột phá Bán Bộ Chuẩn Thánh, lượng tu vi cần thiết quá nhiều, nhiều đến mức Giang Thần cũng phải cảm thấy kinh ngạc.

“Xem ra muốn đột phá Bán Bộ Chuẩn Thánh, ít nhất phải cần khoảng hai mươi vạn năm tu vi mới được.” Giang Thần cảm thán một câu.

Hắn lật tay, lấy ra tấm Hồng Mông Tạo Hóa Hóa Thân Phù đó.

Nhìn tấm phù trước mắt, Giang Thần lộ vẻ kích động.

Đây không phải là tấm phù bình thường, uy lực cường hãn, có hiệu quả nghịch thiên.

Một khi sử dụng tấm phù này, sẽ biến hóa ra một hóa thân, thay thế bản tôn, có thể giúp bản tọa tránh mọi kiếp nạn.

Nếu chỉ như vậy, đó cũng không tính là nghịch thiên.

Điểm quan trọng nhất, cũng là công năng cường hãn nhất của Hồng Mông Tạo Hóa Hóa Thân Phù.

Sử dụng tấm phù này, hóa thân biến hóa ra, liền có thể hoàn toàn ngưng thực, ngoại trừ tu vi thấp hơn bản tôn một đại cảnh giới, các thần thông và đạo pháp nắm giữ, gần như đều giống hệt bản tôn.

Sinh tử tất cả đều nằm trong tay bản tôn, có thể nói rằng, người sử dụng muốn nó làm gì, nó phải làm, không thể từ chối.

“Thứ này tuy tốt.” “Hiệu quả cũng vô cùng mạnh mẽ, tạm thời cứ

giữ lại đi!

Đợi sau này tính.” Tinh quang trong mắt Giang Thần lóe lên, liền có quyết định.

Giang Thần đưa tay phải vẫy một cái, lấy ra bản sao Tiểu Âm Dương Hỗn Độn Chung, một chiếc chuông nhỏ hai màu đen trắng, ngoại hình có bảy phần tương tự Hỗn Độn Chung.

Trên chuông khắc hình vạn vật thiên địa, danh sơn đại xuyên cùng các đồ án khác.

Chơi đùa một lát, trong mắt Giang Thần tinh quang lấp lánh, nhìn Tiểu Âm Dương Hỗn Độn Chung trong tay, trong lòng đã có quyết định.Giang Thần nói: “Đem một ức công đức kia đánh vào trong, để nó tiến hóa thành Tiên Thiên Cực Phẩm Công Đức Linh Bảo.”Hắn lấy ra một ức công đức, tay phải vung lên, trực tiếp đánh vào bên trong Tiểu Âm Dương Hỗn Độn Chung bản sao.Theo một ức công đức tiến vào bản sao Tiểu Âm Dương Hỗn Độn Chung, một tiếng “Ong!” vang lên.Kim quang công đức hùng hậu, bàng bạc từ Tiểu Âm Dương Hỗn Độn Chung bản sao bùng nổ, càn quét điên cuồng xung quanh.

Từng đạo kim quang nối tiếp nhau, bao phủ toàn bộ cung điện.Mãi đến một lúc lâu sau, chúng mới hoàn toàn thu lại, toàn bộ ẩn vào bên trong Tiểu Âm Dương Hỗn Độn Chung.Sau khi dung hợp một ức công đức, Tiểu Âm Dương Hỗn Độn Chung trở nên càng thêm mạnh mẽ, thần bí phi phàm, sở hữu uy năng vô thượng.

Giết người không dính nhân quả.

Ngoài ra, nó còn có thể trấn áp khí vận giáo phái, uy lực quả thực vô song.Giang Thần khẽ mỉm cười: “Lại có thêm một chiêu sát thủ.”Hắn nhảy khỏi bồ đoàn Hồng Mông Tử Khí, vẫy tay phải thu bồ đoàn lại, mở cấm chế trận pháp, rồi bước ra khỏi cung điện.“Công tử xuất quan rồi!”Thấy Giang Thần xuất hiện, Bách Hoa tiên tử lập tức

từ bên cạnh nghênh đón.“À!” Giang Thần khẽ cười.

“Vừa nãy có chút lĩnh ngộ, liền không nhịn được muốn vào tu luyện.”Bách Hoa tiên tử tán thưởng: “Chúc mừng công tử, đạo hạnh lại tiến thêm một bước.”Giang Thần lắc đầu: “Cũng không tiến thêm một bước nào cả.

Chỉ là có chút lĩnh ngộ mà thôi.”Hắn nhìn cấm chế trận pháp bên ngoài Bách Hoa Đạo Trường, lông mày nhíu chặt.“Trận pháp cấm chế ở đây không được.

Ta cũng biết một chút, có muốn ta ra tay giúp ngươi củng cố lại trận pháp cấm chế ở đây không?” Giang Thần hỏi.“Công tử cũng biết trận pháp sao?” Bách Hoa tiên tử kinh ngạc.

“Ngươi có thể nhìn ra điểm yếu của trận pháp cấm chế ta bố trí ở đây sao?

Ta được một bộ tàn điển trận pháp, từ đó lĩnh ngộ ra, có cả cường giả Đại La Kim Tiên cũng bó tay.

Muốn phá giải tòa trận pháp cấm chế này, khả năng cũng không lớn.”Giang Thần cười thần bí: “Hãy xem đây.”Thân ảnh hắn lóe lên, như điện chớp biến mất khỏi chỗ cũ, cứ như thể chưa từng xuất hiện.Khi Giang Thần xuất hiện trở lại, hắn đã ở trên cửu thiên.Hắn khoanh tay sau lưng, đứng trên cửu thiên, bình tĩnh nhìn cảnh tượng trước mắt.Giang Thần nói: “Phá Vọng Kim Đồng!”Để giúp Bách Hoa tiên tử bố trí trận pháp cấm chế tốt hơn, Giang Thần thậm chí đã động dụng cả môn thần thông thiên phú nghịch thiên này.Hai mắt kim quang lấp lánh, nhìn xung quanh.Dưới sự dò xét của Phá Vọng Kim Đồng, tất cả khuyết điểm của trận pháp cấm chế đều hiện ra trước mặt Giang Thần.Vài phút sau, Giang Thần liền hoảng nhiên đại ngộ.Giang Thần thầm nói: “Không tệ.

Trận pháp cấm chế ở đây quả thực rất mạnh, nếu tu bổ hoàn

thành, uy năng bùng nổ sẽ càng mạnh mẽ hơn.

Chí ít có thể ngăn cản công kích của cường giả Chuẩn Thánh, kiên trì một đoạn thời gian.”Ngay lập tức không còn chần chừ nữa.Hắn hai tay niệm quyết, từng đạo trận pháp cấm chế, nối tiếp nhau từ tay đánh xuống, rơi xuống tòa trận pháp bên dưới.Từ trận nhãn bắt đầu, từng đạo nối tiếp nhau, tu phục những khuyết điểm bên trong, sau đó củng cố, rồi thêm vào những trận pháp uy lực mạnh mẽ.Với trình độ tạo nghệ trận pháp của Giang Thần, thao tác mọi thứ quả thực quá đơn giản.Thời gian trôi qua.Thoáng cái, đã trôi qua trọn vẹn một tuần.Một ngày nọ, Giang Thần dừng động tác trên tay, nhìn trận pháp cấm chế đã đổi mới hoàn toàn, mặt lộ vẻ mỉm cười, hài lòng gật đầu.Giang Thần nói: “Cuối cùng cũng đã hoàn thành.”Hắn ngự độn quang từ trên trời giáng xuống, đáp bên cạnh Bách Hoa tiên tử.“À!” Bách Hoa tiên tử kinh ngạc khi thấy Giang Thần hạ xuống, mặt lộ vẻ không dám tin, nghi hoặc nhìn hắn.

“Công tử xong rồi sao?”“À!” Giang Thần cười.

“Ngươi nghĩ khó khăn đến mức nào?

Thực ra cũng đơn giản thôi, người biết thì không khó, người không biết thì khó.

Trong mắt người ngoài, có thể rất phức tạp, nhưng đối với ta mà nói, chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Sau khi ta cải tạo, uy lực của trận pháp cấm chế ở đây sẽ tăng gấp mười lần.

Ngay cả khi đối mặt với cường giả đạo hạnh Chuẩn Thánh, cũng có thể ngăn cản hắn bên ngoài trong một thời gian dài.

Nếu có đủ tiên linh khí duy trì, căn bản không thể phá hủy trận pháp ở đây.” Giang Thần tự tin mỉm cười.Bách Hoa tiên tử mặt lộ vẻ

cảm kích: “Đa tạ công tử!”Nàng nhìn Giang Thần, trên mặt lộ vẻ không muốn chia xa.Bách Hoa tiên tử vội hỏi: “Công tử sẽ không rời khỏi đây chứ?”“Ừm.

Thời gian ta ra ngoài thực sự quá dài rồi, đã đến lúc phải quay về.

Hơn nữa, chuyến đi Hồng Hoang đại địa lần này thu hoạch rất phong phú, đã đến lúc quay về tĩnh tâm, chuẩn bị chứng đạo Chuẩn Thánh.” Giang Thần cũng không che giấu, thành thật nói ra.Bách Hoa tiên tử hỏi: “Công tử, nếu Bách Hoa đến tìm người có được không?”“Tất nhiên là được.

Bản đồ lộ trình, nơi ta cư trú gọi là Bồng Lai Tiên Đảo, ở ngoài biển, nhớ kỹ, ngàn vạn lần đừng tiết lộ ra ngoài!

Nếu để người khác biết ta một mình chiếm cứ một phúc địa đạo trường đỉnh cấp như vậy, sẽ có một số kẻ đỏ mắt nhảy ra tìm ta gây phiền phức.

Tuy với thần thông hiện tại của ta không sợ, nhưng lại không thích bị người khác làm phiền.” Giang Thần dặn dò một câu.Bách Hoa tiên tử gật đầu thật mạnh: “Xin công tử yên tâm!

Bách Hoa tuyệt đối sẽ không tiết lộ địa chỉ đạo trường của công tử ra ngoài.”“Ta đi đây.

Ngươi ở đây tu luyện thật tốt, nếu nhớ ta, tùy thời đều có thể đến tìm.” Nói xong, Giang Thần phá không gian bước vào.Theo Giang Thần bước vào, không gian vỡ nát lại tự động khép lại.Rời khỏi đạo trường của Bách Hoa tiên tử.Giang Thần toàn lực thi triển Đại Ma Thần Hóa Hồng Độn Thuật, hướng về Bồng Lai Tiên Đảo.Quả đúng như lời hắn nói, thời gian ra ngoài thực sự quá dài rồi, đã đến lúc phải quay về.Hơn nữa.Chuyện của hai tộc Vu Yêu, những gì cần giải quyết đều đã giải quyết.

Hiện tại không cần thi thể hai tộc, chỉ cần có công đức, có thể tạo ra tộc Elf.Tiếp theo.Liền chờ đợi đại quyết chiến của hai tộc Vu Yêu, khi đại quyết chiến của hai tộc diễn ra, chỉ cần mưu tính thỏa đáng, khi đó thu hoạch nhất định phi thường kinh người.Giang Thần không phải là kẻ vong ân phụ nghĩa, mọi chuyện đều phải mưu tính thật tốt mới được.Nửa năm sau.Một đạo thân ảnh lóe lên, trực tiếp phá không gian xuất hiện bên ngoài Bồng Lai Tiên Đảo.Đứng trên cửu thiên nhìn vào, trước mắt trống rỗng, cứ như thể không có gì cả.Nhưng thực tế.Bồng Lai Tiên Đảo nằm bên trong, bị Tiên Thiên đại trận uy lực mạnh mẽ và Hộ đảo đại trận bao phủ che giấu.Giang Thần sờ mũi cười khổ một tiếng: “Đã nhiều năm không về rồi.

Cũng không biết hai người đó bây giờ thế nào rồi?”Hắn vẫy tay phải.Mở hai đại trận của Bồng Lai Tiên Đảo ra, thân ảnh lóe lên, như điện chớp xông vào.Theo Giang Thần tiến vào Bồng Lai Tiên Đảo, trận pháp bên ngoài lại khép lại, khôi phục lại dáng vẻ ban đầu.Đứng giữa Bồng Lai Tiên Đảo.Nhìn cảnh sắc tuyệt đẹp trước mắt, cảnh tượng quen thuộc, nơi này đều là gia sản của mình, trong lòng đặc biệt kích động.Hắn cũng không động dụng thần thông.Bước đi trên đảo, hướng về hồ nước ở trung tâm Bồng Lai Tiên Đảo.Bồng Lai Tiên Đảo dù lớn đến mấy, cũng có giới hạn khoảng cách.Hai canh giờ sau.Giang Thần liền dừng lại ở trung tâm hồ nước, nhìn mặt hồ gợn sóng lấp lánh, phát ra ánh sáng nhàn nhạt.Tâm tình hiếm thấy bình tĩnh lại, không có chút dao động nào.Có lẽ cảm nhận được Giang Thần đã về, hai đạo khí thế mạnh mẽ, từ cung điện bên cạnh truyền ra, như hạo hãn vân hà, xông thẳng lên trời.Giây tiếp theo.Thường Hi và Hi Hòa hai người ngự độn quang, nhanh chóng lao về phía này.Giang Thần khẽ cười: “Về rồi sao?”Hắn ngồi xuống ghế đá, tay phải vẫy một cái, lấy ra một phần bữa ăn xa hoa, có một phần lẩu và các dược liệu phối hợp.Đương nhiên, cực phẩm Tiên Nhưỡng Bạch Nguyệt Quang là không thể thiếu.Sau khi làm xong mọi thứ.Thường Hi và Hi

Hòa hai người vừa vặn ngự độn quang, dừng lại bên cạnh Giang Thần.Thường Hi lên tiếng: “Chủ nhân về rồi!”Trên mặt hai người, đều tràn đầy kích động.Tất cả suy nghĩ trong lòng, đều viết rõ trên mặt.“À!” Giang Thần trêu chọc một câu.

“Chuyện bên ngoài đã giải quyết gần xong, không về thì sao?

Chẳng lẽ ta cứ ở mãi bên ngoài sao?”Hai người vội giải thích: “Đâu có!

Chương 264

Công tử về, nô tỳ mừng còn không kịp đây.”“Ha ha!” Giang Thần bị bộ dạng như vậy của hai người chọc cười.Giang Thần cười chỉ vào ghế đá: “Ngồi đi!”“Ừm.” Hai người đỏ mặt đáp một tiếng, rồi ngồi xuống ghế đá.Giang Thần cười, khẽ gõ nhẹ mũi hai người: “Mấy ngày không gặp, đã xa lạ với ta rồi sao?

Ăn uống cứ tự nhiên, đừng khách sáo với ta.”Hắn đặt hai vò cực phẩm Tiên Nhưỡng Bạch Nguyệt Quang xuống trước mặt.“Muốn ta giúp không?” Giang Thần mặt lộ vẻ trêu chọc.Đối diện với ánh mắt chơi đùa của Giang Thần, hai người đỏ mặt đáp một tiếng, rồi cầm vò rượu mở ra, rót một ly, sau đó uống.Quả thực không tệ, hương vị thực sự tuyệt vời, vô cùng ngon.Dù trước đây đã uống rất nhiều lần, nhưng khi uống lại, mùi rượu đặc biệt đó thực sự quá mê hoặc.Thấy bộ dạng của hai người, Giang Thần khẽ mỉm cười.Hắn mở một vò rượu ra uống.Rượu vào bụng, đặc biệt là mùi rượu thơm ngon đó, thực sự quá sảng khoái.Thơm ngon vừa miệng, ngon đến cực hạn.Giang Thần cười hô một tiếng: “Chỉ lo uống rượu thôi sao?

Ăn thức ăn đi chứ!

Cũng nếm thử mùi vị thức ăn thế nào?”“Ừm.” Hai nữ đỏ mặt gật đầu.Cầm đũa ăn.Giang Thần lắc đầu, không nói nhiều.

Cầm đũa cũng ăn.Ăn xong bữa cơm.Hi Hòa muốn nói lại thôi, nhìn bộ dạng, dường như muốn nói gì đó.“Sao vậy?” Giang Thần tò mò hỏi.“Công tử thiên vị!” Hi Hòa bĩu môi.“Ta thiên vị sao?

Không nói rõ nguyên nhân, cứ bĩu môi như vậy, ta không thể nào biết được.” Giang Thần không vui trợn trắng mắt.“Chuyện của tỷ tỷ ta biết.

Không thiên vị thì sao?" Hi Hòa hỏi ngược lại.Giang Thần cạn lời.Đệt, chuyện này, làm một hồi lâu, hóa ra là chuyện đó!

Nhưng thực sự có thể trách hắn sao?

Không thể chứ!Ai bảo lần trước nàng ấy đang tu luyện?Hơn nữa, chẳng lẽ phải chủ động đi hỏi ý kiến nàng ấy sao?Cho dù Giang Thần có mạnh mẽ đến mấy, chuyện như vậy cũng không thể làm được.Thấy Giang Thần giữ im lặng, Hi Hòa lập tức sốt ruột, Thường Hi cũng vậy, cũng sốt ruột."Công tử!" Hai nữ nhìn chằm chằm Giang Thần."Ta cứ tưởng chuyện gì.

Làm một hồi lâu, hóa ra là chuyện này!

Được rồi, đã mọi người đều nói tốt, bản công tử đồng ý là được, đỡ cho bản công tử bị nói thiên vị." Giang Thần khẽ cười."Đa tạ công tử!" Hi Hòa kích động nói.Nàng và Thường Hi nhìn nhau, đỏ mặt, ngự một đạo độn quang bay lên trời, trong nháy mắt đã biến mất hoàn toàn.Giang Thần lại cạn lời.Bị màn thao tác của hai người làm cho hắn chịu thua luôn."Thôi được rồi!

Đã hai người đều có quyết tâm như vậy, bản công tử lần này thành toàn vậy!" Giang Thần gật đầu.Ngự độn quang, xông lên trời, hướng về cung điện.Nửa tháng sau.Ở trung tâm hồ nước.Một chiếc ghế nằm, một cái cần câu, vứt trong hồ nước.Giang Thần lười biếng nằm trên ghế nằm, ăn linh quả thơm ngon.Còn về Thường Hi và Hi Hòa hai người, lúc này đang tu luyện, sau khi Giang Thần đồng ý yêu cầu của Hi Hòa, ở đó nửa tháng, liền đi câu cá."Nhân quả trong Hồng Hoang đại địa càng ngày càng nặng.

Dựa theo tình hình hiện tại, sức mạnh đại kiếp bao phủ Hồng Hoang đại địa, không bao lâu nữa, hai tộc Vu Yêu đều sẽ trở thành quá khứ." Giang Thần lắc đầu.Vào lúc đó.Không gian vỡ nát.Khí thế đáng sợ, từ không gian vỡ nát truyền ra, hai đạo thân ảnh một trước một

sau, từ trong không gian bước ra.Người không phải ai khác, chính là Nữ Oa nương nương và Thông Thiên Giáo Chủ.“Ngươi sống cũng thật tự tại.” Thông Thiên Thánh Nhân lắc đầu cảm thán một câu.

“Có được một đạo trường đỉnh cấp như vậy, e rằng trong toàn bộ Hồng Hoang đại địa, cũng không có mấy người có thể sánh ngang trên đạo trường đỉnh cấp đó.”“Tam ca cười rồi.” Giang Thần mặt lộ vẻ tò mò.

“Không ngoài gì là vận khí tốt hơn một chút mà thôi!

Đúng rồi Tam ca, sao lại đến đây một mình?”“Khái!

Khái!” Thông Thiên Thánh Nhân có chút ngượng ngùng, cố ý ho khan hai tiếng.

“Ta gặp sư muội trên đường, tiện thể đến chơi một chuyến.”Chẳng lẽ hắn có thể nói với Giang Thần rằng, không tìm được hắn, mới đặc biệt đi một chuyến Oa Hoàng Cung, kéo sư muội đến cùng sao?Lời như vậy nói ra, có cần mặt mũi nữa không?Giang Thần cười chơi đùa: “À à.”Ánh mắt đó như đang nói, ta tin ngươi mới là quỷ ấy!Thông Thiên Thánh Nhân thúc giục: “Chỉ có chút linh bảo này sao?

Không mau lấy những bữa ăn xa hoa kia ra, có những món ngon đặc biệt ấy?”Giang Thần cười gật đầu: “Được.”Tay phải vẫy một cái, lấy ra một phần bữa ăn xa hoa, có một phần lẩu và các món ăn kèm.Cực phẩm Tiên Nhưỡng Bạch Nguyệt Quang, tự nhiên cũng không thể thiếu.Mùi thơm nồng nặc, từ những món ngon đó truyền ra.Thực sự quá thơm, cũng quá nồng nặc rồi, Thông Thiên Thánh Nhân và Nữ Oa nương nương đã ăn rất nhiều lần.Nhưng mỗi lần nhìn thấy, không nhịn được bị những món ngon trước mắt hấp dẫn.Sự cám dỗ của mỹ thực, không cần giải thích.Thông Thiên Thánh Nhân không kịp chờ đợi cầm một vò cực phẩm Tiên Nhưỡng Bạch Nguyệt

Quang lên uống.Rượu vào bụng, mùi rượu nồng nặc đó, thực sự quá mỹ diệu.Một vò rượu bị uống cạn trong một hơi.“Ngon!” Thông Thiên Thánh Nhân tán thưởng.“Lạc lạc!” Oa Nữ Tiên Cô che miệng cười duyên.

“Tam ca uống cũng quá vội rồi chứ?

Không thể trầm ổn một chút sao?

May mà ở đây có ba người chúng ta, nếu để người khác nhìn thấy, mặt mũi của Tam ca còn đâu?”“Sợ gì?” Thông Thiên Thánh Nhân hỏi ngược lại.

“Uống rượu ào ào thì sao?

Chẳng lẽ gặp đồ ngon, không được hưởng thụ thỏa thích một phen sao?”“Ha ha!” Giang Thần và Oa Nữ Tiên Cô hai người nhìn nhau, đều bị chọc cười.Tiếng cười dịu lại.Giang Thần chiêu đãi hai người ăn thức ăn.Bữa ăn thịnh soạn, mùi vị không cần nói, toàn bộ đều là cực phẩm.Dù hai người đã quen ăn sơn hào hải vị, nhưng đối mặt với bữa ăn thịnh soạn thơm ngon này, đều bị chinh phục.Đũa bay múa, nhanh chóng tiêu diệt thức ăn.May mà Giang Thần ở đây không có gì khác, nhưng mỹ thực thì có rất nhiều.Đợi đến khi bữa ăn xa hoa đã vơi đi mười phần, Thánh Nhân và Oa Nữ Tiên Cô mới chậm rãi tốc độ, bắt đầu uống cực phẩm Tiên Nhưỡng Bạch Nguyệt Quang.Giang Thần nói: “Nhìn xem ăn nhanh như vậy, toàn là dầu mỡ.”Hắn lấy ra một tờ giấy sạch, lau vết dầu mỡ ở khóe miệng Oa Nữ Tiên Cô.Oa Nữ Tiên Cô ngẩn người, hoàn toàn không ngờ sẽ như vậy, đợi đến khi hoàn hồn, hai má đỏ bừng, trên mặt đều ửng hồng, như quả táo lớn chín mọng.“Ha ha!” Thông Thiên Thánh Nhân cười chơi đùa.

“Bần đạo cũng không nhìn thấy, cũng không nghe thấy.”“Tam ca!” Oa Nữ Tiên Cô sốt ruột, như một tiểu nữ nhi vậy.“Ha ha…” Thông Thiên Thánh Nhân lại bị chọc cười.Lần này ngay cả Giang Thần cũng

cùng cười.Oa Nữ Tiên Cô không vui trợn mắt nhìn Giang Thần: "Đều tại ngươi!

Nếu không phải ngươi, ta cũng sẽ không để Tam ca xem trò cười!""Hắc hắc!" Giang Thần cười hắc hắc một tiếng.Hắn nhéo nhéo đầu nàng, lại chọc cho Oa Nữ Tiên Cô trợn trắng mắt và Thông Thiên Thánh Nhân cười lớn."Đúng rồi Tam ca, lần này đến đây có chuyện gì sao?

Chẳng lẽ đơn thuần chỉ để uống rượu thôi?" Giang Thần tò mò hỏi."Quả nhiên là có chuyện, không thể qua mắt được tiểu hữu.

Đúng vậy.

Ta lần này đến đây, quả thực có chuyện cần tìm ngươi!

Tam ca ta ban ngày quan sát thiên đạo, lĩnh ngộ đại đạo vận chuyển, phát hiện nhân quả chi lực trong Hồng Hoang đại địa càng ngày càng nặng.

Nếu suy đoán không sai, đại quyết chiến cuối cùng của hai tộc Vu Yêu, không còn xa nữa.

Tam ca ta không tài cán gì, gần đây mới thu nhận thêm một ít đệ tử, tư chất của những đệ tử này cũng tạm được, không biết có nên để bọn họ ra Hồng Hoang đại địa du lịch một chuyến không?

Để đạt được một ít cơ duyên?" Thông Thiên Thánh Nhân nói ra nghi vấn trong lòng."Tam ca muốn nghe lời thật hay lời giả?" Giang Thần trầm ngâm nói.Thông Thiên Thánh Nhân không vui trợn trắng mắt: "Mối quan hệ của chúng ta, ngươi còn muốn nói dối ta sao?""Số lượng đệ tử Tam ca thu có nhiều không?" Giang Thần hỏi.Thông Thiên Thánh Nhân có chút ngượng ngùng: "Thôi được rồi!

Cũng không quá nhiều."Lạc lạc!" Oa Nữ Tiên Cô che miệng cười duyên, cười rất vui vẻ.Tiệt giáo vạn tiên triều bái, không nhiều sao?

Như vậy mới gọi là nhiều sao?Nếu lời này để người khác nghe thấy, chậc chậc!

Nhất định sẽ bị cười chết.Thông Thiên Thánh Nhân không vui trừng mắt nhìn Oa Nữ Tiên Cô một cái: "Cười cái gì mà cười vui vậy?"Oa Nữ Tiên Cô nói một cách nghiêm túc: "Ta có cười sao?

Chắc chắn là không rồi!

Tam ca nhất định là nhìn lầm rồi."Thông Thiên Thánh Nhân cạn lời.Bản lĩnh nhắm mắt nói dối của nàng cũng quá tuyệt rồi.Ước chừng ngoại trừ nàng ra, trong Hồng Hoang đại địa không thể tìm thấy người thứ hai dám nói chuyện như vậy trước mặt Thông Thiên Thánh Nhân.Ánh mắt Thông Thiên Thánh Nhân, rơi vào trên người Giang Thần.Đối diện với ánh mắt của Thông Thiên Thánh Nhân, Giang Thần cũng không che giấu."Chính cái gọi là sóng lớn đãi cát.

Trong sự bao bọc của trưởng bối, vĩnh viễn không thể thực sự trưởng thành.

Muốn đạt được thành tựu, nhất định phải để chúng nó đi xông xáo!

Mặc dù cuộc đại chiến Vu Yêu lần này, đối với chúng nó mà nói, là một tai ương, nhưng cũng là một cơ duyên cực lớn.

Sợ cái gì?

Loại đệ tử phế vật đó giữ lại làm gì?

Trực tiếp đuổi ra khỏi sư môn, chỗ nào mát mẻ thì cho ở đó, đừng ở đây làm mất mặt.

Còn về những người dám ra Hồng Hoang đại địa xông xáo.

Thì có thể trong tình huống không ai biết, lưu lại một thủ đoạn bảo mệnh trên người mỗi người.

Đối với người khác có thể rất khó!

Nhưng với thủ đoạn của Tam ca, muốn làm thành chuyện này lại không thể dễ dàng hơn." Giang Thần khẽ cười.Thông Thiên Thánh Nhân vội hỏi: "Sau đó thì sao?

Chẳng lẽ đến đây là hết rồi sao?""Có chứ!" Giang Thần nói.

"Khi đó Tam ca hãy âm thầm quan sát, thực sự gặp nguy hiểm không thể cứu vãn, ra tay cũng không muộn.

Tục ngữ nói, có thực lực đôi khi phải phô ra.

Không cần nhìn, Tam ca nếu không khoe khoang cơ bắp một chút, tin không người khác sẽ cho là dễ bắt nạt?

Không chừng trong tương lai không xa, sẽ có biết bao người xông lên vây công một mình ngươi.

Đè ngươi xuống đất mà giày vò, đánh cho đến khi ngươi nghi ngờ nhân sinh." Giang Thần không nhịn được nhắc nhở một câu."Ai dám!" Thông Thiên Thánh Nhân ngông cuồng nói.

"Nói hơi ngông cuồng một chút, trong Hồng Hoang hầu như không có ai có thể đè ta xuống đất mà đánh.

Không đúng, khi đó nên khoe cơ bắp một chút.

Nếu không khoe cơ bắp, sẽ bị coi là dễ bắt nạt!

Nếu không làm như vậy, sẽ dính phải nhân quả đại lượng kiếp lớn hơn, vậy phải làm sao?" Thông Thiên Thánh Nhân hỏi."Đồ heo!" Giang Thần trợn trắng mắt.

Chương 265

“Người khác đều không sợ dính nhân quả lượng kiếp, ngươi sợ cái gì?

Mọi người đều hai vai vác một cái đầu, sợ cái quái gì?

Ta có thực lực ta tùy hứng, muốn làm sao thì làm!”Oa Nữ Tiên Cô cười duyên: “Ta thấy Tam ca là heo, nếu không sao mà nhát gan như vậy!”Thông Thiên Thánh Nhân không vui trừng mắt nhìn Oa Nữ Tiên Cô một cái: “Cười cái gì mà cười vui vậy?”“Tiểu hữu nói đúng.” Thông Thiên Thánh Nhân bá khí ngút trời, đã hiểu ra.

“Mọi người đều có năng lực lật bàn, đã không tuân thủ quy tắc, ta tuân thủ cái thá gì!

Không lật bàn?

Ta cũng biết!

Ta muốn xem thử, lần này ai có thể ngăn cản ta?”“Tam ca bá đạo!” Giang Thần tán thưởng.Hắn uống một ngụm cực phẩm Tiên Nhưỡng Bạch Nguyệt Quang, ánh mắt rơi vào trên người Oa Nữ Tiên Cô.“Chẳng lẽ ngươi đến đây không có chuyện gì quan trọng sao?

Đơn thuần bị rượu ngon món ngon ở chỗ ta mê hoặc?

Nếu đã như vậy, ta có một đề nghị, có thể giúp ngươi giải quyết vấn đề đó một cách tốt đẹp.” Giang Thần khẽ cười.Oa Nữ Tiên Cô cũng tò mò: “Giải quyết?”Giang Thần cười nói: “Ta nuôi ngươi!”Oa Nữ Tiên Cô mặt đỏ bừng, như quả táo lớn chín mọng: “Đồ khốn!”“Ha ha!” Thông Thiên Thánh Nhân đột nhiên cười phá lên.

“Chẳng phải ngươi cũng sẽ có một ngày sao.”Oa Nữ Tiên Cô trừng mắt: “Không được cười!”“Được!” Thông Thiên Thánh Nhân cố

gắng kìm nén nụ cười, nhưng vẻ mặt của hắn, lại đầy vẻ tươi cười.Một vẻ mặt vô cùng khiếm tấu, hận không thể đè hắn xuống đất mà đánh, đánh cho đến khi không ngừng được.Oa Nữ Tiên Cô nhíu mày: "Ta lần này đến đây cũng không có chuyện gì lớn.

Chỉ là một chút chuyện nhỏ mà thôi, không phải là ca ca ở nhà ta lại không an phận.

Ngay cả bế quan cũng không yên ổn, thường xuyên gây ra rắc rối cho ta."Giang Thần nhún vai: "Đại ca lại gây sự nữa sao?

Lại không an phận nữa sao?"Đối với đại ca kia hắn cũng thực sự bó tay, gặp phải một đại ca như vậy, chỉ đành tự nhận xui xẻo thôi."Ừm.

Thế lực mà đại ca ta đang ở, gần đây có chút vấn đề, muốn xuất quan, nhưng hiện tại lại đang trong thời điểm then chốt lĩnh ngộ một môn thần thông, ta lại không thể để hắn xuất quan.

Vì thế bị ta giam lại.

Nhưng hiện tại lại cứ làm loạn, đòi xuất quan.

Ta cũng thực sự bó tay, đầu muốn nổ tung rồi." Oa Nữ Tiên Cô nhíu mày, tất cả phiền não trong lòng đều viết trên mặt."Chuyện này đơn giản mà!" Giang Thần mặt sắc nghiêm túc.

"Cứ coi hắn như trẻ con, nếu không nghe lời, nếu dám làm loạn, cứ việc ra tay đánh.

Một trận không được thì hai trận.

Hai trận không được thì cứ đánh cho đến khi hắn hoàn toàn dừng lại mới thôi.

Trước thực lực tuyệt đối, không có chuyện gì là không giải quyết được."Oa Nữ Tiên Cô nói: "Nhưng đó là đại ca ta mà!

Quá quen thuộc, ta không thể ra tay được.”“Vậy thì dễ hơn nữa.” Giang Thần cười nói.

“Không thể ra tay, có thể nhờ người khác giúp đỡ mà!

Ví dụ như Tam ca, Tam ca ta nhất định rất vui lòng giúp đỡ ngươi.

Chỉ cần ngươi gật đầu, Tam ca hoàn toàn có thể đánh cho hắn một trận.

Tam ca thấy thế nào?”“Ta không có vấn đề gì.” Thông Thiên Thánh Nhân đắc ý nói.

“Bần đạo thích giúp người làm niềm vui nhất!

Đặc biệt là giúp đỡ sư muội, chỉ cần bên ngươi không có ý kiến, bên ta tự nhiên cũng không có ý kiến.

Như ngươi nói, một trận không được thì hai trận!

Hai trận không được thì đánh cho hắn một trận tơi bời.

Nếu bần đạo đánh mệt rồi, có thể giao hắn cho đệ tử của bần đạo đánh.”Oa Nữ Tiên Cô trì nghi: “Như vậy, có phải hơi tàn nhẫn không?”Giang Thần nhún vai: “Tổng thể vẫn hơn là mất mạng chứ!

Đương nhiên, nếu có phương pháp tốt hơn, ngươi cũng có thể làm theo phương pháp của ngươi.”“Vậy thì cứ làm theo cách của ngươi.” Oa Nữ Tiên Cô hạ quyết tâm.Nàng nhìn Thông Thiên Thánh Nhân.“Tam ca lát nữa phiền Tam ca rồi.

Ngàn vạn lần đừng khách khí với ta, cứ đánh thẳng tay!

Ta không tin, hắn có thể cứng đầu mãi được.” Oa Nữ Tiên Cô lạnh lùng nói.“Ha ha!” Thông Thiên Thánh Nhân đắc ý cười lớn một tiếng.Hắn đứng dậy khỏi ghế nằm.Tay phải vẫy một cái, lấy ra một cái ngọc giản đưa cho Giang Thần, sau đó mỉm cười nhìn Oa Nữ Tiên Cô.Oa Nữ Tiên Cô cũng vậy, cũng lấy ra một vật đưa cho Giang

Thần.Hai người hành lễ: "Cáo từ!" Không chậm trễ thời gian, tay phải vẫy một cái, trực tiếp phá không gian rời đi.Đợi đến khi hai người đều rời đi, Giang Thần thu ngọc giản lại.Nằm trên ghế nằm, nhàn nhã câu cá."Đinh!

Câu được năm mươi năm tu vi!""Đinh!

Câu được Nguyên Thủy Thiên Tôn Luyện Khí Đại Toàn!""Đinh!

Câu được Thời Gian Pháp Tắc Toái Phiến *mười miếng!""Đinh!

Câu được Không Gian Pháp Tắc Mảnh Vụn *mười miếng!"..."Đinh!

Câu được Long Vương Tinh Huyết *ba giọt!"Đến đây.Tất cả mồi câu mà Giang Thần đã tích lũy bao nhiêu năm qua, toàn bộ đều tiêu hao hết, nhưng thu hoạch lại vô cùng phong phú.Tổng cộng câu được mười vạn năm tu vi.Có Nguyên Thủy Thiên Tôn Luyện Khí Đại Toàn, mảnh vụn Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc, càng có ba giọt Long Vương Tinh Huyết."Ngọa tào!" Giang Thần mắt sáng lên, hiếm thấy lại thốt ra một câu thô tục.

"Phần thưởng lần này, thật sự rất sảng!"Hắn vội vàng đứng dậy khỏi ghế nằm.Tay phải vẫy một cái.Thu ghế nằm và cần câu lại, câu cá cái thá gì, lẽ nào tu luyện không thơm sao?Hắn ngự một đạo độn quang, trực tiếp xông vào cung điện của mình.Mở cấm chế trận pháp, lấy ra bồ đoàn Hồng Mông Tử Khí, bày trên giường đá, rồi ngồi lên.Tâm thần vừa động.Mười vạn năm tu vi hóa thành một cổ sức mạnh khổng lồ, xông vào bên trong cơ thể Giang Thần.Cổ sức mạnh này thực sự quá khổng lồ, tưởng chừng như sẽ lập tức làm bạo thể Giang Thần, nhưng Giang Thần quá cường hãn, lại tu luyện hai môn thần thông nghịch thiên.Mười vạn năm tu vi tuy mạnh, nhưng trước mặt Giang Thần, không thể tạo ra chút sóng gió nào, càng đừng nói đến những thứ khác.Giang Thần quát: "Cho bản tọa trấn áp!"Hắn vận

chuyển Thái Dương Phần Thiên Chân Kinh đến cực hạn, luyện hóa cổ sức mạnh khổng lồ đó.Theo Thái Dương Phần Thiên Chân Kinh vận chuyển, mười vạn năm tu vi nhanh chóng bị luyện hóa hấp thu, trở thành một phần trong cơ thể Giang Thần.Vài chục năm sau.Xoạt! Giang Thần mở hai mắt, mười vạn năm tu vi toàn bộ đều đã được luyện hóa."Cho bản tọa đột phá!" Giang Thần gầm nhẹ một tiếng.Hắn điều động cổ sức mạnh khổng lồ trong cơ thể, xông thẳng về phía trước.Rắc!Nút thắt vẫn luôn ngăn cản ở phía trước, trực tiếp bị phá vỡ, Giang Thần cũng thuận nước đẩy thuyền đột phá Bán Bộ Chuẩn Thánh."Hô!" Giang Thần thở ra một ngụm trọc khí dài, hài lòng gật đầu.

"Cuối cùng cũng đột phá Bán Bộ Chuẩn Thánh, lại tiến thêm một bước, là Chuẩn Thánh.

Như vậy, với đạo hạnh hiện tại của bản tọa, có nội tình đáng sợ, dù đối mặt với cường giả Chuẩn Thánh sơ kỳ đã chém một thi, cũng có thể chiến thắng hắn.""Đề xuất Nguyên Thủy Thiên Tôn Luyện Khí Đại Toàn!"Một cổ thông tin khổng lồ, truyền vào nguyên thần Giang Thần.Phàm là những thứ câu được, đều nắm giữ đại thành.Một tuần sau.Nguyên Thủy Thiên Tôn Luyện Khí Đại Toàn, toàn bộ đều đã được Giang Thần nắm giữ.Từ bây giờ, trên phương diện luyện khí, Giang Thần không hề thua kém Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngoại trừ Nguyên Thủy Thiên Tôn ra, trong Hồng Hoang đại địa không ai có thể sánh kịp.Giang Thần nói: "Không ngờ Nguyên Thủy Thiên Tôn Luyện Khí Đại Toàn lại sâu xa khó hiểu đến vậy.

May mà là những thứ câu được, nếu không, chỉ dựa vào lĩnh ngộ, không có mấy nguyên hội thời gian, căn bản không thể nắm giữ."Tiếp đó liền đến mười miếng Thời Gian Pháp Tắc Toái Phiến và mười miếng Không Gian Pháp Tắc Mảnh Vụn kia.Hai đại pháp tắc mảnh vụn, hóa thành lực lượng pháp tắc tương ứng, truyền vào bên trong

cơ thể Giang Thần, dung hợp với lực lượng pháp tắc mà bản thân hắn nắm giữ.Sau khi hấp thu Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc mảnh vụn.Trình độ tạo nghệ của Giang Thần trên phương diện Thời Gian Pháp Tắc, đã đạt đến ba thành.Lực lượng Không Gian Pháp Tắc cũng vậy, cũng đạt đến ba thành.Nội tình trở nên càng thêm mạnh mẽ.Giang Thần cảm thán một câu: "Pháp tắc chi đạo quả nhiên phi phàm.

Xem ra dĩ lực chứng đạo, đứng đầu trong các phương pháp chứng đạo."Hắn tay phải vẫy một cái.Lấy ra ba giọt Long Vương Tinh Huyết kia.Mỗi một giọt Long Vương Tinh Huyết đều to bằng một cái vại nước, lực lượng bàng bạc kinh khủng, từ trong những tinh huyết này phát ra, lan tràn khắp đại điện.Giang Thần cảm thán một câu: "Lần này thực sự kiếm lớn rồi!"Giang Thần gầm nhẹ một tiếng: "Cho bản tọa nuốt!"Hắn há miệng nuốt, tiên lực hóa thành một cái miệng khổng lồ nuốt trời, nuốt ba giọt Long Vương Tinh Huyết trước mắt vào.Long Vương Tinh Huyết vào bụng, cổ lực lượng kia thực sự quá khổng lồ.Dường như giây tiếp theo, sẽ làm bạo thể Giang Thần sống sờ sờ.Nhưng Giang Thần sớm đã tu luyện Cửu Cửu Hỗn Nguyên Huyền Công đến tầng thứ bảy đại thành.Lực lượng nhục thân vô cùng cường hãn, cho dù cổ sức mạnh đó có cuồng bạo đến mấy, cuối cùng cũng không thể gây ra chút phiền phức nào cho Giang Thần."Thái Dương Phần Thiên Chân Kinh cho bản tọa trấn áp!"Hắn vận chuyển công pháp đến cực hạn, luyện hóa hấp thu cổ sức mạnh cường hãn đó.Trong quá trình tu luyện không có khái niệm thời gian, trong Hồng Hoang đại địa, thứ không đáng giá nhất chính là thời gian.Theo Giang Thần tiến vào tu luyện.Thời gian như ngựa chạy qua khe cửa, quang âm như khói.Chỉ trong chớp mắt đã trôi qua trọn vẹn một ngàn năm.Một ngày nọ.Giang Thần đang tu luyện, đột nhiên mở hai mắt.Đến lúc này, ba giọt Long Vương Tinh Huyết trong cơ thể, toàn bộ đều đã được luyện hóa hấp thu.Hấp thu ba giọt Long Vương Tinh

Huyết, đạo hạnh của Giang Thần tuy không thăng tiến được bao nhiêu, nhưng lại trở nên càng thêm hùng hậu.Đặc biệt là tích lũy tiên lực và nhục thân.Đều đã đạt đến điểm giới hạn của Bán Bộ Chuẩn Thánh.Chỉ còn thiếu một chút nữa, là có thể chứng đạo Chuẩn Thánh.Nhưng phương pháp chém ba thi lưu truyền bên ngoài hiện nay, chính là một cái hố lớn, ai tu luyện người đó xui xẻo.Ngay cả cả đời cũng không thể dung hợp ba thi, chứng đắc Thánh Nhân.Giang Thần thân là người xuyên không, tự nhiên hiểu rõ khuyết điểm của phương pháp chém ba thi, tự nhiên sẽ không tu luyện.Hắn lấy ra ngọc giản mà Thông Thiên Thánh Nhân và Nữ Oa nương nương đưa, mở ra xem.Khá thú vị.Nội dung trên ngọc giản mà Thông Thiên Thánh Nhân và Nữ Oa nương nương đưa, lại bất ngờ giống hệt nhau.Đều là phương pháp chém ba thi.Chỉ khác.Hai bên đã phân chia một số kinh nghiệm tu luyện, hoặc những cảm ngộ chuyên biệt của riêng mình.Không hề có chút giữ lại, toàn bộ đều được ghi chép trên đó.Tuy Giang Thần không coi trọng, nhưng nếu hai bản ngọc giản này lưu truyền ra ngoài, để những đại thần thông giả bên ngoài có được, nhất định sẽ gây ra phong ba huyết vũ ngút trời, e rằng rất lâu cũng không thể dừng lại.Hắn từ đầu đến cuối, chăm chú xem một lượt.Giang Thần thu hai bản ngọc giản lại.Giang Thần sờ mũi cười khổ lắc đầu: "Đối với hai người mà nói là vô giá chi bảo.

Nhưng đối với bản tọa mà nói, tác dụng của chúng, cùng lắm là để tham khảo, không còn hiệu quả nào khác.""Đưa hai thứ này, không bằng đưa chút thứ khác thiết thực hơn."Hắn sở hữu hai môn công pháp nghịch thiên, toàn bộ đều trực chỉ Hỗn Nguyên Đại Đạo.Phương pháp dĩ lực chứng đạo, sao có thể làm việc không công, tu luyện phương pháp chém ba thi là cái hố sâu trời giáng.Hắn nhảy khỏi bồ đoàn Hồng Mông Tử Khí.Tay phải vẫy một cái.Thu bồ đoàn Hồng Mông Tử Khí lại, mở cấm chế trận pháp rồi bước ra.Hắn vừa bước ra, liền gặp gỡ hai tỷ muội Thường Hi và Hi Hòa."À!" Thấy Giang

Thần, hai tỷ muội mặt lộ vẻ kích động, tất cả suy nghĩ trong lòng đều viết rõ trên mặt.Vội vàng xông đến, dừng lại bên cạnh Giang Thần.“À.” Giang Thần ánh mắt chơi đùa, rơi vào trên người hai tỷ muội.

“Bế quan kết thúc, liền xuất quan thôi!”“Không tệ mà!

Mấy ngày không gặp, hai người lại đột phá Đại La Kim Tiên đại viên mãn, xem ra những ngày này, cũng không có lười biếng.” Giang Thần khẽ cười.Thường Hi mặt lộ vẻ cảm kích: “Tất cả đều là công tử chỉ dẫn đúng đắn.

Nếu không có sự giúp đỡ về tài nguyên của công tử, không có sự chỉ điểm của công tử, cộng thêm đạo trường đỉnh cấp ở đây, dù hai tỷ muội ta có nỗ lực tu luyện đến mấy, cũng không thể trong thời gian ngắn như vậy, tu luyện đến Đại La Kim Tiên đại viên mãn.”“Ừm.” Giang Thần gật đầu.Hắn khoanh tay sau lưng, bước về phía trước.Hai tỷ muội Thường Hi và Hi Hòa, theo sát phía sau hắn, như ngựa chờ lệnh.Giang Thần sắc mặt trở nên vô cùng nghiêm túc: “Vốn dĩ chuyện này định một thời gian nữa mới nói với các ngươi.

Nhưng hiện tại tu vi của các ngươi đã đột phá Đại La Kim Tiên đại viên mãn, đã đến lúc biết rồi.Khi tu vi đột phá Đại La Kim Tiên đại viên mãn.

Muốn tiến thêm một bước, có ba phương pháp!

Phương pháp thứ nhất chính là dĩ lực chứng đạo, Bàn Cổ đại thần đã đi theo con đường dĩ lực chứng đạo này, uy lực mạnh nhất, khi tu luyện đại thành, có sức mạnh thần quỷ khó lường.

Không cần nói nhiều, các ngươi hẳn sẽ hiểu.Phương pháp chứng đạo thứ hai, chính là phương pháp chém ba thi, lấy linh bảo làm môi giới, chém ba thi ra, linh bảo sử dụng uy lực càng mạnh, thực lực của ba thi chém ra cũng càng đáng sợ.

Nếu ba thi hợp nhất, có thể chứng đạo Hỗn Nguyên.

Về lý thuyết thì đúng như vậy, nhưng từ khi phương pháp này lưu truyền đến nay, không có một ai tu luyện thành công, toàn bộ đều bị kẹt lại ở phương pháp dung hợp ba thi.

Ngoài ra.

Một khi đã chém ba thi, thì cũng không khác gì một cái máy móc.

Người như vậy sống có ý nghĩa gì?"Không cho hai người thời gian tiêu hóa, Giang Thần lại nói về phương pháp chứng đạo thứ ba."Phương pháp chứng đạo thứ ba, là phương pháp công đức thành Thánh.

Chương 266

Về lý thuyết chỉ cần có đủ công đức, liền có thể chứng đắc Thiên Đạo Thánh Nhân!

Nhưng Hồng Hoang đại địa hiện tại, công đức lại vô cùng quý giá, muốn có được một chút công đức, còn khó hơn lên trời, càng đừng nói đến những thứ khác.

Muốn dựa vào công đức khổng lồ để thành Thánh, chỉ có thể trong mơ mà thôi, trong hiện thực thì không khả thi." Giang Thần nói."Công tử, ta tin người nhất định có phương pháp giải quyết vấn đề này." Thường Hi tự tin mỉm cười."Ta cũng tin công tử!" Hi Hòa chăm chú gật đầu.Giang Thần lắc đầu, nhéo nhéo đầu hai người: "Hai người đó à!""Tạm thời đừng vội đột phá.

Trước tiên hãy nỗ lực mài dũa tu vi, củng cố căn cơ vững chắc hơn một chút.

Sau đó đột phá Bán Bộ Chuẩn Thánh, còn về những thứ khác, cứ giao cho bản công tử xử lý là được." Giang Thần trầm ngâm nói."Ừm." Hai nữ gật đầu thật mạnh."Gần đây, Hồng Hoang đại địa càng ngày càng không yên bình.

Cứ ngoan ngoãn ở đây tu luyện, nhớ kỹ, khi không có chuyện gì ngàn vạn lần đừng đi ra ngoài.

Nếu dính phải nhân quả lượng kiếp, sẽ vô cùng phiền phức." Giang Thần cảnh báo."Công tử!" Hai người cung kính đáp."Công tử lại muốn đi ra ngoài sao?" Thường Hi hỏi."Có một số chuyện nhất định phải ra ngoài xử lý một chuyến.

Đợi bản công tử giải quyết xong những chuyện này, tự nhiên sẽ quay về." Giang Thần khẽ cười."Công tử vậy chú ý an toàn.

Nô tỳ ở đây chờ người!" Hai người nói.Giang Thần cười gật đầu.Ngay lập tức không còn chần chừ, thân ảnh hắn lóe lên, liền biến mất khỏi chỗ cũ, cứ như thể chưa từng xuất hiện.Ra khỏi Bồng Lai Tiên Đảo.Giang Thần đứng trên cửu thiên, nhìn đại dương mênh mông vô tận xung quanh, trong mắt tinh quang lấp lánh.Hắn hạ quyết tâm: "Trước tiên đi Tam Tiên Đảo xem Vân Tiêu thế nào.

Sau đó lại đi Hồng Hoang đại địa." Giang Thần ngự Đại Ma Thần Hóa Hồng Độn Thuật.Toàn bộ người hắn hóa thành một đạo độn quang, xông thẳng lên trời.Trong vài lần lóe lên, liền biến mất, cứ như thể chưa từng xuất hiện.Theo tu vi của Giang Thần thăng tiến.Cộng thêm việc lĩnh ngộ Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc, đặc biệt là Không Gian Pháp Tắc, uy lực trên phương diện di chuyển thực sự quá cường hãn.Phối hợp với Đại Ma Thần Hóa Hồng Độn Thuật, trên cơ sở ban đầu.Tốc độ tăng lên mười mấy lần, hướng về Tam Tiên Đảo.Nửa tháng sau.Giang Thần dừng lại trên cửu thiên.Nhìn trận chiến bên dưới, lông mày hắn nhíu chặt.Hai vị cường giả Đại La Kim Tiên đại viên mãn, một đầu giao long, một đầu hắc xà, hai người kịch liệt chém giết lẫn nhau.Ở vị trí trung tâm của hai đại yêu, mọc lên một cây quả thực toàn thân màu đỏ rực như lửa.Nó tỏa ra lực lượng pháp tắc Hỏa Diễm hùng hậu nồng nặc.Đặc biệt là những ngọn lửa vô tình phát ra, tuy không thể so sánh với Thái Dương Chân Hỏa, cũng kém một chút, đáng sợ đến mức đó, nhưng đồng dạng cũng vô cùng đáng sợ.Đặc biệt là cổ sức mạnh cường hãn truyền ra từ quả thực đó.Càng thêm đáng sợ.Trong lòng Giang Thần cũng tràn đầy hừng hực, hận không thể một hơi nuốt chửng quả thực màu đỏ rực như lửa trước mắt.Giang Thần hoảng nhiên đại ngộ gật đầu: "Một quả linh quả ẩn chứa lực lượng pháp tắc Hỏa.

Chỉ cần hai người phục dụng linh quả này, dù không thể chém một thi, cũng có thể đột phá Bán Bộ Chuẩn Thánh.

Thực lực sẽ cường hãn hơn vô số lần so với trước đây.

Chẳng trách hai người lại điên cuồng đến vậy.”Đối với mọi chuyện trước mắt, hắn đã hiểu rõ.Đứng trên cửu thiên, bình tĩnh nhìn cảnh tượng bên dưới.Hắn tay phải vẫy một cái.Lấy ra một vò cực phẩm Tiên Nhưỡng Bạch Nguyệt Quang, vừa xem kịch vui, vừa lười biếng uống rượu.“Ai!” Giang Thần lắc đầu.

“Động tác chậm quá, không thể nhanh hơn một chút sao?

Với cách đấu pháp của hai người, đánh thêm ba ngày ba đêm, e rằng cũng không thể phân ra thắng bại.”Cực phẩm Tiên Nhưỡng Bạch Nguyệt Quang trong tay hắn, cũng sắp uống hết rồi.Nhưng hai người, lại không phân ra thắng bại.“Thôi được rồi!” Giang Thần cảm thán một tiếng.

“Bản tọa góp vui một chút, tục ngữ nói bảo vật hữu duyên giả đắc, đã gặp được rồi, nếu cứ thế bỏ qua, chẳng phải uổng phí sao?”Hắn uống cạn ngụm cực phẩm Tiên Nhưỡng Bạch Nguyệt Quang cuối cùng trong tay.Vứt vò rượu đi, lập tức hạ thân, xông về phía hai người.“Hưu!” Kim quang lóe lên, khi hai người còn chưa kịp phản ứng, Giang Thần đã ở bên cạnh quả linh quả.Giang Thần quát: “Cho bản tọa đi!”Hắn một tay chộp tới, lực hút đáng sợ từ lòng bàn tay bùng phát, thu lấy quả linh quả hỏa diễm trước mắt.Không thèm nhìn, trực tiếp vứt vào Tụ Lý Càn Khôn.Làm xong mọi thứ.Giang Thần khoanh tay ôm ngực, chơi đùa nhìn hai người.Cảm nhận được quả linh quả hỏa diễm biến mất, hai người lập tức không còn đấu nữa, trực tiếp dừng lại.Hai người đứng trên mặt biển, âm trầm nhìn chằm chằm Giang Thần.Hắc Xà mặt âm trầm nói: “Các hạ là ai?

Tại sao lại cướp bảo vật của ta?”Nó từ bên cạnh vây lại, phong tỏa tất cả đường tránh né của Giang Thần, ngăn Giang Thần bỏ trốn.Con Thanh Giao kia từ một bên khác, cũng phong tỏa tất cả

đường tránh né của Giang Thần, ngăn hắn bỏ chạy.Thanh Giao sát khí ngút trời: "Giao ra quả linh quả đó, bản vương có thể tha cho ngươi một mạng!

Như nếu không biết điều, tiếp tục ngoan cố chiếm đoạt quả linh quả của bản vương, bản vương ta nhận ra ngươi, nhưng Hắc Thủy Phiên Long Thương trong tay bản vương thì không nhận ra đâu!"Sát ý cuồng bạo, không hề che giấu chút nào, bá đạo trấn áp về phía Giang Thần.Nhìn bộ dạng này, muốn trấn áp Giang Thần triệt để.Giang Thần khinh thường liếc nhìn hai người một cái.Như đang nhìn hai tên hề nhảy nhót vậy, dù hai người có động dụng đại chiêu, nhưng cái gọi là đại chiêu của hai người, trước mặt Giang Thần thực sự yếu xìu."Không biết tự lượng sức mình!

Đã hai tên phế vật các ngươi muốn chết, bản tọa thành toàn!" Giang Thần lạnh lùng hừ một tiếng."Đại Ma Thần Thái Dương Chân Hỏa!"Hắn một tay vỗ xuống, hắc kim sắc hỏa diễm đáng sợ từ lòng bàn tay bùng phát.Cuồn cuộn xoay tròn một vòng, càn quét vài trăm vạn trượng, bao phủ toàn bộ một vùng trời đất.Cổ uy năng đó uy chấn chư thiên, bá tuyệt thiên địa.Đặc biệt là ngọn lửa hùng hùng nhiên thiêu, nhiệt độ bùng phát, ngay cả không gian cũng bị đốt cháy.Theo Giang Thần mãnh liệt đánh xuống, hỏa diễm cuồng bạo bao phủ về phía hai người.Dưới sự bao phủ của Đại Ma Thần Thái Dương Chân Hỏa, hai người lập tức bị bao bọc, đừng nói phản kháng, ngay cả giãy dụa cũng không thể làm được.Bị nhốt trong bức màn hỏa diễm do Đại Ma Thần Thái Dương Chân Hỏa hóa thành, thần thông, đạo pháp trên tay bị phá hủy ngay lập tức.Dù hai người có liều mạng chống cự, nhưng đối mặt với Đại Ma Thần Thái Dương Chân Hỏa, hai người quá yếu.Dù có phản kháng đến mấy, cũng không có chút tác dụng nào.Vài phút sau.Tất cả thần thông phòng ngự, linh bảo trên cơ thể hai người đều biến mất, sau đó Đại Ma Thần Thái Dương Chân Hỏa

mãnh liệt xoay tròn một vòng, đốt cháy trên người hai người.Đối mặt với Đại Ma Thần Thái Dương Chân Hỏa đốt cháy, hai người căn bản không đủ để xem.Mười mấy hơi thở sau, liền bị giải quyết triệt để.“Về!” Giang Thần tay phải vẫy một cái.Đại Ma Thần Thái Dương Chân Hỏa cuồn cuộn xoay tròn một vòng, rơi vào tay Giang Thần, bị Giang Thần thu lại.Giang Thần lạnh lùng hừ một tiếng: “Chút đạo hạnh cỏn con.

Lại dám đối địch với bản tọa, lại không tiểu một bãi nước mà soi gương, xem mình có đủ tư cách không!”Ngay lập tức thân ảnh hắn lóe lên.Ngự một đạo độn quang, hướng về Tam Tiên Đảo.Nửa tháng sau.Độn quang lóe lên, Giang Thần dừng lại bên ngoài Tam Tiên Đảo.Đứng trên cửu thiên, nhìn tòa đại trận trước mắt, khóe miệng Giang Thần nhếch lên, mặt lộ vẻ thú vị.“Phá Vọng Kim Đồng!” Giang Thần trong lòng tò mò, động dụng môn thần thông thiên phú đỉnh cấp này, dò xét vào đại trận Tam Tiên Đảo.Dưới sự dò xét của Phá Vọng Kim Đồng, tình hình bên trong Tam Tiên Đảo, toàn bộ không hề che giấu chút nào, hiện ra trước mặt Giang Thần.“Dị!” Giang Thần cạn lời.

“Có mấy thứ thú vị?

Lại đang bơi trong hồ?”Hắn trực tiếp thu lại thiên phú Phá Vọng Kim Đồng.“Bạn cũ rồi, cũng không mở trận pháp ra nghênh đón sao?” Giang Thần vận chuyển tiên linh lực rống nhẹ một tiếng.Dưới sự gia trì của tiên linh lực, âm thanh truyền vào trong đại trận hộ đảo.Trong Tam Tiên Đảo.Ba tỷ muội Vân Tiêu đang bơi trong hồ nước, vừa bơi vừa vui vẻ trò chuyện.Hoàn toàn không ngờ, vào lúc đó tiếng Giang Thần từ bên ngoài truyền vào.Nghe thấy tiếng Giang Thần, biểu cảm của ba tỷ muội Vân Tiêu không giống nhau.Trong lòng Vân Tiêu tràn đầy kích động, nhưng trên mặt lại không có bất kỳ biến hóa nào, sợ bị Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu nhìn ra manh mối.Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu

thì khác, hai người mắt đẹp sáng lên, tràn đầy kích động.Chỉ cần nhìn ánh mắt của hai người, liền có thể biết được suy nghĩ bên trong rồi.“Đại tỷ, Giang Thần đến rồi!” Bích Tiêu tính tình nóng nảy, dù bao nhiêu năm trôi qua, tính cách của nàng ấy một chút cũng không thay đổi.

“Chúng ta mau mở trận pháp ra nghênh đón!”Tất cả suy nghĩ trong lòng, đều hiện lên trên mặt.Quỳnh Tiêu cũng vậy.Tuy không nóng nảy như Bích Tiêu, nhưng biểu cảm trên mặt, cũng khoa trương.Hai chữ đơn giản, triệt để làm loạn sự bình tĩnh trong lòng.Quỳnh Tiêu mặt lộ vẻ tò mò: “Đại tỷ, Giang Thần đến rồi không vui sao?

Chẳng lẽ Giang Thần đã đến rồi sao?”Tất cả suy nghĩ trong lòng, đều viết trên mặt.Bành!

Bành!Vân Tiêu không vui trợn trắng mắt, vẫy tay nhẹ nhàng gõ vào đầu hai người.“Nói bậy gì đấy!

Giang Thần đến rồi ta sẽ không vui sao?

Vui vẻ, cũng không cần làm ra vẻ như vậy, biểu hiện khoa trương như vậy chứ?

Lại nhìn bộ dạng hiện tại của hai người, điềm tĩnh!

Các ngươi biết điềm tĩnh không?

Ừm, ngay cả khi trời sập, cũng phải giả vờ điềm tĩnh.” Vân Tiêu ra uy thế đại tỷ, huấn xích.Không đợi hai người phản ứng, nàng từ trong hồ nước đứng dậy.Linh quang trắng xóa lóe lên, mặc một bộ váy ngắn màu trắng bạc, như điện chớp lao ra ngoài.“Đại tỷ của muội điềm tĩnh đến vậy sao?

Đi đâu rồi?” Bích Tiêu tiếng nói từ phía sau truyền đến.“Lạc lạc!” Quỳnh Tiêu trực tiếp bị chọc cười.Quỳnh Tiêu hô một tiếng: “Tam muội đừng ngẩn người nữa, chúng ta mau đi thôi.”Ngay lập tức nàng

và Bích Tiêu hai người ngự độn quang đuổi theo.Trong chớp mắt, ba tỷ muội liền đến gần trận pháp.“Mở!” Vân Tiêu hai tay niệm quyết, mở cấm chế trận pháp.Ba người như điện chớp xông ra.Vân Tiêu nói: “Đã đến rồi!

Sao không thông báo trước một tiếng, nếu ba tỷ muội chúng ta đang bế quan, chẳng phải ngươi phải chờ đợi khổ sở ở bên ngoài sao?”“Lạc lạc!” Bích Tiêu trêu chọc.

“Đại tỷ thật không giống a!

Vừa nãy còn nói phải điềm tĩnh!

Muội thì đều làm được điềm tĩnh, tỷ lại không làm được điềm tĩnh.”Bành!Vân Tiêu vẫy tay không vui, gõ nhẹ vào đầu nàng.“Nói bậy gì đấy?

Gặp khách, Giang Thần đã đến chỗ ta làm khách, làm chủ nhân, chẳng lẽ ta phải tránh mặt không gặp?

Hay là thái độ lạnh nhạt?

Đuổi người ta ra xa ngàn dặm?

Nếu như vậy, truyền ra ngoài chẳng phải bị người ta chê cười sao?” Vân Tiêu huấn xích.“Đại tỷ nói chí phải.” Quỳnh Tiêu phụ họa gật đầu.

“Tam muội lần này thật sự lỗ mãng rồi!”Bích Tiêu cạn lời.Mang cảm giác nằm không cũng trúng đạn.Giang Thần trực tiếp bị chọc cười.“Ha ha!” Hắn cười nhéo nhéo tóc Bích Tiêu, làm tóc nàng ấy rối tung.Giang Thần nói: “Đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi.

Gặp chuyện phải điềm tĩnh, ngàn vạn lần đừng lỗ mãng!

Nhìn xem, không nghe lời!

Bao nhiêu năm rồi, vẫn vậy.

Nếu cứ như vậy, sẽ chịu thiệt thòi.”“Ai dám!” Bích Tiêu đắc ý cười một tiếng.

“Có đại tỷ và nhị tỷ, có Triệu Công Minh đại ca, có Giang Thần ở đây, có bao nhiêu người che chở ta như vậy, ai mà dám ức hiếp ta!

E rằng đến chết cũng không biết chết thế nào.”Ba người Giang Thần nhìn nhau, đều bị nàng chọc cười.Trong ánh mắt mỗi người đều hiện lên một đạo ánh sáng, như những vì sao.Giang Thần hỏi ngược lại: “Bạn cũ rồi, để ta cứ đứng mãi bên ngoài sao?

Cũng không mời ta vào ngồi sao?”Vân Tiêu làm một cử chỉ mời: “Ta sai rồi!

Mời!”Ngay lập tức mời Giang Thần đến Tam Tiên Đảo làm khách.Theo bốn người tiến vào Tam Tiên Đảo, cấm chế trận pháp lại khép lại, bao phủ toàn bộ Tam Tiên Đảo.Một đám người dừng lại ở trung tâm hồ nước.Vân Tiêu nói: “Giang Thần cứ ngồi ở đây trước, ta đi làm một vài món nhắm rượu.

Mặc dù rượu và thức ăn của ngươi rất ngon, nhưng làm khách, ta cũng không thể không có chút biểu hiện gì.

Nếu như vậy, truyền ra ngoài chẳng phải bị người khác chê cười sao?”“Đại tỷ nói chí phải.” Bích Tiêu khẽ cười.

“Mỗi lần ăn những món nhắm rượu cực phẩm đó, nếu không có chút biểu hiện gì, truyền ra ngoài chẳng phải bị người khác chê cười sao?

Ngươi cứ ngồi ở đây, ta đi làm một vài món nhắm rượu.”Giang Thần cười gật đầu: “Được.

Đã kiên quyết như vậy, ta nếu không đồng ý thì sao!

Đều không xứng với tấm lòng vất vả đó.

Đi đi!”“Lạc lạc!” Ba tỷ muội Vân Tiêu đều bị lời của Giang Thần chọc cười.Ngay lập tức ba tỷ muội Vân Tiêu, xoay người đi về phía cung điện phía sau.Nhìn bóng lưng ba người rời đi, Giang Thần sờ sờ mũi.“Ai!” Giang Thần nói.

“Ba tỷ muội này thật nhiệt tình!”Hắn tay phải vẫy một cái, lấy ra một chiếc ghế nằm, lười biếng ngồi trên ghế nằm.Sau đó lấy ra một cái cần câu, vứt vào trong hồ nước.Ngay lập tức bắt đầu câu cá.“Ba vị muội muội!

Đại ca ta đến rồi.” Đột nhiên, tiếng Triệu Công Minh truyền đến từ bên ngoài.

Chương 267

“Hả?” “Gia hỏa đó đến khi nào vậy?

Có chuyện gì sao?” Giang Thần lộ vẻ nghi ngờ.

“Giang Thần, làm phiền huynh giúp muội tiếp đãi Công Minh đại ca.” Tiếng Vân Tiêu vọng ra từ bên trong.

“Được.” Giang Thần cười gật đầu.

Hắn đứng dậy khỏi ghế nằm, lười biếng vươn vai.

Thân thể chớp động, lao thẳng lên cửu thiên.

Còn cần câu và ghế nằm thì vẫn ở nguyên chỗ cũ.

Trong vài lần chớp động, Giang Thần đã ở trong đại trận.

“Mở!” Vẫy tay phải, Giang Thần mở cấm chế trận pháp.

Vân Tiêu đã nói cho hắn biết cách thức cấm chế trận pháp của Tam Tiên Đảo từ trước.

Vả lại, với trình độ tạo nghệ trận pháp cấm chế hiện tại của Giang Thần, chỉ cần hắn muốn, không có trận pháp nào không thể phá giải.

“Hả!

Giang Thần cũng ở đây?

Đến từ bao giờ?

Ba vị muội muội đâu?” Triệu Công Minh sững sờ, định thần lại, hiếu kỳ chớp chớp mắt.

“Ta ra đón, hình như huynh không vui lắm nhỉ!

Hay là ta tránh đi, rồi đóng trận pháp lại, để huynh ở ngoài chờ từ

từ?" Giang Thần nhếch mép, cười đùa.

"A a." "Ta đùa thôi, huynh ngàn vạn lần đừng để trong lòng." Triệu Công Minh cười gượng.

Hắn bước vào Tam Tiên Đảo.

Giang Thần vẫy tay phải, lần nữa đóng trận pháp cấm chế lại.

Hai người đi bộ trên cửu thiên, trong vài lần chớp động, liền dừng lại trên không trung giữa hồ nước.

"Ta xuống đây!" Giang Thần chào hỏi một tiếng, định bước xuống.

"Đợi chút!" Giọng Triệu Công Minh chợt vang lên.

"Sao vậy?" Giang Thần dừng bước, lộ vẻ khó hiểu.

"Đã lâu không gặp." "Hay là ta và huynh tỷ thí một chút xem tu vi của mỗi người có tiến bộ không?" Triệu Công Minh chớp chớp mắt, nghiêm túc nhìn Giang Thần.

"Huynh chắc chắn muốn tỷ thí sao?" Giang Thần sững sờ, rồi cười đùa.

"Đương nhiên rồi." "Chẳng lẽ còn giả sao?

Chẳng lẽ huynh sợ rồi sao?

Sợ không phải đối thủ của ta, bị ta đè xuống đất mà ma sát, không dám tỷ thí sao?" Triệu Công Minh dùng khích tướng.

"Huynh chắc chắn muốn tỷ thí?

Hãy suy nghĩ kỹ rồi hãy quyết định, đừng tưởng hiện tại đột phá Đại La Kim Tiên đại viên mãn mà cuồng.

Phải biết, người giỏi còn có người giỏi hơn, có vài người không thể chọc được đâu.

Ví dụ như Bản tọa, ngàn vạn lần đừng tự chuốc lấy phiền phức.” Giang Thần cười trêu chọc.

“Huynh đã nhìn thấu rồi sao?” “Huynh càng nói như vậy, ta càng muốn đấu với huynh một trận thật đã!” Vừa nói, Triệu Công Minh bạo phát toàn bộ tu vi Đại La Kim Tiên đại viên mãn.

Không hề che giấu một chút nào, đơn giản thô bạo trấn áp về phía Giang Thần.

Không gian xung quanh phát ra những tiếng nứt vỡ, như rang đậu, lại như sấm rền sấm sét rầm rầm không ngừng.

“Bản tọa lại cho huynh cơ hội cuối cùng.” “Huynh thật sự muốn tỷ thí sao?

Một khi Bản tọa nghiêm túc rồi, muốn dừng cũng không dừng lại được đâu.” Giang Thần nghiêm sắc mặt.

“Ừ.” “Ta nghiêm túc đó, xem huynh có dám không!

Nếu không dám, chỉ cần gật đầu thừa nhận là được, ta đảm bảo không làm khó huynh!” Triệu Công Minh tiếp tục làm càn.

“Được!” “Có một bao cát miễn phí tự tìm đến cửa, nếu Bản tọa không đáp ứng thì thật có lỗi với tấm lòng khổ tâm của huynh rồi, đã vậy, vậy thì đến đi!” Giang Thần nhún vai.

“Xem chiêu!” Triệu Công Minh gầm nhẹ một tiếng.

Vỗ tay phải, lòng bàn tay diễn hóa ra một đạo lôi pháp.

Cùng với một chưởng đánh ra, hóa thành vạn đạo lôi đình, đơn giản thô bạo oanh kích về phía Giang Thần.

Lôi đình hóa thành từng con lôi long, phong tỏa toàn bộ đường né tránh của Giang Thần, đặc biệt là cự lực ẩn chứa bên trong, thật sự quá cường hãn.

Đến nơi nào, không gian vỡ nát, dường như không thể chịu nổi áp lực khổng lồ đó.

"Học được Ngũ Lôi Chính Pháp rồi sao?" "Cũng có chút thú vị, trách không được dám dương ngôn khiêu chiến Bản tọa!

Thôi được rồi, để Bản tọa mượn Ngũ Lôi Chính Pháp của huynh tắm rửa một chút." Giang Thần mỉm cười.

Đối mặt với Ngũ Lôi Chính Pháp mà Triệu Công Minh oanh ra, hắn không né không tránh, điềm tĩnh đứng tại chỗ.

Mặc cho lôi long hóa thành vô số lôi đình oanh kích lên người.

Giây phút tiếp theo.

Giang Thần trực tiếp bị lôi long hóa thành lôi đình cự long nuốt chửng. ...

"Ha ha!" "Giang Thần không được rồi!

Ngay cả Ngũ Lôi Chính Pháp của ta cũng không đỡ nổi, thật sự quá yếu. ..." Lời Triệu Công Minh chưa dứt, nhưng chuyện xảy ra ngay giây phút tiếp theo, lại khiến sắc mặt hắn đại biến, hai mắt gần như muốn rơi ra khỏi hốc mắt, không dám tin nhìn Giang Thần.

"Hả?" "Không sao?

Chương 268

Trước Ngũ Lôi Chính Pháp của ta, huynh lại có thể cứng rắn đỡ được?

Huynh tu luyện công pháp nhục thân, cũng không thể tiếp nhận toàn bộ Ngũ Lôi Chính Pháp của ta sao?" Triệu Công Minh đại kinh.

Nhìn Giang Thần đang khoanh tay sau lưng trong biển lôi đình, dáng vẻ điềm tĩnh đó, như thể gặp quỷ vậy.

"Ai!" "Bản tọa vừa nói rồi, Ngũ Lôi Chính Pháp của huynh chỉ có thể giúp Bản tọa tắm rửa, chứ không có tác dụng gì khác, đáng tiếc huynh lại không tin!

Bây giờ tin chưa, Ngũ Lôi Chính Pháp đối với cường giả như Bản tọa mà nói, một chút tác dụng cũng không có." Giang Thần lắc đầu.

Thân thể chấn động.

Dễ dàng nghiền nát Ngũ Lôi Chính Pháp.

Hắn cười đùa nhìn Triệu Công Minh.

"Huynh có thủ đoạn gì, mau sớm sử dụng đi!

Bằng không một khi Bản tọa xuất thủ, huynh sẽ không còn một chút cơ hội nào để ra tay nữa." Giang Thần nói.

"Hừ!" "Vừa rồi đó chỉ là mới bắt đầu, vở kịch hay thật sự còn ở phía sau!

Nếu huynh đã không biết điều, vậy đừng trách ta.

Ta muốn xem tu vi nhục thân của huynh rốt cuộc mạnh đến trình độ nào." Triệu Công Minh chiến ý ngút trời.

Lật tay phải, lấy ra một lá lệnh kỳ.

Tỏa ra khí tức Tiên Thiên Trung Phẩm Linh Bảo, cả lệnh kỳ màu bạc, lôi quang lấp lánh quanh thân, uy năng khủng bố truyền ra từ lá lệnh kỳ bạc trong tay.

Uy năng ngút trời, cường đại đến mức khó tin.

"Lôi Long Lệnh Kỳ hiện lôi pháp!" Triệu Công Minh lần nữa gầm nhẹ một tiếng.

Mãnh liệt vung lệnh kỳ trong tay, lại phối hợp với Ngũ Lôi Chính Pháp, điều động lôi đình giữa thiên địa, diễn hóa ra hàng chục vạn đạo lôi đình, uy năng khủng bố truyền ra từ những con lôi long hóa thành từ lôi đình này.

Oanh sát về phía Giang Thần.

Chỉ xét về uy năng, mạnh hơn vừa rồi không chỉ gấp mười lần.

Giang Thần bình tĩnh liếc mắt một cái, liền thu hồi ánh mắt, vẫn điềm tĩnh đứng tại chỗ, trong mắt vẫn tràn đầy sự khinh thường.

"Thứ này cũng có chút thú vị." "Nhưng uy lực không đủ để xem, quá yếu." Giang Thần lắc đầu.

"Tất cả đều về Bản tọa đi!" Giang Thần gầm nhẹ một tiếng.

Tay phải đột nhiên tóm lấy, lực hút khủng bố bạo phát từ lòng bàn tay, uy năng hủy thiên diệt địa đó, theo cú vung mạnh của Giang Thần, một cảnh tượng không thể tin nổi xuất hiện.

Chỉ thấy hàng chục vạn đạo lôi đình đang oanh kích về phía Giang Thần xung quanh, tất cả đều bị Giang Thần cưỡng chế bắt lấy. ... (Cầu toàn bộ đặt mua, cầu tự động đặt mua a!) (Chỉ cần thành tích tốt, tác giả nhất định sẽ liều mạng cập nhật!

Còn tiếp.) Với Giang Thần làm trung tâm, lòng bàn tay ngưng tụ hàng chục vạn đạo lôi đình khủng bố, dù không cố ý động đậy, nhưng

uy năng lôi đình truyền ra từ lòng bàn tay thật sự quá cường hãn.

"Hả?" "Đại chiêu mà ta phối hợp Tiên Thiên Trung Phẩm Linh Bảo Lôi Long Lệnh Kỳ bạo phát ra, lại bị huynh bắt được sao?" Triệu Công Minh trừng lớn hai mắt không dám tin, tròng mắt gần như muốn rơi ra ngoài.

Vô số khả năng, duy độc không có khả năng này.

"Ai!" "Bất kể huynh có tin hay không, đây đều là sự thật, một câu mà nói thật sự quá yếu rồi." Giang Thần khinh thường lắc đầu.

Nhìn Triệu Công Minh đang lộ vẻ kinh hãi, hắn cười đùa.

"Có qua có lại không phải lễ nghĩa, ta cũng thường xem uy lực của thần lôi thế nào." Giang Thần cười bí hiểm.

"Đi đi!" Tay nắm chặt rồi đột nhiên ném ra, những thần lôi ngưng tụ trong tay dung hợp lại làm một, thô bạo ném đi.

Giây phút tiếp theo.

Hàng chục vạn đạo thần lôi hóa thành từng con lôi long khổng lồ, gầm thét bay lượn, oanh sát về phía Triệu Công Minh.

"Ngọa tào!" "Đều là lôi đình, vì sao lôi đình mà huynh thi triển ra uy lực lại tăng gấp mấy chục lần?" Triệu Công Minh đại kinh.

Trực tiếp bị cảnh tượng trước mắt chấn động.

Nhưng đối mặt với lôi đình ngày càng gần, hắn không dám có bất kỳ sự lơ là nào.

Nếu không, tiểu mệnh của hắn hôm nay thật sự sẽ bỏ mạng ở đây.

"Hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu!" Triệu Công Minh gầm nhẹ một tiếng.

Nắm hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu, bạo phát uy năng

ngút trời, bao phủ lấy hắn, đồng thời lại thôi động Lôi Long Lệnh Kỳ, đỉnh trên đầu, bảo vệ hắn.

Vừa mới hoàn thành mọi thứ.

Hàng vạn đạo lôi đình, mang theo thần uy hủy diệt tất cả, bá đạo từ trên trời giáng xuống, oanh lên người hắn.

Cường đại như Triệu Công Minh, dù hiện tại đã đột phá Đại La Kim Tiên đại viên mãn.

Nhưng dưới hàng chục vạn đạo lôi đình, vẫn quá yếu.

Có Lôi Long Lệnh Kỳ và hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu hộ thể, nhưng dưới sự oanh kích của sức mạnh lôi đình cuồng bạo đó, vẫn không đỡ nổi.

Xích xích xích...

Hàng chục vạn đạo lôi đình đánh lên Lôi Long Lệnh Kỳ và hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu, vài phút sau, Lôi Long Lệnh Kỳ và hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu, liền bị bá đạo đánh bay.

Tất cả đều bị đánh bay ra ngoài.

Sau đó, sức mạnh lôi đình còn lại, mang uy năng hủy diệt, đơn giản bá đạo oanh lên người Triệu Công Minh.

Phốc xuy!

Dù sức mạnh lôi đình đã bị hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu và Lôi Long Lệnh Kỳ làm suy yếu rất nhiều, chỉ còn lại một phần nhỏ, vẫn làm hắn bị thương.

Hắn phun ra một ngụm máu tươi trên cửu thiên, thân thể không kiểm soát được lùi về phía sau.

Liên tục lùi hàng vạn trượng, mới dừng lại.

Khi hắn tưởng rằng sắp kết thúc, vở kịch hay thật sự mới chỉ bắt đầu.

“Không được rồi sao?” “Ngay cả lôi đình cũng không đỡ nổi, còn muốn đấu với Bản tọa?

Chương 269

Thôi được rồi, nhân lúc hiện tại có chút thời gian, Bản tọa chỉ điểm cho huynh." Giang Thần nhàn nhạt nói.

"Chưởng Ác Ngũ Lôi!" Giang Thần quát.

Môn thần thông này cũng là một trong Tam Thập Lục Thiên Cương Đạo Pháp, uy năng vô cùng cường hãn.

Ngũ Lôi mà hắn thi triển ra, không phải lôi đình bình thường, mà là Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Ngũ Hành Thần Lôi.

Một khi diễn hóa ra, có thể biến hóa thành Hỗn Độn Thần Lôi.

Cùng với sự thi triển của Giang Thần, với hắn làm trung tâm, lôi đình giữa thiên địa đều nghe theo hiệu lệnh.

Vào khoảnh khắc đó.

Giang Thần như chúa tể lôi đình, vô số vạn đạo Ngũ Hành Lôi Đình, bao phủ trên cửu thiên, uy năng diệt thế truyền ra từ đó, cách xa bao nhiêu cũng có thể cảm nhận được áp lực truyền đến.

Mạnh, mạnh đến mức khó tin.

Đặc biệt là Triệu Công Minh, đối mặt với lôi đình cường hãn này, cả người gần như bị dọa đến ngây dại.

"Đều là lôi đình, vì sao lôi đình mà huynh thi triển uy lực lại cường hãn như vậy?" "Lại có thể điều động Ngũ Hành Thần Lôi, so với lôi đình mà ta vừa thi triển ra uy lực cường hãn hơn nhiều sao?" Triệu Công Minh gào thét không dám tin.

"Bởi vì huynh quá yếu thôi!" "Bản tọa đã tu luyện thần thông Chưởng Ác Ngũ Lôi trong Thiên Cương Đạo Pháp đến đại thành, thần

thông này có uy năng hủy thiên diệt địa.

Lại có thể hợp nhất Ngũ Hành Lôi Đình, diễn hóa thành Hỗn Độn Diệt Thế Thiên Lôi, lấy gì mà đấu với Bản tọa?" Giang Thần bá khí ngút trời.

"Đi!" Một tay chỉ, lôi đình trên cửu thiên diễn hóa thành vạn ngàn.

Biến thành từng con lôi đình cự long khổng lồ, uy năng diệt thế truyền ra từ những lôi đình này, mang theo sức mạnh trấn áp tất cả, hung tàn bá đạo trấn áp về phía Triệu Công Minh.

Không gian vỡ nát, vô số đạo hỗn độn khí lưu quét ra.

Trước lôi đình khủng bố đó, tất cả đều bị hủy diệt hoàn toàn.

Ngay cả một chút cặn cũng không còn.

"Ngọa tào!" "Huynh cũng quá ác rồi đó?" Sắc mặt Triệu Công Minh biến đổi, hiếm thấy lại buông ra một câu chửi thề. ... (Cầu toàn bộ đặt mua, cầu tự động đặt mua a!) (Chỉ cần thành tích tốt, tác giả nhất định sẽ liều mạng cập nhật!

Còn tiếp.) Vừa dứt lời, hàng chục vạn đạo lôi đình, liền từ trên trời giáng xuống, đơn giản bá đạo oanh kích lên người hắn.

Dù có hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu, có Lôi Long Lệnh Kỳ hộ thể.

Nhưng trước sức mạnh cuồng bạo đó, không đủ để xem, quá yếu a!

Lực lượng cuồng bạo khủng bố, xuyên thấu qua linh bảo, trực tiếp oanh kích lên người hắn.

Phốc xuy!

Triệu Công Minh cảm thấy trong lòng ngòn ngọt, trực tiếp bị oanh cho phun ra một ngụm máu tươi.

Nhìn lôi đình chư thiên thần lôi xung quanh ngày càng dữ dội, không hề dừng lại, sắc mặt hắn đại biến, sợ hãi vội vàng mở miệng.

"Giang Thần ta sai rồi!

Cầu xin huynh mau dừng tay đi!

Nếu huynh không dừng lại nữa, lại để những lôi đình cuồng bạo này oanh kích, tiểu mệnh của ta sẽ bỏ mạng ở đây mất." Triệu Công Minh vội nói.

"Huynh cũng biết sợ sao?" "Vừa rồi không phải huynh rất kiêu ngạo sao?

Bản tọa đã nói với huynh, huynh không phải đối thủ của Bản tọa, vì sao không nghe?

Lại muốn tiếp tục tỷ thí với Bản tọa?

Vừa mới giả vờ xong, thấy tất cả thủ đoạn của huynh đều không phải đối thủ của Bản tọa, thì muốn nhận thua sao?

Huynh coi Bản tọa là gì?

Nếu ở bên ngoài đấu pháp với người khác, người khác sẽ nghe lời huynh sao?

Dừng lại, dừng lại?" Giang Thần cười lạnh một tiếng.

Hắn không vì Triệu Công Minh cầu xin mà dừng lại.

Một tay chộp lấy, lôi đình cuồng bạo hơn, từ trên trời giáng xuống, hóa thành cự long viễn cổ, một đạo tiếp nối một đạo, đơn giản bá đạo oanh kích lên người hắn.

Có hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu và Lôi Long Lệnh Kỳ hộ thể, hắn không chết được.

Nếu hiện tại không sửa cái tính khí này của hắn, một khi thiên địa

lượng kiếp lần này kết thúc, liền tiến vào thiên địa lượng kiếp Tam Hoàng Ngũ Đế, sau đó liền Phong Thần lượng kiếp.

Nếu thật sự đến lúc đó.

Với cái tính cách này, có mười Triệu Công Minh cũng phải lên Phong Thần Bảng.

Lên thì lên, Giang Thần ta không thể nhìn thấy Tam Tiêu bị liên lụy.

Oanh oanh oanh...

Lôi đình cuồng bạo, diễn hóa ra khí lãng khủng bố hơn, điên cuồng quét ra xung quanh.

"A!" Đột nhiên, dưới sự oanh kích của lôi đình cuồng bạo đó, cả người Triệu Công Minh gào thét một tiếng, giây phút tiếp theo, trực tiếp từ cửu thiên ngã mạnh xuống đất.

Hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu và Lôi Long Lệnh Kỳ hộ thể, cũng rơi xuống đất theo.

Hưu!

Giang Thần thân thể chớp động, đáp xuống trước mặt hắn, nhưng công kích trên lòng bàn tay vẫn không dừng lại.

"Đã tỷ thí thần thông xong rồi, tiếp theo để Bản tọa thử xem cận chiến nhục thân của huynh thế nào?" Giang Thần cười đùa.

Sức mạnh cuồng bạo, từ lòng bàn tay đánh ra.

Một đạo tiếp nối một đạo, liên tiếp giáng xuống người Triệu Công Minh.

Những đòn hung ác chuyên môn giáng xuống nơi đó, đơn giản thô bạo, một đạo tiếp nối một đạo, không ngừng nghỉ.

“A!” Tiếng kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết, liên tiếp vang lên từ miệng hắn.

Đau đến mức Triệu Công Minh lăn lộn điên cuồng trên mặt đất như một con chó.

Chương 270

Vừa đúng lúc này, Vân Tiêu tỷ muội ba người bưng từng món đại tiệc mỹ vị, từ phía sau đi tới.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, ba người đều ngớ người ra.

"Đại tỷ, sao vậy?" "Giang Thần và đại ca động thủ sao?

Chẳng lẽ đại ca đang thỉnh giáo Giang Thần?

Muốn Giang Thần truyền thụ kinh nghiệm chiến đấu sao?" Bích Tiêu hiếu kỳ chớp chớp mắt.

"Nếu muội đoán không sai, nhất định đại ca lại kiêu căng rồi." "Muốn tìm Giang Thần tỷ thí, ai ngờ lại bị Giang Thần phản tay đè xuống đất thu thập!

Bây giờ muốn dừng cũng không dừng được, như vậy cũng tốt, để đại ca trưởng thành, đối với huynh ấy mà nói, chưa chắc không phải là chuyện tốt." Vân Tiêu trầm ngâm nói, đại khái đã đoán được sự việc xảy ra.

"Đại tỷ nói đúng." "Chuyện này đối với đại ca mà nói, chưa hẳn là chuyện xấu." "Tính cách của đại ca thật sự quá nóng nảy, có Giang Thần giúp đỡ để cải thiện, cũng là một chuyện tốt." Quỳnh Tiêu sâu sắc đồng cảm gật đầu.

"Đại tỷ và nhị tỷ nói sao, ta cũng sâu sắc đồng cảm a!" "Tính cách của đại ca thật sự rất nóng nảy, có thể mượn tay Giang Thần, giáo huấn một trận thật tốt, để huynh ấy thay đổi tính cách nóng nảy, là một chuyện tốt." Bích Tiêu đảo mắt nói.

"Ha ha!" "Tính cách tiểu gia hỏa nhà muội cũng tương tự như vậy, nếu lần sau lại không nghe lời, cũng để Giang Thần như vậy giúp

muội sửa chữa.” Vân Tiêu nói.

“Tỷ tỷ đừng mà!” “Nếu để Giang Thần ra tay, chẳng lẽ muội không phải giống đại ca, bị đè xuống đất mà ma sát điên cuồng sao?” Bích Tiêu vội nói.

“Muội cũng biết sợ sao?” “Sớm biết như vậy, mau sớm thay đổi tính nóng nảy đó đi, nếu không, Giang Thần sớm muộn gì cũng sẽ ra tay.” Vân Tiêu không vui lườm một cái.

“Hi hi!” Bích Tiêu cười hắc hắc một tiếng.

Thời gian trôi đi, chớp mắt đã trôi qua cả một tuần.

Một ngày nọ, Giang Thần dừng tay.

Hắn vỗ tay thỏa mãn, rồi cười đùa nhìn Triệu Công Minh.

“Sau này tính cách còn nóng nảy không?

Có thể làm việc bình tĩnh, mọi việc đều giữ thái độ điềm tĩnh không?” Giang Thần trêu chọc.

“Giang Thần ta sai rồi.” “Huynh, tính cách nóng nảy của ta ta cũng biết không tốt, sau này ta nhất định sẽ sửa, thật sự, lần này ta nói thật.” Triệu Công Minh nói với vẻ mặt khổ sở.

Một tuần trôi qua, hắn đã bị đánh đến sưng mặt như đầu heo.

Giang Thần ra tay độc ác, đau đến tận xương tủy, thật sự quá đau a!

Nếu cho hắn thêm một cơ hội nữa, đánh chết hắn cũng không dám trêu chọc Giang Thần nữa a!

Đồng thời trong lòng hắn thật sự hạ quyết tâm rồi, sau này dù gặp chuyện gì, nhất định phải bình tĩnh, suy nghĩ kỹ rồi mới hành động, sẽ không tiếp tục nóng nảy nữa.

“Không tệ.” “Xem ra tâm nhận lỗi của huynh, tương đối chân thành.” Giang Thần hài lòng gật đầu.

“Hòa Giải Tạo Hóa!” Hắn cong ngón tay chỉ một cái, một đạo kim quang đánh xuống người Triệu Công Minh, trước đại thần thông đỉnh cấp trong Tam Thập Lục Thiên Cương Đạo Pháp là Hòa Giải Tạo Hóa, vết thương trên người Triệu Công Minh đang hồi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Trong khoảng thời gian ngắn, vết thương trên người Triệu Công Minh, gần như đã hồi phục hoàn toàn.

Chờ thần thông Hòa Giải Tạo Hóa hoàn toàn biến mất, vết thương trên người Triệu Công Minh, đã hoàn toàn hồi phục.

“Huynh, khỏi rồi sao?” Triệu Công Minh không dám tin, cả người đại kinh.

“Phí lời!” “Đó là Hòa Giải Tạo Hóa, đỉnh cấp đại thần thông trong Tam Thập Lục Thiên Cương Đạo Pháp, đừng nói chỉ là vết thương nhỏ, ngay cả vết thương nghiêm trọng hơn, cũng có thể hồi phục trong nháy mắt.” Giang Thần không vui lườm một cái.

“Vậy huynh có thể dạy ta không?” “Truyền thụ thần thông đỉnh cấp đó cho ta được không?” Triệu Công Minh lộ vẻ nóng bỏng, vội vàng hỏi.

“Ha ha.” Giang Thần cười đùa. ... (Cầu toàn bộ đặt mua, cầu tự động đặt mua a!) (Chỉ cần thành tích tốt, tác giả nhất định sẽ liều mạng cập nhật!

Còn tiếp.) “Giang Thần, đại ca!” Vân Tiêu tỷ muội ba người, lúc này từ bên cạnh tiến lên đón.

“Ba người các muội một chút cũng không trượng nghĩa.” “Uổng công ta làm đại ca đối xử tốt với các muội như vậy, thế mà lại đứng

một bên nhìn ta bị Giang Thần đánh tới đánh lui, thế mà lại không giúp ta.” Triệu Công Minh không vui nói.

“Ha ha!” “Đại ca ai bảo tính cách huynh, vẫn như trước kia nóng nảy như vậy, làm việc phải bình tĩnh, nhất định phải điềm tĩnh, huynh nhìn xem, cả ngày ngoại trừ nóng nảy nóng nảy, không thể điềm tĩnh một chút sao?

Lần này may mắn là Giang Thần, nếu đổi thành người khác, huynh xem hậu quả sẽ thế nào?

E rằng không chỉ đơn giản là bị đánh một trận, linh bảo bị người ta cướp đi, nói không chừng còn có nguy hiểm đến tính mạng.” Bích Tiêu giành nói trước một bước.

“Lời đó nếu Vân Tiêu nói ra, ta tin!

Nhưng từ miệng muội nói ra, muội nghĩ ta sẽ tin sao?

Tính cách của muội so với ta cũng không tốt hơn là bao nhiêu đi?

Gặp chuyện, e rằng muội còn bốc đồng hơn ta?

E rằng đã sớm xách Kim Giao Tiễn ra ngoài gây sự rồi chứ!” Triệu Công Minh không vui lườm một cái.

“Ha ha!” Vân Tiêu và Quỳnh Tiêu hai người nhìn nhau, đều bị chọc cười.

“Hừ!” “Sớm biết như vậy, vừa rồi đáng lẽ nên để Giang Thần giáo huấn thêm một lúc nữa, để huynh thật sự thành thật rồi mới thôi.” Bích Tiêu khẽ hừ một tiếng.

“Đại ca huynh đừng trách muội!” “Tính cách của huynh thật sự phải sửa đổi thật tốt, nếu không sửa đổi, đến lúc đó người chịu thiệt chỉ có huynh thôi!

Tam muội tuy rằng bốc đồng rất nhiều, nhưng hiện tại, cũng đã

sửa đổi không ít, không thể dùng ánh mắt cũ mà nhìn muội ấy nữa, muội ấy đã bắt đầu thay đổi rồi.

Còn đại ca, gặp chuyện nhất định phải bình tĩnh.

Đừng tưởng rằng trong tay linh bảo nhiều, có hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu, có Lôi Long Lệnh Kỳ ở đó, nhưng trước mặt cường giả thật sự.

Giống như Giang Thần vậy, tu luyện một loại đỉnh cấp đại thần thông đến cực hạn, uy lực bạo phát ra thật sự quá cường hãn.

Dễ dàng phá hủy bao nhiêu linh bảo của huynh." Vân Tiêu nghiêm túc nói.

"Ừ." "Lần này ta nhất định nhớ kỹ rồi, sau khi trở về nhất định phải sửa, tuyệt đối sẽ không còn nóng nảy như vậy nữa." Triệu Công Minh đã nghe lời, rồi mới trịnh trọng nói.

"Như vậy mới đúng chứ!" "Mới là đại ca tốt của muội, phải biết Hồng Hoang đại địa rất nguy hiểm, đại ca có thể như vậy, muội thật sự rất vui." Vân Tiêu cười nói.

"Cơm đã nấu xong rồi." "Mọi người mau đi ăn đi, nếu không ăn nữa, chờ cơm nguội rồi, sẽ không ngon đâu." Vân Tiêu cười chào hỏi một tiếng.

"Ừ." Giang Thần cười gật đầu.

Một nhóm người đi tới, ngồi xuống bàn đá.

Ngồi trên ghế đá.

Chương 271

Ánh mắt của mọi người, tất cả đều đổ dồn lên người Giang Thần, đặc biệt là ánh mắt của Triệu Công Minh, càng không che giấu một chút nào, dường như muốn nhìn xuyên thấu cả người Giang Thần vậy.

"Giang Thần, huynh cũng quá không có ý tứ rồi." "Đánh thì cũng đánh rồi, không mau chóng bày hết rượu ngon và thức ăn ngon ra, để ta ăn một bữa thật đã." Triệu Công Minh nói.

"Ta thấy ba người Vân Tiêu làm những món này rất ngon." "Chẳng lẽ huynh thấy những món này không ngon?" Triệu Công Minh hỏi ngược lại.

"A!" "Ngon, ngon lắm!" Triệu Công Minh sững sờ, rồi vội vàng nói.

Đặc biệt là đối diện với ánh mắt sát khí như muốn giết người của Vân Tiêu tỷ muội ba người, càng như vậy, sợ đến mức thân thể run rẩy a!

"Nga nga nga!" Giang Thần bị chọc cười, cười đến mức phát ra tiếng "nga".

Hắn vẫy tay phải, lấy ra mười phần đại tiệc sang trọng, có hai mươi vò tiên những cực phẩm Bạch Nguyệt Quang, bày ra trên bàn đá.

"Ăn đi!" Giang Thần cười nói.

Một nhóm người cầm đũa ăn ngay lập tức.

Uống tiên những cực phẩm Bạch Nguyệt Quang, vừa nói vừa cười, quả thực không thể nào tiêu sái hơn được nữa a!

“Đúng rồi Triệu Công Minh, huynh không ở đạo trường của mình tu luyện sao?” “Sao lại chạy ra ngoài?” Giang Thần lộ vẻ khó hiểu, hiếu kỳ hỏi.

“Thật ra thì cũng không có chuyện gì.” “Sau khi tu vi đột phá, ta ở trong đạo trường một mình không có việc gì làm, liền muốn ra ngoài đi dạo một chút.” “Không phải sao?

Ban đầu ta định đi tìm Giang Thần, đến đạo trường của huynh tỷ thí một chút.” “Nhưng đạo trường của Giang Thần ở đâu, đến giờ ta vẫn không biết.” “Trước đây thì ở gần Kim Ngao Đảo, nhưng hình như đã dời đi rồi, ta nghĩ, nói không chừng Giang Thần có thể ở đây, sau đó liền đến.” Triệu Công Minh cũng không che giấu.

“Ha ha!” “Ta là một kẻ nhàn vân dã hạc, tự nhiên không có nơi ở cố định.” Giang Thần uống một ngụm tiên nhưỡng cực phẩm Bạch Nguyệt Quang, cười lắc đầu.

“Nói cũng phải.” “Nếu cứ mãi ở trong đạo trường, cũng không thể có được tạo hóa hiện tại.” “Thực lòng mà nói, ta thật sự rất bội phục huynh!” “Trong Hồng Hoang đại địa, ngoại trừ sư phụ ra, người khiến ta bội phục nhất chính là huynh!

Ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân cao cao tại thượng, ta cũng không bội phục.” Triệu Công Minh nói.

“Lời này thận trọng.” “Trong lòng huynh nghĩ cũng được, nhưng tuyệt đối không được nói ra, đặc biệt là trước mặt người ngoài.” Giang Thần nhắc nhở một câu.

“Ừ.” “Ta biết rồi.” Triệu Công Minh nặng nề gật đầu.

Vài canh giờ sau.

Rượu và thức ăn đã hết.

“Hay là chúng ta luận đạo một chút?” Triệu Công Minh đề nghị.

“Giang Thần có ý kiến gì?” Vân Tiêu ánh mắt đổ dồn lên người Giang Thần.

“Đạo mà ta tu luyện, khác với đạo của mọi người.

Nghe nhiều lời trái chiều đối với ta mà nói, không có lợi ích gì, mọi người cứ luận đạo đi!

Ta ở đây một mình yên tĩnh câu cá là được.” Giang Thần mỉm cười lắc đầu.

“Cũng được!” Vân Tiêu gật đầu.

Ngay lập tức, Vân Tiêu tỷ muội ba người và Triệu Công Minh đi sang một bên dừng lại, cũng không kiêng kỵ Giang Thần, bắt đầu luận đạo với nhau.

Dù đạo mà họ tu luyện, đều là đại đạo, nhưng sự lý giải về đại đạo, vẫn quá yếu.

Không hề xuất hiện thiên địa dị tượng lớn, cũng không xuất hiện dị tượng phổ thông khi hiển lộ nguyên thần.

Nhìn một lúc.

Giang Thần liền thu hồi ánh mắt, không còn chú ý nữa, chuyên tâm câu cá.

“Đinh!

Câu được mười vạn năm tu vi!” “Đinh!

Câu được mười mảnh vỡ pháp tắc tạo hóa!” “Đinh!

Câu được một vạn quả Hoàng Trung Lý!” “Đinh!

Câu được Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo Ly Địa Diễm Quang Kỳ!” ...

“Đinh!

Câu được pháp môn chứng đạo nghịch thiên thứ tư: Vận Mệnh Chứng Đạo Chi Pháp!" Đến đây, tất cả ngư nhị mà Giang Thần tích lũy bao nhiêu năm đều đã tiêu hao hết, nhưng thu hoạch lại vô cùng phong phú.

"Ngọa tào!" "Lại thật sự câu được pháp môn chứng đạo Chuẩn Thánh thứ tư sao?" Mắt Giang Thần sáng lên, hiếm thấy lại buông ra một câu chửi thề. ... (Cầu toàn bộ đặt mua, cầu tự động đặt mua a!) (Chỉ cần thành tích tốt, tác giả nhất định sẽ liều mạng cập nhật!

Còn tiếp.) Hắn đứng dậy khỏi ghế nằm, vẫy tay phải, thu cần câu và ghế nằm lại.

Hắn liếc nhìn Vân Tiêu ba người, và Triệu Công Minh.

Lúc này bốn người đang ở thời điểm quan trọng của việc luận đạo.

"Thôi được rồi, đừng làm phiền họ nữa." Giang Thần lắc đầu.

Ngay lập tức, thân thể hắn chớp động, trực tiếp tiến vào cung điện của Vân Tiêu.

Bước vào cung điện.

Giang Thần không đi vào chủ điện, mà dừng lại ở thiên điện, hai tay vung lên, từng đạo trận pháp cấm chế, liên tiếp đánh xuống, rơi xuống xung quanh thiên điện, bố trí bên trong.

Dưới sự bao phủ của trận pháp cấm chế, bên trong được bao bọc vững chắc.

Hắn lấy Hồng Mông Tử Khí Đạo Đoàn ra, đặt trên giường mây.

Ngồi trên Hồng Mông Tử Khí Đạo Đoàn.

Tâm thần chấn động, mười vạn năm tu vi vừa câu được, hóa thành một luồng sức mạnh khổng lồ, oanh kích vào trong cơ thể Giang

Thần.

Luồng sức mạnh này vừa nhập thể, liền hóa thành một dòng lũ khủng bố, thật sự quá cường hãn.

Dường như muốn ngay lập tức, làm cơ thể Giang Thần bị nổ tung sống sờ sờ.

“Hừ!” “Một chút sức mạnh nhỏ nhoi, lại dám làm càn trước mặt Bản tọa, quả thực là không biết tự lượng sức mình.” Giang Thần hừ lạnh một tiếng.

Điều động Cửu Cửu Hỗn Nguyên Huyền Công, luyện hóa luồng sức mạnh khổng lồ đó.

Cùng với sự vận chuyển của Cửu Cửu Hỗn Nguyên Huyền Công, luồng sức mạnh khổng lồ đó, dễ dàng bị trấn áp.

Chương 272

Sau đó bị hấp thu luyện hóa, trở thành một phần sức mạnh trong cơ thể Giang Thần.

Luyện hóa mười vạn năm tu vi xong, Giang Thần hiện tại đã đứng ở đỉnh phong bán bộ Chuẩn Thánh, chỉ cần tiến thêm một bước nữa, liền có thể chứng đạo bán bộ Chuẩn Thánh.

Ngay sau đó là mười mảnh vỡ pháp tắc tạo hóa, chủ động hóa thành lực lượng pháp tắc tạo hóa, chuyển vào trong cơ thể Giang Thần.

Cùng với sự vận chuyển của Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh, nhanh chóng bị hấp thu luyện hóa, dung hợp vào Giang Thần.

Vài canh giờ sau.

Lực lượng pháp tắc tạo hóa, luồng khí thế khổng lồ tỏa ra, hoàn toàn nội liễm biến mất.

Đồng thời Giang Thần cũng đã nắm giữ một thành lực lượng pháp tắc tạo hóa.

"Không hổ là lực lượng pháp tắc tạo hóa." "Quả nhiên phi phàm, có lực lượng pháp tắc tạo hóa tương trợ, sau này khi thi triển Hòa Giải Tạo Hóa, sẽ cường hãn hơn rất nhiều." Giang Thần mỉm cười.

Hắn lật tay phải, lấy ra Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo Ly Địa Diễm Quang Kỳ.

Nhìn linh bảo trước mắt, nụ cười trên mặt Giang Thần càng thêm rạng rỡ.

"Không hổ là Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo Ly Địa Diễm Quang Kỳ." "Bên trong ẩn chứa bốn mươi tám đạo Tiên Thiên Cấm Chế, nếu

toàn lực thi triển, uy năng bạo phát ra e rằng có sức mạnh hủy thiên diệt địa.” Giang Thần cảm thán một câu.

Hắn há miệng nuốt chửng Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo Ly Địa Diễm Quang Kỳ.

Phàm là bảo vật câu được, đều không cần luyện hóa.

Vào khoảnh khắc câu được, liền tất cả đều đã được luyện hóa.

“Trích xuất pháp tắc chứng đạo nghịch thiên thứ tư: Vận Mệnh Chứng Đạo Chi Pháp!” Cùng với lời Giang Thần dứt lời.

Lập tức hóa thành một luồng sức mạnh khổng lồ, chuyển vào trong nguyên thần của Giang Thần.

Luồng sức mạnh này thật sự quá cường đại, ẩn chứa toàn bộ pháp môn chứng đạo thứ tư.

Khác với Dĩ Lực Chứng Đạo, Công Đức Chứng Đạo, Trảm Tam Thi Chứng Đạo.

Ngoại trừ Dĩ Lực Chứng Đạo ra, có thể áp đảo một bậc, hai pháp môn chứng đạo kia, trước mặt Vận Mệnh Chứng Đạo Chi Pháp, thật sự quá yếu a!

Người tu luyện Vận Mệnh Chứng Đạo.

Sẽ chém ra toàn bộ phân thân Quá Khứ, Vị Lai, Hiện Tại, lĩnh ngộ lực lượng pháp tắc Quá Khứ, Vị Lai, Hiện Tại.

Sau đó khi tu luyện đến Chuẩn Thánh đại viên mãn, sẽ dung hợp vào làm một.

Hoàn mỹ dung hợp ba đại lực lượng pháp tắc.

Đến lúc đó liền có thể đột phá Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

Cường đại đến mức khó tin, hoàn toàn áp đảo Thiên Đạo Thánh

Nhân.

Cũng không biết đã qua bao lâu, có thể là một khoảnh khắc, cũng có thể là vạn năm.

Khi Giang Thần lần nữa tỉnh lại, hắn đã hoàn toàn lĩnh ngộ pháp môn Vận Mệnh Chứng Đạo thứ tư.

"Vừa vặn lần này mượn một vạn quả Hoàng Trung Lý, tu luyện Vận Mệnh Chứng Đạo Chi Pháp thứ tư." "Sau đó đưa Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh và Cửu Cửu Hỗn Nguyên Huyền Công đột phá đến tầng thứ tám." "Đến lúc đó, Dĩ Lực Chứng Đạo và Vận Mệnh Chứng Đạo Chi Pháp, sẽ đồng thời đạt Chuẩn Thánh." "Một khi toàn lực bạo phát, Bản tọa sẽ là kẻ mạnh nhất." Mắt Giang Thần tinh quang lấp lánh.

Hắn vẫy tay phải.

Lấy ra một vạn quả Hoàng Trung Lý.

Mỗi một quả Hoàng Trung Lý đều ẩn chứa sức mạnh khủng bố khổng lồ, vô cùng vô tận, cả một vạn quả, số lượng thật sự quá nhiều.

"Nuốt cho Bản tọa!" Giang Thần gầm nhẹ một tiếng.

Há miệng nuốt chửng, tiên linh lực hóa thành một cái miệng khổng lồ thôn thiên khủng bố, một ngụm nuốt mạnh, tất cả một vạn quả Hoàng Trung Lý đang lơ lửng trên không trung, đều bị nuốt xuống.

Cùng với một vạn quả Hoàng Trung Lý nhập thể, luồng lực lượng đó thật sự quá cường hãn.

May mắn Giang Thần đã sớm có chuẩn bị.

Ngay khi những quả Hoàng Trung Lý này vừa nhập thể, hắn liền điên cuồng vận chuyển Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh, và Cửu Cửu

Hỗn Nguyên Huyền Công, điên cuồng luyện hóa luồng sức mạnh khổng lồ trong cơ thể, mượn cơ hội này đột phá Chuẩn Thánh.

Đồng thời nhất tâm nhị dụng.

Bắt đầu theo pháp môn Vận Mệnh Chứng Đạo thứ tư, chém ra phân thân pháp tắc hiện tại. ... (Cầu toàn bộ đặt mua, cầu tự động đặt mua a!) (Chỉ cần thành tích tốt, tác giả nhất định sẽ liều mạng cập nhật!

Còn tiếp.) Cùng với sự trôi chảy của thời gian, uy áp tỏa ra từ trong cung điện, ngày càng cường đại.

Dường như muốn hủy thiên diệt địa vậy, nếu không có trận pháp cấm chế do Giang Thần bố trí ở đó, ngăn chặn, e rằng luồng uy áp khổng lồ đó, đã sớm truyền ra ngoài.

Một vạn quả Hoàng Trung Lý hóa thành sức mạnh khổng lồ, cũng đang bị Giang Thần nhanh chóng luyện hóa hấp thu.

Thời gian trôi đi, quang âm như khói.

Thời gian rẻ mạt nhất trong Hồng Hoang, chớp mắt đã trôi qua cả một vạn năm.

Dù Giang Thần đã đứng ở bán bộ Chuẩn Thánh, có một vạn quả Hoàng Trung Lý tương trợ, nhưng muốn chứng đạo Chuẩn Thánh, chứng đắc đạo quả Chuẩn Thánh, cũng không phải là chuyện đơn giản.

Một ngày nọ.

Trong cung điện.

Khí thế tỏa ra từ người Giang Thần, hoàn toàn vượt qua bán bộ Chuẩn Thánh, nhưng lại không phải khí tức Chuẩn Thánh.

Vào khoảnh khắc đó.

Giang Thần đang tu luyện, đột nhiên mở bừng hai mắt.

Xoát!

Hai đạo tinh quang lóe lên, nhanh chóng bắn ra, khuấy động phong vân khổng lồ trên không trung.

“Vận Mệnh Chứng Đạo Chi Pháp?

Thì ra là thế.” “Bản tọa đã ngộ rồi, phân thân pháp tắc hiện tại xuất hiện cho Bản tọa!” Giang Thần gầm nhẹ một tiếng.

Hắn không động dụng linh bảo, cũng không động dụng những thứ khác, chỉ dựa vào tiên linh lực khổng lồ vô cùng thâm hậu, chém ra phân thân pháp tắc hiện tại.

Hưu!

Chương 273

Một thân ảnh giống hệt hắn, từ trong cơ thể Giang Thần bắn ra.

Tỏa ra đạo hạnh Chuẩn Thánh sơ kỳ, đồng thời lực lượng pháp tắc hiện tại, bạo phát từ trong cơ thể hắn, đã lĩnh ngộ được một thành, vô cùng cường hãn.

Mạnh hơn pháp môn Trảm Tam Thi Chứng Đạo, chém ra ba thi rất nhiều.

Bởi vì không động dụng linh bảo, chỉ dựa vào tiên linh lực khổng lồ vô cùng của bản thân chém ra phân thân hiện tại, chờ khi tu luyện đến Chuẩn Thánh đại viên mãn, khi dung hợp, cũng vô cùng đơn giản.

Không giống pháp môn Trảm Tam Thi Chứng Đạo, từ đầu đến cuối là một cái hố to.

Bất kể dung hợp tu luyện thế nào, thủy chung đều là giả.

Cùng với phân thân pháp tắc hiện tại được chém ra, sức mạnh khổng lồ mà một vạn quả Hoàng Trung Lý trong cơ thể Giang Thần hóa thành, cũng biến mất theo.

Lúc này Giang Thần đã đến thời điểm quan trọng để Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh và Cửu Cửu Hỗn Nguyên Huyền Công đột phá.

Hắn lật tay phải.

Lấy ra hai giọt Bàn Cổ Đại Thần Tinh Huyết mà trước đây đã câu được.

Từ khi câu được, Giang Thần vẫn luôn giữ gìn tinh huyết của Bàn Cổ Đại Thần, mục đích chính là vì một ngày này.

“Hy vọng hai giọt Bàn Cổ Đại Thần Tinh Huyết, có thể giúp Mặt Trời Phần Thiên và Cửu Cửu Hỗn Nguyên Huyền Công đột phá tầng thứ tám.” Mắt Giang Thần tinh quang lấp lánh.

Hắn há miệng nuốt chửng.

Nuốt xuống hai giọt tinh huyết của Bàn Cổ Đại Thần.

Oanh!

Chỉ thấy hai giọt tinh huyết của Bàn Cổ Đại Thần vừa vào, uy áp ẩn chứa trong đó, thật sự quá cường hãn.

Dường như muốn ngay lập tức, làm cơ thể Giang Thần bị nổ tung sống sờ sờ.

Ngay cả không gian xung quanh, dưới sự uy áp của khí thế khổng lồ đó, trực tiếp vỡ nát, vô số đạo không gian loạn lưu, từ không gian vỡ nát truyền ra.

“Ngọa tào!” “Tinh huyết của Bàn Cổ Đại Thần, cũng quá cường hãn rồi đó?” Giang Thần hiếm thấy lại buông ra một câu chửi thề.

Hắn không dám chậm trễ một khắc nào, vội vàng vận chuyển Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh, và Cửu Cửu Hỗn Nguyên Huyền Công, luyện hóa luồng sức mạnh khổng lồ đó.

Vô số vạn đạo kim quang, lấy cơ thể Giang Thần làm trung tâm, chiếu sáng cả cung điện khổng lồ vô cùng.

Dưới sự chiếu rọi của kim quang.

Khí thế tỏa ra từ người Giang Thần, ngày càng cường đại.

Đặc biệt là vô số vạn đạo hà quang, bao phủ cả người Giang Thần.

Từng vòng tiếp nối từng vòng, như thể không bao giờ dừng lại.

Dù có hai đại công pháp nghịch thiên tương trợ, luồng đau đớn khổng lồ đó, thật sự quá lớn.

Tâm tính của Giang Thần phi phàm, nhưng đối mặt với cảm giác đau đớn khổng lồ đó, không kìm được mà nhíu chặt mày lại.

Cả người như bị xé nát, hết lần này đến lần khác.

Cố gắng chịu đựng nỗi đau khổ khổng lồ đó, cũng không biết đã qua bao lâu.

"Đột phá cho Bản tọa!" Giang Thần gầm lên một tiếng giận dữ.

Hắn điên cuồng vận chuyển Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh, và Cửu Cửu Hỗn Nguyên Huyền Công, lao về phía trước.

Ca sát!

Dưới sự oanh kích của lực lượng khủng bố đó, bình cảnh vẫn luôn ngăn cản phía trước, trực tiếp bị Giang Thần thô bạo phá vỡ, căn bản không thể ngăn cản Giang Thần.

Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh và Cửu Cửu Hỗn Nguyên Huyền Công, cũng đã thành công đột phá tầng thứ tám.

Vô số vạn đạo kim quang, ngưng tụ thành một Kim Quang Chân Luân khổng lồ phía sau Giang Thần, luồng sức mạnh khổng lồ đó, dường như muốn hủy diệt tất cả.

Ngoài ra.

Vận Mệnh Chứng Đạo Chi Pháp cũng đã tu luyện thành công, chém ra phân thân pháp tắc hiện tại.

Xoát!

Giang Thần mở bừng hai mắt, cảm nhận sức mạnh nhục thân khủng bố trong cơ thể, và tu vi nguyên thần khổng lồ, luồng lực lượng đó thật sự vô cùng cường hãn.

“Không tệ.” “Cuối cùng cũng tu luyện Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh và Cửu Chuyển Hỗn Nguyên Huyền Công đến tầng thứ tám, với sức mạnh nhục thân hiện tại của Bản tọa, sánh ngang với Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo.” “Phàm là Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo trở xuống, Bản tọa đứng đó bất động, cũng không thể phá vỡ phòng ngự của Bản tọa.” Giang Thần hài lòng gật đầu.

Hắn đứng dậy khỏi Hồng Mông Tử Khí Đạo Đoàn.

Vẫy tay phải, thu Hồng Mông Tử Khí Đạo Đoàn lại, ánh mắt dường như muốn xuyên thấu cung điện, nhìn về phía Thiên Đình.

“Đột phá đúng lúc thật.” “Với đạo hạnh Chuẩn Thánh sơ kỳ hiện tại của Bản tọa, phối hợp với nội tình khủng bố của bản thân, quét ngang Chuẩn Thánh sơ kỳ vô địch thủ, gặp Chuẩn Thánh trung kỳ đại thần thông giả, cũng có thể đối đầu.” “Lần đầu tiên sau một thời gian dài ở Hồng Hoang đại địa, có lực lượng tự vệ.” Giang Thần mỉm cười gật đầu.

Hắn vẫy tay phải, mở trận pháp cấm chế bố trí xung quanh, bước ra ngoài.

“Xuất quan rồi!” Vân Tiêu vội vàng từ bên cạnh tiến lên đón.

“Hả!” “Muội vẫn luôn ở đây sao?” Giang Thần hiếu kỳ hỏi.

Hắn vừa bước ra khỏi thiên điện, Vân Tiêu đã đợi ở đó, nếu không phải cố ý đợi, hắn không tin.

“Sau khi luận đạo kết thúc.” “Muội cứ nghĩ huynh đã đi rồi!

Không ngờ vừa quay về cung điện, liền phát hiện cung điện không đúng, thiên điện bị người ta bố trí trận pháp cấm chế, đồng thời bên trong hình như có một luồng khí thế khổng lồ truyền ra.” “Ngoại trừ huynh ra, cũng không có ai khác dám chạy vào cung điện của muội.” Nói đến đây, Vân Tiêu cố ý dừng lại, rồi tiếp tục nói.

“Huynh đột phá rồi sao?” “Ừ.” Đối diện với ánh mắt nóng bỏng của Vân Tiêu, Giang Thần mỉm cười gật đầu.

“Huynh, huynh thật sự đã đột phá Chuẩn Thánh trước muội sao?

Đã chứng đắc đạo quả Chuẩn Thánh rồi sao?” Vân Tiêu cả người đại kinh, trên mặt viết đầy sự không dám tin.

“Ha.” “Vô tình đột phá.” Giang Thần cười gật đầu. ... (Cầu toàn bộ đặt mua, cầu tự động đặt mua a!) (Chỉ cần thành tích tốt, tác giả nhất định sẽ liều mạng cập nhật!

Còn tiếp.) “Huynh dùng linh bảo chém ba thi sao?” Vân Tiêu hiếu kỳ hỏi.

Giang Thần không nói ngay, Vân Tiêu là người của mình, có một số chuyện, không thể lừa dối.

Chương 274

Vả lại.

Pháp môn Trảm Tam Thi Chứng Đạo, hoàn toàn là một cái hố to, ai mà đi tu luyện thì người đó xui xẻo, rơi vào cái hố to đó, sẽ bị hại đến thân tàn ma dại, hậu quả sẽ thảm khốc.

Dù là người có thiên phú nghịch thiên đến đâu, cả đời cũng sẽ hoàn toàn bị hủy hoại, đừng hòng chứng đạo Hỗn Nguyên.

Chết đến nơi rồi, cũng chỉ đến Chuẩn Thánh đại viên mãn.

Vĩnh viễn cũng không thể hoàn thành bước siêu thoát đó, trở thành cường giả mạnh nhất thật sự.

Thấy Giang Thần không mở miệng, Vân Tiêu yên lặng nhìn, cũng không thúc giục, tin rằng lời Giang Thần muốn nói, nhất định sẽ nói ra, không thúc giục làm gì.

Khoảng vài phút trôi qua.

Giang Thần đi tới trước mặt nàng, cười nhéo mũi nàng.

"Ta tu luyện không phải pháp môn Trảm Tam Thi Chứng Đạo." "Chính xác mà nói, ta cảm ngộ đại đạo tự sáng tạo ra pháp môn chứng đạo thứ tư." "Ta gọi pháp môn tu luyện này là Vận Mệnh Chứng Đạo." "Không có cái hố của pháp môn Trảm Tam Thi, khi tu luyện đến Chuẩn Thánh đại viên mãn, liền có thể dung hợp ba phân thân đã chém ra, sau đó dung hợp pháp tắc hiện tại, quá khứ, vị lai vào làm một." "Một lần đột phá Hỗn Nguyên Thánh Nhân, chứng đắc Hỗn Nguyên đại đạo." Giang Thần giải thích.

"Giang Thần, thật sao?" "Thật sự bằng sức mạnh của mình, sáng tạo ra pháp môn Vận Mệnh Chứng Đạo thứ tư sao?" Vân Tiêu lộ vẻ

kinh ngạc, không dám tin nói.

"Ừ." Giang Thần nặng nề gật đầu.

"Pháp môn Vận Mệnh Chứng Đạo thứ tư mà ta sáng tạo ra, chỉ cần có đủ tiên lực chống đỡ, liền có thể chém ra ba phân thân hiện tại, quá khứ, vị lai." "Ngoại trừ pháp môn Dĩ Lực Chứng Đạo ra, pháp môn Vận Mệnh Chứng Đạo thứ tư mà ta sáng tạo là mạnh nhất." Giang Thần kiêu ngạo cười một tiếng.

"Chúc mừng Giang Thần, hạ hỉ Giang Thần." "Sáng tạo ra pháp môn có uy lực cường hãn như vậy, chỉ cần huynh cứ tiếp tục tu luyện, có thể trở thành cường giả mạnh nhất trong Hồng Hoang thế giới." Vân Tiêu chân thành tán thưởng.

"Hiện tại muội đã tu luyện đến Đại La Kim Tiên đại viên mãn." "Sắp tới cũng phải chuẩn bị chứng đạo, nếu tu luyện pháp môn Trảm Tam Thi Chứng Đạo, cả đời muội cũng sẽ hoàn toàn bị hủy hoại." "Điều đó không phải điều ta muốn thấy." Nói đến đây, Giang Thần dừng lại, rồi mới tiếp tục nói.

"Ta định truyền thụ pháp môn Vận Mệnh Chứng Đạo thứ tư cho muội." "Nếu muội tu luyện pháp môn đạo thứ tư này, với thiên phú và căn cơ của muội, tương lai có thể thành công, chứng đạo Hỗn Nguyên, đột phá Hỗn Nguyên Thánh Nhân cũng không phải là không thể." Hắn nghiêm sắc mặt.

"A!" "Giang Thần, huynh định truyền thụ pháp môn Vận Mệnh Chứng Đạo thứ tư cho muội sao?

Không được, đây là pháp môn huynh không dễ dàng gì lĩnh ngộ và sáng tạo ra." "Muội không thể nhận!" Vân Tiêu ra sức lắc đầu.

"Giữa ta và muội, cần gì những lời khách sáo đó?

Đã là ta truyền thụ pháp môn Vận Mệnh Chứng Đạo thứ tư cho

muội.” “Hãy tu luyện thật tốt, cố gắng sớm ngày nâng cao tu vi.” “Nhưng có một điều muội phải nhớ kỹ, có thể truyền thụ pháp môn Vận Mệnh Chứng Đạo cho Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu, cả Triệu Công Minh nữa, nhưng không thể truyền thụ cho những người khác.” “Cũng không được tiết lộ pháp môn Vận Mệnh Chứng Đạo ra ngoài, khi ba người họ tu luyện pháp môn Vận Mệnh Chứng Đạo thứ tư.” “Phải yêu cầu ba người họ thề rằng, không thể tiết lộ bất kỳ thông tin nào liên quan đến pháp môn Vận Mệnh Chứng Đạo ra ngoài.” “Nếu không, một khi thông tin về pháp môn Vận Mệnh Chứng Đạo bị tiết lộ.” “Đến lúc đó e rằng cả Hồng Hoang đại địa đều sẽ phát điên.” “Ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân cao cao tại thượng, và Hồng Quân Đạo Tổ thậm chí cũng chưa chắc có thể ngồi yên được.” Giang Thần nghiêm sắc mặt.

“Ừ.” “Huynh yên tâm, nếu muội tu luyện pháp môn Vận Mệnh Chứng Đạo, muội nhất định sẽ yêu cầu họ phát thệ, không thể tiết lộ ra ngoài.” Vân Tiêu nặng nề gật đầu.

“Ha ha.” Giang Thần mỉm cười.

Ngón trỏ kim quang lóe lên, linh quang khổng lồ, từ đầu ngón trỏ ngưng tụ ra.

Như tia chớp điểm vào giữa mi tâm của Vân Tiêu, truyền thụ pháp môn Vận Mệnh Chứng Đạo thứ tư cho nàng.

Cùng với kim quang tiến vào nguyên thần, Vân Tiêu chìm vào suy tư, nhanh chóng tiêu hóa luồng thông tin khổng lồ đó.

Giang Thần đứng một bên, mỉm cười nhìn nàng.

Khoảng ba ngày sau.

Vân Tiêu mới tỉnh lại từ trạng thái đó, Vận Mệnh Chứng Đạo Chi Pháp, cũng đã được Vân Tiêu hoàn toàn nắm giữ.

“Nắm giữ rồi sao?” Giang Thần hỏi.

“Ừ.” “Đã nắm giữ toàn bộ rồi, Giang Thần thật sự cảm ơn huynh rất nhiều!

Nếu không có huynh, e rằng muội cũng sẽ rơi vào cái hố to của pháp môn Trảm Tam Thi Chứng Đạo.” Vân Tiêu lộ vẻ cảm kích.

“Giữa ta và muội, cần gì những lời khách sáo đó?” Giang Thần cười nói.

Nhìn Giang Thần, sắc mặt Vân Tiêu đỏ ửng.

“Giang Thần.....” Vân Tiêu khẽ gọi một tiếng. ...

Một tuần sau.

Giang Thần và Vân Tiêu bước ra khỏi cung điện, đứng bên ngoài cung điện, nhìn thiên địa trước mắt, hít thở không khí trong lành, khóe miệng nhếch lên, mang theo nụ cười đùa cợt.

“Lượng kiếp giữa thiên địa ngày càng nặng nề, xem ra không còn xa nữa là đến Vu Yêu đại chiến lần thứ ba.” Giang Thần thầm nghĩ. ... (Cầu toàn bộ đặt mua, cầu tự động đặt mua a!) (Chỉ cần thành tích tốt, tác giả nhất định sẽ liều mạng cập nhật!

Còn tiếp.) “Dừng lại rồi sao?” Thấy Giang Thần dừng lại, Vân Tiêu lộ vẻ khó hiểu, vội vàng hỏi.

“Không.” “Chỉ là nghĩ đến một số chuyện, cảm thán mà thôi.” Giang Thần lắc đầu.

“Ừ.” Vân Tiêu cười gật đầu.

“Đúng rồi, ba người họ đâu?” Giang Thần hiếu kỳ hỏi.

“Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu đều đi bế quan rồi.” “Lần luận đạo trước, mọi người đều có chút thu hoạch, không hề nhỏ.” “Còn về Triệu Công Minh đại ca, nếu không có ở đây, chắc là đã rời đi rồi.”

Vân Tiêu nói.

“Ha ha!” “Vân Tiêu muội muội muốn ta rời đi đến mức nào chứ?

Đại ca ta không mượn chỗ của muội, chỉ bế quan thôi, cần gì phải như vậy?” Giữa thiên địa, truyền ra một tiếng cười sảng khoái, ngay sau đó Triệu Công Minh ngự độn quang từ trên trời giáng xuống, đáp xuống trước mặt Giang Thần và Vân Tiêu.

Thấy dáng vẻ của hai người, Triệu Công Minh lộ vẻ trêu chọc.

“Hai người sao lại ở cùng nhau?” Ánh mắt của hắn, quét qua người Giang Thần và Vân Tiêu, dường như muốn nhìn xuyên thấu cả hai người vậy.

“Xuất quan rồi sao?” “Thu hoạch lần này thế nào?

Chẳng lẽ lại đột phá rồi?

Sự lý giải về đại đạo, lại đạt đến trình độ cường đại nào đó sao?

Có muốn tỷ thí không?” Giang Thần híp mắt.

“A!” “Ta nhớ rồi, hình như ta có một chuyện rất quan trọng cần phải làm.” “Giang Thần, Vân Tiêu muội muội, ta không làm phiền hai người nữa, hai người cứ từ từ trò chuyện, ta đi trước đây.” Triệu Công Minh sợ hãi nhảy dựng lên.

Ném lại một câu nói, hắn thề chết cũng không dám tiếp tục ở lại đây nữa.

Lần trước bị Giang Thần đánh cho sợ rồi.

Sợ lại bị Giang Thần đè xuống đất mà ma sát điên cuồng.

Ngay lập tức hắn ngự một đạo độn quang, lao về phía cửu thiên, trong vòng vài hơi thở ngắn ngủi, liền hoàn toàn biến mất, như thể từ đầu đến cuối chưa từng xuất hiện vậy.

Chương 275

“Ha ha!” “Vị đại ca này của muội, tốc độ chạy thật đúng là nhanh, một lời không hợp liền nhanh chóng bỏ chạy khỏi đây.” “Xem ra lần tỷ thí trước, đã để lại cho huynh ấy một bóng ma rất lớn.” Vân Tiêu nương nương cười trêu chọc.

“Như vậy cũng tốt.” “Với hắn mà nói, biết sợ cũng là điều tốt.” “Nếu có một ngày, hắn lại mất đi lý trí, làm ra những chuyện hồ đồ, thậm chí có thể đánh đổi cả mạng sống của mình, muốn hối hận cũng đã muộn rồi.” Giang Thần lắc đầu.

Vân Tiêu cũng không nói nhiều.

“Đúng rồi, huynh định khi nào rời đi?” Vân Tiêu mỉm cười hỏi.

“Muội lại muốn đuổi ta đi nhanh vậy sao?

Lại muốn mài dao à!” Giang Thần nói đùa.

“Huynh nghĩ ta là người như vậy sao?” “Từ khoảnh khắc huynh xuất quan, ta đã biết, huynh có thể sẽ rời đi khỏi đây.

Đương nhiên rồi, nếu huynh muốn ở lại đây mãi mãi, ta rất vui lòng.” “Huynh muốn ở lại đến thiên hoang địa lão, biển cạn đá mòn, ta cũng sẽ không từ chối.” “Ngược lại, ngày ngày ta sẽ hầu hạ huynh như một công tử, bất kể huynh muốn ăn gì, ta đều sẽ làm cho huynh.” Vân Tiêu không vui lườm một cái.

“Ha ha!” Giang Thần cười gượng.

Hai người vai kề vai đi tới trung tâm hồ nước rồi dừng lại.

Hắn lật tay phải, Giang Thần lấy ra một phần đại tiệc sang trọng, lẩu, và một ít tiên nhưỡng cực phẩm Bạch Nguyệt Quang, bày ra trên bàn đá.

Hương vị nồng đậm, từ những món đại tiệc mỹ vị đó tỏa ra.

"Hãy cùng ta uống một ly đi!" "Sau khi ăn bữa cơm này xong, ta phải rời khỏi đây rồi, muội nên biết, Hồng Hoang đại địa bên ngoài, hiện tại ngày càng nguy hiểm." "Hơi chút không chú ý, có thể sẽ thân tử đạo tiêu, tiểu mệnh sẽ hoàn toàn bỏ mạng ở đó." "Nhưng có một số chuyện nhất định phải làm, bất kể là muội hay ta, đều là như vậy." "Nhưng ta khác với muội." "Đạo mà ta tu luyện tương đối đặc biệt, có một số chuyện không thể trốn tránh, không thể tránh được." "Thà chủ động tấn công, còn hơn bị động phòng thủ." "Nắm giữ chủ động, mượn cơ hội lượng kiếp Vu Yêu này, tận lực quật khởi." "Đến một ngày thật sự, dù trời có sập xuống, cũng có ta ở phía trước chống đỡ, không cần để muội chịu một chút thương tổn nào." Giang Thần mỉm cười.

Nhưng ngữ khí lại vô cùng kiên định.

"Một mình huynh ở bên ngoài hãy cẩn thận một chút." "Nếu gặp nguy hiểm, ngàn vạn lần đừng cố chấp, muội vĩnh viễn là hậu thuẫn vững chắc của huynh." Vân Tiêu nương nương sắc mặt kiên định.

"Ừ." Giang Thần gật đầu.

Ngay lập tức hai người đều không nói gì, cầm tiên những cực phẩm Bạch Nguyệt Quang, vừa uống vừa ăn.

Dù là mỹ vị đến đâu, vài canh giờ sau, cũng đã bị hai người ăn hết.

"Chú ý an toàn!" "Muội vĩnh viễn là hậu thuẫn vững chắc của huynh." Vân Tiêu nương nương nắm tay Giang Thần.

"Ta sẽ làm vậy." Giang Thần cười nói.

Ngay lập tức không chậm trễ thời gian nữa, cả người hắn hóa thành một đạo độn quang, vận chuyển thần thông đỉnh cấp Chỉ Xích Thiên Nhai đến cực hạn, trong vài lần chớp động, liền rời khỏi Tam

Tiên Đảo. ... (Cầu toàn bộ đặt mua, cầu tự động đặt mua a!) (Chỉ cần thành tích tốt, tác giả nhất định sẽ liều mạng cập nhật!

Còn tiếp.) Mười năm sau.

Giang Thần hành tẩu trên Hồng Hoang đại địa, mỗi bước chân hạ xuống trông có vẻ bình thường, nhưng thực tế lại ẩn chứa Đại Đạo chí lý, mỗi một lần bước đi đều ở ngoài vạn trượng.

"Không tệ." "Cùng với việc tu vi thăng cấp Chuẩn Thánh sơ kỳ, chứng đắc Chuẩn Thánh Đạo Quả, ngay cả khi thi triển thần thông lần nữa, uy lực cũng mạnh mẽ hơn rất nhiều." Giang Thần hài lòng gật đầu.

Mười năm qua.

Y vẫn luôn hành tẩu trên Hồng Hoang đại địa, điên cuồng thu gom bảo vật.

Phàm là thứ lọt vào mắt, bất kể là gì, Giang Thần đều không buông tha, toàn bộ đều thu lại.

Với thần thông và đạo pháp hiện tại, làm bất cứ điều gì cũng quá đơn giản.

Mặc dù trong đó cũng gặp một vài nguy hiểm, ví dụ như bị Vu Yêu nhị tộc vây công, nhưng Giang Thần vốn dĩ, khi chưa đột phá Chuẩn Thánh, còn dám cướp Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ trong tay Huyền Đô Đại Pháp Sư.

Huống hồ làm sao y có thể để những tên tiểu lâu la này vào mắt?

Giết bao nhiêu cũng giết, toàn bộ đều bị trấn áp một cách thô bạo.

Ngoài ra.

Bảo vật trên Hồng Hoang đại địa gần như đều bị Giang Thần vét sạch.

Bằng không một khi Vu Yêu nhị tộc đại chiến bắt đầu, lúc đó cả Hồng Hoang đại địa sẽ vỡ nát.

Thực sự đến lúc đó, muốn có thêm bảo vật nữa thì khó hơn lên trời.

Tranh thủ lúc Hồng Hoang đại địa chưa vỡ nát, tận khả năng thu vét tất cả bảo vật.

"Đã thu thập lâu như vậy rồi." "Bảo vật cần thu đã thu một lượt, những thứ Bản tọa không nên có, dù có cố gắng thế nào cũng chỉ là công dã tràng." "Hơn nữa, nhân quả giữa trời đất càng ngày càng nồng đậm, từ nhân quả này mà xem, chiến tranh giữa Vu Yêu nhị tộc chắc hẳn sắp đến rồi." "Cũng nên mưu tính kỹ lưỡng cho sau này một phen." Trong mắt Giang Thần tinh quang lóe lên.

"Phá Vọng Kim Đồng!" Ngay lập tức Giang Thần vận dụng môn thần thông thiên phú nghịch thiên này, nhìn về phía cửu thiên.

Dưới sự quan sát của Phá Vọng Kim Đồng, tình hình diễn ra trong Thiên Đình hiện rõ mồn một trước mắt y.

Trên Thiên Đình.

Vô số đại quân Yêu tộc, dưới sự bao phủ của Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, đang điên cuồng tu luyện, dưới sự gia trì của tinh thần chi lực khắp trời, từng người từng người tu vi đều thăng tiến nhanh như tên lửa.

Khí thế khủng bố bùng phát từ trong cơ thể họ.

Ngoài ra.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất hai con tạp mao điểu này cũng đang điên cuồng tu luyện.

Trước mặt hai người, một thanh Đồ Vu Kiếm được luyện chế từ

máu Thần Thú đang tản ra uy áp khổng lồ.

Thanh Đồ Vu Kiếm này do huyết mạch Long tộc, huyết mạch Kỳ Lân, huyết mạch Phượng Hoàng hỗn hợp mà thành.

Uy lực không hề kém hơn Đồ Vu Kiếm trước đây, thậm chí còn mạnh hơn vài phần.

Ngoài Đồ Vu Kiếm ra.

Hai con tạp mao điểu này còn chuẩn bị hậu thủ.

Một bộ dạng thề phải chém giết những tên man tử Vu tộc kia.

Xem khoảng một khắc đồng hồ, Giang Thần bỗng nhiên đại ngộ, sau đó liền thu hồi ánh mắt.

Ánh mắt chuyển hướng, rơi xuống địa phận Vu tộc.

Dưới sự quan sát của Phá Vọng Kim Đồng, tình hình diễn ra bên Vu tộc toàn bộ hiện rõ mồn một trước mắt Giang Thần.

Trừ Hậu Thổ không có mặt ra, mười một Tổ Vu của Vu tộc đều ở đây.

Mười một Tổ Vu toàn bộ đều ở trong Bàn Cổ Đại Điện, ngồi trong huyết trì của Bàn Cổ Đại Điện, điên cuồng vận chuyển Pháp Tắc chi lực, hấp thu sức mạnh khổng lồ kinh khủng trong huyết trì.

Chương 276

Khí thế khủng bố bùng phát từ trong cơ thể mười một người, như mây hà cuồn cuộn, từng đạo từng đạo điên cuồng xung kích về bốn phương tám hướng, lan tràn khắp Bàn Cổ Đại Điện, thực sự quá cường hoành.

Ngoài ra.

Trừ Hậu Nghệ và Khoa Phụ đã chết, những Đại Vu khác của Vu tộc, từng người từng người cũng đang liều mạng tu luyện, chuẩn bị cho trận chiến cuối cùng.

Ngay cả những tộc nhân Vu tộc bình thường cũng đều như vậy.

Từng người từng người liều mạng tu luyện, giữ lại đại chiêu, chờ đợi đến khắc cuối cùng của chiến tranh, sẽ bắt gọn toàn bộ lũ súc sinh đáng chết ở Thiên Đình, diệt sạch cả tộc!

Một khắc đồng hồ sau.

Giang Thần liền thu hồi ánh mắt.

"Chậc chậc, còn khoảng năm trăm năm nữa, khi đó hai tộc sẽ quyết chiến, một khi đến lúc đó, chính là lúc Hồng Hoang đại địa vỡ nát." "Nếu Bản tọa lúc đó, giấu Huyền Quy đi, khiến tất cả không tìm thấy, không có Huyền Quy vá trời, hắc hắc!

Đối mặt với Hồng Hoang đại địa vỡ nát, vẻ mặt từng người sẽ vô cùng đặc sắc đây?" "Đồng thời còn phải chịu đựng sức mạnh nhân quả to lớn kia, dù tu vi ngút trời." "Những Thiên Đạo Thánh Nhân cao cao tại thượng, nhưng đã dám tính kế tất cả, cũng phải gặp phiền phức lớn." Giang Thần cười lạnh một tiếng.

Quyết định xong xuôi mọi việc, ngay lập tức không chần chừ ở lại

chỗ cũ.

Vừa định ngự độn quang rời đi.

Lông mày y đột nhiên nhíu lại, trong cảm ứng, một mùi dược hương nồng đậm đột nhiên truyền đến từ phía trước, bay về phía này, mùi dược hương này thực sự quá thơm.

"Ngọa tào!" "Lại là cực phẩm linh dược trên một trăm vạn năm sao?" Giang Thần hiếm khi thốt ra một câu tục tĩu.

Hưu!

Kim quang lóe lên, y trực tiếp biến mất khỏi chỗ cũ, khi xuất hiện lần nữa thì đã ở bên cạnh một quả thất thải.

Cả quả thực chỉ lớn bằng nắm tay người trưởng thành, nhưng hương vị tản ra thực sự quá thơm.

Sức mạnh to lớn ẩn chứa trong đó thực sự khiến người ta vô cùng kinh ngạc.

Ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân gặp được, e rằng cũng phải giật mình, không thể giữ được bình tĩnh, đều sẽ bị quả thực này hấp dẫn.

"Không tệ." "Vận khí của Bản tọa thực sự rất tốt, sắp rời khỏi đây rồi mà lại có thể gặp được cực phẩm quả thực như thế này." Giang Thần mỉm cười gật đầu.

"Thu!" Y phẩy tay phải, vận dụng môn đại thần thông đỉnh cấp Tụ Lý Càn Khôn, thu lấy quả thất thải trước mắt.

Vừa làm xong mọi việc, một khí thế khủng bố từ trên trời giáng xuống, nhanh chóng ập đến đây.

Một Đại Thần Thông giả Chuẩn Thánh sơ kỳ, dẫn theo hai thuộc hạ Đại La Kim Tiên đại viên mãn, nhanh chóng chạy đến đây.

Cả ba đều là Yêu tộc nhân, kẻ đến không có ý tốt, khí thế hung

hăng, cách rất xa đã dùng khí thế khóa chặt Giang Thần.

Nhìn bộ dạng ba người, muốn triệt để trấn áp Giang Thần ở đây.

Sau đó cướp đi linh quả mà Giang Thần vừa có được.

"Yêu tộc nhân ư?

Xem ra lại phải làm một trận rồi." Giang Thần sờ mũi cười khổ một tiếng.

Vài hơi thở sau.

Ba cường giả Yêu tộc liền ngự độn quang từ trên trời giáng xuống, dừng lại trước mặt Giang Thần, ánh mắt lạnh lùng chết chóc nhìn chằm chằm y.

"Tiểu thỏ tể tử gan lớn thật, dám cướp cả thứ ta để mắt tới, thức thời thì mau giao đồ ra đây." Đại Thần Thông giả Chuẩn Thánh cầm đầu lạnh lùng nói.

"Hừ, Bản tọa còn không thèm nhìn mấy thứ rác rưởi này, dựa vào mấy tên phế vật các ngươi, lại dám bảo Bản tọa giao bảo vật ra sao?" "Cũng không chịu lấy nước tiểu mình mà soi gương xem có đủ tư cách hay không!" Giang Thần bá khí ngút trời.

Ánh mắt khinh miệt, thái độ kiêu căng, căn bản không thèm để ba tên rác rưởi trước mắt vào mắt.

Theo lời y mà nói.

Trước đây khi chưa đột phá Chuẩn Thánh, đã quét ngang tất cả, giờ đã đột phá Chuẩn Thánh rồi.

Dựa vào mấy tên rác rưởi các ngươi, lại dám càn rỡ trước mặt y sao?

Chẳng phải lão Thọ Tinh treo cổ, tự tìm đường chết ư?

Khiêm tốn?

Căn bản là không thể.

“Gan lớn thật!” “Trước mặt Bản vương mà dám kiêu căng như vậy, đã cấp thiết muốn chết rồi.” “Nếu không thành toàn thì có hơi phụ tấm lòng khổ tâm của ngươi.” Tên Đại Thần Thông giả Chuẩn Thánh Yêu tộc kia sát khí ngút trời, sát khí khủng bố từ trong cơ thể bùng phát, sát khí huyết hồng gần như hóa thành thực chất, đơn giản bá đạo trấn áp về phía Giang Thần.

“Ngẩn người ra làm gì?” “Lên cho Bản vương!

Giết thằng nhóc đó, cướp lấy linh quả kia.” Tên Đại Thần Thông giả Yêu tộc phẩy mạnh bàn tay, lạnh lùng ra lệnh.

“Đại nhân!” Hai thuộc hạ cung kính đáp lời.

Khí thế khủng bố của Đại La Kim Tiên đại viên mãn bùng phát từ trong cơ thể hai người, như mây hà cuồn cuộn, đơn giản thô bạo trấn áp về phía Giang Thần.

Trước khí thế khủng bố của hai người, giữa một mảnh thiên địa, truyền ra một chuỗi tiếng nổ khí, dường như không thể chịu đựng được uy áp to lớn đó, tựa hồ muốn tan vỡ hoàn toàn vào khắc tiếp theo.

Nhưng Giang Thần vẫn bình tĩnh đứng yên tại chỗ.

Đối mặt với cảnh tượng trước mắt, không hề có chút kinh hoảng nào.

Tất cả đều là thao tác cơ bản, một bộ dáng mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay.

“Hừ!” “Giả thần giả quỷ, dám càn rỡ trước mặt ta, đã vậy thì đi chết đi!” Hai người gầm lên giận dữ.

Ngay lập tức họ lấy ra linh bảo của mình, uy lực khủng bố bùng phát từ trong linh bảo trong tay.

Bao phủ Giang Thần vào trong.

Thần uy hủy diệt tất cả đó thực sự quá cường hoành.

"Đi chết đi!" Thần thông đạo pháp thi triển, linh bảo oanh ra, quét ngang tất cả, mang theo uy lực hủy diệt trấn áp giữa thiên địa, hà quang khủng bố bùng phát, hung ác trấn áp về phía Giang Thần.

"Không biết tự lượng sức!" "Chút đạo hạnh cỏn con, lại dám khoe mẽ trước mặt Bản tọa sao?

Giết Bản tọa chỉ cần một chiêu." Giang Thần bá khí ngút trời, vẻ mặt khinh thường.

Căn bản không thèm để hai người vào mắt.

Thấy hai người càng ngày càng đến gần, Giang Thần vẫn đứng yên tại chỗ, cuối cùng cũng động thủ.

"Chết!" Giang Thần hừ lạnh một tiếng.

Chương 277

Y không hề dùng bất cứ thủ đoạn nào, tay phải vung lên, mạnh mẽ vồ về phía trước, hóa ra một bàn tay khổng lồ khủng bố che trời lấp nhật, uy lực hủy diệt bùng phát từ bàn tay hủy diệt khổng lồ đó.

Thần uy khủng bố, bao phủ cả một mảnh thiên địa.

Uy chấn thiên địa, quét ngang tất cả, trấn áp về phía hai người.

Dưới sự trấn áp của khí thế khủng bố đó, cho dù hai người có vạn phần bản lĩnh, lúc này cũng không thể tạo ra chút sóng gió nào, trong khoảnh khắc đã bị phong tỏa.

Khí thế khủng bố uy hiếp trên thân hai người.

"Không!

Đừng!" Thấy cảnh này, hai cường giả Yêu tộc Đại La Kim Tiên đại viên mãn biến sắc mặt, trên mặt tràn ngập kinh khủng, sợ hãi hét lớn một tiếng.

Trong ánh mắt hối hận của hai người, bàn tay khổng lồ khủng bố của Giang Thần, bá đạo từ trên trời giáng xuống, oanh sát lên thân hai người.

Thần thông của hai người đang chịu trận, đối mặt với bàn tay khổng lồ khủng bố hủy thiên diệt địa của Giang Thần.

Hai người ngay cả năng lực phản kháng cũng không có, trong nháy mắt bị trấn áp.

Không phải họ quá yếu, mà Giang Thần thực sự quá cường hoành.

Hai người ngay cả Chân Linh cũng không thoát ra được, liền bị Giang Thần mạnh mẽ oanh sát tại chỗ, có thể nói là chết vô cùng

thảm.

Chắc chắn hai người nằm mơ cũng không ngờ tới.

Người trẻ tuổi trước mắt, nhìn thì có vẻ vô danh tiểu tốt, lại là một Đại Thần Thông giả đỉnh cấp giả heo ăn thịt hổ.

Giải quyết xong hai người, Giang Thần mặt không biểu cảm nhìn tên Đại Thần Thông giả Chuẩn Thánh sơ kỳ Yêu tộc kia.

"Đây là cái bản lĩnh kiêu ngạo của ngươi ư?

Thật sự quá yếu rồi!" "Dám càn rỡ trước mặt Bản tọa, Bản tọa thực sự rất tò mò, rốt cuộc là ai đã cho ngươi dũng khí lớn đến vậy?

Khiến hai tên này cũng dám diễu võ giương oai trước mặt Bản tọa." Đến đây, Giang Thần dừng lại một chút, rồi tiếp tục nói.

"Đừng vội, bây giờ đến lượt ngươi." "Bản tọa sẽ tiễn ngươi lên đường, đi cùng hai người kia một đoạn, bằng không trên đường Hoàng Tuyền, cô đơn chỉ có hai người thì chẳng phải quá tịch mịch sao?" Giang Thần lạnh lùng nói.

Thân thể y chợt động, khí thế khủng bố bùng phát từ trong cơ thể.

Sát khí uy chấn chư thiên đó thực sự quá cường hoành.

Hóa thành ngọn núi sấm sét cuồn cuộn, từ trên trời giáng xuống, đơn giản bá đạo trấn áp về phía tên Đại Thần Thông giả Chuẩn Thánh Yêu tộc kia.

Đối mặt với sự trấn áp khí thế toàn lực của Giang Thần, tên Đại Thần Thông giả Yêu tộc kia trong lòng hoảng hốt, không ngờ Giang Thần lại là một Đại Thần Thông giả Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Đạo hạnh của y lại giống hệt mình.

Dưới sự trấn áp khí thế của Giang Thần, tên Đại Thần Thông giả Yêu tộc kia bị trấn áp đến mức quỳ sụp xuống mặt đất.

“Đáng chết!” “Cút về cho Bản vương!” Đại Thần Thông giả Yêu tộc gào thét một tiếng với vẻ mặt hung dữ.

Khí thế khủng bố bùng phát từ trong cơ thể y.

Khí thế Chuẩn Thánh sơ kỳ không hề che giấu chút nào, điên cuồng oanh kích về phía khí thế của Giang Thần.

Oanh oanh oanh.....

Hai luồng khí thế khổng lồ điên cuồng va chạm trong không trung, tiếp nối nhau, dường như vĩnh viễn không ngừng lại.

Nhưng từ đầu đến cuối, tên Đại Thần Thông giả Chuẩn Thánh Yêu tộc kia, ngay khi khí thế vừa giao thủ, liền bị Giang Thần trấn áp, hoàn toàn rơi vào thế hạ phong.

Sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, những giọt mồ hôi lạnh to như hạt đậu, xoẹt xoẹt xoẹt rơi xuống từ trán, làm ướt vạt áo trước ngực.

“Rốt cuộc là ai?” “Trên Hồng Hoang đại địa khi nào lại xuất hiện Đại Thần Thông giả tu vi ngút trời như vậy?

Vì sao Yêu tộc ta lại không có chút tin tức nào?” “Chẳng lẽ cũng là Tiên Thiên Ma Thần chuyển thế sao?” Tên Đại Thần Thông giả Yêu tộc kia hỏi với vẻ mặt nghiêm nghị nhưng trong lòng bất an.

“Bản tọa từ trước đến nay không bao giờ nói lời thừa với kẻ sắp chết!” Giang Thần lãnh đạm nói.

“Tìm chết!” “Đại Thần Thông giả Chuẩn Thánh thì có thể làm gì?

Muốn giết Bản vương, ngươi không đủ tư cách!” Tên cường giả Yêu tộc kia đại nộ.

Y vồ một cái như điện chớp, trong lòng bàn tay nắm một tòa tháp nhỏ màu đen, tản ra khí thế Tiên Thiên Trung Phẩm Linh Bảo.

Uy áp cường hoành, bùng phát từ tòa tháp nhỏ màu đen trong tay y,

như mây hà cuồn cuộn, uy chấn thiên địa, quét về bốn phương tám hướng.

"Bát Phương Chấn Thiên Tháp giết cho Bản vương!" Tên Đại Thần Thông giả Yêu tộc gầm lên một tiếng.

Y quán Yêu lực vào tòa tháp nhỏ màu đen trong tay.

Ong!

Chỉ thấy tòa tháp nhỏ màu đen xoay tròn, bùng phát ra thần uy khủng bố, mang theo uy áp thiên địa, hung mãnh bá đạo oanh sát về phía Giang Thần.

Uy năng hủy diệt tản ra từ trên tòa tháp nhỏ đó thực sự quá cường hoãn.

Vừa mới xuất hiện, không gian xung quanh, trước thần uy cường hoành đó, liền không thể chịu đựng được, truyền ra tiếng nổ lớn.

Không gian vỡ nát, vô số vạn đạo không gian loạn lưu từ trong không gian vỡ nát cuộn ra.

Mang theo sức mạnh trấn áp tất cả, hung hăng bá đạo trấn áp về phía Giang Thần.

"Bản tọa còn tưởng ngươi có bản lĩnh gì." "Thì ra chỉ có chút đạo hạnh cỏn con, lại thêm một món Tiên Thiên Trung Phẩm Linh Bảo nhỏ bé." "Cũng dám mang ra khoe mẽ trước mặt Bản tọa, đã cấp thiết muốn chết như vậy, Bản tọa bây giờ sẽ thành toàn cho ngươi!" Giang Thần sát khí ngút trời.

"Cửu Cửu Hỗn Nguyên Huyền Công!" Y vận chuyển công pháp nghịch thiên luyện thể này đến cực hạn, vô số vạn đạo kim quang bắn ra từ trong cơ thể, như mây hà cuồn cuộn, sức mạnh hủy diệt tất cả đó, bùng phát từ nắm đấm, thực sự quá cường hoành.

Trước sức mạnh hủy diệt tất cả đó, mọi thứ đều vô dụng.

Giây tiếp theo.

Quyền mang khủng bố, bá đạo oanh vào tòa Tiên Thiên Trung Phẩm Linh Bảo Bát Phương Chấn Thiên Tháp kia.

Với cường độ nhục thân hiện tại của Giang Thần, có thể sánh ngang với Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo.

Hai bên vừa va chạm, sức mạnh hủy diệt tất cả đó, trực tiếp trong một lần đối mặt, liền đánh nát tòa Tiên Thiên Trung Phẩm Linh Bảo Bát Phương Chấn Thiên Tháp trước mắt.

Rắc!

Một tiếng vỡ vụn thanh thúy vang lên, tòa Tiên Thiên Trung Phẩm Linh Bảo Bát Phương Chấn Thiên Tháp vỡ nát không còn hình dạng.

Nhưng thần uy của nắm đấm không vì thế mà giảm bớt.

Chương 278

Vẫn đơn giản thô bạo oanh sát về phía tên Đại Thần Thông giả Yêu tộc kia.

"Đáng chết!" "Sao có thể như vậy?

Bát Phương Chấn Thiên Tháp của Bản vương lại không đỡ nổi một đòn của hắn ư?" "Lại bị một quyền cưỡng ép đánh nát ư?" Tên Đại Thần Thông giả Yêu tộc kia, vẻ mặt không thể tin được, điên cuồng gào thét.

Thấy quyền mang vô địch của Giang Thần càng ngày càng đến gần, tên Đại Thần Thông giả Yêu tộc kia trực tiếp hoảng loạn.

"Muốn giết ta, tuyệt đối không dễ dàng như vậy!" "Thổ chi Pháp Tắc hiện cho Bản vương!" Tên Đại Thần Thông giả Yêu tộc gầm lên một tiếng.

Trong cơ thể y cuộn ra một đạo quang mang màu vàng đất, trọn vẹn năm thành Thổ chi Pháp Tắc chi lực, lấy y làm trung tâm, bao phủ toàn thân.

Phòng ngự hóa thành một vầng kim quang, chiếu sáng cả một mảnh thiên địa.

Vừa mới làm xong mọi việc, quyền mang của Giang Thần, với thần uy hủy diệt tất cả, đơn giản bá đạo oanh sát lên thân y.

Oanh!

Lực lượng kinh khủng đập vào lá chắn phòng hộ do Thổ chi Pháp Tắc chi lực hóa thành, bùng phát ra khí lãng khủng bố, quét về xung quanh.

Mọi thứ xung quanh, trước khí lãng hủy diệt tất cả đó, toàn bộ

đều bị vô tình hủy diệt, ngay cả một chút vụn vỡ cũng không còn.

Chờ mọi thứ tan thành mây khói.

Tại chỗ cũ lộ ra tung tích của hai người.

Giang Thần đứng yên tại chỗ không hề động đậy, nhưng tên Đại Thần Thông giả Yêu tộc kia, lại bị Giang Thần sống sờ sờ đánh lui mấy chục vạn trượng, mới dừng lại được.

Phốc xuy!

Trong lòng y ngọt lịm, trực tiếp phun ra một ngụm tiên huyết, xem ra trước một quyền vừa rồi của Giang Thần, y đã bị trọng thương.

"Đợi Bản vương đó!" "Món nợ giữa Bản vương và Yêu tộc với ngươi chưa xong đâu, sớm muộn gì cũng có một ngày, Bản vương sẽ khiến ngươi phải trả lại cả vốn lẫn lời!" Để lại một câu nói cho có phong độ, tên Đại Thần Thông giả Yêu tộc kia liền muốn ngự độn quang, điên cuồng trốn khỏi đây.

Vì thế.

Y thậm chí còn thi triển bí thuật, chỉ với một mục đích duy nhất, sống sót rời khỏi đây.

Nhưng thật sự mà nói, trước mặt Giang Thần, muốn trốn thoát?

Hoàn toàn là chuyện không thể.

"Bản tọa cho ngươi đi rồi sao?" Giang Thần nhếch mép, vẻ mặt khinh thường.

Giả bộ xong rồi muốn rời đi à?

Trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy.

Hưu!

Tay phải y vung lên, phá vỡ không gian, trực tiếp biến mất khỏi

chỗ cũ, dường như từ trước đến nay chưa từng xuất hiện.

Giây tiếp theo.

Khi Giang Thần xuất hiện lần nữa, y đã ở trước mặt đối phương, chặn lại đường thoát.

“Di Tinh Hoán Đấu!” Giang Thần gầm nhẹ một tiếng.

Tay phải y vỗ ra, thi triển môn đại thần thông đỉnh cấp trong Tam Thập Lục Thiên Cương Đạo Pháp, uy năng khủng bố bùng phát từ trong tay y.

Thần uy trấn áp thiên địa, phong tỏa tất cả đó thực sự quá cường hoành.

Vừa mới xuất hiện, liền hóa thành một quyền mang hủy diệt tất cả, bao phủ cả một mảnh thiên địa.

Đặc biệt là cỗ lực lượng tản ra từ trong đó, không gian nổ tung, theo nơi quyền mang khổng lồ đi qua, mọi thứ xung quanh, toàn bộ đều bị vô tình hủy diệt, ngay cả một chút vụn vỡ hoàn chỉnh cũng không còn.

Bao phủ tên Đại Thần Thông giả Chuẩn Thánh Yêu tộc kia vào trong, hung hăng oanh sát tới.

“Không!

Đừng mà!” “Ta là Đại Năng Chuẩn Thánh của Yêu tộc, nếu ngươi dám động vào ta, Yêu tộc và Bệ Hạ sẽ không tha cho ngươi đâu!” Đại Thần Thông giả Yêu tộc không cam tâm gào thét.

“Chết!” Giang Thần hừ lạnh một tiếng.

Quyền mang khủng bố bá đạo đập vào thân y, mạnh mẽ oanh sát.

Chỉ thấy tên Đại Thần Thông giả Chuẩn Thánh Yêu tộc kia, ngay cả Chân Linh cũng không thoát ra được, liền bị Giang Thần mạnh mẽ

oanh sát tại chỗ, chết không thể chết hơn được nữa.

“Phế vật!” “Lúc Bản tọa đồ sát vô số cường giả Yêu tộc, quét ngang hai con tạp mao điểu Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất kia, ngươi không biết đang ở xó xỉnh nào chơi bùn đâu.” “Vậy mà cũng dám nhảy ra uy hiếp Bản tọa, cũng không xem mình có đủ tư cách hay không.” Giang Thần vẻ mặt khinh thường.

Tay phải y vung lên.

Một đạo hỏa diễm bắn ra từ trong tay, lướt nhanh trên không trung, liền thiêu rụi toàn bộ dấu vết chiến đấu xung quanh.

Làm xong mọi việc.

Giang Thần không chần chừ một khắc nào ở lại chỗ cũ, cả người ngự một đạo độn quang, trực tiếp biến mất khỏi chỗ cũ, dường như từ trước đến nay chưa từng xuất hiện.

Không lâu sau khi Giang Thần rời đi, dư ba chiến đấu khủng bố xảy ra ở đây, nhanh chóng kinh động đến Vu tộc nhân mã.

Khi Vu tộc nhân mã gần đó chạy đến đây, trận chiến ở đây đã toàn bộ kết thúc.

Người Vu tộc dẫn đầu chỉ đơn giản nhìn một cái, sau đó liền dẫn người rời khỏi đây.

Mười lăm năm sau.

Một đạo thân ảnh lóe lên, từ trong không gian bước ra.

Người này không ai khác, chính là Giang Thần đang từ Hồng Hoang đại địa chạy đến Bắc Hải.

“Cuối cùng cũng đến rồi.” Giang Thần cười nói.

Nhìn Bắc Hải đại địa trước mắt, rộng lớn vô biên, mênh mông bất tận, nước biển cuộn trào, những con sóng khủng bố từng đợt nối tiếp

nhau, dường như vĩnh viễn không ngừng lại, Giang Thần cười vô cùng vui vẻ.

Cho dù nước biển trước mắt, mỗi phút mỗi giây đều truyền ra uy thế khủng bố, y vẫn không để tâm.

Mặc cho sát khí ngút trời, trước mặt Giang Thần, mãi mãi đều như mây khói, hoàn toàn không đáng nhắc tới, càng không cần để trong lòng.

"Phong cảnh không tệ." "Dù sao bây giờ cũng có chút thời gian, đã vậy, chi bằng ở đây câu cá một lúc, sau đó hẵng động thủ." Trầm ngâm, Giang Thần trong lòng liền hạ quyết tâm.

Tại đây.

Giang Thần ngay lập tức không chần chừ thời gian, tìm một nơi phong cảnh càng thêm ưu mỹ, dừng lại bên bờ Bắc Hải.

Chương 279

Tay phải y lật một cái.

Lấy ra ghế tựa đặt xuống mặt đất, sau đó lại lấy ra cần câu, ném vào trong Bắc Hải.

Lấy ra một phần bữa tiệc xa hoa, có lẩu và các loại dược liệu đi kèm, thêm hai vò Tiên Nhưỡng Bạch Nguyệt Quang cực phẩm, y ngồi trên ghế tựa, lười biếng ăn.

Mùi vị nồng đậm, hòa lẫn với hương rượu thơm ngon, truyền ra từ bữa tiệc thịnh soạn trước mắt.

Từng đợt nối tiếp từng đợt, thực sự quá mỹ vị, Giang Thần thường xuyên ăn, nhưng khi ăn lần nữa, vẫn bị hương vị mỹ vị này hấp dẫn sâu sắc.

"Thế này mới gọi là hưởng thụ cuộc sống." "Nếu cứ một mực khổ tu, cuộc sống chẳng phải quá cô đơn sao, kết hợp lao động và nghỉ ngơi mới là vương đạo." Giang Thần nhe răng cười.

Y cười vô cùng vui vẻ.

Cầm Tiên Nhưỡng Bạch Nguyệt Quang cực phẩm uống một ngụm, rồi mới cầm đũa chậm rãi ăn.

"Nếu lúc này, lại có người ra xoa bóp, thì sẽ càng sảng khoái hơn." Giang Thần cười nói.

"Nhìn ta thế nào?" Đột nhiên, một giọng nói đầy ẩn ý vang lên.

Ngay sau đó một thân ảnh tuyệt mỹ, xuất hiện trước mặt Giang Thần.

Người này không ai khác, chính là Hậu Thổ Nương Nương, một

trong mười hai Tổ Vu của Vu tộc.

"Di!" "Nàng lại ở đây sao?" Giang Thần hiếu kỳ, chớp chớp mắt nhìn nàng.

"Chẳng lẽ chỉ cho phép ngươi xuất hiện ở đây, ta thì không thể sao?" "Dường như cũng chẳng có ai quy định, ta không thể đến Bắc Hải nhỉ?" Hậu Thổ Nương Nương mỉm cười bước đến, dừng lại bên cạnh Giang Thần.

Nhìn Bắc Hải trước mắt, lại nhìn Giang Thần đang câu cá, ăn bữa tiệc thịnh soạn.

Nàng nhếch mép, lộ ra một nụ cười vô cùng quyến rũ.

"Ngươi đúng là biết hưởng thụ thật đó." "Lại còn một mình trốn ở đây câu cá, ước chừng cả Hồng Hoang đại địa này, không ai có thể tự tại tiêu dao hơn ngươi được nữa rồi." Hậu Thổ Nương Nương trêu chọc.

Nói rồi, nàng chủ động đi đến sau lưng Giang Thần.

Duỗi hai bàn tay nhỏ trắng nõn vô cùng ra, xoa bóp cho Giang Thần.

"Xoa bóp cho ta, ta sẽ mời nàng ăn bữa tiệc lớn." Giang Thần nhe răng cười.

Y thành thật nằm trên ghế tựa, mặc cho Hậu Thổ Nương Nương xoa bóp, thực sự vô cùng thoải mái, cũng vô cùng sảng khoái.

Ba ngày sau.

Hậu Thổ Nương Nương mới dừng lại, ngồi xuống bên cạnh Giang Thần, mỉm cười nhìn y.

"Thoải mái không?" Hậu Thổ Nương Nương hỏi.

"Ừm." "Kỹ thuật xoa bóp cực kỳ tuyệt vời, phải chấm điểm tuyệt

đối.” Giang Thần khen ngợi.

“Thích là tốt rồi, ta sợ ngươi không thích.” Hậu Thổ Nương Nương nói.

Càng như vậy, Giang Thần càng đoán được mục đích chuyến đi này của nàng.

Không cần hỏi, Hậu Thổ Nương Nương chuyến này chuyên vì y mà đến, nếu không Vu tộc cách đây xa như vậy, ăn no rửng mỡ mới chạy đến đây, nói ra e rằng không ai tin.

Giang Thần tay phải vung lên, lần nữa lấy ra một phần bữa tiệc xa hoa, bày biện trên bàn, có nguyên liệu lẩu, rồi lại lấy ra mười vò Tiên Nhưỡng Bạch Nguyệt Quang cực phẩm.

“Mời!” Giang Thần làm một động tác mời.

“Chỉ có chút rượu ngon thôi ư?

Không sợ không đủ uống sao?” Hậu Thổ Nương Nương cười xoa xoa mái tóc.

Giang Thần không lập tức nói gì, mà nhìn nàng một cách đầy ẩn ý.

Luôn cảm thấy Hậu Thổ Nương Nương hôm nay là lạ, dường như có chỗ nào đó không đúng, nhưng lại không nói rõ được.

“Được.” Giang Thần gật đầu.

Không hề từ chối.

“Lấy ra một trăm vò đi!” Hậu Thổ Nương Nương đột nhiên nói một câu.

“Xác định muốn lấy ra một trăm vò?

Chẳng phải là con số không nhỏ sao?” Giang Thần hỏi ngược lại.

“Ừm.” Hậu Thổ Nương Nương lần nữa gật đầu.

Đã như vậy, Giang Thần cũng không có cách nào khác, đành phải chiều theo thôi.

Tay phải y vung lên.

Trực tiếp lấy ra một trăm vò Tiên Nhưỡng Bạch Nguyệt Quang cực phẩm, đặt trên bàn đá, một trăm vò Tiên Nhưỡng Bạch Nguyệt Quang cực phẩm vừa xuất hiện, cho dù chưa mở ra, chỉ riêng mùi hương nồng đậm đó đã nói rõ tất cả.

Hương rượu càng lan tỏa khắp xung quanh, thực sự quá thơm.

"Mời!" Giang Thần làm một động tác mời.

Lần này Hậu Thổ Nương Nương ngược lại không chần chừ nữa, cầm một vò Tiên Nhưỡng Bạch Nguyệt Quang cực phẩm, tay phải vỗ một cái, mở ra, mùi hương rượu nồng đậm từ trong đó truyền ra.

Mặc dù trước đó đã uống vài lần, nhưng lần nữa ngửi thấy mùi hương rượu nồng đậm đó, Hậu Thổ Nương Nương không kìm được hít vào một ngụm khí lạnh.

Bị mùi hương rượu mỹ vị trước mắt hấp dẫn.

"Rượu ngon." "Người có thể ủ ra rượu ngon như vậy, hẳn là cử thế vô song." Hậu Thổ Nương Nương khen ngợi.

"Bình thường thôi mà!" "Cũng chẳng có gì đáng để kiêu ngạo." Giang Thần lắc đầu.

Cầm vò rượu chạm vào nàng, sau đó uống.

Một vò rượu trực tiếp uống cạn một hơi, sau đó ném vò rượu xuống đất, mỉm cười nhìn nàng.

Hậu Thổ Nương Nương cũng vậy, một hơi uống cạn một vò Tiên Nhưỡng Bạch Nguyệt Quang cực phẩm, cũng mỉm cười nhìn Giang Thần.

Hai người nhìn nhau cười ý nhị, đồng thời cầm đũa lên, bắt đầu ăn.

Cả hai bên như có thần giao cách cảm, đều không mở miệng nói chuyện.

Một ngày một đêm sau.

Mỹ thực trên bàn, toàn bộ đều bị hai người ăn hết, ngay cả một trăm vò Tiên Nhưỡng Bạch Nguyệt Quang cực phẩm cũng bị hai người uống cạn.

Chương 280

Giang Thần nhìn nàng một cái, thấy nàng không chuẩn bị mở miệng, Giang Thần cũng không chuẩn bị mở miệng, đã muốn chơi thì chơi cho ra trò, xem rốt cuộc ai có thể cười đến cuối cùng.

Thấy Giang Thần im miệng không nói, cũng không mở miệng nói chuyện, Hậu Thổ Nương Nương khẽ mỉm cười.

"Một thời gian không gặp, tu vi của ngươi lại thăng tiến nhanh thật." "Đã đột phá Chuẩn Thánh, chứng đắc Chuẩn Thánh Đạo Quả rồi." "Thiên phú như ngươi, thực sự khiến người ta giật mình, e rằng cả Hồng Hoang đại địa này, cũng không tìm ra được người nào như vậy." Hậu Thổ Nương Nương nói.

"Bình thường thôi mà!" "Thực ra so với tu luyện, ta càng thích câu cá hơn, tu luyện không phải nghề phụ, câu cá mới là nghề chính của ta." "Không hiểu thú vui câu cá đâu, câu cá liên tục thì sướng liên tục, câu cá một chốc thì sướng một chốc." "Chỉ cần được câu cá, ta có thể vui vẻ." Giang Thần cười nói.

"Lạc lạc!" Hậu Thổ Nương Nương trực tiếp bị y chọc cười.

Nụ cười thu lại.

Hậu Thổ Nương Nương nghiêm túc nhìn Giang Thần, thấy Giang Thần vẫn còn đang câu cá ở đó, không hề lay động, trầm ngâm một lúc, mới mở miệng nói.

"Ta có một chuyện vô cùng quan trọng, cần ngươi giúp đỡ." "Ta hy vọng ngươi có thể giúp ta!

Chuyện này đối với ta mà nói, liên quan đến cái chết của ta, thậm chí có cả sinh tử của ta ở trong đó." Hậu Thổ Nương Nương sắc mặt

nghiêm túc.

“Chuyện gì?” “Nếu là chỗ ta có thể giúp được, nhất định sẽ không từ chối.” Giang Thần cũng thu lại nụ cười.

Đối với chuyện Hậu Thổ Nương Nương sắp nói, trong lòng y đại khái đã đoán được.

Trừ chuyện giữa Vu Yêu lưỡng tộc ra, còn có chuyện gì có thể khiến nàng phiền lòng đến vậy chứ?

Hơn nữa.

Từ nhân quả giữa trời đất mà xem, chiến đấu giữa hai bên càng ngày càng gần rồi.

Chuyện Hậu Thổ Nương Nương nói tiếp theo, quả nhiên đã chứng minh phán đoán của Giang Thần, gần như giống hệt những gì Giang Thần đã đoán, không có điểm nào khác biệt.

“Ta và gia tộc đối phương, chiến đấu đã đến mức bạch nhiệt hóa.” “Giữa hai bên nhất định phải phân ra thắng bại, không ngươi chết, thì ta vong!” “Hiện tại ta cũng không còn cách nào khác, phương pháp duy nhất chính là, xin ngươi giúp ta!” Hậu Thổ Nương Nương sắc mặt thành khẩn.

“Lượng kiếp giữa trời đất càng ngày càng nặng rồi.” “Dưới sự che đậy của Thiên Địa Lượng Kiếp này, gần như tất cả mọi người, đều đã mất đi lý trí.” “Lý trí của ngươi, toàn bộ đều bị nhân quả thiên địa che đậy, lúc này muốn thanh tỉnh, cũng không thể làm được.” “Chuyện duy nhất ta có thể làm, chính là làm tốt.” “Tận hết khả năng, thay tộc nhân để lại một tia huyết mạch truyền thừa cuối cùng.” Giang Thần nghiêm túc nói.

“Chẳng lẽ không còn cách nào khác sao?” Hậu Thổ Nương Nương không cam tâm.

“Có một số việc là xu thế của Thiên Đạo.” “Khi đã nhập kiếp, liền triệt để nhiễm phải nhân quả lượng kiếp giữa trời đất.” “Trừ phi có lượng lớn công đức, mới có thể triệt để thoát khỏi, bằng không thực sự khó.” Giang Thần nói sự thật.

Hậu Thổ Nương Nương đứng dậy.

Sắc mặt nghiêm túc, trên mặt không thể nhìn ra chút biểu cảm biến hóa nào, trong lòng nàng cũng không biết đang nghĩ gì, im lặng rất lâu, mới hạ quyết tâm.

Hai tay nàng niết quyết, từng đạo ấn pháp từ trong tay đánh xuống.

Dùng Pháp Tắc chi lực, bố trí một trận pháp cấm chế cường đại xung quanh, bao phủ toàn bộ nơi đây.

Dưới sự bao phủ của trận pháp cấm chế, mọi thứ xung quanh, toàn bộ đều ở trong đó.

“Di!” “Làm gì vậy?” Giang Thần lộ vẻ khó hiểu, hiếu kỳ nhìn nàng.

Đối mặt với ánh mắt Giang Thần nhìn mình, Hậu Thổ không biết nghĩ gì, sắc mặt tuyệt mỹ đột nhiên đỏ bừng.

Như một quả táo chín mọng.

“Giang Thần.....” Hậu Thổ Nương Nương môi son khẽ mở.

Một tuần sau.

Hậu Thổ Nương Nương tay phải vung lên, thu lại trận pháp cấm chế đã bố trí xung quanh.

Giang Thần thở dài một hơi bất lực.

“Làm như vậy thì có ích gì chứ?” “Ta coi nàng là bằng hữu, chẳng lẽ nàng nghĩ, giữa bằng hữu mà gặp phiền phức, ta sẽ khoanh tay đứng nhìn sao?” Giang Thần hỏi ngược lại.

“Ngươi đừng lo lắng gì cả.” “Ta cam tâm tình nguyện, trước đây ngươi đã giúp ta nhiều như vậy rồi.” “Không có lần này, ta cũng sẽ làm như vậy.” Hậu Thổ Nương Nương khẽ vuốt mái tóc.

“Ai!” “Để ta xem nào.” Giang Thần bất lực lắc đầu.

Đã gạo nấu thành cơm rồi, có một số việc phải dốc hết thành ý ra.

“Đinh!

Câu được Chí Cao Vô Thượng Thế Thân Phù *1 tấm!” “Đinh!

Câu được Tạo Hóa Huyền Thiên Trì *1 món!” “Đinh!

Câu được Tiên Thiên Cực Phẩm Phụ Trợ Linh Bảo Huyền Nữ Thần Y một kiện!” “Đinh!

Câu được Tiên Thiên Cực Phẩm Phụ Trợ Linh Bảo Cửu Thiên Chiêu Hồn Kính *một kiện!” “Đinh!

Câu được hai mươi mảnh Pháp Tắc chi lực!” “Ngọa tào!” “Lần đầu tiên câu được hai mươi mảnh Pháp Tắc chi lực cùng lúc sao?

Vận khí của Bản tọa cũng quá tốt rồi đó!” Thấy cảnh này, Giang Thần hiếm khi thốt ra một câu tục tĩu.

Đến đây.

Số Ngư Nhị tích trữ trên người y bấy lâu nay, toàn bộ đều tiêu hao hết.

Không thì những bảo vật câu được ở trên, đều có chút xấu hổ, đối với y mà nói, cũng không có tác dụng gì.

“Đợi một chút.” Giang Thần nói.

Y hai tay niết quyết, vận dụng trận pháp cấm chế, bao phủ nơi đây.

Đồng thời thu cần câu và ghế tựa lại.

Làm xong mọi việc, Giang Thần lại vận dụng Liễm Tức Quyết bao phủ cả một mảnh thiên địa.

Dưới sự che giấu của Liễm Tức Quyết, Thiên Đạo cũng không thể phát hiện tình hình xảy ra ở đây.

"Bây giờ có thể nói rồi." Giang Thần sắc mặt nghiêm túc.

"Ừm." Hậu Thổ Nương Nương gật đầu thật mạnh.

"Hai tộc tư sát nhau lâu như vậy, lực phá hoại gây ra thực sự quá lớn rồi." "Đã nợ vô số nhân quả, nhân quả này nhất định phải dùng tính mạng để trả, bằng không căn bản không thể thanh toán." Đến đây, Giang Thần cố ý dừng lại, nhìn Hậu Thổ Nương Nương một cái, rồi mới nói tiếp.

"Có gì thì cứ nói thẳng, chẳng lẽ với mối quan hệ giữa ta và ngươi, còn có gì không tiện mở lời sao?" Hậu Thổ Nương Nương nói.

"Cũng được!" "Vậy ta nói thẳng đây." Giang Thần cũng không chần chừ thời gian.

"Muốn để toàn bộ tộc nhân của ngươi sống sót, là chuyện không thể." "Trừ phi ngươi có thể siêu việt Thiên Đạo, đè Thiên Đạo xuống đất mà chà xát, bằng không không có bất cứ khả năng nào, bởi vì nhân quả nợ Hồng Hoang đại địa thực sự quá lớn, nhân quả chết chóc này sẽ mãi tồn tại." Đến đây, sắc mặt Giang Thần càng thêm nghiêm túc.

"Phương pháp duy nhất, là phá rồi lập." "Tục ngữ có câu 'không phá không lập', phá rồi lập, đạo lý này, bề ngoài nhìn thì toàn bộ tộc nhân của ngươi hi sinh rồi, nhưng trên thực tế lại lưu lại truyền thừa quan trọng nhất." "Chỉ cần ngươi còn, truyền thừa sẽ không đứt đoạn." "Ngươi phải nhớ kỹ, nhất định không được tham dự vào trận chiến này, nếu tham dự vào, một khi nhiễm phải nhân quả, tộc nhân của ngươi, sẽ không còn bất cứ đường lui nào nữa." Giang Thần sắc

mặt nghiêm túc.

Chương 281

“Chẳng lẽ không còn phương pháp nào khác sao?” Hậu Thổ Nương Nương không cam tâm.

“Có!” Giang Thần gật đầu.

“Mau nói!

Phương pháp gì?” Hậu Thổ Nương Nương vội vàng hỏi.

“Những điều ta vừa nói kia ngươi nhất định phải làm theo, nhưng trên cơ sở đó, ta ở đây có một số bảo vật, có thể giúp ngươi.” Giang Thần sắc mặt nghiêm túc.

Tay phải y lật một cái, lấy ra Chí Cao Vô Thượng Thế Thân Phù, Tạo Hóa Huyền Thiên Trì, Tiên Thiên Cực Phẩm Phụ Trợ Linh Bảo Huyền Nữ Thần Y và Tiên Thiên Cực Phẩm Phụ Trợ Linh Bảo Cửu Thiên Chiêu Hồn Kính.

“Tiếp lấy!” Giang Thần ném toàn bộ những thứ này đi.

Nếu là trước đây, y sẽ không nỡ.

Nhưng bây giờ thì khác rồi, Hậu Thổ Nương Nương đã trở thành người của y, thì không sao cả.

Hơn nữa, những thứ này để ở đây cũng chẳng có tác dụng gì.

“?” Hậu Thổ Nương Nương lộ vẻ khó hiểu.

“Chí Cao Vô Thượng Thế Thân Phù, sau khi luyện hóa tấm phù này, có thể phục chế ra một phân thân giống hệt, bất cứ lúc nào cũng có thể thay thế gánh chịu nhân quả, gánh chịu kiếp nạn, coi như phân thân thứ hai của ngươi cũng được.” “Có thể nói, lần này có thoát được một kiếp hay không, hoàn toàn dựa vào tấm Chí Cao Vô

Thượng Thế Thân Phù này." "Có tấm Chí Cao Vô Thượng Thế Thân Phù này tồn tại, trong trận chiến tiếp theo, ngươi đi hỗ trợ chiến đấu, cũng sẽ không có bất cứ nguy hiểm nào." "Càng sẽ không nhiễm phải một chút nhân quả nào, điều này ngươi nhất định phải nhớ kỹ." "Không được để lộ chút tin tức liên quan nào, bằng không mọi thứ sẽ rắc rối." Đến đây, Giang Thần dừng lại, sau đó chỉ vào Tạo Hóa Huyền Thiên Trì trong tay.

"Tạo Hóa Huyền Thiên Trì, chỉ cần ngươi đem một tia Chân Linh và một giọt tinh huyết của tộc nhân đặt vào." "Rồi đem Tạo Hóa Huyền Thiên Trì đặt vào bảo địa để bồi dưỡng, có thể nhờ sức mạnh bên trong đó, từ từ khôi phục." "Cuối cùng, sẽ hoàn mỹ phục sinh." "Sau khi phục sinh, sẽ không còn như trước, từ nay về sau sẽ mất đi tất cả, trở thành một người bình thường, không như vậy cũng tốt." "Ít nhất tất cả ký ức trước đây vẫn còn, chẳng qua là đổi một thân thể mà thôi." "Tu luyện Nguyên Thần chi pháp, càng có thể thể ngộ biến hóa của Đại Đạo, đột phá cảnh giới cao hơn, không bị người khác tính kế." "Hai kiện Tiên Thiên Cực Phẩm Phụ Trợ Linh Bảo còn lại, đều là để hỗ trợ ngươi." "Ngươi cứ xem mà dùng." Giang Thần giới thiệu.

"Giang Thần, thật sao?" Hậu Thổ Nương Nương lộ vẻ kinh ngạc, không dám tin nói.

"Ừm." Đối mặt với ánh mắt nàng nhìn mình, Giang Thần gật đầu thật mạnh.

"Cảm ơn!" Hậu Thổ Nương Nương ngoài lời cảm ơn ra, cũng không còn cách nào khác.

"Giữa ta và nàng, cần gì phải cảm ơn?" Giang Thần lắc đầu.

"Tiếp theo ta nên làm gì?" Hậu Thổ Nương Nương vội vàng hỏi.

"Tiếp theo cứ dựa vào bản tâm của ngươi mà làm là được." Giang

Thần nói.

"Ừm." Hậu Thổ Nương Nương gật đầu thật mạnh.

Nàng khẽ chạm vào mặt Giang Thần, sau đó cả người hóa thành một đạo kim quang, trực tiếp biến mất, dường như từ trước đến nay chưa từng xuất hiện.

"Chuyện của nàng đã xử lý xong, ta cũng nên xử lý chuyện của mình rồi." Giang Thần trong mắt tinh quang lóe lên.

Nhìn Bắc Hải trước mắt, trong mắt tinh quang lóe lên.

"Bản tọa thật muốn xem xem, không có Huyền Quy ở đây, Thiên Đạo còn làm càn thế nào được." Giang Thần cười lạnh một tiếng.

Thân thể y chợt động, cả người hóa thành một đạo kim quang, liền biến mất khỏi chỗ cũ, dường như từ trước đến nay chưa từng xuất hiện.

Khi Giang Thần xuất hiện lần nữa, y đã ở một góc Bắc Hải.

Mục tiêu Giang Thần muốn tìm lần này chính là Huyền Quy ở đây.

"Cút ra đây cho Bản tọa!" Giang Thần gầm nhẹ một tiếng.

Đạo hạnh Chuẩn Thánh sơ kỳ, không còn che giấu chút nào nữa, như mây hà cuồn cuộn, thực sự quá cường hoành, trấn áp xuống phía dưới.

Cả Bắc Hải, dưới uy áp to lớn như vậy của Giang Thần, truyền ra tiếng nổ khí lớn.

Dường như không thể chịu đựng nổi uy áp khủng bố đó.

Nhưng Huyền Quy vẫn co rút ở phía dưới không ra.

"Không ra đúng không?

Bản tọa sẽ khiến ngươi phải cút ra!" Giang Thần lạnh lùng nói.

Y hai tay niết quyết, từng đạo ấn pháp liên tiếp từ trong tay đánh ra, lấy nơi đây làm trung tâm, bao phủ toàn bộ nơi đây.

Một khắc sau.

"Ngưng!" Giang Thần gầm nhẹ một tiếng.

Y đánh xuống đạo pháp quyết cuối cùng trong tay, một tòa trận pháp uy lực vô cùng to lớn, vọt thẳng lên trời, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ mọi thứ xung quanh.

Trong phạm vi vài ngàn vạn công lý, đều bị trận pháp bao phủ.

Tình hình xảy ra bên trong, bên ngoài cũng không thể biết được.

Với tài nghệ cực hạn của Giang Thần trên phương diện trận pháp, lại ra tay toàn lực, bố trí trận pháp cấm chế, há có thể tầm thường được.

"Phiên Giang Giảo Hải!" Giang Thần hừ lạnh một tiếng.

Y vận dụng môn đại thần thông đỉnh cấp trong Tam Thập Lục Thiên Cương Đạo Pháp, bàn tay vỗ một cái, uy lực khủng bố bùng phát.

Vô số vạn đạo linh quang, từ trên thân Giang Thần bắn ra.

Lấy y làm trung tâm, toàn bộ nước biển trong phạm vi vài ngàn trượng đều cuộn ngược lên.

Hình thành một lốc xoáy nước biển khổng lồ, sức mạnh hủy diệt tất cả đó, bùng phát từ trong lốc xoáy nước biển, thực sự quá cường hoành.

"Đi!" Giây tiếp theo, vô số nước biển hóa thành một thanh cự kiếm ngút trời, lớn đến mấy trăm vạn trượng.

Thần uy lăng lệ, bùng phát từ thanh cự kiếm ngút trời đó, mang theo uy năng hủy diệt tất cả, bá đạo oanh về một chỗ nào đó trong

nước biển.

Nơi nó đi qua, không gian xung quanh toàn bộ vỡ nát, vô số đạo không gian loạn lưu từ trong đó cuộn ra.

Thần uy hủy diệt tất cả đó thực sự quá cường hoành.

"Các hạ ức hiếp người quá đáng!" Một tiếng gào thét phẫn nộ, đột nhiên vào lúc này, từ trong nước biển phía dưới truyền ra.

Ngay sau đó khí thế khủng bố, từ trong cơ thể bùng phát ra, một cỗ khí thế lăng lệ chuyên thuộc về Chuẩn Thánh sơ kỳ, uy chấn thiên địa, dường như muốn trấn áp toàn bộ mọi thứ xung quanh.

Nước biển cuộn ngược, muốn tạo ra một con sóng.

Đáng tiếc lại bị Giang Thần dùng đại thần thông Phiên Giang Giảo Hải khống chế, trước Phiên Giang Giảo Hải đại thành của Giang Thần, hoàn toàn không thể tạo ra dù chỉ một chút sóng gió.

Trong lúc bất đắc dĩ.

Thấy thần thông của Giang Thần càng ngày càng đến gần, Huyền Quy không dám chần chừ, trực tiếp dùng thân thể khổng lồ vạn trượng của mình, cứng đối cứng về phía trước.

Vô số vạn đạo hà quang màu xanh, bùng phát từ trên thân Huyền Quy.

Chương 282

Vô số lực lượng phòng ngự, bao phủ toàn bộ cơ thể y.

Đồng thời mang theo sức mạnh hủy diệt tất cả đó trên người, cứng đối cứng với thần thông của Giang Thần.

Oanh!

Một cỗ khí lãng cuồng bạo, từ trong cuộc đối đầu cứng rắn của hai bên bùng phát.

Khí lãng khủng bố, dường như muốn hủy diệt tất cả mọi thứ giữa thiên địa.

Nó kéo dài rất lâu, mới triệt để dừng lại.

Trước đại thần thông Phiên Giang Giảo Hải đại thành của Giang Thần, mọi thứ trước mắt, toàn bộ đều tan thành tro bụi.

Cho dù Huyền Quy đã tu luyện vô số vạn năm, gần như là người cùng thời đại với Thiên Đạo Thánh Nhân, lực phòng ngự vô song, nhưng dưới một kích đó, vẫn chịu chút vết thương.

Phốc xuy!

Trong lòng ngọt lịm, Huyền Quy há mồm phun ra một đạo huyết tiễn.

"Các hạ là ai?" "Ta tự hỏi chưa từng chọc giận các hạ, vì sao các hạ lại ra tay với ta?

Chẳng lẽ nhất định phải chém giết ta ở đây sao?" Huyền Quy mặt mày âm trầm hỏi.

Mặc dù hai bên đều là Chuẩn Thánh sơ kỳ, nhưng từ cuộc giao thủ vừa rồi, cao thấp giữa hai bên liền lập tức phân rõ.

Y không nhất định là đối thủ của Giang Thần.

Đặc biệt Giang Thần đã tu luyện đại thần thông đỉnh cấp Phiên Giang Giảo Hải đến đại thành, uy lực bùng phát ra càng không cần phải nói.

Nếu không như vậy.

Với cá tính của Huyền Quy, há lại có thể nhượng bộ cầu toàn như vậy.

"Huyền Quy nghe kỹ đây, Bản tọa là người của Tây Phương Phật Giáo." "Còn về việc Bản tọa là ai, nể tình ngươi sắp chết, Bản tọa miễn cưỡng nói cho ngươi biết, Bản tọa tên là Phật Tôn, lần này phụng pháp chỉ của hai vị Thánh Nhân, đặc biệt đến lấy mạng chó của ngươi." "Ngươi ở Bắc Hải làm điều xằng bậy, giết người vô số, nếu không chém giết ngươi, toàn bộ sinh linh Bắc Hải, tất sẽ bị hại chết hết." "Hai vị Thánh Nhân cũng vì thuận ứng Thiên Đạo, nếu ngươi thức thời, tranh thủ ngoan ngoãn bó tay chịu trói." "Để Bản tọa giết ngươi, Bản tọa có thể đảm bảo với ngươi, chỉ cần ngươi bó tay chịu trói, Bản tọa có thể đưa linh hồn của ngươi vào Lục Đạo Luân Hồi." "Khiến ngươi chuyển thế đầu thai, nếu như ngươi không biết tốt xấu." "Bản tọa bây giờ diệt ngươi, sẽ khiến ngươi hồn phi phách tán." Giang Thần lạnh lùng nói.

"Đơn giản là nói bậy!" "Nơi đây Bắc Hải, là nơi ta sinh ra, ta ở đây làm gì, liên quan gì đến hai người kia?

Thiên Đạo Thánh Nhân cao cao tại thượng, chẳng lẽ cũng quản quá nhiều rồi sao?" Huyền Quy vô cùng không phục.

"Ồ, không phục ư?" Giang Thần mặt không biểu cảm.

"Hừ!" "Chẳng qua là ỷ vào tu vi cao thâm, lấy lớn hiếp nhỏ mà thôi, nếu ngươi không phải Thiên Đạo Thánh Nhân, nếu ta cũng là

Thiên Đạo Thánh Nhân, xem ngươi có dám càn rỡ trước mặt ta nữa không." Huyền Quy cười lạnh một tiếng.

"Xem ra Bản tọa phải tự mình động thủ lấy mạng chó của ngươi rồi." "Cũng được, Bản tọa tự mình ra tay một lần, sẽ giải quyết ngươi." Giang Thần ánh mắt lạnh đi, sát khí ngút trời.

Khí thế càng khủng bố hơn, bùng phát từ trong cơ thể y.

Đơn giản bá đạo trấn áp về phía Huyền Quy.

Cảm nhận khí thế khủng bố từ trên thân Giang Thần, sắc mặt Huyền Quy vô cùng khó coi, kiêng kỵ nhìn Giang Thần.

Đồng thời điều động khí thế trên thân, phản kích về phía khí thế trấn áp của Giang Thần.

Khí thế hai người va chạm trong không trung, dư ba khí lãng khủng bố, nổ vang trên cửu thiên, dường như vĩnh viễn không ngừng lại.

Một khắc đồng hồ sau.

Trước dư ba khí thế cường hoành của Giang Thần, Huyền Quy có chút không chống đỡ nổi.

Cho dù thiên phú dị bẩm, thời gian tu luyện lại dài, nhưng nội hàm so với Giang Thần thì kém xa.

"Ngươi thật sự nhất định phải giết ta sao?" Huyền Quy gào thét với vẻ mặt hung dữ.

"Không phải Bản tọa muốn giết ngươi!" "Bản tọa lần này, phụng mệnh lệnh của hai vị kia, có một số việc không thể không làm." Giang Thần nhàn nhạt nói.

Giang Thần đẩy tất cả nhân quả, toàn bộ lên thân Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn Thánh Nhân, khiến hai người chịu tội thay.

“Ta sẽ dốc toàn lực chiến đấu một trận.” “Nếu ngươi có thể chém giết ta trong trận chiến, xin hãy đưa hồn phách của ta vào Lục Đạo Luân Hồi.” “Nếu không, bất kể ngươi có mục đích gì ở đây lần này, ta cũng sẽ không để ngươi đắc ý đâu.” Huyền Quy âm ngoan nói.

“Được!” “Bản tọa đồng ý!” Giang Thần cố ý trầm tư một lát, sau đó gật đầu thật mạnh.

“Chiến đấu đi!” Huyền Quy gầm lên một tiếng.

Ngay lập tức không còn bất cứ sự bảo lưu nào nữa, thân thể khổng lồ vạn trượng của y trực tiếp từ dưới Bắc Hải hiện lên, uy áp khủng bố, điên cuồng quét về xung quanh.

“Ta thật muốn xem rốt cuộc ngươi có bản lĩnh gì, muốn lấy mạng ta!

Trước tiên hãy đợi ngươi phá vỡ phòng ngự của ta đã.” Huyền Quy gầm lên một tiếng.

Y cũng không vận dụng thần thông, toàn bộ thần thông của y đều là thần thông thuộc tính thủy, trước đại thần thông đỉnh cấp Phiên Giang Giảo Hải, toàn bộ đều là rác rưởi, hoàn toàn không đủ để xem, càng đừng nói đến những thứ khác.

Thay vì tự rước lấy nhục, chi bằng vận dụng sức mạnh nhục thân trực tiếp khai chiến.

Hơn nữa, thần thông nhục thân của y, cũng vô cùng khủng bố.

Ông trời khi đóng một cánh cửa lại, thì cũng mở ra một cánh cửa khác cho người ta.

Mặc dù Huyền Quy không thể hóa hình, nhưng tu vi nhục thân lại vô cùng cường hãn.

Cũng được tu luyện tu vi tương đồng với Nguyên Thần, thực lực

cả người, vô cùng khủng bố.

Y khống chế sức mạnh nhục thân to lớn, nhấc bàn tay lên, bá đạo vỗ về phía Giang Thần.

Sức mạnh tuyệt đối bùng phát, nơi nó đi qua, không gian vỡ nát, mọi thứ xung quanh, trước sức mạnh cường hoành đó, trực tiếp bị đánh nát, không gian loạn lưu thôn phệ tất cả, từ trong không gian vỡ nát cuộn ra.

Khóa chặt Giang Thần, phong tỏa tất cả các tuyến đường né tránh.

"Ngươi cũng không ngốc, biết tu vi Nguyên Thần không phải đối thủ của Bản tọa." "Lại dám so đo sức mạnh nhục thân với Bản tọa, Bản tọa thật muốn xem sức mạnh nhục thân của ngươi, rốt cuộc có thể chống đỡ được mấy chiêu!" Giang Thần bá khí ngút trời.

Hoàn toàn không thèm để Huyền Quy vào mắt.

"Pháp Tướng Thiên Địa, Đại Tiểu Như Ý!" Giang Thần gầm nhẹ một tiếng.

Y trực tiếp vận dụng hai đại thần thông đỉnh cấp, hóa thành cự nhân cao hơn trăm vạn trượng, đừng thấy thân thể không cân xứng với Huyền Quy, nhưng khí thế bùng phát ra lại vô cùng hung mãnh.

Giây tiếp theo.

Nhục thân hai người trên cửu thiên, hung hăng va chạm vào nhau.

Bành!

Khí lãng khủng bố, điên cuồng truyền đi về bốn phương tám hướng, trước sức mạnh hủy diệt tất cả đó, mọi thứ xung quanh, toàn bộ đều bị vô tình hủy diệt, ngay cả một chút vụn vỡ cũng không còn.

Chương 283

Bắc Hải trong phạm vi vài ngàn vạn trượng, trước sức mạnh hủy thiên diệt địa đó, sống sờ sờ bốc hơi mấy chục mét.

Chỉ thấy thân thể to lớn của Huyền Quy, đối mặt với sức mạnh hủy diệt tất cả của Giang Thần, đã vượt quá khả năng chịu đựng của bản thân, trong lòng ngọt lịm, cả người há mồm phun ra một đạo huyết tiễn.

Đồng thời thân thể to lớn của y, không thể không lùi về phía sau.

Ngay cả nước biển phía dưới, dưới sự va chạm của cự lực khủng bố đó, cũng đột ngột chìm xuống, đánh bật lên những con sóng khổng lồ ngút trời, sau đó nặng nề vỗ vào mặt biển.

"Di!" "Chịu đựng một kích tám thành sức mạnh của Bản tọa, mà chỉ bị chút thương thôi sao?

Xem ra phòng ngự mai rùa của ngươi, thực sự mang lại quá nhiều kinh hỉ cho người ta rồi." "Bản tọa thật muốn xem xem, hôm nay rốt cuộc ngươi có thể chịu được Bản tọa mấy chiêu." Giang Thần nhếch mép, cười đầy ẩn ý.

Nhìn thân ảnh Huyền Quy, cả người y cười vô cùng vui vẻ.

Từ khi tu vi nhục thân của y đột phá Chuẩn Thánh, Hỗn Độn Vô Cực Đại Đạo Cửu Chuyển Huyền Công, cũng theo đó đột phá đến tầng thứ tám, mạnh mẽ không phải một chút hay một nửa chút.

Muốn tìm một đối thủ có thể đánh thì cũng không có, huống chi là trên phương diện nhục thân, lại càng không có.

Ngay cả những đệ tử Tam Giáo tu luyện Bát Cửu Huyền Công, hoặc Cửu Chuyển Huyền Công, thì càng đừng nói tới.

Nhiên Đăng Đạo Nhân, Từ Hàng Đạo Nhân, Văn Thù Đạo Nhân và những người khác càng là như vậy.

Trước sức mạnh nhục thân khủng bố như vậy của Giang Thần, từng người từng người đều như con hổ lô, không có một ai có thể đánh.

Chỉ thấy thân thể Giang Thần chợt động, lao tới như điện chớp.

Thấy Giang Thần lần nữa lao tới, Huyền Quy cả người giật bắn mình.

Đặc biệt trên nắm đấm to lớn của Giang Thần, kim quang hoa lệ lóe lên, thần uy vô thượng đó, dường như muốn nghiền nát tất cả mọi thứ giữa thiên địa, trấn áp về phía y.

"Ta không tin thân thể đã tu luyện vạn năm như vậy, lại không phải đối thủ của ngươi!" Huyền Quy gào thét một tiếng với vẻ mặt hung dữ.

Sức mạnh nhục thân to lớn vạn trượng, mang theo thần uy hủy diệt tất cả, oanh sát về phía Giang Thần.

Giang Thần không hề sợ hãi, ngay cả thần thông nhục thân cũng không vận dụng.

Chỉ dựa vào sức mạnh nhục thân, lần nữa oanh lên.

Bành bành bành.....

Theo hai người giao thủ, khí lãng càng khủng bố hơn, từng đạo nối tiếp từng đạo, điên cuồng truyền đi về bốn phương tám hướng.

Lấy hai người làm trung tâm, hình thành một vùng chân không khổng lồ.

May mà xung quanh có đại trận siêu cấp đỉnh cấp do Giang Thần bố trí, bảo vệ chặt chẽ nơi đây, nếu không, trận chiến kịch liệt xảy ra

ở đây, nhất định không thể giấu được những Đại Thần Thông giả trên Hồng Hoang.

Đặc biệt là Thiên Đạo Thánh Nhân, lại càng như vậy, e rằng sẽ ngay lập tức biết được tình hình xảy ra ở đây.

Nhưng tất cả đều không có nếu.

Đồng hành với mỗi lần va chạm giữa hai bên, theo sự bùng phát toàn lực không giữ lại của Giang Thần.

Huyền Quy có thể nói là khổ không tả xiết.

Trước thần uy ngút trời của Giang Thần, trong cơ thể y như chịu trọng thương.

Chỉ trong một thời gian ngắn như vậy, liền đã thân chịu trọng thương.

Vỏ rùa bên ngoài, lực phòng ngự dù có vô song đến đâu, nhưng thực sự không thể tạo ra chút sóng gió nào.

Quá yếu rồi, không hề quá lời chút nào.

"Huyền Quy không được rồi!" "Bản tọa chỉ vận dụng một chút sức mạnh nhục thân, ngay cả thần thông cũng chưa dùng, mà ngươi đã sắp phế rồi." "Nếu Bản tọa lại vận dụng thần thông nhục thân, e rằng ngươi ngay cả một chiêu của Bản tọa cũng không thể chịu đựng nổi." "Bản tọa khuyên ngươi tốt nhất nên đầu hàng, tiếp theo Bản tọa sẽ động thật." Giang Thần nghiêm túc nói.

"Hãy để ta xem sự chênh lệch giữa ta và ngươi, nếu thực sự không được." "Ta sẽ đồng ý, ta sẽ giao nhục thân cho ngươi, Chân Linh sẽ tiến vào Lục Đạo Luân Hồi chuyển thế đầu thai." Huyền Quy nghiến răng nói.

"Cũng được!" "Đã muốn kiến thức, Bản tọa sẽ thỏa mãn yêu cầu

nhỏ bé này của ngươi.” Giang Thần gật đầu.

“Nhất Khí Hồng Mông Diệt Thiên Chưởng!” Giang Thần gầm nhẹ một tiếng.

Là siêu cấp đại thần thông được ghi lại trong tầng thứ tám của Hỗn Độn Cửu Chuyển Thiên Đạo Huyền Công.

Uy lực vô song, một khi thi triển, có uy lực thần quỷ khó lường, từ khi Giang Thần luyện thành nó đến nay, chưa từng sử dụng.

Không phải không sử dụng, mà là không có đối thủ nào đáng để đánh.

Những tên phế vật kia, căn bản không đáng để vận dụng môn đại thần thông đỉnh cấp mạnh nhất, độc ác nhất, nghịch thiên nhất này.

Lấy Giang Thần làm trung tâm, trong phạm vi trên vạn trượng, toàn bộ đều bị bao phủ.

Vô số đạo hồng mông tử sắc linh quang, từ giữa thiên địa hiện ra, ngưng tụ thành một bàn tay khổng lồ vô cùng lớn, thần uy hủy diệt tất cả đó, cùng với sức mạnh cường hãn tản ra từ trong đó, thực sự quá cường hoành.

Theo bàn tay khổng lồ tử sắc đó, giữa thiên địa, khi triệt để ngưng tụ thành công.

Tất cả các tuyến đường né tránh của Huyền Quy, toàn bộ đều bị vô tình phong tỏa.

Trừ việc cứng đối cứng ra, cũng không còn phương pháp nào khác.

Dù tinh thông Không Gian Pháp Tắc chi lực, kết quả cũng như vậy, cũng không thể né tránh.

Khi Nhất Khí Hồng Mông Diệt Thiên Chưởng bá đạo trấn áp

xuống, tim Huyền Quy trong khoảnh khắc đập mạnh gia tốc, trở nên vô cùng khó thở.

Khí tức nguy hiểm chí mạng đã lâu không gặp, từ trong cơ thể y dâng lên, thực sự quá mãnh liệt.

Đặc biệt là nơi bàn tay khổng lồ tử sắc đó đi qua, không gian toàn bộ sụp đổ, hình thành một vùng hư vô, mạnh mẽ đến đáng sợ.

Thấy bàn tay khổng lồ tử sắc đó càng ngày càng đến gần.

Huyền Quy cuối cùng cũng hoảng sợ, hiểu rằng dựa vào thực lực của mình, căn bản không thể cứng đối cứng với một chưởng trước mắt.

Nếu để một chưởng trước mắt này vỗ xuống, oanh vào thân y.

Với thực lực của y, căn bản không thể chịu đựng nổi.

E rằng trong nháy mắt sẽ bị oanh sát.

Không, không thể được, một chiêu của Giang Thần, thực sự quá cường đại, quá khủng bố rồi, thực sự không thể chống đỡ nổi mà!

E rằng ngay cả Chân Linh, cũng sẽ trước bàn tay khổng lồ hủy thiên diệt địa này, bị triệt để san bằng.

Tất cả mọi thứ, toàn bộ đều là phù vân.

“Dừng tay!” “Ta đầu hàng!

Chương 284

Ta nhận thua rồi!" Huyền Quy vội vàng nhận thua.

Xích!

Theo tiếng nói của y vừa dứt, bàn tay khổng lồ ngút trời trấn áp tất cả đó, dừng lại ở vị trí cách đỉnh đầu y ba tấc.

Nếu tiến thêm một chút, liền có thể dễ dàng oanh sát y.

Đừng nói đến những thứ khác.

"Hô!" Thấy cảnh này, Huyền Quy dài giọng thở ra một ngụm trọc khí, lộ ra vẻ vui mừng của người sống sót sau tai kiếp.

Giang Thần tay phải vung lên, thu lại môn siêu cấp đại thần thông đó.

"Đầu hàng rồi ư?" "Không phải ngươi muốn kiến thức thần thông nhục thân mạnh nhất của ta sao?" Giang Thần vẻ mặt đầy ẩn ý.

Huyền Quy tuy trong lòng cực kỳ khuất nhục, nhưng vẫn thành thật nói: "Ta, ta không phải đối thủ của ngươi!

Ta có một loại dự cảm, nếu ta cứ thế chịu một chưởng này, e rằng ngay cả chân linh cũng sẽ bị chưởng lực khủng bố đánh tan tác, chết không có chỗ chôn!"Trước mặt các đại nhân vật như Giang Thần, Huyền Quy căn bản không dám có chút nào giấu giếm.

Trừ phi đầu bị lừa đá hỏng, muốn tìm chết, nếu không có cho mấy lá gan chó cũng không dám!Giang Thần thành thật nói: "Xem ra ngươi cũng có chút tự mình hiểu lấy.

Biết rõ không địch lại, lại còn đầu hàng trước, không tồi.

Nếu Bản tọa đánh xuống một chưởng, với chút đạo hạnh của

ngươi, căn bản không chịu nổi.

E rằng sẽ bị oanh sát ngay lập tức, chết không có chỗ chôn!"Trong lòng, Huyền Quy lập tức lại hỏi: "Ta bây giờ giao nhục thân cho ngươi, ngươi thật sự có thể để nguyên thần của ta tiến vào luân hồi đầu thai?

Lục đạo luân hồi hiện tại chưa xuất hiện, căn bản không thể luân hồi, ngươi lại muốn ta tiến vào luân hồi đầu thai?"Giang Thần đáp: "Lục đạo luân hồi hiện tại đích xác chưa xuất hiện.

Nhưng không có nghĩa là sau này sẽ không xuất hiện.

Bản tọa đã đáp ứng việc của ngươi, tuyệt đối sẽ không thất hứa.

Đợi sau này Lục đạo luân hồi xuất hiện, tự nhiên sẽ đưa ngươi vào đó, để ngươi tiến vào bên trong đầu thai làm người lại.

Chẳng lẽ ngươi cũng không cảm giác được sao?

Với đạo hạnh Chuẩn Thánh của ngươi mà còn không thể hóa hình, nếu không có người nào đó âm thầm giở trò, ngươi nghĩ mọi chuyện có khả năng sao?"Huyền Quy nghiêm túc nghĩ, cảm thấy Giang Thần nói có lý."Có lẽ từ lúc bắt đầu, ta đã bị người ta tính kế rồi.

Có thể đổi lấy cơ hội đầu thai làm người lại, vứt bỏ toàn thân đạo hạnh cũng đáng." Huyền Quy lộ vẻ mặt khổ sở.Ngay lập tức, Huyền Quy không chần chừ thêm nữa.Khí thế khủng bố, từ trong cơ thể bộc phát, như hạo hãn mây trời, từng đạo tiếp từng đạo, bao trùm toàn bộ mảnh thiên địa này.Cũng không biết qua bao lâu.Vút!

Một đạo chân linh từ trong thân thể Huyền Quy thoát ra, lấp lánh trên không trung rồi đáp xuống trước mặt Giang Thần.Giang Thần nói: "Đạo hữu cứ yên tâm, Bản tọa đã đáp ứng việc của ngươi, sẽ không thất hứa.

Bản tọa sẽ để ngươi tiến vào Lục đạo luân hồi làm người, đợi sau

này Lục đạo luân hồi xuất hiện, tự nhiên sẽ để ngươi tiến vào đó đầu thai làm người lại."Huyền Quy lộ vẻ cảm kích: "Mọi chuyện xin làm phiền Đạo hữu.""Thu!" Giang Thần vung tay phải.Động dụng đại thần thông Chưởng Trung Phật Quốc đỉnh tiêm, thu Huyền Quy vào trong đó.Làm xong mọi việc, nhìn thân thể to lớn của Huyền Quy bên dưới, trên mặt Giang Thần nở nụ cười rạng rỡ.Thật sự không ngờ, chuyện này lại đơn giản như vậy, cứ thế đã làm xong rồi."Thân thể Huyền Quy thật là thứ tốt.

Đặc biệt là mai rùa, nếu luyện thành một bộ chiến giáp, hoặc linh bảo chiêm bặc, uy lực nhất định phi thường cường hãn." Giang Thần cười nói.Tay phải vung lên.Động dụng đại thần thông, thu nhục thân Huyền Quy trước mắt.Làm xong mọi việc, hắn thu lại toàn bộ trận pháp cấm chế xung quanh, không để lại một chút nào, sau đó lại xóa sạch toàn bộ dư ba chiến đấu xung quanh.Vận chuyển Đại Đạo Liễm Tức Quyết đến cực hạn, thu liễm toàn bộ khí tức trên thân, không để lộ ra một chút nào.Động dụng đại thần thông Thai Dịch Hóa Hình đỉnh tiêm, hóa thành một con muỗi, bay về phía trước.Trong vài hơi thở, liền rời khỏi nơi đó.Nhưng chuyện Huyền Quy bị giết, xảy ra ở đây, cũng không hoàn toàn chấm dứt.Mà giống như một trận cuồng phong, kinh thiên động địa.Tuy không rõ ràng, nhưng đích đích xác xác lại kinh động rất nhiều người, đặc biệt là Thiên Đạo Thánh Nhân, sáu vị Thiên Đạo Thánh Nhân đều bị kinh động.Giây tiếp theo.Chỉ thấy sáu người phá tan không gian, động dụng đại thần thông, xuất hiện ở Bắc Hải.Nhìn tình huống trước mắt, cho dù dấu vết chiến đấu xung quanh đã bị Giang Thần xóa sạch sẽ.Thiên Đạo Thánh Nhân cũng không thể nhìn rõ, nhưng sự biến mất của Huyền Quy thì không thể che giấu.Từng người một động dụng đại thần thông đỉnh tiêm, bắt đầu thôi diễn, muốn tìm xem là ai đã làm.Ngay cả khi động dụng Thiên Đạo chi lực để thôi diễn, vẫn không thể có được chút tin tức hữu ích nào, dường như mọi thứ căn bản không hề tồn tại vậy.Nếu

không tận mắt chứng kiến, đánh chết họ cũng không thể tin mọi chuyện lại thật sự như vậy.Vài phút sau.Sáu người đều dừng lại, từng người một nhìn nhau, trên mặt tràn đầy kinh hãi.Chuẩn Đề tiên phong mở miệng: "Rốt cuộc là chuyện gì?

Tại sao lại như vậy?

Huyền Quy bị người ta giết rồi, ta điều động Thiên Đạo chi lực, lại không thể có được chút tin tức hữu ích nào.

Chẳng lẽ thật sự có đại thần thông giả, đang làm quỷ ở trong đó sao?

Cho dù có, cũng không thể qua mặt được bọn ta, những Thiên Đạo Thánh Nhân này!

Chẳng lẽ mọi chuyện trước mắt, đều là Tiên Thiên Ma Thần gây quỷ?"Nghe những lời của hắn, Thái Thanh Thánh Nhân và Nguyên Thủy Thiên Tôn hai người mặt không biểu tình, chỉ có sắc mặt đen lại càng thêm dữ dội.

Duy chỉ có Thông Thiên Thánh Nhân và Nữ Oa Nương Nương hai người, mang vẻ mặt thờ ơ, như thể mọi việc chẳng hề liên quan đến mình, đứng ngoài cuộc.

Còn Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề thì cũng gần như vậy, trên mặt phi thường khổ sở, còn khó coi hơn ăn khổ qua.Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt âm trầm nói: "Không thể nào!

Nếu có Tiên Thiên Ma Thần nào may mắn còn sống sót, với đạo hạnh của ta, cũng không thể không thôi diễn ra được.

Huống chi động dụng cả Thiên Đạo chi lực, hiện tại lại càng không có chút tin tức nào, như vậy, trong tay đối phương hoặc là có một kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo có thể che đậy thiên cơ, hoặc là Tiên Thiên Chí Bảo!

Hoặc giả là tu luyện một loại công pháp cường đại nào đó mà ta không biết.”Kết cục của Huyền Quy từ lúc bắt đầu đã được định đoạt.

Sẽ bị chém giết, sau đó hợp lực bổ thiên, giành lấy phần công đức bổ thiên kia.Nhưng bây giờ!

Huyền Quy đã bị người ta diệt rồi, ngay cả một chút dấu vết cũng không để lại.Vốn đã quen tính kế người khác, đột nhiên lại bị người ta tính kế ngược, các Thiên Đạo Thánh Nhân cao cao tại thượng này, căn bản không chịu được thể diện.

Giống như có người đang tát mạnh vào mặt bọn họ vậy.Đau!

Đau đến cực độ!Chuẩn Đề Thánh Nhân lại nói: “Chuyện này vượt quá khả năng của ta, việc cấp bách là ta nên đi bái phỏng lão sư trước, xin lão sư một đối sách, thương lượng xem tiếp theo nên làm thế nào?”Sau khi Giang Thần rời đi, hắn căn bản không biết những chuyện xảy ra ở đây.

Cho dù có biết, cũng sẽ không để trong lòng.Với đạo hạnh Chuẩn Thánh sơ kỳ hiện tại, hai đại công pháp nghịch thiên đều đã tu luyện đến chuyển thứ tám, tuy không thể cứng đối cứng với Thiên Đạo Thánh Nhân.

Nhưng bằng vào nội tình cường đại của hắn, muốn rời đi thì phi thường nhẹ nhàng.Thật sự không ổn, đi đến Hỗn Độn cũng tốt.Hoặc giả là động dụng Đại Đạo Liễm Tức Quyết, hoàn toàn thu liễm khí tức trên thân, rồi sử dụng Thai Dịch Hóa Hình biến đổi thành một hình dạng khác là được.

Bằng bọn họ căn bản không thể nào thức phá được.Rời khỏi Bắc Hải sau đó.Giang Thần liền không chần chừ một khắc nào, động dụng đại thần thông Thập Chỉ Môn đỉnh tiêm, lao về phía Hồng Hoang Đại Địa.Những năm qua chần chừ, nhân quả tích tụ trên Hồng Hoang Đại

Địa ngày càng nồng đậm.

Từ những điềm báo trước mắt mà suy đoán, trận chiến thứ ba giữa Vu Yêu lưỡng tộc e rằng cũng không còn xa nữa.Trăm năm sau.Giang Thần đi đến Hồng Hoang Đại Địa, đường phía trước hoàn toàn bị chặn lại.Kẻ cầm đầu không phải ai khác, chính là cố nhân của Giang Thần, Nhiên Đăng Đạo Nhân, còn có Từ Hàng Đạo Nhân và Văn Thù Đạo Nhân, ba người mấy năm qua, vẫn kẹt ở Bán bộ Chuẩn Thánh, thủy chung không thể đột phá Chuẩn Thánh, chứng đạo Chuẩn Thánh.Mấy năm nay vẫn luôn lang bạt trên Hồng Hoang Đại Địa, đồng thời tìm kiếm cơ duyên của mình.Đương nhiên, những chuyện như chặn đường cướp bóc, cũng không làm thiếu.Phàm là người bị ba người này gặp, đều bị cướp sạch, ngay cả chân linh cũng không thoát khỏi kiếp nạn, liền bị ba người mạnh mẽ diệt đi.Thấy Giang Thần bị một tầng kim quang bao phủ, nhưng lại phát ra đạo hạnh Đại La Kim Tiên Đại Viên Mãn.

Tuy không nhìn thấy mặt hắn, nhưng từ dáng vẻ trước mắt mà nhìn, là một con cá béo không sai chút nào.

Giang Thần cố ý làm vậy, cố tình ẩn giấu tu vi cảnh giới, chỉ hiển lộ ra đạo hạnh Đại La Kim Tiên Đại Viên Mãn.

Nhiên Đăng Đạo Nhân ba người một trái một phải, nhanh chóng vây lấy, không để lại dấu vết bao vây Giang Thần, ngăn không cho hắn bỏ chạy.

Làm xong mọi việc, ba người cười cợt nhìn Giang Thần.

Nhiên Đăng Đạo Nhân mặt dày nói: “Tương ngộ là một loại duyên phận, khó lắm giữa chúng ta mới có duyên như vậy, Đạo hữu không ngại đi cùng ta một chuyến, đến đạo trường của ta ngồi chơi, rồi chúng ta bàn bạc tử tế thế nào?”Giang Thần người ít nói nhưng lời ác: “Cút đi!”Khóe miệng nhếch lên, khinh thường nhìn ba người, giống

như đang nhìn rác rưởi vậy.Lưới trời lồng lộng tuy thưa mà khó thoát, không ngờ lại gặp ba tên rác rưởi ở đây.

Đã gặp rồi, vậy cũng phải giữ ba tên này lại thôi.Nhiên Đăng Đạo Nhân sát khí ngập trời: "Phóng Tứ!

Đã nể mặt cho ngươi đi cùng một chuyến, ngươi thì hay rồi, không biết điều cũng thôi đi, lại còn không biết tốt xấu như vậy cũng được!

Đã muốn tìm chết, vậy thành toàn cho ngươi!

Ra tay, bắt tên tiểu tử thối này lại, trực tiếp tiễn lên đường."Hắn trực tiếp lấy Vô Lượng Lượng Thiên Xích và Linh Cữu Đăng ra, động dụng thần thông, phối hợp với đạo hạnh Bán bộ Chuẩn Thánh, mạnh mẽ oanh sát về phía Giang Thần.Nhìn bộ dạng này, muốn triệt để oanh sát Giang Thần ở đây.Từ Hàng Đạo Nhân và Văn Thù Đạo Nhân hai người cũng tương tự, động tác trên tay cũng không nhàn rỗi.Từng người tự lấy ra linh bảo, thi triển thần thông uy lực cường đại, cuốn theo khí thế uy áp cuồng bạo, hung ác bá đạo oanh sát về phía Giang Thần.Trong nhất thời, khí lãng khủng bố, theo ba người ra tay, bao trùm toàn bộ mảnh thiên địa này.Phong tỏa tất cả các đường né tránh của Giang Thần, hung ác oanh sát tới.Giang Thần điềm tĩnh đứng tại chỗ, nhìn động tác của ba người, giống như đang xem lũ hề nhảy nhót vậy.Nhìn thấy ba người ngày càng gần, Giang Thần vẫn điềm tĩnh đứng tại chỗ.Thấy cảnh này, không biết vì sao, trong lòng Nhiên Đăng Đạo Nhân ba người đột nhiên hoảng hốt, giống như cảm nhận được chuyện vô cùng bất ổn.Nhưng thần thông của ba người ngày càng gần, đã gần kề Giang Thần, đặc biệt là cổ uy áp trấn áp tất cả truyền ra từ trên đó.Khóa chặt Giang Thần, phối hợp với linh bảo, ba người tự tin cho dù Giang Thần trong tay có bài tẩy, cũng không thể tạo ra chút sóng gió nào.Nhưng cảm giác nguy cơ trong lòng, lúc này lại nhảy lên ngày càng mãnh liệt, dường như đối mặt không phải

là người, mà là một con quái vật thôn thiên hung ác phi thường.Giang Thần nhàn nhạt nói: "Chút thủ đoạn nhỏ mọn này, lại cũng dám múa rìu qua mắt thợ trước mặt Bản tọa.

Đã ba người các ngươi vội tìm chết, Bản tọa sẽ thành toàn!""Di Tinh Hoán Đấu!" Giang Thần khẽ rống một tiếng.Tay phải vung lên, một bàn tay khổng lồ che trời lấp đất, mang theo uy năng trấn áp tất cả, bao trùm toàn bộ mảnh thiên địa này.Cổ uy áp hủy diệt truyền ra từ trên đó, thật sự quá cường hãn.Vừa mới xuất hiện, không gian xung quanh tự động vỡ tan, hỗn loạn khí lưu khủng bố, từng đạo tiếp từng đạo, nối tiếp nhau từ trong không gian vỡ vụn cuồn cuộn tràn ra.Theo thế đi của bàn tay che trời của Giang Thần không giảm, hung ác bá đạo nghiền ép tới.Bao trùm toàn bộ thần thông và linh bảo của ba người.Đồng thời uy áp Chuẩn Thánh sơ kỳ, như hạo hãn mây trời, sâu không lường được, trấn áp về phía ba người.Nhiên Đăng Đạo Nhân sắc mặt đại biến: "Không hay rồi!

Uy áp Chuẩn Thánh, ta trúng kế rồi, một vị đại thần thông giả cảnh giới Chuẩn Thánh!

Đang giả heo ăn thịt hổ, muốn bắt hết cả ba chúng ta trong một mẻ!"Đối mặt cảnh này, trong lòng vô cùng hối hận, tiên phong lùi về phía sau, nếu trên đời có thuốc hối hận, nhất định sẽ đi càng xa càng tốt, thề!

Tuyệt đối sẽ không trêu chọc Giang Thần nữa.Giang Thần cười lạnh một tiếng: "Bây giờ mới định chạy sao?

Chẳng lẽ không thấy đã muộn rồi sao?"Hắn khống chế đại thần thông Di Tinh Hoán Đấu đỉnh tiêm, mang theo uy lực trấn áp tất cả, mạnh mẽ vỗ xuống thần thông và linh bảo của ba người.Oanh!Khí lãng khủng bố, từ trên thần thông của hai bên bộc phát ra, cuồn cuộn về bốn phương tám hướng.Thần thông và linh bảo của ba người ngay

lập tức bị phá hủy, toàn bộ quá trình thật sự quá nhẹ nhàng, không hề có chút áp lực nào.Đối với Nhiên Đăng Đạo Nhân ba người mà nói, thì giống như phù chú đòi mạng vậy.Phốc xuy!Chỉ thấy ba người trong lòng ngọt một cái (tức ngực), trước cổ sức mạnh cuồng bạo, tất cả đều phun ra một đạo máu tươi, cả người như diều đứt dây, nặng nề ngã xuống đất, nửa ngày cũng không phản ứng lại.Giang Thần lộ vẻ khinh thường, nhàn nhạt lắc đầu: "Hết bài rồi sao?

Dám chặn đường cướp bóc Bản tọa, Bản tọa còn tưởng mạnh cỡ nào, hóa ra cũng chỉ có thế."Bàn tay nhấc lên, thần uy khủng bố, lại lần nữa từ lòng bàn tay ngưng tụ ra.Hung ác oanh sát về phía ba người.Từ Hàng Đạo Nhân và Văn Thù Đạo Nhân, hai người nhìn nhau, đều từ trong ánh mắt của đối phương, nhìn thấy sự kinh hãi.

Chương 285

Nhưng hai người cũng không quá kinh hoàng, nhìn mọi chuyện xảy ra trước mắt, đều nằm trong dự liệu của bọn họ, nhanh như chớp lấy ra Nguyên Thủy Lệnh Phù.Phá tan không gian, trước khi cự chưởng khủng bố trấn áp của Giang Thần đánh xuống, đã thoát đi trước một bước.Nhiên Đăng Đạo Nhân sắc mặt biến đổi, vội vàng mở miệng gọi: "Đợi ta!"Nhưng Từ Hàng Đạo Nhân và Văn Thù Đạo Nhân hai người, giống như không nghe thấy, hoặc giả là đã quyết tâm muốn bỏ hắn lại, ở đây đoạn hậu ngăn cản Giang Thần, tranh thủ thời gian chạy thoát.Oanh!Thiên địa chấn động, trước cổ cự chưởng khủng bố, hắn trực tiếp bị bá đạo phá tan, sau đó trong ánh mắt kinh hoàng của Nhiên Đăng Đạo Nhân, bá đạo oanh sát lên thân hắn, oanh sát cả người hắn.Vút!Một đạo linh quang màu lam lóe lên, chân linh của Nhiên Đăng Đạo Nhân, từ bên dưới bắn ra.Hắn ác độc liếc nhìn Giang Thần một cái, hận không thể thiên đao vạn quả Giang Thần."Đợi đấy cho ta!

Món nợ này chưa xong đâu, sớm muộn gì cũng có một ngày, ta sẽ bắt ngươi phải trả lại gấp mười gấp trăm lần." Hắn buông lại một câu ngoan thoại, Nhiên Đăng Đạo Nhân muốn thoát khỏi nơi này.Giang Thần lạnh hừ một tiếng: "Hừ!

Diễn xong rồi định chuồn à?

Bản tọa cho ngươi đi chưa?"Hắn khinh thường liếc nhìn một cái, cái dáng vẻ, ánh mắt đó giống như đang nhìn tên hề nhảy nhót vậy, căn bản không coi chân linh của Nhiên Đăng Đạo Nhân ra gì."Phật Giới!" Giang Thần lạnh hừ một tiếng.Vô số vạn đạo phật quang bắn ra, hình thành một Phật Giới khổng lồ, bao trùm chân linh của Nhiên Đăng Đạo Nhân, mang theo sức mạnh trấn áp tất cả, đơn giản bá đạo

oanh sát lên chân linh của Nhiên Đăng Đạo Nhân.Xích!Ngay cả một hơi thở cũng không kiên trì nổi, liền bị bá đạo oanh sát tan biến.Làm xong mọi việc, Giang Thần xử lý sạch sẽ dấu vết chiến đấu xung quanh, lạnh lùng nhìn về hướng Từ Hàng Đạo Nhân và Văn Thù Đạo Nhân rời đi một cái, ngay lập tức phá tan không gian, nhanh như chớp chuyển vào trong đó.Ngay khi Giang Thần vừa rời đi, không gian vỡ vụn, uy áp khủng bố, càn quét Hồng Hoang Đại Địa.Trong khoảnh khắc đó.Chỉ cần thân ở Hồng Hoang Đại Địa, bất kể ở đâu, đều bị cổ uy áp to lớn đó bao trùm.Một bóng người mặt âm trầm từ trong đó bước ra, người đó không phải ai khác, chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn.Uy áp khủng bố của Thiên Đạo Thánh Nhân, không hề ẩn giấu một chút nào.Như hạo hãn mây trời, ngày càng dữ dội.Bá đạo vô song, lăng lệ phi phàm.Toàn bộ sinh linh trên Hồng Hoang Đại Địa, trước uy áp quán tuyệt thiên địa của Nguyên Thủy Thiên Tôn, đều run rẩy chiến chiến nguy nguy.Phần lớn mọi người đều bị trấn áp quỳ rạp xuống đất, muốn đứng cũng không thể, chứ đừng nói gì đến chuyện khác.Duy chỉ có những đại thần thông giả tu vi thông thiên, đối mặt với cổ uy áp to lớn đó, mới miễn cưỡng chống đỡ được.Như vậy.Những người này cũng sắc mặt đại biến, trong lòng âm thầm suy đoán, Nguyên Thủy Thiên Tôn phát điên sao?

Đang yên đang lành tại sao lại nổi giận lớn như vậy?

Chẳng lẽ Xiển giáo bị người ta diệt rồi sao?

Mới có thể tức giận như vậy?Nguyên Thủy Thiên Tôn đứng tại chỗ nhìn một lúc, thấy dấu vết chiến đấu xung quanh, toàn bộ đều bị xóa sạch sẽ, không còn sót lại một chút nào.Sắc mặt càng đen khó coi hơn.Đồng thời động dụng Thiên Đạo chi lực bắt đầu điên cuồng thôi diễn.Theo thời gian trôi qua, biểu cảm trên mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngày càng khó coi.Mất đến ba phút thôi diễn, kết quả nhận được toàn bộ đều là một mảnh trống không, không có được chút thu hoạch

nào.

Dường như mọi chuyện trước mắt, toàn bộ đều là lâu đài trên không.Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng nói: "Sao có thể như vậy?

Đã động dụng Thiên Đạo chi lực để thôi diễn, tại sao vẫn không thể có được chút tin tức hữu quan đến tặc tử kia?

Chẳng lẽ đằng sau chuyện này có đại thần thông giả đang giúp che đậy thiên cơ sao?""Hừ!

Mặc kệ là ai, cho dù trốn đến chân trời góc biển, Bản Thánh Nhân thề nhất định sẽ xé ngươi thành vạn đoạn, thần hồn đánh vào Cửu U, khiến ngươi vĩnh sinh vĩnh thế chịu khổ vạn kiếp bất phục." Nguyên Thủy Thiên Tôn ác độc buông lại một câu ngoan thoại."Vận Mệnh Trường Hà, mở cho ta!" Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ rống một tiếng.Tay phải vung lên, động dụng đại thần thông đỉnh tiêm.Cưỡng ép phá tan Vận Mệnh Trường Hà, tìm kiếm chân linh của Nhiên Đăng Đạo Nhân trong đó.Mấy ngàn vạn dặm công lý bên ngoài.Giang Thần đang bỏ chạy, không phải là chạy trốn bình thường.Sau khi diệt Nhiên Đăng Đạo Nhân, hắn đã đoán được kết quả.Với tính cách của Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhất định sẽ tự mình ra tay, diễn một màn lấy lớn hiếp nhỏ.Nếu lão ta có thể nhẫn nhịn được, thì không gọi là Nguyên Thủy Thiên Tôn.Giang Thần mặt đầy châm chọc: "Vãi chưởng!

Lão già này thật đủ độc, vì muốn tìm Bản Tôn, lại dám dùng uy áp bao trùm cả Hồng Hoang Đại Địa.

May mà Bản tọa có tiên kiến chi minh, đã vận chuyển Đại Đạo Liễm Tức Quyết đến cực hạn.

Nếu không lúc này, đã bị lão ta tìm ra từ sớm rồi.

Nhưng bây giờ thì sao!

Có quậy Hồng Hoang Đại Địa long trời lở đất, cũng đừng hòng

tìm được tung tích của Bản tọa, chứ đừng nói gì khác.”Vừa định rời đi, bước chân của hắn khựng lại, cảm nhận được sự biến hóa từ Vận Mệnh Trường Hà, lông mày nhíu chặt lại với nhau.Trong cảm ứng của hắn, Vận Mệnh Trường Hà lúc này đang xảy ra biến hóa cực lớn.

Bị một cổ sức mạnh cường đại, cưỡng ép mở ra, giống như đang tìm kiếm chân linh của một người nào đó.Giang Thần cười lạnh một tiếng: “Lão già này thật đủ mặt dày.

Bản tọa vừa mới diệt Nhiên Đăng Đạo Nhân, lão ta lại động dụng Thiên Đạo chi lực, muốn từ Vận Mệnh Trường Hà tìm ra chân linh đã vỡ nát của hắn.

Không sao!

Có bản lĩnh thì cứ từ từ mà chơi.

Bản tọa ngược lại muốn xem thử lão ta có thể từ Vận Mệnh Trường Hà tìm ra chân linh đã vỡ nát của Nhiên Đăng Đạo Nhân không.”Hắn thu hồi tầm mắt, không quản nữa, tiếp tục bay về phía Hồng Hoang Đại Địa.Mười năm sau.Cổ uy áp cường hãn bao trùm Hồng Hoang Đại Địa, cuối cùng cũng biến mất, dường như từ trước đến nay chưa từng xuất hiện vậy.Giang Thần cảm thán một câu: “Uy áp đáng ghét kia, cuối cùng cũng biến mất rồi.

Không ngờ Nguyên Thủy Thiên Tôn lại có kiên nhẫn không phải tầm thường, kiên trì suốt mười năm mới thu về, e rằng trong các Thánh Nhân cũng là người đầu tiên làm như vậy!”Hắn nhìn trái phải một cái, hoàn cảnh xung quanh khá đẹp.

Cổ thụ tham thiên, chim hót hoa hương, tiên linh khí cũng phi thường hùng hậu, cũng không mất đi vẻ mỹ diệu của một nơi.Giang Thần thầm nói: “Đi đường lâu như vậy, trước tiên cứ nghỉ ngơi ở đây đã.

Số mồi câu tích trữ trên người cũng dùng hết đã.”Hắn ngự độn quang, dừng lại bên hồ nước.Tay phải vung lên, lấy ghế nằm và cần câu ra.Hắn lười biếng nằm trên ghế, lấy ra một phần lẩu sang trọng, và mười vò tiên nhưỡng Cực phẩm Bạch Nguyệt Quang, vừa ăn tiệc lớn, vừa uống rượu ngon, cũng khá có tư vị.Lúc này, không gian vỡ vụn, hai bóng người, một trước một sau từ trong đó bước ra.Không phải ai khác, chính là Nữ Oa Nương Nương và Thông Thiên Thánh Nhân.Nữ Oa Nương Nương trêu chọc một câu: “Bên ngoài xảy ra chuyện lớn như vậy, ngươi thì hay rồi, ở đây câu cá, ăn đại tiệc, thật biết hưởng thụ đấy.”Giang Thần vẻ mặt khinh di, cười trêu chọc: “Ơ!

Tam ca và Oa Nữ Tiên Cô cùng đến sao?

Sao mà đúng lúc vậy?

Chẳng lẽ muốn nói với ta, đã bàn bạc trước rồi mới đến à?”Oa Nữ Tiên Cô không vui vươn một ngón tay ngọc thon dài, nhẹ nhàng chọc vào đầu Giang Thần: “Dẹp đi!”Bên cạnh Thông Thiên Thánh Nhân, lập tức bị chọc cười.Giang Thần cười lắc đầu.

Tay phải vung lên, lấy ra hai chiếc ghế nằm khác, đặt trên mặt đất, làm một động tác mời, ý bảo hai người ngồi xuống.Oa Nữ Tiên Cô và Thông Thiên Thánh Nhân, hai người cũng không khách khí, ngồi xuống ghế nằm.Mỗi người cầm một vò tiên nhưỡng Cực phẩm Bạch Nguyệt Quang, mở ra, lập tức uống cạn.Hương rượu nồng đậm vào bụng, thật sự quá ngon, trước đây cũng đã uống, nhưng mỗi lần uống đều có một loại hưởng thụ khác nhau, phi thường sảng khoái.Uống hết một vò rượu, hai người mới dừng lại.Thông Thiên Thánh Nhân nói: “Đạo hữu, đại tiệc trên bàn sắp bị ăn hết rồi, không lấy ra thêm một phần nữa sao?”Giang Thần lộ ra bộ dạng “không quen biết ai”: “Ta biết hai người mỗi lần đến, đều là vì bữa tiệc lớn của ta.

Nếu không đã chẳng bỏ dở việc đang làm, chuyên môn chạy đến

tìm ta uống rượu.”Tay phải vung lên.Lại lấy ra một nồi lẩu, còn có các món ăn kèm, ngoài ra, còn có ba phần đại tiệc mỹ vị.Ngay cả tiên những Cực phẩm Bạch Nguyệt Quang, Giang Thần cũng lại lấy ra một ít.Giang Thần cười hô một tiếng: “Vừa ăn vừa nói vậy!”Oa Nữ Tiên Cô và Thông Thiên Thánh Nhân cũng không khách khí, cầm đũa bắt đầu ăn.Mỹ vị đang ở trước mắt, muốn nhịn cũng không nhịn được!

Không phải là định lực không đủ, mà những mỹ vị trước mắt này, thật sự quá ngon.Giang Thần mỉm cười, cầm đũa cũng ăn theo.Giang Thần mở miệng hỏi: “Hai vị bây giờ có thể nói rồi chứ?

Lần này liên thủ đến tìm ta rốt cuộc là vì chuyện gì?”Hai người nhìn nhau, sau đó gật gật đầu.Thông Thiên Thánh Nhân nói: “Chuyện thì đơn giản cũng có mà phức tạp cũng có.

Mà này, tu vi của ngươi thăng cấp cũng quá nhanh đi?

Mới có bao lâu?

Đã đột phá Chuẩn Thánh rồi, nếu cho thêm một đoạn thời gian nữa, chẳng phải sẽ chứng đạo Hỗn Nguyên Thánh Nhân sao?”Trong lòng, Thông Thiên Thánh Nhân ra sức lắc đầu.Thông Thiên Thánh Nhân nói: “Mỗi lần gặp mặt, ngươi đều mang đến cho ta sự kinh hỉ, mà lần sau còn lớn hơn lần trước.

Nếu không phải nội tâm ta đủ mạnh mẽ, e rằng thật sự không chịu nổi.”“Ai!

Kỳ thực ta cũng không muốn vậy!

Nhưng mà ai bảo thiên phú tốt, cho dù ngồi yên không động, hoặc là lúc ngủ, tu vi cũng có thể đột phá.

Thế là mới biến thành cái dạng ngươi thấy bây giờ đó.” Giang Thần “thể hiện”.Thông Thiên Thánh Nhân lật mắt trắng dã: “Đủ rồi

đó!

Trước mặt ta, ngươi còn giả vờ được sao, có vui không?"Oa Nữ Tiên Cô trực tiếp bị chọc cười.Thông Thiên Thánh Nhân nghiêm túc nói: "Lúc ta đi vắng, Hồng Hoang Đại Địa tổng cộng xảy ra hai chuyện lớn.

Một chuyện là một vị đại thần thông giả tồn tại từ khi khai thiên lập địa, cách đây không lâu đã bị người ta giết rồi.

Thiên Đạo Thánh Nhân ra tay, cũng không thể thôi diễn ra là ai đã làm.

Chuyện thứ hai, Phó giáo chủ Xiển giáo Nhiên Đăng Đạo Nhân, trong lúc du lịch Hồng Hoang Đại Địa, bị một người bí ẩn trấn áp.

May mà Từ Hàng Đạo Nhân và Văn Thù Đạo Nhân chạy nhanh, nếu không cũng sẽ bị trấn áp cùng.

Vì chuyện này, Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn luôn động dụng Thiên Đạo Thánh Nhân chi lực, tìm kiếm tặc tử kia ròng rã mười năm, cuối cùng vẫn không có được chút manh mối hữu ích nào, đành phải buông lại một câu ngoan thoại, sau đó xám xịt rời khỏi nơi đó.

Từ hai chuyện trên mà xem, Hồng Hoang Đại Địa bây giờ ngày càng không an toàn.

Nguy cơ tứ phía, chỉ cần sơ suất một chút, sẽ có nguy hiểm tính mạng.

Hơn nữa, theo phán đoán của ta, chiến tranh giữa Vu tộc và Yêu tộc ngày càng gần, quyết chiến cuối cùng sẽ diễn ra vào khoảng thời gian này.

Nếu không có việc gì, tốt nhất nên ở trong đạo trường của mình, đừng ra ngoài, tránh dính vào nhân quả không cần thiết."Giang Thần không lập tức nói, cầm vò rượu uống một ngụm, đặt vò rượu xuống,

nghiêm túc nhìn hai người.Giang Thần nghiêm túc nói: “Tu sĩ bọn ta, chẳng lẽ vì sợ hãi mà phải lùi bước sao?

Tu hành vốn là con đường nghịch thiên, nếu không có một trái tim vô úy muốn trở nên mạnh mẽ, lại làm sao có thể nghênh đón khó khăn, leo lên đỉnh cao!

Hơn nữa, cơ duyên mênh mông luôn đi kèm với nguy hiểm.

Nguy hiểm càng lớn, cơ duyên càng lớn.

Chiến tranh Vu Yêu tộc đang càn quét Hồng Hoang Đại Địa, tuy nguy cơ tứ phía, sơ suất một chút sẽ dính nhân quả, nhưng lợi ích cũng rõ ràng.

Chỉ cần kiên trì đến cuối cùng, thu hoạch được tuyệt đối phi thường phong phú.”Thông Thiên Thánh Nhân vỗ vai Giang Thần: “Ngươi có thể nói như vậy, ta thật sự cảm thấy rất vui mừng.

Kẻ sĩ ba ngày không gặp đã khác, ta thật sự không ngờ, ngươi lại có thể như vậy, giác ngộ cao đến thế.”Oa Nữ Tiên Cô hài lòng gật đầu: “Tu hành vốn là như vậy, nghịch thiên mà đi, nghênh đón khó khăn, không thể vì sợ hãi mà không làm.

Nói thẳng ra mà không khách khí, nếu ngươi không làm, cho dù trốn ở nhà, nếu không có đủ thực lực, bị người khác ức hiếp, người khác muốn tính kế, vẫn sẽ bị tính kế, vẫn không tránh được.”Giang Thần cười lớn một tiếng.

Xoa xoa đầu Oa Nữ Tiên Cô.Oa Nữ Tiên Cô không vui liếc nhìn Giang Thần một cái: “Lại nữa!”Giang Thần giơ vò rượu hô: “Cảm ơn lời nhắc nhở của hai vị, mọi điều đều không cần nói thêm, chúng ta uống rượu!”Thông Thiên Thánh Nhân và Oa Nữ Tiên Cô nhìn nhau, sau đó cầm vò rượu cụng với Giang Thần, uống cạn.Một vò rượu trực tiếp uống hết.Thông Thiên Thánh Nhân sắc mặt nghiêm túc:

“Giang Thần, ta có một chuyện muốn hỏi.”Giang Thần nói: “Tam ca cứ hỏi, phàm là chuyện ta có thể giúp, nhất định sẽ không chối từ.”Thông Thiên Thánh Nhân ngượng ngùng nói: “Chuyện đó cũng không phải việc gì lớn, bạn ta, nhờ ta hỏi, trong lần thiên địa lượng kiếp này, những đệ tử môn hạ của ta có thể xuất thế hoạt động không?”Giang Thần khẽ mỉm cười: “Ta còn tưởng chuyện gì lớn.

Chương 286

Hóa ra chỉ là chuyện này!

Tam ca, như ta vừa nói đó, cơ duyên thường đi kèm với nguy hiểm.

Nguy hiểm càng lớn, cơ duyên càng lớn.

Nếu tham sống sợ chết, thì đâu ra cơ duyên của ngươi?"Thông Thiên Thánh Nhân cười khổ một tiếng: "Ta đã hiểu rồi.

Ban đầu, ta không nhìn rõ, nếu không có tiểu hữu hôm nay chỉ điểm mê tân, e rằng ta sẽ rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan."Hắn cầm tiên nhưỡng Cực phẩm Bạch Nguyệt Quang, hung hăng uống một ngụm.Trực tiếp uống cạn một vò rượu đầy ắp, mới dừng lại.Giang Thần trêu chọc nhìn Oa Nữ Tiên Cô, cười xoa xoa trán nàng, dường như muốn xoa loạn mái tóc trên trán nàng vậy.Oa Nữ Tiên Cô không vui liếc nhìn một cái: "Ghét ghê!"Nàng trầm ngâm một lúc, mới mở miệng nói: "Chuyện là chuyện của đại ca ta, đối với đại ca ta, ta cũng hoàn toàn hết cách rồi.

Thế lực mà hắn gia nhập, không lâu nữa sẽ gặp nguy hiểm, cầu xin ta ra tay, giúp một tay.

Nhưng ngươi cũng biết đó, ta là người khá lười.

Hơn nữa, hắn lại không có chút quan hệ gì với ta, tại sao ta phải giúp đỡ?

Nhưng đại ca lần này cầu xin thật sự quá mức, có cách nào vẹn cả đôi đường không?

Vừa đảm bảo an toàn cho đại ca ta, vừa có thể đảm bảo an toàn cho hắn."Giang Thần nghiêm túc nhìn Oa Nữ Tiên Cô: "Khó hơn lên

trời!

Trên đời không bao giờ có chuyện vẹn cả đôi đường.

Đừng nói bây giờ, ngay cả sau này cũng không có chuyện tốt như vậy.

Chuyện này ngươi phải tự quyết định.

Nếu ngay cả ngươi cũng không có chủ ý, ta lại làm sao có thể đưa ra một phương pháp vẹn cả đôi đường được?" Giang Thần phản vấn.Oa Nữ Tiên Cô lại lần nữa rơi vào trầm tư.Thông Thiên Thánh Nhân liếc nhìn một cái, nhàn nhạt lắc đầu.

Dù sao thì Nữ Oa Nương Nương thủy chung cũng xuất thân từ Yêu tộc, giữa hai bên, vẫn giữ lại vài phần tình nghĩa hương hỏa.

Lúc đó không nói, nhưng bây giờ gặp nạn diệt tộc.

Muốn cứ thế nhìn Yêu tộc bị diệt?

Không cần nói là người khác, ngay cả hắn e rằng cũng khó làm được.Giang Thần cũng không thúc giục, trong lòng cố kỵ, hắn đều hiểu rõ.Cầm tiên những Cực phẩm Bạch Nguyệt Quang cụng với Thông Thiên, sau đó uống cạn.Vừa uống rượu, vừa ăn tiệc lớn mỹ vị.Mỹ thực trên bàn, cũng đang nhanh chóng giảm đi.Khoảng chừng một khắc đồng hồ trôi qua, trong lòng Oa Nữ Tiên Cô mới hạ quyết tâm.Oa Nữ Tiên Cô nói: "Nếu ta muốn bảo vệ cả hai thì sao?"Giang Thần đặt vò rượu xuống, lắc đầu: "Ngươi sẽ phải trả giá, e rằng cũng không làm được."Oa Nữ Tiên Cô dường như đã dự liệu trước câu trả lời này, lại hỏi: "Nếu bảo vệ đại ca ta, rồi bảo trụ thêm một chút hương hỏa (Yêu tộc) thì sao?"Giang Thần nói: "Tuy có hơi phiền phức, nhưng cũng không phải là không thể làm được.

Tiền đề là phải 'phá rồi lập'.

Đặc biệt là đại ca của ngươi, nhân quả dính vào thật sự quá nhiều,

muốn bảo trụ, nhất định phải chết một lần.”Oa Nữ Tiên Cô đại kinh: “Gì?

Vậy tu vi của đại ca ta, chẳng phải đều lãng phí vô ích sao?”Giang Thần phản vấn: “Chẳng lẽ còn có phương pháp nào khác?

Nếu không chết một lần, những nhân quả đã nợ kia làm sao mà trả?

Hơn nữa, chỉ cần chân linh không diệt, chết một lần thì có sao đâu?

Với thần thông của ngươi, cộng thêm Tam ca giúp đỡ, có chuyện gì mà hai người không giải quyết được?”Oa Nữ Tiên Cô vô cùng không cam tâm: “Thật sự chỉ còn lại một phương pháp này sao?”Giang Thần gật đầu: “Ừ.”Oa Nữ Tiên Cô vội vàng hỏi: “Vậy tu vi của đại ca ta sau này, có thể khôi phục lại không?”Giang Thần sắc mặt nghiêm túc: “Có thể.

Chỉ cần tính toán thỏa đáng, không có chuyện gì là không làm được.

Không chừng trải qua chuyện này, còn có thể tiến thêm một bước nữa.

Tu vi đạt đến một trình độ cường hãn hơn.”Oa Nữ Tiên Cô lại hỏi: “Cảm ơn!

Còn ta thì sao?

Chẳng lẽ cũng giống đại ca ta?”Giang Thần lắc đầu: “Không giống!

Mỗi người đều phải trả giá cho những việc mình làm, giống như chuyện này vậy.

Đại ca của ngươi thì có thể ‘phá rồi lập’, nhưng không có nghĩa là

ngươi cũng có thể ‘phá rồi lập’.

Nếu ai ai cũng có thể ‘phá rồi lập’, chẳng phải cũng quá không đáng giá sao?”Oa Nữ Tiên Cô cau mày khổ sở: “Nhưng mà mặt mũi của bọn họ cũng quá dày rồi!

Mặt dày quỳ xuống cầu ta ra tay, ta cũng khó xử lắm chứ!”Giang Thần nói: “Cái này còn đơn giản hơn.

Trước đây ta không nói với ngươi rồi sao?

Đối với loại chuyện này, thật sự rất dễ giải quyết.

Nếu từng kẻ một đã mặt dày không biết điều, vậy thì không cần khách khí với từng kẻ nữa, trực tiếp đem từng kẻ một, tất cả đều ấn xuống đất mà ma sát điên cuồng, cho đến khi từng kẻ một triệt để phục tùng mới thôi.

Nếu cách đó không hiệu quả, ta có một biện pháp tàn nhẫn hơn.

Giết vài tên để lập uy, đối phó với những tên mặt dày vô sỉ đó.

Càng khách khí với bọn chúng, bọn chúng càng lấn tới, cứ tưởng ngươi không dám ra tay vậy.”Oa Nữ Tiên Cô hạ quyết tâm: “Xem ra cũng chỉ có thể dùng cách này.

Đã từng kẻ một mặt dày không biết điều, vậy thì đừng trách ta.

Lần này trở về, ta sẽ làm rõ mọi chuyện.

Nếu từng kẻ một dám làm phiền ta, nhất định sẽ khiến từng kẻ có đi mà không có về, tất cả đều ở lại đây.”Giang Thần cười cười, nhẹ nhàng vuốt ve trán nàng, xoa loạn mái tóc của nàng: “Ừ.

Ngươi có thể làm vậy, ta thật sự cảm thấy vui mừng.

Con người sống, chẳng phải như vậy sao?

Chỉ cần vui vẻ là được, lại không phải mẹ ngươi, dựa vào những

lỗi lầm đã gây ra mà phải chịu trách nhiệm?"Oa Nữ Tiên Cô không vui liếc nhìn một cái: "Ghét ghê!"Nàng chú ý đến ánh mắt trêu chọc của Thông Thiên Thánh Nhân, sắc mặt đỏ bừng, giống như quả táo lớn đã chín vậy.Thông Thiên Thánh Nhân cười lớn một tiếng: "Ha ha!

Ta đều không nhìn thấy, ta thật sự cũng không nhìn thấy."Hắn cảm thấy không tốt, không biết có phải vì "không đánh đã thành ngân ba trăm lượng" (ý chỉ không đánh mà đã mất tiền) không.

Ngay lập tức cầm tiên nhưỡng Cực phẩm Bạch Nguyệt Quang uống cạn.Giang Thần chơi đùa nhún vai.Sau khi giải quyết xong mọi việc, không còn một chút áp lực nào nữa.Vừa uống rượu, vừa vui vẻ trò chuyện, các loại đề tài thú vị, nối tiếp nhau từ miệng hắn truyền ra.Khi rượu và thức ăn đã hết, tất cả đều đứng dậy từ ghế nằm.Thông Thiên Thánh Nhân nói: "Tiếp theo nếu như gặp đệ tử của bằng hữu ta.

Nếu có thể giúp, xin hãy nể mặt ta mà giúp.

Nếu không thể giúp, thì thôi vậy."Giang Thần không nói nhiều, chỉ bình tĩnh gật đầu.Thông Thiên Thánh Nhân lấy ra một ngọc giản đưa cho hắn: "Tu vi của ngươi bây giờ, thăng cấp quá cao rồi.

Ta đều không có thứ gì để tặng cho ngươi nữa, những cảm ngộ tu luyện mấy năm nay của ta, có lẽ sẽ có chút giúp ích cho ngươi, giữ lấy đi."Giang Thần cười nói: "Cảm ơn Tam ca!"Hắn cũng không chê, thu lấy ngọc giản mà Thông Thiên Thánh Nhân đưa.Thông Thiên Thánh Nhân nói một câu rồi đi: "Ta đi trước đây, hai người cứ từ từ trò chuyện." Không đợi Giang Thần và Oa Nữ Tiên Cô hai người mở miệng, tay phải vung lên.Hắn trực tiếp phá tan không gian rời khỏi nơi đây.Đợi sau khi hắn rời đi, không gian vỡ vụn lại lần nữa khép lại.Tại chỗ chỉ còn lại Giang Thần và Oa Nữ Tiên Cô hai người.Oa Nữ Tiên Cô nghiêm túc nói: "Cẩn thận một chút, chuyện không thể làm được,

ngàn vạn lần đừng miễn cưỡng.

Nếu gặp nguy hiểm, hãy gọi tên ta, bất kể ta ở đâu, ta đều sẽ đến ngay lập tức.”Nói xong, nàng nhanh như chớp nhẹ nhàng chạm vào mặt Giang Thần.Sau đó liền thu hồi tầm mắt.“Phần thưởng cho ngươi đó, ta đi đây.” Oa Nữ Tiên Cô nói.Khi nàng vừa định rời đi, giọng Giang Thần đột nhiên vang lên: “Đợi đã.”Oa Nữ Tiên Cô lộ vẻ không hiểu, khó hiểu nhìn hắn.Giang Thần dùng tay kéo một cái, nhanh như chớp kéo nàng lại, khi nàng chưa kịp phản ứng, liền hôn tới.Một lúc sau.Oa Nữ Tiên Cô cười khổ lắc đầu: “Cái tên này.”Ngay lập tức không chần chừ thêm nữa.Động dụng đại thần thông, phá tan không gian, trực tiếp bước vào trong không gian rời đi.Theo nàng rời đi, không gian vỡ vụn lại lần nữa khép lại.Giang Thần cũng thu hồi tầm mắt.Giang Thần khẽ mỉm cười: “Phần thưởng lần này không tệ, ta cũng rất thích.”Ngay lập tức ngồi xuống ghế nằm, lại lần nữa câu cá.Đinh!

Câu được hai trăm năm tu vi!Đinh!

Câu được đại thần thông đỉnh tiêm Nhất Khí Hóa Tam Thanh! Đinh!

Câu được Hà Đồ Lạc Thư!Đinh!

Câu được Tiên Thiên Cực phẩm Linh Bảo Thanh Liên Kiếm!Đinh!

Câu được năm ức công đức!Đến đây, số mồi câu tích trữ trên người Giang Thần mấy năm nay, toàn bộ đều tiêu hao sạch sẽ.Giang Thần mắt sáng rực, phi thường hiếm thấy mà buột miệng chửi thề một câu: “Vãi chưởng!

Chương 287

Hôm nay làm sao vậy?

Đại bạo rồi sao?

Câu được nhiều bảo vật như vậy?

Có cần phải mạnh đến thế không?

Có cần phải khoa trương đến vậy không?"Chỉ riêng tu vi, tổng cộng đã câu được tròn mười vạn năm đạo hạnh.Giang Thần cười nói: "Câu cá cái chó gì nữa, đi tu luyện thôi, lẽ nào như vậy không thơm sao?"Hắn từ trên ghế nằm đứng dậy, tay phải vung lên, thu lại ghế nằm trên mặt đất.Cả người hóa thành một đạo kim quang, trực tiếp nhảy vào hồ nước trước mắt.Một lúc sau.Giang Thần đã ở dưới đáy nước."Mở!" Giang Thần khẽ rống một tiếng.Tay phải vung lên, vô số đạo kim quang từ lòng bàn tay đánh ra, trong khoảnh khắc khai phá ra một tòa động phủ xung quanh.Hai tay kết quyết, từng đạo ấn pháp, nối tiếp nhau từ trong tay đánh xuống, bao trùm tòa trận pháp cấm chế trước mắt.Làm xong mọi việc.Giang Thần cả người ngồi trên giường đá.Hắn nói: "Trích xuất mười vạn năm tu vi!"Oanh!Một cỗ sức mạnh to lớn, trong khoảnh khắc xông vào cơ thể Giang Thần, cỗ sức mạnh này thật sự quá to lớn.

Dường như muốn trong khoảnh khắc tiếp theo, trực tiếp bạo thể Giang Thần vậy.

Vừa mới tiến vào cơ thể Giang Thần, liền gây ra sóng gió lớn.Trong cơ thể Giang Thần ngang ngược xông thẳng.Giang Thần khóe miệng nhếch lên, lộ vẻ khinh thường: "Chút sức mạnh nhỏ bé này, cũng dám làm càn trước mặt Bản Tôn, mau trấn áp cho Bản Tôn."Tu vi đột phá Chuẩn Thánh sau đó, hắn cũng có thể tự xưng một

tiếng “Tôn”.

Không còn như trước đây, xưng hô “Ta” nữa.Bằng vào sức mạnh nhục thân khủng bố, bá đạo trấn áp cổ sức mạnh to lớn đó.Sức mạnh nhục thân của hắn, thật sự quá cường đại.Đặc biệt là khi toàn lực bộc phát ra.Giang Thần khẽ rống một tiếng: “Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh vận chuyển cho Bản Tôn!”Hắn khống chế cổ sức mạnh to lớn đó, điên cuồng vận chuyển, sau đó luyện hóa cổ sức mạnh khổng lồ trong cơ thể.Dưới sự luyện hóa điên cuồng của Giang Thần.Cổ sức mạnh to lớn trong cơ thể, đang nhanh chóng bị luyện hóa hấp thu, trở thành một phần sức mạnh của bản thân Giang Thần.Cũng không biết qua bao lâu.Cổ sức mạnh to lớn đó, toàn bộ đều bị Giang Thần luyện hóa rồi.Giang Thần lộ vẻ khổ sở: “Hô!

Cảnh giới Chuẩn Thánh cũng quá khó đột phá rồi phải không?

Bản Tôn luyện hóa tròn mười vạn năm tu vi, mà đạo hạnh chỉ tiến lên được chút xíu?

Chẳng trách những đại năng kia cứ bế quan là động một cái mấy Nguyên Hội, thậm chí mấy chục, mấy trăm Nguyên Hội.”Hắn thu liễm tâm thần, bắt đầu trích xuất đại thần thông Nhất Khí Hóa Tam Thanh đỉnh tiêm.Đây là đại thần thông thành danh của Thái Thanh Thánh Nhân, uy lực cường hãn, có năng lực thần quỷ khó lường, một khi thi triển, uy lực bộc phát ra thật sự quá cường đại.Đơn giản và trực tiếp nhất, là hóa hiện ra ba phân thân giống hệt nhau.Chỉ cần pháp lực đủ, có thể duy trì mãi mãi.Thực lực của phân thân hóa hiện ra, giống hệt Bản Tôn.Mạnh mẽ đến mức không thể tưởng tượng nổi.Chẳng phải đã thấy ở Hậu Thế Phong Thần, Tru Tiên Kiếm Trận do Thông Thiên Thánh Nhân bố trí, đã bị Thái Thanh Thánh Nhân một mình phá giải sao.Chỉ thấy đại thần thông đỉnh tiêm này, chủ động chuyển vào nguyên thần Giang Thần, dung hợp với Giang Thần thành một thể, bị hấp thu luyện hóa.Khi Giang Thần luyện hóa hấp thu đại

thần thông đỉnh tiêm này xong.Toàn bộ lực chiến đấu của hắn, lại lần nữa đề thăng, đạt đến một trình độ khủng bố hơn.Giang Thần lộ vẻ mỉm cười: "Với thực lực hiện tại của ta.

Đã là đại thần thông giả Chuẩn Thánh trung kỳ rồi, trừ việc quỳ xuống đất bị ma sát ra, thì cũng không có năng lực nào khác."Hắn liếc nhìn về hướng Thủ Dương Sơn."Muốn cho lão ta biết, Bản Tôn đã nắm giữ bản lĩnh giữ nhà của lão ta, không biết trên mặt lão ta sẽ có biểu cảm gì." Giang Thần nói.Tay phải lật một cái, lấy ra Tiên Thiên Cực phẩm Linh Bảo Hà Đồ Lạc Thư và Tiên Thiên Cực phẩm Linh Bảo Thanh Liên Kiếm.Ba kiện linh bảo toàn bộ đều ẩn chứa bốn mươi tám đạo Tiên Thiên cấm chế.Uy lực cường hãn, có sức mạnh thần quỷ khó lường.Ngay cả trên người hắn bây giờ, có Cửu Thiên Thần Đồ, nhưng lại không thể động dụng.Vạn nhất bị Thái Thanh Thánh Nhân nhận ra, thì thật sự phiền phức rồi.Sự xuất hiện của Hà Đồ Lạc Thư và Thanh Liên Kiếm, lại bù đắp được khuyết điểm phương diện này.Khi đấu pháp với người khác, không cần phải lo lắng không có đủ phòng ngự linh bảo và công kích linh bảo nữa.Giang Thần hô: "Ra đi!"Cuối cùng hắn lấy ra năm ức công đức, năm ức công đức thật sự quá nhiều.Vừa mới xuất hiện, kim quang công đức to lớn, liền chiếu sáng toàn bộ sơn động, phi thường chói mắt.Từng đạo tiếp từng đạo, dường như vĩnh viễn không ngừng lại vậy.Cổ sức mạnh thuần khiết ẩn chứa trong đó, khiến người ta phi thường kinh hãi.Giang Thần cười nói: "Không tồi!

Có năm ức công đức, lại có thể làm được nhiều chuyện."Hắn lấy ra viên Định Hải Thần Châu chứa Hỗn Độn Thanh Liên chủng tử, nhìn viên Định Hải Thần Châu trước mắt, thân thể Giang Thần chấn động, trực tiếp tiến vào bên trong.Khi Giang Thần tiến vào, những người tộc Elf bên trong Định Hải Thần Châu, cung kính hành lễ: "Kính chào lão tổ!"Giang Thần gật đầu.Ánh mắt đặt trên một nhóm

người, lướt qua trên người họ một lượt, hài lòng gật đầu.“Đều không tồi.

Tu vi đều đã thăng cấp Kim Tiên, ngay cả tu vi nhục thân cũng không bị bỏ lại, chỉ cần kiên trì tiếp.

Sẽ không cần bao lâu, liền có thể ngưng tụ Thái Ất Đạo Quả.” Giang Thần nói.Những người tộc Elf cung kính đáp: “Xin lão tổ yên tâm, chúng ta nhất định sẽ nỗ lực tu luyện, sẽ không làm lão tổ thất vọng.”Giang Thần vẫy tay: “Đều lui xuống đi!”Những người tộc Elf, từng người một không chần chừ nữa.Ngay lập tức theo phân phó của Giang Thần, tất cả đều lui xuống.Đợi sau khi tất cả đã đi hết.Giang Thần đi đến chỗ Hỗn Độn Thanh Liên chủng tử dừng lại, dưới sự bồi dưỡng của số công đức trước đó.Viên Hỗn Độn Thanh Liên chủng tử trước mắt, đã đâm rễ nảy mầm, ước chừng cao hơn nửa mét.Từng đạo hỗn độn linh quang, từ viên châu này phóng ra, lan tỏa ra xung quanh.Bao trùm toàn bộ không gian.Dưới sự bao phủ của hỗn độn linh quang, chỉ cần ngồi ở trong đó tu luyện, đều sẽ trở nên phi thường đơn giản.Giang Thần lắc đầu cảm thán một câu: “Không hổ là Hỗn Độn Thanh Liên chủng tử hóa thành.

Chỉ riêng những linh quang tán phát ra này, liền ẩn chứa đại đạo chí lý, có thể nâng cao tốc độ tu luyện, và năng lực lĩnh ngộ đại đạo.”Tay phải vung lên.Hắn lấy ra toàn bộ năm ức công đức, chỉ giữ lại một ức.Chia thành hai đoàn.Công đức linh quang bàng bạc nồng đậm, từ hai đoàn công đức trước mắt tán phát ra, thật sự quá cường đại.“Đi!” Giang Thần khẽ quát một tiếng.Một tay điểm, toàn bộ bốn ức công đức trong số đó, đều đánh vào trong Hỗn Độn Thanh Liên chủng tử.Ông!Hỗn độn linh quang trùng thiên, từ trong thanh liên chủng tử trước mắt bộc phát.Từng đạo tiếp từng đạo, bao trùm toàn bộ.Cổ hỗn độn linh quang chói mắt đó, thật sự quá rực rỡ.Theo lực công đức bị hấp thu, Hỗn Độn Thanh Liên chủng tử, đang xảy ra biến

hóa, nhanh chóng trưởng thành.Cuối cùng trưởng thành chín xích chín, mới dừng lại.Ngay cả gốc rễ, cũng trở nên càng thêm thô tráng.Hỗn độn linh quang tán phát ra càng thêm bàng bạc cường đại, khí tức đại đạo ẩn chứa càng thêm to lớn.Ở đỉnh bộ mơ hồ ngưng tụ ra ba mươi sáu nụ sen nhỏ.Giang Thần hài lòng gật đầu: "Năm ức công đức mà chỉ xảy ra chút biến hóa này sao?

Xem ra muốn Hỗn Độn Thanh Liên trưởng thành Hỗn Độn Chí Bảo, còn một đoạn đường dài phải đi.

Hiện tại, uy lực mà Hỗn Độn Thanh Liên bùng phát ra, cũng phi thường cường đại, mạnh hơn ta rất nhiều."Đặc tính của Hỗn Độn Thanh Liên, trước đây hắn đã lĩnh giáo rồi.Không có hải lượng công đức, muốn trưởng thành Hỗn Độn Chí Bảo, hoàn toàn là chuyện nực cười.Hiện tại, viên Hỗn Độn Thanh Liên trước mắt, uy lực mà nó bộc phát ra, đều có thể hủy thiên diệt địa.Thu hồi tầm mắt, nhìn về một ức công đức trên không trung.Giang Thần lấy ra Thanh Liên Kiếm.Hắn vung tay phải: "Đi!" Đánh một ức công đức vào trong Thanh Liên Kiếm.Ông!Kim quang công đức trùng thiên, lại lần nữa từ trong Thanh Liên Kiếm bộc phát, bao trùm toàn bộ mảnh thiên địa này, từng đạo tiếp từng đạo, cuồn cuộn về xung quanh.Kéo dài đủ một lúc lâu, một ức công đức, mới hoàn toàn dung hợp vào Thanh Liên Kiếm.Sau khi dung hợp một ức công đức, Thanh Liên Kiếm đã biến thành Tiên Thiên Cực phẩm Công Đức Linh Bảo.Uy lực cường hãn, giết người không dính nhân quả, diệu dụng vô song.Một tay nắm lấy, cầm thanh Thanh Liên Kiếm trước mắt trong tay, múa vài đường kiếm hoa.Ngay cả khi không rót tiên linh lực vào trong, nhưng cổ uy năng bộc phát ra từ trong đó, thật sự quá cường hãn.Giang Thần mắt tinh quang lóe lên: "Có thanh Thanh Liên Kiếm này, lại phối hợp với thần thông cận chiến của Long tộc.

Cũng bù đắp được sự thiếu sót về mặt tấn công, tiếp theo đây, nên

tính toán kỹ càng một phen trên Hồng Hoang Đại Địa rồi.

Thừa cơ Vu Yêu Lượng Kiếp này, tối đa hóa thu hoạch, giành được nhiều lợi ích hơn."Hắn thu lại Thanh Liên Kiếm.

Chúc phúc vài câu, để những người tộc Elf ở trong đó tu luyện thật tốt.

Ngay lập tức thân thể chấn động, liền rời khỏi không gian Định Hải Thần Châu.

Lúc xuất hiện lại, đã ở trong sơn động.

Tay phải vung lên, thu lại trận pháp cấm chế đã bố trí trong sơn động.

Trực tiếp rời khỏi thủy hạ động thiên, xuất hiện trên mặt đất.

Nhìn Hồng Hoang Đại Địa, mắt tinh quang lóe lên.

Giang Thần bá khí ngập trời: "Hồng Hoang Đại Địa, ta đến đây!"Cả người hắn ngự một đạo độn quang, thi triển Cân Đẩu Vân đến cực hạn, lao về phía Hồng Hoang Đại Địa.Theo thời gian trôi qua, quyết chiến giữa Vu Yêu.Nhân quả giữa thiên địa, ngày càng nồng đậm, bao phủ toàn bộ Hồng Hoang Đại Địa.Một số đại thần thông giả ẩn mình trong bóng tối, vì muốn mưu cầu công đức thiên địa.Mạo hiểm lớn, từ nơi bế quan bước ra.Lấy Vu Yêu lưỡng tộc làm trung tâm, coi đó là ván cờ, bắt đầu bố cục toàn bộ Hồng Hoang Đại Địa.Trong nhất thời, khói lửa khủng bố, đang vô hình tiến hành.Trong bầu không khí như vậy.Giang Thần lặng lẽ xuất hiện ở Bất Chu Sơn.Ẩn nấp xung quanh Bất Chu Sơn.Ánh mắt đặt trên ngọn Bất Chu Sơn trước mắt, lông mày lại nhíu chặt lại với nhau.Lấy Bất Chu Sơn làm trung tâm.Từ vẻ bề ngoài mà nhìn, dường như không có gì khác biệt, nhưng thực tế từ trong bóng tối đã bắt đầu, xung quanh bố trí từng tòa trận pháp uy lực cường hãn, khóa chặt nơi đây.Một số người

ẩn mình ở trong đó, nhìn bộ dạng muốn tọa thu ngư ông chi lợi.Người có tu vi yếu nhất cũng là cường giả Đại La Kim Tiên, trong đó có cả đại thần thông giả có đạo hạnh Chuẩn Thánh.Giang Thần hồ nghi nói: "Ơ!

Những người này là ai?

Lại ẩn náu ở đây?

Chẳng lẽ đều là những lão quái vật ẩn thế không xuất hiện sao?

Đều muốn mượn Vu Yêu Lượng Kiếp này, trong trận thiên địa lượng kiếp này, để tranh thủ công đức sao?"Nhìn thấy cảnh đó, khóe miệng Giang Thần nhếch lên, cười đắc ý."Đạo hạnh cao nhất cũng chỉ là Chuẩn Thánh sơ kỳ?

Một kẻ đáng đánh cũng không có, đã muốn mưu tính ở đây.

Bản Tôn sẽ không khách khí nữa, bắt hết tất cả các ngươi.

Không chừng trên người các ngươi, còn có vài bảo vật nữa." Giang Thần cười nói.Từ trong đám mây hiện ra thân ảnh, không còn ẩn giấu nữa.Ngay lập tức ngự một đạo độn quang, lao về phía Bất Chu Sơn.Đồng thời khống chế tu vi của mình, ở Đại La Kim Tiên Đại Viên Mãn, không cao cũng không thấp, vừa thích hợp để dẫn dụ những người này mắc câu.Thấy Giang Thần đến.Những người ẩn mình xung quanh Bất Chu Sơn, mắt sáng rực, giống như nhìn thấy bảo vật hi thế vậy.Ở chân núi Bất Chu Sơn, Giang Thần dừng lại.Giang Thần lưng chắp hai tay, nhàn nhạt nói: "Cút ra hết đi!

Chẳng lẽ muốn Bản Tôn phải mời những con chuột già này ra sao?"Một vị đại thần thông giả Chuẩn Thánh sơ kỳ, âm ngoan hiện ra thân ảnh: "Không ngờ lại bị ngươi phát hiện!

Mà này, gan ngươi cũng thật lớn, đã phát hiện sự tồn tại của ta, còn dám chạy đến tìm chết.

Xem ra chỗ dựa của ngươi cũng không phải bình thường.”Theo hắn xuất hiện.Những người ẩn mình xung quanh, ngay lập tức cũng không còn ẩn giấu thân ảnh nữa.Từng người một từ trong bóng tối hiện ra thân ảnh.Số người không ít, đủ vài chục người, mọi người nhìn bộ dạng phối hợp phi thường ăn ý.Vừa mới xuất hiện, liền không động thanh sắc bao vây Giang Thần, phong tỏa tất cả các đường né tránh của Giang Thần.Ở đó, Giang Thần cố ý dừng lại, khinh miệt nhìn từng người một: “Cũng có chút thú vị.

Phối hợp cũng khá ăn ý đấy nhỉ!

Nhìn bộ dạng này, những ngày qua, không ít lần âm thầm hãm hại người khác rồi.

Đáng tiếc thay!

Với chút phế vật này, Bản Tôn không thèm để vào mắt.”Khí thế khủng bố của Chuẩn Thánh sơ kỳ, từ trong cơ thể bộc phát.Bao trùm toàn bộ mảnh thiên địa này, truyền ra từng đạo tiếng sấm sét lạch cạch, giống như tiếng sấm gào thét vậy, tràn đầy bá đạo.Giang Thần nhàn nhạt nói: “Vừa hay Bản Tôn vừa có được một kiện Tiên Thiên Cực phẩm Linh Bảo, lấy ra thử xem uy lực thế nào.

Hy vọng các ngươi có thể chống đỡ được, đừng có ngay cả một chiêu của Bản Tôn cũng không chống nổi, liền bị bá đạo trấn áp.”Tay phải lật một cái.Hắn lấy ra Tiên Thiên Cực phẩm Linh Bảo Thanh Liên Kiếm, cầm nó trong tay.Tiên Thiên Cực phẩm Linh Bảo Thanh Liên Kiếm trong tay, ngay cả khí thế trên người Giang Thần, cũng vì thế mà xảy ra biến hóa, trở nên càng thêm cường đại và khủng bố.Giang Thần mắt thần lạnh lẽo: “Kiếm thứ nhất!”Thanh Tiên Thiên Cực phẩm Linh Bảo Thanh Liên Kiếm trong tay, mang theo một đạo kiếm khí khủng bố, mạnh mẽ chém về phía trước.Chỉ thấy đạo kiếm khí đó lóe lên giữa thiên địa, dài đủ mấy ngàn vạn trượng, chỗ kiếm

khí khủng bố quét qua, bá đạo phá hủy toàn bộ mọi thứ xung quanh.Cổ lực phá hoại vô song đó, chỗ nào nó đi qua, không gian vỡ vụn, từng đạo hỗn độn khí lưu, từ trong không gian vỡ vụn truyền ra.Theo đạo kiếm khí khủng bố đó quét qua, thiên địa chìm vào bóng tối.Vị đại thần thông giả Chuẩn Thánh sơ kỳ kia sắc mặt đại biến: "Không hay rồi!

Một vị đại thần thông giả Chuẩn Thánh sơ kỳ, ta trúng kế rồi.

Mọi người ngàn vạn lần đừng có chút may mắn nào nữa, linh bảo trong tay người này phi thường cường đại, ít nhất là Tiên Thiên Thượng phẩm Linh Bảo, thậm chí uy lực còn mạnh hơn.

Muốn sống sót, chỉ có thể dốc hết mười hai vạn phần tinh thần, động dụng toàn bộ nội tình, mới có khả năng chém giết được hắn."Không cần hắn nhắc nhở, những người xung quanh, đều cảm nhận được sự đáng sợ của Giang Thần.Nếu không, một kiếm đơn giản như vậy, cũng không thể bộc phát ra uy năng kinh thiên động địa như thế.Đặc biệt là cổ sức mạnh phá hoại mà đạo kiếm khí đó gây ra, thật sự quá cường hãn.Tất cả mọi người đồng loạt rống giận một tiếng: "Ra tay!"Họ khống chế trận pháp đã bố trí trước đó, thi triển uy lực đến lớn nhất, oanh sát về phía Giang Thần.

Giây tiếp theo, thần thông của song phương va chạm kịch liệt trên Cửu Thiên, bùng nổ ra uy lực diệt thế kinh hoàng.

Khí lãng khủng bố cuồn cuộn truyền đi, một đạo tiếp một đạo.

Với Thanh Liên Kiếm, một Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo, cùng với pháp lực Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh của Giang Thần gia trì, dù chỉ là một kiếm tùy tay, uy lực bùng nổ ra cũng vô cùng cường hãn.

Sao nhóm người phàm tục lại có thể chống đỡ?

Sau khi miễn cưỡng chống đỡ hơn mười hơi thở, những người có

Đại La Kim Tiên đạo hạnh là những người đầu tiên không chịu nổi.

Rầm rầm rầm… Chỉ thấy trận pháp bị kiếm khí khủng bố của Giang Thần phá hủy trước tiên, trực tiếp nổ tung giữa thiên địa.

Dư uy đáng sợ quét ngang thân thể họ.

Kiếm khí tung hoành, dù phần lớn đã bị mấy người có đạo hạnh Chuẩn Thánh ngăn chặn, nhưng một phần nhỏ kiếm khí khủng bố còn sót lại vẫn quét qua từng người.

Sức mạnh hủy diệt đó thực sự quá kinh khủng, trực tiếp phá hủy tất cả phòng ngự trên bề mặt cơ thể giữa thiên địa, ngay cả linh bảo cũng không ngoại lệ.

Không thể chống đỡ được một kiếm tùy tiện của Giang Thần, họ nổ tung trên Cửu Thiên.

Sau đó, kiếm khí chém giết lên thân thể, tiêu diệt từng kẻ cường thế.

Chương 288

Sau khi nhóm Đại La Kim Tiên bị trấn áp, chỉ còn lại mấy Đại Thần Thông Giả có đạo hạnh Chuẩn Thánh.

"Thực sự quá yếu!" "Bản tọa còn chưa dùng hết toàn lực mà các ngươi đã không chịu nổi rồi." "Đừng vội, mới chỉ bắt đầu thôi, màn kịch hay còn ở phía sau, hãy thưởng thức kiếm thứ hai của Bản tọa đi." Giang Thần nhếch mép, vẻ mặt đầy thú vị.

"Tiền bối xin nương tay, có gì chúng ta nói chuyện đàng hoàng!" Thấy Giang Thần lại chuẩn bị ra tay, mấy người còn lại đều giật mình kinh hãi.

Sức mạnh của Giang Thần vượt xa tưởng tượng của họ, uy lực bùng nổ ra thực sự quá cường hãn, gần như quét ngang tất cả, hoàn toàn nghiền ép.

"Bằng các ngươi cũng xứng ư?" Giang Thần khí phách ngút trời.

Thanh Liên Kiếm lại một lần nữa chém xuống, lần này dùng đến Kiếm Chi Pháp Tắc.

Dưới sự gia trì của sáu thành Kiếm Chi Pháp Tắc, kết hợp với Thanh Liên Kiếm, uy lực bùng nổ ra hoàn toàn vượt xa kiếm trước đó.

Kiếm khí tung hoành, quét ngang vạn trượng, hủy thiên diệt địa, cuồn cuộn về phía trước.

"Đáng chết!" "Hắn muốn chém tận giết tuyệt, đã như vậy, ta liều mạng với hắn!" Sắc mặt mọi người đại biến.

Ngay lập tức, từng người triệu hoán ra một trong Tam Thi đã bị chém.

Thần thông, linh bảo thi triển, ôm mục đích lưỡng bại câu thương,

mượn uy lực của trận pháp, nghênh đón kiếm khí khủng bố của Giang Thần.

Trước đó khi còn đông người, họ còn không thể chống đỡ nổi đạo kiếm khí đầu tiên, vô cùng gian nan, huống chi là bây giờ.

Giang Thần đã chém ra đạo kiếm khí thứ hai, so với đạo kiếm khí trước, đạo kiếm khí thứ hai này ngưng tụ sức mạnh Kiếm Chi Pháp Tắc của Giang Thần, uy thế bùng nổ ra càng thêm cường hãn vô song.

Nơi nó đi qua, không gian sụp đổ, tất cả mọi thứ đều bị cưỡng chế hủy diệt hoàn toàn.

Vô số luồng khí hỗn độn cuộn trào, toàn bộ thiên địa hoàn toàn chìm vào một màu đen kịt.

Sau mấy hơi thở, thần thông của song phương lại một lần nữa va chạm hung hãn trên Cửu Thiên.

Dư ba chiến đấu càng thêm khủng bố, một đạo tiếp một đạo, truyền khắp xung quanh.

Nhưng sau khi kiên trì được mấy hơi thở, họ liền không thể trụ vững nữa.

Uy lực của đạo kiếm khí khủng bố thứ hai thực sự đã vượt ra ngoài phạm vi hiểu biết của họ.

Rắc rắc rắc… Một loạt âm thanh vỡ vụn thanh thúy vang lên, đối mặt với kiếm thứ hai của Giang Thần, tất cả linh bảo đều bị phá hủy không thương tiếc.

Sau đó, kiếm khí che trời lấp đất uy thế không giảm, mang theo uy áp trấn áp tất cả.

Trong ánh mắt kinh hoàng của từng người, nó bá đạo giáng từ trời xuống, trấn áp lên thân thể từng người.

“Đừng mà…..” Tiếng kêu thảm thiết tuyệt vọng vang lên, ngay sau đó Tam Thi đều bị trấn áp.

Tam Thi bị diệt, vẻ mặt mấy người không cam lòng.

Nhưng trên mặt càng nhiều hơn là sự kinh hãi, sức mạnh mà Giang Thần biểu hiện ra vượt xa tưởng tượng của họ.

“Tiền bối xin tha mạng ạ!” “Ta bị mỡ heo che mắt, đã đắc tội rồi!

Xin tiền bối đại nhân có đại lượng, ngàn vạn lần đừng so đo với ta, hãy coi ta như một cái rắm mà thả đi!” Mấy người vội vàng cầu xin tha mạng.

Dù biết rõ cơ hội tha thứ mong manh, nhưng trong lòng vẫn ôm một tia hy vọng.

Vạn nhất Giang Thần nương tay, tha cho một mạng chó thì sao?

“Rắn không chết, ngược lại bị rắn cắn lại có rất nhiều ví dụ.” “Từ khoảnh khắc quyết định ra tay, kết quả đã được định sẵn rồi.” Giang Thần mặt không biểu cảm.

“Kiếm thứ ba!” Giang Thần lạnh lùng hừ một tiếng.

Điều động pháp lực Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh, cùng với sức mạnh Kiếm Chi Pháp Tắc, quán nhập vào Thanh Liên Kiếm.

Ong!

Thanh Liên Kiếm chấn động mạnh, bùng nổ ra kiếm quang khủng bố mạnh gấp ba lần uy lực trước đó, oanh sát về phía đám người. … (Cầu toàn bộ đăng ký, cầu tự động đăng ký nhé!) (Chỉ cần thành tích tốt, tác giả nhất định sẽ điên cuồng cập nhật!

Phía sau còn nữa.) “Đừng mà…..” Thấy kiếm thứ ba chém tới, tất cả mọi người đều giật mình kinh hãi, kêu thảm thiết.

Nhưng kiếm khí không hề dừng lại.

Đặc biệt là uy năng hủy diệt tất cả ẩn chứa trong đó, thực sự quá cường hãn.

Giáng từ trời xuống, bá đạo chém xuống, chém giết lên thân thể đám người.

Rắc rắc rắc… Mấy Chuẩn Thánh Đại Thần Thông Giả còn lại, trong khoảnh khắc, liền bị trấn áp.

Chỉ thấy chân linh của họ lóe lên, thoát ra từ thi thể vỡ nát, muốn bỏ chạy khỏi đây.

"Bản tọa cho phép ngươi đi sao?" Giang Thần nhếch mép, vẻ mặt khinh thường.

Trước mặt hắn, lại dám bỏ chạy ư?

Hoàn toàn là mơ mộng hão huyền!

Quệt ngón tay một cái, Đại Ma Thần Thái Dương Chân Hỏa cuộn tròn giữa thiên địa, hóa thành một tấm lưới lớn che trời, mạnh mẽ bao phủ xuống phía dưới.

Trước tấm lưới khủng bố hoàn toàn do Đại Ma Thần Thái Dương Chân Hỏa hóa thành này, chân linh của họ đừng nói phản kháng, ngay cả né tránh cũng không thể.

Tất cả đều bị bao phủ trong một chớp mắt.

Ngay sau đó, ngọn lửa cháy rực thiêu đốt chân linh của họ thành tro tàn.

"Chút bản lĩnh cỏn con, cũng dám đối địch với Bản tọa." "Từng tên từng tên, cũng không chịu soi gương nước tiểu nhìn xem mình có xứng đáng không!" Giang Thần nhếch mép, vẻ mặt khinh thường.

Giơ tay một cái, thu Đại Ma Thần Thái Dương Chân Hỏa về, đồng thời thu lấy linh bảo rơi xuống của mấy người đó.

“Năm kiện Tiên Thiên Linh Bảo?” “Tuy rằng chỉ có một kiện Tiên Thiên Trung Phẩm Linh Bảo, nhưng xét tổng thể, cũng rất không tồi.” “Xem ra phải phát tài rồi, cướp bóc là cách làm giàu nhanh nhất.” Giang Thần khẽ mỉm cười.

Độn quang lóe lên, hắn hạ xuống trong Bất Chu Sơn.

Nhìn thoáng qua hướng đỉnh núi, trầm ngâm một lát, trong lòng Giang Thần liền có quyết định, trước tiên đi lên đỉnh núi xem sao, sau đó mới tính đến những nơi khác.

Bước chân một mạch, Giang Thần đi về phía đỉnh Bất Chu Sơn.

Uy áp khổng lồ truyền ra trên Bất Chu Sơn, đối với hắn mà nói, thực sự quá yếu.

Với tu vi Nguyên Thần hiện tại, cùng với sức mạnh nhục thân khủng bố, một chút uy áp đó làm sao có thể làm khó hắn?

Chương 289

Ngay cả để rèn luyện thân thể cũng không đủ.

Đỉnh Bất Chu Sơn.

Một luồng uy áp khổng lồ truyền đến từ xung quanh, Giang Thần nhíu mày.

Từ luồng uy áp đó, hắn cảm nhận được một luồng khí tức vô cùng quen thuộc.

"Nàng!" "Nàng sẽ ở đây?

Lẽ nào nàng muốn….." Trong lòng, sắc mặt Giang Thần biến đổi.

Ngay lập tức không chần chừ thời gian nữa, dưới chân điểm một cái, cả người hóa thành một đạo độn quang, phóng như điện về phía vị trí nguồn khí tức.

Hậu Thổ lúc này cũng có chút mông lung.

Kể từ lần chia tay Giang Thần lần trước, từ Giang Thần nàng đã có được kết quả cần thiết.

Mấy năm nay, nàng vẫn luôn tìm kiếm trên Hồng Hoang đại địa.

Dù đã đi khắp Hồng Hoang đại địa, vẫn không tìm thấy cảm giác đó.

Nhưng khi đến gần Bất Chu Sơn, trong lòng truyền đến một tiếng gọi, chỉ dẫn nàng đi về phía đó.

Nàng liền leo lên Bất Chu Sơn, đi vào trong đỉnh núi.

Tiếng gọi tiếp theo, trở nên càng thêm mãnh liệt.

Thuận theo sự chỉ dẫn trong cõi vô hình, nàng liền đi vào trong.

Nhìn hai kiện Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo trong tay, Sổ Sinh Tử, Bút Phán Quan, mày nàng nhíu chặt lại.

"Thân hóa luân hồi?

Hy sinh bản thân vì Vu tộc để giữ lại một tia hương hỏa ư?" Hậu Thổ nương nương lẩm bẩm một mình.

Nàng nhìn thoáng qua Cửu Thiên.

Ánh mắt bình tĩnh đó, dường như muốn nhìn thấu cả Thiên Đạo.

"Ta, Hậu Thổ….." "Khoan đã!" Giang Thần ngự không kim quang, phóng như điện về phía nàng, vừa vặn thấy cảnh tượng trước mắt, hắn cũng không nghĩ nhiều, liền lên tiếng.

Hậu Thổ ngẩn ra, vô thức quay người, nhìn Giang Thần đang nhanh chóng lao tới.

"Ể!" "Ngươi đến rồi sao?" Hậu Thổ nương nương ngẩn người, trên mặt đầy vẻ khó hiểu.

"Nếu ta không đến, e rằng ngươi sẽ làm chuyện ngu ngốc." Giang Thần ngự độn quang, dừng lại trước mặt Hậu Thổ nương nương.

"Làm chuyện ngu ngốc?" "Đang yên đang lành tại sao ta lại làm chuyện ngu ngốc?" Hậu Thổ càng thêm hồ đồ.

"Ta hỏi, vừa rồi bộ dạng của ngươi là muốn làm gì?" Giang Thần hỏi ngược lại.

"Ta đâu có làm gì!" "Ta bị Thiên Đạo tính kế, muốn ta thân hóa luân hồi để hoàn thành, ta chỉ cần tuyên bố sự tồn tại của ta thôi." Hậu Thổ nương nương thành thật nói.

"……" Giang Thần cạn lời.

Hóa ra nãy giờ hắn hiểu nhầm.

Thì ra Hậu Thổ nương nương không muốn thân hóa luân hồi, mà muốn khiêu khích Thiên Đạo.

“Ngươi đã hiểu hết chưa?” Giang Thần hỏi.

“À!” “Ta đã hiểu hết rồi, nhưng mà không đúng!

Sao ngươi lại biết?

Lẽ nào ngươi có thể suy diễn?

Biết ta muốn thân hóa luân hồi ư?

Đã sớm đưa những bảo vật đó cho ta rồi sao?” Hậu Thổ nương nương chớp chớp mắt, dường như muốn nhìn thấu Giang Thần.

“Ta biết ư?” “Ta cũng không biết!

Ta đoán thôi, thấy ngươi cầm Sổ Sinh Tử và Bút Phán Quan mà đoán ra.” “Ngươi không biết đâu, lúc đó biểu cảm của ngươi rất dọa người.” Giang Thần nói như vậy.

Bất kể Hậu Thổ nương nương có tin hay không, dù sao hắn thì tin rồi. … (Cầu toàn bộ đăng ký, cầu tự động đăng ký nhé!) (Chỉ cần thành tích tốt, tác giả nhất định sẽ điên cuồng cập nhật!

Phía sau còn nữa.) “Này!” Hậu Thổ nương nương đột nhiên vẫy tay.

“Hửm?” “Làm gì thế?” Giang Thần vẻ mặt khó hiểu, đi tới.

Ngay khi Giang Thần vừa dừng lại, Hậu Thổ nương nương không hề báo trước vươn bàn tay ngọc trắng muốt mềm mại, véo cằm Giang Thần, nâng cằm hắn lên, sau đó cúi người hôn tới.

Giang Thần trợn tròn hai mắt.

Vô số khả năng, những chuyện sắp xảy ra, nhưng duy nhất lại không có chuyện này.

Hắn lại bị Hậu Thổ hôn!

Khẽ chạm một cái, Hậu Thổ nương nương liền buông Giang Thần ra.

"Cảm ơn ngươi!" "Người thực sự quan tâm ta, ngoài ngươi ra, ta không tìm thấy ai có thể quan tâm ta như vậy." Hậu Thổ nương nương vẻ mặt cảm kích.

"Ngốc nghếch." "Bất kể lúc nào, cũng đừng đi làm chuyện ngu ngốc." "Có những việc có thể làm, có những việc cũng có thể đổi cách khác mà làm, không cần thiết phải đánh đổi cả bản thân." Trong lòng, Giang Thần dừng lại, nhìn Hậu Thổ nương nương.

"Sao ngươi lại hiểu được?" Giang Thần hỏi.

"Khi chưa có hai kiện Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo đó, ta cũng không biết." "Chỉ dựa vào cảm giác trong lòng mà đi theo, nhưng sau khi có được hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo, ta đã hiểu ra tất cả." "Sự mê hoặc trong lòng đã được giải tỏa." Hậu Thổ nương nương giải thích.

"Vậy tiếp theo ngươi định làm gì?" Giang Thần trầm ngâm hỏi.

"Nếu không có ngươi." "Ta sẽ dùng thứ mà ngươi đã cho, tạo ra Lục Đạo Luân Hồi, mượn sức mạnh công đức khổng lồ đó, để ta bước ra bước đó." Trong lòng, Hậu Thổ nương nương cố ý dừng lại, rồi mới nhìn Giang Thần.

"Bây giờ thì không cần phải phức tạp nữa, trực tiếp giao quyền lựa chọn cho ngươi." "Ta chỉ cần lặng lẽ lắng nghe ngươi nói là được, cùng ngươi làm bạn." Hậu Thổ nương nương khẽ mỉm cười.

"Ta có một dự đoán, ngươi có tin không?" Giang Thần trầm ngâm nói.

"Nói đi!" Hậu Thổ làm một cử chỉ mời.

Chương 290

"Ngươi có tin không, chỉ cần cầm hai kiện Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo đó." "Không đánh theo lối cũ, chuyện của Vu tộc, sẽ cứ kéo dài mãi." "Hoặc là, Thiên Đạo sẽ ra mặt tìm ngươi đàm phán." "Trọng điểm là, Thiên Đạo muốn gì, chỉ cần ngươi ở đó, sẽ thêm một phần thắng." Giang Thần đưa ra dự đoán táo bạo trong lòng.

"Ha ha!" "Giang Thần, ta quen ngươi lâu như vậy, ta phát hiện hôm nay ngươi mới giống như lần đầu ta gặp vậy?" Hậu Thổ cười gian, chớp chớp mắt.

"Vớ vẩn!" "Ngươi đã bày tỏ tâm ý với ta rồi, ta còn có thể tiếp tục che giấu ư?" "Nếu không như vậy, rủi ro thực sự quá lớn, bất kể là ngươi hay là ta, đều phải chịu đựng nguy hiểm cực lớn!" Giang Thần vẻ mặt nghiêm túc.

"Nếu ta thực sự làm vậy, ngươi có hối hận không?" Hậu Thổ lại chớp chớp mắt.

"Cuộc đời mỗi phút mỗi giây đều đứng trước những lựa chọn." "Đều phải đối mặt với đủ loại lựa chọn, chỉ cần đã quyết định thì làm thôi, những thứ khác đều không quan trọng." "Dù biết rõ con đường này vô cùng khó đi, chỉ cần kiên trì, thân tử đạo tiêu thì sao?" Giang Thần khẽ mỉm cười.

Hắn nhìn sinh tử rất nhẹ nhàng.

"Tốt!" Hậu Thổ nương nương đột nhiên khẽ quát một tiếng.

Bàn tay ngọc điểm một cái, vô số vạn đạo kim quang ngưng tụ, hóa thành một tiểu thế giới, bao vây hai người.

Đó là do sức mạnh Thổ Chi Pháp Tắc của nàng hóa thành, trừ khi

đạo hạnh cao thâm hơn nàng, và lĩnh ngộ Thổ Chi Pháp Tắc siêu việt hơn nàng, nếu không người ngoài căn bản không thể phát hiện.

"Gặp được ngươi, ta không hối hận!" Hậu Thổ nương nương trịnh trọng nói. … Một tuần sau.

Thế giới do Thổ Chi Pháp Tắc hóa thành biến mất, thân ảnh Giang Thần và Hậu Thổ nương nương hiện ra tại chỗ cũ.

"Chuyến đi Bất Chu Sơn vô cớ này, lại vô tình kéo ngươi vào cuộc." Giang Thần vuốt mũi cười khổ.

"Bây giờ hối hận cũng không kịp nữa rồi." Hậu Thổ nương nương khẽ cười duyên.

"Hối hận?" "Ta tại sao lại phải hối hận?

Nhìn ta giống người nhát gan sao?

Trời có sập thì đội lên là được!" "Sợ hãi ư?

Chẳng lẽ vì sợ hãi mà phiền phức sẽ không tìm đến sao?" Giang Thần hỏi ngược lại.

"Giang Thần, ngươi có biết thân phận thật sự của ta không?" Hậu Thổ nương nương đột nhiên nghiêm sắc hỏi.

"A a." Giang Thần cười đầy ẩn ý.

"Ta không giả bộ nữa!

Ta muốn thành thật, ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?" Hậu Thổ nương nương vẻ mặt nghiêm túc.

Phụt!

Giang Thần thực sự không nhịn được, bị bộ dạng của nàng chọc cười.

"Ngươi có thể nghiêm túc một chút không?

Có thể đừng cười không?" Hậu Thổ nương nương bực mình liếc hắn một cái.

"Được!" "Ta không cười nữa, thành thật đi!" Giang Thần gật đầu.

"Vậy ngươi phải chuẩn bị sẵn sàng đó!" "Thực ra ta không gọi là Thổ Hậu nương nương, tên thật của ta là Hậu Thổ nương nương, ta cũng không phải người của một gia tộc nhỏ nào đó, thực ra thân phận thật sự của ta là một trong Thập Nhị Tổ Vu của Vu tộc, Hậu Thổ Tổ Vu!" Trong lòng, Hậu Thổ nương nương đắc ý chớp chớp mắt.

"Sao?

Ngươi không bị thân phận thật sự của ta làm cho kinh ngạc sao?" Hậu Thổ nương nương hỏi ngược lại. … (Cầu toàn bộ đăng ký, cầu tự động đăng ký nhé!) (Chỉ cần thành tích tốt, tác giả nhất định sẽ điên cuồng cập nhật!

Phía sau còn nữa.) "Được rồi!" "Ta cũng không giả bộ nữa, ta cũng thành thật, thực ra ta sớm đã biết thân phận của ngươi rồi." Giang Thần dang hai tay, vẻ mặt thú vị nhìn nàng.

"Hả?" "Ngươi sớm đã biết thân phận của ta ư?

Làm sao có thể?

Ta tự hỏi thân phận của mình ẩn giấu rất tốt, sao ngươi lại phát hiện được?" "Hơn nữa!

Khi ta gặp ngươi lần trước, ngươi mới tu vi gì chứ, làm sao có thể phát hiện thân phận của ta?" Hậu Thổ nương nương kinh ngạc.

Nàng đã chuẩn bị để bày tỏ, vốn dĩ muốn xem Giang Thần kinh ngạc.

Kết quả thì tốt rồi, không những không nhìn thấy, mà ngược lại nàng còn bị kinh ngạc, bị Giang Thần nhìn thấu.

“Dùng tâm mà nhìn!” “Bất kể lúc nào, hoặc là trong Hồng Hoang đại địa, bất kỳ chuyện gì, chỉ cần dùng tâm mà nhìn, không có gì là không nhìn thấy.” Giang Thần chỉ vào trái tim.

“Dùng tâm mà nhìn?” “Ta không hiểu, dùng tâm mà nhìn, cũng không thể biết thân phận của ta.” “Lúc đó, ngươi tu vi gì chứ?

Tu vi vô cùng yếu ớt, nếu ta muốn bất lợi cho ngươi, có vô số vạn cách.” “Hơn nữa, khí tức khắp người ta ẩn giấu vô cùng tốt.” “Đừng nói dùng tâm mà nhìn, cho dù cẩn thận cảm nhận, cũng không thể biết được.” Hậu Thổ nương nương không tin, ra sức lắc đầu.

“Ngươi khác ta rồi.” Giang Thần không giải thích quá nhiều, giải thích càng nhiều càng dễ lộ sơ hở.

Cứ như bây giờ là tốt rồi.

Trong khi làm Hậu Thổ nương nương chấn động, hắn có thể trong im lặng giả vờ ngầu, quả thực là tuyệt diệu.

“Giang Thần, ta đột nhiên phát hiện, ngươi thật là xấu xa!” “Rõ ràng đã sớm đoán ra thân phận của ta, lại không nói cho ta biết, cứ che giấu ta mãi, giả vờ như không phát hiện.” “Nếu không phải hôm nay ta đột nhiên thành thật với ngươi, phải chăng ngươi định cứ che giấu mãi ư?” “Hơn nữa, mỗi lần ta hỏi ngươi vấn đề, ngươi lại cố ý thu lợi lộc mà ta đưa cho.” Hậu Thổ nương nương tức giận.

Trong lòng nàng càng nghĩ càng tức giận.

Nhìn bộ dạng của Giang Thần, nàng hận không thể đè hắn xuống đất, chà xát một trận.

“Phi ta sở nguyện, phi ta sở nguyện.” “Lúc đó đạo hạnh của ta thấp, kém xa đạo hạnh Chuẩn Thánh hiện tại.” “Thần thông cũng không mạnh như bây giờ, nếu ta thành thật với ngươi, liệu ta có thể thoải mái ở bên ngươi không?” “Ta không bận tâm, nhưng thân là một

trong Thập Nhị Tổ Vu của Vu tộc, sau khi bị ta vạch trần thân phận." "Ngươi còn ngại ngùng, mỗi lần đặc biệt hỏi ta sao?" Giang Thần hỏi ngược lại.

"Ta, ta không biết!" Hậu Thổ nương nương do dự, rồi lắc đầu.

"Không đúng rồi." "Cho nên, không cần thiết phải đến khoảnh khắc đó, giả vờ ngu ngơ là tốt nhất." Giang Thần khẽ mỉm cười.

"Có lẽ có chút đạo lý." Hậu Thổ nương nương gật đầu.

Sau khi mối quan hệ đã được làm rõ, mọi thứ trở nên thoải mái hơn nhiều.

"Giang Thần, ta đói rồi, ta muốn ăn lẩu, muốn uống tiên nhưỡng cực phẩm Bạch Nguyệt Quang." Hậu Thổ nương nương nói.

"A a." Giang Thần khẽ mỉm cười.

Vung tay một cái, hắn lấy ra những thứ đó, tất cả đều đặt trên chiếc bàn đá do pháp lực hóa thành.

Hương vị nồng đậm, từ những món ngon đó truyền ra.

Chương 291

“Mời!” Giang Thần làm một cử chỉ mời.

“Hắc hắc!” Hậu Thổ nương nương cười khúc khích một tiếng.

Cũng không khách khí, trực tiếp ngồi xuống đối diện Giang Thần, mở một vò tiên nhưỡng cực phẩm Bạch Nguyệt Quang, đặt trước mặt Giang Thần, sau đó lại lấy một vò tiên nhưỡng cực phẩm Bạch Nguyệt Quang khác mở ra, rồi mới uống một ngụm.

“Cũng là tiên nhưỡng cực phẩm Bạch Nguyệt Quang.” “Nhưng cảm giác uống bây giờ, và cảm giác uống trước đó hoàn toàn khác nhau.” Hậu Thổ nương nương lắc đầu cảm thán một câu.

“A a.” Giang Thần cười cười, không tiếp lời.

Dù Hậu Thổ nương nương là một trong Thập Nhị Tổ Vu của Vu tộc, nàng vẫn không thể thay đổi chuyện bản thân là một cô gái.

“Giang Thần, tiếp theo ta nên làm gì?” “Vẫn cùng tộc nhân và Yêu tộc chém giết sống chết, hay cứ ở đây, đợi Thiên Đạo tìm ta đàm phán?” Hậu Thổ hỏi.

“Vì Sổ Sinh Tử và Bút Phán Quan đã xuất hiện.” “Bây giờ quyền chủ động đang nằm trong tay ta, chỉ cần cứ kéo dài mãi, tự nhiên sẽ có người sốt ruột.” Giang Thần khẽ mỉm cười.

“Ta cũng nghĩ như vậy.” “Trước đây ta hoàn toàn bị động, nhưng sau khi có hai kiện Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo, ta lại biết kế hoạch của Thiên Đạo, chắc chắn sẽ có đối sách.” “Nếu không một khi đại chiến bắt đầu, lúc đó những linh hồn chết đi sẽ không có nơi an trí, người chịu ảnh hưởng trực tiếp và mạnh nhất chính là ta.” “Nhưng ta rất tò mò, chiến tranh giữa hai tộc Vu Yêu, đối với Thiên

Đạo mà nói, rốt cuộc có ảnh hưởng gì?" Hậu Thổ nói ra sự khó hiểu trong lòng.

"Chuyện này vô cùng đơn giản." "Thiên địa lượng kiếp ảnh hưởng đến vận chuyển đại thế của thiên địa, nếu không Thiên Đạo làm sao có thể không ngừng tiến hóa?" "Từ đó tìm kiếm khuyết điểm, làm sao có thể hoàn thiện bản thân?" Giang Thần giới thiệu một câu.

"Ra là vậy." Hậu Thổ nương nương bừng tỉnh gật đầu. … (Cầu toàn bộ đăng ký, cầu tự động đăng ký nhé!) (Chỉ cần thành tích tốt, tác giả nhất định sẽ điên cuồng cập nhật!

Phía sau còn nữa.) "Không đúng!" "Nếu cứ như vậy, nói ra bí mật này, chẳng phải sẽ bị Thiên Đạo trừng phạt sao?" Hậu Thổ nương nương sắc mặt biến đổi, vội vàng hỏi.

Giang Thần hiện tại đã là người của nàng, nếu Giang Thần thực sự bị trừng phạt, nàng chắc chắn sẽ không tha thứ.

Nhất định sẽ không tiếc bất cứ giá nào, dù thân tổn đạo tiêu, cũng phải trọng thương Thiên Đạo.

"Ở đây đã bị ta thi triển một môn đỉnh cấp đại thần thông." "Thiên Đạo, hoặc là Thiên Đạo Thánh Nhân cao cao tại thượng, bao gồm cả Hồng Quân Đạo Tổ, cũng đừng hòng phát hiện ra." Giang Thần khẽ mỉm cười.

Hắn cũng không đặt Thiên Đạo vào trong lòng.

Đã dám làm như vậy, tự nhiên đã có đối sách hoàn chỉnh.

Giống như vừa rồi, ở đây quả thực đã bị hắn bố trí thủ đoạn.

Hắn vận dụng Đại Đạo Liễm Tức Quyết, hoàn toàn ẩn giấu sự tồn tại ở đây.

Đừng nói Thiên Đạo Thánh Nhân, Hồng Quân Đạo Tổ, hoặc là

Thiên Đạo cũng không thể phát hiện được.

Hơn nữa, sức mạnh Thổ Chi Pháp Tắc mà Hậu Thổ nương nương thi triển ở đây, tuy rằng tác dụng không quá lớn, nhưng dựa vào tạo nghệ sâu sắc của nàng trên Thổ Chi Pháp Tắc, cũng không phải là một phần bảo hiểm sao?

"Thật sao?" "Ngươi có thể lừa được Thiên Đạo Thánh Nhân?

Lừa được Hồng Quân Đạo Tổ và Thiên Đạo ư?" Mắt Hậu Thổ nương nương sáng lên.

"Chỉ là một vài thủ đoạn nhỏ không đáng mặt mà thôi." "Không đáng nhắc đến!" Giang Thần thờ ơ nhún vai.

Hắn bưng vò rượu, hơi chạm với Hậu Thổ nương nương, sau đó sảng khoái uống cạn.

Kết hợp với những món mỹ thực trên bàn, có cả lẩu, quả thực là tận hưởng cuộc sống.

Những phiền não trong lòng bấy lâu nay đã được giải quyết, không còn lo lắng gì nữa.

Đã thành thật với Giang Thần, Giang Thần cũng đã thành thật với nàng, Hậu Thổ nương nương có thể nói là vô cùng vui mừng.

Bữa ăn này kéo dài ba ngày mới kết thúc.

Hai người đứng dậy khỏi ghế đá.

"Giang Thần, bây giờ ta đi đâu?" Hậu Thổ nương nương tò mò hỏi.

"Không chơi một ván lớn sao?" Giang Thần nhếch miệng cười.

"Chơi ư?" "Chỉ cần có ngươi ở đó, bất kể chơi gì, ta luôn đứng về phía ngươi." Ánh mắt Hậu Thổ nương nương kiên định.

“Thiên Đạo chẳng phải vẫn luôn tính kế ta sao?” “Đã như vậy, vậy ta hãy chơi đùa với nó một trận ra trò!

Nếu nó muốn hai tộc Vu Yêu đại chiến, ta càng kéo dài thời gian, cứ mãi vô thời hạn mà kéo dài.” “Xem cuối cùng nó sẽ kết thúc như thế nào, có tìm ta đàm phán không.” “Nếu nó xuất hiện, ta có thể nhân cơ hội đề xuất bảo lưu một phần hỏa chủng của Vu tộc.” “Giữ lại một tia chân linh của tộc nhân, chỉ cần chân linh bất diệt.” “Liền có thể mượn Lục Đạo Luân Hồi, để họ sống sót, lúc đó không những có thể tu luyện nhục thân, còn có thể tu luyện nguyên thần, quả thực là một công đôi việc.” Giang Thần nói ra suy nghĩ của mình.

“Nó thực sự sẽ đồng ý sao?” Hậu Thổ nương nương nghi ngờ hỏi.

“Nó không thể không đồng ý!” “Chỉ cần ngươi không diễn hóa Lục Đạo Luân Hồi, không tạo ra Địa Phủ, lượng kiếp thiên địa lần này vĩnh viễn không thể qua!” “Để hoàn thiện bản thân, và cũng để thúc đẩy, ngoài đồng ý ra nó không còn cách nào khác.” Giang Thần nói.

“Ừm.” “Vậy ta cứ làm như vậy, cứ kéo dài mãi, chờ Thiên Đạo xuất hiện mới thôi.” Hậu Thổ nương nương kiên định gật đầu.

“Ha ha!” “Nếu để nó biết, ta đã dẫn ngươi đi sai đường rồi, không biết trên mặt nó, sẽ có biểu cảm như thế nào.” Giang Thần mang theo một tia chờ mong.

“Thiên Đạo cũng có biểu cảm sao?” Hậu Thổ ngẩn ra.

“Ừm.” “Đừng nhìn bề ngoài nó chí cao vô tư, thực tế chỉ cần có ý chí, bất kể là gì, đều có tư tâm của nó.” “Chỉ cần có tư tâm, liền sẽ có dao động tình cảm.” “Chẳng lẽ ngươi không cảm thấy như vậy, thực sự vô cùng thú vị sao?” Giang Thần cười vô cùng vui vẻ.

“Đúng là vậy!” “Ngoài việc làm nó ghê tởm, còn có thể đạt được đủ loại lợi ích.” “Cuối cùng còn có thể khống chế Lục Đạo Luân Hồi, chuyện tốt như vậy, hoàn toàn là thắp đèn lồng cũng không tìm thấy.” Hậu Thổ nương nương gật đầu.

Nàng đến trước mặt Giang Thần, nghiêm túc nhìn hắn.

Sau đó khẽ chạm một cái lên mặt Giang Thần.

“Thời gian tiếp theo, ta phải luôn ở trong Bất Chu Sơn sao?” Hậu Thổ nương nương hỏi.

“Ở đây rất tốt.” “Vô cùng yên tĩnh, lại ở vị trí trung tâm của Hồng Hoang đại địa, ở đây lại không bị người khác quấy rầy, có thể nói là một công nhiều việc.” “Ngay lập tức, trước tiên hãy tìm một nơi ẩn mình ở đây, ngồi đợi cá cắn câu.” Giang Thần khẽ mỉm cười.

“Ta biết ở đây có một nơi rất tốt.” “Hay là bây giờ ta dẫn ngươi đi?” Hậu Thổ nương nương đề nghị.

“Được.” Giang Thần cười gật đầu.

Ngay lập tức, dưới sự dẫn dắt của Hậu Thổ nương nương, Giang Thần theo sau nàng, đi về phía nơi nàng nói.

Một tuần sau.

Giang Thần theo Hậu Thổ nương nương, dừng lại ở hậu sơn Bất Chu Sơn.

Nơi đây vô cùng hẻo lánh, nhưng cảnh vật lại tươi đẹp, xung quanh có một đại trận ẩn nấp, bao phủ nơi này.

“Ngươi thấy ở đây thế nào?” Hậu Thổ nương nương hỏi. … (Cầu toàn bộ đăng ký, cầu tự động đăng ký nhé!) (Chỉ cần thành tích tốt, tác giả nhất định sẽ điên cuồng cập nhật!

Phía sau còn nữa.) “Rất tốt.” “Có một đại trận ẩn nấp trợ giúp,

người bình thường căn bản không thể phát hiện được.” “Nhưng chỉ dựa vào một đại trận ẩn nấp, không đủ!

Chương 292

Nếu lại bố trí thêm một số đại trận xung quanh, kết hợp với đại trận ẩn nấp kia, hiệu quả bùng nổ ra sẽ càng tốt hơn." Giang Thần trầm ngâm nói.

"Ể!" "Ngươi biết bố trận sao?

Trước đây ta đâu có thấy ngươi bố trí trận pháp đâu?" Hậu Thổ nương nương khẽ ồ lên, tò mò nhìn Giang Thần.

"Không thấy ta bố trí trận pháp." "Điều đó không có nghĩa là ta không biết đâu!" "Tạo nghệ của ta trong trận pháp vô cùng cao thâm, trong toàn bộ Hồng Hoang đại địa này, cũng chỉ có Thông Thiên Thánh Nhân là có thể hơi so sánh với ta." "Còn những người khác, căn bản không đủ nhìn." "Huống chi là những nơi khác." Giang Thần tự tin mỉm cười.

"Vậy sao?" "Vậy ngươi ra tay đi!

Để ta xem tạo nghệ của ngươi trong trận pháp rốt cuộc mạnh đến mức nào." Hậu Thổ nương nương che miệng cười duyên.

"Được." Giang Thần cười gật đầu.

Cũng không chần chừ.

Hai tay niết quyết.

Từng đạo thủ quyết trận pháp, liên tiếp từ tay hắn đánh ra, lấy hắn làm trung tâm, rơi xuống xung quanh, bao phủ hoàn toàn nơi này.

Hai canh giờ sau.

"Khởi!" Giang Thần khẽ quát một tiếng.

Theo lời hắn dứt, một đại trận uy lực cường đại trùng thiên, bao

phủ cả vùng thiên địa này.

Hòa nhập với đại trận ẩn nấp kia.

Dường như đã hoàn toàn biến mất, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, e rằng Hậu Thổ nương nương cũng không dám tin.

Tất cả mọi thứ trước mắt lại thực sự như vậy.

Với đạo hạnh của nàng, nàng lại không thể nhìn xuyên qua trận pháp mà Giang Thần bố trí ở đây.

Từ đó có thể thấy, tạo nghệ của Giang Thần trong trận pháp rốt cuộc mạnh mẽ đến mức nào.

"Tạo nghệ của ngươi trong trận pháp, thực sự cao thâm đến vậy sao?" Hậu Thổ nương nương chớp chớp mắt.

Ánh mắt nàng vô cùng mờ mịt.

"Nếu là giả, bao đổi bao trả." "Đi thôi!

Chúng ta vào thôi, đây không phải nơi để nói chuyện." Giang Thần cười chào một tiếng.

Vung tay một cái, một đạo kim quang đánh xuống trên trận pháp, mở trận pháp ra, dẫn Hậu Thổ nương nương đi vào.

Ngay khi Giang Thần và Hậu Thổ nương nương vừa bước vào, cấm chế trận pháp lại khép lại, hoàn toàn bao phủ nơi này.

Trừ khi tạo nghệ trong cấm chế trận pháp của ai đó vượt qua Giang Thần, nếu không người ngoài căn bản không thể phát hiện.

Đi đến bờ hồ, Giang Thần dừng lại.

Vung tay một cái, lấy ra cần câu ném vào trong hồ, sau đó lấy ra hai chiếc ghế tựa, đặt trên mặt đất.

"Ngồi xuống từ từ nói chuyện đi." Giang Thần chỉ vào ghế tựa.

“Ừm.” Hậu Thổ nương nương cười gật đầu.

“Giang Thần, ta ở đây, thực sự ổn chứ?” “Hai tộc Vu Yêu sẽ vì ta mà trì hoãn sao?” Hậu Thổ nương nương nói ra nỗi lo lắng trong lòng.

“Nhìn đi.” Giang Thần không nói gì.

Vung tay một cái, hắn vận dụng đại thần thông, kết hợp sức mạnh Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc, thi triển Kính Quang Thuật, một đám mây khí ngưng tụ trên không trung.

Trên màn hình hiển thị chính là bộ dạng của Hồng Hoang đại địa vào lúc này.

Giữa hai tộc Vu Yêu, tuy rằng có một số xích mích.

Có nơi, thậm chí còn mở ra chiến trường quy mô trung bình, nhưng loại đại chiến quét ngang toàn cục thì vẫn chưa xuất hiện.

Tầng lớp cao cấp của song phương cũng không ra mặt.

Những trận chiến đó trông có vẻ hung hãn, nhưng thực tế trong mắt những Đại Thần Thông Giả chân chính, đều không đáng mặt.

“Đúng như lời ngươi nói.” “Lẽ nào ngươi có thể suy diễn?

Lại có thể suy diễn ra toàn bộ diễn biến giữa hai tộc Vu Yêu?” Hậu Thổ nương nương kinh ngạc.

“Bây giờ ngươi đã tin rồi chứ!” “Hai con chim lông tạp trên trời đó, rất kiêng kỵ Thập Nhị Tổ Vu.” “Một khi Thập Nhị Tổ Vu liên thủ, uy lực bùng nổ ra thực sự quá mạnh mẽ, kết hợp với các con át chủ bài, thực sự không có bao nhiêu phần thắng.” “Nếu xảy ra bất ngờ, hoặc là Thập Nhị Tổ Vu không thể ra tay.” “Hai con chim lông tạp đó tự cho rằng phát động một trận đại chiến, có thể giành được thắng lợi toàn diện.” “Một khi đến lúc đó, chúng sẽ không màng tất cả mà ra tay.” “Bằng mọi cách giành lấy thắng lợi trong trận chiến đó, đến lúc

đó, đại chiến quét ngang Hồng Hoang đại địa mới bắt đầu." Giang Thần giải thích.

"Ừm." "Ngươi suy đoán rất hợp lý, xem ra ta đã rơi vào ngộ nhận rồi." "Nhưng ta luôn cảm thấy, hình như có một số người ẩn mình trong bóng tối, vẫn luôn tính kế ta." "Với thần thông của ta, lại không thể phát hiện được." Hậu Thổ nương nương nói.

"Cảm giác của ngươi không sai." "Quả thực có một số người, ẩn mình trong bóng tối tính kế, trong đó có một số Đại Thần Thông Giả, nhưng nổi bật nhất là hai tên thánh nhân mặt dày ở phương Tây." "Nếu ta đoán không sai, bây giờ chỉ e chúng đang gây ra chuyện rắc rối." Giang Thần nói.

"Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người đó ư?" "Hai tên vốn dĩ không phải người tốt, da mặt đặc biệt dày, làm một số chuyện vô liêm sỉ, cũng nằm trong dự liệu." "Đợi chuyện của ta giải quyết xong, nếu có cơ hội, nhất định phải đòi lại công bằng." Hậu Thổ nương nương lạnh lùng nói. … (Cầu toàn bộ đăng ký, cầu tự động đăng ký nhé!) (Chỉ cần thành tích tốt, tác giả nhất định sẽ điên cuồng cập nhật!

Phía sau còn nữa.) "Trong lòng ngươi đã có tính toán rồi." Giang Thần gật đầu.

"Trước đây ta mất một thời gian dài, cũng không tìm thấy ngươi." "Chẳng lẽ đạo trường của ngươi, không ở Hồng Hoang đại địa sao?" Hậu Thổ nương nương tò mò hỏi.

"Không ở đó." "Đạo trường của ta ở Bồng Lai Tiên Đảo, ngươi tìm ta trên Hồng Hoang đại địa, làm sao mà tìm thấy?" Giang Thần cười cười.

"Hả?" "Đạo trường của ngươi lại ở Bồng Lai Tiên Đảo?

Tiên đảo trong truyền thuyết đó ư?

Chẳng phải nó cùng với Phương Trượng Đảo, Doanh Châu Đảo, khi khai thiên tích địa đã biến mất rồi sao?" "Sao ngươi lại tìm thấy?" Hậu Thổ nương nương kinh ngạc, vội vàng hỏi.

"Có lẽ là do may mắn thôi!" "Ta tản bộ bên bờ biển, sau đó liền gặp được Bồng Lai Tiên Đảo." Giang Thần nhún vai.

"Vận khí của ngươi thật tốt." "Ngay cả chuyện tốt như vậy, ngươi cũng có thể gặp được." Hậu Thổ nương nương nói.

"Ể!" "Cái tên lừa Chuẩn Đề đó lại đang bố cục đối với ngươi!" Giang Thần nhíu mày, khẽ ồ lên.

"Hả?" "Tên mặt dày Chuẩn Đề đó, lại đang bố cục đối với ta ư?

Làm sao có thể vô sỉ đến vậy?" Hậu Thổ nương nương ngẩn ra, ngay lập tức nổi giận.

"Nhìn đi." Giang Thần vung tay một cái.

Chương 293

Vận dụng sức mạnh Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc, thi triển Kính Quang Thuật.

Dưới sự gia trì của Kính Quang Thuật, một bức tranh hiện ra.

Trong bức tranh, một tộc nhân Vu tộc, xuất hiện trong bộ lạc Chúc Dung, đạo hạnh tuy không bằng Đại Vu, nhưng cũng không kém Đại Vu là bao nhiêu.

Hắn trực tiếp đi về phía cung điện của Chúc Dung.

May mắn là khi Giang Thần thi triển Kính Quang Thuật, hắn còn thi triển Đại Đạo Liễm Tức Quyết, che chắn hoàn toàn mọi thứ ở đây, nên mới không bị bại lộ.

Nếu không, thực sự ngươi nghĩ Thiên Đạo Thánh Nhân dễ tra xét đến vậy sao?

"Cái tên lừa mặt dày Chuẩn Đề Thánh Nhân đó biến hóa thành ư?" "Hắn muốn làm gì?

Lại muốn dùng âm mưu quỷ kế sao?" Trên mặt Hậu Thổ nương nương đầy lo lắng.

"Đừng vội, cứ xem tiếp sẽ biết." Giang Thần ra hiệu nàng bình tĩnh.

Một lát sau.

Sau khi trải qua tầng tầng báo cáo, tộc nhân Vu tộc do Chuẩn Đề Thánh Nhân hóa thành, đã tiến vào đại điện Chúc Dung.

Hắn giả vờ bị người của bộ lạc Cộng Công đánh bị thương.

Thêu dệt mối quan hệ giữa Chúc Dung và Cộng Công, nói Cộng

Công căn bản không để Chúc Dung vào mắt.

Loại phế vật như Chúc Dung, một mình hắn có thể đánh hai người.

Chính vì vậy, Chúc Dung tức giận không chịu được, cãi nhau với tộc nhân của bộ lạc Cộng Công.

Sau đó bị đối phương đánh hội đồng, bị thương.

"Cộng Công to gan!" "Dám không để ta vào mắt, lão tử sớm đã nhìn ngươi không thuận rồi." "Đã muốn tìm chết, lão tử thành toàn cho ngươi!" Chúc Dung đại nộ.

Tính khí của hắn bùng phát ngay lập tức, lửa giận bốc lên ba trượng.

Ngay lập tức muốn đi ra ngoài, tìm Cộng Công liều mạng.

Sau đó lại bị tộc nhân Vu tộc giả mạo của Chuẩn Đề Thánh Nhân ngăn lại.

Sau một hồi khuyên nhủ, hắn bảo Chúc Dung hãy tu luyện trước, đợi đạo hạnh tiến thêm một tầng nữa, rồi hãy tìm Cộng Công liều mạng.

Sau khi hoàn thành mục đích.

Chuẩn Đề Thánh Nhân lại thay đổi một bộ dạng khác, làm theo cách cũ, chạy đến bộ lạc Cộng Công.

Hắn tìm Cộng Công, sau đó lại dùng chiêu cũ, thêm dầu vào lửa, thổi bùng lên ngọn lửa giận của Cộng Công.

Lại bảo Cộng Công tu luyện, đợi thần thông đại thành rồi hãy giải quyết chuyện này với Chúc Dung.

Sau khi rời khỏi bộ lạc Cộng Công.

Chuẩn Đề Thánh Nhân hoàn toàn bay lượn, lêu lổng giữa hai bộ lạc.

Hắn không ngừng châm ngòi thổi gió, lấy danh nghĩa của bộ lạc đối phương, tiêu diệt người của bộ lạc còn lại.

Nhìn thấy cảnh đó.

Dù tâm tính của Hậu Thổ nương nương có tốt đến mấy, cũng không chịu nổi nữa.

"Cái tên lừa Chuẩn Đề này thực sự quá đáng khinh người!" "Khinh thường Vu tộc ta không có người ư?

Dám tính kế lên đầu Vu tộc ta, thực sự đáng chết!" Hậu Thổ nương nương bỗng nhiên đứng bật dậy, lửa giận ngút trời, sát khí ngút trời.

Sát khí khủng bố cuộn chảy trên bề mặt cơ thể nàng.

"Đừng vội." "Trước tiên ngồi xuống rồi nói." Giang Thần lắc đầu, ra hiệu nàng bình tĩnh.

"Ừm." Hậu Thổ nương nương gật đầu.

Nghe lời Giang Thần, lại ngồi xuống ghế tựa.

"Giang Thần, bây giờ ta phải làm gì?" "Làm thế nào để báo thù cái tên lừa Chuẩn Đề đó?

Nếu không ra tay trút bỏ ác khí một trận, trong lòng ta vô cùng không cam tâm." Hậu Thổ nương nương nghiến răng nghiến lợi.

"Đừng tính kế sao?" "Vậy ta cứ từ từ chơi với hắn, ta và ngươi cùng nhau diễn một vở kế trung kế." "Để kế hoạch của hắn, hoàn toàn thất bại!" "Sau đó lại cẩn thận mưu tính, tính kế Phật Môn." "Chính là có qua có lại, ngươi dám tính kế ta, ta cũng phải tính kế lại." Giang Thần cười lạnh một tiếng.

“Được!” “Ta nghe ngươi.” Hậu Thổ nương nương gật đầu.

“Bây giờ ngươi viết một bức thư, ta sẽ dùng thần thông truyền nó đến Chúc Dung và Cộng Công.” “Hai người họ sau khi xem xong thư, chỉ cần không phải là đồ ngốc, sẽ biết phải làm gì.” Giang Thần trầm ngâm nói.

“Ừm.” Hậu Thổ nương nương gật đầu.

Ngay lập tức, nàng làm theo lời Giang Thần nói, viết xong một bức thư, giao cho Giang Thần.

“Giang Thần, làm phiền ngươi rồi!” Hậu Thổ nương nương nói.

“Giữa ta và ngươi, cần gì phải khách khí chứ?” Giang Thần khẽ mỉm cười. … (Cầu toàn bộ đăng ký, cầu tự động đăng ký nhé!) (Chỉ cần thành tích tốt, tác giả nhất định sẽ điên cuồng cập nhật!

Phía sau còn nữa.) Nhận lấy bức thư Hậu Thổ nương nương đưa, Giang Thần vận dụng Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc.

“Phong!” Giang Thần quát lên.

Hai tay kết ấn, dùng sức mạnh của hai đại pháp tắc, phong ấn bức thư trong tay.

Xong xuôi tất cả.

Hắn vận dụng đại thần thông, phá vỡ không gian, tìm vị trí của Vu tộc, dùng sức mạnh đại thần thông, ném bức thư đã phong ấn vào trong không gian, bắn về phía cung điện của Tổ Vu Đế Giang.

Sau đó thu lại thần thông.

“Được chưa?” “Vạn nhất giữa đường lại bị cái tên lừa mặt dày Chuẩn Đề đó chặn mất thì sao?” Hậu Thổ nương nương nói ra nỗi lo lắng trong lòng.

“Không sao.” “Cứ yên tâm đi, trên đó ngoài sức mạnh Thời Gian

Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc ra." "Ta còn đặc biệt lưu lại thần thông trên đó, khí tức hoàn toàn thu liễm, thiên cơ bị che lấp." "Ngay cả Chuẩn Đề Thiên Đạo Thánh Nhân, cũng đừng hòng phát hiện ra." "Hơn nữa, trừ khi Tổ Vu tự mình mở ra, nếu không Thiên Đạo Thánh Nhân, cũng không thể mở nó ra, chỉ có thể cưỡng chế hủy diệt." Giang Thần giải thích một câu.

"Cảm ơn ngươi!" Hậu Thổ nương nương vẻ mặt cảm kích.

"Giữa ta và ngươi, cần gì phải cảm ơn?" Giang Thần cười lắc đầu.

Chương 294

"Đúng rồi, ngươi lại đồng thời lĩnh ngộ được sức mạnh Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc ư?" "Hai đại pháp tắc này, trong Tam Thiên Đại Đạo xếp hạng vô cùng cao, trừ khi Lực Chi Pháp Tắc có thể ổn định áp chế một bậc, nếu không." "Những pháp tắc khác, ngay cả tư cách xách dép cho hai đại pháp tắc này cũng không đủ." Hậu Thổ nương nương nói.

"Ha ha!" "Thiên phú dị bẩm, ta cũng không còn cách nào khác." Giang Thần cười lớn một tiếng.

"Để ta bóp vai cho ngươi nhé!" Hậu Thổ nương nương đột nhiên đứng dậy, đi đến sau lưng Giang Thần.

"Được." Giang Thần không từ chối.

Với mối quan hệ giữa hai người, có gì mà phải bận tâm chứ?

Chỉ thấy Hậu Thổ nương nương đi đến sau lưng Giang Thần, vươn hai bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn mịn màng, mát xa bóp vai cho Giang Thần.

Giang Thần lười biếng nằm trên ghế câu cá.

Nhìn lên bầu trời.

"Đinh!

Câu được một trăm nghìn năm tu vi!" "Đinh!

Câu được hai trăm triệu công đức!" "Đinh!

Câu được mười quả Hoàng Trung Lý!" "Đinh!

Câu được ba tấm Bạo Giai Phù!" …..

"Đinh!

Câu được mười mảnh Thời Gian Pháp Tắc!" Đến đây, tất cả mồi câu tích trữ trên người Giang Thần, đều đã tiêu hao hết.

Thu hoạch cũng vô cùng phong phú.

Tổng cộng câu được hai trăm nghìn năm tu vi, còn có một đống bảo vật khác.

"Sao vậy?" Thấy Giang Thần nhíu mày, Hậu Thổ nương nương vô thức hỏi.

"Không sao." Giang Thần cười lắc đầu.

Tâm thần vừa động, khống chế hai trăm nghìn năm tu vi, trực tiếp tiến vào trong cơ thể.

Oanh!

Khí thế khủng bố chấn động, bùng phát từ trong cơ thể Giang Thần, như vân hà hạo hãn, truyền khắp xung quanh.

Giang Thần không dám chần chừ một khắc nào, vội vàng vận chuyển Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh để luyện hóa.

Với tu vi nhục thân hiện tại của Giang Thần, dù hai trăm nghìn năm tu vi vô cùng hùng hậu.

Dường như muốn vào khoảnh khắc tiếp theo, sẽ trực tiếp làm nổ tung thân thể Giang Thần, nhưng tất cả đều bị Giang Thần trấn áp xuống.

Theo Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh vận chuyển, nó nhanh chóng bị hấp thu luyện hóa, trở thành một phần pháp lực trong cơ thể.

"A!" Hậu Thổ nương nương kinh ngạc.

Nàng không ngờ, Giang Thần lại dễ dàng tiến vào trạng thái ngộ đạo trong truyền thuyết như vậy.

Nhìn Giang Thần toàn thân bị vô số vạn đạo kim quang bao phủ.

Tất cả những gì trong lòng nàng, đều thể hiện trên mặt, càng nhìn càng mê mẩn, càng vô cùng quyến luyến.

Nhưng nàng cũng không làm phiền Giang Thần.

Nàng lặng lẽ đứng một bên, lẳng lặng đứng đó, chuẩn bị hộ pháp cho Giang Thần.

Theo đạo hạnh của Giang Thần thăng lên cảnh giới Chuẩn Thánh, tốc độ luyện hóa sức mạnh khổng lồ trong cơ thể cũng nhanh hơn rất nhiều.

Một tháng sau.

Toàn bộ hai trăm nghìn năm tu vi, đều đã bị Giang Thần luyện hóa hấp thu.

Trở thành sức mạnh của chính Giang Thần, trầm lắng trong cơ thể hắn.

Nhưng vẫn chưa kết thúc.

Ngay sau đó mười mảnh Thời Gian Pháp Tắc kia, hóa thành sức mạnh Thời Gian Pháp Tắc, chuyển vào trong cơ thể Giang Thần.

Hòa nhập với sức mạnh Thời Gian Pháp Tắc trong cơ thể Giang Thần.

Sau khi hấp thu mười mảnh Thời Gian Pháp Tắc.

Tạo nghệ của Giang Thần trên Thời Gian Pháp Tắc, đã đạt đến bốn thành.

Tuy rằng cảnh giới không đột phá, nhưng sức chiến đấu lại trở nên cường hãn hơn.

Còn về Bạo Giai Phù, là tạm thời tăng cường sức mạnh.

Một tấm Bạo Giai Phù, tùy theo tiềm lực của bản thân, sẽ khác nhau.

"Hô!" "Nền tảng lại càng vững chắc hơn." Giang Thần mở hai mắt, thở dài một hơi trọc khí.

"Tỉnh rồi sao!" "Sao lại nhanh chóng thoát khỏi trạng thái ngộ đạo đó vậy?" Hậu Thổ nương nương chớp chớp mắt, ánh mắt đó dường như muốn nhìn xuyên qua Giang Thần.

"Thực ra rất đơn giản." "Chỉ cần dùng tâm mà làm, nền tảng đủ hùng hậu, không có chuyện gì là không làm được." "Giống như ta ngộ đạo lần này vậy." Giang Thần khẽ mỉm cười.

"Ha ha!" "Bị ngươi nói như vậy, ta cảm thấy ngộ đạo cũng không khó khăn đến thế." Hậu Thổ nương nương che miệng cười duyên.

"Đương nhiên rồi." Giang Thần chớp chớp mắt. … (Cầu toàn bộ đăng ký, cầu tự động đăng ký nhé!) (Chỉ cần thành tích tốt, tác giả nhất định sẽ điên cuồng cập nhật!

Phía sau còn nữa.) Giang Thần lật tay một cái, lấy ra hai quả Hoàng Trung Lý.

Pháp lực bàng bạc nồng đậm, từ Hoàng Trung Lý trong tay hắn tỏa ra.

Vừa mới xuất hiện, luồng dao động pháp lực khổng lồ tỏa ra, liền muốn dẫn động nguyên khí thiên địa xung quanh dao động, thực sự quá hùng hậu.

"Hả?" Hậu Thổ nương nương vẻ mặt khó hiểu, tò mò nhìn Hoàng Trung Lý trong tay hắn.

Dù nàng chưa từng ăn, tự nhiên không thể nhận ra.

"Hoàng Trung Lý, thứ tốt thực sự." "Một quả Hoàng Trung Lý, ẩn

chứa ít nhất một Nguyên Hội pháp lực, vô cùng ôn hòa, không có chút tác dụng phụ nào." Giang Thần giải thích một câu.

Chương 295

"Hả?" "Hoàng Trung Lý?

Trong truyền thuyết một quả ẩn chứa một Nguyên Hội là thứ siêu cấp tốt ư?" "Nhưng thứ này, chẳng phải đã biến mất hết rồi sao?" "Sao lại xuất hiện?" Ánh mắt Hậu Thổ nương nương tràn đầy sự khó hiểu.

"Trước đây, ta bí mật có được một chút." "Sau đó liền cứ cất giữ cho đến bây giờ, nếu không nhìn thấy ngươi, ta cũng sẽ không lấy ra, suýt nữa thì quên mất những quả Hoàng Trung Lý này rồi." Giang Thần khẽ mỉm cười.

"Đừng ngẩn người nữa, ăn một quả thử xem." Giang Thần cười đưa cho nàng một quả Hoàng Trung Lý.

Hắn cầm lấy một quả Hoàng Trung Lý khác, ăn vào.

Hoàng Trung Lý vừa vào bụng, pháp lực bàng bạc hóa thành, cuồng nhiệt xung kích vào trong cơ thể Giang Thần.

Dù đây không phải lần đầu tiên hắn ăn, nhưng mỗi lần đều vô cùng mê mẩn hương vị đó.

Ngoài pháp lực khủng bố ra, Hoàng Trung Lý còn có hương vị vô cùng tuyệt vời.

Một quả Hoàng Trung Lý vào bụng.

Giang Thần không dám chần chừ một khắc nào, dù pháp lực ẩn chứa trong Hoàng Trung Lý vô cùng ôn hòa.

Nhưng hắn vẫn vận chuyển Mặt Trời Phần Thiên Chân Kinh, điên cuồng luyện hóa sức mạnh khổng lồ trong cơ thể.

Dưới sự luyện hóa điên cuồng của Giang Thần, pháp lực khổng lồ trong cơ thể, đang dần dần bị luyện hóa, trở thành một phần của Giang Thần.

Hòa nhập làm một với Giang Thần, tăng thêm đạo hạnh của hắn.

Đáng tiếc.

Sau khi tu vi đột phá Chuẩn Thánh, hiệu quả của Hoàng Trung Lý cũng không còn quá mạnh, hơn nữa mỗi lần đột phá, sức mạnh cần thiết đó, thực sự quá khổng lồ.

Cần phải lĩnh ngộ sức mạnh pháp tắc khác, mới có thể đột phá.

Một tuần sau.

Giang Thần mở hai mắt, thở dài một hơi trọc khí.

"Hô!" "Cuối cùng cũng luyện hóa xong quả Hoàng Trung Lý này rồi." Giang Thần vuốt mũi cười khổ một tiếng.

Ánh mắt quét qua, nhìn Hậu Thổ nương nương, thấy Hậu Thổ nương nương đang tiêu hóa pháp lực khổng lồ mà Hoàng Trung Lý mang lại, Giang Thần khẽ mỉm cười, sau đó ngồi xuống bên cạnh, hộ pháp cho nàng.

Thời gian trôi qua.

Chớp mắt đã lại một tháng trôi qua.

Hậu Thổ nương nương cũng tỉnh lại từ trạng thái kỳ diệu đó, đồng thời sức mạnh khổng lồ ẩn chứa trong Hoàng Trung Lý cũng đã được hấp thu sạch sẽ.

Tổ Vu của Vu tộc, đạo hạnh vốn đã cao.

Có Hoàng Trung Lý trợ giúp, muốn đột phá cũng không dễ dàng đến vậy.

“Quả không hổ là Hoàng Trung Lý, quả nhiên không tầm thường.” “Tuy không đột phá, nhưng lại làm cho sức mạnh nhục thân của ta, lại tiến thêm một chút.” Hậu Thổ nương nương cảm thán.

“Đương nhiên rồi.” “Nếu Hoàng Trung Lý mà không phải thứ tốt, ta lại lấy ra cho ngươi thưởng thức làm gì.” Giang Thần cười nói.

“Cảm ơn ngươi!” Hậu Thổ nương nương vẻ mặt cảm kích.

“Giữa ta và ngươi, cảm ơn gì chứ?” “Không phải đã thành người ngoài rồi sao?” Giang Thần lắc đầu.

“Đúng rồi, đã qua lâu như vậy rồi, kế hoạch của Chuẩn Đề Thánh Nhân cái tên lừa đó có được như ý muốn không?” Hậu Thổ nương nương vội vàng hỏi.

Trước đây Giang Thần bế quan, nàng vẫn luôn quên mất chuyện này.

Bây giờ Giang Thần xuất quan, nàng lập tức nhớ ra.

“Yên tâm đi.” “Kế hoạch của Chuẩn Đề Thánh Nhân cái tên lừa đó, đã hoàn toàn thất bại rồi.” “Đế Giang cũng đã làm theo đối sách mà ta và ngươi đã bàn bạc từ trước, kế trung kế, muốn chơi đùa với hắn một trận ra trò.” “Một khi đại chiến bắt đầu, lúc đó sẽ diễn ra theo kịch bản.” “Với thần thông của ngươi, có bản lĩnh, không có vấn đề gì là không thể giải quyết.” Giang Thần cười nói.

“Nếu như vậy, ta yên tâm rồi.” Hậu Thổ nương nương nói.

“Ngươi biết chơi cờ không?” “Nhân lúc bây giờ có chút thời gian, không bằng chơi một ván cờ thế nào?” Giang Thần cười đề nghị.

“Được!” Hậu Thổ khẽ mỉm cười.

“Ra!” Giang Thần vung tay một cái, một đạo kim quang đánh xuống, trên mặt đất biến hóa ra một bàn cờ và quân cờ.

“Mời!” Giang Thần làm một cử chỉ mời.

“Ừm.” Hậu Thổ nương nương cười đi tới.

Ngồi xuống trên ghế đá.

Giang Thần ngồi đối diện nàng.

“Phụ nữ ưu tiên.” Giang Thần nói.

“Vậy ta không khách khí nữa.” “Nói trước nhé, kỳ nghệ của ta vô cùng lợi hại, ngươi chưa chắc đã là đối thủ của ta đâu.” Hậu Thổ nương nương đắc ý cười.

Nàng cầm quân cờ trắng đi trước, ngay lập tức không hề khiêm tốn.

Giang Thần mỉm cười nhạt, không để trong lòng.

Hắn cầm một quân cờ đen, cũng như vậy, đặt xuống.

Hai người qua lại, chơi cờ vô cùng nghiêm túc.

Nhưng đối với một số người, thì lại hoàn toàn nóng ruột rồi.

Đặc biệt là những người đó, đang chờ Hậu Thổ nương nương thân hóa Lục Đạo Luân Hồi. … (Cầu toàn bộ đăng ký, cầu tự động đăng ký nhé!) (Chỉ cần thành tích tốt, tác giả nhất định sẽ điên cuồng cập nhật!

Phía sau còn nữa.) Cảm ơn độc giả [hq**] đã ủng hộ!

Thời gian như ngựa trắng lướt qua khe cửa, khoảnh khắc như khói.

Thoáng chốc, đã trôi qua tròn một nghìn năm.

Trong vòng một nghìn năm, Giang Thần và Hậu Thổ nương nương hai người, vẫn luôn chơi cờ trong Bất Chu Sơn, bất kể ngoại giới biến hóa như thế nào, cũng không thể ảnh hưởng đến hai người.

Tổng thể mà nói, đúng như Giang Thần dự đoán.

Hậu Thổ nương nương không ra mặt, không thân hóa luân hồi, khiến một số người vô cùng kiêng kỵ, dù đến bây giờ cũng không dám ra tay.

Chương 296

Tranh đấu giữa hai tộc Vu Yêu, tuy rằng náo loạn rất dữ dội.

Ngoài những trận chiến quy mô nhỏ ra, còn có những trận chiến quy mô trung bình.

Gần như mỗi phút mỗi giây đều diễn ra.

Nhưng những trận chiến quy mô lớn, hoặc là chiến tranh toàn diện giữa các tộc quần, thì vẫn chưa nổ ra.

Tầng lớp cao cấp của song phương, dường như đều đã hoàn toàn im hơi lặng tiếng.

Vô cùng yên tĩnh.

Dù cuộc tàn sát diễn ra vô cùng hung mãnh, nhưng từ đầu đến cuối cũng không phái ra Đại Thần Thông Giả tham chiến.

Mặc cho nhân viên cấp dưới, tàn sát lẫn nhau.

Sự giảm nhiệt đột ngột giữa hai tộc Vu Yêu, khiến những Đại Thần Thông Giả ẩn mình trong bóng tối, đều không còn bình tĩnh được nữa.

Đặc biệt là những Đại Thần Thông Giả âm thầm mưu tính hai tộc Vu Yêu.

Thấy đã qua lâu như vậy rồi, chiến đấu giữa hai tộc Vu Yêu, vẫn chưa bắt đầu.

Tuy rằng mỗi ngày đều có những trận chiến nhỏ và tàn sát, nhưng chiến tranh toàn diện, vẫn luôn xa vời vô kỳ hạn.

Điều đó khiến họ hoàn toàn tức giận.

Trong bất đắc dĩ.

Từng người đành phải một lần nữa tiềm nhập vào hai tộc Vu Yêu, cố gắng tạo ra thêm nhiều phiền phức.

Nhưng bất kể thế nào, hai tộc Vu Yêu vẫn luôn không có chút động tĩnh nào.

Hồng Hoang đại địa.

Trên một ngọn núi không tên, Chuẩn Đề Thánh Nhân vẻ mặt khổ sở ngồi ở đó.

"Chuyện gì vậy?" "Đã qua lâu như vậy rồi, giữa hai tộc, một chút phản ứng cũng không có?

Lẽ nào có chỗ nào đó xảy ra sai sót?" "Nhưng không đúng!" "Hai tộc Vu Yêu vốn dĩ đã bất tử bất hưu rồi, đã đại chiến hai lần." "Hận không thể giết chết đối phương, hòa giải, đó tuyệt đối là chuyện không thể." "Tại sao đã qua lâu như vậy rồi, hai tộc vẫn không đại chiến?

Lẽ nào lửa chưa đủ?" Chuẩn Đề Thánh Nhân nhíu mày, nhíu chặt lại.

"Hay là tiếp tục tạo ra thêm chút xích mích?" "Để ngọn lửa va chạm giữa song phương, trở nên càng thêm mãnh liệt hơn?" Chuẩn Đề Thánh Nhân nhíu mày nói.

Càng nghĩ càng thấy khả năng này lớn.

Ở đó, Chuẩn Đề Thánh Nhân đứng dậy từ mặt đất.

Hắn đã quyết định, vì giữa hai tộc Vu Yêu, không có đại chiến, vậy thì hãy thêm dầu vào, để song phương va chạm.

Vung tay một cái.

Chuẩn Đề Thánh Nhân trực tiếp phá vỡ không gian, bước vào trong không gian, trực tiếp biến mất.

Một bên khác.

Sâu trong Hỗn Độn.

Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân Đạo Tổ ngồi trên đệm đạo, mày nhíu chặt lại.

"Chuyện gì vậy?" "Theo suy diễn thời gian tuyến, lẽ ra lúc này, giữa hai tộc Vu Yêu, sớm đã đại chiến rồi." "Tàn sát vô cùng kịch liệt, đã đến lúc này rồi, giữa hai tộc, không có chút phản ứng nào?" Hồng Quân Đạo Tổ trong lòng vô cùng khó hiểu.

Hắn khổ sở suy nghĩ, bất kể suy nghĩ như thế nào, vẫn không thông, không có câu trả lời.

Ngay lập tức Hồng Quân Đạo Tổ bắt đầu suy diễn.

Mấy phút sau.

Hồng Quân Đạo Tổ dừng lại, mày lại một lần nữa nhíu chặt.

"Kỳ lạ!" "Lão đạo lại không suy diễn ra nguyên nhân?

Lẽ nào lão gia hỏa Dương Mi đó, đang âm thầm che đậy thiên cơ sao?" Hồng Quân Đạo Tổ vô cùng khó hiểu.

Càng nghĩ càng thấy khả năng này lớn.

Trừ Dương Mi Đại Tiên ra, những người khác đều không phải đối thủ của hắn.

Nhưng Dương Mi Đại Tiên, không phải đã đi sâu vào Hỗn Độn rồi sao?

Theo lý mà nói, lúc này, không thể nào ở trong Hồng Hoang thế giới được.

Nếu có, hắn cũng sẽ không cảm nhận được.

"Xem ra phải đi tìm Hậu Thổ nói chuyện rồi." Hồng Quân Đạo Tổ

hạ quyết tâm.

Vận dụng thần thông, lại một lần nữa suy diễn.

Mấy phút sau.

Hồng Quân Đạo Tổ lại một lần nữa bối rối, phát hiện, bất kể suy diễn thế nào, cũng không thể suy diễn ra tung tích của Hậu Thổ.

"Kỳ lạ!" "Nguyên nhân đại chiến giữa hai tộc Vu Yêu, không suy diễn ra cũng đành rồi." "Ngay cả tung tích của Hậu Thổ cũng không suy diễn ra?

Lẽ nào đạo hạnh của lão đạo không đủ?" "Hoặc là đã thân hợp đạo, nhưng hợp chưa đủ hoàn mỹ?

Mới xảy ra tình huống như vậy?" "Nhưng theo lý mà nói, không nên chứ!" "Lão đạo đã thân hợp đạo rồi, tuy chưa hoàn thành hoàn toàn, nhưng cũng đã hoàn thành một nửa rồi, làm sao lại có tình huống như vậy?" Hồng Quân Đạo Tổ thực sự mờ mịt.

Đương nhiên hắn sẽ không biết, Đại Đạo Liễm Tức Quyết mà Giang Thần thi triển, hoàn toàn che lấp thiên cơ.

Trừ khi Đại Đạo ra tay, nhưng Đại Đạo chí công, muốn Đại Đạo ra tay, tuyệt nhiên không có bất kỳ khả năng nào.

Hơn nữa còn có hệ thống che lấp thiên cơ, dưới sự bảo hiểm kép đó.

Ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ và Thiên Đạo cùng suy diễn, cũng không thể suy diễn ra.

Bởi vì song phương căn bản không cùng một chiều không gian.

"Thôi!" "Đã không suy diễn ra được, vậy thì tự mình đi đến Bất Chu Sơn từ từ tìm đi!" "Hậu Thổ cuối cùng xuất hiện ở Bất Chu Sơn, chắc là ở đó." Hồng Quân Đạo Tổ trầm ngâm nói.

Chương 297

… (Cầu toàn bộ đăng ký, cầu tự động đăng ký nhé!) (Chỉ cần thành tích tốt, tác giả nhất định sẽ điên cuồng cập nhật!

Phía sau còn nữa.) Trên núi Bất Chu, một nơi cực kỳ hẻo lánh.

Giang Thần đặt quân cờ xuống, đứng dậy từ ghế đá.

“Kỳ nghệ không tệ,” Giang Thần nói, “nhưng cảnh giới về kỳ nghệ thì quá thấp, cần tiếp tục cảm ngộ mới được.” “Ngươi nghĩ ai cũng như ngươi sao?” Hậu Thổ nương nương bực bội liếc xéo một cái, “trên phương diện kỳ nghệ mà tạo nghệ sâu như vậy, ván nào cũng đè người ta thảm hại, ngay cả một con đường sống cũng không cho người ta.” “Ha ha!” Giang Thần cười nói, “trời đất như bàn cờ, ta là người cầm cờ, dù là để giải trí hay để chơi cờ, đều nên quang minh chính đại.” “Xì!” Hậu Thổ nương nương bực bội liếc Giang Thần một cái.

Ánh mắt đó đã nói lên tất cả.

“Ta phải tiếp tục ở đây sao?” Hậu Thổ nương nương tò mò hỏi.

“Chẳng lẽ ngươi quên kế hoạch của ta sao?” Giang Thần lắc đầu, “màn kịch hay chỉ vừa mới bắt đầu, nếu bây giờ ta rời đi thì sao đây?

Vả lại, người ta muốn đợi, vẫn chưa đến.

Người ta còn chưa vội, ta thì vội gì?” “Thật vậy.” Hậu Thổ nương nương đồng cảm gật đầu.

“Ô!” Hậu Thổ nương nương mặt nghiêm túc, “ta bỗng nhiên có điều cảm ngộ, cần phải tu luyện, nói không chừng lần này xuất quan, đạo hạnh có thể tiến thêm một bước.” “Được!” Giang Thần gật đầu, “vậy ngươi đi tu luyện trước đi!” “Ừm.” Hậu Thổ nương nương ứng

một tiếng.

Rồi bước vào cung điện bên cạnh.

Giang Thần khẽ cười, cứ thế đứng đó, chắp tay sau lưng nhìn lên bầu trời.

Ánh mắt đó dường như muốn nhìn xuyên thấu trời đất, nhìn thẳng vào sâu trong Hỗn Độn ngoài Ba mươi ba tầng trời, nhìn về Tử Tiêu Cung.

"Lúc này, chắc phải sốt ruột lắm rồi nhỉ." Giang Thần lộ vẻ trêu tức.

Để xem, Hồng Quân Đạo Tổ và Thiên Đạo, lần này rốt cuộc sẽ ứng phó chuyện này ra sao.

Bỗng nhiên.

Không gian vỡ vụn, bị người dùng Đại thần thông xé rách, một thân ảnh từ trong đó bước ra.

Người đó không ai khác, chính là Nữ Oa nương nương.

À không, bây giờ hóa danh là Oa Nữ Tiên Cô.

Oa Nữ Tiên Cô vừa xuất hiện, vung tay phải, vận dụng Đại thần thông, bình ổn Thiên cơ nơi đây.

Đồng thời phong tỏa tầm nhìn về phía cung điện, với sức mạnh của Thiên Đạo Thánh Nhân, Hậu Thổ nương nương muốn phát hiện cũng vô cùng khó khăn.

"Ô!" Giang Thần sững sờ, rồi tò mò hỏi, "đến rồi à?" "Chẳng lẽ ta không thể đến sao?" Oa Nữ Tiên Cô cười trêu chọc, "ta muốn đến, muốn hoàn toàn phóng thích bản thân không được ư?" "Có thể." Giang Thần nhún vai, "nàng nhìn ta có giống người như vậy không?

Tính cách của ta, nàng lại không rõ sao?" "Vậy chuyện gì đây?" Oa

Nữ Tiên Cô chỉ chỉ về phía cung điện.

"Ta không quan tâm chuyện của ta, nàng tin không?" Giang Thần hỏi ngược lại.

"Ta tin!" Oa Nữ Tiên Cô không chút do dự nói.

Giang Thần vung tay phải, lấy ra một bữa ăn xa hoa, có một nồi lẩu và các món ăn kèm, cùng với cực phẩm Tiên Nhưỡng Bạch Nguyệt Quang, tất cả bày lên bàn đá.

"Ngồi xuống vừa ăn vừa nói đi!" Giang Thần chào một tiếng.

Lấy ra một chiếc ghế dựa đặc chế, lười nhác ngả lưng lên ghế.

Oa Nữ Tiên Cô cũng không khách khí, ngồi xuống bên cạnh Giang Thần.

Mở một vò cực phẩm Tiên Nhưỡng Bạch Nguyệt Quang, ngửa cổ uống.

Uống hết một vò cực phẩm Tiên Nhưỡng Bạch Nguyệt Quang mới đặt vò rượu xuống.

"Mỗi lần muốn tìm ngươi, đều vô cùng khó khăn." Oa Nữ Tiên Cô nói, "cũng như lần trước, nếu không phải trên người ngươi có khí tức của ta, ta cũng không thể tìm thấy sự tồn tại của ngươi." "Chỉ là chút thủ đoạn nhỏ thôi, không đáng nhắc tới." Giang Thần xoa mũi, cười khổ lắc đầu.

Trước đây câu được tinh huyết của Nữ Oa nương nương, đã bị ta luyện hóa rồi, người khác đương nhiên không thể tìm thấy.

Nhưng Thiên Đạo Thánh Nhân, lại phối hợp với huyết mạch chỉ dẫn trong cơ thể, chỉ cần Giang Thần không cố ý ẩn tàng, thì có thể tìm ra.

"Thật sự rất hâm mộ ngươi." Oa Nữ Tiên Cô lộ vẻ hâm mộ, "vô

ưu vô lo, không cần phiền não vì bất cứ chuyện gì.

Trời có sập, cũng chẳng liên quan gì đến ngươi, vẫn cứ chơi thì chơi." "Ối!" Giang Thần không kiên nhẫn vò rối mái tóc của nàng, "ta đã nói với nàng bao nhiêu lần rồi, chuyện của đại ca, không liên quan gì đến nàng.

Chỉ cần bảo vệ đại ca tốt là được, bất phá bất lập, phá rồi mới lập." "Nhưng nếu tất cả đều chiến tử, chẳng lẽ không thể lưu lại một chút hương hỏa sao?" Oa Nữ Tiên Cô nói ra sự lo lắng trong lòng.

"Cái này thì càng đơn giản hơn." Giang Thần trầm ngâm, nói chuyện này cho nàng, "có thể cho phép họ lưu lại một chút truyền thừa, hoặc luyện chế ra một kiện Linh Bảo.

Cho phép họ giao tinh huyết, hoặc thứ khác cho Linh Bảo đó.

Cho dù tất cả đều chiến tử, ít nhất truyền thừa cũng sẽ không đứt đoạn.

Ta có thể làm hết sức mình." "Đúng là một biện pháp hay." Oa Nữ Tiên Cô mắt sáng rực, "nếu đã vậy, ta không cần phải phiền não vì chuyện này nữa rồi." Dừng lại.

Sau đó Oa Nữ Tiên Cô lại nhìn Giang Thần, đôi mắt đó dường như muốn nhìn xuyên thấu Giang Thần.

"Sao vậy?" Giang Thần lộ vẻ khó hiểu.

"Không có gì." Oa Nữ Tiên Cô lắc đầu, "chỉ là đang cảm thán, những vấn đề tưởng chừng lớn lao, một khi đến chỗ ngươi, tất cả đều được giải quyết, không chút phiền não, thật sự quá nhẹ nhõm." "Không phải chuyện tốt sao?" Giang Thần lắc đầu, "chẳng lẽ phải mãi khổ não sao?" "Lạc lạc." Oa Nữ Tiên Cô khẽ cười một tiếng.

Hai canh giờ sau.

Ăn no uống đủ, Oa Nữ Tiên Cô đứng dậy từ ghế dựa.

“Mọi chuyện giải quyết gần xong rồi, ta nên về đây.” Oa Nữ Tiên Cô nói.

“Ừm.” Giang Thần gật đầu.

Oa Nữ Tiên Cô cúi xuống, khẽ chạm vào trán Giang Thần một cái.

“Thưởng cho ngươi đấy.” “Lạc lạc!” Dứt lời, Oa Nữ Tiên Cô liền phá vỡ không gian, trực tiếp rời đi.

“Đến nhanh, đi cũng nhanh.” Giang Thần xoa mũi cười khổ một tiếng.

Đối mặt với Oa Nữ Tiên Cô như vậy, hắn cũng vô cùng bất lực a!

Hắn cất chiếc ghế dựa.

Sau khi nàng rời đi, kết giới được bố trí trước đó ở đây cũng tự nhiên biến mất.

Hậu Thổ nương nương từ trong cung điện bước ra.

Nhìn thấy Giang Thần, đôi lông mày liễu khẽ nhíu lại.

Chương 298

"Sao vậy?" Giang Thần lộ vẻ khó hiểu, tò mò hỏi.

"Kỳ lạ quá." Hậu Thổ nương nương nói ra nghi vấn trong lòng, "vừa rồi ta cảm giác được một tia cơ duyên ngộ đạo, nhưng khi ta chuẩn bị bế quan, cơ duyên đó lại biến mất." "Có lẽ nàng nhầm lẫn rồi chăng!" Giang Thần cười khổ nhún vai.

Trong lòng hắn đã đoán được là chuyện gì, có lẽ là thủ đoạn của Nữ Oa nương nương.

Mục đích cũng rất đơn giản, để tách nàng ra.

"Hoặc là vậy!" Hậu Thổ nương nương gật đầu.

Hai người lại ngồi vào bàn đá, bắt đầu chơi cờ.

Một bên khác.

Núi Bất Chu.

Hồng Quân Đạo Tổ đã lật tung gần như toàn bộ Bất Chu Sơn, nhưng không tìm thấy tung tích Hậu Thổ nương nương.

Một ngày.

Hồng Quân Đạo Tổ dừng lại trên đỉnh Bất Chu Sơn.

Lông mày nhíu chặt, trên mặt viết đầy vẻ khó hiểu.

"Rốt cuộc là chuyện gì?" Hồng Quân Đạo Tổ vô cùng khó hiểu, "ngay cả lão đạo cũng không tìm thấy nàng ư?

Chẳng lẽ nàng đang ở trong một tọa Tiên Thiên Đại Trận nào đó?

Nếu vậy, theo lý mà nói, cũng không thể che giấu được sự dò xét của ta." Trong lòng càng lúc càng không hiểu rõ, rốt cuộc là chỗ nào đã

xảy ra vấn đề, nhưng vấn đề lại cứ thế xuất hiện.

Nhìn trời đất, Hồng Quân Đạo Tổ từ khi hợp đạo tới nay, lần đầu tiên cảm thấy bất lực.

Với bản lĩnh của ngài, lại có lúc không có cách nào.

Trầm ngâm.

Hồng Quân Đạo Tổ trong lòng liền hạ quyết tâm, bất kể thế nào, cũng phải tìm thấy Hậu Thổ nương nương, Thiên Địa Lượng Kiếp cần phải tiếp tục.

Thiên Đạo cũng cần không ngừng hoàn thiện, chỉ khi Thiên Đạo càng hoàn thiện, mới có thể hợp đạo tốt hơn.

Nếu không.

Thiên Đạo vẫn luôn không hoàn chỉnh, cũng không thể hợp đạo tốt hơn.

Ở đây.

Hồng Quân Đạo Tổ lập tức không chần chừ nữa, vội vàng thi triển thần thông, bao trùm toàn bộ đỉnh Bất Chu Sơn.

Đồng thời vận dụng thần thông, bắt đầu gọi Hậu Thổ nương nương.

"Lão đạo Hồng Quân Đạo Tổ đây!" Hồng Quân Đạo Tổ lặp đi lặp lại lời gọi, "Hậu Thổ nếu nghe thấy, hãy đến đỉnh núi này một chuyến, lão đạo có chuyện quan trọng muốn thương lượng." "Ô!" Hậu Thổ nương nương sững sờ, rồi tò mò hỏi, "Giang Thần, ngươi nghe thấy không?

Chủ nhân của giọng nói này, hình như là Hồng Quân Đạo Tổ, đang tìm ta ư?" Không quên chớp chớp mắt, đôi mắt biết nói kia dường như đang hỏi.

“Đoán không sai chút nào, bây giờ quả nhiên ông ta sốt ruột rồi.” Giang Thần mỉm cười nói, “nếu không sốt ruột, lúc này Hồng Quân Đạo Tổ cũng không thể tự mình tìm đến tận nơi, chỉ nhìn cảnh tượng trước mắt là đủ hiểu tất cả.

Ông ta sợ ngươi cứ ẩn mình mãi, ảnh hưởng đến tiến trình Thiên Địa Lượng Kiếp.

Nên mới không ngồi yên được nữa, đích thân đến một chuyến, muốn tìm ngươi thương lượng chuyện này.” “Vậy bây giờ ta nên làm gì?” Hậu Thổ nương nương vội vàng hỏi.

“Nếu cứ dễ dàng để ông ta tìm thấy.” Giang Thần híp mắt nói, “chẳng phải sẽ quá dễ dàng sao, đã vậy thì cứ từ từ mà ra.

Đợi khi ngươi gặp ông ta, cũng tiện thể nhân cơ hội tống tiền một khoản.” Chuyện này, trước khi hành động, hắn đã chuẩn bị đối sách xong xuôi.

“Ừm.” Hậu Thổ nương nương gật đầu thật mạnh, “ta đều nghe lời ngươi.” Hai người tiếp tục chơi cờ.

Nhưng ở một bên khác, thì hoàn toàn nổ tung rồi.

Hồng Quân Đạo Tổ phát hiện một vấn đề, bất kể ngài gọi thế nào, không có ai hồi ứng.

Bất Chu Sơn rộng lớn, chỉ có một người.

Ngoài ngài ra, không còn ai khác.

“Kỳ lạ!” Hồng Quân Đạo Tổ ngơ ngác nói, “Rốt cuộc là chuyện gì?

Đã gọi lâu như vậy, mà không có chút phản ứng nào?

Chẳng lẽ Hậu Thổ không ở đây?

Nhưng không phải chứ!

Nơi cuối cùng nàng biến mất, rõ ràng là ở đây, toàn bộ Hồng Hoang đại địa đã bị lão đạo kiểm tra một lượt, nếu có thì không thể nào không phát hiện được.

Chẳng lẽ nàng bị nhốt trong một loại Tiên Thiên Đại Trận nào đó?

Nên lão đạo mới không thể phát hiện?" Ngài càng nghĩ càng thấy khả năng này lớn.

Ngoài khả năng này ra, các khả năng khác đều nhỏ.

Nếu không.

Đường đường là Hồng Quân Đạo Tổ, gọi một Tổ Vu, nếu đã nghe thấy, lẽ nào lại không đáp lại?

Quyết định xong.

Hồng Quân Đạo Tổ lập tức có quyết định, tiếp tục vận dụng thần thông, phong tỏa một vùng trời đất.

Đồng thời tiếp tục hô hoán Hậu Thổ nương nương.

Thời gian trôi qua, quang âm như khói, bạch mã qua khe cửa.

Thoáng cái, đã trôi qua tròn hai ngàn năm.

Sau hai ngàn năm, Hồng Hoang đại địa không có bất kỳ biến hóa nào, vẫn y như trước, giữa Vu Yêu hai tộc, những trận chiến lớn gần như không có.

Nhưng những trận chiến vừa và nhỏ, thì hầu như mỗi ngày đều đang diễn ra.

Tầng lớp cao của hai tộc, như thể đã bàn bạc xong, không có chút động tĩnh nào.

Mặc cho người bên dưới điên cuồng chiến đấu, vẫn không xuất hiện.

Chương 299

Cảnh tượng này, đã làm cho những Đại Thần Thông Giả trong Hồng Hoang đại địa vội đến hỏng mất.

Đang chờ đợi trận chiến giữa Vu Yêu hai tộc, sau đó sẽ mưu tính kỹ càng, để tranh đoạt khí vận và các cơ duyên tạo hóa khác.

Nhưng đã qua lâu như vậy, hai tộc lại không có chút động tĩnh nào.

Không phải làm người ta tức chết sao?

Dù có sốt ruột đến mấy, cũng không có bất kỳ biện pháp nào.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Trong Bất Chu Sơn Bí Cảnh.

Giang Thần vẫn ngồi chơi cờ cùng Hậu Thổ nương nương.

Bất kể bên ngoài biến hóa thế nào, vẫn luôn không có bất kỳ liên quan nào đến họ.

"Nàng đã suy nghĩ kỹ chưa?" Giang Thần hỏi.

"Ừm." Hậu Thổ nương nương dừng lại, sau đó mới tiếp tục nói, "ta đã suy nghĩ rất rõ ràng, điều gì đến rồi sẽ đến, trốn cũng không thoát được.

Thay vì như vậy, chi bằng thản nhiên đối mặt." "Vả lại, ta đã đợi lâu như vậy rồi, đến lúc ra ngoài nói thẳng với ông ta." Hậu Thổ nương nương nói.

"Được!" Giang Thần trầm ngâm nói, "lát nữa ta sẽ thi triển Biến Hóa Chi Thuật, biến thành một sợi tóc, ẩn mình trong mái tóc của nàng, rồi cùng nàng ra ngoài gặp ông ta." Nhờ có Đại Thành Thai Dịch

Hóa Hình, cùng với Liễm Tức Quyết hoàn mỹ thu liễm khí tức, Hồng Quân Đạo Tổ cũng không thể phát hiện.

Nếu Hồng Quân Đạo Tổ thực sự có thể phát hiện.

Ngài ấy đã ở trên đỉnh Bất Chu Sơn lâu như vậy, e rằng đã sớm bị phát hiện rồi.

Hồng Quân Đạo Tổ cũng không thể nào cứ mãi ở trên đỉnh Bất Chu Sơn, gọi mãi nhiều năm như vậy.

Thật sự coi mặt mũi của Hồng Quân Đạo Tổ không đáng tiền?

Hay ngài ấy làm bằng nước không thành?

"Ừm." Hậu Thổ nương nương gật đầu thật mạnh.

Đồng ý với cách làm này của Giang Thần.

"Thai Dịch Hóa Hình!" Giang Thần không chần chừ nữa, thi triển Thai Dịch Hóa Hình, biến hóa thành một sợi tóc.

Rơi vào trong mái tóc của Hậu Thổ nương nương, hoàn mỹ hòa nhập vào mái tóc của nàng.

Nhìn từ bên ngoài, như thể không hề tồn tại.

Cẩn thận mà nhìn, căn bản cũng không thể phát hiện, dường như là sợi tóc bẩm sinh của Hậu Thổ nương nương.

Hoàn toàn không có gì khác biệt.

"Giang Thần, chẳng lẽ ngươi đã tu luyện Thai Dịch Hóa Hình đạt đến Đại Thành rồi sao?" Hậu Thổ nương nương không nhịn được hỏi.

"À!" Giang Thần dặn dò một câu, "nếu không thì nàng nghĩ ta lấy đâu ra tự tin mà dám qua mặt Hồng Quân Đạo Tổ chứ?

Nàng cũng phải nhớ kỹ, lát nữa nhất định đừng hoảng loạn, bất kể

ông ta làm gì, nói gì, uy hiếp thế nào, cũng phải vì bản thân, vì Vu tộc tranh thủ đủ loại lợi ích." "Ừm." Hậu Thổ nương nương gật đầu thật mạnh, "ngươi đã giúp ta nhiều như vậy, lần này ta nhất định sẽ không để ngươi thất vọng." Ngay lập tức, hai người thu dọn xong xuôi những thứ xung quanh.

Sau đó Hậu Thổ nương nương bước một bước, liền thoát ra khỏi Đại Trận trước mắt.

Vận dụng Đại thần thông xé rách không gian, bước một bước, trực tiếp bước vào trong.

Ngay khoảnh khắc Hậu Thổ nương nương vừa xuất hiện.

Hồng Quân Đạo Tổ đang hô hoán ở trung tâm Bất Chu Sơn, bỗng nhiên mắt sáng lên.

Lập tức dừng lại.

"Ô!" Hồng Quân Đạo Tổ híp mắt, đắc ý nói, "Khí tức của Hậu Thổ, lão đạo đợi bao nhiêu năm, cuối cùng cũng đợi được nàng xuất hiện.

Lão đạo đoán mà!

Nàng cùng lắm là bị nhốt trong một di tích tồn tại từ thời khai thiên lập địa nào đó.

Nếu không thì dựa vào thực lực của lão đạo, không thể nào không phát hiện được, cũng không thể xuất hiện tình huống như bây giờ." Ngài đứng dậy từ mặt đất.

Đang đợi Hậu Thổ ở đó.

Vô số đạo Tiên quang, không ngừng tuôn ra từ trong cơ thể ngài, chiếu sáng cả vùng trời đất.

Vô số đạo tường thụy, dị tượng Thiên Địa khổng lồ, hiển hiện

khắp vùng trời đất này, căn bản không ngừng lại được.

Trong chốc lát.

Lấy ngài làm trung tâm, nơi đây ngược lại biến thành một mảnh lạc thổ.

Đồng thời Đại Đạo Linh Âm, từng đạo tiếp từng đạo truyền ra, quét sạch phạm vi rộng đến mấy ngàn vạn trượng.

Khí thế mười phần, phong cách cao, bài diện cũng lớn.

Khoảng vài phút sau.

Không gian vỡ vụn, thân ảnh Hậu Thổ nương nương từ trong đó bước ra.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Hậu Thổ nương nương chớp chớp mắt, ánh mắt đó dường như đang nói, không đàm phán một điều kiện nào sao?

Lão già này có cần thiết phải tạo ra một trường diện lớn đến vậy không?

Trong lòng tuy nghĩ vậy, nhưng trên mặt nàng, lại không hề biểu hiện ra.

"Kính chào Đạo Tổ!" Hậu Thổ nương nương nói.

"Ừm." Hồng Quân Đạo Tổ làm ra vẻ ta đây gật đầu, cố gắng bày ra bộ dạng "ta bỗng nhiên xuất hiện ở đây".

"Trong tộc có chút chuyện cần xử lý, ta xin phép về trước." Hậu Thổ nương nương nói, "Đạo Tổ cứ ở đây thong thả thưởng thức phong cảnh." Nói xong, không đợi Hồng Quân Đạo Tổ mở lời.

Hậu Thổ nương nương liền ngự độn tốc, muốn rời khỏi đây.

"Ơ!" Hồng Quân Đạo Tổ trực tiếp ngơ ngác, "Tình huống gì đây?

Nàng ta vậy mà lại thờ ơ như vậy?

Xoay người muốn rời đi?

Chương 300

Đi nhanh gọn lẹ thế sao?" Nhìn thấy Hậu Thổ nương nương sắp đi xa.

Lúc này, Hồng Quân Đạo Tổ cũng không còn giữ thể diện được nữa.

"Hậu Thổ đợi đã." Hồng Quân Đạo Tổ vội vàng mở lời, "Bản Đạo Tổ tìm ngươi có việc." Trong khoảnh khắc, thân thể Hồng Quân Đạo Tổ chợt lóe lên, liền biến mất tại chỗ.

Dường như từ đầu chưa từng xuất hiện, đợi khi Hồng Quân Đạo Tổ xuất hiện lần nữa.

Ngài đã chắn trước mặt Hậu Thổ nương nương, chặn lại đường đi của nàng.

"Đạo Tổ không phải đang tản bộ ở đây sao?" Hậu Thổ nương nương cố ý hỏi như vậy, "Sao lại chắn đường ta đi?" Nếu có thể, Hồng Quân Đạo Tổ hận không thể hung hăng giáo huấn nàng một trận.

Nhưng lại không có bất kỳ cách nào, ngài chỉ trông mong Hậu Thổ nương nương hóa thân Luân Hồi, để bù đắp sự không hoàn chỉnh của Thiên Đạo.

Nhằm không ngừng hoàn thiện bản thân.

Hít sâu một hơi, Hồng Quân Đạo Tổ không thể không mở lời lần nữa.

"Có chút chuyện muốn tìm ngươi đàm luận." Hồng Quân Đạo Tổ nói.

"Tìm ta đàm luận chuyện sao?" Hậu Thổ nương nương lắc đầu,

“Đạo Tổ xác định không phải đang đùa với ta đấy chứ?

Đường đường là Đạo Tổ cao cao tại thượng, còn ta chỉ là một Tổ Vu của Vu tộc thôi.

Giữa ta và ngài có chuyện gì hay để đàm luận chứ?

Chẳng lẽ là muốn đàm luận chuyện tản bộ?

Nếu vậy!

Xin lỗi, ta có việc, bận, thật sự không có thời gian ở đây cùng Đạo Tổ lãng phí thời gian.” Từ chối thẳng thừng.

Còn về hậu quả đắc tội Hồng Quân Đạo Tổ ư?

Chuyện này đã liên quan đến an nguy của bản thân, và an nguy của tộc quần, còn phải cố kỵ điều gì nữa?

Cứ trực tiếp lật bàn mà làm!

Hồng Quân Đạo Tổ thì có thể làm gì?

Cùng lắm là chết mà thôi!

“...” Hồng Quân Đạo Tổ cạn lời.

Người khác thấy ngài, ai mà chẳng cung kính khép nép, nịnh nọt, thậm chí quỳ rạp xuống đất.

Nhưng Hậu Thổ thì sao, không những không nịnh nọt, mà còn khiến ngài không cảm nhận được chút nào sự tồn tại của một Đạo Tổ.

Lại còn dùng lời lẽ châm chọc, căn bản không thèm để ngài vào mắt.

Nhưng Vu Yêu Lượng Kiếp cần phải tiếp tục.

Cần Hậu Thổ hóa thân Luân Hồi, cho dù trong lòng có một vạn lần không muốn, cũng không thể không cố nén sự khó chịu trong lòng,

tiếp tục ở lại đây.

"Yên tâm, đối với ngươi mà nói, đây là một chuyện tốt." Hồng Quân Đạo Tổ khẽ mỉm cười, "Không phải chuyện xấu, ngươi cũng đừng thành kiến với lão đạo." Vung tay phải.

Thi triển Hòa Giải Tạo Hóa trong Thiên Cương Đạo Pháp, một môn Đại thần thông đỉnh cấp.

Trên mặt đất biến hóa ra một chiếc bàn, có hai chiếc ghế.

Có một ít sơn hào hải vị vô cùng quý hiếm, bày trên mặt bàn.

Cùng với sự xuất hiện của những thứ này, hương vị nồng nàn lập tức từ những sơn hào hải vị đó truyền ra.

Hương khí ngưng đọng, lưu luyến không tan.

Có hai vò tiên nhưỡng mỹ tửu đặc biệt, nắp cũng được mở ra, mùi rượu nồng nàn truyền ra, vương vấn khắp nơi.

"Chúng ta không bằng ngồi xuống đàm luận cho kỹ đi!" Hồng Quân Đạo Tổ chào một tiếng.

"Được." Hậu Thổ nương nương gật đầu, "Đạo Tổ đã như vậy, nếu ta còn không nể mặt, e rằng quá không biết điều, ta xin ngồi xuống nói chuyện cho rõ." Hai người ngồi trên ghế.

"Mời!" Hồng Quân Đạo Tổ làm một động tác mời.

Hậu Thổ nương nương cũng không khách khí, cầm vò rượu, trực tiếp uống.

Mùi rượu nồng nàn nhập bụng, tuy không thể sánh bằng cực phẩm Tiên Nhưỡng Bạch Nguyệt Quang của Giang Thần, nhưng hương vị cũng không kém, tốt hơn nhiều so với Tiên Nhưỡng lưu truyền bên ngoài.

Hậu Thổ nương nương chỉ đơn giản uống một ngụm, liền đặt vò

rượu xuống.

“Rượu thế nào?” Hồng Quân Đạo Tổ hỏi.

“Không được!” Hậu Thổ nương nương lắc đầu, “Hương vị quá tệ, cũng chỉ mạnh hơn Tiên Nhưỡng bình thường một chút xíu thôi!”

“...” Hồng Quân Đạo Tổ lại một lần nữa bị đả kích.

Rượu ngon mà ngài cất giữ, đều được ủ từ những bảo vật vô cùng quý giá.

Vậy mà trong miệng Hậu Thổ, lại chỉ mạnh hơn Tiên Nhưỡng bình thường một chút xíu.

Phải biết rằng, hai vò rượu ngon trước mắt này, ngay cả ngài cũng thường không nỡ uống.

Nhìn biểu cảm trên mặt Hậu Thổ nương nương, lại không giống đang nói đùa, Hồng Quân Đạo Tổ đành phải tin.

“Vậy hãy thử những sơn hào hải vị này xem sao.” Hồng Quân Đạo Tổ tự tin mỉm cười.

Những sơn hào hải vị này mỗi món đều là cực phẩm, trong Hồng Hoang đại địa căn bản không thể tìm thấy.

Đã sớm bị ngài thu vét sạch sẽ.

Tin rằng, chỉ cần Hậu Thổ ăn rồi, nhất định sẽ bị những món ngon trước mắt này mê hoặc.

“Được.” Hậu Thổ nương nương liếc nhìn một cái đầy ẩn ý.

Trong lòng cũng cạn lời, cứ một mực muốn bị ngược.

Muốn tìm sự khó chịu cho mình, cũng không có cách nào khác, đành phải thỏa mãn Hồng Quân Đạo Tổ.

Cầm đũa, mỗi món sơn hào hải vị đều nếm thử một miếng.

Sau đó đặt đũa xuống, đón ánh mắt mong chờ của Hồng Quân Đạo Tổ, nhàn nhạt nói ra hai chữ.

"Không được!" Hậu Thổ nương nương lắc đầu.